JIM MARRS

Guvernarea din umbră

Istoria secretă care leagă Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide

Săptămâna Financiară

Cartea veche

Guvernarea din umbră este un duș rece pentru orice contemporan care se încrede orbește în versiunile oficiale ale istoriei, în informațiile publicate în mass-media sau în mesajele politicienilor ori ale celor aflați în importante funcții de conducere.

Volumul lui Jim Marrs reprezintă o adevărată antologie, documentată impecabil, a societăților secrete, a religiilor clandestine, a organizațiilor oculte care, de-a lungul vremii, au jucat un rol covârșitor în evoluția omenirii și în influențarea destinelor unor generații întregi.

Deloc obsedat de teoriile conspirației, dar nici naiv, autorul compune un tablou cuprinzător în care *Illuminati*, Cavalerii de Malta, vechii egipteni sau masonii sunt piese într-un năucitor puzzle care, odată dezlegat, poate oferi o imagine nouă și surprinzătoare asupra istoriei lumii.

CURTEA VECHE | ÎN AFARA COLECȚIILOR

pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

Designul copertei: GRIFFON & SWANS www.griffon.ro

Curtea Veche

INTRODUCERE

Lumea este condusă de cu totul alte personaje decât cele pe care le văd neinițiații.

Benjamin Disraeli

Vă avertizez.

Dacă vă numărați printre cei care se simt foarte confortabil și sunt extrem de mulțumiți de felul în care văd omenirea, religia, istoria și modul de organizare a lumii, atunci nu citiți mai departe.

Dacă sunteți convins că omenirea aproape a atins apogeul împlinirii sale științifice și spirituale și că prin mass-media aflate în proprietatea corporațiilor sunteți suficient de bine informat, atunci opriți-vă din lectură chiar în clipa asta.

Dar dacă sunteți unul dintre milioanele de oameni care urmăresc jurnalele de știri transmise zilnic la televizor și vă scărpinați în cap întrebându-vă mirat: „Ce se petrece în lumea asta?“ sau dacă încercați să aflați răspunsul la întrebări de genul: „Cine suntem, de unde ne tragem și încotro ne îndreptăm cu toții?“, atunci lectura acestei cărți va fi pentru dumneavoastră o adevărată delectare.

În volumul de față sunt tratate probleme legate de secretele guvernării, istoria ascunsă și religia clandestină, precum și secretele acumulării bogăției, puterii și controlului asupra destinului omenirii; adică acel gen de secrete care sunt rareori consemnate în cărțile de istorie și niciodată pomenite în presă. S-ar putea ca și conținutul cărții de față să fie pentru unii tulburător. Dar nimeni nu a dobândit vreodată înțelepciunea studiind doar materiale ce nu făceau altceva decât să-i confirme propriile idei preconcepute despre lume și viață.

Printre subiectele dezbătute aici se numără unele pe care mulți ar vrea ca noi să le ignorăm. Dar de câte ori nu s-a întâmplat ca probleme ce păreau marginale să devină, dintr-odată, subiecte de mare interes? Cititorii mai în

vârstă probabil că își amintesc despre apariția, la un moment dat, în Germania, a unui extremist enervant, dar aparent neimportant, care a ajuns să stăpânească Europa anilor '30. Apoi, a mai fost și „micul“ conflict desfășurat pe partea cealaltă a globului, într-un loc misterios, pe nume Vietnam. Sau ne-am putea reaminti despre acea spargere neînsemnată a sediului Partidului Democrat, în 1972.

În cartea de față este vorba și de conspirații — activități adesea minimalizate de presă, în ciuda faptului că sistemul juridic american condamnă în mod curent oameni considerați a fi conspiratori.

Oare există cu adevărat societăți secrete? Există cu adevărat un guvern secret? Există o conspirație la nivel mondial care are ca scop subminarea libertății și a democrației? Sau nu cumva asemenea discuții nu sunt altceva decât bâlbâielile iraționale ale unui adept al „teoriei conspirației“?

Răspunsul la toate aceste întrebări depinde de cei pe care alegeți să-i ascultați. Și sunt prea mulți cei care, scriind despre conspirații — partizani sau adversari ai acestui gen de teorii — au, de fapt, propria lor agendă. Este timpul să facem un pas înapoi și să vedem o imagine mai cuprinzătoare a lumii în care trăim și a istoriei acesteia.

Acum, la începutul unui nou mileniu, publicul devine tot mai conștient de existența unei conspirații nu tocmai secrete: aceea că, timp de jumătate de an, americanul de rând muncește pentru guvern. Adică își petrece primele aproximativ șase luni ale oricărui an producând bani care dispar în impozite, încă înainte de a-și primi salariul. Reținerea acestor bani invizibili pentru plata impozitelor a devenit de-a lungul anilor un fapt atât de obișnuit, încât cei mai mulți americani au uitat cât de mare este povara taxelor pe care le plătesc cu adevărat. Și asta fără să mai pomenim de taxele zilnice din comerț, impozitele naționale sau locale, precum și celelalte taxe de tot felul, care ne împovărează în mod deschis. Prin comparație, banalul impozit pe ceai impus de britanici, despre care se spune că a precipitat declanșarea Revoluției Americane, este o nimica toată.

În ciuda asigurărilor pe care ni le dau statisticile cosmetizate din presă, sau cele la care fac referire politicienii când vine vorba de sănătatea economiei noastre, sondajele de opinie indică faptul că publicul este tot mai neliniștit cu privire la direcția către care ne îndreptăm.

Astfel s-ar putea explica faptul că un număr tot mai mare de oameni îngrijorați iau serios în calcul conspirațiile și îi analizează pe cei din grupurile care se află în spatele acestora. Iată de ce Internetul este plin de *site*-uri și *chat*-uri în care „conspirația“ este cuvântul de bază. Apar tot mai multe cărți și publicații periodice care gem de conspirații, mergând de la încercarea de a descifra secretele cruciaților, până la asasinarea lui JFK.

Totuși, în ciuda lungimii și lățimii Autostrăzii Informaționale, americanul obișnuit continuă să fie extrem de ignorant. A nu se înțelege că americanii, în cea mai mare parte, ar fi proști sau reduși mintal. Pur și simplu, nu au avut până acum acces la informație. Mulți oameni educați, cu diferite profesii - medici, avocați, informaticieni, agenți de bursă, contabili, bancheri, comercianți, savanți, profesori — nu au habar de nenumărate lucruri și de conexiunile dintre ele, când vine vorba de cine conduce *cu adevărat* America.

Principalele cauze ale unei astfel de ignoranțe sunt, pe de o parte, lipsa timpului necesar pentru a ne informa și, pe de altă parte, faptul că ne bizuim foarte mult pe știrile transmise de o presă controlată de mari corporații, care nu prezintă complet informațiile și toate implicațiile mai largi ale acestora. Așa cum spunea odată A.J. Liebling, „libertatea presei e pentru cei care au tiparnița... sau posturile de radio și TV".

În aceste condiții, cum poate cineva să deosebească adevărul de minciună sau faptele importante de cele neimportante? Cine este, de fapt, conducătorul? Oare chiar acum se află în desfășurare conspirații care ne afectează pe toți? Oare există comploturi al căror fir roșu poate fi identificat de-a lungul istoriei omenirii? Dacă da, care sunt acestea și ce urmăresc?

Cartea de față dezbate astfel de întrebări. Dar, înainte de a afla răspunsurile, trebuie să analizăm ceva mai atent problema conspirației.

CE ESTE CONSPIRAȚIA?

Ideea de conspirație a reprezentat multă vreme un subiect tabu pentru majoritatea americanilor, care au fost condiționați de mass-media să creadă că nu există conspirații împotriva intereselor marelui public decât în republicile bananiere sau în țările comuniste.

Acest punct de vedere simplist — răspândit prin niște mijloace de informare în masă care au drept unic scop păstrarea unei imagini nepătate referitor la felul în care merg acum lucrurile — refuză să țină seama atât de desfășurarea istoriei omenirii, cât și de subtilitățile cuvântului „conspirație".

Cuvântul provine din latină, *conspirare*, care într-o traducere literală înseamnă „a respira împreună, a acționa sau a gândi în armonie". În epoca modernă, cuvântul „conspirație" a dobândit o conotație sinistră. Majoritatea dicționarelor de azi oferă două definiții ale acestui cuvânt: 1. a plănui împreună, în secret, comiterea unei fapte ilegale; 2. a plănui sau a complota în secret. Una dintre definiții este imprecisă, cealaltă e ceva mai apropiată de realitate.

Păstrarea secretului este liantul care se regăsește în întreg trecutul omenirii. Există atât secrete ale indivizilor sau grupurilor de indivizi, cât și

secrete ale instituţiilor (Biserică sau autorităţi ale statului). Există secrete care ţin de politică, şi există secrete de natură financiară şi comercială.

În mod evident, o conspiraţie între colegii de serviciu pentru a-i cumpăra şefului un cadou de ziua lui nu e totuna cu cea a unor jefuitori de bănci care-şi planifică următoarea lovitură. La fel stau lucrurile şi cu micul comerciant care păstrează secretul asupra planului său de afaceri pentru ca acesta să nu ajungă la urechile concurenţei, fapt ce nu cântăreşte la fel de mult ca participarea la o conspiraţie organizată de către liderii unor mari corporaţii pentru a fixa preţuri unice pe piaţă.

Cheia unei conspiraţii malefice o reprezintă scopul în care se păstrează secretul.

În vreme ce unele secrete pot fi nevinovate — de exemplu, n-ar avea niciun rost să strici petrecerea surpriză organizată de ziua cuiva, dezvăluindu-i detaliile —, alte secrete precum, de pildă, ascunderea faptului că s-au descoperit remedii pentru cancer sau SIDA ori complotul în vederea declanşării unui război sunt cu totul condamnabile pentru orice om onest. Păstrarea acelor secrete care ar putea duce la pierderea sau ruinarea vieţilor altora, care împiedică omenirea să trăiască în armonie şi sunt utilizate pentru dobândirea controlului sau obţinerea unui profit nemeritat, sunt inacceptabile pentru majoritatea oamenilor. Prin urmare, oricine conspiră în vederea păstrării acestor secrete trebuie urmărit atent de toţi cei preocupaţi de respectarea libertăţii personale.

Potrivit publicistului Stewart Alsop, cunoaşterea înseamnă putere, iar puterea este bunul cel mai de preţ al guvernării. Aşa că, oricine cunoaşte secretele controlează răspândirea conţinutului acestora şi, prin urmare, deţine puterea. Mulţi dintre contemporanii noştri consideră că doar câteva persoane şi organizaţii controlează cea mai mare parte a informaţiilor. Acestea sunt foarte bine păzite, fiind secrete. Vedem astfel cum vechiul proverb care spune că „ceea ce nu ştii nu te poate răni“ poate fi interpretat exact invers. Ceea ce nu ştii te *poate* răni!

Problema conspiraţiei se află, de asemenea, în centrul perspectivei pe care o avem asupra istoriei. Există două puncte de vedere: evenimentele istorice sunt fie rezultatul unor evoluţii întâmplătoare, fie, dimpotrivă, al unor conspiraţii bine puse la punct.

Potrivit primei teorii, istoria este, pur şi simplu, o serie de accidente sau rezultatul voinţei lui Dumnezeu, pe care liderii lumii nu o pot schimba sau preveni. Unul dintre susţinătorii acestui punct de vedere a fost Zbigniew Brzezinski, fostul consilier pe probleme de securitate naţională al preşedintelui Jimmy Carter. Brzezinski, astăzi membru în comitetul executiv al secretoasei Comisii Trilaterale, afirma în 1981: „Istoria este într-o măsură

mult mai mare rezultatul haosului decât cel al vreunei conspirații... Tot mai mult, politicienii sunt copleșiți de evenimente și de informații".

Un alt susținător al teoriei conform căreia desfășurarea evenimentelor istorice este rezultatul unui șir neîntrerupt de accidente a fost ziaristul George Johnson, care se autodefinea drept „un umanist laic". El scria că ideea de conspirație a fost „adusă în discuție de către extremiștii de dreapta la începutul secolului XX", menționând că „manifestările paranoice din politica americană nu au murit odată cu senatorul Joseph McCarthy".

Pe de altă parte, punctul de vedere conform căruia desfășurarea evenimentelor istorice ar fi rezultatul unor conspirații ar putea fi mai corect definit drept punctul de vedere „cauză-efect". Accidente se petrec, fără îndoială. Avioanele, trenurile, automobilele se ciocnesc. Vapoarele se scufundă. Dar în istorie este limpede că, de cele mai multe ori, planificarea omului este cea care influențează desfășurarea evenimentelor.

Atunci de ce nu am aflat mai multe despre existența unor astfel de planuri secrete?

Conform spuselor unor cercetători ai conspirațiilor, Jonathan Vankin și John Whalen, atitudinile publicului american sunt modelate de o igienică viziune „de tip Disney", atât asupra istoriei, cât și a evenimentelor contemporane. „Versiunea Disney asupra istoriei ar putea fi la fel de lesne numită versiunea *New York Times* sau versiunea jurnalelor de știri ori cea din cărțile de istorie studiate în liceu. Principalii contestatari ai teoriilor referitoare la conspirații nu sunt oamenii de rând, ci cei din mass-media, din cercurile academice sau din guvern — cei care administrează informația atât la nivel național, cât și mondial."

Anthony C. Sutton, profesor de economie din Londra, fost cercetător asociat la Institutul Hoover din cadrul Universității Stanford, s-a arătat a fi de acord cu privire la faptul că atât manualele de istorie, cât și celelalte publicații de pe piață sunt dominate de o așa-zisă istorie „oficială". El afirmă că „în ultimul veac, orice teorie a istoriei sau dovadă istorică ce nu s-a încadrat în modelul instituit de Asociația Americană de Istorie și de fundațiile importante care oferă burse consistente a fost atacată sau respinsă, nu pe baza dovezilor prezentate, ci pentru că nu era în acord cu așa-numitul Eastern Liberal Establishment și cu linia sa istorică oficială." Sutton comenta despre gruparea de indivizi și organizații reunite sub acest nume: „Opprobriul public se abate asupra oricărei cărți sau oricărui autor care nu se încadrează în standardele oficiale. Brusc, sprijinul financiar al fundațiilor dispare. Editorii încep să tremure. Sistemul de distribuție devine greoi sau eșuează complet."

Afirmațiile acestea au fost reluate și de către mentorul universitar al președintelui Bill Clinton, dr. Carroll Quigley. Lucrarea sa din anul 1966, intitulată *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, dezvăluia publicului viziunea lui (din interior) asupra societăților secrete moderne. Referindu-se la destinul cărții sale, Quigley spunea că aceasta a fost retrasă brusc de pe piață de către o importantă editură newyorkeză. „Acum sunt destul de sigur că volumul meu a fost interzis", scria el la mijlocul anilor '70.

Cercetători și autori — precum regretatul Gary Allen, A. Ralph Epperson, G. Edward Griffin, dr. John Coleman, Jonathan Vankin, Anthony C. Sutton și Eustace Mullins, pentru a-i pomeni numai pe câțiva — scriu despre conspirații de mulți ani, dar lucrările lor sunt aproape întotdeauna publicate de edituri mici, care au un sistem de distribuție limitat. Acești autori acuză faptul că mass-media este controlată de corporațiile americane, care au luat toate măsurile necesare pentru ca materialele nedorite să nu fie publicate pe scară largă.

Această grijă se manifestă și dincolo de granițele SUA. Un editor francez a fost surprins odată afirmând că: „Ar fi imposibil să dai de urma proprietarilor corporațiilor și să descâlcești structurile de putere din SUA, fiindcă « ei » nu ar permite asta. Ar găsi « ei » o cale de a vâna și tortura pe oricine ar încerca să facă acest lucru. Par a alcătui un grup puțin numeros, ai cărui membri se cunosc între ei, dar mulți nu sunt deloc cunoscuți marelui public. « Ei » sunt numiți sau revocați din posturi, dar se pare că, în cazul lor, munca la stat îi ajută să fie promovați în domeniul privat și nu invers. Controlul pe care « ei » îl exercită asupra guvernului și de care pomenește toată lumea nu poate fi dovedit prin posesia de acțiuni, prin numirea în fruntea unor agenții de reglementare sau prin luarea de hotărâri publice. În schimb, pare să funcționeze printr-o rețea de relații personale și înțelegeri tacite." La asta se poate adăuga și faptul că asemenea persoane activează în diverse societăți secrete.

Mulți autori specializați în studiul conspirațiilor au scris de-a lungul timpului despre existența unor comploturi întunecate, menite să impună o „Nouă Ordine Mondială", comploturi inițiate de membrii unor societăți secrete moderne, precum Comisia Trilaterală, Consiliul pentru Relații Externe, *Illuminati*, Comitetul celor 300 etc. Observatorii imparțiali indică faptul că lipsa unor procese de calomnie împotriva acestor autori conferă o anumită credibilitate punctelor lor de vedere. Totuși, mass-media oficială rareori consideră că este cazul măcar să comenteze astfel de acuzații, cu atât mai puțin să le investigheze temeinicia.

Totuși, odată cu începerea noului mileniu, tema conspirației și-a croit drum în fiecare aspect al vieții cotidiene — de la cărți, emisiuni TV și filme, până la politică. Nici chiar președintele SUA nu este imun în fața seducătoarelor teorii conspiraționiste.

În 1991, pe atunci proaspăt instalatul președinte american Bill Clinton a numit pe apropiatul său prieten și partener de golf, Webster Hubbell, în funcția de procuror general asociat, în cadrul Departamentului de Justiție. În volumul său de memorii recent publicat, *Friends in High Places*, acesta scria că președintele Clinton i-a spus: „« Webb... Dacă te numesc la Justiție, vreau să-mi răspunzi la două întrebări. Mai întâi, cine l-a ucis pe Kennedy? Și apoi, există cu adevărat OZN-uri? » Și pot spune că președintele nu glumea câtuși de puțin." El comenta ulterior: „Pe tot parcursul mandatului meu, am cercetat ambele probleme, dar nu am fost deloc mulțumit de răspunsurile pe care le-am primit."

Vasă zică, președintele SUA și un înalt funcționar numit de el la Departamentul de Justiție nu pot afla răspunsul la astfel de întrebări? Cine se află, atunci, la conducere?

Ca urmare a dezvăluirilor lui Hubbell, dr. Steven Greer, director al Centrului pentru Studiul Inteligenței Extraterestre (CSIET), a dezvăluit că, în 1993, i-a prezentat timp de trei ore șefului CIA de pe atunci, amiralul James Woolsey, un raport ce demonstra că OZN-urile nu sunt o ficțiune. Greer a mai dezvăluit și faptul că Woolsey a fost blocat în încercările sale de a verifica spusele și nu a fost în stare să găsească în dosarele CIA niciun document relevant.

Când vine vorba de cele mai profunde și mai obscure secrete ale națiunii, se pare că există forțe chiar mai mari decât președintele SUA sau directorul CIA.

Dar scriitorii și funcționarii guvernamentali nu sunt singurii care bănuiesc existența unor conspirații.

Un sondaj de opinie, efectuat de către agenția de știri Scripps-Howard News Service în colaborare cu Universitatea din Ohio, a condus la următoarele statistici uluitoare:

- 51% dintre cei intervievați cred că este posibil ca unii funcționari federali să fi fost direct răspunzători de asasinarea președintelui John F. Kennedy.
- Peste o treime dintre cei intervievați suspectează că marina americană a doborât zborul 800 al companiei TWA, fie intenționat, fie din greșeală.

- Cea mai mare parte a acestora crede că este posibil ca funcționarii CIA să le fi permis traficanților de droguri din America Centrală să vândă cocaină copiilor de culoare din marile orașe americane.
- 60% dintre respondenți consideră că guvernul păstrează secretul asupra informațiilor referitoare atât la „Agentul portocaliu“ (gazul toxic folosit de americani în Vietnam), cât și la cauzele sindromului Războiului din Golf (care a afectat soldații).
- Aproape jumătate dintre cei intervievați suspectează că agenții FBI au provocat intenționat focul care a ucis 81 de membri ai Sectei Davidienilor lângă localitatea texană Waco, în 1993 (procentul a crescut cu siguranță în 1999, odată cu dezvăluirea minciunilor guvernului în ceea ce privește folosirea dispozitivelor pirotehnice înainte de izbucnirea incendiului).
- După ce aviația militară americană a dat publicității un raport în care se spunea că „extratereștrii“ din Roswell, New Mexico, văzuți în 1947, nu ar fi fost decât niște manechine fabricate pentru testele de impact — teste începute, de fapt, abia în 1954 — tot mai mulți oameni cred acum că guvernul ascunde atât informații, cât și tehnologii extraterestre.

Ca reacție în fața rezultatelor acestui sondaj de opinie, Curtis Gans, director executiv al Comitetului de la Washington pentru Studierea Electoratului American, se plângea de faptul că „paranoia ucide această țară“.

Oare să fie într-adevăr vorba de paranoia? Oare să nu existe nimeni, pe undeva, care conspiră în scopul de a dobândi bogăție și putere? O veche zicală ne reamintește: „Doar pentru că ești paranoic, nu înseamnă că ei nu așteaptă să te ucidă!“

În rândurile opiniei publice se răspândește tot mai mult convingerea potrivit căreia anumiți indivizi — dispunând de averi nemăsurate și de o putere nelimitată și a căror identitate nu este în general cunoscută marelui public — sunt adevărații stăpâni ai Americii și ai lumii. „Puterea este un lucru obișnuit în viața cotidiană americană, însă majoritatea cetățenilor se află foarte departe de ea. Secretul este principalul instrument al puterii. Guvernul pare a fi cumva detașat și, cu toate acestea, dominator. Suntem tot mai izolați unul de altul, blocați în fața unor ecrane de computer și televizor sau prizonieri în spatele parbrizelor. Există un sentiment frustrant de deconectare de la viața americană modernă. Teoriile conspiraționiste încearcă să pună cap la cap bucățile acestui puzzle“, scria Jonathan Vankin, un ziarist care a studiat foarte multe teorii ale conspirației, în care se presupune că ar fi fost implicat guvernul american.

Teoriile acestea sunt o încercare de a înțelege „cadrul mai larg" al istoriei. „Credem că multe dintre evenimentele istorice importante, ce remodelează într-un fel sau altul destinele, au loc pentru că un om sau un grup de persoane planifică desfășurarea lor, spunea scriitorul conservator Gary Allen. Dacă am face o medie, ar însemna că jumătate din evenimentele ce afectează bunăstarea țării noastre ar trebui să fie benefice. Căci dacă am avea de-a face cu o pură incompetență, *din când în când cei care ne conduc ar mai face și câte* o greșeală în folosul nostru... În realitate, nu avem de-a face nici cu coincidențe și nici cu dovezi de prostie, ci numai cu aplicarea unor planuri bine puse la punct și de o măiestrie fără margini."

Mai puțin reflexiv în gândire a fost scriitorul George Johnson, care a dat tonul în epoca Reagan, publicând în 1983 lucrarea *Architects of Fear. Conspiracy Theories and Paranoia in American Politics*, volum care avea la origine o serie de articole scrise de el pe când lucra ca reporter la ziarul *The Minneapolis Star*. Johnson afirma că mulți americani, pur și simplu, nu pot accepta ideea conform căreia există „mai multe modalități de a interpreta evenimentele", adăugând plin de încredere că „nu există un sistem unic, atotcuprinzător". Potrivit spuselor lui, „americanii cuprinși de paranoia elaborează sisteme complicate, ce explică toate necazurile din lume ca făcând parte dintr-o conspirație". Johnson încerca astfel să explice frica și ura oamenilor, mai degrabă decât să accepte ceea ce el descria a fi un punct de vedere „pluralist" asupra istoriei, economiei și politicii.

„Există o diferență între cei care se lasă atrași ocazional de mirajul unor explicații de natură conspiraționistă și adevărații adepți ai teoriei conspirației, care cred că toate lucrurile rele întâmplate vreodată fac parte dintr-un complot vechi de secole, ce cuprinde întreaga planetă", spunea el.

După asemenea afirmații, Johnson s-a văzut nevoit să recunoască faptul că „nici analiza istorică și nici cea sociologică nu ne explică de ce există atâtea teorii ale conspirației, acestea oferind imagini extrem de asemănătoare asupra lumii. Mai mult chiar, el nu a remarcat faptul că aceia care cred sincer că nu există conspirații nu fac decât să „lucreze" în beneficiul unor potențiali conspiratori.

GUVERNAREA CELOR PUȚINI

„Elitele, și nu masele guvernează America", conchideau cercetătorii Thomas R. Dye și L. Harmon Zeigler în cartea lor intitulată *The Irony of Democracy*. „Într-o epocă de dezvoltare a industriei, științei și energiei nucleare, viața într-o democrație, la fel ca într-o societate totalitară, este modelată de un grup restrâns de oameni. Deși abordează în mod diferit

studiul structurii de putere din America, savanţii, politologii şi sociologii au căzut de acord că « deciziile importante din punct de vedere politic, economic şi social sunt luate în cadrul unor grupuri foarte restrânse de persoane ».“

Ideea potrivit căreia o elită conducătoare, bogată şi puţin numeroasă, o oligarhie controlează destinul Americii pare a fi bine susţinută de fapte. Numai o mână de oameni din cele 265 de milioane de locuitori ai Americii controlează majoritatea resurselor ţării. Conform unui studiu întreprins în 1983 de Consiliul Rezervei Federale, 2% din familiile americane controlează 54% din bogăţia ţării şi 10% din populaţie deţine 86% din capitalul financiar al ţării. Majoritatea familiilor americane, adică 55% dintre acestea, nu au capital financiar sau au datorii. Acest studiu excludea valoarea netă a persoanelor juridice, cea mai mare parte a acestora fiind în proprietatea sau sub controlul acelor 2% dintre familiile menţionate anterior.

Acest cerc vicios, prin intermediul căruia bogaţii devin tot mai bogaţi, iar săracii tot mai săraci, s-a accelerat începând din anii '60, pe parcursul diferitelor administraţii prezidenţiale, atât democrate, cât şi republicane. Ritmul a crescut în anii '90 când, conform datelor prezentate de Biroul pentru Recensământ din SUA, între 1992–1994, cota din venitul naţional deţinută de cele mai bogate 5% dintre familii a crescut la 14%, adică aproape dublu faţă de cât a câştigat restul populaţiei în ultimul sfert de veac.

Cifrele mai recente sunt chiar şi mai alarmante. Salariul mediu al unui muncitor în 1998, actualizat conform indicelui de inflaţie, este cu un dolar mai mic decât salariul aceluiaşi muncitor din anul 1973. În ultimele două decenii, diferenţa de venit dintre cei care au şi cei care nu au studii superioare a crescut de la 42% la 89%. De această diferenţă au fost afectate şi sindicatele. În 1970, sindicatele care îi reprezentau pe muncitorii din industria oţelului şi cea producătoare de automobile aveau aproape trei milioane de membri, în vreme ce astăzi numărul lor a scăzut, ajungând la mai puţin de un milion.

„Am evoluat spre o societate structurată pe două niveluri, în care oamenii angajaţi în domeniile ce necesită un înalt grad de calificare şi o bună valorificare a cunoştinţelor prosperă, iar cei fără studii superioare sau aptitudini tehnice sunt marginalizaţi“ — remarca redactorul-şef al publicaţiei *U.S. News & World Report*, Mortimer B. Zuckerman. Mulţi dintre noi se întreabă azi dacă această prosperitate a clasei mijlocii americane reprezintă cu adevărat o evoluţie naturală sau nu cumva este rezultatul unei planificări conştiente pentru instaurarea unei „Noi Ordini Mondiale“.

Se spune peste tot în lume că Statele Unite consumă disproporţionat de mult din resursele naturale mondiale, faţă de procentul pe care-l reprezintă populaţia americană din totalul celei mondiale. Dar este, de asemenea, de

necontestat și faptul că, la începutul unui nou mileniu, SUA reprezintă singura superputere la nivel mondial.

Prin urmare, cine controlează cu adevărat această țară și, prin intermediul său, întreaga lume?

Toată lumea a auzit vorbindu-se despre modul în care „ei" dețin majoritatea resurselor, manipulează acțiunile, controlează prețurile, evită plata impozitelor. „Ei" mențin, de asemenea, un monopol asupra energiei, a producției și distribuției de medicamente, a armamentului și a producției de bunuri, prin răspândirea controlată a noilor tehnologii.

Și tot „ei" sunt aceia care au o influență covârșitoare asupra mass-media și a guvernelor întregii lumi, prin controlul exercitat atât asupra corporațiilor multinaționale, cât și asupra unor organizații private, ca de exemplu Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală.

„Ei" mai fac, de asemenea, parte din societăți secrete precum *Illuminati*, ordinul „Craniul și Oasele"*, Cavalerii de Malta și cercurile secrete ale Francmasoneriei.

Dar, oare, cine sunt „ei"? Cine sunt bărbații — căci se pare că foarte puține femei au fost admise în rândurile acestor organizații secrete — care, probabil, conduc destinele Pământului? Oare de ce acționează în taină și de ce sunt atrași de organizațiile secrete? Ce fel de secrete dețin, într-atât de puternice încât le permit să-și asume rolul unei elite conducătoare? Dar și mai importantă este o altă întrebare: care sunt scopurile și obiectivele lor?

Mulți oameni au auzit despre societățile secrete moderne anterior menționate, însă prea puțini au avut ocazia să afle amănunte despre originea, intențiile și conexiunile lor. E firesc, prin urmare, să punem sub semnul întrebării influența sau controlul exercitat de aceste organizații asupra vieților noastre cotidiene.

Cartea de față prezintă un studiu făcut asupra acestor societăți secrete — atât moderne, cât și istorice — și asupra rolului lor în istoria lumii. Este o încercare de a le dezvălui secretele, de a cerceta adevăratul înțeles al misterelor pe care le ascund.

Un lucru este limpede, chiar și pentru cel mai neatent observator al acestor societăți: nu doar că acestea există, dar au și jucat roluri extrem de importante în desfășurarea evenimentelor internaționale de-a lungul secolelor. Nu la fel de limpede este numărul lor exact, identitatea lor și implicarea în

---

* Cunoscuta societate secretă Skull and Bones, fondată în 1832 la Universitatea Yale (*n. red.*).

desfăşurarea evenimentelor. Care sunt legăturile dintre aceste grupuri ? Căci, la urma urmei, sunt societăţi „secrete", nu-i aşa ?

În 1909, Walter Rathenau, reprezentantul companiei General Electric în Germania, spunea: „300 de bărbaţi ce se cunosc între ei conduc destinele economice ale Europei, alegându-şi succesorii dintre ei înşişi." Se prea poate ca cifra avansată de Rathenau să fi stat la baza afirmaţiei scriitorului John Coleman, un pasionat al conspiraţiilor: „Un comitet alcătuit din 300 de persoane deţine controlul asupra unui guvern din umbră, la nivel înalt, care conduce atât Marea Britanie, cât şi SUA."

Joseph P. Kennedy, patriarhul renumitei familii cu acelaşi nume, remarca odată: „50 de oameni conduc America, ba poate chiar mai puţini."

În încercarea de a arăta cine conduce azi SUA, David Wallechinsky şi Irving Wallace, editorii popularei publicaţii *The People's Almanac*, reluau teza susţinută în cadrul orelor de educaţie civică din liceu, menţionând: preşedintele, parlamentul bicameral şi Curtea Supremă cu cei nouă judecători. Autorii mai menţionau, de asemenea, administraţiile naţionale, districtuale şi municipale, însă observau în mod corect că „cele mai multe reglementări făcute de acestea pot fi invalidate de guvernul federal".

Dar cum rămâne cu puterea şi controlul exercitate în secret? Într-o secţiune intitulată „Cine conduce CU ADEVĂRAT ?", aceşti autori afirmă că „există multe forţe care joacă un rol important în societatea americană, dar cele mai puternice sunt, de departe, conducerile reunite ale băncilor, corporaţiilor şi companiilor de asigurări importante, care sunt sprijinite de şefii armatei. Potrivit afirmaţiilor fostului preşedinte american Dwight Eisenhower, este vorba de „un complex militaro-industrial". Bine, dar cine conduce acest complex ?

UN PUNCT DE VEDERE AL CELOR PUŢINI

Despre controlul ascuns al pârghiilor de putere din lume nu vorbesc doar teoreticieni obscuri ai teoriilor conspiraţioniste.

Încă din 1856, prim-ministrul britanic de pe atunci, Benjamin Disraeli, declara în faţa Camerei Comunelor următoarele: „Nu ar fi de niciun folos să negăm acest lucru şi este imposibil de ascuns faptul că o mare parte a Europei, adică Italia, Franţa şi regiuni importante din Germania (încă fragmentată în mai multe state), fără a mai pomeni alte ţări, sunt acoperite de o reţea de societăţi secrete... Şi care sunt obiectivele lor ? Nu încearcă nicidecum să le ascundă. Nu doresc o guvernare constituţională... În schimb, doresc să modifice dreptul de proprietate asupra pământului, alungându-i

pe actualii proprietari ai acestuia, şi urmăresc să pună capăt existenţei structurilor ecleziastice, adică bisericilor."

Referindu-se la acest lucru, preşedintele Woodrow Wilson, care, aşa cum se va vedea mai departe, a fost strâns legat de conspiraţii, scria: „Unii dintre cei mai importanţi oameni din SUA în domeniul comerţului şi al industriei se tem de cineva sau de ceva. Ei ştiu că undeva există o putere foarte bine organizată şi subtilă, care îi urmăreşte cu atenţie şi care este atât de legată de interesele lor, atât de completă şi de puternică, încât ar face bine să n-o condamne cu voce tare, ci numai în şoaptă".

Judecătorul Felix Frankfurter de la Curtea Supremă de Justiţie a SUA dezvăluia la un moment dat faptul că: „Adevăraţii conducători de la Washington sunt invizibili, exercitându-şi puterea din spatele uşilor închise."

Într-o scrisoare din 23 noiembrie 1933, preşedintele proaspăt ales Franklin D. Roosevelt îi scria principalului consilier al fostului preşedinte Woodrow Wilson, colonelul Edward House: „Adevărul adevărat este că, aşa cum ştim amândoi foarte bine, oligarhia financiară din marile oraşe a deţinut controlul asupra guvernului SUA încă de pe vremea administraţiei lui Andrew Jackson."

Pe aceeaşi temă, Elliot, fiul lui Roosevelt, scria: „Există în lumea noastră, probabil, câteva organizaţii care ne modelează destinele, la fel de strict ca şi guvernele legal constituite."

De-a lungul anilor, multe persoane au lansat avertismente cu privire la existenţa unui guvern secret în SUA.

Fostul primar newyorkez John F. Hylan declara în 1922 că „adevărata ameninţare pentru destinele democraţiei americane o constituie guvernul invizibil, care, asemeni unei gigantice caracatiţe, îşi întinde tentaculele lungi şi scârboase peste oraşul, statul şi naţiunea noastră... În fruntea acesteia, se află interesele familiei Rockefeller şi ale companiei Standard Oil, precum şi un mic grup de bănci puternice, conduse de ceea ce numim în general bancheri internaţionali, (care) de fapt direcţionează guvernul american pentru a-şi atinge propriile scopuri egoiste."

Colonelul L. Fletcher Prouty, acum în rezervă, a fost ofiţerul de legătură dintre Pentagon şi CIA, între anii 1955 şi 1963. Datorită funcţiei pe care o deţinea, a putut să observe mecanismele de control exercitate atât asupra spionajului, cât şi a armatei.

Într-un material din 1973, Prouty afirma că SUA e condusă de o „Echipă Secretă", care este „miezul unei noi ordini religioase", membrii acesteia neavând de dat socoteală decât în faţa lor înşişi. Puterea acestei echipe provine dintr-o amplă *infrastructură* guvernamentală şi din relaţiile directe pe care le are cu marile industrii private, fondurile mutuale şi casele

de investiții, universitățile și mass-media, fiind incluse aici atât editurile străine, cât și cele americane."

„Toți membrii fideli ai echipei rămân în centrul structurilor de putere, indiferent dacă sunt în funcție, făcând parte din administrația oficială, sau se află în alte centre neoficiale. Ei nu fac altceva decât să se rotească pe anumite poziții, fiind pe rând funcționari publici și oameni de afaceri sau activând în paradisul fermecător al mediilor universitare."

Tot Prouty scria: „Această mașinărie extraordinară a fost făurită de oameni capabili, ca Wild Bill Donovan, Clark Clifford, Walter Bedell Smith, Allen Dulles, Maxwell Taylor, McGeorge Bundy și mulți alții, care au condus-o și au modelat-o, aducând-o la proporțiile uriașe de astăzi. Este vorba de mari corporații, înalte cercuri guvernamentale, foarte mulți bani, presiuni enorme... toate acționând numai pentru apărarea propriilor interese, pentru siguranța afacerilor și păstrând un secret desăvârșit."

Cititorii mai sceptici ar trebui să remarce modul în care aceleași nume vor apărea la nesfârșit, de fiecare dată când vine vorba de activitatea societăților secrete moderne.

Marele gânditor R. Buckminster Fuller a ajuns, de asemenea, la concluzia că SUA e condusă de niște oameni puternici, care acționează din umbră. „America nu este condusă în realitate de guvernul ei așa-zis democratic", scria el cu puțin timp înainte de a muri, în 1983. „Nimic mai jalnic decât rolul pe care trebuie să-l joace în public președintele SUA, a cărui putere reală este aproape nulă. Totuși, atât mass-media, cât și majoritatea cetățenilor americani trecuți de 30 de ani, continuă să vorbească și să se comporte de parcă președintele ar deține într-adevăr puterea supremă."

Președintele Franklin D. Roosevelt, el însuși legat îndeaproape de mulți dintre membrii importanți ai societăților secrete, remarca odată: „În politică, nimic nu se petrece întâmplător. Dacă lucrurile au loc într-un anumit fel, atunci poți să pariezi că acea evoluție a fost premeditată."

Un alt personaj care a confirmat din interior că un complot plutea în aer a fost primul secretar american al apărării, James Forrestal, care e posibil să fi plătit cu viața îndrăzneala de a fi spus lucrurilor pe nume. Începând din 1947, el și-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că liderii guvernului american cedau în mod constant în fața presiunilor sovieticilor, acceptând concesii. Adunase peste 3 000 de pagini de note, despre care îi spusese unui prieten că avea de gând să le publice într-o carte, cu scopul de a dezvălui adevăratele motivații ale superiorilor săi.

„Acești oameni nu sunt nici incompetenți, nici proști. Sunt iscusiți și strălucitori. Consecvența nu a fost niciodată un semn de prostie. Dacă ar fi

fost pur şi simplu proşti, ar fi făcut din când în când câte o greşeală şi în lucrarea noastră", aprecia el.

Forrestal, care cunoştea nenumărate secrete, căci, printre altele, fusese menţionat pe lista membrilor fondatori ai unui grup ultrasecret ce se ocupa de studierea problemei OZN-urilor, conform datelor din controversatele documente MJ-12, a demisionat din funcţie la 2 martie 1949, la cererea preşedintelui Truman. Două luni mai târziu, la cererea aceluiaşi Truman, Forrestal era internat la spitalul de marină Bethesda, pentru efectuarea unor analize de rutină. Un medic l-a asigurat pe fratele lui Forrestal că acesta se simţea bine, dar nu i-a permis nici lui, nici preotului familiei să-l vadă. Atunci când fratele său a venit să-l externeze, l-a găsit spânzurat la un etaj inferior al spitalului. Oficialităţile au avansat ipoteza unei sinucideri, dar nici atunci, nici acum, mulţi oameni nu au acceptat această explicaţie. Notele şi jurnalele sale au fost preluate şi păstrate de guvern mai bine de un an, înainte ca o versiune cosmetizată a lor să fie, în sfârşit, publicată.

Cu toate că diverşi funcţionari guvernamentali au afirmat că în acea perioadă Forrestal o luase razna, pesemne că nebunia îl va fi transformat într-un vizionar, deoarece, chiar înainte de a fi internat la Bethesda, el i-a mărturisit unui prieten că în curând soldaţii americani îşi vor găsi moartea în Coreea. Această afirmaţie a fost făcută cu 15 luni înainte ca armata nord-coreeană să fi declanşat un atac „surpriză" asupra Coreei de Sud.

Un alt aşa-zis nebun vizionar care a vorbit despre război a fost senatorul Joseph McCarthy. Acesta a interpretat în mod greşit dovezile existente cu privire la o conspiraţie mondială, pentru a-şi putea fundamenta propriile prejudecăţi împotriva comunismului.

McCarthy, care a provocat multe suferinţe atacând nejustificat şi foarte energic comunismul, nu se înşela totuşi atunci când afirma că există o conspiraţie la nivel mondial, menită să promoveze războiul de dragul profitului. El acuza în mod deschis faptul că acordurile de la Ialta încheiate în 1945 între Roosevelt, Churchill şi Stalin constituiau motivul conflictelor din lumea postbelică. Tratatele secrete încheiate între aceşti lideri mondiali — prin care Europa de Est îi era cedată lui Stalin, Orientul Apropiat revenea Marii Britanii, iar Pacificul şi regiunea Asiei de Sud-Est, Statelor Unite — au fost confirmate la mijlocul anilor '70, prin publicarea unora dintre notiţele şi scrisorile lui Churchill din acea perioadă.

Pe 23 septembrie 1950, McCarthy declara: „Aici (la Ialta) au fost semnate sentinţele de condamnare la moarte a tinerilor care mor astăzi pe dealurile şi în văile din Coreea. Aici au fost semnate sentinţele de condamnare la moarte a tinerilor ce vor muri mâine în junglele din Indochina (care mai târziu se va numi Vietnam). Cum ne putem explica altfel situaţia actuală,

dacă nu suntem dispuşi să credem că anumite persoane ce deţin înalte funcţii guvernamentale conspiră pentru a ne împinge către dezastru? Acesta trebuie să fie produsul unei conspiraţii cu ramificaţii numeroase, care se desfăşoară la o scară atât de mare, încât poate umbri orice altă încercare de o asemenea natură din istoria omenirii." McCarthy atenţiona apoi: „Ce altceva putem înţelege din acest şir neîntrerupt de hotărâri şi fapte care contribuie la instaurarea unei adevărate strategii perdante? Ele nu pot fi puse pe seama incompetenţei."

McCarthy avea să se îndrepte spre un sfârşit lipsit de glorie, pentru că nu voia sau nu putea privi dincolo de spectrul unei conspiraţii comuniste mondiale. Din fericire, odată cu trecerea timpului, acuzaţiile lui nefondate şi exagerate au putut fi demontate. Din nefericire, sfârşitul doctrinei sale a lăsat să se aştearnă tăcerea peste aceste secrete.

Oare toţi aceşti oameni să se fi înşelat susţinând teorii ale conspiraţiei? Sau au încercat cu toţii, în felul lor, incomplet şi limitat, să dezvăluie publicului scopurile meschine şi secretele din spatele versiunii oficiale a istoriei, aşa cum este ea prezentată marelui public?

Unii comentatori, precum Noam Chomsky şi Gore Vidal, s-au ridicat public împotriva acţiunilor înfăptuite în numele „securităţii naţionale". Regretatul senator Barry Goldwater şi pastorul evanghelic Pat Robertson s-au pronunţat la rândul lor împotrivă, vorbind în numele dreptei. Chiar şi moderaţii de centru, precum comentatorul Bill Moyers sau procurorul Gerry Spence, au avertizat opinia publică referitor la faptul că există „un guvern secret". Atunci când mari personalităţi istorice, împreună cu oameni de diferite orientări politice, susţin la unison acelaşi lucru, înseamnă că este timpul să începem să acordăm o mai mare atenţie lucrurilor care se întâmplă azi în lume.

Autorii David Wise şi Thomas B. Ross au scris despre aceste subiecte în cartea lor, intitulată *The Invisible Government* şi apărută la începutul anilor '60 — lucrare pe care CIA a încercat s-o interzică. Cartea avertiza că agenţiile guvernamentale ce desfăşurau activităţi secrete aveau legături financiare cu fundaţii şi universităţi şi utilizau firmele americane ca paravan pentru a-şi desfăşura operaţiunile, încălcând astfel flagrant statutele lor de funcţionare. Recent, cei doi autori adăugau că: „În ultimii ani nu s-a petrecut nimic care să ne convingă că pericolul existenţei unui guvern invizibil într-o societate deschisă s-a diminuat în vreun fel."

În cartea de faţă, vom pune la dispoziţia cititorilor noi informaţii şi noi modalităţi de a privi istoria. Vom încerca să acoperim lacunele actuale, dând astfel sens unui lung şir de indicii şi dovezi ce vin în sprijinul existenţei conspiraţiilor.

Nu avem nicio garanție că tot ce este prezentat în această lucrare reprezintă adevărul absolut și incontestabil, dar, pentru a ne apropia cât de cât de realitate, avem nevoie de cât mai multe date cu putință. De aceea, nimic nu trebuie respins ca fiind exagerat. Toate informațiile, oricât de fanteziste sau de lipsite de importanță ar părea, trebuie mai întâi analizate și evaluate.

Deși în lume există foarte multe societăți secrete, atât cu caracter politic, cât și religios, în volumul de față au fost studiate numai cele ce par să influențeze direct societatea. Sectele disidente și cultele ciudate (ca, de exemplu, „Răzbunătorii", „Binecuvântații Paolini", „Ordinul Îngerului-Păun", „Poarta Cerului" etc.) nu fac decât să ne distragă atenția de la efortul de cercetare a organizațiilor cu adevărat importante.

Dat fiind că am ajuns aici, trebuie să menționăm foarte clar: nu am prezentat nimic în această carte în scopul de a atenta la credințele religioase ale cititorului. Libertatea de credință este unul dintre aspectele extraordinare ale vieții omului de rând. Fiecăruia ar trebui să i se permită să-și afle liniștea sufletească, exercitându-și propria credință religioasă, atât timp cât aceasta nu dăunează în vreun fel altei persoane.

Dar, cercetând istoria și societățile secrete, cititorul atent nu poate să nu remarce că religia și politica, mai cu seamă în trecut, au fost strâns legate. Dacă am exclude din această lucrare problemele religioase, ar însemna să spunem povestea doar pe jumătate. De aceea, materialul de față trebuie abordat cu mintea, nu cu inima, iar modul în care el se potrivește sau nu cu opiniile personale despre lume și viață trebuie determinat de fiecare cititor *în parte*, în funcție de convingerile sale religioase și de gradul său de subtilitate intelectuală.

În uriașa cantitate de informații existente cu privire la societățile secrete — cele mai multe fiind adunate cu mult timp în urmă — se vor regăsi foarte multe nume, date sau evenimente lipsite de semnificație pentru cititorul contemporan. Iată prin urmare de ce, din motive editoriale și din cauza spațiului insuficient, acest studiu nu este și nu poate fi unul complet. Dar sper că am redat suficiente detalii în sprijinul acestei relatări a activității societăților secrete, asigurând în același timp fluența lecturii unui subiect foarte complex și controversat.

Caracterul secret al acestor grupări face ca orice încercare de a descoperi dovezi clare cu privire la metodele de lucru și la obiectivele lor cele mai ascunse să fie aproape imposibilă. Ne aflăm într-o situație asemănătoare cu cea a instituțiilor de luptă împotriva crimei organizate, care trebuie să caute adesea modele de comportament și legături personale între oameni și organizații, pentru a stabili adevărul. Deși, în general, probele menționate aici vorbesc de la sine, trebuie evitată blamarea unor persoane și grupuri doar

din cauza asocierii numelui lor cu anumite organizaţii. În plus, nu toţi membrii societăţilor secrete sunt conspiratori. Trebuie să analizăm informaţiile cu atenţie şi rigurozitate, pentru a descoperi subterfugiile şi înşelăciunea. Mai ales că multe dintre informaţiile de natură istorică sunt fie incomplete, fie modificate prin prisma istoriei oficiale.

Care sunt, atunci, secretele care leagă între ele Consiliul pentru Relaţii Externe şi Francmasoneria, mergând înapoi în timp până la marile piramide egiptene şi chiar mai demult?

Lăsaţi la o parte ideile preconcepute şi condiţionările, pentru a porni în aflarea adevărului istoric şi a scopurilor celor care guvernează lumea în mod secret.

PARTEA I

SOCIETĂȚILE SECRETE MODERNE

Tăinuirea reprezintă libertatea la care aspiră zeloții: fără cineva care să-ți păzească ușa, fără un contabil care să-ți controleze registrele, fără un judecător care să vegheze la respectarea legii. Guvernul secret nu are o constituție după care să se ghideze. Regulile pe care le urmează sunt cele pe care și le face singur.

Bill Moyers

Societățile secrete nu numai că există, dar au și jucat un important rol în desfășurarea tuturor evenimentelor importante, atât la nivel național, cât și internațional, de la începuturile lor până astăzi.

Când vrem să analizăm gradul de influență al societăților secrete moderne în viața cotidiană și politică a SUA, credem că ar fi extrem de util să mai întâi să analizăm activitatea președinților americani din trecutul apropiat, precum și oamenii și evenimentele din jurul lor.

În timp ce mulți americani au fost obișnuiți să vadă în Bill Clinton un tânăr și talentat saxofonist, amator de femei frumoase, aproape nimeni nu știa că el avea legături cu trei dintre cele mai notorii societăți secrete moderne: Comisia Trilaterală, Consiliul pentru Relații Externe (urmăriți atent inițialele CRE pe măsură ce vor apărea tot mai frecvent în discuțiile despre politica americană și desfășurarea conflictelor mondiale) și Clubul Bilderberg.

Comisia Trilaterală își publică atât lista membrilor, cât și luările de poziție, dar lucrările sale interne sunt secrete. De asemenea, este dat publicității un catalog al membrilor, dar acestora li se cere să păstreze secretul atât cu privire la scopurile sale, cât și la modul de funcționare al organizației. Clubul Bilderberg păstrează secretul asupra agendei de lucru, dar și a numelor membrilor.

Dintre membrii importanți ai administrației Clinton care au fost membri ai consiliului, îi putem cita pe fostul președinte al CRE, Peter Tarnoff, Anthony Lake, Al Gore, Warren Christopher, Colin Powell, Les Aspin,

James Woolsey, William Cohen, Samuel Lewis, Joan Edelman Spero, Timothy Wirth, Winston Lord, Lloyd Bentsen, Laura Tyson și George Stephenopoulous. Dintre foștii membri ai Comisiei Trilaterale aflați în anturajul președintelui Clinton, îi putem cita pe Bruce Babbitt, Stephen W. Bosworth, William Cohen, Thomas Foley, Alan Greenspan, Donna Shalala și Strobe Talbott.

Editorul John F. McManus remarca faptul că în toamna lui 1998, în timp ce asupra lui plana amenințarea declanșării de către Congres a unei proceduri de destituire din funcție, Clinton a dat fuga la New York pentru a cere ajutorul prietenilor săi din cadrul CRE. „Clinton știe prea bine că a obținut mandatul de președinte pentru că membrii societății secrete din care face parte l-au ales în această funcție și se așteaptă ca în cursul mandatului său el să le îndeplinească planurile", scria McManus.

Însă Clinton nu a fost singurul președinte din istoria recentă a SUA care a avut legături cu aceste grupări.

Președintele George Bush a fost și el membru, atât al Comisiei Trilaterale, cât și al CRE și frate în misteriosul ordin „Craniul și Oasele". Președintele Ronald Reagan, care a îndeplinit cândva funcția de purtător de cuvânt al companiei General Electric, nu făcea parte oficial din aceste grupări, însă în guvernele conduse de el au existat numeroase persoane care au făcut sau fac încă parte din aceste organizații, după cum vom demonstra pe larg pe parcursul lucrării de față.

În administrația lui Jimmy Carter au fost incluși numai câțiva membri ai Comisiei Trilaterale, motiv pentru care cercetătorii în materie de conspirații au considerat mandatul său ca pe o adevărată victorie, chiar și presa oficială începând să vorbească despre asta.

COMISIA TRILATERALĂ

Pe la începutul deceniului opt, mulțumită dezvoltării spectaculoase a tehnologiei comunicațiilor, mulți americani deveneau tot mai conștienți de existența unor organizații secrete, ca de exemplu Consiliul pentru Relații Externe (CRE). Fostul președinte al acestei organizații, David Rockefeller, într-un efort aparent de a distrage atenția publicului de la activitățile CRE, a pus la cale crearea unei organizații mai deschise publicului, intitulată Comisia Trilaterală.

Atât aceasta, cât și precedenta organizație, Consiliul pentru Relații Externe, sunt considerate de către cercetători ca fiind o sinteză a organizațiilor secrete care orientează politica externă americană într-o direcție opusă față de interesul și dorințele marelui public.

Ideea înființării Comisiei Trilaterale i-a fost propusă inițial lui Rockefeller de către Zbigniew Brzezinski, care pe atunci era șeful Departamentului de Studii Ruse din cadrul Universității Columbia. Pe când își desfășura activitatea în cadrul institutului Brookings, Brzezinski efectuase un studiu prin care se demonstra necesitatea existenței unei cooperări mai strânse între Europa, America de Nord și Asia.

În 1970, el scria în revista *Foreign Affairs*, o publicație a Consiliului pentru Relații Externe, următoarele: „Este nevoie de o abordare nouă și mai cuprinzătoare, care să conducă la crearea unei comunități a națiunilor dezvoltate, pentru a putea înfrunta mai ușor toate marile probleme cu care se confruntă omenirea... Un bun început ar fi constituirea unui consiliu în care să fie reprezentate SUA, statele din Europa de Vest și Japonia, ai căror șefi de guverne să se întâlnească periodic, ca și crearea unui mecanism permanent, pentru rezolvarea problemele curente."

Mai târziu, în același an, Brzezinski a publicat o carte intitulată *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, în care își prezenta amănunțit viziunea privind viitorul omenirii.

El întrezărea profetic apariția unei societăți „modelate din punct de vedere cultural, psihologic, social și economic de impactul tehnologiei și al electronicii, mai cu seamă în domeniul informatic și al comunicațiilor".

Viziunile sale aveau să trezească bănuiala adversarilor consolidării unei puteri politice și economice mondiale. Declarând că: „Ideea de suveranitate națională nu mai este una viabilă din punct de vedere politic...", Brzezinski anticipa că „țările aflate în curs de dezvoltare se vor îndrepta către formarea unei comunități mai mari, prin intermediul unor numeroase legături indirecte și al impunerii de limitări asupra suveranității naționale". El prevedea faptul că această comunitate mai mare avea să fie întemeiată prin implementarea unui „sistem global de impozitare".

Explicând de ce întemeierea unei rețele de cooperare de genul Comisiei Trilaterale ar putea pregăti terenul pentru o viitoare consolidare, el făcea următorul raționament: „Obiectivul modelării unei comunități de țări dezvoltate este mai puțin ambițios, dar mai ușor de atins decât cel de a forma un guvern mondial".

Speranțele lui Brzezinski privitoare la întemeierea unei societăți globale nu excludeau participarea națiunilor aflate pe atunci sub un regim comunist. Autorul caracteriza marxismul drept „o etapă mai avansată și mai creatoare, cu caracter universal, necesară în procesul de maturizare a viziunii omului despre lume", și o „victorie a omului social, asupra celui spiritual, pasiv, o victorie a rațiunii asupra credinței".

Planul său de întemeiere a unei comisii trilaterale a națiunilor a fost prezentat pentru prima oară în timpul unei întruniri a ultrasecretului Club Bilderberg, desfășurată în aprilie 1972, în orășelul belgian Knokke-Heist. Din spusele unuia dintre participanți, rezultă că propunerile lui Brzezinski s-au bucurat de o primire foarte entuziastă din partea celor prezenți. În acea vreme, bancherii mondiali erau preocupați de faptul că Nixon devalorizase dolarul, de suprataxele impuse pe importuri și de începutul destinderii relațiilor dintre China și Statele Unite, factori care, împreună, conduceau la tensionarea relațiilor cu Japonia. Mai mult, problemele energetice creșteau, din cauza politicii de majorare a prețurilor de către OPEC (Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol).

Cu aprobarea Clubului Bilderberg și a Consiliului pentru Relații Externe, a început organizarea activității Comisiei Trilaterale la 23–24 iulie 1972, pe domeniul familiei Rockefeller de la Pocantico Hills, o suburbie a orașului Tarrytown din New York, domeniu ce avea o suprafață de 3 500 de acri. Printre participanții la această întrunire privată s-au numărat: Rockefeller, Brzezinski, Henry Owen, directorul Departamentului de Studii de Politici Externe de la Institutul Brookings, McGeorge Bundy, Robert Bowie, C. Fred Bergsten, Bayless Manning, Karl Carstens, Guido Colonna di Paliano, François Duchene, René Foch, Max Kohnstamm, Kiichi Miyazawa, Saburo Ikita și Tadashi Yamamoto. Se pare că acești membri fondatori au fost aleși de către Rockefeller și Brzezinski.

Comisia Trilaterală luat naștere oficial la data de 1 iulie 1973, avându-l ca președinte pe David Rockefeller. Brzezinski a fost numit director fondator pentru America de Nord. Dintre membrii din America de Nord îi amintim pe Jimmy Carter, guvernatorul statului Georgia, pe John B. Anderson (un alt candidat la președinție și membru în Congres) și pe redactorul-șef de la *Time*, Hedley Donovan. Printre membrii fondatori de peste hotare se numărau: regretatul Reginald Maudling, lordul Eric Roll, redactorul-șef al ziarului *The Economist*, Alistair Burnet, președintele FIAT, Giovanni Agnelli, și Raymond Barre, vicepreședintele francez al Comisiei Comunităților Europene. În total sunt 300 de membri, aleși cu mare grijă.

Potrivit publicației anuale oficiale a Comisiei, intitulată *Trialogue*, „Comisia Trilaterală a fost fondată în 1973 de un grup de persoane private din Europa Occidentală, Japonia și America de Nord, pentru promovarea unei mai strânse cooperări între aceste trei regiuni în probleme de interes comun". Scriitorii mai sceptici și specializați în studiul conspirațiilor au văzut că în sintagma „cooperare mai strânsă" un fel discret de a spune „o înțelegere secretă" între marii bancheri ai lumii și elita corporatistă ce avea ca scop instaurarea unui guvern mondial unic.

Comisia Trilaterală are sedii la New York, Paris şi Tokio. Conducerea este asigurată de un comitet executiv, format din 35 de persoane. Comisia se întruneşte o dată la nouă luni, prin rotaţie, într-una din cele trei regiuni.

Nu este de mirare că a apărut întrebarea: „Cine finanţează acest grup?" Purtătorii de cuvânt ai Comisiei au subliniat în repetate rânduri faptul că ea nu beneficiază de niciun sprijin financiar din partea guvernelor. Un raport publicat în 1978 arăta că fondurile alocate între mijlocul anului 1976 şi mijlocul lui 1979 se ridicau la valoarea de 1 180 000 de dolari, cea mai mare parte a acesteia provenind sub formă de donaţii de la unele fundaţii scutite de impozite, precum fundaţia Rockefeller Brothers, care numai în 1977 a donat suma de 120 000 de dolari. Donaţii au mai venit şi de la fundaţia Ford, fundaţia Lilly, fundaţia German Marshall şi de la corporaţii ca Time, Bechtel, Exxon, General Motors, Wells-Fargo, Texas Instruments.

Pe lângă buletinul său informativ, *Trialogue*, Comisia a publicat constant mai multe rapoarte şi documente, toate aflate la dispoziţia marelui public. „De ani buni, din ambele părţi ale eşichierului politic apar ştiri despre dezvăluirea unor aşa-zise secrete ale Comisiei Trilaterale, obţinute se pare chiar de la anumiţi membri ai acestei organizaţii!" afirma mai în glumă mai în serios Robert Eringer, un experimentat ziarist şi cercetător al Comisiei Trilaterale. Este de la sine înţeles faptul că, întrucât aceste documente sunt publice, ele nu conţin niciun fel de „secrete" interne.

Unul dintre aceste documente, intitulat *The Crisis of Democracy*, a fost publicat de Comisie în 1975. Unul dintre autorii săi, politologul Samuel P. Huntington, mărturisea deschis că America avea nevoie de „o democraţie mai moderată". În sprijinul spuselor sale, autorul argumenta că instituţiile democratice fuseseră incapabile să răspundă adecvat în faţa unor crize precum accidentul nuclear de la Three Mile Island, sau exodul cubanezilor spre Florida. Documentul sugera că „este nevoie de lideri cu experienţă, cunoştinţe, prestanţă şi talente deosebite pentru a depăşi slăbiciunile sistemului democratic".

Din numai câteva exemple ne putem da seama că aceia care, la un moment dat, se ridicau împotriva politicilor promovate de Comisia Trilaterală, au ajuns mai târziu să aplice exact aceste politici în guvernare. La numai trei ani de la publicarea volumului, Huntington a fost numit de preşedintele Carter coordonator al planurilor de securitate în cadrul Consiliului pentru Securitate Naţională. În această calitate, el a pregătit memoriul prezidenţial cu privire la revizuirea politicii din domeniul securităţii naţionale, care a dus la elaborarea, în 1979, a ordinului prezidenţial prin care se înfiinţa Agenţia Federală pentru Situaţii de Urgenţă, o organizaţie civilă care putea prelua

controlul complet asupra guvernului în eventualitatea apariției unei urgențe naționale.

Richard Cooper, economist la Universitatea Yale, a condus grupul de lucru al Comisiei Trilaterale care viza politica monetară, care a recomandat vinderea rezervelor naționale de aur ale SUA pe piețele private de capital. El a devenit subsecretar de stat pentru economie, iar în timpul mandatului său, FMI a vândut o parte din rezervele sale de aur.

Membru al Comisiei Trilaterale, John Sawhill, a fost autorul unuia dintre primele rapoarte ale acestei organizații, intitulat *Energy: Managing the Transition*, în care se făceau recomandări cu privire la politicile de tranziție către producerea de energie cu costuri mai ridicate. În timpul administrației sale, Jimmy Carter l-a numit pe Sawhill subsecretar de stat la Departamentul pentru Energie. C. Fred Bergsten a contribuit la pregătirea unui raport al Comisiei, intitulat *The Reform of International Institutions*, pentru ca mai apoi să devină secretar-adjunct pentru relații internaționale al trezoreriei Statelor Unite.

„Mulți dintre membrii fondatori ai Comisiei Trilaterale se găsesc acum în funcții de răspundere în care au posibilitatea de a pune în aplicare recomandările politice ale acesteia, la elaborarea cărora au contribuit chiar ei" — remarca ziaristul Eringer. Tot el adăuga că: „Acesta este motivul din pricina căruia Comisia și-a câștigat reputația de a fi Guvernul din Umbră al Occidentului."

„Tentaculele Comisiei Trilaterale s-au întins atât de departe în sfera politico-economică, încât unii au descris-o ca fiind « o uneltire a celor puternici, cu scopul de a controla lumea prin crearea unei comunități supranaționale, dominate de corporațiile multinaționale »" — scria Laurie K. Strand într-un articol intitulat „Cine conduce cu adevărat — șase posibili pretendenți", și publicat în numărul 3 al revistei *People's Almanac*.

Chiar și *U.S. News & World Report* a remarcat faptul că pe agenda Comisiei globalizarea ocupa un loc de frunte, scriind că: „Membrii Comisiei Trilaterale nu fac niciun secret din faptul că recrutează numai persoane interesate de promovarea unei strânse cooperări pe plan mondial..."

În lucrarea lor intitulată *Trilaterals Over Washington*, cercetătorii Anthony C. Sutton și Patrick M. Wood își exprimau bănuielile cu privire la acest grup, oferind următoarea versiune asupra constituirii sale: „Comisia Trilaterală a fost fondată prin uneltirile stăruitoare ale lui David Rockefeller și Zbigniew Brzezinski. Rockefeller, care pe atunci era președintele foarte puternicei Chase Manhattan Bank și directorul mai multor corporații multinaționale importante și al unor fonduri de întrajutorare, era de mult timp un personaj foarte important în cadrul misteriosului Consiliu pentru

Relaţii Externe. Brzezinski, un om cu o deosebită capacitate de anticipare a evoluţiei evenimentelor pe plan internaţional, care promova constant ideea instaurării unui guvern mondial drept formă ideală de conducere a destinului omenirii, a fost profesor la Universitatea Columbia şi autor al câtorva cărţi pe care membrii CRE le-au folosit drept « ghiduri de orientare politică ». A fost director executiv al acestei organizaţii începând de la înfiinţarea sa, în 1973, până pe la sfârşitul lui 1976, când a fost numit de către preşedintele Carter consilier pentru problemele de securitate naţională."

Brzezinski a fost cel care l-a adus pe Carter în rândul Comisiei Trilaterale în 1973. De fapt, în timpul mandatului lui Jimmy Carter, s-au publicat mai mult materiale aparţinând Comisiei ca niciodată, declanşându-se astfel o dezbatere foarte aprinsă în mass-media.

Chiar şi cumintele cotidian *Washington Post* se întreba la începutul lui 1977: „Remarcăm totuşi ceva neliniştitor legat de Comisia Trilaterală. Preşedintele ales [Carter] este membru al acestei organizaţii. La fel este şi vicepreşedintele, Walter F. Mondale. La fel şi noii secretari de la Departamentele de Stat, de Apărare şi de la Trezorerie — Cyrus R. Vance, Harold Brown, W. Michael Blumenthal. Ca să nu mai vorbim de Zbigniew Brzezinski, fost director executiv al acestei organizaţii, care acum ocupă funcţia de consilier prezidenţial pentru probleme de securitate naţională, precum şi alţi câţiva, care vor elabora şi pune în aplicare politica externă a Americii în următorii patru ani."

Sutton şi Wood comentau cu ironie: „Dacă încercaţi să calculaţi şansele pe care le au trei oameni practic necunoscuţi (Carter, Mondale, Brzezinski), din peste 60 de membri câţi are Comisia Trilaterală în America, să pună mâna pe cele mai importante trei posturi de putere din ţară, nu vă bateţi capul, nu are rost."

Printre alţi membri ai Comisiei Trilaterale care au deţinut funcţii de răspundere în timpul administraţiei Carter îi mai putem aminti pe: ambasadorii Andrew Young, Gerard Smith, Richard Gardner, Elliot Richardson, precum şi pe consilierul economic al Casei Albe, Henry Owen, secretarul de stat-adjunct Warren Christopher, Paul Warnke, directorul Agenţiei Americane pentru Controlul Armamentelor şi Dezarmare, subsecretarii de stat Richard Cooper, pentru probleme economice, şi Lucy Benson, pentru asistenţă în materie de securitate, subsecretarul trezoreriei, Anthony Solomon, Robert Bowie de la CIA şi asistentul secretarului de stat, Richard Holbrooke.

Şi, pentru a nu vedea în Comisia Trilaterală o simplă anexă a Partidului Democrat, într-o ediţie a sa din 1978, publicaţia *U.S. News & World Report* oferea o listă a unor republicani de frunte, care făceau parte din Comisia

Trilaterală. Printre aceştia se numărau foşti secretari de la Departamentul de Stat, Henry Kissinger, de la Transporturi, William Coleman, de la Departamentul pentru Locuinţe şi Dezvoltare Urbană, Carla Hills, Peter Peterson de la Comerţ şi Casper Weinberger de la Departamentul pentru Educaţie, Sănătate şi Protecţie Socială.

Pe listă mai figurau numele fostului ministru al Energiei, John Sawhill, cel al fostului director al CIA şi viitor preşedinte al SUA, George Bush, cel al foştilor secretari de stat adjuncţi de la Departamentul de Stat, Robert Ingersoll şi Charles Robinson, al fostului secretar de stat adjunct de la Departamentul Apărării, David Packard, cel al fostului administrator al Agenţiei Federale pentru Protecţia Mediului Înconjurător, Russell E. Train şi cele ale ambasadorilor William Scanton de la ONU şi Anne Armstrong din Marea Britanie, precum şi numele congresmenilor John Anderson, William Brock, William Cohen, Barber Conable, John Danforth şi Robert Taft Jr., precum şi al Marinei Whitman, fostă membră a Consiliului pentru Consiliere Economică.

Un fapt ce provoca o îngrijorare suplimentară în rândurile cercetătorilor teoriilor conspiraţioniste a fost alegerea preşedintelui Carter de a-l numi pe bancherul Paul Volcker, pentru a conduce puternica Bancă Centrală a SUA – Sistemul Rezervelor Fedrelae. S-a spus că această numire fusese făcută de preşedinte urmând cerinţele lui David Rockefeller. Volcker îndeplinise funcţia de preşedinte regional pentru America de Nord al Comisiei Trilaterale şi era membru şi al Consiliului pentru Relaţii Externe şi al Clubului Bilderberg. Acesta a fost înlocuit din funcţia de preşedinte al Sistemului federal de rezerve abia în timpul administraţiei Reagan, de către actualul preşedinte al acestei instituţii, Alan Greenspan, care este, la rândul său, un membru marcant al celor trei organizaţii secrete pomenite mai sus.

Este uşor de înţeles acum de ce atât de multe persoane credeau că politica SUA era coordonată de aceste organizaţii, dominate de familia Rockefeller.

În ciuda faptului că au fost scrise cu aproape două decenii în urmă, cuvintele lui Sutton şi Wood par a fi la fel de adevărate şi astăzi în ochii multor americani obişnuiţi, care sunt îngrijoraţi de starea naţiunii, nutrind suspiciuni referitoare la faptul că o super-elită încearcă să domine întreaga lume. Cei doi scriau: „Dacă judecăm situaţia existentă potrivit versetelor biblice, ţara noastră ar merita cu siguranţă o judecată foarte aspră, căci perversiunea a scăpat de sub control, abuzurile împotriva copiilor sunt la ordinea zilei, lăcomia şi avariţia sunt secretele care îi conduc la succes pe cei ce le rostesc, iar de moralitate s-a ales praful. Dacă admitem faptul că ne aflăm pe punctul de a fi aruncaţi în hăurile întunecate ale veacurilor istoriei de început a omenirii, atunci trebuie să remarcăm că, cel mai probabil,

catalizatorul şi motivul acestei situaţii ce se întrevede la orizont îl constituie Comisia Trilaterală."

Fostul senator şi candidat la preşedinţia SUA, Barry Goldwater, exprima temerile multora scriind: „Cei din Comisia Trilaterală îşi doresc de fapt să creeze o putere economică mondială, superioară puterii politice a guvernelor statelor naţionale. Deoarece ei sunt atât managerii, cât şi creatorii sistemului, vor sfârşi prin a conduce lumea."

Acest gen de critici l-a determinat pe David Rockefeller să apere activitatea Comisiei, scriind într-un număr al publicaţiei *Wall Street Journal* din 1980: „În realitate, Comisia Trilaterală, departe de a cuprinde un cerc obscur de conspiratori internaţionali care îşi propun să guverneze în secret lumea, reuneşte un grup de oameni preocupaţi de promovarea unui grad mai mare de înţelegere şi cooperare pe plan internaţional între statele aliate..."

Dar unele critici la adresa organizaţiei veneau chiar din interiorul administraţiei Carter. Astfel, secretarul de stat Edmund Muskie îl acuza public pe Brzezinski că făcea şi nu doar coordona politica externă a SUA. William Sullivan, fost ambasador al SUA în Iran, îl acuza la rândul său pe acelaşi atotputernic consilier prezidenţial pentru securitatea naţională de sabotarea eforturilor americane de îmbunătăţire a relaţiilor cu Iranul, imediat după plecarea Şahului. „Prin noiembrie 1978, Brzezinski a început să transpună în practică propriul plan de politică externă, înfiinţându-şi propria ambasadă la Teheran", afirma Sullivan.

Apariţia unor acuzaţii de acest gen a provocat îngrijorare faţă de activitatea organizaţiilor mai mult sau mai puţin secrete de la Washington. Publicistul Nicholas von Hoffman scria că: „Brzezinski i-a speriat multă vreme pe cei preocupaţi de acţiunile Comisiei Trilaterale, acea organizaţie apărută în urma maşinaţiunilor lui Rockefeller, ce cuprinde în rândurile sale nume grele ale unor personaje influente, adepţi ai globalizării din ţările industrializate importante. Pentru nenumăraţi americani, indiferent de orientările lor politice, Comisia Trilaterală, care încerca să influenţeze atât guvernele, cât şi comerţul şi orientările politice ale diplomaţilor, nu este altceva decât o conspiraţie înfricoşătoare."

Această îngrijorare a cuprins şi organizaţiile de veterani de război. În anul 1980, Convenţia naţională a Legiunii Americane a adoptat rezoluţia 773, prin care cerea congresului SUA să deschidă o anchetă atât cu privire la activitatea Comisiei Trilaterale, cât şi a Consiliului pentru Relaţii Externe, predecesorul său. În anul următor, o rezoluţie asemănătoare a fost adoptată de Organizaţia Veteranilor Participanţi la Războaiele din Străinătate.

Congresmenul Larry McDonald a introdus aceste rezoluţii în Camera Reprezentanţilor, dar fără niciun efect. Preşedinte al Societăţii John Birch şi

critic vehement și coerent al activității acestor două societăți secrete, McDonald a murit în 1983 în incidentul încă neelucidat al doborârii cursei 007 a Korean Airlines, ce a avut loc la 1 septembrie 1983.

În timpul campaniei pentru alegerile prezidențiale din 1980, candidatul republican Ronald Reagan i-a elogiat oficial pe cei 19 membri ai Comisiei Trilaterale, care își desfășuraseră activitatea în cadrul administrației Carter, pentru modul exemplar în care își serviseră țara. În elogiu era amintit până și numele președintelui Carter, care, referindu-se la calitatea sa de membru al Comisiei Trilaterale, scria că: „Această perioadă a constituit pentru mine o extraordinară șansă de a învăța.“ Reagan a promis solemn că va investiga amănunțit legalitatea activităților desfășurate de această organizație în cazul alegerii sale ca președinte al SUA. Pe când concura cu George Bush pentru obținerea nominalizării în postura de candidat republican la președinția SUA, Reagan a tunat și a fulgerat împotriva faptului că adversarul său era membru atât al Comisiei Trilaterale, cât și al Consiliului pentru Relații Externe, luându-și angajamentul solemn de a nu-i permite lui Bush să ocupe vreo funcție în cadrul administrației sale, în cazul în care ar fi fost ales.

Cu toate acestea, în timpul convenției naționale a Partidului Republican s-au petrecut o serie de evenimente bizare.

În timp ce candidatura lui Reagan la președinție era aproape sigură, propunerea pentru postul de vicepreședinte din partea republicanilor a făcut obiectul unei lupte acerbe. Brusc, în timpul săptămânii în care avea loc Convenția Republicană, ziariștii și comentatorii politici ai principalelor publicații și posturi naționale de radio și televiziune au început să vorbească despre un așa-zis „tandem ideal“ pentru ocuparea Casei Albe, alcătuit, în viziunea lor, de președintele Reagan și (fostul președinte) Gerald Ford, care acum ar fi urmat să devină vicepreședinte. Au început dintr-odată presiunile pentru dobândirea sprijinului politic în favoarea acestei idei, fapt care în realitate ar fi condus la apariția unei duble președinții și, prin urmare, a unei împărțiri a puterii. Se sugera chiar că, întrucât Ford fusese cândva președinte, acum ar fi trebuit să aibă dreptul să aleagă jumătate dintre membrii cabinetului Reagan.

Aflat în fața perspectivei de a conduce numai jumătate din guvern, Reagan s-a repezit la tribuna Convenției, noaptea târziu, pentru a anunța: „Știu că am creat un precedent periculos venind aici, astă-seară, la o oră atât de târzie, dar țin să vă asigur că nu aveam de gând să rostesc discursul de acceptare a candidaturii… Însă, privind la televizor în camera mea de hotel și auzind zvonurile ce începuseră să circule și bârfele de aici… lăsați-mă să îndrept lucrurile, clarificându-le și punând capat acestei situații echivoce în modul cel mai simplu posibil. Este adevarat ca sunt unii conducători ai

Partidului Republican care considerau că un « tandem ideal » de candidați ai partidului ar fi trebuit să-l includă și pe fostul președinte american Gerald Ford, în postura de candidat la funcția de vicepreședinte... Așa încât am crezut că, din cauza bârfelor care au circulat toată seara, era timpul să forțez puțin desfășurarea evenimentelor, nemairespectând programul Convenției. Le-am cerut permisiunea conducătorilor acesteia ca mâine, când se va reuni în sesiune extraordinară, să-l desemneze pe George Bush pentru funcția de vicepreședinte."

Reagan nu a mai rostit niciodată vreun cuvânt nici împotriva Comisiei Trilaterale, nici împotriva Consiliului pentru Relații Externe. Odată ales președinte, din echipa de tranziție a lui Reagan, formată din 59 de persoane, cel puțin 28 erau membri ai Consiliului pentru Relații Externe, 10 erau membri ai elitistului Club Bilderberg și cel puțin alți 10 erau membri ai Comisiei Trilaterale. Președintele a mers până acolo încât a numit membri marcanți ai Consiliului pentru Relații Externe în trei dintre cele mai delicate funcții de conducere din țară, este vorba de secretarul de stat, Alexander Haig, de secretarul Apărării, Casper Weinberger și de cel al Trezoreriei, Donald Regan. În plus, l-a numit pe conducătorul campaniei electorale a lui Bush, James A. Baker al III-lea, care a îndeplinit apoi funcția de președinte al comitetului pentru organizarea campaniei electorale a tandemului Reagan–Bush, drept șef al personalului Casei Albe. Baker făcea parte din cea de-a patra generație a unei familii care a fost legată de mult timp de interesele petroliere ale familiei Rockefeller.

Apoi, la mai puțin de două luni după alegerea lui, Reagan a fost lovit de glonțul unui asasin, care a trecut la numai un centimetru depărtare de inima sa, fapt ce l-ar fi propulsat pe Bush în Biroul Oval de la Casa Albă cu șapte ani mai devreme. Destul de ciudat este că fratele atentatorului, John W. Hinckley, urma să ia cina împreună cu Neil, fiul lui Bush, chiar în seara când Reagan a fost împușcat. Tatăl lui Hinckley, un petrolist texan, și Bush erau de asemenea prieteni vechi. De menționat că numele lui Bush, alături de porecla sa pe care puțini o cunoșteau pe atunci, „Macul", adresa și numărul lui de telefon au fost găsite în agenda personală a lui George DeMohrenschildt, ultimul prieten apropiat al lui Lee Harvey Oswald despre care avem informații. Existența în 1963 a unui raport secret al FBI, care menționa existența unui oarecare „George Bush, pe atunci membru CIA", în legătură cu reacțiile din rândurile comunității cubaneze din SUA față de asasinarea lui JFK, a atras atenția mass-mediei în timpul campaniei electorale pentru alegerile prezidențiale din 1992. Mulți cercetători consideră că aceste mici amănunte, aparent neînsemnate și fără legătură între ele, cărora li s-a acordat prea puțină atenție până acum, nefiind publicate, se potrivesc mult prea bine

pentru a putea fi socotite doar niște simple coincidențe de către orice om cu o judecată cât de cât rațională.

Legăturile de necontestat existente între conducătorii SUA, Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală, împreună cu faptul că bancherul David Rockefeller, promotor al globalizării, era un far călăuzitor în ambele organizații amintite mai sus, au generat multă îngrijorare în rândurile scriitorilor specializați în conspirații, atât de stânga cât și de dreapta.

„Dacă despre Consiliul pentru Relații Externe se poate afirma că este o pepinieră a idealului unui singur guvern mondial, atunci Comisia Trilaterală este « trupa de șoc » reunită pentru a asalta capetele de pod ale guvernării" — scriau în 1979 autorii Sutton și Wood. „Deja Comisia a plasat membri în toate posturile de conducere importante din SUA."

Texe Marrs (nicio legătură cu autorul acestei cărți), președinta companiei Living Truth Publishers din Austin, Texas, avertiza: „Comisia Trilaterală este un grup cu obiectivul de a grăbi apariția epocii în care lumea va fi condusă de un guvern unic, care promovează conceptul unei economii internaționale, controlate din spatele ușilor închise de către Frăția Secretă (*Illuminati*)." Regretatul senator Barry Goldwater a fost la fel de precaut. În lucrarea sa intitulată *With No Apologies*, publicată în 1979, Goldwater ne prevenea că: „Cea mai recentă cabală internațională [Comisia Trilaterală], inițiată de David Rockefeller are scopul de a fi vehiculul consolidării la nivel golbal a intereselor sale comerciale și bancare prin dobândirea controlului asupra conducerii politice a SUA."

Asemenea afirmații au dus prin urmare la apariția unui comentariu pe această temă în 1981, în *Washington Post*, cu toate că, în mod normal, ziariștii de la acest cotidian nu pun preț pe susținerea teoriilor conspiraționiste. Au recunoscut în sfârșit existența Comisiei Trilaterale, scriind pe un ton acid că „vă reamintiți de membrii temutei Trilaterale, de conspiratorii conduși de David Rockefeller, care voiau să cucerească lumea? Ei bine, Jimmy Carter a fost unul dintre ei, la fel și George Bush, fapt ce l-a costat foarte scump în campania electorală pentru alegerile prezidențiale de anul trecut desfășurată împotriva lui Ronald Reagan.

Ei bine, ia ghiciți cine va ajunge acum la Casa Albă și cine i-a invitat s-o facă? Și mai ghiciți cine va conduce delegația de primire? Așa e..., aveți dreptate, membrii Comisiei Trilaterale vin puternic din urmă, luându-și revanșa și instalându-se confortabil în birourile de la Casa Albă, iar Reagan este cel care i-a invitat s-o facă! Ei vor fi conduși chiar de David Rockefeller. Membrii Comisiei Trilaterale au aterizat printre noi și nu e nicio îndoială că vor fi urmăriți îndeaproape de susținătorii teoriei conspirației", conchideau ziariștii pe un ton amar.

În ciuda dezmințirilor publice, Comisia Trilaterală este cu siguranță o societate secretă, deoarece întrunirile ei nu sunt deschise publicului, ceea ce atestă aproape sigur că ea reprezintă o prelungire a unei organizații și mai secrete, Consiliul pentru Relații Externe, deoarece toți cei opt reprezentanți nord-americani prezenți la ședința de constituire a Comisiei Trilaterale erau membri ai Consiliului pentru Relații Externe.

CONSILIUL PENTRU RELAȚII EXTERNE

Globalizarea nu a apărut odată cu Comisia Trilaterală. Ideea existenței unei singure comunități mondiale își are originile cu mult înainte de secolul XX, dar ea s-a cristalizat în interiorul a ceea ce poate fi numit „bunicul societăților secrete americane moderne", Consiliul pentru Relații Externe.

Acesta a luat naștere în urma unei serii de întâlniri, desfășurate în timpul Primului Război Mondial. În 1917, la New York, colonelul Edward Mandell House, un sfetnic de taină al președintelui Woodrow Wilson, adunase cam 100 de oameni importanți, pentru a discuta despre cum va arăta lumea postbelică. Autointitulându-se „Examinatorii", aceștia au făcut planuri privitoare la încheierea unui acord de pace, care în cele din urmă s-au transformat în faimosul plan de pace al lui Wilson, format din 14 puncte, pe care acesta l-a prezentat mai întâi Congresului, la data de 8 ianuarie 1918. Aceste 14 puncte aveau caracter globalist, căci solicitau înlăturarea „tuturor barierelor" din calea schimburilor economice dintre țări, „egalitatea condițiilor de schimb" și constituirea unei „asociații generale a națiunilor".

Colonelul House — ce se autodefinea cândva drept un socialist de esență marxistă, dar ale cărui acțiuni oglindeau mai degrabă socialismul de esență fabiană — a scris în 1912 lucrarea intitulată *Philip Dru: Administrator*. În cartea lui, House descria o „conspirație" existentă pe teritoriul SUA, cu scopul de a înființa o bancă centrală a acestei țări, de a institui un impozit pe venit calculat gradual și de a controla ambele partide politice americane. La numai doi ani după publicarea acestei cărți, fuseseră literalmente transpuse în viață două (dacă nu toate trei) dintre țelurile divulgate de autor.

Pe la sfârșitul lui 1918, situația fără ieșire de pe frontul de vest și intrarea SUA în război au forțat Germania și Puterile Centrale ce-i erau aliate să accepte condițiile de pace ale președintelui Wilson. Conferința de Pace de la Paris, ce s-a desfășurat în 1919, a avut ca urmare semnarea drasticului Tratat de la Versailles, care a obligat Germania să le plătească Aliaților înrobitoare despăgubiri de război. Acest fapt a dus la ruinarea economică a Germaniei și, în cele din urmă, la ascensiunea lui Adolf Hitler și a naziștilor conduși de el.

La Conferința de Pace de la Paris au participat președintele Woodrow Wilson și cei mai apropiați sfetnici ai săi — colonelul House, bancherii Paul Warburg și Bernard Baruch, precum și peste douăzeci dintre membrii „Examinatorilor". Participanții au fost de acord cu planul de pace prezentat de Wilson, inclusiv cu constituirea Ligii Națiunilor. Deși, conform legislației americane, convenția trebuia ratificată de Senatul SUA, acesta nu a validat-o, dintr-o aparentă neîncredere în organizațiile supranaționale.

Fără a se lăsa descurajați, colonelul House și ceilalți delegați britanici și americani prezenți la conferință s-au întâlnit la Hotelul Majestic din Paris, în 30 mai 1919, pentru a pune bazele unui Institut al Afacerilor Internaționale, cu o filială în SUA și o alta în Marea Britanie. Filiala din Marea Britanie urma să devină Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale. Iar această instituție avea să ghideze opinia publică spre acceptarea mai ușoară a unui guvern mondial unic și a conceptului de globalism.

Filiala din SUA a fost înființată oficial în data de 21 iulie 1921, sub denumirea de Consiliul pentru Relații Externe (CRE). Acesta a fost constituit pe fundamentul unui club newyorkez lipsit de strălucire, care purta același nume și care fusese creat în 1918 de niște bancheri și avocați importanți, ca loc de discuții privind comerțul și finanțele internaționale. Articolul II din statutul noului Consiliu pentru Relații Externe prevedea că oricine ar fi dezvăluit detalii de la întâlnirile acestei organizații, încălcând regulamentul, putea fi exclus din rândurile membrilor, ceea ce definea instituția ca fiind o societate secretă.

Acest văl al misterului a fost asiduu protejat de reprezentanți importanți din mass-media. „Analiștii care urmăresc presa sovietică spun că știri despre activitatea consiliului apar mai regulat în *Pravda* și *Izvestia*, decât în *New York Times*" — scria ziaristul J. Anthony Lucas în anul 1971.

Până în 1945, Consiliul pentru Relații Externe și-a avut sediul în Harold Pratt House, din New York. Clădirea a fost donată de către familia Pratt, care era asociată cu Rockefeller la Standard Oil. Ușile sale cu vitralii, șemineurile și tapiseriile elegante — totul creează acolo o atmosferă de club.

Caracterizarea Consiliului pentru Relații Externe ca fiind „un club pentru *old boys*" este întărită de faptul că mulți dintre membrii săi fac parte și din alte cluburi exclusiviste ale înaltei societăți, cum ar fi: Century Association, Links Club, University Club sau Washington's Metropolitan Club.

În raportul anual al Consiliului pentru Relații Externe din 1997, președintele consiliului de conducere, Peter G. Peterson, recunoștea deschis faptul că, în acuzația conform căreia consiliul era o organizație exclusivistă, deschisă doar „elitei liberale newyorkeze", exista un „sâmbure de adevăr", dar declara că, în prezent, Consiliul pentru Relații Externe „își extinde

activitatea în SUA", având un număr tot mai mare de membri care trăiesc în afara arealelor New York și Washington.

Cu toate că, la început, numărul de membri ai Consiliului pentru Relații Externe era limitat la 1 600 de persoane (deoarece posibilitatea de aderare li se deschidea numai celor care erau invitați de către un membru al organizației), astăzi aceasta numără peste 3 300 de persoane, incluzând liderii cu cea mai mare influență din domeniul financiar, comercial, al comunicațiilor și academic. Admiterea ca membru este un proces foarte discriminatoriu și dureros: candidatul trebuie propus de către un membru, care trebuie secondat de un al doilea, apoi candidatura trebuie aprobată de un comitet însărcinat cu aderarea, după care urmează examinarea făcută de niște experți, iar în cele din urmă cererea trebuie aprobată de către consiliul director.

Într-un efort de adaptare la cerințele lumii moderne, Consiliul și-a mărit numărul de membri pe la începutul anilor '70, astfel încât să cuprindă câteva persoane de culoare și mai mult de 12 femei. Pentru a-și extinde influența dincolo de Coasta de Est a SUA, Consiliul pentru Relații Externe a creat, de a lungul și de-a latul țării, o serie de Comitete pentru Relații Externe, constituite din lideri locali. Pe la începutul anilor '80, existau cel puțin 37 astfel de comitete, având în rândurile lor peste 4 000 de membri.

Printre fondatorii organizației s-au numărat colonelul House, fostul senator de New York și secretar de stat Elihu Root, editorialistul Walter Lippmann, John Foster Dulles și Christian Herter (ambii devenind ulterior secretari de stat ai SUA), precum și fratele lui Dulles, Allen (care mai târziu a ajuns director al CIA).

Președintele-fondator al consiliului, milionarul John W. Davis, era avocatul pe probleme de finanțe al omului de afaceri J.P. Morgan, în vreme ce vicepreședintele Paul Cravath, de asemenea, reprezenta proprietățile lui Morgan. Iar primul secretar al consiliului a fost Russell Leffingwell, unul dintre partenerii de afaceri ai lui Morgan. Întrucât majoritatea membrilor fondatori ai Consiliului pentru Relații Externe erau legați cumva de familia Morgan, s-ar putea spune, fără teama de a greși, că organizația era foarte influențată de interesele acestei familii.

Fondurile necesare desfășurării activității veneau de la bancheri și finanțiști ca Morgan, John D. Rockefeller, Bernard Baruch, Jacob Schiff, Otto Kahn și Paul Warburg. Astăzi, aceste fonduri provin de la corporații importante, precum Xerox, General Motors, Bristol-Meyers Squibb, Texaco etc., dar și de la instituții de o altă natură, precum German Marshall Fund, McKnight Foundation, Dillion Fund, Ford Foundation, Andrew W. Mellon Foundation, Rockefeller Brothers Fund, Starr Foundation și Pew Charitable Trusts.

Potrivit datelor furnizate de Centrul de Cercetare a Capitalului, în lucrarea intitulată *Guide to Nonprofit Advocacy and Policy Groups*, membrii consiliului de conducere al acestei instituţii sunt asociaţi cu alte organizaţii influente, precum Comitetul pentru Dezvoltare Economică, Institutul pentru Economie Internaţională, Comitetul pentru Administrarea Responsabilă a Bugetului Federal, Trustul Antreprenorial de Afaceri, Institutul de Urbanism, Masa Rotundă a Afacerilor, Consiliul Concurenţei, Camera de Comerţ a SUA, Alianţa Naţională pentru Afaceri, Institutul Brookings, Forumul pentru Înaltă Educaţie în Afaceri, Institutul Washington pentru Politică, Etică şi Politici Publice ale Orientului Apropiat, Institutul Hoover, Centrul de Studii Strategice şi Internaţionale, Societatea Viaţa în Sălbăticie şi Consiliul American pentru Formarea Capitalului.

Consiliul pentru Relaţii Externe a jucat un rol-cheie în politica americană în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, iar ziaristul J. Anthony Lucas scria: „Din 1945 până la mijlocul anilor '60, membrii consiliului s-au aflat în linia întâi a activismului globalist american."

În declaraţia de misiune din 1997, reprezentanţii Consiliului pentru Relaţii Externe, „în rândurile cărora se numără aproape toţi foştii şi actualii oficiali guvernamentali americani din domeniul relaţiilor externe", declarau că ei reprezintă „o organizaţie şi un grup de studiu ce-şi educă membrii şi personalul pentru a-şi servi naţiunea, dând idei pentru o lume mai bună şi mai sigură".

Criticii organizaţiei pun la îndoială veridicitatea acestui scop, remarcând că instituţia a fost implicată în desfăşurarea fiecărui conflict al secolului XX. Mulţi scriitori văd această organizaţie ca pe un grup ce vrea să dobândească dominaţia asupra lumii — prin intermediul corporaţiilor multinaţionale, al tratatelor internaţionale şi al unui guvern mondial.

Chiar şi cei din interiorul organizaţiei par să-şi poată convinge foarte greu colegii că aceasta nu se află la originea niciunei conspiraţii menite să controleze lumea. Amiralul Chester Ward, fost judecător în marina militară a SUA şi membru de foarte mult timp al Consiliului pentru Relaţii Externe, a fost citat spunând: „*Consiliul pentru Relaţii Externe, în sine, nu scrie platforma politică a vreunuia dintre cele două partide şi nu le alege acestora candidaţii prezidenţiali, nici nu controlează politica de apărare sau pe cea externă a SUA. Însă membrii săi, ca indivizi, acţionând împreună cu alţi membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe fac toate acestea.*"

Ziaristul Lucas a fost de acord cu acest punct de vedere, spunând că, şi dacă cineva ar respinge perspectiva dictatorială „simplistă" a Consiliului pentru Relaţii Externe, „ar trebui totuşi să recunoască faptul că influenţa acestuia se exercită prin canale complicate, mai puţin vizibile, adică prin

legături personale între bărbaţi ale căror drumuri s-au încrucişat în repetate rânduri — în vestiare, la popotă, în cluburi universitare, la conferinţele ambasadorilor, la recepţii în aer liber, pe terenurile de *squash* şi în sălile de consiliu. Dacă această instituţie are influenţă, iar dovezile existente sugerează că are, atunci e vorba de influenţa membrilor săi, exercitată pe asemenea canale."

Amiralul Ward a continuat, explicând că „singurul obiectiv comun al membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe este acela de a provoca pierderea suveranităţii şi independenţei naţionale ale SUA... În primul rând, ei vor să obţină monopolul asupra sistemului bancar mondial, pe care se bazează orice putere, pentru a controla apoi guvernul mondial".

El a explicat în amănunt metodele de lucru ale Consiliului pentru Relaţii Externe, într-un volum publicat în 1975 împreună cu Phyllis Schlafly şi intitulat *Kissinger on the Couch*: „Odată ce liderii Consiliului pentru Relaţii Externe au hotărât că guvernul american trebuie să adopte o anumită politică într-un domeniu oarecare, resursele foarte substanţiale deţinute de organizaţie sunt puse în joc, pentru a concepe argumente de ordin intelectual şi emoţional care să sprijine noua politică şi, totodată, să deruteze şi să discrediteze intelectual şi politic orice opoziţie."

Expresia publică a acestei organizaţii o constituie revista *Foreign Affairs*, despre care se spune că „informal, ar fi vocea diplomaţiei americane". Cu toate că membrii acestei organizaţii susţin că „articolele publicate în revista *Foreign Affairs* nu reflectă niciun consens de idei", criticii săi contraatacă, replicând că instituţia „le semnalează membrilor săi ce politică vrea să adopte, chiar prin apariţia unor astfel de articole."

Chiar şi conservatoarea *Encyclopaedia Britannica* recunoştea că: „Dacă sunt bine primite de cititorii săi, ideile care apar sub formă de încercare în această revistă reapar mai târziu, fie ca politică a guvernului american, fie ca legislaţie; încercările politice care nu trec acest test dispar de obicei în neant."

Alvin Moscow, un biograf favorabil familiei Rockefeller, a scris despre asta într-un mod mult mai direct: „Atât de selectă a fost lista membrilor Consiliului, încât în unele cercuri organizaţia a fost considerată drept inima elitei tradiţionale din estul SUA. Când e vorba de politică externă, chiar *este* inima elitei estice. De fapt, e dificil să indici o singură strategie importantă în politica externă americană, care să fi fost adoptată după mandatul lui Wilson şi care să fie diametral opusă atitudinii curente a Consiliului pentru Relaţii Externe."

Organizaţia are două metode de a-şi comunica opiniile şi dorinţele către cercul său de lideri: prin întruniri regulate, fie la prânz, fie la cină, în timpul cărora savanţi proeminenţi şi lideri din toată lumea se adresează membrilor

organizației; și prin grupuri de studiu, care prezintă periodic luări de poziție ale organizației privitoare la problemele de interes comun pentru membrii săi.

Consiliul oferă și un serviciu pentru corporații, prin intermediul căruia cele ce se înscriu primesc de două ori pe an informații în timpul unor cine comune cu funcționarii guvernamentali, ca de exemplu secretarul de stat pentru finanțe sau directorul CIA. Renumitul autor John Kenneth Galbraith, care a demisionat din CRE în anii '70, susținând că a făcut-o „din plictiseală", spunea despre aceste convorbiri neoficiale dintre membrii guvernului și Consiliul pentru Relații Externe că sunt „un adevărat scandal". „Oare de ce afaceriștii ar trebui să primească din partea funcționarilor guvernamentali informații ce nu sunt disponibile publicului, cu atât mai mult cu cât acest lucru ar putea fi avantajos pentru ei din punct de vedere financiar?" se întreba el.

Scriitorul G. Edward Griffin a fost de acord că, inițial, Consiliul pentru Relații Externe, în calitatea sa de paravan pentru Grupul Britanic al Mesei Rotunde, a fost dominat de către familia J.P. Morgan. „Treptat, această familie a fost înlocuită de familia Rockefeller, iar catalogul de membri « sună » acum la fel ca un top 500 al revistei *Fortune*", scria el în 1994.

Un exemplu al modului cum familia Rockefeller își exercită dominația asupra Consiliului pentru Relații Externe a survenit la începutul anilor '70, când David Rockefeller a călcat pur și simplu în picioare deciziile luate de un comitet de nominalizare, oferind funcția de redactor-șef al revistei *Foreign Affairs* lui William Bundy, un fost funcționar CIA, care a jucat un rol foarte important în continuarea războiului din Vietnam.

Demonstrând modul cum fiecare administrație guvernamentală americană a fost pur și simplu ticsită cu membri ai Consiliului pentru Relații Externe, începând de la înființarea acestuia până azi, ziaristul de orientare conservatoare James Perloff, care a cercetat activitatea acestei organizații, remarca următoarele: „Dacă urmărim desfășurarea istorică a evenimentelor, demonstrăm și mai clar acest fapt... Până în 1988, 14 secretari de la Departamentul de Stat și 14 de la Finanțe, 11 secretari de stat de la Apărare și zeci de alți șefi de la alte departamente federale au fost membri ai Consiliului pentru Relații Externe."

Aproape fiecare director al CIA, de la Allen Dulles încoace, a fost membru al acestei organizații, inclusiv Richard Helms, William Colby, George Bush, William Webster, James Woolsey, John Deutsch, William Casey. „Mulți dintre membrii Consiliului pentru Relații Externe au un interes financiar personal legat de politica externă a țării", remarca cercetătorul Laurie Strand, care continua: „Asta se întâmplă pentru că proprietățile și investițiile lor sunt păzite de Departamentul de Stat, armată, CIA."

Mulți cercetători au afirmat că, în realitate, CIA îndeplinește rolul unei agenții de securitate nu numai pentru America corporatistă, ci și pentru prietenii, rudele și colegii din frățiile universitare ai membrilor Consiliului pentru Relații Externe. Aceasta poate fi o autostradă cu dublu sens. Conform spuselor unui fost asistent executiv al directorului adjunct al CIA, pe nume Victor Marchetti, coroborate cu cele ale fostului analist al activității Departamentului de Stat, John D. Marks, „consiliul foarte influent, dar privat, compus din câteva sute de persoane ce reprezintă vârfurile ierarhiei politice, militare, industriale, academice a țării, a constituit mult timp singurul grup fervent de susținători ai intereselor CIA în rândurile marelui public din SUA. De câte ori Agenția a avut nevoie de cetățeni foarte influenți pe care să-i folosească drept paravan pentru campaniile sale, s-a adresat adesea în acest scop membrilor Consiliului pentru Relații Externe".

Membrii Consiliului pentru Relații Externe care ocupă funcții în guvern au tendința să aducă în echipă și alți colegi, membri ai aceleiași organizații. Spre exemplu, atunci când unul dintre membrii Consiliului pentru Relații Externe, Henry Stimson, a venit la Washington pentru a ocupa funcția de secretar de Război în anul 1940, l-a adus cu sine ca secretar asistent pentru personal pe unul dintre prietenii săi, de asemenea membru în Consiliu, John J. McCloy, care, la rândul lui, a respectat de-a lungul anilor această tradiție, de a aduce în funcții din structura guvernamentală mai mulți membri ai acestei organizații. „Ori de câte ori aveam nevoie de un nou candidat [care să ocupe o funcție în guvern], nu făceam decât să răsfoim catalogul membrilor Consiliului pentru Relații Externe, iar apoi telefonam la New York" — spunea odată McCloy, fost președinte al Consiliului pentru Relații Externe, președinte al Chase Manhattan Bank, mentor al lui David Rockefeller și fost consilier de politică externă pe lângă șase președinți americani.

Un alt exemplu al influenței exercitate de Consiliul pentru Relații Externe îl poate constitui ascensiunea meteorică a lui Henry Kissinger. În 1955, acesta nu era decât un profesor necunoscut, care participa la o ședință organizată la Școala de pregătire a ofițerilor din infanteria marină a SUA de la Quantico, statul Virginia, avându-l drept amfitrion pe Nelson Rockefeller, pe vremea aceea consilier prezidențial de politică externă. Această întâlnire a marcat începutul unei lungi prietenii a celor doi, care a culminat cu faptul că Rockefeller i-a dăruit în mod deschis lui Kissinger suma de 50 000 de dolari. La puțin timp după aceea, Kissinger i-a fost prezentat lui David Rockefeller și altor membri marcanți ai Consiliului pentru Relații Externe. Prin intermediul acestei organizații, el a obținut fonduri și dreptul de intrare la funcționari superiori din cadrul Comisiei pentru Energie Atomică a SUA, la vârful armatei, la CIA și la Departamentul de Stat. El s-a

organizației; și prin grupuri de studiu, care prezintă periodic luări de poziție ale organizației privitoare la problemele de interes comun pentru membrii săi.

Consiliul oferă și un serviciu pentru corporații, prin intermediul căruia cele ce se înscriu primesc de două ori pe an informații în timpul unor cine comune cu funcționarii guvernamentali, ca de exemplu secretarul de stat pentru finanțe sau directorul CIA. Renumitul autor John Kenneth Galbraith, care a demisionat din CRE în anii '70, susținând că a făcut-o „din plictiseală", spunea despre aceste convorbiri neoficiale dintre membrii guvernului și Consiliul pentru Relații Externe că sunt „un adevărat scandal". „Oare de ce afaceriștii ar trebui să primească din partea funcționarilor guvernamentali informații ce nu sunt disponibile publicului, cu atât mai mult cu cât acest lucru ar putea fi avantajos pentru ei din punct de vedere financiar?" se întreba el.

Scriitorul G. Edward Griffin a fost de acord că, inițial, Consiliul pentru Relații Externe, în calitatea sa de paravan pentru Grupul Britanic al Mesei Rotunde, a fost dominat de către familia J.P. Morgan. „Treptat, această familie a fost înlocuită de familia Rockefeller, iar catalogul de membri « sună » acum la fel ca un top 500 al revistei *Fortune*", scria el în 1994.

Un exemplu al modului cum familia Rockefeller își exercită dominația asupra Consiliului pentru Relații Externe a survenit la începutul anilor '70, când David Rockefeller a călcat pur și simplu în picioare deciziile luate de un comitet de nominalizare, oferind funcția de redactor-șef al revistei *Foreign Affairs* lui William Bundy, un fost funcționar CIA, care a jucat un rol foarte important în continuarea războiului din Vietnam.

Demonstrând modul cum fiecare administrație guvernamentală americană a fost pur și simplu ticsită cu membri ai Consiliului pentru Relații Externe, începând de la înființarea acestuia până azi, ziaristul de orientare conservatoare James Perloff, care a cercetat activitatea acestei organizații, remarca următoarele: „Dacă urmărim desfășurarea istorică a evenimentelor, demonstrăm și mai clar acest fapt... Până în 1988, 14 secretari de la Departamentul de Stat și 14 de la Finanțe, 11 secretari de stat de la Apărare și zeci de alți șefi de la alte departamente federale au fost membri ai Consiliului pentru Relații Externe."

Aproape fiecare director al CIA, de la Allen Dulles încoace, a fost membru al acestei organizații, inclusiv Richard Helms, William Colby, George Bush, William Webster, James Woolsey, John Deutsch, William Casey. „Mulți dintre membrii Consiliului pentru Relații Externe au un interes financiar personal legat de politica externă a țării", remarca cercetătorul Laurie Strand, care continua: „Asta se întâmplă pentru că proprietățile și investițiile lor sunt păzite de Departamentul de Stat, armată, CIA."

Mulţi cercetători au afirmat că, în realitate, CIA îndeplineşte rolul unei agenţii de securitate nu numai pentru America corporatistă, ci şi pentru prietenii, rudele şi colegii din frăţiile universitare ai membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe. Aceasta poate fi o autostradă cu dublu sens. Conform spuselor unui fost asistent executiv al directorului adjunct al CIA, pe nume Victor Marchetti, coroborate cu cele ale fostului analist al activităţii Departamentului de Stat, John D. Marks, „consiliul foarte influent, dar privat, compus din câteva sute de persoane ce reprezintă vârfurile ierarhiei politice, militare, industriale, academice a ţării, a constituit mult timp singurul grup fervent de susţinători ai intereselor CIA în rândurile marelui public din SUA. De câte ori Agenţia a avut nevoie de cetăţeni foarte influenţi pe care să-i folosească drept paravan pentru campaniile sale, s-a adresat adesea în acest scop membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe".

Membrii Consiliului pentru Relaţii Externe care ocupă funcţii în guvern au tendinţa să aducă în echipă şi alţi colegi, membri ai aceleiaşi organizaţii. Spre exemplu, atunci când unul dintre membrii Consiliului pentru Relaţii Externe, Henry Stimson, a venit la Washington pentru a ocupa funcţia de secretar de Război în anul 1940, l-a adus cu sine ca secretar asistent pentru personal pe unul dintre prietenii săi, de asemenea membru în Consiliu, John J. McCloy, care, la rândul lui, a respectat de-a lungul anilor această tradiţie, de a aduce în funcţii din structura guvernamentală mai mulţi membri ai acestei organizaţii. „Ori de câte ori aveam nevoie de un nou candidat [care să ocupe o funcţie în guvern], nu făceam decât să răsfoim catalogul membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe, iar apoi telefonam la New York" — spunea odată McCloy, fost preşedinte al Consiliului pentru Relaţii Externe, preşedinte al Chase Manhattan Bank, mentor al lui David Rockefeller şi fost consilier de politică externă pe lângă şase preşedinţi americani.

Un alt exemplu al influenţei exercitate de Consiliul pentru Relaţii Externe îl poate constitui ascensiunea meteorică a lui Henry Kissinger. În 1955, acesta nu era decât un profesor necunoscut, care participa la o şedinţă organizată la Şcoala de pregătire a ofiţerilor din infanteria marină a SUA de la Quantico, statul Virginia, avându-l drept amfitrion pe Nelson Rockefeller, pe vremea aceea consilier prezidenţial de politică externă. Această întâlnire a marcat începutul unei lungi prietenii a celor doi, care a culminat cu faptul că Rockefeller i-a dăruit în mod deschis lui Kissinger suma de 50 000 de dolari. La puţin timp după aceea, Kissinger i-a fost prezentat lui David Rockefeller şi altor membri marcanţi ai Consiliului pentru Relaţii Externe. Prin intermediul acestei organizaţii, el a obţinut fonduri şi dreptul de intrare la funcţionari superiori din cadrul Comisiei pentru Energie Atomică a SUA, la vârful armatei, la CIA şi la Departamentul de Stat. El s-a

folosit de aceste drepturi pentru a scrie o carte ce a ajuns *bestseller*, intitulată *Nuclear Weapons and Foreign Policy*, în care susţinea că SUA ar putea câştiga un război nuclear. În timpul administraţiei Nixon, Kissinger a devenit secretar de stat şi rămâne şi la ora actuală o forţă în domeniul afacerilor externe.

Conform unor rapoarte recent publicate, administraţia Clinton era de asemenea ticsită cu peste 100 de membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe, care au ajutat la demarajul politic al administraţiei respective. Membrii Consiliului pentru Relaţii Externe au fost numiţi ambasadori în Spania, Marea Britanie, Australia, Chile, Siria, Africa de Sud, Rusia, România, Japonia, Coreea, Mexic, Italia, India, Franţa, Republica Cehă, Polonia, Nigeria, Filipine. Astăzi, cel puţin 12 membri, atât din Camera Reprezentanţilor, cât şi din Senat, aparţin acestui Consiliu.

Scriitorul Robert Anton Wilson comenta: „Dacă Consiliul pentru Relaţii Externe ar avea milioane de membri, cum are spre exemplu Biserica Presbiteriană, acest lucru nu ar putea avea o prea mare semnificaţie, însă acest Consiliu nu are decât 3 200 de membri".

Datorită strânselor legături cu Wall Street-ul şi lumea bancară, precum şi din cauza secretomaniei sale, Consiliul pentru Relaţii Externe a fost supus unor violente atacuri, venite de la scriitorii de orientare conservatoare. Această atenţie de care s-a bucurat din partea opiniei publice a dus la crearea unei organizaţii cu caracter mai puţin secret, Comisia Trilaterală.

Conştientizarea publicului cu privire la prezenţa masivă a membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe în structurile guvernului a devenit atât de răspândită, încât regretatul Gary Allen, a cărui carte, referitoare la globalizare, *None Dare Call It Conspiracy*, s-a vândut în peste 5 milioane de exemplare, în ciuda faptului că a fost ignorată de mass-media oficiale, a comentat chiar înaintea alegerilor naţionale din 1972: „Între cei doi candidaţi pentru prezidenţiale nu a fost cu adevărat nicio diferenţă. Votanţilor li s-a permis să aleagă între un susţinător al globalizării şi membru al Consiliului pentru Relaţii Externe — Nixon — şi Humphrey, care milita de asemenea pentru ea, fiind membru al aceleiaşi organizaţii. Doar retorica lor a fost schimbată, pentru a prosti publicul."

Într-o chemare la acţiune, Allen a reluat îndemnurile multor altor cercetători dinaintea lui, suspicioşi cu privire la motivele din spatele activităţii Consiliului pentru Relaţii Externe, scriind: „Ambele partide politice din SUA trebuie să spargă controlul intern exercitat asupra lor. Membrii Consiliului pentru Relaţii Externe, lacheii lor, oportuniştii care se caţără pe scara socială sprijinindu-i, trebuie să fie invitaţi pe un ton politicos să plece, căci altfel adevăraţii patrioţi vor pleca în locul lor". Foarte mulţi cercetători

de azi, specializați pe domeniul conspirației, văd conturându-se o situație paralelă în alegerile din 2000, care se întrevede a fi o întrecere între democratul Al Gore și republicanul George W. Bush, ambii candidați având vechi legături financiare și familiale atât cu Wall Street-ul, cât și cu membrii Consiliului pentru Relații Externe.

Scriind din perspectiva creștină, autorul Perloff avertiza că „o bătălie de proporții este pe cale a se contura între Regatul lui Hristos și Regatul lui Antichrist. Multe personalități remarcabile ale vieții publice americane se situează deschis într-o anumită tabără a acestui conflict de interese și nu este vorba de tabăra recomandată de Biblie... Indiferent dacă sunt sau nu conspiratori, indiferent dacă sunt conștienți sau nu de consecințele pe care le vor avea, în cele din urmă, activitățile lor, puternica lor influență a contribuit la dirijarea lumii către evenimente apocaliptice."

În mod clar, Consiliul pentru Relații Externe a exercitat o puternică influență, chiar dacă nu a fost vorba de un control „pe față" asupra politicilor americane pe aproape tot parcursul secolului trecut; însă, timp de vreo 50 de ani, aceasta a fost împărțită cu un alt grup înrudit cu el, foarte secretos — Clubul Bilderberg.

CLUBUL BILDERBERG

Clubul Bilderberg este alcătuit din persoane influente, multe dintre ele aparținând caselor regale europene — care se întâlnesc anual în secret, pentru a discuta problemele aflate la ordinea zilei. Mulți dintre cercetătorii care au suspiciuni cu privire la activitatea lor afirmă că aceștia conspiră pentru a fabrica și a controla evenimentele mondiale.

În ciuda faptului că mulți ziariști foarte importanți din mass-media americane se întâlnesc cu membrii acestui grup, în presa americană răzbat prea puține sau chiar nimic despre club sau despre activitatea lui, ceea ce îi determină pe reporteri să afirme că știrile sunt cenzurate sau manipulate.

La fel ca în cazul Comisiei Trilaterale și al Consiliului pentru Relații Externe, membrii Clubului Bilderberg sunt adesea membri în câte unul sau două din aceste trei grupuri.

Scriitorul britanic David Icke a prezentat cândva publicului o poveste relatată de doctorul Kitty Little, care oferă fascinante amănunte de culise privitoare la modul de desfășurare a planificării pe termen lung într-un grup secret. Little, care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a lucrat la Ministerul Britanic al Producției de Avioane, iar mai târziu pentru Agenția de Cercetare în Domeniul Energiei Atomice din aceeași țară, și-a reamintit

cum a fost invitată să participe la întâlnirea unui grup de studiu al Partidului Laburist, desfăşurată la Oxford, în 1940.

Vorbitorul din acea seară era un tânăr care susţinea că face parte dintr-un complot de esenţă marxistă, care urmărea preluarea puterii. El spunea că era membrul unui grup fără nume (nu avea nume, tocmai pentru ca existenţa lui să poată fi mai greu de dovedit), care avea scopul de a organiza preluarea controlului de către marxişti în Marea Britanie, Europa şi unele părţi din Africa. Le-a explicat celor prezenţi că, întrucât britanicii manifestau neîncredere faţă de extremiştii de oricare sorginte, membrii grupului aveau să pozeze în moderaţi, fapt ce avea să le permită să dezmintă acuzaţiile, învinuindu-şi criticii că aparţin extremei drepte. El a mai spus că fusese ales să conducă secţiunea politică a grupului şi că se aştepta ca odată şi odată să fie numit prim-ministru al Marii Britanii.

Vorbitorul era Harold Wilson, care a ajuns prim-ministru al Marii Britanii în anii '60–'70 ai secolului XX.

În discursul său, Wilson se referea la clubul ce mai târziu a ajuns cunoscut sub denumirea de Clubul Bilderberg. Acest club nu are nici până azi o denumire oficială, dar a fost identificat de-a lungul timpului cu hotelul Bilderberg din localitatea olandeză Oosterbeek, unde a fost descoperit prima oară de public în 1954. Întrunirea sa din februarie 1957, desfăşurată pe insula Saint Simons, situată lângă insula Jekyll, Georgia, a fost prima reuniune a acestui club desfăşurată pe pământ american.

Wilson nu a fost singurul şef de stat din istorie care s-a amestecat printre cei din Clubul Bilderberg. În 1991, Clinton, guvernatorul de pe atunci al statului Arkansas, a fost invitatul de onoare al Clubului Bilderberg. În 1992, a candidat la preşedinţia SUA şi a câştigat-o. După ce a fost ales, Clinton nu a spus nimic despre întâlnirile sale cu membrii Clubului Bilderberg, însă, conform afirmaţiilor ziarului *The Spotlight* (un ziar de scandal din Washington, care a publicat ani de zile relatări despre conferinţele Clubului Bilderberg), Hillary Clinton a participat la conferinţa din 1997 a acestui club, devenind întâia Primă Doamnă din istoria SUA care a făcut acest lucru. Imediat după aceea, au început să circule constant zvonuri tot mai insistente despre viitorul rol pe care urma să-l joace ea în politică.

Această organizaţie ultrasecretă a luat naştere oficial la începutul anilor '50 ai secolului XX, ca urmare a unui şir de întâlniri neoficiale, desfăşurate între membrii elitei europene în anii '40. La aceste întruniri au participat miniştrii de externe din ţările europene, prinţul Olandei, Bernhard, şi socialistul polonez, doctor Joseph Hieronim Retinger, care, după al Doilea Război Mondial, a devenit unul dintre fondatorii Mişcării de Unificare a

Europei. A ajuns să fie cunoscut sub numele de „părintele fondator al Clubului Bilderberg".

Retinger a fost adus în SUA de către Averell Harriman (membru al Consiliului pentru Relații Externe), care, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial a fost ambasadorul american în Anglia, unde i-a vizitat pe alți cetățeni foarte importanți, ca de exemplu David și Nelson Rockefeller, John Foster Dulles și directorul CIA de pe atunci, Walter Bedell Smith. Mai înainte, Retinger formase Comitetul American pentru o Europă Unită, împreună cu viitorul director CIA, membru pe atunci al Consiliului pentru Relații Externe, Allen Dulles, directorul de pe atunci al acestei organizații, George Franklin, funcționarul CIA Thomas Braden și William Donovan, fost șef al Biroului pentru Servicii Strategice (OSS), precursorul CIA. Donovan și-a început cariera în domeniul culegerii de informații ca agent în slujba lui J.P. Morgan Jr., fiind cunoscut ca un „anglofil", adică un partizan al unor relații apropiate între Marea Britanie și SUA. Retinger și-a continuat participarea la întrunirile Clubului Bilderberg până la moartea lui, din 1960. O altă persoană, cu legături la CIA, care a ajutat la crearea clubului Bilderberg, a fost redactorul-șef al revistei *Life*, C.D. Jackson, care, în timpul mandatului lui Eisenhower, a fost consultant prezidențial special pentru războiul psihologic.

De pe urma acestor asocieri a apărut ideea desfășurării unor întruniri regulate, la care să ia parte afaceriști, politicieni, bancheri, educatori, proprietari de mijloace de informare și directori ai acestora, lideri militari importanți de pe glob. Clubul Bilderberg este, de asemenea, strâns legat de familiile nobiliare europene, inclusiv de familia regala britanică. Conform spuselor câtorva surse demne de încredere, la întrunirile acestui grup participă adesea membri ai familiilor regale din Suedia, Olanda, Spania.

Principalul impuls pentru organizarea acestor întâlniri ale Clubului a provenit de la prințul Olandei, Bernhard, al cărui nume și titlu complet erau Bernhard Julius Coert Karel Godfried Pieter, prinț al Olandei și prinț de Lippe-Biesterfeld. Bernhard fusese membru al unității naziste *Schutzstaffel* (SS) și angajat al filialei I.G. Farben din Paris. În 1937, s-a căsătorit cu prințesa Iuliana a Olandei, devenind acționar majoritar și conducător al sucursalei olandeze a companiei Shell, împreună cu lordul britanic Victor Rothschild.

După invadarea Olandei de către Germania, perechea regală s-a mutat la Londra, unde, după război, Rothschild și Retinger l-au încurajat pe prințul Bernhard, îndemnându-l să creeze Clubul Bilderberg. Acesta a fost președintele Clubului până în 1976, când a demisionat, ca urmare a unor dezvăluiri conform cărora acceptase bacșișuri substanțiale din partea companiei

Lockheed, pentru a promova vânzarea avioanelor produse de această companie în Olanda.

Din 1991, preşedinţia Clubului Bilderberg a fost deţinută de lordul Peter Carrington, fost membru al guvernului, secretar general al NATO şi preşedinte al Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale, o organizaţie-soră a Consiliului pentru Relaţii Externe. Lordul a fost legat de imperiul financiar bancar al familiei Rothschild, atât prin legături de afaceri, cât şi prin căsătorie.

Dintre americanii renumiţi ale căror nume pot fi citate pe lista participanţilor la întrunirile Clubului Bilderberg, îi amintim pe membrii Consiliului pentru Relaţii Externe George Ball, Dean Acheson, Dean Rusk, McGeorge Bundy, Christian Herter, Zbigniew Brzezinski, Douglas Dillon, J. Robert Oppenheimer, Walter Reuther, Jacob Javits, Robert McNamara, Walter Bedell Smith, generalul Lyman Lemintzer. Dintre alte nume remarcabile din rândurile participanţilor, îi cităm pe: J. William Fulbright, Henry Ford al II-lea, Georges-Jean Pompidou, Giscard d'Estaing, Helmut Schmidt şi baronul francez Edmond de Rothschild.

„De fapt, Clubul Bilderberg este un fel de Consiliu pentru Relaţii Externe cu caracter neoficial, extins la scară mondială" — afirma autorul Neal Wilgus.

Scriitorul şi fostul ofiţer de informaţii Dr. John Coleman *susţinea:* „Conferinţa Bilderberg este o creaţie a serviciului (britanic) MI-6, aflată sub conducerea Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale." Având în vedere legăturile avute de această organizaţie cu comunitatea serviciilor de informaţii din SUA, se poate spune în mod legitim că CIA a organizat şi sponsorizat parţial conferinţele Clubului Bilderberg.

Conform minutelor „strict secrete" ale primei conferinţe a acestui grup, „până acum s-a acordat o atenţie insuficientă planificării pe termen lung şi creării unei ordini internaţionale, care să privească dincolo de criza actuală (Războiul Rece). La timpul potrivit, actualele noastre concepte privitoare la problemele mondiale ar trebui extinse, astfel încât să cuprindă întreaga lume."

Reporterul de investigaţii James P. Tucker, care a urmărit ani de zile desfăşurarea activităţii Clubului Bilderberg, scria: „Agenda Clubului Bilderberg este aproape identică cu cea a organizaţiei-surori, Comisia Trilaterală... Cele două grupuri au o conducere întrepătrunsă şi o viziune comună asupra lumii. David Rockefeller a fondat Comisia Trilaterală, dar împarte puterea şi în mai vechiul Club Bilderberg cu reprezentanţii britanici şi europeni ai familiei Rothschild."

De obicei, Clubul Bilderberg se întruneşte o dată pe an în staţiuni luxoase de pe tot globul, iar activităţile lui poartă pecetea secretului total, în

cauda faptului că la ele participă ziariști de seamă din mass-media americane. Cu toate că grupul afirmă că nu ține decât discuții de informare privitoare la evoluția afacerilor mondiale, există dovezi conform cărora recomandările sale se transformă adesea în politici oficiale.

Conceptul privitor la unificarea Europei sub o conducere centralizată este un scop ce datează din Evul Mediu, de pe vremea Cavalerilor Templieri, și care pare că acum se află pe calea cea bună pentru a se transforma în realitate, mulțumită eforturilor depuse de membrii Clubului Bilderberg. George McGhee, un membru al acestui grup, fost ambasador american în RFG, a recunoscut: „Tratatul de la Roma, ce a dus la înființarea Pieței Comune Europene, a fost în cea mai mare parte conceput în cursul întrunirilor Clubului Bilderberg."

Jack Sheinkman, președinte al Amalgamated Bank, membru al Clubului Bilderberg, spunea în 1996 că: „În unele cazuri, discuțiile noastre au un oarecare impact, devenind decizii politice. Ideea apariției unei monede comune europene a fost pusă în discuție cu câțiva ani în urmă în cadrul Clubului, înainte de a deveni politică oficială. Am mai discutat și despre faptul ca SUA să stabilească relații diplomatice formale cu China, înainte ca Nixon să facă asta."

Sheinkman ar putea fi unul dintre acei membri ai Clubului Bilderberg care nu înțeleg adevăratele scopuri ale conducerii elitiste a acestuia. Conform spuselor lui Icke, „elitiștii din acest grup, ca de exemplu Carrington și cei ce fac parte din consiliul de conducere, îi coordonează atât pe participanții tradiționali la aceste ședințe, care cunosc adevăratele reguli ale jocului, cât și pe cei ce nu sunt decât rareori invitați, persoane care s-ar putea să nu știe care sunt adevăratele scopuri ale organizației, dar care pot fi ușor îndoctrinate cu ideea Clubului, conform căreia instituțiile mondiale sunt calea către pace și prosperitate".

Și care este, oare, această „adevărată agendă" de lucru a Clubului? S-ar putea ca ea să fi fost dezvăluită când prințul Bernhard afirma: „Este dificil să i reeduci pe oamenii crescuți în spiritul naționalismului în ideea că trebuie să cedeze o parte a suveranității naționale a țărilor lor unei organizații supranaționale".

Întâlnirea membrilor Clubului Bilderberg din 1998 a avut loc între 14 și 18 mai, în impozantul hotel Turnberry de lângă Glasgow, Scoția. Ca de obicei, despre discuțiile ce au avut loc acolo presa americană oficială a relatat foarte puțin sau deloc.

Spre deosebire de confrații lor americani, unii dintre membrii serviciilor scoțiene de știri s-au exprimat deschis. Sub titlul „Toată lumea în mâinile lor", Jim McBeth, de la ziarul *The Scotsman*, a descris măsurile de securitate

stricte luate pentru participanţii la această reuniune, comentând: „Orice persoană ce se apropia de hotel şi nu făcea parte din grupul celor care se întâlneau acolo era îndepărtată.“

McBeth descria lista invitaţilor la reuniunea Clubului Bilderberg, referindu-se la ea ca la un „almanah mondial al persoanelor cărora li se atribuie instalarea lui Bill Clinton în Biroul Oval de la Casa Albă şi înlăturarea Doamnei de Fier — Margaret Thatcher — de la numărul 10 de pe Downing Street; aceştia s-au întâlnit pentru a discuta evenimentele de pe plan mondial şi, după cum susţin unii, pentru a le manipula“, adăuga el. Cel puţin un reporter, Campbell Thomas, care lucra la ziarul *Scotish Daily Mail*, a fost arestat de ofiţerii ce asigurau securitatea întâlnirii, încătuşat şi reţinut opt ore pentru simplul fapt că îndrăznise să se apropie de locul de desfăşurare a reuniunii Bilderberg.

S-a scris că una dintre deciziile reuniunii despre care vorbim a fost aceea ca prim-ministrul britanic, Tony Blair, să fie încurajat să facă presiuni mai mari pentru intrarea Marii Britanii în Uniunea Europeană, o măsură privită cu suspiciune de predecesoarea sa, Margaret Thatcher. S-ar părea că Blair a făcut paşi mai mari în aplicarea acestui plan menit să diminueze independenţa naţională a Marii Britanii, deoarece planul său de a dizolva Camera Lorzilor s-a bucurat de succes mai târziu, în ultima parte a anului 1998. În vreme ce lorzii erau consideraţi de mulţi drept un grup de leneşi încuiaţi, alţii considerau că lorzii bogaţi, dar animaţi de profunde sentimente patriotice, erau un tampon împotriva încercării susţinătorilor „Noii Ordini Mondiale“ de a eroda suveranitatea naţională britanică.

Spre deosebire de confraţii lor americani, ziariştii canadieni chiar au publicat ştiri privitoare la reuniunea din 1996 a Clubului Bilderberg ce a avut loc lângă Toronto, scriind: „[Prim-ministrul canadian, Jean] Chrétien urmează să ia cuvântul la întrunirea secretă a liderilor lumii“, „[Editorialistul canadian Conrad] Black găzduieşte liderii lumii“ şi „Oare dominaţia mondială se discută acum, sau este vorba doar de o simplă partidă de golf?“

Atunci când a fost rugat să comenteze faptul că ziaristul William F. Buckley, care a participat la întrunirea Clubului Bilderberg din Canada, nu a scris nimic despre toate acestea, o secretară a declarat: „Nu cred că acesta este scopul real al întâlnirii, nu sunteţi de acord?“ Referindu-se la acelaşi lucru, un alt participant la această întâlnire, Paul Gigot, de la *Wall Street Journal*, spunea: „Regulile de desfăşurare a conferinţei, la care toţi aderă de bunăvoie, prevăd că nu vom vorbi în afara întrunirii despre conţinutul acesteia. Toate discuţiile se desfăşoară neoficial şi nu avem voie să publicăm nimic în legătură cu asta, dar faptul că am participat la această reuniune nu constituie un secret pentru nimeni.“

Poate că aceşti reporteri nu vorbesc despre cele aflate la reuniunile secrete, dar este clar pentru toţi că asocierea lor la acest grup le modelează poziţiile editoriale. Criticii mass-media au acuzat de mai demult faptul că diferenţele dintre poziţiile editoriale ale ziarelor, revistelor şi mass-media electronice din America sunt neglijabile.

„Dacă Clubul Bilderberg nu este o conspiraţie oarecare, atunci el este condus şi se poartă astfel încât să semene remarcabil de bine cu una", scria ziaristul C. Gordon Tether, de la publicaţia londoneză *Financial Times*, în 1975. La aproximativ un an după aceea, în urma unui şir nesfârşit de certuri cu privire la cenzură, Tether a fost concediat de redactorul-şef al ziarului respectiv, Max Henry, zis „Fredy Pescarul", care este membru al Comisiei Trilaterale.

O legătură evidentă între Consiliul pentru Relaţii Externe, Comisia Trilaterală şi Clubul Bilderberg o reprezintă familia Rockefeller, în special mezinul David.

Câţiva afacerişti foarte bogaţi şi binecunoscuţi au constituit, în prima parte a secolului XX, ceea ce echivala cu o „regalitate americană"; este vorba de magnatul oţelului Andrew Carnegie, bancherul Andrew Mellon şi magnaţii transporturilor Cornelius Vanderbilt şi Edward Harriman.

Dar niciunul nu a atins nici pe departe puterea neştirbită sau legăturile internaţionale ale familiilor Rockefeller şi Morgan.

FAMILIA ROCKEFELLER

John Davison Rockefeller continuă să fie cel mai recunoscut şi cel mai dispreţuit bogătaş din lume, cu toate că a murit încă din 1937. Pe tot parcursul secolului trecut, nu a existat nici măcar o singură familie americană care să fi strâns atâta putere şi influenţă precum această familie, mulţumită atât averii, cât şi legăturilor speciale avute cu Anglia.

Cu ani în urmă, numele Rockefeller apărea mereu în orice discuţie referitoare la societăţile secrete, dar mass-media contemporane vorbesc rareori despre rolul jucat de această familie în desfăşurarea evenimentelor mondiale. Însă, odinioară, numele lui John D. Rockefeller se găsea pe buzele tuturor, iar situaţia lui financiară era cunoscută de toţi.

O ediţie din 1897 a unui ziar rural din Texas scria: „John D. Rockefeller doarme opt ore şi jumătate pe noapte, retrăgându-se la culcare la ora 22:30 şi trezindu-se a doua zi dimineaţă la ora 7:00. În fiecare dimineaţă, când se trezeşte, este cu 17 705 dolari mai bogat decât atunci când s-a culcat. Se aşază la micul dejun la ora 8:00 şi termină de mâncat la 8:30, iar în acea jumătate de oră averea lui a crescut cu 1 041,50 dolari. Duminica merge la biserică şi, în

cele două ore cât lipsește de acasă, bogățiile sale au crescut cu 4 166 dolari. Distracția lui zilnică este cântatul la vioară. În fiecare seară, când ia vioara, este cu 50 000 de dolari mai bogat decât era atunci când lăsase instrumentul jos în seara precedentă. Aceste fapte nesemnificative ne oferă o oarecare idee asupra creșterii neîncetate a averii acestui om."

Am putea să ne facem o idee despre formarea concepției de viață și de derulare a afacerilor lui John D. Rockefeller, dacă ne-am aminti o anecdotă relatată de Nelson Rockefeller. Se pare că atunci când John D. era doar un copilaș, tatăl său, William Rockefeller, zis „Marele Bill", care vindea leacuri împotriva cancerului dintr-o căruță plină de medicamente, l-a învățat să-i sară în brațe de pe un scaun înalt. Odată însă, tatăl său și-a desfăcut ca de obicei brațele ca să-l prindă, dar și le-a retras atunci când micul John a sărit. Fiului care căzuse, lovindu-se, i-a spus pe un ton sever: „să nu ai niciodată încredere totală în nimeni, nici măcar în mine."

La începutul Războiului Civil american, Rockefeller era un tânăr agent la Bursa de Produse Agricole din Cleveland, Ohio. A realizat repede uriașul potențial reprezentat de industria petrolieră aflată pe atunci la începuturi în acele locuri și, în 1863, împreună cu câțiva asociați, a construit o rafinărie. În 1870, a înscris la tribunal Compania Standard Oil din Ohio.

„Banca Națională Orășenească din Cleveland, care a fost identificată mai târziu, în cursul unor audieri pe această temă din Congresul SUA, ca fiind una dintre cele trei bănci americane aparținând familiei Rothschild (o familie importantă de bancheri europeni), i-a asigurat lui John D. Rockefeller banii necesari pentru ca el să poată începe procesul de monopolizare a rafinăriilor de petrol, proces care a dus la formarea companiei Standard Oil", se remarca într-un recent documentar, intitulat *The Money Masters*.

Rockefeller, care obișnuia să spună „concurența este un păcat", și-a eliminat fără scrupule concurenții, fie fuzionând cu ei, fie cumpărându-le bunurile. Dacă nu reușea s-o facă, reducea prețurile atât de mult, până când concurenții săi erau obligați să vândă. El a mai reușit să încheie acorduri foarte profitabile privitoare la acordarea de rabat la transporturile pe calea ferată, fapt care i-a asigurat un monopol aproape complet asupra transportării petrolului. Standard Oil, strămoșul direct al companiei Exxon, a prosperat enorm și, prin 1880, Rockefeller fie deținea, fie controla 95% din totalul producției de petrol a SUA.

Necazurile lui au început în 1902, când Ida Tarbell, fiica unui petrolist din Pennsylvania „scos" de pe piață de Rockefeller, a publicat o serie de articole în revista *McClure's Magazine*, în care, sub titlul „Istoria companiei Standard Oil", dezvăluia metodele murdare prin care se îmbogățise

Rockefeller. Aceste articole erau rodul a cinci ani de cercetări. Referindu-se la ele, un recenzent spunea că: „Munca sa reprezenta o demascare neînfricată a criminalității morale, care purta masca respectabilității și moralei creștine."

Demascarea făcută de Tarbell a avut ca rezultat faptul că atât guvernul, cât și justiția au inițiat acțiuni ce păreau să fi spart monopolul deținut de Standard Oil asupra extracției și comercializării petrolului. Totuși, încă din 1882, Rockefeller începuse să-și mascheze contractele de afaceri, creând prima mare corporație americană, Standard Oil Trust. „Trustul îmbrățișa o adevărată ramificație de structuri juridice, fapt care făcea ca afacerile întreprinse să nu poată fi nici înțelese, nici influențate, atât de anchetatorii de stat, cât și de marele public", explica *The New Encyclopaedia Britannica.*

Manevre de acest gen au continuat și, în 1892 Curtea Supremă a statului Ohio a ordonat dizolvarea trustului. În loc de asta Rockefeller i-a mutat, pur și simplu, sediul la New York.

În 1906, guvernul american a acuzat Standard Oil de violarea Legii Antitrust a lui Sherman. Cu toate că apologeții săi susțineau că Standard Oil era victima unui val emoțional provocat de nemulțumirea publică în legătură cu excesele marilor companii, la data de 15 mai 1911, Curtea Supremă a SUA a formulat hotărârea în acești termeni limpezi: „Șapte bărbați și o corporație pusă la punct de ei au conspirat împotriva intereselor concetățenilor lor. Pentru siguranța țării, hotărâm acum că această periculoasă conspirație trebuie să înceteze până la 15 noiembrie a.c."

Opt dintre companiile formate în urma dizolvării au menținut denumirea Standard Oil în numele lor, dar chiar și ele au fost curând modificate, pentru a prezenta publicului imaginea diversității. Standard Oil Company, din New York, a fuzionat mai întâi cu trustul Vacuum Oil, pentru a forma Socony-Vacuum, care, în 1966, a devenit Mobil Oil Corporation. Standard Oil din Indiana s-a unit cu Standard Oil din Nebraska și Kansas, iar prin 1985 deveniseră Amoco Corporation. În 1984, fuziunea dintre Standard Oil din California și cea din Kentucky a condus la crearea Chevron Corporation, în vreme ce vechea Standard Oil din New Jersey a devenit, în 1972, Exxon Corporation. Alte foste companii ale lui Standard Oil cuprind Atlantic Richfield, Buck-eye Pipe Line, Pennzoil și Union Tank Car Company.

Ironia face ca „spargerea" lui Standard Oil să nu-și fi atins scopul inițial, ci doar să fi contribuit la creșterea averii lui Rockefeller, care acum deținea o pătrime din acțiunile fiecăreia dintre cele 33 de companii diferite, create prin „spargerea" lui Standard Oil. La puțin timp după începutul secolului XX, Rockefeller a devenit primul miliardar al SUA.

Continuarea deținerii controlului de către el asupra acestor companii a fost confirmată în ultima parte a anilor '30 de singurul studiu privitor la cine sunt adevărații proprietari ai celor mai mari corporații din SUA, întocmit vreodată de către Comisia de Valori Mobiliare. Studiul, intitulat *The Distribution of Ownership in the 200 Largest Nonfinancial Corporations*, a fost publicat în 1940. Acest studiu conchidea că „proprietățile Rockefeller, cu toate că aparent erau mici, căci, în cea mai mare parte a cazurilor, ele se situau sub 20% din totalul acțiunilor respectivelor companii care se aflau pe piață, totuși, când erau comparate cu averile celorlalți proprietari, ce erau dispersate, erau considerate suficiente pentru „a-i asigura familiei Rockefeller posibilitatea de a controla companiile unde era acționară".

Din nou, existența consiliilor de administrație întrepătrunse permitea atât familiei Rockefeller, cât și altora, să mențină controlul asupra industriei petroliere. „Cele mai mari opt companii petroliere au fost unite în 1972 prin intermediul băncilor comerciale mari, fiecare dintre ele fiind obligată să facă afaceri cu cel puțin una dintre companiile membre ale grupului de elită", scria dr. John M. Blair, fost economist-șef adjunct al Comisiei Federale de Comerț. „Exxon, avea patru astfel de ramificații de afaceri cu Mobil, Standard Oil din Indiana, Texaco, ARCO. Mobil avea, la rândul său, trei astfel de ramificații cu Exxon, Shell, Texaco, ARCO, iar, la rândul său, Texaco avea ramificații de afaceri cu Exxon, Mobil, Standard Oil din Indiana, iar compania Shell cu compania Mobil. Ori de câte ori toate aceste șase (dintre cele mai mari) bănci comerciale, exceptând Bank of America și Western Bank Corporation, țin ședințele consiliilor de conducere, directorii primelor opt companii petroliere, exceptând Gulf și SoCal, se întâlnesc în medie de 3,2 ori cu directorii unora dintre cei mai importanți concurenți ai lor."

Ironia sorții face ca, pe la începutul noului secol XXI, vechiul monopol deținut în domeniul industriei petroliere de către Standard Oil să fi fost constituit iarăși prin anticipata fuziune a două dintre cele mai mari companii petroliere din lume: Exxon și Mobil. Această mega-afacere, valorând 7,5 miliarde de dolari, a fost repede denumită de ziare „răzbunarea lui Rockefeller". La data redactării celor de față, consolidarea companiilor petroliere a continuat, odată cu anunțarea unor planuri ca British Petroleum PLC să achiziționeze Amoco.

La vremea morții sale, în 1937, Rockefeller și unicul lui fiu, John D. Rockefeller Jr., nu numai că izbutiseră să construiască un imperiu uluitor în domeniul petrolului, ci reușiseră să înființeze instituții ca Institutul Rockefeller pentru Cercetări Medicale (fondat în 1901), Consiliul General pentru Educație (constituit în 1903), Universitatea din Chicago (1889),

Fundaţia Rockefeller (1913), Lincoln School (1917), unde şi-au început educaţia copiii familiei Rockefeller, şi Universitatea Rockefeller din New York.

Familia Rockefeller s-a dovedit a fi şi foarte interesată de eugenie, un program de aplicare ştiinţifică a selecţiei genetice, cu scopul de a menţine şi îmbunătăţi caracteristicile umane „ideale", incluzând controlul naşterilor şi al înmulţirii populaţiei. Această idee s-a dezvoltat din scrierile unui savant proeminent al epocii victoriene, Sir Francis Galton, care, după îndelungate studii, a ajuns la concluzia că „membrii importanţi ai societăţii britanice erau astfel, pentru că avuseseră părinţi « eminenţi », combinând astfel teoriile darwiniste de supravieţuire a celor mai puternici cu întrebarea « Cine este tăticul tău? », a cărei rostire implica existenţa unei foarte bine dezvoltate conştiinţe de clasă".

Dacă asta vi se pare că sună ca un experiment nazist scăpat de sub control, gândiţi-vă că, în ultima parte a secolului al XIX-lea, Statele Unite s-au alăturat altor 14 ţări, adoptând o formă de legislaţie eugenică. Pe atunci, 30 de state americane aveau legi care permiteau sterilizarea persoanelor cu handicap mintal. Cel puţin 60 000 de asemenea persoane „defecte" au fost sterilizate legal.

Desigur, pentru a stabili cine murdărea rezerva de gene, era nevoie de întocmirea unor statistici amănunţite în privinţa populaţiei, aşa că, în 1910, a fost înfiinţat Biroul Naţional de Înregistrări Eugenice, ca o sucursală a Laboratorului Naţional Galton din Londra, înzestrat de doamna E.H. Harriman, soţia magnatului căilor ferate Edward Harriman şi mama viitorului diplomat american Averell Harriman. În 1912, aceasta a vândut numărul substanţial de acţiuni deţinute în banca newyorkeză Guaranty Trust lui J.P. Morgan, asigurându-i acestuia posibilitatea de a controla instituţia respectivă.

După 1900, familia Harriman, cea care a ajutat familia Prescott Bush să intre în afaceri, împreună cu familia Rockefeller, a donat mai bine de 11 milioane de dolari pentru crearea unui laborator de cercetări în domeniul eugeniei, cu sediul la Cold Spring Harbor, în statul New York, precum şi câte un departament de studii eugenice la Universităţile Harvard, Columbia şi Cornell. Primul Congres Internaţional de Eugenie a fost convocat la Londra în 1912, având-l ca director organizator pe Winston Churchill. Este evident că ideea „purităţii sanguine" era foarte importantă pentru aceşti oameni.

În 1932, când congresul s-a reunit la New York, linia navală Hamburg-America, controlată de asociaţii lui Harriman, George Walker şi Prescott Bush, a adus la congres personalităţi germane influente. Una dintre acestea era doctorul Ernst Rudin, reprezentantul Institutului berlinez

de Genealogie și Demografie „Kaiser Wilhelm". El a fost ales în unanimitate președinte al Federației Internaționale a Societăților de Eugenie, ca răsplată pentru contribuția la fondarea Societății Germane pentru Igiena Rasială, o precursoare a institutelor rasiale hitleriste.

Munca în materie de eugenie continuă chiar și azi, sub denumiri mai corecte din punct de vedere politic. Generalul William H. Draper Jr. a fost un „membru sprijinitor" al Congresului Internațional de Eugenie din 1932 și, în ciuda — sau poate tocmai din cauza — legăturilor avute cu familiile Harriman și Bush, a fost numit șef al Departamentului Economic al Comisiei Americane de Control din Germania, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Potrivit afirmațiilor scriitorilor Tarpley și Chaikin, „Generalul Draper a format (mai târziu) « Comitetul de Control al Crizei Demografice » și « Fundația Draper », alăturându-se familiilor Rockefeller și Du Pont, pentru promovarea conceptului de eugenie ca mijloc de « control demografic »". Administrația Lyndon Johnson, sfătuită în aceste probleme de generalul Draper, a început să finanțeze programe de control al înmulțirii populației în țările tropicale prin intermediul Agenției SUA pentru Dezvoltarea Mondială (USAID).

Generalul Draper a fost mentorul președintelui George Bush în politicile demografice, iar fiul și moștenitorul acestuia, William H. Draper al III-lea, a fost copreședinte pentru finanțare — șef al campaniei de strângere de fonduri *Bush for President* la nivel național în 1980. Mai tânărul Draper a continuat să-și desfășoare activitatea în domeniul controlului demografic la ONU.

Cercetările lui Rudin în materie de eugenie au fost în mare parte finanțate de familia Rockefeller. „Aceste bogate familii americane, ca și omoloagele lor britanice, simt că le sunt superioare din punct de vedere rasial celorlalți, dorind să-și protejeze această superioritate" — a comentat scriitorul Icke.

Nepotismul s-a dovedit a fi o legătură puternică în făurirea acestor „lanțuri" familiale. Conform spuselor biografului familiei Rockefeller, Alvin Moscow, „începând din 1917 și continuând pe tot parcursul următorilor cinci ani, bătrânul Rockefeller i-a predat averea singurului său fiu moștenitor, fără a-i impune condiții legate de administrarea acesteia".

În timp ce se ocupa mai ales de activități filantropice, John Jr. se dovedea totuși a fi un demn urmaș al tatălui său, privind modul de încheiere și tratare a afacerilor, mai cu seamă în opoziția sa acerbă față de activitatea sindicală. Această poziție a devenit mai moderată cel puțin în public după Masacrul de la Ludlow, din 1914, când membrii miliției din Colorado au tras asupra

grevistilor de la compania Colorado Fuel and Iron, aflată în proprietatea familiei Rockefeller, ucigând 40 de persoane.

Rockefeller Jr. a ajutat la crearea United Service Organization (USO), destinată ajutorării soldaților de pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial, și a supravegheat construirea Centrului Rockefeller din Manhattan. După război, el a fost acela care a donat un teren din Manhattan pentru construirea sediului ONU.

Rockefeller Jr. a avut o singură fiică, Abby, care a murit de cancer în 1976, la vârsta de 72 de ani, și cinci fii: John D. al III-lea, Nelson, Laurance, Winthrop și David.

Cel mai mare dintre fii, John D. al III-lea, a devenit președintele Fundației Rockefeller și, în această calitate, a manipulat fonduri importante, donându-le unor agenții internaționale precum Centrul Internațional al Indiei și Casa Internațională a Japoniei. Fondurile lui personale au fost cheltuite pentru achiziționarea unei colecții extraordinare de artă orientală și crearea organizației Population Council, un centru ce studia suprapopularea și planificarea familială. A murit în 1978, însă fiul său, John „Jay" Davison Rockefeller, a continuat să slujească interesele politice ale familiei cât timp a fost guvernator al statului Virginia de Vest.

Nelson Aldrich Rockefeller a făcut, de asemenea, carieră politică. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial a fost în Venezuela, ocazie cu care a descoperit cultura Americii de Sud, precum și foarte profitabilele afaceri cu petrol. Din cauza bunelor lui cunoștințe dspre acea zonă, președintele Franklin D. Roosevelt, newyorkez ca și el, l-a ajutat pe Rockefeller să-și înceapă cariera în guvern, numindu-l coordonator pentru afacerile interamericane. Rockefeller a fost, de asemenea, de patru ori guvernator al statului New York, după ce mai întâi ocupase diverse funcții în întreprinderile petroliere și bancare ale familiei sale.

În 1953 a fost înființat Departamentul pentru Învățământ, Sănătate și Protecție Socială (HEW), Rockefeller fiind numit subsecretar de stat în cadrul acestuia, la recomandarea secretarului Oveta Culp Hobby. Aici, Rockefeller a putut să inițieze și să îndeplinească multe programe sociale, așa după cum relatează amănunțit scriitorul Alvin Moscow: „Oveta Culp Hobby era oficial secretarul departamentului nou creat; Nelson lucra în secret, ocupându-se de găsirea și angajarea personalului foarte important pentru conducerea diverselor programe, aprobând cercetări, studii, concepând noi programe și încercând să facă astfel încât acestea să treacă atât prin furcile caudine ale administrației Eisenhower, cât și prin acelea ale unui Congres uneori sceptic cu privire la utilitatea lor." Eisenhower l-a numit chiar pe Rockefeller ca asistent prezidențial special pentru problemele de

politică externă, aceeași funcție pe care prietenul său apropiat, Henry Kissinger, a avut-o în administrația Nixon.

El a căutat întotdeauna să obțină nominalizarea drept candidat republican la președinție, dar a fost împiedicat în realizarea planurilor atât de către Nixon, în 1960 și 1968, cât și de senatorul Barry Goldwater în 1964. În cele din urmă, Rockefeller a fost numit vicepreședinte al SUA de către președintele Gerald R. Ford, în 1974; la rândul său, acesta a fost numit în funcție de către președintele Richard Nixon, care a fost forțat să demisioneze din pricina scandalului Watergate. În cele din urmă, Rockefeller a murit în 1979, la vârsta de 70 de ani, în niște împrejurări neclare, în care a fost implicată și o tânără secretară.

Laurance Spelman Rockefeller a devenit fratele cu cea mai mare vocație pentru afaceri, bucurându-se de o carieră plină de succes, ca specialist în investiții riscante. Manifestându-și de timpuriu interesul pentru aviație, el a investit în compania Eastern Airlines în 1938, alături de renumitul aviator, căpitanul Eddie Rickenbacker, transformând această companie aeriană într-una dintre cele mai mari ale lumii. Rockefeller a mai investit foarte mulți bani în transformarea în realitate a viselor unui tânăr scoțian, James McDonnell Jr., care a continuat prin a lansa pe piață ceea ce mai târziu avea să devină corporația producătoare de avioane McDonnell-Douglas. A pătruns, de asemenea, și în domeniul ecologismului, devenind președinte al Comitetului Cetățenesc pentru Calitatea Mediului Înconjurător și al Asociației Americane pentru Protecția Mediului Înconjurător, precum și președinte al Societății de Zoologie din New York.

Winthrop Rockefeller a fost considerat băiatul bun la toate al familiei sale. Renunțând la studiile de la Universitatea Yale în 1934, el a plecat în Texas, unde a lucrat ca maistru sondor, iar, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a luptat ca infanterist pe frontul din Pacific, câștigând pentru meritele sale decorațiile Inima Purpurie și Steaua de Bronz cu două frunze de stejar. La întoarcerea acasă, a decăzut tot mai mult, apucându-se de băut, devenind afemeiat și înhăitându-se cu boemii societății newyorkeze. Dar, în 1953, plictisindu-se brusc de acest stil de viață, s-a mutat în Arkansas, unde a devenit Omul Anului în 1956. Rezonanța numelui l-a ajutat să dobândească funcția de guvernator al acestui stat, în 1967. Tot atunci, un tânăr democrat din Arkansas, bursier Rhodes, membru al clubului DeMoley, pe nume Bill Clinton, s-ar putea să fi reușit să-i atragă atenția lui Rockefeller. Winthrop a murit tot de cancer în 1973, cu doar două luni înainte de a fi împlinit 61 de ani.

David Rockefeller era mezinul familiei și cel care, chiar dacă nu a devenit cel mai cunoscut dintre ei, a devenit cu siguranță cel mai puternic. După

dobândirea unei diplome în administrarea afacerilor la Universitatea Harvard, el a intrat la Şcoala de Economie de la Londra, o instituţie în cea mai mare parte finanţată de Fundaţia Rockefeller, Fondul Carnegie pentru Marea Britanie şi văduva lui Williard Straight, unul dintre partenerii de afaceri ai lui J.P. Morgan. Odată ajuns aici, a intrat în contact cu învăţăturile lui Ruskin şi ale altor socialişti, printre care şi Harold Laski. Fiind educat la Oxford, în tinereţe, acesta milita pentru pluralismul politic, dar mai târziu s-a convertit la marxism, devenind un far călăuzitor al Partidului Socialist Britanic. El scria că: „Statul este instrumentul fundamental în dezvoltarea şi propăşirea societăţii."

Odată reîntors în SUA, David Rockefeller şi-a exprimat public sentimentele de admiraţie nutrite pentru Marea Britanie într-o scrisoare expediată pe adresa ziarului *New York Times* în aprilie 1941, în care afirma: „Noi, americanii, ar trebui să fim de partea Imperiului Britanic, până în pânzele albe şi cu orice preţ..." Chiar înainte de izbucnirea războiului, a dobândit titlul de doctor în economie al Universităţii din Chicago, iar lucrarea sa de doctorat era intitulată „Resursele nefolosite şi pierderile economice". În cadrul acesteia, poate din dorinţa sa de a exprima ambiţia călăuzitoare ce-i anima în viaţă pe fraţii Rockefeller, el scria: „Totuşi, dintre toate formele de pierdere, cea care este cea mai dezgustătoare este lenea. Există un stigmat moral ataşat lenei inutile şi involuntare, care este adânc înrădăcinată în conştiinţa noastră."

În timpul războiului, s-a înrolat ca simplu soldat în armata americană, dar, la puţin timp după aceea, lucra în Africa de Nord şi Franţa, în cadrul Oficiului de Servicii Strategice (OSS), precursorul CIA. Această experienţă, împreună cu faptul că fusese educat în Anglia, i-a întărit preocuparea faţă de problemele de politică externă, care avea să se manifeste pe tot parcursul vieţii. Cel mai probabil în această perioadă, Rockefeller şi-a făcut relaţii foarte bune în lumea serviciilor de informaţii, fapt care, mai târziu, i-a permis să cunoască din interior desfăşurarea multor operaţiuni cu caracter ultrasecret.

Prin 1948, David Rockefeller era preşedinte al Comitetului de Conducere al Institutului ce-i purta numele. Preşedintele ştiinţific al institutului era doctorul Detlev Wulf Bronk, un biofizician specializat în studierea sistemului nervos al omului. Conform celor consemnate în controversatele documente MJ-12, Bronk nu numai că era un membru al MJ-12, despre care se spune că era un grup ultrasecret care cerceta existenţa OZN-urilor, dar era şi liderul echipei medicale ce a făcut autopsia „entităţilor biologice extraterestre", recuperate de la bordul unei farfurii zburătoare ce s-a prăbuşit lângă localitatea Roswell, New Mexico, în iulie 1947.

După război, Rockefeller s-a alăturat personalului de la Chase National Bank din New York, unde unchiul său, Winthrop Aldrich, era atât președinte al consiliului de conducere, cât și președinte al băncii. Istoria acesteia pornește de la Bank of the Manhattan Company, aparținând militantului Alexander Hamilton, care pleda pentru înființarea unei bănci centrale a SUA (care a și fost fondată în 1799). În 1921, Chase devenise cea de-a doua bancă națională ca mărime din SUA. În 1955, Rockefeller a jucat un rol foarte important în fuziunea băncii Chase cu compania Bank of Manhattan, fapt soldat cu apariția lui Chase Manhattan Bank. În 1969, aceasta a devenit parte integrantă a corporației Chase Manhattan, fapt conform cu tendința de a înființa holdinguri pentru evitarea intrării sub incidența legilor bancare, care interziceau băncilor să aibă anumite activități, ca de exemplu achiziționarea companiilor financiare. În același an, David Rockefeller a devenit atât președintele consiliului de conducere, cât și directorul general al companiei, lucru care s-a întâmplat în principal datorită renumelui făurit în lumea bancară mondială.

Legăturile sale cu lumea politică, precum și cu cea a serviciilor de informații, s-au îmbunătățit când unchiul lui, Aldrich, s-a retras din funcția de președinte al băncii, în 1953, pentru a fi numit ambasador al SUA în Anglia. Lui Aldrich i-a succedat în funcție John J. McCloy, fost președinte al Consiliului pentru Relații Externe. Acesta, care a fost numit de contemporanii săi „arhitectul comunității postbelice a serviciilor de informații din SUA", a fost secretar-adjunct al Apărării între aprilie 1941 și noiembrie 1945, președinte al Băncii Mondiale între 1947 și 1949 și guvernator și înalt comisar pentru Germania între 1949 și 1952. A mai îndeplinit și funcția de membru în Comisia Warren, calitate în care a ajutat la medierea dezacordurilor dintre membrii neliniștiți de existența controversatei teorii conform căreia președintele Kennedy a fost asasinat cu un singur glonț. Conform spuselor scriitorului Alvin Moscow, David Rockefeller a devenit curând „protejatul indiscutabil al lui McCloy".

David Rockefeller devenise membru al Consiliului pentru Relații Externe încă din 1941, înainte de intrarea SUA în război, iar în 1950 fusese ales vicepreședinte al acestei organizații.

Interesul său față de problemele politicii externe nu putea avea scopuri în totalitate altruiste, cu atât mai mult cu cât s-a estimat că băncile multinaționale, cu Chase în frunte, le-au împrumutat țărilor în curs de dezvoltare mai mult de 50 de miliarde de dolari între 1957 și 1977. Chiar și biograful apologet Moscow recunoștea că „atracția manifestată de David față de derularea relațiilor mondiale care necesită cunoașterea în amănunt a politicilor sociale și economice ale guvernelor țărilor de pe tot globul, de ambele

părţi ale Cortinei de Fier, se împletea strâns cu interesul şi preocuparea sa pentru dezvoltarea afacerilor băncii Chase Manhattan pe piaţa bancară internaţională".

Ar fi prea puţin să spunem că David Rockefeller poate fi considerat unul dintre cei mai importanţi oameni din America. Potrivit lui Gary Allen, „în anul 1973, David Rockefeller s-a întâlnit pe cont propriu cu 27 de conducători de state, inclusiv cu conducătorii Rusiei şi Chinei comuniste". În 1976, când prim-ministrul australian, Malcolm Fraser, a vizitat SUA, el s-a întâlnit mai întâi cu David Rockefeller şi abia apoi cu Gerald Ford. „Lucrul acesta este, într-adevăr, incredibil, cu atât mai mult cu cât David Rockefeller nu a fost nici ales, nici numit într-un post guvernamental oficial, calitate în care să poată reprezenta oficial pe plan mondial guvernul SUA", scria Ralph Epperson, referindu-se la acest fapt.

Însă influenţa familiei Rockefeller — dacă nu controlul exercitat de ea — se extinde cu mult dincolo de interesele sale din domeniul bancar şi petrolier. De exemplu, în 1997, Fondul Fraţilor Rockefeller deţinea active cu o valoare totală de aproape 500 de milioane de dolari. El a fost înregistrat în 1940 de către cei cinci fraţi. De atunci încoace, Fondul a acordat mai mult de 461 de milioane de dolari ca burse pentru finanţarea unei largi game de activităţi şi instituţii: diverse universităţi, numeroase programe de artă, Institutul Smithsonian, Centrul Budist Zen, Institutul Aspen, Consiliul Cultural Asiatic, Institutul Brookings, Societatea Naţională Audubon, Fundaţia Park, Organizaţia Planned Parenthood din New York, NAACP, Fondul American Marshall pentru Germania, Universitatea Yale, Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale, Academia Naţională pentru Ştiinţe, Societatea Internaţională pentru Dezvoltare.

În 1977, Fondul a contribuit cu un milion de dolari la activităţile Consiliului pentru Relaţii Externe. Poate din cauza publicităţii nefavorabile făcute de scriitorii specializaţi în studiul conspiraţiilor, această sumă scăzuse la 45 000 de dolari în 1997, dintre care 25 000 de dolari au fost destinaţi finanţării unui studiu privitor la implicaţiile politico-economice ale unificării Coreei. Comisia Trilaterală care, în 1977, a primit din partea Fondului 120 000 de dolari, nu a fost nici măcar menţionată în raportul de activitate al acestuia pe anul 1997.

Tot în 1997, Fondul a mai cheltuit mai mult de 1,2 milioane de dolari acordând burse pentru diverse proiecte newyorkeze, metropola reprezentând întotdeauna o zonă în care Fondul a manifestat un interes deosebit şi pe termen lung.

Fondul este interesat în mod deosebit de problemele mediului înconjurător, aşa cum o atestă implicarea sa prin donaţii făcute organizaţiilor

precum: National Environmental Trust, Greenpeace Environmental Trust, National Wildlife Federation, American Conservation Association, Environmental Defence Fund, printre multe altele. Privind cu suspiciune acest lucru, scriitorii specializați în conspirație au remarcat cu cinism faptul că, dacă cineva ar fi acționar majoritar în cadrul unor companii a căror activitate ar putea dăuna mediului înconjurător, oare ce cale mai bună ar putea fi pentru a-i controla pe activiștii ecologiști, decât făcând donații financiare substanțiale organizațiilor ecologiste?

În 1998 a expirat mandatul de președinte al Fondului deținut de Abby M. O'Neill, nepoata celor cinci frați Rockefeller. Acest post a fost preluat de Steven C. Rockefeller, fiul lui Nelson Rockefeller. Privirea unitară asupra lumii, avută de familia Rockefeller, era încă extrem de prezentă în raportul anual de activitate al Fondului pe 1997. Doamna O'Neill scria pe atunci că: „Fondul are o strategie ce se concentrează pe abordarea globală a problemelor, o perspectivă explicit globalistă, punând accentul pe convergența dintre activitățile naționale și cele mondiale."

Președintele Fondului, membru în Comisia pentru Relații Externe, Colin G. Campbell, scria că: „Banii familiei Rockefeller erau folosiți pentru a contribui la crearea unor parteneriate inter-sectoriale, care implică aducerea la aceeași masă a unor parteneri ce la prima vedere par a fi incompatibili, ca ONG-uri și firme, agenții guvernamentale și ONG-uri, universități specializate în cercetarea fundamentală și grupuri de activiști ai societății civile."

„În realitate, cea mai mare parte a implicării guvernului american în programe legate de sănătate, educație și protecție socială, în ultima parte a secolului XX, pare să se fi datorat pionieratului din aceste domenii al Fundației Rockefeller" — scria Moscow.

Activitățile familiei Rockefeller par întotdeauna să implice liderii mondiali existenți sau să ducă la apariția unora noi. Am menționat deja cazul lui Henry Kissinger. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, unul dintre departamentele economice ale Fundației Rockefeller, specializat în cercetare, era condus de canadianul W.L. Mackenzie King. Unul dintre mentorii lui John D. Jr., acesta a devenit mai târziu prim-ministru al Canadei.

La creșterea prestigiului numelui lor a contribuit în mod deosebit faptul că proiectele inițiate de familia Rockefeller aveau aproape întotdeauna succes. Potrivit relatărilor biografului Alvin Moscow, „frații ezitau foarte mult înainte de a implica numele sau banii familiei în orice proiect sau întreprindere nouă, sau de a-și consacra eforturile reușitei acestora. Totuși, diversele organizații civice au aflat repede că, dacă un membru al acestei bogate

familii era implicat în derularea unui oarecare proiect, atunci, de cele mai multe ori acesta era viabil și avea mari șanse de reușită."

În ciuda strânselor lor legături cu Marea Britanie, familia Rockefeller îi dădea marelui public impresia că succesul ei era un fenomen pur american. Un alt imperiu financiar bancar american își are de fapt originile în Marea Britanie.

FAMILIA MORGAN

Dacă John D. Rockefeller a avut un egal în epoca de aur a baronilor-tâlhari, atunci cu siguranță acesta a fost John Pierpont Morgan, un om ale cărui interese sunt legate și mai palpabil de o „rețea anglofilă".

Imperiul bancar al familiei Morgan exercită o foarte mare influență asupra deciziilor atât economice, cât și politice de azi, și mulți dintre angajații sau agenții familiei Morgan se numără printre membrii societăților secrete.

Mama lui Morgan a fost Juliet Pierpont Morgan, al cărei tată, reverendul John Pierpont, era un susținător înfocat al britanicilor și fiul fondatorului Universității Yale. Tatăl lui J.P. Morgan, Junius Spencer Morgan, a fost un om de afaceri american, care a călătorit în Anglia în anii '50 ai secolului al XIX-lea, unde s-a împrietenit cu un alt american expatriat, George Peabody, un om de afaceri care colabora deja cu familia britanică Rothschild. Asociindu-se cu Peabody sub denumirea Peabody, Morgan & Company, averea lui Junius a crescut ca urmare a obținerii de împrumuturi în favoarea nordiștilor, în timpul Războiului Civil american. Fiul lui, John Pierpont Morgan, s-a născut în 1837.

Junius și fiul său au preluat afacerea la pensionarea lui Peabody, în 1864, și au schimbat imediat numele afacerii în Morgan and Company.

De asemenea, familia Morgan a avut strânse legături de afaceri cu clanul Rothschild, locuind uneori în palatul acestuia. Mulți autori au scris despre faptul că, în cele din urmă, familia Morgan a devenit un agent de acoperire pentru Rothschilzi. „Activitatea familiei Morgan între anii 1895 și 1896, privind vânzarea lanțului de mine aurifere americane în Europa, s-a bazat pe alianța sa cu familia Rothschild" — nota autorul Gabriel Kolko.

Ideea că familia Morgan era paravanul american pentru afacerile baronului britanic Nathan Mayer privind interesele familiei Rothschild a fost, de asemenea, avansată de Eustace Mullins, primul autor care, în 1952, a dezvăluit manevrele creării Sistemului Federal de Rezerve. Referitor la clanul Rothschild, Mullins scria: „Chiar dacă aveau un agent înregistrat în SUA, era extrem de avantajos pentru ei să aibă un reprezentant american, care să

nu fie cunoscut ca fiind agent al lui Rothschild". Mullins spunea despre familia Rothschild că: „Preferau să opereze incognito în SUA, sub paravanul oferit de compania J.P. Morgan."

„O parte a realității cotidiene era recrudescența urâtă a antisemitismului", scria George Wheeler, autorul volumului *Pierpont Morgan and Friends: Anatomy of a Myth*. „În aceste condiții, era nevoie de cineva care să servească drept acoperire. Cine era oare mai potrivit pentru acest rol decât J. Pierpont Morgan, un reprezentant marcant al capitalismului, de religie protestantă, care-și putea identifica arborele genealogic până în epoca prerevoluționară?"

„În aceste condiții, există posibilitatea evidentă ca o mare parte a bogățiilor și puterii firmei Morgan să fi fost și să fie dintotdeauna pur și simplu numai o manifestare a bogăției și puterii familiei Rothschild, care o ridicaseră la începuturile sale și o susținuseră de-a lungul întregii sale existențe", era de acord scriitorul Griffin.

Cu toate că J.P. Morgan se născuse în America, fiind educat la Boston, în 1856, el a călătorit în Germania, unde a studiat la Universitatea din Göttingen, fondată de Regele Angliei, George al II-lea, pe atunci prinț elector de Hanovra. Această universitate își dobândise faima internațională prin faptul că-i expulzase pe profesorii disidenți, reuniți în „Grupul celor Șapte de la Göttingen", printre care erau și frații Grimm, și alți aderenți ai filozofiei lui Georg Hegel, inclusiv Karl Marx. Universitatea a continuat să fie un cuib al celor revoltați împotriva liniei oficiale de gândire și activității societăților secrete.

Odată întors în SUA, Morgan s-a alăturat băncii newyorkeze Duncan, Sherman & Company, reprezentanții americani ai companiei lor londoneze. „După aceea, se pare că Morgan a fost agentul financiar american al familiei Rothschild și a depus deosebite eforturi pentru a da impresia că afacerile lui sunt în întregime americane", scria Griffin.

La izbucnirea Războiului Civil American, tânărul Morgan a demonstrat cu prisosință că legalitatea juridică și cinstea joacă un rol minor în practicile lui de afaceri. În mai 1861, tânărul Morgan, pe atunci de numai 24 de ani, s-a oferit să vândă 5 000 de puști militare comandantului Armatei Federale de lângă St. Louis, la prețul de 22 de dolari bucata. Acesta, care avea nevoie disperată de ele, a fost de acord, însă, când a intrat în posesia lor, a refuzat să le plătească, spunând că erau vechi și prezentau defecte care le făceau inutilizabile. Morgan a dat în judecată Armata, câștigând printr-o sentință judecătorească care ordona să i se plătească suma totală de 109 912 dolari.

Un comitet de investigații al Congresului SUA, reunit în 1862, a ajuns la concluzia că, prin acțiunile sale, Morgan a înșelat guvernul american.

Comitetul a descoperit că puştile, considerate a fi „de nefolosit, vechi, periculoase", fuseseră cumpărate de la un arsenal newyorkez pentru 3,50 dolari bucata de către un anume Simon Stevens, angajat de Morgan. Când comandantul de la St. Louis a fost de acord să le cumpere fără să le vadă, Morgan i-a folosit încuviinţarea drept garanţie pentru a împrumuta banii cu care să plătească puştile luate. Aşa încât armata americană şi-a cumpărat propriile puşti defecte de la Morgan, care, fără să-şi asume riscuri financiare personale, a realizat un beneficiu de circa 500% din vânzarea fiecărei arme.

În 1871, el a devenit asociat la una dintre firmele tatălui său, Drexel, Morgan and Company, care mai târziu a devenit J.F. Morgan and Company. Această firmă a devenit curând principala sursă de sprijin financiar a guvernului american.

„Din cauza legăturilor cu firma Peabody, Morgan avea contacte strânse şi foarte folositoare cu lumea financiară londoneză şi, în anii '70 ai secolului al XIX-lea, le-a putut asigura corporaţiilor industriale din SUA, aflate în plin proces de dezvoltare, capitalul de care acestea aveau atâta nevoie, mediind obţinerea de împrumuturi de la bancherii britanici", nota *The New Encyclopaedia Britannica.*

Alături de familia europeană Rothschild, compania Morgan a devenit una dintre cele mai puternice case bancare din lume, dar asta nu a fost suficient pentru J.P. Morgan, care a moştenit afacerile familiei în 1890, ca urmare a morţii tatălui său, survenită după un accident de trăsură petrecut pe Riviera Franceză. Cu cinci ani înainte, el începuse reorganizarea celei mai întinse reţele de căi ferate din America şi, în 1902, ajunsese cel mai puternic magnat al lumii în domeniul transportului feroviar, având controlul asupra a aproximativ 8 160 km de cale ferată.

Tot atunci, Morgan a ajutat chiar guvernul american să iasă dintr-o încurcătură, izbucnită ca urmare a unei panici bancare, survenite în 1893. Formând un sindicat, Morgan a sprijinit guvernul pentru refacerea rezervelor sale financiare secătuite, acordându-i un împrumut în valoare de 62 de milioane de dolari, garantat cu aurul familiei Rothschild. În anii '90 ai secolului al XIX-lea, el a supravegheat fuziunea firmelor Edison General Electric şi Thomson-Houston Electric Company, pentru formarea companiei General Electric, care a ajuns să domine foarte repede fabricarea de echipament electric. Apoi, Morgan a decis fuzionarea câtorva firme producătoare de oţel, formând United States Steel Corporation şi, în 1902, a creat International Harvester Company, prin fuzionarea câtorva firme producătoare de echipament agricol, care până atunci fuseseră concurente.

Acest imperiu al familiei Morgan, extrem de diversificat din punctul de vedere al domeniilor de activitate, nu a fost niciodată egalat şi continuă să

domine piața financiar-bancară americană chiar și azi. „Printr-un sistem de întrepătrundere a consiliilor de administrație ale companiilor pe care le reorganizase sau le influențase, Morgan și banca sa au dobândit un foarte mare control asupra câtorva dintre cele mai mari corporații și instituții financiare americane", explica *The New Encyclopaedia Britannica*. Acest imperiu a fost extins, pentru a cuprinde fundații scutite de taxe, trusturi, fonduri de pensii și chiar funcții guvernamentale. Numai o asemenea manipulare poate explica modul în care familiile din „lumea bună" au dobândit și menținut controlul asupra vieții comerciale și economice din SUA, având atât cunoștințele, cât și voința și bogăția necesare pentru a o face.

Cu toate că J.P. Morgan și John D. Rockefeller au concurat acerb în multe domenii de activitate, „în cele din urmă, și-au unit eforturile pentru crearea unui cartel bancar național, intitulat Sistemul Rezervelor Federale", scria Griffin.

Planul inițial privitor la crearea Sistemului Rezervelor Federale a fost conceput la reuniunea secretă din 1910, care a avut loc pe domeniul lui Morgan de pe insula Jekyll, din largul coastelor statului Georgia.

Morgan, care era legat prin afaceri de familia Rockefeller, prin intermediul asociatului său în domeniul investițiilor, Nelson Aldrich, a rămas capitalistul dominant din SUA, până la moartea lui, survenită în 1913, același an în care a fost creat Sistemul Rezervelor Federale.

Fiul lui Morgan, John Pierpont Jr., cunoscut sub diminutivul „Jack", a continuat să mărească averea familiei după moartea tatălui său. Instruit încă din adolescență pentru a-l înlocui ca șef al imperiului Morgan, acesta a petrecut opt ani muncind la sucursala londoneză a firmei tatălui său, dezvoltând strânse legături de afaceri cu elita bancară londoneză. În timpul Primului Război Mondial, Morgan a organizat înființarea a peste 2 000 de bănci pentru a emite și garanta obligațiuni de război în valoare de peste un miliard de dolari. A devenit singurul bancher care a cumpărat provizii atât cu caracter militar, cât și de altă natură, pentru guvernul britanic, dar și pentru cel francez, pe tot parcursul războiului. Asta indică existența unor considerabile pârghii de influență și o deținere a controlului în cadrul respectivelor guverne, sugerând din nou amestecul familiei Rothschild.

FAMILIA ROTHSCHILD

Cu toate că este în mare parte necunoscut americanilor de astăzi, numele acestei familii este sinonim cu cercurile financiar-bancare mondiale, putând fi descoperit la originea ocultă a multor evenimente importante de pe plan mondial.

Această dinastie bancară, extrem de discretă, a fost întemeiată de către Mayer Amschel Bauer, un evreu german, născut la 23 februarie 1744 la Frankfurt, care era pe atunci un centru al antisemitismului cu origini în concepţiile filozofice foarte răspândite ale lui Immanuel Kant şi Johann Fichte. Tatăl său era negustor de veşminte de mătase, cu toate că legislaţia le interzicea evreilor practicarea acestui gen de comerţ.

Tânărul Mayer a studiat pentru a deveni rabin. A fost instruit mai cu seamă în materie de *haskalah*, o împletire între religie, drept ebraic şi logică, ce dobândise popularitate în timpul Iluminismului. Moartea părinţilor săi l-a obligat să părăsească Şcoala de Studii Rabinice şi să devină ucenic la o bancă.

Învăţând repede meseria, el a devenit agentul financiar al curţii lui Wilhelm al IX-lea, administrator regal al regiunii Hesse-Kassel, precum şi un important francmason. A făcut astfel încât să-i intre pe sub piele lui Wilhelm, care era doar cu un an mai în vârstă decât el, alăturându-se interesului manifestat de acesta faţă de activitatea Francmasoneriei şi colecţionarea de antichităţi. Mayer obişnuia să descopere monede vechi şi să i le vândă protectorului său la preţuri foarte reduse. Ţinând seama de studiile sale rabinice, combinate cu serioasele lui cercetări în căutarea obiectelor vechi, mai mult ca sigur că a dobândit o profundă înţelegere a misterelor antice, mai cu seamă a celor din Cabala evreiască. Chiar în această perioadă, metafizica din Cabala a început să se împletească cu tradiţiile francmasoneriei, aşa cum vom descrie mai târziu, în volumul de faţă.

Tânărul Mayer şi-a adăugat, de asemenea, pe lista clienţilor, familia regală germană Von Thurn und Taxis; unul dintre descendenţii acesteia avea să fie executat sub acuzaţia de a fi fost membru al societăţii secrete care l-a creat pe Adolf Hitler. Importanta familie despre care am vorbit mai sus administra activitatea unui serviciu de curierat pe întreg teritoriul Sfântului Imperiu Romano-German. „Această familie a prosperat pentru că a primit înaintea rivalilor săi ştirile privitoare la tendinţele pieţei, preţurile diverselor articole de consum şi informaţii despre evenimentele politice importante ce avuseseră sau urmau să aibă loc", nota biograful familiei Rothschild, Derek Wilson. Mayer a putut vedea personal faptul că informaţia, în special cea obţinută repede, putea însemna adesea obţinerea unor averi enorme. Astăzi, această axiomă se exprimă astfel: „Timpul înseamnă bani". Pentru a împiedica citirea corespondenţei lor de către cei care ar fi vrut să-i spioneze, membrii familiei îşi redactau scrisorile în *Judendeutsch*, o versiune a limbii germane scrisă cu caractere ebraice. Existenţa acestui cod i-a împiedicat pe majoritatea cercetătorilor să înţeleagă limpede atât intenţiile acestei familii, cât şi metodele ei de lucru.

Atunci, potrivit relatărilor din *The New Encyclopaedia Britannica*, „Mayer a stabilit modelul pe care familia lui avea să-l urmeze cu atât de mult succes în a face tranzacții, de preferință cu casele regale și a concepe cât mai mulți fii posibil, care să poată avea grijă de numeroasele întreprinderi și firme ale familiei aflate în străinătate".

Conform spuselor câtorva autori, averea familiei s-a întemeiat pe bani deturnați din averea lui Wilhelm al IX-lea. Acesta a primit de la guvernul britanic o sumă uriașă de bani pentru a trimite soldați din ținutul Hesse care să lupte împotriva coloniștilor din America de Nord în timpul Războiului de Independență. Wilhelm i-a înmânat banii lui Mayer, pentru ca acesta să-i investească, dar în loc de asta, din câte se știe, acesta a folosit banii pentru a-și instala fiul, pe Nathan, ca director al sucursalei londoneze a băncii familiei. În cele din urmă, Mayer a retumat suma, dar „Nathan a manipulat totul în așa fel, încât această sumă a stat la originea enormei averi a familiei Rothschild" — scria Icke.

Biograful Derek Wilson recunoștea veridicitatea acestui fapt, scriind: „Deturnarea temporară a enormelor sume de bani provenite din ținutul Hesse-Kassel i-a permis lui N.M. [așa cum îi plăcea lui Nathan să fie numit] să-și lanseze pe piață întreprinderea bancară, asigurându-i atât lichiditățile, cât și prestigiul de care avea nevoie pentru a reuși acest lucru."

„Încă din primele zile ale existenței sale, familia Rothschild a apreciat la justa valoare importanța apropierii de politicieni, care nu doar hotărau mărimea deficitelor bugetare, ci și adoptau liniile politicii interne și externe a acelor state", scria biograful Niall Ferguson. El continua spunând: „Influența familiei Rothschild se « întindea », de asemenea, și asupra familiilor regale. Nathan a fost primul din familie care a intrat în legătură cu familia regală britanică, mulțumită faptului că tatăl său cumpărase polițe cu sume substanțiale datorate de prințul regent George — care mai târziu avea să devină regele George al IV-lea — și de frații săi".

În cursul cercetărilor sale, Ferguson a descoperit că influența exercitată de familia Rothschild asupra familiei regale britanice se întindea până la prințul consort Albert, soțul reginei Victoria, și asupra fiului său. Ramura britanică a familiei Rothschild era, de asemenea, destul de apropiată și de majoritatea oamenilor politici influenți ai epocii victoriene, precum lordul John Russell, lordul William Gladstone, Benjamin Disraeli, Arthur Balfour, Joseph Chamberlain și lordul Randolph Churchill, tatăl viitorul premier britanic, Winston Churchill.

Cam tot în epoca în care Nathan a ajuns în Anglia, Mayer Bauer și-a schimbat numele în Rothschild (ceea ce, în traducere literală, înseamnă „scut roșu"), denumire luată de pe un blazon ce reprezenta un scut roșu,

pictat pe poarta casei din ghetou a familiei sale. Această schimbare de nume a fost, fără îndoială, menită să-i protejeze familia de antisemitismul violent care bântuia în Germania acelor vremuri. Pentru a se apăra și mai bine de astfel de izbucniri rasiste, clanul folosea o grămadă de agenți secreți și oameni de paie, care să-i administreze afacerile, cu ramificații îndepărtate.

Acum sunt, poate, timpul și locul cele mai potrivite pentru a demonta afirmațiile conform cărora societățile secrete moderne, conștient sau nu, îndeplinesc de fapt scopurile unei conspirații mondiale evreiești. În vreme ce este *neîndoielnic adevărat că mulți dintre membrii elitei mondiale a celor avuți* sunt evrei, cercetătorul conspirației nu ar trebui să se lase derutat de problema rasei sau a religiei conspiratorilor. Nu există nicio dovadă palpabilă care să demonstreze faptul că israeliții, evreii sau oricare alt grup rasial sau religios ar fi mai lacomi decât ceilalți oameni. Mai mult decât atât, orice discuție și analiză serioasă a antisemitismului își pierde adesea adevăratul obiect din cauza neînțelegerii diferențelor existente între israeliți, evrei și sioniști.

Lucrarea *The American Heritage Dictionary of the English Language* descrie un israelit ca fiind membru al unui popor de origine semită, ce-l are ca strămoș pe Avraam, personajul biblic al Vechiului Testament, și, printr-o ironie suficient de mare a sorții, îi cuprinde și pe majoritatea arabilor. Pe de altă parte, israelitul este un adept al iudaismului, o religie transmisă din generație în generație de către israeliți. Sionistul este membru al unei mișcări politice preocupate de păstrarea identității naționale și îndeplinirea obiectivelor pe care statul Israel le-a enunțat odată cu proclamarea independenței sale. Acestea se constituie în trei probleme diferite: de natură rasială, religioasă și politică.

Contopirea tuturor acestor probleme diferite într-o conspirație unică este o greșeală, contravenind, totodată, tuturor dovezilor istorice existente până acum. Majoritatea americanilor de azi realizează faptul că judecarea unei persoane pe criterii rasiale este un lucru total greșit, deoarece rasa este un atribut asupra căruia acea persoană nu poate exercita niciun fel de control. La fel stau lucrurile și în cazul religiei, căci se consideră că este o mare grosolănie să ataci în public o altă persoană din motive confesionale. Numai opiniile politice ale unei persoane pot fi contrazise fără teamă, putând constitui motive de dispută.

Aici, în domeniul politicii, s-au semănat cele mai multe confuzii. De ani de zile, unii susținători ai sionismului i-au atacat cu pricepere pe oponenții lor etichetându-i ca fiind antisemiți, ajungându-se până acolo încât mulți americani, evrei și neevrei deopotrivă, și în special cei din mass-media nu sunt dispuși să critice politica Israelului, oricât ar fi ea de odioasă.

Mai mult decât atât, acuzaţia foarte cuprinzătoare de antisemitism a fost frecvent utilizată pentru a păta pe oricine ar fi fost de părere că desfăşurarea evenimentelor istorice ar fi fost rezultatul unei conspiraţii.

În timp ce poate fi adevărat faptul că organizaţiile secrete vechi au fost structurate atât pe temeiuri rasiale, cât şi religioase, încercarea de a aduce în discuţia organizaţiilor secrete moderne şi a conspiraţiilor conceptul de rasă sau religie nu serveşte decât la încurcarea problemelor şi la respingerea conştientă a acestora de către cercetători. Cu toate că mulţi dintre finanţiştii mondiali sunt descendenţi ai evreilor, nu e cinstit să acuzi poporul evreu de conspiraţie internaţională, aşa cum ar fi la fel de necinstit să-i acuzi pe toţi caucazienii de complicitate la faptele naziştilor lui Hitler.

W. Cleon Skousen, un fost agent FBI, care era şeful poliţiei din Salt Lake City în ultima parte a anilor '50, a scris despre conspiraţiile internaţionale în câteva cărţi ale sale, inclusiv în cea intitulată *The Naked Communist*. Şi el a ajuns să înţeleagă faptul că identificarea rasială era „o explicaţie ultra-simplificată pentru creşterea structurii de putere globală care a prins omenirea în lanţurile intereselor sale". El explică: „În studierea conspiraţiei globale, este important să ţinem seama de faptul că autorii săi nu sunt mânaţi de niciun fel de interese deosebite pe plan rasial sau religios, ci doar pasiunea pentru bani şi putere a fost cea care i-a atras pe bogaţii finanţişti ai lumii să se constituie într-o societate exclusivistă de întrajutorare".

Dar o asemenea înţelegere corectă şi raţională a antisemitismului nu era la modă în epoca lui Mayer Rothschild, aşa încât el şi-a construit imperiul financiar încercând, în acelaşi timp, foarte conştiincios să evite manifestările rasiste ale epocii sale.

Spunând acestea, nu vrem să sugerăm că familia Rothschild nu era mândră de strămoşii săi evrei. Conform tuturor relatărilor existente, conducătorii familiei au respectat cu mult zel tradiţiile evreieşti. De-a lungul anilor, familia a făcut donaţii generoase pentru cauzele evreieşti şi s-ar putea chiar să fi jucat un rol-cheie în înfiinţarea statului Israel, cu toate că unii scriitori specializaţi în materie de conspiraţie susţin că interesele familiei acolo privesc mai mult controlarea rezervelor de petrol ale acestei ţări decât ţin de patriotism.

Una dintre metodele folosite pentru evitarea manifestărilor rasiste era înscrierea unor agenţi neevrei, care erau oameni de paie, apărând de fapt interesele firmei Rothschild. În timpul Războiului Civil din America, J.P. Morgan făcea declaraţii antisemite în public, în vreme ce, de fapt, contribuia din plin la apărarea intereselor familiei Rothschild. „La urma urmei, contează prea puţin încercarea de a stabili acum cât de mult din aparentele manifestări antisemite ale lui Morgan erau reale şi cât de mult ar

fi putut constitui doar o deghizare din motive pragmatice. Indiferent de interpretarea dată de cineva caracterului relațiilor dintre familiile Morgan și Rothschild, rămâne de necontestat faptul că ele erau apropiate, continue, profitabile pentru ambele părți. Dacă Morgan nutrea cu adevărat sentimente antisemite, nici el și nici familia Rothschild nu le-au permis să stea în calea tranzacțiilor profitabile", remarca scriitorul Griffin.

Conform spuselor lui Icke, „Morgan și Rockefeller nu erau decât niște papițoi bogați, care au folosit banii oferiți de Rothschild pentru construirea unor imperii extrem de întinse, ce controlau sistemul bancar, afacerile cu petrol, oțel etc. și conduceau economia americană în același mod absolutist în care familia Oppenheimer o conduce pe cea sud-africană".

O altă soluție foarte comodă a fost aceea de a-i utiliza pe cei cinci fii ai lui Mayer Rothschild, cunoscuți drept „cei cinci din Frankfurt", care au fost școliți și formați cu grijă pentru a avea grijă cu foarte multă loialitate de prosperarea afacerilor bancare ale familiei.

În vreme ce Mayer și fiul său mai mare, Amschel Mayer, supravegheau desfășurarea evenimentelor de la sediul băncii lor din Frankfurt, fiul Nathan Mayer a înființat sucursala de la Londra a acesteia în 1804, în vreme ce mezinul, Jakob (care prefera să i se spună James), s-a alăturat cercurilor financiar-bancare de la Paris în 1811, iar Salomon Mayer a început să facă afaceri la Viena și Karl Mayer la Napoli.

Mayer a lucrat, de asemenea, și împreună cu vecinii: „Familia Warburg a început să facă *lobby* la Hamburg pentru firma Rothschild încă din 1814, cu toate că nu s-au stabilit contacte regulate de afaceri între cele două firme decât în anii '30 ai secolului al XIX-lea", scria biograful Niall Ferguson.

În 1785, familia Rothschild locuia în aceeași casă cu o familie pe nume Schiff; un nepot al acesteia, Jacob Henry Schiff, a emigrat în America în 1865, după ce l-a întâlnit pe Abraham Kuhn, care l-a invitat să fie asociat la firma lui de investiții din New York. În 1875, tânărul Schiff s-a căsătorit cu fiica lui Solomon Loeb, care pe atunci conducea marea companie bancară de investiții Kuhn, Loeb & Company din New York. Schiff a devenit șeful firmei în 1885, odată cu moartea lui Loeb. El a fost cel care a finanțat cumpărarea companiei de cale ferată Union Pacific, de către magnatul Edward H. Harriman, tatăl celui ce mai târziu avea să devină un cunoscut om de stat de renume internațional, W. Averell Harriman. Atât Schiff, cât și Averell Harriman aveau să joace roluri importante în venirea la putere a comunismului în Rusia.

Cei doi fii mai mari ai familiei Harriman au urmat cursurile Universității Yale, devenind membri ai ordinului „Craniul și Oasele" — William Averell (a devenit membru al ordinului în 1913) și Edward Roland Noel (s-a alăturat ordinului în 1917). În anii '30 ai secolului XX, banca lui

W.A. Harriman, din cadrul W.A. Harriman & Company, a fuzionat cu firma de renume mondial Brown Brothers, creând Brown Brothers, Harriman & Company, al cărui partener de o viață a fost Prescott Bush (care s-a alăturat ordinului în 1917), tatăl lui George Bush (care a devenit membru al ordinului în 1949).

Căsătoriile între copiii familiilor importante de imigranți evrei erau ceva obișnuit pe la începutul secolului XX. „Atunci când au început să se preocupe de protejarea enormelor lor averi, mai mult ca niciodată, întemeietorii acestor dinastii evreiești au considerat adesea folositor faptul de a se căsători între ei, atât în SUA, cât și în Europa Occidentală" — scria profesorul de istorie Howard M. Sachar. „Solomon Loeb și Abraham Kuhn, după cum ne reamintim, s-au căsătorit fiecare dintre ei cu sora celuilalt, iar Jacob Schiff a devenit pe neașteptate asociat al firmei, căsătorindu-se cu fiica lui Loeb. La rândul său, Felix Warburg, odrasla unei distinse familii de bancheri din Hamburg, și-a asigurat poziția de partener principal la firma Kuhn-Loeb, căsătorindu-se cu Frieda, fiica lui Schiff. Paul, fratele lui Felix, s-a căsătorit și el cu Nina, fiica din a doua căsătorie a lui Solomon Loeb, devenind astfel unchiul propriului frate. Un alt partener, Otto Kahn, s-a căsătorit cu Adelaide Wolff, fiica unuia dintre investitorii inițiali care au participat la întemeierea firmei. La firma Goldman, Sachs & Co., doi băieți ai familiei Sachs s-au căsătorit cu câte o fiică a familiei Goldman."

Un alt exemplu mai recent al acestor legături interfamiliale la nivel înalt a fost idila din anii '50 dintre Elie Rothschild și fosta noră a lui Winston Churchill, Pamela Churchill, idilă care s-a bucurat de foarte multă publicitate. După terminarea acesteia, Pamela s-a mutat la New York, unde, după o foarte scurtă căsătorie cu un producător de pe Broadway, s-a recăsătorit cu finanțistul Averell Harriman, membru al Consiliului pentru Relații Externe. În 1993, Pamela Harriman a fost numită de președintele Clinton ambasador al Statelor Unite la Paris.

O atenție neobosită acordată afacerilor, combinată cu căsătoriile despre care am vorbit și utilizarea intermediarilor de paie au contribuit la construirea unui uriaș și secret imperiu Rothschild în domeniul bancar. Acest imperiu a exercitat o influență considerabilă asupra istoriei economice și politice, atât a Europei, cât și a Statelor Unite, cu toate că, asupra acestora din urmă, influența s-a exercitat mai ascuns, mai indirect.

În 1806, Nathan devenise cetățean englez, căsătorindu-se cu Hannah Cohen, fiica cea mai mare a lui Levi Barent Cohen, cel mai important bancher din Londra acelor vremuri. Căsătoria a făcut ca poziția lui socială și gradul de acceptare în rândul comunității bancare britanice să crească.

„Nathan Rothschild se putea lăuda mai târziu că, în cei 17 ani pe care îi petrecuse în Anglia, înmulţise suma de 20 000 lire primită de la tatăl său drept investiţie iniţială de 2 500 de ori, adică la 50 de milioane de lire, ceea ce reprezenta o sumă cu adevărat uriaşă pe atunci, comparabilă ca putere de cumpărare cu miliarde de dolari azi" — afirma un investigator al familiei Rothschild.

Derek Wilson, un biograf favorabil familiei, remarca faptul că, în 1810, Nathan nu era decât unul dintre cei câţiva bancheri care aveau afaceri la Londra, însă, prin 1815, devenise principalul finanţator al guvernului britanic şi al Băncii Angliei. „Această remarcabilă lovitură nu ar fi putut fi realizată decât prin intermediul unor afaceri complexe, dintre care multe au fost învăluite între timp într-un mister de nepătruns" — remarca Wilson.

Scriitorul Icke vedea legătura aceasta ca pe o dovadă a existenţei unei conspiraţii controlate de familia Rothschild: „Regii europeni le erau îndatoraţi, printre ei găsindu-se şi membrii Dinastiei Nobiliare Negre, Habsburgii, care au condus Sfântul Imperiu Romano-German timp de 600 de ani." Familia Rothschild a preluat şi controlul Băncii Angliei. Dacă izbucnea un război, puteai fi sigur că această familie se afla în spatele său, generându-l şi finanţând ambele armate participante la el.

Griffin scria că: „Această familie avea trecută în paşaport cetăţenia ţării în care locuia, însă patriotismul era ceva ce ei nu puteau înţelege pe deplin. Erau şi foarte isteţi, dacă nu de-a dreptul manipulatori, trăsături care, combinate, făceau ca ei să fie adevărate modele pentru oamenii foarte pragmatici, care domină lumea politică şi financiară de azi."

Imperiul financiar-bancar al familiei Rothschild s-a ridicat pe baza împrumuturilor acordate de ea conducătorilor europeni, ca şi de pe urma folosirii cu succes a sistemului bancar fracţional. Însă, pentru a înţelege funcţionarea sa, este necesar să privim puţin la nomenclatorul şi istoria banilor. Este necesar să privim acum mai îndeaproape una dintre cele mai puternice instituţii financiar-bancare de pe planetă.

SECRETELE BANILOR
ŞI SISTEMUL FEDERAL DE REZERVE MONETARE

Banii, indiferent dacă sunt o bucată de hârtie sau o cifră pe monitorul unui computer, sunt lipsiţi de valoare intrinsecă; totuşi, ei sunt combustibilul care stă la baza funcţionării lumii moderne. Capcanele banilor şi ale sistemului bancar au fost comparate cu cele ale unei religii; totuşi, doar persoanele care profită de pe urma lor înţeleg complicatele mecanisme

interioare de funcționare ale cultului banilor. Ele se străduiesc foarte mult ca totul să rămână ascuns.

În America, controlul suprem al banilor se află în mâinile bancherilor de la Sistemul Rezervelor Federale, „cea mai importantă anomalie ce se află chiar în miezul democrației reprezentative, o contradicție supărătoare, care intră în conflict cu mitologia civică a autoguvernării", așa cum este descris de William Greider, fost redactor-șef adjunct al cotidianului *Washington Post*. În lucrarea lui din 1987, *Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country*, el reunește teorii disparate despre conspirație apărute în America, dar prezintă, totuși, un argument elocvent, demonstrând modul conspiraționist în care Sistemul Rezervelor Federale controlează întreaga țară.

Omul primitiv nu avea nevoie de bani. El vâna când îi era foame și cultiva pământul ca să aibă provizii pentru iarnă. Dacă avea nevoie de ceva anume, ce-i aparținea vecinului său, oferea în schimb produsele muncii lui. Trocul, adică schimbul în natură, era ceva obișnuit pe atunci.

Dar, pe măsură ce munca s-a specializat, limitele acestuia au devenit evidente. Păstorul nu putea întotdeauna să-și ducă la piață întreaga turmă, așa că oamenii au introdus monedele ca măsură a bogăției lor. Metalul prețios, aurul în special, se găsea în cantitate limitată, era întotdeauna dorit și ușor transportabil sub forma unor monede mici, imprimate cu cuvinte sau imagini pentru garantarea autenticității lor și a purității metalului din care erau făcute. Pe lângă asta, încă de demult, oamenii nutreau față de aur în sine un fel de venerație; dar sacii grei și împovărători, plini de monede de aur, erau greu de transportat, fără să mai spunem de faptul că reprezentau o țintă atrăgătoare pentru hoți.

Astfel au apărut banii de hârtie. O bancnotă de hârtie nu era decât un bilet prin care se promitea ceva. Deoarece o astfel de hârtie era considerată la fel de valoroasă ca și mărfurile sau serviciile adevărate pe care le înlocuia, această procedură de plată a funcționat bine o perioadă. Apoi, anumite persoane au realizat că banii de hârtie, dacă erau împrumutați contra unei taxe achitate de primitor, puteau fi utilizați pentru a genera, la rândul lor, mai mulți bani.

Aurarii epocii primitive, care stocau monedele de aur, foloseau această avere depozitată ca bază de emitere a banilor de hârtie. Deoarece era prea puțin probabil ca toți clienții să-și ceară aurul înapoi în același timp, aurarii s-au transformat în bancheri. Aveau să împrumute o porțiune din grămada lor de aur pentru dobândă sau obținerea unui alt profit. Această practică — împrumutarea celei mai mari părți din avere și păstrarea doar a unei mici părți pentru a putea fi folosită în cazuri de urgență, a devenit cunoscută sub denumirea de „rezervă fracțională" sau „sistem bancar fracțional". Acesta

funcţiona suficient de bine, cu condiţia ca nu toţi să se fi apucat brusc să-şi ceară economiile înapoi, declanşând astfel un asalt asupra băncii respective.

Pe lângă sistemul bancar fracţional, s-a mai adăugat şi ideea de „bani impuşi", care în sine erau bucăţi de hârtie nevaloroase, impuse acceptării publicului printr-o lege sau un decret emis de guvern. Un exemplu timpuriu al aplicării acestui sistem a fost consemnat de Marco Polo, în timpul vizitei sale în China în 1275. În cursul acestei călătorii, el a remarcat faptul că împăratul îşi forţa poporul să accepte nişte bucăţi negre de hârtie, care aveau inscripţionat un sigiliu oficial, ca bani valabili din punct de vedere juridic, sub pedeapsa cu închisoarea sau moartea. Apoi, suveranul a utilizat aceşti bani „falşi" pentru achitarea propriilor datorii.

„Cititorul e tentat să se mire de puterea exercitată în mod atât de îndrăzneţ (de către împărat) şi de supunerea poporului său, care a îndurat o astfel de neruşinată ticăloşie — scria Griffin — dar automulţumirea ne dispare rapid, dacă ne gândim la cât de asemănătoare cu aceste bancnote de hârtie sunt cele emise azi de propriul nostru Sistem al Rezervelor Federale. Ele sunt împodobite cu semnături şi ştampile; cei ce le falsifică sunt sever pedepsiţi; guvernul plăteşte cheltuielile cu ele; populaţia este obligată să le accepte; ele sunt « banii invizibili » ai carnetelor de cecuri în care pot fi transformate; sunt produse într-o cantitate atât de mare, încât ea trebuie să fie egală ca valoare cu toate comorile din lume şi, totuşi, producerea lor nu costă nimic. Într-adevăr, sistemul nostru monetar actual este o replică aproape exactă a aceluia care îi sprijinea pe feudalii războinici de acum 700 de ani."

Numai că azi bancherii, şi nu seniorii războiului sunt cei care profită de pe urma banilor, iar ei au creat pentru aceasta un mecanism incredibil: este vorba de Sistemul Rezervelor Federale.

Oricine încearcă să dovedească existenţa conspiraţiilor în SUA nu trebuie să caute mai departe de originea actualei noastre Bănci Centrale. Aici este vorba de o conspiraţie foarte bine documentată, în care sunt implicate tocmai acele persoane care sunt legate de activitatea societăţilor secrete moderne.

Primii colonişti americani tipăriseră cantităţi mici de bancnote de hârtie şi prosperau. Referindu-se la asta, Benjamin Franklin explica: „În colonii, tipărim bani proprii; ei se numesc Înscrisuri Coloniale. Îi emitem într-o cantitate corespunzătoare cu cererile de monedă forte ale comerţului şi industriei, pentru a face ca produsele să treacă uşor de la producători la consumatori. Astfel, creând pentru noi propriii bani de hârtie, le controlăm puterea de cumpărare, fără a trebui să plătim cuiva dobândă."

La solicitarea Băncii Angliei, Parlamentul englez a pus capăt acestei prosperităţi a coloniilor, odată cu adoptarea, în 1764, a Legii Valutei, prin

care se interzicea tipărirea acesteia. Astfel, coloniştii au fost obligaţi să accepte bancnote emise de Banca Angliei. Franklin şi alţii susţineau că această interzicere a banilor fără dobândă a cauzat recesiunea economică şi creşterea fără precedent a şomajului, care până la urmă au grăbit izbucnirea Revoluţiei Americane.

Însăşi ideea existenţei unei Bănci Centrale conduse de bancheri profesionişti a fost controversată încă de la fondarea SUA. Argumentele pro şi contra existenţei acestei bănci se găsesc în dezbaterile ce au avut loc între părinţii-fondatori ai SUA, Thomas Jefferson şi Alexander Hamilton.

Ultimul menţionat era adeptul existenţei unui guvern central puternic şi a unei Bănci Centrale a cărei funcţionare să fie supravegheată de elitiştii bogaţi. În acest sens, el scria: „Nicio societate nu are şanse de reuşită, dacă nu îmbină interesele şi creditul de care se bucură cei bogaţi cu cele ale statului." Sprijinitorii idealurilor elitiste ale lui Hamilton au format primul partid politic american — Federaliştii. Hamilton, care a fost cândva descris ca fiind „o unealtă docilă în mâinile celor din cercurile financiar-bancare mondiale", susţinea că: „O datorie naţională, dacă nu este excesiv de mare, va fi pentru naţiunea noastră o adevărată binecuvântare."

Banca Americii de Nord a fost creată în 1781, chiar înainte de redactarea Constituţiei, de către Robert Morris, membru al Congresului Continental, care a încercat s-o conceapă după modelul Băncii Angliei. Ea a rezistat numai trei ani, înainte de a fi închisă din cauza fraudelor financiare extrem de răspândite şi a inflaţiei generate de apariţia pe piaţă a unor bancnote fără acoperire.

Hamilton, un fost asistent al lui Morris, a devenit secretar al Trezoreriei şi, în această calitate, a dirijat în 1791 următoarea încercare de creare a unei Bănci Centrale, înfiinţând prima Bancă a SUA, o măsură căreia Jefferson şi partizanii săi i s-au opus foarte energic.

Jefferson ştia din istoria europeană că o bancă centrală putea deveni foarte repede stăpâna unei ţări. În sprijinul acestei afirmaţii, el cita experienţa britanică, scriind: „Celelalte ţări europene au încercat şi au bătătorit fiecare potecă a forţei sau a prostiei în căutarea fără succes a aceluiaşi lucru; totuşi, ne mai aşteptăm încă să aflăm, din trucurile unor jongleri şi visele unor bancheri, că banii pot fi produşi din nimic..."

Într-o scrisoare adresată lui John Taylor în 1816, el afirma: „Cred foarte sincer că instituţiile bancare sunt mai periculoase decât două armate care se află una în faţa celeilalte şi că principiul cheltuirii unor bani ce urmează a fi plătiţi de posteritate sub numele de « acordare de împrumuturi » nu este decât o escrocherie pe scară largă pe seama copiilor tăi." El continuă, spunând: „Deja, prin activitatea lor, băncile au generat o aristocraţie a

banilor. De aceea, cred că puterea de a emite monedă ar trebui retrasă băncilor, fiind redată poporului, căruia îi aparține de drept."

Jefferson credea și că *existența unei Bănci Centrale era profund neconstituțională*: „Consider că la temelia Constituției se află principiul care spune că: « Toate puterile a căror exercitare nu i-a fost delegată prin Constituție guvernului federal al SUA sau nu i-a fost interzisă acestuia în mod expres de către state sunt rezervate fie acestora, fie poporului american ». A face un singur pas dincolo de limitele atât de clare stabilite, căutând să evităm puterea Congresului, ar însemna să posedăm o putere nemărginită, care nu mai este susceptibilă de a fi clar definită. După părerea mea, înregistrarea unei bănci și puterile asumate de ea prin legea de înființare nu i-au fost delegate guvernului american de nicio prevedere constituțională."

Ironia sorții face ca susținătorii ideilor lui Jefferson, care la vremea lor erau considerați liberali, să formeze ceea ce mai târziu avea să devină Partidul Republican din SUA.

Jefferson nu a fost singurul dintre părinții-fondatori care să-și exprime dezgustul față de profiturile din activitățile bancare. John Adams scria în 1811: „Am urât dintotdeauna din tot sufletul sistemul nostru financiar-bancar în întregul său și voi continua s-o fac până mor. Urăsc fiecare bancă de scont, fiecare bancă prin intermediul căreia trebuie plătită dobândă sau trebuie realizat profit de orice fel de către [cel ce împrumută bani], căci asta este corupție « pe față », iar publicul este taxat în beneficiul și pentru profitul unui număr mic de persoane..."

The First Bank of the United States a fost, de asemenea, înființată după modelul Băncii Angliei, creând un parteneriat între guvern și interesele cercurilor bancare. 20% din capitalul de funcționare al băncii era obținut prin intermediul guvernului federal, iar restul de 80% era depus de investitori privați — în rândurile cărora erau și străini, ca de exemplu familia Rothschild. „Consemnările legale ale acelei epoci atestă faptul că ei — familia Rothschild — dețineau adevărata putere în vechea bancă a SUA", scria autorul Gustavus Myers. Este limpede că bancherii europeni și asociații lor din Lumea Nouă au fost autorii unei conspirații prin care încercau să preia controlul asupra rezervei monetare din America.

Activitatea acestei bănci a generat, de asemenea, inflație prin crearea unei rezerve de bancnote fracționale. Negustorii de bani au prosperat, însă cetățeanul american de condiție medie a avut mult de suferit. În 1811, când statutul băncii, cu o valabilitate de 20 de ani, trebuia să fie reînnoit de Congres, această cerere a fost respinsă la diferență de un vot în Senat și în Camera Reprezentanților.

Dar cheltuielile provocate de Războiul Hispano-American din 1812, împreună cu haosul financiar de după încheierea sa, au determinat Congresul ca, în 1816, să adopte un statut de funcționare pe 20 de ani, pentru cea de-a doua Bancă a SUA. Aceasta s-a închis în 1836, după ce, în 1832, președintele Andrew Jackson s-a opus prin dreptul său de veto unei propuneri a Congresului, care prevedea extinderea duratei de funcționare a băncii, ceea ce a provocat așa-numitul Război al Băncii. Jackson, primul președinte american de la vest de Munții Apalași și eroul bătăliei de la New Orleans, a denunțat Banca Centrală, caracterizând-o atât drept neconstituțională, cât și drept „un pericol pentru existența unei republici, întrucât e concepută pentru a înălța în jurul administrației o aristocrație financiar-bancară, periculoasă pentru libertățile democratice ale acelei țări".

Probabil că nu a fost o coincidență faptul că prima încercare de asasinat din istoria SUA s-a făcut asupra lui Jackson în 1835, de către Richard Lawrence, un om care susținea că „se află în legătură cu puterile europene". Lawrence nu a reușit asasinarea lui Jackson. Acesta, care a scăpat teafăr și nevătămat, a retras furios toate tipurile de finanțare de la guvern acordată acestui „cuib de vipere", iar Nicholas Biddle, președintele celei de-a doua Bănci a SUA, a ripostat, tăind creditele la nivel național, ceea ce a generat panică pe plan economic. Conform afirmațiilor autorului Eustace Mullins, „Biddle era agentul sucursalei Băncii Jacob-Rothschild din Paris".

Apoi, acțiunile lui Jackson au fost cenzurate de prietenii din Senat ai lui Biddle, printr-un vot de 26 la 20, pe motiv că președintele nu a obținut aprobarea Congresului înainte de retragerea fondurilor federale din respectiva bancă. Substratul politic al acestei acțiuni a fost confirmat în 1837, an în care Senatul a ridicat cenzura instituită asupra lui Jackson printr-un vot de 24 la 19 în favoarea lui. În aceste condiții, Biddle a dispărut din scenă și, la sfârșitul celor două mandate ale sale, „Bătrânul nuc american" reușise să elimine total datoria națională a SUA.

Jackson considera că manevrele lui Biddle sunt o încercare deplorabilă de a șantaja guvernul american pentru a-l obliga să reînnoiască statutul de funcționare al Băncii. Referindu-se la asta, el scria: „Îndrăzneața încercare pe care a făcut-o actuala Bancă Centrală de a controla guvernul, precum și neplăcerile pe plan național pe care aceasta le-a pricinuit, acționând atât de nesăbuit, nu sunt decât simple premoniții ale sorții pe care o va avea poporul american dacă se va lăsa înșelat în dezvoltarea acestei instituții sau în înființarea alteia, asemănătoare ei."

Au mai fost și alte încercări de a reînvia o Bancă Centrală, dar niciuna nu a avut sorți de izbândă până la crearea Sistemului Rezervelor Federale în 1913.

Efortul de a repune pe picioare o bancă centrală a început, de fapt, cu trei ani mai devreme.

Bancherul Frank A. Vanderlip, unul dintre întemeietorii Sistemului Rezervelor Federale, ulterior preşedinte al National City Bank din New York, scria: „A fost o ocazie, pe la sfârşitul anului 1910, când am acţionat într-un secret tot atât de profund, furişându-mă tot atât de bine, ca orice conspirator care se respectă. Nu cred defel că este deplasat să vorbesc despre expediţia noastră secretă pe insula Jekyll, cu ocazia punerii la punct a statutului de funcţionare a ceea ce a devenit mai târziu Sistemul Rezervelor Federale."

Vanderlip se referea la o călătorie secretă efectuată în noaptea de 22 noiembrie 1910 de către şapte bărbaţi, care probabil că reuneau cam un sfert din bogăţia totală a lumii, pe insula Jekyll, insula privată de odihnă a lui J.P. Morgan, aproape de coastele statului Georgia. Misiunea a avut un caracter atât de secret, încât în cursul său participanţii s-au adresat unul altuia folosindu-şi doar prenumele, iar servitorii obişnuiţi ai casei fuseseră înlocuiţi cu unii care nu-i cunoşteau pe invitaţi.

Cei şapte participanţi la această reuniune secretă erau: Vanderlip, care reprezenta firma de investiţii Kuhn, Loeb & Company, aparţinându-le lui William Rockefeller şi Jacob Schiff, Abraham Piatt Andrew, adjunctul secretarului de stat al Trezoreriei SUA, Henry P. Davison, partener asociat la J.P. Morgan Company, Charles D. Norton, preşedintele First National Bank of New York (o instituţie dominată de familia Morgan), adjunctul lui Morgan, Benjamin Strong, Paul Mortiz Warburg, partener la Kuhn, Loeb & Company şi senatorul republican de Rhode Island, „Whip" Nelson W. Aldrich, preşedinte al Comisiei Naţionale Monetare, singurul dintre participanţi care nu era bancher. Dar acesta era asociatul lui J.P. Morgan şi socrul lui John D. Rockefeller Jr. Warburg era reprezentantul ramurii europene a familiei Rothschild şi fratele lui Max Warburg, şeful consorţiului bancar M.M. Warburg Company din Germania şi Olanda.

Grupul s-a izolat pentru o săptămână pe insula Jekyll, pregătind planurile reformei bancare pe care guvernul o considera necesară din cauza unei serii de incidente care creaseră panică în rândurile publicului. Azi, mulţi cercetători cred că aceste incidente au fost create artificial, avându-se în vedere tocmai acceptarea de către public a acestor aşa-zise „reforme".

Referindu-se la cele de mai sus, Ralph Epperson remarca faptul că Morgan s-a întors în SUA după o călătorie în Europa, întreprinsă la începutul lui 1907, lansând o serie de zvonuri potrivit cărora Banca Knickerbocker din New York era insolvabilă. Deponătorii speriaţi au luat cu asalt banca, fapt ce la rândul său a declanşat asalturi în lanţ asupra altor bănci, toate acestea

generând panica din 1907. „Un stadiu al evenimentelor similare petrecute în 1873, 1893 și 1907 indică faptul că acestea au fost rezultatul manevrelor financiar-bancare oculte, făcute de bancherii din Londra", conchidea autorul Eustace Mullins, biograful autorizat al poetului Ezra Pound, care l-a încurajat în 1948 să cerceteze istoria Sistemului Rezervelor Federale.

Președintele Universității Princeton (și viitorul președinte al SUA), Woodrow Wilson, a proclamat soluția pe care o găsise la panica financiară: „Toate acestea ar putea fi evitate dacă am numi un comitet alcătuit din șase sau șapte bărbați care sunt oricând gata să se pună în slujba marelui public, ca de exemplu J.P. Morgan, pentru a se îngriji de problemele financiare ale țării noastre". Ca urmare a acestor afirmații, s-au făcut auzite tot mai multe voci în favoarea creării unui sistem financiar-bancar stabil.

„Și așa se face că americanii, care suferiseră consecințele Revoluției Americane, ale Războiului din 1812, ale bătăliilor dintre Andrew Jackson și cea de-a doua Bancă Centrală a SUA, ale Războiului Civil, ale crizelor financiare anterioare din 1873 și 1893 și acum, ale Panicii din 1907, au fost în sfârșit dresați până într-atât, încât să accepte pentru rezolvarea acestei probleme chiar soluția propusă de cei care provocaseră toate aceste evenimente, bancherii influenți pe plan mondial. Această soluție era crearea unei Bănci Centrale" — scria Epperson.

Din cauza presiunii alegătorilor, în 1908, Congresul a votat Legea Aldrich-Vreeland, prin care băncile ce operau pe plan național erau autorizate să emită bancnote de urgență — „înscrisuri" — și se stipula crearea Comisiei Naționale Monetare, sub conducerea senatorului Aldrich, cu scopul de a recomanda căi de stabilizare a sistemului monetar american.

Griffin scria: „Încă de la început a fost limpede pentru toți că acea comisie era o adevărată rușine, căci acest așa-zis organism, cu scopul de a strânge cât mai multe fapte și date pentru rezolvarea acestei probleme, nu s-a întrunit nici măcar o dată vreme de doi ani, în vreme ce Aldrich s-a plimbat în tot acest timp în Europa, consultându-se cu șefii Băncilor Centrale din Anglia, Franța, Germania. Aceste excursii au costat 300 000 de dolari, plătiți de contribuabilii americani, iar singurul rezultat palpabil, ca și al muncii Comisiei de altfel, a fost apariția a 38 de volume masive referitoare la istoria băncilor europene." Volumele puneau accentul pe istoria băncii germane *Reichsbank*, al cărei acționar principal era firma M.M. Warburg Company, deținută de familiile Rothschild și Warburg.

Raportul final al Comisiei a fost redactat de cei șapte bărbați despre care am vorbit mai sus, la stațiunea privată de odihnă a lui Morgan de pe insula Jekyll, unde se aflau, chipurile, pentru a vâna rațe. Ei au ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine ca în SUA să nu existe o singură bancă centrală, ci mai

multe, căzând de acord că nimeni nu avea voie să pronunțe nici măcar în șoaptă cuvintele *centrală* sau chiar *bancă*. Cel mai important lucru decis de ei a fost acela că această instituție nou-creată va fi concepută astfel încât să arate ca o agenție comercială a guvernului SUA.

Vorbind în fața unui public deosebit de interesat, alcătuit din membrii Asociației Americane a Bancherilor, Aldrich spunea: „Această organizație, a cărei înființare o propunem, nu este o bancă în adevăratul sens al cuvântului, ci o uniune cooperatistă a tuturor băncilor țării, înființată cu scopul atingerii unor țeluri bine definite." Warburg fusese cel care concepuse ideea de înființare a acestei uniuni cooperatiste, într-un mod convenabil pentru toată lumea. Toate restricțiile impuse bancherilor puteau fi înlăturate mai târziu, ceea ce de altfel s-a și întâmplat.

Dar această propunere, care urma să fie cunoscută ca Planul Aldrich, după numele celui care a susținut-o în Senat, s-a dovedit a fi o idee nepotrivită încă din start. Prea mulți oameni au văzut în acest plan o încercare fățișă de a crea un sistem al bancherilor, de către bancheri și pentru bancheri. „Planul Aldrich este un plan pus la cale de Wall Street", avertiza congresmenul Charles A. Lindbergh, tatăl faimosului aviator. Atunci când Aldrich și-a propus planul ca proiect de lege, acesta s-a împotmolit în comitetul de profil.

Autorul Greider spunea disprețuitor că: „Acei critici cu o gândire de tip conspiraționist au exagerat importanța întâlnirii de pe insula Jekyll", dar a conchis că „suspiciunile lor erau corecte dintr-un anumit punct de vedere", întrucât bancherii știau că „orice propunere identificată ca provenind de pe Wall Street avea să fie respinsă în Camera Reprezentanților, controlată de democrați".

În acest caz, era nevoie de o nouă tactică și ea a venit de la președintele Comitetului pentru Probleme Bancare și Monetare din Camera Reprezentanților, Carter Glass, congresmen de Virginia, care a atacat deschis Planul Aldrich, susținând că excludea controlul guvernamental și crea un monopol bancar. Glass a redactat o propunere alternativă, Legea Rezervelor Federale, exprimându-și în public împotrivirea față de Wall Street.

Vanderlip și Aldrich au combătut cu ardoare propunerea legislativă a lui Glass, deși capitole întregi ale acesteia erau identice cu Planul Aldrich. Toată această opoziție, era limpede pentru toți, nu putea fi decât un efort de a dobândi sprijinul publicului pentru Legea Glass, creând impresia că bancherii se opun aplicării acestei legi.

Aceste eforturi au fost subliniate și mai mult de existența unei organizații numite Liga Națională a Cetățenilor, care „milita pentru reforma bancară, fiind în întregime finanțată și controlată de băncile de sub conducerea lui Paul Warburg", conform spuselor lui Griffin.

„Scopul acesteia era de a răspândi sute de mii de broşuri educative, de a organiza campanii de redactare de scrisori către congresmeni, cerându-le să voteze pentru reforma bancară, de a furniza celor din mass-media material pe această temă şi de a crea prin orice alte mijloace iluzia că planul de pe insula Jekyll se bucură de un larg sprijin popular", adăuga el.

Conducătorul ligii mai sus-menţionate era profesorul de economie J. Laurence Laughlin, de la Universitatea din Chicago, o instituţie de învăţământ căreia John D. Rockefeller îi făcuse de-a lungul anilor donaţii financiare substanţiale.

În vreme ce sprijinul pentru crearea unui nou sistem bancar era obţinut prin mijloacele de mai sus, pe scena politică se juca din nou o comedie foarte des folosită din motive tactice. Preşedintele William Howard Taft se grăbise să declare deja că se va opune prin dreptul de veto adoptării oricărei legislaţii care ar fi creat o bancă centrală. Prin urmare, bancherii aveau nevoie la Casa Albă de un lider mai maleabil.

Acesta a fost găsit în persoana lui Woodrow Wilson, savantul care fusese reţinut la Universitatea Princeton şi ales, în cele din urmă, ca preşedinte al acestei instituţii de foştii lui colegi de clasă, Cleveland H. Dodge şi Cyrus McConnick, directori la National City Bank din New York, proprietatea lui Rockefeller. „Vreme de aproape 20 de ani, înainte de a fi nominalizat drept candidat la preşedinţia SUA, Woodrow Wilson se învârtise în cercurile financiar-bancare de pe Wall Street" — scria Ferdinand Lundberg. Wilson, care îl lăudase în 1907 pe J.P. Morgan, fusese apoi „făcut" guvernator al statului New Jersey, iar acum devenise candidatul ideal al bancherilor pentru funcţia de preşedinte al SUA. Nominalizarea lui a fost obţinută de către cel care, de acum încolo, avea să fie consilierul şi tovarăşul său nedespărţit, colonelul Edward Mandell House, un asociat apropiat al familiilor Warburg şi Morgan. Profesorul Charles Seymour, cel ce s-a ocupat de publicarea scrisorilor lui House, scria că „familiile Schiff, Warburg, Kahn şi Rockefeller aveau încredere deplină în House".

Însă în calea nominalizării lui Wilson se ridica o problemă. Sondajele de opinie dinaintea începerii campaniei electorale indicau limpede că democratul Wilson nu-l putea înfrânge pe republicanul Taft. În aceste condiţii, a fost utilizată pentru prima dată o manevră care a mai dat de câteva ori rezultate bune de atunci încoace: fostul preşedinte, Theodore „Teddy" Roosevelt, de asemenea republican, a fost încurajat să candideze drept candidat al unui al treilea partid, Partidul Progresist, căruia doi oameni importanţi, foarte apropiaţi familiei Morgan, i-au oferit mari sume de bani. Acest plan a reuşit pe deplin. Roosevelt i-a smuls suficiente voturi lui Taft, astfel încât Wilson, care se angajase deja în mod public că, odată ales, va promulga legea de

înființare a Rezervelor Federale, a fost ales președinte al SUA cu o diferență foarte mică de voturi.

Dar Wall Street trebuia să lase impresia unei opoziții. Referindu-se la acest lucru, mai târziu, William McAdoo, ginerele președintelui, care a fost numit secretar al Trezoreriei, scria: „Bancherii au luptat contra promulgării Legii Rezervelor Federale cu aceeași neobosită energie cu care bărbații luptă de obicei contra izbucnirii unui incendiu în pădure. Referindu-se la lege, ei spuneau că avea un caracter populist, socialist, retrograd, distructiv, infantil, că era prost concepută, nefuncționabilă." Totuși, McAdoo spunea, în cursul unor întrevederi avute cu acești bancheri: „Treptat, am ajuns să percep, dincolo de tot acest hățiș al controverselor legate de Lege, că lumea financiar-bancară nu se opunea nici pe departe atât de mult acesteia, pe cât pretindea că o face".

Wilson a promulgat legea de înființare a Sistemului Rezervelor Federale pe 23 decembrie 1913, cu doar două zile înaintea Crăciunului, într-o perioadă în care unii membri ai Congresului erau deja în vacanță, iar atenția cetățeanului american de condiție medie era clar concentrată pe pregătirile și cumpărăturile pentru sărbători.

„Este limpede că, în acest caz, Congresul a fost ocolit, păcălit și depășit de evenimente, printr-un atac psihopolitic, înșelător, dar executat strălucit" — scria Griffin.

Azi, Sistemul Rezervelor Federale este alcătuit din 12 bănci, depozitare ale Rezervelor Federale, fiecare dintre ele deservind o anumită zonă a țării, dar aflându-se sub dominația Băncii de Rezerve Federale din New York. Acestea sunt administrate de un consiliu de guvernatori, ai cărui membri sunt numiți de președinte și confirmați în funcție de către Senat, confirmare care, de obicei, este doar o simplă formalitate ce se reduce la aplicarea unei ștampile a Senatului pe numirile respectivilor funcționari.

Sistemul Rezervelor Federale americane este o forță atât de importantă în economia mondială, încât experții fiecărei țări acordă atenție deosebită oricărei acțiuni întreprinse de el. „Această atenție este pe deplin justificată — scria Kim Clark de la *U.S. News & World Report* —, deoarece chiar cea mai mică oscilație produsă la dobânzi poate cutremura piețele financiar-bancare mondiale, creând sau distrugând milioane de locuri de muncă."

Dar adevărata istorie a Sistemului Rezervelor Federale se referă la cine deține controlul și de ce. „Folosirea unei bănci centrale pentru a crea perioade alternative de inflație și deflație, buzunărind astfel publicul pentru ca un grup foarte redus de persoane să obțină profituri uriașe, fusese un sistem conceput de cercurile financiar-bancare internaționale, fiind ridicat la rangul unei adevărate științe exacte" — observa Allen.

În 1913, congresmenul Lindbergh spunea: „Sistemul Rezervelor Federale înființează cel mai gigantic trust de pe planetă. Atunci când președintele va semna această lege, conducerea invizibilă a țării de către cercurile financiar-bancare puternice va fi legalizată. Această nouă lege va crea inflație de câte ori trusturile bancare o doresc. De acum încolo, recesiunile economice vor fi create în mod științific" — avertiza el.

Instituția Sistemului Rezervelor Federale a fost repede ocupată chiar cu oamenii care o concepuseră. Bancherul Benjamin Strong, un apropiat al intereselor familiei Morgan, a devenit primul guvernator al Băncii Rezervelor Federale din New York, în vreme ce primul guvernator pe plan național nu a fost nimeni altcineva decât Paul Warburg, omul căruia i se acordă cel mai mare credit privitor la conceperea amănunțită a modului de funcționare a Sistemului, și care mai târziu a devenit președinte al Sistemului Rezervelor Federale.

Deși în titulatura sa apare cuvântul „federal", Sistemul Rezervelor Federale nu face parte din guvernul SUA. El este o organizație privată, proprietate a băncilor membre, care la rândul lor se află în proprietatea unor acționari privați. Oare cine sunt aceștia?

„O examinare atentă a listei acționarilor principali din băncile newyorkeze demonstrează limpede că un număr mic de familii înrudite prin legături de sânge, căsătorie sau interese de afaceri, încă dețin controlul asupra băncilor din oraș, care, la rândul lor, sunt acționare majoritare ale Băncii Rezervelor Federale din New York, deținând prin urmare controlul asupra acesteia" — scria cercetătorul Eustace Mullins, în cartea lui intitulată *The Secrets of the Federal Reserve*, publicată în 1983. În ea, Mullins prezenta grafice care demonstrau legăturile existente între Banca Rezervelor Federale și băncile sale membre, respectiv familiile Rothschild, Morgan, Rockefeller, Warburg etc.

Acest control deținut de băncile private asupra Băncii Rezervelor Federale continuă să se exercite chiar și astăzi. „Banca Rezervelor Federale din New York, care domină total celelalte 11 sucursale ale sistemului bancar existente pe plan național prin deținerea de acțiuni, exercitarea controlului și influenței, având singurul loc ce permite exercitarea permanentă a dreptului de vot în Comitetul Federal pentru o Piață Deschisă și desfășurând toate tranzacțiile cu acțiuni de pe piața liberă, are oricând disponibile pe piață 19 752 655 de acțiuni pentru vânzare, aflându-se în proprietatea majoritară a două bănci: Chase Manhattan Bank (care acum a fuzionat cu Chemical Bank), care deține 6 389 445 de acțiuni, ceea ce reprezintă 32,35% din totalul acțiunilor; și Citibank, NA, cu 4 051 851 de acțiuni, ceea ce reprezintă 20,51% din totalul acțiunilor. Împreună, aceste două bănci dețin 10 441 295

de acţiuni, sau 52,86% din totalul acţiunilor, ceea ce reprezintă controlul majoritar", afirma cercetătorul Eric Samuelson într-un raport din 1997.

S-ar părea că avertismentele lui Jefferson şi Lindbergh privitoare la deţinerea de către băncile private a controlului asupra unei bănci centrale s-au dovedit a fi corecte.

Griffin a arătat că, odată cu crearea Sistemului Rezervelor Federale, bancherii importanţi au atins, în sfârşit, un obiectiv urmărit de multă vreme, anume posibilitatea îndatorării contribuabililor prin trecerea la datoria publică a pierderilor suferite de băncile private. În acest sens, el îl cita pe Paul Warburg, care recunoştea că: „În vreme ce, tehnic şi juridic, bancnotele emise de băncile din Sistemul Rezervelor Federale constituie o obligaţie de plată asumată de către guvernul SUA, de fapt, pentru îndeplinirea acestei responsabilităţi, el se sprijină pe băncile membre din Sistemul Rezervelor Federale. Guvernul poate fi solicitat să şi-o asume numai după ce băncile membre ale acestui sistem nu au putut-o face."

„Omul care a conceput organizarea practică a Sistemului Rezervelor Federale ne spune că *bancnotele emise de băncile componente ale Sistemului Rezervelor Federale sunt, de fapt, bani emişi de particulari, iar contribuabilii stau pe margine, fiind gata să acopere pierderile acelor bănci emitente*" — explica Griffin (sublinierea provine din lucrarea originală).

Banii necesari pentru acoperirea cheltuielilor prea mari ale guvernului provin dintr-un mecanism pus la punct de aceleaşi persoane în aceeaşi perioadă, anume instituirea unui impozit pe venit la nivel naţional şi a mijloacelor necesare pentru colectarea lui.

De fapt, promotorii globalismului bancar din jurul lui Wilson au obţinut o victorie nesperată. Adresându-se naţiunii pe un ton didactic şi moralizator, precum unii politicieni contemporani, Wilson a afirmat că guvernul său era „mai preocupat de respectarea drepturilor omului decât de respectarea drepturilor asupra proprietăţii". La adăpostul acestei retorici, Wilson a determinat adoptarea unui număr mai mare de legi „progresiste" decât oricare altă administraţie anterioară, promulgând, pe lângă legea de înfiinţare a Sistemului Rezervelor Federale, şi pe cea privind instituirea obligatorie a impozitului pe venit, calculat în funcţie de averea contribuabilului (şi, odată cu ea, şi pe cea de creare a Serviciului de Taxe şi Impozite al Departamentului Trezoreriei SUA, însărcinat cu supravegherea obligativităţii plăţiilor) şi Legea Federală a Împrumuturilor pentru Fermieri (creând 12 bănci care le puteau acorda împrumuturi fermierilor), legea de creare a Comisiei Federale pentru Comerţ, printre atribuţiile căreia se număra şi reglementarea desfăşurării comerţului, printre multe altele.

În acea epocă, adoptarea acestei legislații li se părea multora necesară. Se mai găseau unii care susțineau ideea că poate era mai bine ca un grup de bancheri pricepuți să fie însărcinați cu supravegherea circulației monetare în țară. La urma urmei, un material publicat de Sistemul Rezervelor Federale în 1963 spunea că: „Menirea Sistemului Rezervelor Federale este aceea de a sprijini dezvoltarea unui sistem de circulație a banilor și creditelor care va facilita o creștere economică ordonată, existența unui dolar stabil și, pe termen lung, echilibrarea balanței de plăți externe".

Dar a reușit, oare, acest Sistem de Rezerve Federale să-și îndeplinească toate obiectivele? Toți cititorii trecuți de vârsta de 40 de ani au trăit pe propria piele perioadele alternative de inflație și recesiune economică. În 1972, președintele Nixon a devalorizat dolarul, după ce europenii au refuzat să-l accepte ca monedă unică de schimb în desfășurarea tuturor tranzacțiilor financiar-bancare mondiale. „Din 1976 încoace, SUA au avut tot timpul o balanță negativă a schimburilor comerciale, iar în 1985, pentru prima oară din 1914 încoace, sumele pe care SUA le datorau creditorilor străini le depășeau valoric pe cele datorate de străini creditorilor americani", nota *The New Encyclopaedia Britannica*.

Dacă adevăratele atribuții ale Sistemului Rezervelor Federale sunt cele pe care acesta susține că le are, atunci înseamnă că această instituție a eșuat lamentabil în îndeplinirea lor: „Pare logic faptul ca o astfel de instituție, cu un grad atât de mare de nereușite, să fie neîntârziat desființată" — spunea Epperson pe un ton meditativ, sugerând că: „Poate că sistemul a fost înființat tocmai în ideea de a face opusul lucrurilor pe care le spune americanilor că le face."

Un alt aspect secret al jocului banilor este acela al depozitelor la vedere, care reprezintă o sumă de bani plasați la o bancă, sumă ce poate fi retrasă oricând, la cerere. Cititorii cunosc acest sistem sub denumirea de cecuri. Azi, ele sunt rapid înlocuite de cărțile de credit din plastic, ce creează datorii. În prezent, depunătorii plătesc o „taxă pentru servicii" tot mai mare, pentru privilegiul de a permite ca banii lor să fie folosiți de bancă în beneficiul ei.

Gândiți-vă la faptul că, atunci când cineva depune la o bancă 50 de dolari, acesta este de fapt un împrumut pe care depunătorul i-l acordă băncii, deoarece suma trebuie restituită oricând, la cerere. De aceea, în registrele contabile ale băncii, suma de 50 de dolari depusă apare la capitolul „Datorii" sau „Obligații de plată". Totuși, după aceea, banca împrumută aceeași sumă de 50 de dolari altcuiva, care trebuie s-o înapoieze cu dobândă. Acum, acești bani apar în registrul băncii la capitolul „Profit" și „Investiții". Iată, deci, cum suma de 50 de dolari poate reprezenta și profit, și datorie

totodată, lucruri care sunt contradictorii în aparență, dar demonstrează că, *de fapt, banii nu au nicio valoare.*

Apoi se mai ridică problema dobânzilor. Atunci când cei 50 de dolari sunt depuși într-un cont de economii, la ei se acordă o mică dobândă, adesea însoțită de condiția că banii nu pot fi retrași repede. Când această sumă este plasată în cecuri, depunătorul nu capătă deloc dobândă; dar atunci când banca împrumută cuiva suma respectivă, ea îi smulge debitorului o dobândă zdravănă, bazată pe rata curentă a dobânzilor de pe piață, și păstrează pentru sine profitul obținut. Este limpede că în domeniul bancar datoriile sunt egale cu profiturile.

Acesta este unul dintre secretele fundamentale ale banilor.

Nu e prea dificil să vedem că deschiderea unei bănci este mai profitabilă decât cea a unui cont curent. Aceasta ar putea explica și de ce SUA a devenit o națiune debitoare pe plan mondial.

Camăta este un termen care aproape că a dispărut din limbajul actual. Generația tânără de azi nu cunoaște înțelesul acestui cuvânt. Cândva, ea era definită drept orice dobândă solicitată pentru un împrumut, însă dicționarele moderne au moderat înțelesul termenului, caracterizându-l ca fiind doar „o dobândă excesiv de mare". Cândva, Constituția texană definea camăta ca fiind orice dobândă ce depășea 6%. Acest plafon a fost mărit de-a lungul anilor, până când, în cele din urmă, ideea a fost abandonată cu totul. Criticii sistemului bancar au remarcat că până și Biblia solicită pentru Dumnezeu numai 10% din venitul cuiva.

„A pretinde plata dobânzii pentru împrumuturile acordate reprezintă camătă, iar aceasta a fost instituționalizată odată cu apariția Sistemului Rezervelor Federale", susținea Griffin. Acest lucru s-a realizat acționând astfel încât operațiunile efectuate de Sistemul Rezervelor Federale să se desfășoare într-un deplin secret și în condiții economice misterioase. „Mecanismul prin care Sistemul Rezervelor Federale transformă debitele în profit poate părea complicat la prima vedere, dar este simplu dacă ne reamintim că procesul nu are scopul de a fi logic, ci dimpotrivă, dorește să înșele și să creeze confuzie", spunea Griffin.

Greider era de acord cu acesta: „Amănuntele acțiunilor [Sistemului Rezervelor Federale] sunt presupuse a fi atât de confidențiale, încât pare imposibil ca cetățenii obișnuiți să le poată înțelege". Unii cred că această ignoranță ar putea fi o binecuvântare. Henry Ford spunea odată: „Este destul de bine că americanii simpli nu înțeleg funcționarea sistemului nostru financiar-bancar, căci, dacă ar ști toate dedesubturile, cred că ar izbucni o revoluție chiar în noaptea asta."

„Majoritatea americanilor nu înțeleg cu adevărat modul în care acționează președinții băncilor internaționale", conchidea regretatul senator Barry Goldwater. El continua spunând: „Bancherii doresc ca lucrurile să se petreacă astfel. Noi recunoaștem foarte greu faptul că familiile europene Rothschild și Warburg, precum și firmele lui J.P. Morgan, Kuhn, Loeb and Company, Schiff, Lehman și Rockefeller posedă și controlează o avere vastă. Modul în care au căpătat această enormă putere financiară și cum s-au folosit de ea este un mister pentru cei mai mulți dintre noi. Bancherii pieței financiare mondiale fac bani prin creditarea guvernelor. Cu cât datoria statului respectiv este mai mare, cu atât este mai mare dobânda pe care acesta trebuie să le-o înapoieze cămătarilor care l-au împrumutat. Băncile naționale ale statelor europene sunt, de fapt în proprietatea și sub controlul intereselor private." Se poate demonstra că aceleași interese private dețin și controlează Sistemul Rezervelor Federale.

Potrivit spuselor scriitorului Greider „finanțiștii de azi au conceput amănunte atât de complicate și secrete cu care să înconjoare desfășurarea tranzacțiilor lor financiare, încât, în mintea oamenilor de rând, Sistemul Rezervelor Federale a căpătat proporțiile unui cult."

„Pentru un spirit modern, părea bizar să te gândești la Sistemul Rezervelor Federale ca la o instituție religioasă. Totuși, susținătorii teoriei conspirației, cu toată demența lor, aveau o oarecare dreptate și descoperiseră ceva semnificativ. Sistemul [Rezervelor Federale] funcționa, de asemenea, și pe tărâmul religiei. Misterioasele sale puteri de creare a banilor ascundeau o ramificație complexă de semnificații sociale și psihologice. Cu propria sa formă de incantație secretă, Sistemul Rezervelor Federale prezida ritualuri sociale cumplite, tranzacții atât de puternice și înspăimântătoare, încât desfășurarea lor părea să se afle dincolo de limita de înțelegere a omului obișnuit. Mai presus de toate, banii depindeau de credință. Apariția și circulația lor implica existența unui consens social implicit și universal acceptat, a cărui existență era cu adevărat misterioasă. Pentru a crea și folosi bani, fiecare dintre cei implicați trebuie să creadă în puterea lor; numai atunci, niște bucăți de hârtie nevaloroase capătă valoare."

Mulți cercetători și scriitori înțeleg profitul pe care-l pot genera datoriile învăluite într-un jargon mistic și vechi, combinat cu legăturile dovedite ale bancherilor, care domină deciziile luate de guverne, ca fiind cauza creșterii continue atât a datoriilor publice, cât și a celor private.

„Mulțumită hotărârii luate de conducătorii Sistemului Rezervelor Federale de a tolera o creștere enormă a masei monetare și a fluxului de capital străin care caută adăpost în SUA, consumatorii și întreprinderile americane au încă la dispoziție un surplus de credit" — scriau Phillip J. Langman și

Jack Egan în suplimentul financiar al publicației *U.S. News & World Report* din ianuarie 1999. Remarcau de asemenea faptul că: „Economia continuă să creeze noi locuri de muncă, dar americanii se îndatorează mai repede decât le cresc veniturile."

Înainte de anii '30 ai secolului XX, bancnotele de hârtie puteau fi răscumpărate solicitându-se achitarea contravalorii lor în aur, deoarece capitolul 10 al Constituției SUA preciza că aurul și argintul sunt singurele mijloace legale de garantare a valorii banilor. De aceea, cele mai vechi bancnote emise de Sistemul Rezervelor Federale aveau inscripționate următoarele: ‚Aceste bancnote pot fi preschimbate conform legii la contravaloarea lor în aur sau argint, fie direct la sediul Trezoreriei SUA, fie la sediul oricărei bănci din Sistemul Rezervelor Federale." În prezent, inscripția a dispărut.

Referindu-se la acest lucru, Greider spune: „O nouă dimensiune a încrederii se adăugase iluziei (referitoare la faptul ca banii ar avea valoare reală). În sfârșit, ultima proptea ce sprijinea această iluzie a fost înlăturată în acest secol: standardul privitor la contravaloarea în aur a banilor a fost abandonat." Scopul inițial al banilor, acela de a reprezenta mărfuri și servicii palpabile, a fost uitat.

Secretele simple ale funcționării sistemului monetar au fost ascunse cu grijă de slujitorii cultului banilor. Greider comenta: „Spre deosebire de liderii săi politici, publicul american depindea de existența unor clișee familiare pentru înțelegerea limitată a sistemului monetar. Cetățenii de condiție medie nu puteau înțelege, pur și simplu, semnificația limbajului economico-financiar, iar majoritatea economiștilor nu făceau nici cel mai mic efort să li-l traducă."

Azi, banii sunt tot mai mult simple puncte strălucitoare pe monitorul unui computer, iar accesul la ei se face prin cărțile de credit din plastic sau prin bancomate. În spatele lor nu este niciun sprijin, și totuși acești bani iluzorii sunt împrumutați cu dobândă de mari instituții. Pe măsură ce cantitatea totală a banilor de pe piață crește, valoarea le scade. Acest proces este inflația, care în realitate este un impozit încorporat, perceput asupra folosirii banilor, iar aceasta poate fi manipulată, valoarea ei putând crește sau scădea, la ordinul celor ce controlează fluxul circulației bancnotelor sau evoluția cifrelor de pe monitoare.

„Rezultatul funcționării întregului sistem este acumularea de datorii masive la fiecare nivel al structurii sociale de astăzi", scria autorul William Bramley. „Băncile sunt îndatorate depunătorilor lor, iar banii acestora sunt împrumutați altor persoane sau instituții, fapt care ajută băncile să iasă din datorii, obținând profit. Ceea ce face ca întregul sistem să pară tot mai mult

izvorât din mintea unui nebun, este faptul că băncile, ca şi alţi creditori, au adesea dreptul să pună sechestru pe obiectele aparţinând debitorului, dacă acesta nu le returnează bancnotele împrumutate."

În decursul Marii Recesiuni Economice din anii '30, banii şi-au menţinut valoarea. Asta s-a întâmplat, pur şi simplu, pentru că erau greu de găsit, iar preţurile au fost scăzute pentru a reflecta faptul că erau prea puţini bani pe piaţă. Azi, America trece printr-o recesiune economică de tip inflaţionist, preţurile crescând din cauza existenţei pe piaţă a unei mase monetare mult mai mari decât necesarul. Cu cât sumele de bani aflate în circulaţie sunt mai mari, cu atât valoarea lor este mai mică.

CONSTRUIREA IMPERIILOR

Bancherii de felul celor din familia Rothschild au învăţat repede că puteau manipula valoarea banilor controlând cantitatea de bani din circulaţie. Sistemul bancar fracţional le permitea să emită sau să retragă bani după propria dorinţă.

Astfel, ei şi-au multiplicat de mai multe ori profiturile şi puterea, acordând împrumuturi unor ţări întregi, mai degrabă decât unor simple persoane particulare. „Pe măsură ce au evoluat, învăţând magia convertirii datoriilor în profit, activitatea lor s-a extins dincolo de graniţele Frankfurtului", scria Griffin. După cum au demonstrat câţiva cercetători, familia Rothschild a clădit reţele eficiente de informaţii, implicându-se şi în desfăşurarea unor activităţi de contrabandă semioficiale, pentru a-şi extinde şi întări imperiul.

De exemplu, când Napoleon a refuzat împrumutul oferit de familia Rothschild, preferând să creeze propria Bancă a Franţei, şi-a făcut duşmani neîmpăcaţi. După întoarcerea lui din exil, în 1815, a fost forţat de împrejurări să se îndatoreze peste puteri, pentru a apăra Franţa de ducele de Wellington şi de armatele europene de sub conducerea acestuia. Filiala londoneză a Băncii Rothschild, condusă de Nathan, i-a acordat lui Napoleon un împrumut de 5 milioane de lire sterline. În acelaşi timp, Nathan, cu ajutorul altor membri ai familiei Rothschild, a trecut prin contrabandă prin Franţa o mare cantitate de aur, pentru a echipa armata condusă de duce. Încă o dată, familia Rothschild a jucat la două capete, ca să cadă în picioare, indiferent de rezultatul conflictului desfăşurat.

Când armatele revigorate ale ducelui au înfrânt armata lui Napoleon la Waterloo, în iunie 1815, vestea victoriei a fost dusă repede în Anglia de curierii firmei Rothschild, care purtau binecunoscutele şi intangibilele lor pungi roşii. Mesagerul firmei Rothschild a ajuns la Londra cu o zi mai devreme decât curierul lui Wellington. Fiind binecunoscută capacitatea lui

Nathan de a dobândi foarte repede informații secrete și a acționa în baza lor, toți ochii bursei londoneze erau ațintiți asupra lui. Nathan Rothschild, apărând disperat la bursă, i-a ordonat agentului său să vândă toate acțiunile avute. Ceilalți investitori, fiind siguri că Wellington fusese înfrânt, au declanșat o adevărată frenezie a vânzărilor, care a avut ca rezultat final faptul că agenții lui Nathan au putut cumpăra curând cea mai mare parte a datoriilor din Marea Britanie, plătind pe ele doar o mică parte din valoarea reală.

Mult mai târziu, referindu-se la această perioadă, Nathan Rothschild a comentat: „A fost cea mai bună afacere făcută vreodată."

Pe la începutul secolului al XIX-lea, familia Rothschild reușise să cumpere titluri nobiliare. Ramura franceză a familiei adăugase în 1816, în fața numelui său, particula „de", în timp ce ramura austriacă a căpătat titlul de baron în 1882. În 1885, cu toate reticențele pe care le avea față de această cerere, regina Victoria i-a acordat titlul de baron lui Nathaniel Rothschild, nepotul lui Nathan.

„Pe tot parcursul primei jumătăți a secolului al XIX-lea, frații Rothschild au făcut afaceri importante în numele guvernelor Angliei, Franței, Prusiei, Austriei, Belgiei, Spaniei, Neapolelui, Portugaliei, Braziliei, ale diverselor state germane și ale țărilor mai mici. Ei erau bancherii personali ai multora dintre regii Europei. Prin intermediul unor agenți făceau investiții de capital importante pe piețe atât de îndepărtate ca SUA, India, Cuba, Australia", scria Griffin.

Sigur că, pentru a putea proteja aceste investiții făcute la un nivel atât de înalt, era nevoie ca frații Rothschild să poată controla și influența într-o oarecare măsură politica statelor în economiile cărora investeau. Obișnuiau, de asemenea, să finanțeze diverse țări, pentru ca apoi să le asmută una împotriva celeilalte, ca să le oblige să se supună voinței lor. Această stratagemă a devenit cunoscută sub denumirea de „jocul echilibrului de putere" și, pentru a putea fi aplicată, era necesar ca toate manevrele să se desfășoare într-un mare secret.

Griffin scria: „Prin faptul că au rămas în spatele ușilor închise, ei au putut evita mânia populară, care, în loc să fie îndreptată împotriva lor, era îndreptată doar înspre politicienii pe care ei îi manipulau în cea mai mare măsură. Această tehnică a fost aplicată de atunci încoace de către toți speculatorii financiari și este pe deplin folosită de conducătorii de azi ai Sistemului Rezervelor Federale."

Familia Rothschild și-a păstrat spiritul de clan pe tot parcursul secolului XX, așa cum spune biograful Wilson în descrierea modului în care Lionel de Rothschild „a parcurs odată, împreună cu mine, o listă cu numele tuturor membrilor familiei aflați în viață și, cu toate că numărul lor se ridica la câteva

zeci de persoane, el a putut să-mi facă foarte repede o descriere orală a fiecăruia dintre ei".

Pe la sfârşitul anilor '90, patriarhii imperiului Rothschild erau baronii Guy şi Elie de Rothschild în Franţa şi lordul Jacob Rothschild şi Sir Evelyn de Rothschild, în Marea Britanie.

În ciuda deschiderii pe care marile familii nobiliare o manifestă azi faţă de mass-media, familia Rothschild îşi păstrează încă neatinse secretele. În 1998, savantul şi profesorul de istorie de la Oxford Niall Ferguson a primit permisiunea de a publica o biografie amănunţită a familiei Rothschild, dar i s-a pus condiţia ca aceasta să se refere doar la evenimentele petrecute de la întemeierea familiei până în 1848. În această lucrare, el se referea la „afirmaţiile nebuneşti" pe care unii scriitori specializaţi în materie de conspiraţie le făcuseră de-a lungul anilor cu privire la familia Rothschild, nevăzând în activităţile acesteia altceva decât dorinţa de a dobândi controlul total asupra lumii. Prin urmare, el declara că-şi propunea să scrie o biografie obiectivă, redactată într-un stil ştiinţific.

Totuşi, protestele lui Ferguson menite să proclame sus şi tare „inocenţa" familiei Rothschild n-au mai avut valoare atunci când el însuşi a fost nevoit să recunoască faptul că, până şi în calitatea sa de biograf oficial al familiei, a avut de întâmpinat piedici în calea cercetărilor lui: „Încă de la începutul muncii mele de cercetare, am încheiat un acord formal, care prevedea faptul că mi se va permite să citez din cuprinsul oricărui material din arhiva din Londra a familiei, cu condiţia ca acesta să dateze dinainte de martie 1915 şi din cuprinsul oricăror altor arhive şi colecţii particulare de documente, atât timp cât custozii lor îmi vor fi acordat permisiunea s-o fac", explica el.

Chiar şi atunci, Ferguson a descoperit în arhive lipsuri şi omisiuni semnificative, mai cu seamă în anii dinainte de izbucnirea Războiului Civil American. Autorul, în calitatea sa de „ateu autoproclamat provenit dintr-o familie de religie calvină", nu acorda deloc atenţie aspectelor metafizice din tradiţia şi perioada de formare a familiei Rothschild, şi nici cunoştinţelor lor referitoare la tradiţiile Cabalei iudaice sau legăturilor cu Francmasoneria şi alte societăţi secrete.

În ciuda eforturilor lui, familia nu poate scăpa întotdeauna de ochii vigilenţi ai presei şi, din când în când, publicului i se permite să privească dincolo de vălul misterios care înconjoară de obicei viaţa ei privată, iar această rupere de tradiţie are loc din cauza unor evenimente tragice care apar la ştiri, aşa cum s-au petrecut lucrurile pe 8 iulie 1996, cu prilejul „misterioasei sinucideri" a lui Amshel Rothschild, de 41 de ani, preşedintele imperiului financiar al familiei.

În calitatea lui de fiu mai mare, Amshel a devenit director general al firmei Rothschild Asset Management în 1990, ajungând apoi președinte, în 1993. Din auzite, se pare că el era „nemulțumit" de rolul pe care-l avea de îndeplinit în cadrul imperiului financiar-bancar al familiei, fiind obligat să accepte această funcție de tatăl său, lordul Victor Rothschild. Erau unele zvonuri neconfirmate, conform cărora ceilalți membri ai familiei ar fi fost nemulțumiți de politica lui de afaceri. Potrivit afirmațiilor ziaristei Sally Bedell Smith, firma Rothschild suferise o pierdere de aproximativ 9 milioane de dolari, în anul care a precedat moartea lui Amshel. Aceasta a survenit într-o perioadă în care Evelyn Rothschild tocmai formase o societate mixtă cu cea de-a doua bancă importantă din China. Într-un efort supraomenesc de a absorbi pierderea, Amshel plănuia consolidarea afacerilor de peste mări ale familiei, reunindu-le într-un consorțiu global, valorând 28 de miliarde de dolari.

Amshel Rothschild a fost găsit mort în baia de marmură a camerei lui de hotel din Paris. Zăcea la baza suportului de prosoape, care se găsea la o înălțime de numai 1,50 m față de podea, ceea ce l-a determinat pe unul dintre reporterii prezenți acolo să comenteze: „În aceste condiții, probabil că unui bărbat înalt de 1,83 m nu i-a fost deloc ușor să se spânzure". Purta doar un halat flaușat și unul dintre capetele cordonului acestuia era înfășurat în jurul gâtului său. Celălalt capăt era legat de bara de fixare în perete a suportului de prosoape, despre care se spune că a fost smulsă accidental de la locul ei de către unul dintre anchetatori.

Inițial, despre cauza morții s-a spus că fusese un infarct, dar, mai târziu, aceasta a fost schimbată în sinucidere prin strangulare, însă la locul faptei nu s-a găsit niciun bilet de adio, și nici vreo dovadă care să ne facă să ne gândim la o crimă, cu toate că raportul poliției privitor la acest caz a ajuns direct pe biroul ministrului francez de Interne, sărind peste etapele normale de parcurs în astfel de cazuri. Această manevră se pare că a fost făcută la rugămintea expresă a familiei, care dorea să evite publicitatea, fapt ce reprezintă o bună indicație privitoare la influența pe care o exercită asupra guvernului francez.

Fără a avea probleme personale evidente și în lipsa unui bilet de adio, sinuciderea era ipoteza cea mai puțin plauzibilă care să poată explica moartea lui Amshel.

În ciuda împrejurărilor ciudate în care a murit și a poziției importante deținute de el în lumea financiar-bancară mondială, mass-media aproape că nu au spus nimic despre moartea lui Amshel, iar verdictul medicului legist, potrivit căruia el se spânzurase, a fost consemnat fără a fi pus sub semnul întrebării sau comentat în vreun fel. Ediția din 1997 a publicației *Britannica*

Book of the Year menţiona moartea lui într-o singură propoziţie. Era „îngropată" într-un capitol intitulat „Economie — Afaceri bancare" şi avea următorul conţinut: „Lumea financiar-bancară britanică a fost zguduită în iulie de aparenta sinucidere a lui Amshel Rothschild, director executiv al Departamentului de Administrare a Activelor şi Investiţii al sucursalei londoneze a Băncii Rothschild, prezumtiv moştenitor al imperiului bancar al familiei"; lipsa de comentarii privitoare la moartea în condiţii îndoielnice a unei persoane atât de importante le dă foarte bine „apă la moară" celor ce susţin că mijloacele de informare sunt controlate în secret din culise.

Wilson, biograful familiei Rothschild, a fost îngrozit de copleşitoarea putere a familiei: „Genetica, mitologia, educaţia bine dirijată, şansele oferite de bogăţie, numeroasele relaţii, au jucat rolul lor în apariţia uneia dintre cele mai remarcabile — şi poate chiar *cea* mai remarcabilă — familii din istoria modernă şi contemporană", conchidea el admirativ. „Prea puţine dinastii, exceptând poate monarhiile ereditare, ferite de dispariţie din cauza dreptului primului moştenitor, şi-au păstrat influenţa pe plan mondial timp de şapte generaţii".

Dreptul primului moştenitor se referă la o condiţie fundamentală existentă în testamentul lui Mayer Amschel, întemeietorul familiei, care cerea ca doar primul născut din fiecare generaţie să poată deţine controlul asupra averii familiei. Prin aplicarea acestei metode, nu numai că a fost menţinută coeziunea familiei Rothschild, ci, la fel ca şi în societăţile secrete, acei membri care nu iau parte la luarea deciziilor referitoare la averea familiei cunosc prea puţine lucruri despre tranzacţiile financiare ale acesteia. Foşti directori executivi ai întreprinderilor componente ale consorţiului familial Rothschild se plângeau de faptul că, adesea, erau menţinuţi în afara cadrului în care se luau deciziile importante.

Duritatea acestei familii şi secretomania sa, combinate cu incredibila putere pe care le-o conferă bogăţia acumulată în timp, ar putea explica afirmaţiile patriarhului Mayer Rothschild, care a fost citat adesea, spunând: „Atât timp cât pot să controlez banii unei naţiuni, puţin îmi pasă cine sunt cei care concep legile acelei ţări."

Influenţa familiei Rothschild s-a răspândit pe plan mondial; astfel, această influenţă asupra celei mai importante bănci din Japonia, aflate sub controlul familiei Nomura, se exercita prin intermediul prieteniei dintre Edmund Rothschild şi Tsunao Okumura, omul răspunzător de crearea acelui gigant financiar-bancar.

Tot un membru al familiei Rothschild a fost cel care a ajutat la crearea statului Israel. În 1917, după ce deţinuse un mandat în Parlamentul britanic, cel de-al doilea lord, Lionel Walter Rothschild, un sionist convins, fiul cel

mai mare, moştenitor atât al banilor, cât şi al titlului nobiliar al lui Nathan Rothschild, după decesul acestuia, survenit în 1915, a primit o scrisoare de la ministrul britanic de Externe, Arthur Balfour, în care acesta se declara de acord cu înfiinţarea unei patrii pentru evrei, în Palestina. Mai târziu, scrisoarea a devenit cunoscută sub numele de Declaraţia Balfour. În 1922, Liga Naţiunilor a aprobat mandatul propus de Balfour asupra Palestinei, deschizând astfel drumul pentru crearea ulterioară a Israelului. Baronul Edmond de Rothschild, care a construit prima conductă de transport între Marea Roşie şi Mediterana pentru a aduce în Israel petrolul iranian şi a fondat Banca Generală a Israelului, a fost numit mai târziu „părintele Israelului modern".

În SUA, conform afirmaţiilor ziaristului William T. Still, „crearea bogăţiilor americane ale familiei era « intensă ». Acţionând prin intermediul firmelor de pe Wall Street aparţinând familiilor Kuhn, Loeb & Co., J.P. Morgan Co., familia Rothschild l-a finanţat pe John D. Rockefeller, ajutându-l să creeze imperiul reprezentat de compania Standard Oil. Ei au mai finanţat şi activităţile lui Edward Harriman (care a făcut afaceri în domeniul căilor ferate) şi ale lui Andrew Carnegie (care a făcut afaceri cu oţel)."

Nu se ştie precis dacă familia Rothschild domină sau nu cu adevărat ori influenţează în vreun fel economia SUA, dar strânsele relaţii dintre familiile bogate din America şi societăţile secrete americane cu omoloagele lor britanice dezvăluie o legătură solidă şi demonstrabilă cu Europa.

O asemenea legătură este o organizaţie-soră a Comisiei Trilaterale, a Consiliului pentru Relaţii Externe şi a Grupului Bilderberg — Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale.

INSTITUTUL REGAL PENTRU AFACERI INTERNAŢIONALE — MESELE ROTUNDE

Scopurile şi metodele folosite de societăţile secrete moderne din SUA nu şi-au avut originile aici, ci au fost importate de la societăţile secrete ce dominaseră Europa timp de secole până atunci.

Reîntorcându-ne la reuniunea de la Paris din 1919, care a avut ca rezultat înfiinţarea Consiliului pentru Relaţii Externe, trebuie remarcat faptul că această organizaţie nu era decât sucursala americană a unui Institut de Afaceri Internaţionale ce urma a fi creat. Sucursala engleză a acestei organizaţii a păstrat numele original, fiind cunoscută pe plan mondial ca Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale (RAI).

Ca şi Consiliul pentru Relaţii Internaţionale, crearea Institutului despre care vorbim a fost iniţiată de colonelul House, consilierul lui Woodrow Wilson, bancherii Warburg şi Baruch, precum şi de alţi membri ai Grupului Internaţional de Studiu al Politicii Externe Mondiale, iniţiat de House. Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale a fost construit pe structura unei societăţi secrete deja existente, intitulată Grupurile Mesei Rotunde, înfiinţată în jurul anului 1910, cu averea rămasă de pe urma lui Cecil Rhodes, magnatul britanic al diamantelor.

Autorul Donald Gibson a explicat astfel crearea acestor societăţi: „Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale fusese înfiinţat în 1919, cu scopul perpetuării puterii britanice în lume, ajutând la crearea Consiliului pentru Relaţii Externe, ca parte integrantă a unui efort de legare a aristocraţiei britanice şi a intereselor ei de politică externă cu cele ale SUA".

Acest punct de vedere este împărtăşit şi de scriitorul Icke, care afirma: „Aşa-numita « relaţie specială » dintre Marea Britanie şi SUA este, de fapt, relaţia dintre Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale şi Consiliul pentru Relaţii Externe".

Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale şi-a stabilit sediul la Chatham House, clădire ce se află în piaţa Saint James din Londra, chiar peste drum de casa bogatei familii Astor. Se spune că deciziile britanice privind politica externă emană adesea de la Chatham House.

Cel ce a coordonat crearea Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale a fost Lionel Curtis, un veteran al războaielor cu burii din Africa de Sud, care a devenit secretarul lui Sir Alfred Milner, înaltul comisar britanic în Africa de Sud. Curtis fusese unul dintre tinerii şi isteţii protejaţi ai lui Milner, cunoscuţi drept „grădiniţa lui Milner". El a fost descris drept „un administrator public şi un scriitor britanic care milita pentru federalizarea imperiului britanic şi crearea unui stat mondial, care a exercitat o considerabilă influenţă privitoare la crearea Comunităţii Britanice a Naţiunilor [Commonwealth]".

Milner, un imperialist fervent, educat la Oxford şi New College, a provocat Războiul Anglo-Bur dintre 1899 şi 1902, din cauza atitudinilor sale rigide, şi, prin victoria obţinută, a câştigat controlul britanic asupra minelor sud-africane de diamante şi unei mari părţi a rezervelor de aur. Milner nu a devenit întâmplător principalul custode al fondului lăsat moştenire de Cecil Rhodes, magnatul diamantelor din Africa de Sud.

Acesta, mai mult decât oricine altcineva, a fost forţa motrice pentru formarea câtorva societăţi secrete, inclusiv a Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale şi a Consiliului pentru Relaţii Externe, ambele instituţii fiind derivatele Grupurilor Mesei Rotunde organizate de el.

Carroll Quigley, un istoric de marcă, profesor de istorie la Şcoala de Înalte Studii Diplomatice de la Universitatea Georgetown şi mentor spiritual al preşedintelui Clinton, explica: „Bursele Rhodes (Clinton a primit o asemenea bursă) sunt faimoase în întreaga lume. Un lucru neştiut de prea mulţi este acela că Rhodes, în cinci testamente succesive, şi-a lăsat averea pentru formarea unei societăţi secrete, ce avea să se dedice în întregime conservării şi extinderii imperiului britanic. Ceea ce nu pare a fi deloc cunoscut este faptul că această societate secretă îşi continuă activitatea până în zilele noastre."

Deoarece Quigley şi mulţi alţi cercetători identifică Grupurile Mesei Rotunde ca fiind predecesoarele societăţilor secrete moderne, probabil că ar fi indicat să aruncăm o privire mai atentă asupra activităţii lui Cecil Rhodes, a executorului său testamentar, lordul Milnei, şi asupra punctelor de vedere ale acestora.

RHODES ŞI RUSKIN

Cecil Rhodes, părintele societăţilor secrete moderne, şi mentorul său spiritual, John Ruskin, continuau o tradiţie filozofică avându-şi originile în Grecia Antică şi chiar dincolo de ea. Dintre alte persoane ce au urmat această tradiţie îi putem cita pe pionierii socialismului, Karl Marx şi Friedrich Engels.

Născut în 1853, Rhodes, fiul vicarului din localitatea Bishop's Stortford, a îmbrăţişat conceptele religioase de la o vârstă fragedă. În 1879, s-a asociat în afaceri cu un frate, la o fermă de bumbac din Africa de Sud. Curând, cei doi asociaţi au căzut victime febrei căutării diamantelor.

După câteva succese iniţiale în domeniul prospecţiunilor, Rhodes a format Beers Consolidated Mines Ltd., numită după familia Nicolaas de Beers, ale cărei drepturi de exploatare le preluase.

Timp de opt ani, Rhodes şi-a împărţit timpul între exploatarea minei din Kimberley (Africa de Sud) şi studiile de la Oxford, fiind vrăjit de personalitatea profesorului John Ruskin, care îi preda artele frumoase.

Fiul unui prosper negustor de vinuri, Ruskin se îndepărtase atât de mult de gândirea obişnuită, încât unul dintre biografii săi îi descria viaţa ca fiind „una interiorizată, dificilă şi singuratică, adesea urmărită şi lovită de nebunie". Dedat masturbărilor frecvente, precum şi nimfolepsiei (ceea ce înseamnă o dragoste delirantă faţă de minore), Ruskin nu a reuşit totuşi să „consume" căsătoria cu o fată de 19 ani, pe nume Effie Gray. În 1848, la şase ani după căsătorie, fiind încă virgină, ea a obţinut anularea acesteia, fapt şocant pentru acea epocă.

„Ruskin a studiat cu ardoare versiunea canonică a Sfintei Scripturi, dar, în cele din urmă, a renunţat la credinţa în Dumnezeu. „John Ruskin, cel care i-a inspirat în activitatea lor pe Cecil Rhodes, Alfred Milner şi pe cei care au format societatea secretă a Mesei Rotunde, a fost el însuşi influenţat de scrierile ezoterice ale (filozofului grec) Platon şi de către Madame Blavatsky (fondatoarea societăţii oculte de Teozofie), de cărţile lordului Edward Bulwer-Lytton şi de societăţile secrete de genul Ordinului Zorii de Aur", scria autorul Icke.

Ruskin, despre care se spune că citea zilnic din *Republica* lui Platon, a îmbrăţişat concepţia acestuia privitoare la societatea perfectă, a cărei structură ar fi impusă de sus în jos de o conducere centralizată, de o clasă conducătoare care să-şi impună voinţa. Marx şi Engels, întemeietorii comunismului modern, au studiat, de asemenea, foarte bine opera lui Platon, reluând ideile lui Ruskin. Militând pentru o conducere a statului centralizată şi dură, exercitată fie de un dictator, fie de o clasă conducătoare cu însuşiri deosebite, Ruskin susţinea sus şi tare că: „Întregul ţel al vieţii mele a fost acela de a demonstra superioritatea eternă a unora în raport cu alţii, ba uneori chiar a unui singur om asupra tuturor celorlalţi."

Potrivit spuselor lui Quigley, Rhodes a fost atât de entuziasmat de ideile filozofice exprimate de Ruskin, încât a copiat cuvânt cu cuvânt una dintre prelegerile acestuia de la Oxford, pe care a păstrat-o asupra lui timp de trei decenii.

Michael Baigent şi Richard Leigh, autorii cărţii *The Temple and the Lodge*, au arătat că Rhodes a fost un membru activ al Francmasoneriei britanice, fapt care i-a permis să cunoască şi alte personalităţi proeminente ale secolului al XIX-lea, cum ar fi membrii familiei regale George al IV-lea şi William al IV-lea, precum şi lordul Randolph Churchill (tatăl viitorului prim-ministru britanic, Winston Churchill), marchizul de Salisbury, Arthur Conan Doyle, Rudyard Kipling şi Oscar Wilde. Preocuparea comună pe care membrii acestui grup o aveau faţă de studiul ideilor filozofice exprimate de Platon, Ruskin şi Madame Blavatsky — fondatoarea Teozofiei — coincidea cu idealurile Francmasoneriei.

Cu ajutorul unui prieten apropiat, negustorul de diamante german Alfred Beit, Rhodes şi-a extins încontinuu compania de diamante până când, prin 1891, compania De Beers deţinea 90% din totalul producţiei mondiale de diamante. Pe la mijlocul anilor '90 ai secolului al XIX-lea, Rhodes a întemeiat Sindicatul Diamantelor, precursorul organizaţiei contemporane, Organizaţia Centrală de Vânzare a Diamantelor, care controlează cam 80% din totalul vânzărilor mondiale de diamante.

El a reușit, de asemenea, să controleze aproape total minele de aur din provincia Transvaal, care se aflau în plină dezvoltare. Fiind posesorul unei averi ce continua neîncetat să crească, visele lui Rhodes se amplificau și se diversificau, printre ele fiind și planul de a construi o cale ferată din Africa de Sud până la Cairo, precum și acela ca imperiul britanic să se extindă atât de mult, încât să poată realiza visul vechi de o sută de ani de a redobândi stăpânirea asupra Statelor Unite, readucându-le la statutul de colonie britanică dinainte de 4 iulie 1776.

Ca și în cazul familiilor Morgan și Rockefeller, dacă cercetăm mai atent, descoperim că în spatele lui Rhodes se găseau puterea și banii familiei Rothschild.

Griffin scria: „Membrii acestei familii l-au finanțat pe Cecil Rhodes, dându-i astfel posibilitatea de a obține monopolul asupra câmpurilor diamantifere din Africa de Sud. Ei mai aveau încă legături financiare cu compania De Beers." În noiembrie 1997, atunci când baronul Edmond Adolphe Maurice Jules Jacques de Rothschild a murit la Geneva, la vârsta de 71 de ani, ca urmare a unui emfizem pulmonar, s-a spus că a lăsat o avere substanțială în acțiuni ale companiei De Beers Consolidated Mines Ltd. din Africa de Sud.

O altă persoană care a argumentat existența unei relații speciale între Rhodes și familia Rothschild a fost scriitorul și fostul ofițer britanic de informații, dr. John Coleman, care scria: „Rhodes a fost principalul agent de influență al familiei Rothschild, (care) i-a deposedat pe burii sud-africani de dreptul de a exploata bogățiile subsolului lor strămoșesc, aurul și diamantele". Potrivit afirmațiilor lui Coleman, primul grup al Mesei Rotunde a fost înființat în Africa de Sud cu bani de la ramura britanică a familiei Rothschild, cu scopul de a pregăti oameni de afaceri loiali Marii Britanii, instruindu-i în privința modalităților de menținere a controlului asupra bogățiilor țării. Ideea potrivit căreia Rhodes a fost puternic susținut financiar de familia Rothschild a fost, de asemenea, sprijinită și de scriitorul Frank Aydelotte, care scria în *American Rhodes Scholarships*: „În 1888, Rhodes a întocmit cel de-al treilea testament al său, prin care i-a lăsat toate bunurile mobile și imobile lordului Rothschild..."

Mesele Rotunde și-au început activitatea ca o adunare de grupuri semisecrete, formate după ideologia societății *Illuminati* și a Francmasoneriei, având cercuri „interioare" și „exterioare" și o ierarhie piramidală. Cercul „interior" era numit Cercul Inițiaților (sau Cei Aleși), pe când cercul „exterior" era numit Asociația Ajutătorilor. Doi membri ai cercului „interior" de inițiați ai lui Rhodes erau finanțiștii britanici lordul Victor Rothschild și lordul Milner. Rhodes și-a numit societatea secretă Masa Rotundă, după

denumirea locului legendar de întâlnire al cavalerilor regelui Arthur. Ar mai trebui remarcat faptul că legenda arthuriană referitoare la Sfântul Graal este strâns legată de controversata noțiune a existenței unei linii continue de rudenie pornind de la Iisus, *Sang Real*, sau Sângele Regal, despre existența căruia vom vorbi mai târziu.

Coleman scria că, înarmați cu imensele bogății câștigate de pe urma faptului că dețineau controlul asupra minelor aurifere și de diamante, dar și din comerțul cu droguri, „membrii Mesei Rotunde s-au răspândit în toată lumea, pentru a prelua controlul asupra politicilor fiscale și monetare și a conducerii politice din toate țările în care « operau »".

Dând un exemplu demn de urmat pentru consiliile de administrație întrepătrunse și fundațiile scutite de taxe din lumea contemporană, „Masa Rotundă însăși este alcătuită dintr-o adevărată încrengătură de companii, instituții, bănci și unități de învățământ; ea le-ar ocupa timpul specialiștilor de înaltă calificare de la companiile de asigurări vreme de un an, numai pentru a o descâlci și înțelege", afirma Coleman.

În vreme ce unii cititori l-ar putea desconsidera pe Coleman, catalogându-l doar ca fiind un alt susținător înfierbântat al teoriei conspirației, nu ar putea spune același lucru despre doctorul Quigley.

„Există și azi și a existat timp de o generație o rețea internațională anglofilă care « operează » într-o oarecare măsură în felul în care sprijinitorii extremei drepte cred că o fac comuniștii. Cunosc modul de funcționare al acestei rețele pentru că l-am studiat timp de două decenii, permițându-mi-se ca, vreme de doi ani, pe la începutul anilor '60, să-i studiez hârtiile și înregistrările secrete. Nu am nicio aversiune față de ea, sau față de majoritatea scopurilor sale, și într-o mare parte a vieții mele am fost apropiat atât de ea, cât și de mulți dintre agenții săi. În general, principala divergență de opinie pe care o am față de rețea se referă la faptul că aceasta dorește să rămână necunoscută, în vreme ce eu cred că rolul jucat de ea în desfășurarea evenimentelor istorice este suficient de semnificativ pentru a merita să fie cunoscut", confirma Quigley.

Spusele sale au fost reluate ca un ecou de autorii Wallechinsky și Wallace, care au citat din testamentul lui Rhodes. Testamentul solicita „înființarea, promovarea și dezvoltarea unei societăți secrete, al cărei adevărat scop și obiect de activitate va fi, de aici înainte, extinderea dominației britanice asupra întregii lumi, [pentru a include] în cele din urmă redobândirea SUA".

În 1890, regina Victoria, impresionată de punctele lui de vedere imperialiste, l-a numit pe Rhodes prim-ministru al coloniei africane de la Capul Bunei Speranțe. La moartea lui, survenită în anul 1902, de pe urma unei

maladii cardiace, reputația de om de afaceri dur și inflexibil pe care o dobândise Rhodes a fost „îndulcită“ de vestea instituirii unui program finanțat generos de el, menit să asigure burse la Oxford, pentru sprijinirea tinerilor talentați. Cu toate că Rhodes a fost îndelung lăudat pentru că ar fi interzis excluderea tinerilor din acest program pe motive rasiale, este limpede că a rămas un produs al epocii sale, deoarece cândva și-a exprimat dorința ca „albii să aibă drepturi egale, fără discriminare între ei“.

Despre Rhodes însuși se credea că ar fi fost membrul unui grup secret, numit „Olimpienii“, după zeii greci. Potrivit spuselor lui Coleman, acesta era un alt nume pentru desemnarea globaliștilor pe care el îi numea Comitetul celor 300. Pe lângă aceasta, se credea că Rhodes avea legături și cu ultrasecretul și misteriosul grup *Illuminati*, lucru care s-a petrecut, cel mai probabil, prin intermediul legăturilor lui din cadrul Francmasoneriei.

Quigley identifica societatea secretă a lui Rhodes la plural, denumind-o Grupurile Mesei Rotunde; în 1915, organizația avea deja filiale în șapte țări. Deși a fost creată de Curtis și de alte persoane, finanțarea activităților societății venea în principal de la susținătorii lui Rhodes și ai lordului Milner. „Din 1925, au existat contribuții substanțiale din partea unor bogătași, precum și a unor fundații și firme aparținând comunității financiar-bancare mondiale, mai cu seamă de la trustul familiei Carnegie din Marea Britanie și alte organizații asociate cu familiile J.P. Morgan, Rockefeller, Whitney...“, adăuga Quigley, nemenționând numele Rothschild.

După moartea lui Rhodes, Milner, Rothschild și susținătorii lor din cercurile financiar-bancare internaționale au dobândit controlul total asupra Grupurilor Mesei Rotunde, care au început să se extindă cu mult dincolo de granițele imperiului britanic. Profesorul Quigley explică: „La sfârșitul Primului Război Mondial, a devenit evident pentru toți că organizarea acestui sistem [al Mesei Rotunde] trebuia să fie foarte mult extinsă“. Iată de ce Lionel Curtis a fost solicitat să înființeze Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, ca o organizație-umbrelă, care să reunească Grupurile Mesei Rotunde.

Analizând scopurile acestor grupuri, al căror principal obiectiv se pare că era acela de unire a tuturor națiunilor lumii intr-o singură entitate vorbitoare de limbă engleză, în scopul menținerii păcii și al aducerii stabilității și prosperității în zonele subdezvoltate ale lumii, Quigley le considera ca fiind „în cea mai mare parte a lor lăudabile“.

O mare ironie a sorții ar putea-o constitui faptul că organizația Grupurilor Mesei Rotunde, care propovăduia instaurarea păcii mondiale drept principalul său obiectiv, e posibil să fi contribuit direct la conceperea și transpunerea în practică a planului pentru fabricarea bombei atomice. În

perioada sa de expansiune, organizația a înființat multe filiale, una dintre ele fiind Institutul pentru Studii Aprofundate (ISA) de la Princeton, New Jersey. Acesta era „copia americană a Colegiului All Souls de la Oxford", potrivit spuselor lui Quigley. Acest institut a fost substanțial finanțat de către Consiliul General pentru Învățământ, fondat de familia Rockefeller. Aici, savanții care lucrau la fabricarea bombei atomice au fost sprijiniți în eforturile lor de către Robert Oppenheimer, Niels Bohr și Albert Einstein, toți trei membri ai ISA.

În ciuda acestui fapt, Quigley scria despre cei trei pe un ton admirativ: „Aceștia erau gentlemani culți, cu o comportare plăcută, ce aveau o experiență de viață socială oarecum limitată, fiind foarte preocupați de păstrarea libertății de expresie a minorităților și de domnia legii pentru toți..."

Alți scriitori nu au fost atât de darnici cu complimentele. Astfel, ziaristul William T. Still, în lucrarea intitulată *New World Order. The Ancient Plan of Secret Societies*, scria despre „planul vechi de secole al societăților secrete de a priva cetățenii americani de drepturile lor consfințite de Constituție".

„Rhodes a comis aceeași greșeală făcută de atâția umanitariști înaintea lui; el credea că-și putea îndeplini scopurile prin intermediul canalelor Frăției corupte. Prin urmare, a sfârșit prin a crea instituții care au căzut prompt în mâinile celor ce aveau să le folosească în mod foarte eficace pentru oprimarea rasei umane", scria William Bramley.

Dar nu numai organizațiile Mesei Rotunde au fost cele care le-au permis bogaților și puternicilor zilei din America să se întâlnească și să converseze. În anumite cercuri, erau legături de fraternitate desfășurate prin intermediul unor grupuri cu caracter mult mai secret, ca de pildă nefastul ordin al „Craniului și Oaselor".

„CRANIUL ȘI OASELE"

„Craniul și Oasele" este un ordin extrem de secret, ai cărui membri își spun „frați" și care se pare că se găsește doar la Universitatea Yale. A fost izvorul unui număr foarte mare de funcționari guvernamentali, care au transpus în viață scopurile globaliste ale „fraților" lor din alte grupuri secrete, conform spuselor cercetătorilor specializați în materie de conspirație.

„Ori de câte ori au fost acuzați că ar face parte dintr-o conspirație, membrii Consiliului pentru Relații Externe au protestat vehement, susținând contrariul; în cea mai mare măsură, au dreptate. Majoritatea membrilor acestei organizații nu sunt implicați în desfășurarea niciunei conspirații, neavând nici cunoștință de existența vreuneia. Totuși, există un grup ÎN CADRUL Consiliului pentru Relații Externe, ai cărui membri sunt și

membrii unei societăţi secrete; grupul acesta, care mai mult sau mai puţin controlează activitatea Consiliului pentru Relaţii Externe, îşi păstrează secrete adevăratele scopuri" (sublinierea provine din lucrarea originală) — afirma cercetătorul şi scriitorul Anthony C. Sutton.

Printre membrii acestei organizaţii s-au numărat oameni extrem de influenţi, cum ar fi: Henry Stimson, secretar de Război în administraţia preşedintelui Franklin D. Roosevelt, care a fost descris ca fiind „un bărbat aflat în miezul miezului clasei conducătoare americane", Averell Harriman, ambasadorul american în Rusia, editorul Henry Luce şi J. Richardson Dilworth, administrator de o viaţă al averii familiei Rockefeller.

Potrivit spuselor lui Sutton şi ale altor autori, această societate secretă nu e decât filiala americană a unei organizaţii secrete germane mai vechi. Ea este cunoscută sub diverse denumiri, fie „Capitolul 322", fie „Frăţia Morţii", fie „Ordinul"; acest grup este cel mai bine cunoscut sub denumirea de „Craniul şi Oasele" sau şi mai simplu, „Oasele".

Filiala americană a ordinului a fost fondată la Universitatea Yale în 1832, de generalul William Huntington Russell şi de Alphonso Taft.

Taft, care avea să devină secretar de Război în 1876 şi procuror general al SUA, precum şi ambasador în Rusia, era tatăl lui William Howard Taft, singura persoană care a avut atât funcţia de preşedinte al SUA, cât şi pe cea de preşedinte al Curţii Supreme a SUA.

La rândul lui, Russell avea să devină mai târziu membru al Congresului statal din Connecticut. Familia lui avea un rol important în desfăşurarea activităţii firmei Russell and Company, o firmă controlată de unele dintre cele mai bune familii de „sânge albastru" din Boston, care se îmbogăţiseră mai întâi de pe urma comerţului cu sclavi şi apoi de pe urma contrabandei cu opiu, o afacere înfloritoare în prima parte a secolului al XIX-lea. Unii cercetători credeau ca această origine dubioasă explica prezenţa pe emblema ordinului a simbolului corsarilor, format dintr-un craniu de mort şi două oase încrucişate, o emblemă utilizată pentru prima oară pe steagul vechilor Cavaleri Templieri. Potrivit spuselor lui Sutton, ordinul a fost adus din Germania la Yale de către Russell, al cărui văr, Samuel Russell, a participat activ la Războaiele Opiului din China, provocate de britanici. O broşură publicată în 1876, care descria amănunţit o investigaţie făcută la sediul de la Yale al ordinului „Craniul şi Oasele" (cunoscut sub denumirea de „Mormântul") de o societate secretă rivală, spunea: „Fondatorul acestei organizaţii [Russell] a fost în Germania înaintea începerii ultimului an de facultate, legând o prietenie trainică cu un important membru al unei societăţi secrete de acolo. Odată revenit la colegiul american, a adus cu sine autoritatea cu

care fusese învestit pentru a forma aici o filială a respectivei societăţi. Astfel au fost fondate « Oasele ».“

S-ar putea ca societatea secretă germană la care se face referire să nu fi fost alta decât misterioasa şi abominabila societate *Illuminati.* Ron Rosenbaum, unul dintre puţinii ziarişti care au îndrăznit să facă o serioasă analiză a activităţii organizaţiei „Craniul şi Oasele“, a observat că emblema oficială a acestui ordin, alcătuită dintr-un craniu de mort şi două oase încrucişate, era şi emblema oficială a societăţii secrete *Illuminati.* Într-un articol de investigaţie scris pentru revista *Esquire*, Rosenbaum afirma: „Se pare că, în cursul anchetei mele, am găsit întâmplător o legătură bine definită între originile ritualurilor organizaţiei « Oasele » şi cele ale binecunoscuţilor membri ai organizaţiei *Illuminati* din Bavaria [care] au existat cu adevărat între 1776–1785, fiind o societate secretă cu caracter ezoteric, având bune legături cu lojile şi mai misterioşilor liber-cugetători membri ai Francmasoneriei germane“.

Autorul Icke şi-a însuşit acest punct de vedere, scriind că ordinul nu era altceva decât „prezenţa în travesti pe teritoriul american a organizaţiei *Illuminati.* Simbolistica ceremoniei de iniţiere a acestei organizaţii ar părea să indice existenţa unor legături strânse cu Francmasoneria“. Prezenţa emblemelor masonice, a simbolurilor, a unui slogan german, chiar configuraţia camerelor de iniţiere, toate sunt identice cu cele care se găsesc în lojile masonice din Germania, asociate cu *Illuminati.*

Având în vedere originile dubioase ale fondatorilor organizaţiei şi ale familiilor lor, autorii Webster Griffin Tarpley şi Anton Chaitkin îşi avertizau cititorii cu privire la faptul că: „Fundalul pe care s-a întemeiat ordinul « Craniul şi Oasele » este o poveste despre contrabanda cu opiu şi dorinţa de a făuri un imperiu, asociată cu istoria unei lupte dure pentru dobândirea controlului asupra tinerei republici americane“.

Indiferent de motivele întemeierii sale, ordinul „Craniul şi Oasele“ a fost oficial înregistrat sub denumirea de Trustul Russell în 1856. Ordinul are întruniri anuale la sediul unui club de pe malurile fluviului Saint Lawrence, numit Deer Iland (*sic*). Greşeala ortografică din denumirea clubului a fost făcută la rugămintea donatorului său, George D. Miller, membru al ordinului.

În vreme ce, neîndoielnic, ordinul „Craniul şi Oasele“ este cel mai important grup secret, el nu e nici pe departe singurul. Conform spuselor lui Tarpley şi Chaitkin, „Princeton are, la rândul său, cluburile selecte unde se poate servi masa, mai cu seamă Ivy Club şi Cottage Club, ale căror tradiţii oligarhice provin de la Jonathan Edwards şi Aaron Burr, ajungând până în epoca fraţilor Dulles. La Harvard exista ultraselectul Porcelian (cunoscut şi

sub numele de « Clubul Porcului »); Theodore Roosevelt se lăuda în fața Kaiserului german cu faptul că era membru al acestui club; Franklin D. Roosevelt a fost, la rândul său, membru în mai puțin selectul « Club al Muștei »."

Alte cluburi secrete există și la Yale, „Capul de Lup" și „Pergamentul și Cheia", pentru a nu cita decât două dintre ele și, după cum spune Rosenbaum, orice persoană din lumea bună de pe Coasta de Est a SUA care nu este membră a ordinului „Craniul și Oasele" este mai mult ca sigur membră a unuia dintre celelalte cluburi pomenite mai sus. Dar niciun alt grup nu are în rândurile sale atâția membri bogați de sânge albastru precum ordinul „Craniul și Oasele".

În fiecare an, numai 15 boboci de la Universitatea Yale sunt aleși pentru a activa în ordin, în ultimul an de facultate.

Pe lângă faptul că li se cere să păstreze un secret desăvârșit asupra activității acestei organizații, membrilor „Oaselor" li se cere să părăsească camera unde se află dacă oricare dintre cei prezenți acolo ar pomeni numele grupului. Ordinul are propriile ceremonii și sisteme de desemnare a membrilor. Novicilor li se spune cavaleri, după moda societăților secrete mai vechi, precum Cavalerii Templieri, Cavalerii de Malta, Cavalerii Sfântului Ioan. Odată dobândită calitatea de membru deplin în Clubul „Craniul și Oasele", persoana respectivă este cunoscută sub numele de Patriarh, fiind onorată ca un membru fondator al Clubului.

Celor care nu sunt membri li se spune peiorativ „goimi" sau „vandali".

Scriitorul Sutton a remarcat că membrii activi ai organizației „Craniul și Oasele" provin din rândurile unui „« nucleu » alcătuit probabil din doar 20–30 de familii. Mai întâi, în rândurile acestui « nucleu » găsim descendenții vechilor familii americane, ai căror strămoși au ajuns pe Coasta de Est a SUA în secolul al XVII-lea, ca de exemplu Whitney, Lord, Phelps, Wadsworth, Allen, Bundy, Adams etc. Apoi, în acest « nucleu » găsim familii care s-au îmbogățit în ultima sută de ani și și-au trimis fiii să studieze la Yale și, cu timpul, aproape că au devenit la rândul lor familii de « sânge albastru », ca de exemplu Harriman, Rockefeller, Payne, Davison."

Icke scria că aceste familii afișau o grijă specific europeană cu privire la moștenitorii lor și la amestecul sângelui. El spune că aceste familii foloseau căsătoriile „aranjate" pentru a proteja și purifica tot mai mult liniile genetice ale așa-ziselor familii de „sânge albastru" care-și datorau originile averilor și influenței moștenite, traficului de droguri, comerțului cu sclavi și atentei alegeri a partenerilor de căsătorie. Aceste familii, astfel legate între ele, se ajută și se sprijină reciproc, în lupta menită să le asigure dominația mondială pe plan financiar, politic și genetic.

Rosenbaum era de acord cu acest punct de vedere, spunând: „Analizând atent lucrurile, ai impresia că între aceste familii ale membrilor ordinului « Craniul și Oasele » au loc foarte multe căsătorii interfamiliale. An după an va exista un membru al familiilor Whitney Townsend Phelps care va fi în aceeași clasă (din rândurile căreia se aleg membrii « Oaselor ») cu un Phelps Townsend Whitney. De fapt, un cercetător atent ar putea demonstra pe jumătate serios că, funcțional, organizația « Oasele » îndeplinește rolul unui program continuu de eugenie neoficială pentru familiile de « sânge albastru », cu scopul de a aduce gene noi și viguroase în sângele membrilor elitei stimsoniene."

Nepotismul este ceva adânc înrădăcinat în rândurile ordinului, ceea ce se poate observa din faptul că, în epoca modernă, problemele financiare ale Trustului Russell au fost rezolvate de către John B. Madden Jr., partener la firma Brown Brothers Harriman, care s-a constituit prin fuziunea, în 1933, dintre Brown Bros. & Company și W.A. Harriman & Company. Madden și-a început activitatea acolo în 1940, lucrând sub conducerea partenerului principal Prescott Bush, nimeni altul decât tatăl fostului președinte american George Bush, căci aceștia erau cu toții membri ai ordinului „Craniul și Oasele".

Un exemplu mai recent care demonstrează loialitatea extremă pe care o manifestă între ei membrii acestui ordin este scandalul din anii '80, referitor la implicarea lui Bush în activitățile infracționale desfășurate în cadrul Băncii de Creditare și Comerț Internațional (BCCI). Pe măsură ce ilegalitățile comise de bancă erau descoperite, în desfășurarea lor fiind implicate multe persoane importante, administrația Bush a făcut încercări de blocare sau ucidere „din fașă" a oricăror anchete serioase în această privință. În cele din urmă, subcomitetul senatorial care se ocupa de problema terorismului, a traficului de droguri și a operațiunilor internaționale ilicite, prezidat de senatorul de Massachusetts, John Kerry, a declanșat o anchetă formală asupra activității BCCI. Kerry era președinte al comitetului de campanie pentru alegerile senatoriale al Partidului Democrat, care primise sub formă de donații sume mari de bani, și era la rândul său membru al ordinului „Craniul și Oasele". În aceste condiții, ancheta condusă de el s-a împotmolit; referindu-se la acest lucru, Jack Blum, un procuror cu însărcinări speciale, atașat pe lângă respectivul subcomitet, spunea: „Am susținut încă de la început necesitatea efectuării unei temeinice anchete asupra tuturor activităților de la BCCI, dar am fost marginalizat, de parcă aș fi fost o muscă supărătoare. Din acel moment, s-a declanșat o operațiune de mușamalizare la nivel înalt a tuturor datelor și faptelor referitoare la BCCI, aceasta întâmplându-se după ce vameșii au descoperit întâmplător operațiunile de spălare

a banilor desfăşurate de această bancă la Miami; muşamalizarea continuă şi acum."

Atât interesele familiei Morgan, cât şi cele ale familiei Rockefeller erau bine reprezentate în cadrul ordinului. Membrul Percy Rockefeller a „legat" ordinul de proprietăţile Standard Oil, în vreme ce numele mai multor bărbaţi din familia Morgan apar pe listele cu membri ai ordinului „Craniul şi Oasele".

Dacă J.P. Morgan nu era membru al acestui ordin, Harold Stanley (membru al ordinului din anul 1908) s-a alăturat în 1915 băncii Guaranty Trust, aparţinându-i lui Morgan, pentru ca, în cele din urmă, să devină partener al acestuia şi preşedinte al firmei Morgan, Stanley & Co., în cadrul căreia cei doi erau asociaţi. W. Averell Harriman (membru al ordinului din 1913) era membru al consiliului de conducere de la Guaranty Trust. H.P. Whitney (membru al ordinului din 1894) şi tatăl său, W.C. Whitney (membru al ordinului din 1863), au fost directori la Guaranty Trust.

Fluxul puterii financiare nu era întotdeauna canalizat prin calitatea directă de membru al ordinului „Craniul şi Oasele" pe care o avea donatorul: „Ordinul controlează averea enormă a lui Andrew Carnegie, dar niciun membru al acestei familii nu a aparţinut vreodată ordinului. Ordinul a folosit averea familiei Ford într-un mod ce contravenea atât de flagrant cu dorinţele acestei familii, încât doi dintre membrii acesteia au demisionat din consiliul de conducere al Fundaţiei Ford în semn de protest. Cu toate acestea, niciun membru al familiei Ford nu a fost vreodată membru al ordinului. Numele Morgan nu a apărut niciodată pe listele membrilor, cu toate că unii dintre partenerii de afaceri ai acestei familii fac parte din cercul « interior » al ordinului, ca de exemplu (partenerul Harold) Stanley (de la firma Morgan, Stanley & Co.), (fiul lui Henry R.) Davison şi (John) Perkins", scria autorul Sutton.

McGeorge Bundy (membru al ordinului din 1940) a fost preşedinte al Fundaţiei Ford între 1966 şi 1979. În prima jumătate a anilor '60, Bundy a fost consilier pentru problemele securităţii naţionale în cadrul administraţiilor Kennedy şi Johnson. În aceeaşi perioadă, fratele său, William (membru al ordinului din 1939), care lucrase în cadrul CIA, a fost secretar adjunct de stat pentru problemele din Asia de Sud-Est şi regiunea Pacificului.

Multe alte nume ilustre pot fi legate de apartenenţa la acest ordin, ca de exemplu cele ale familiilor Low, Forbes, Coolidge, Delano, Taft, Stimson etc. Din prezent, îi amintim ca fiind membri importanţi ai ordinului pe preşedintele Bush (membru al ordinului din 1949), William Bissell (membru al ordinului din 1925), al cărui frate, Richard Bissell, a devenit director adjunct al Departamentului de Planificare din cadrul CIA, Amory Howe

Bradford (membru al ordinului din 1943), care s-a căsătorit cu Carol Warburg Rothschild în 1941, pentru ca, la puţin timp după aceea, să devină director general al cotidianului *The New York Times*, Henry Luce (membru al ordinului din 1919), care a devenit preşedinte al puternicului şi influentului imperiu editorial Luce, înglobând revistele *Time* şi *Life*, *şi* William F. Buckley (membru al ordinului din 1950), ziarist de orientare conservatoare, ale cărui articole sunt publicate de mai multe ziare şi reviste americane.

Scriitorii Tarpley şi Chaitkin nu considerau că această organizaţie este o simplă şi inocentă frăţie studenţească. Ei scriau că: „Secolul actual datorează multe din grozăviile sale familiilor americane anglofile de mare influenţă, care au ajuns să domine ordinul « Craniul şi Oasele », folosindu-l ca pe o agendă de recrutare a acoliţilor politici, lucru pe care-l fac mai cu seamă familiile Harriman, Whitney, Vanderbilt, Rockefeller şi avocaţii lor, familiile Lord, Taft, Bundy".

Alţi cercetători consideră că organizaţia „Craniul şi Oasele" reprezintă epicentrul controlului exercitat asupra Noii Ordini. Ordinul a fost considerat „o rampă de lansare" pentru a accede ca membru al Consiliului pentru Relaţii Externe, al Clubului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale.

După ce a examinat influenţa şi controlul exercitate de ordin în domeniile politicii externe, finanţelor, învăţământului şi religiei, autoarea şi editoarea de orientare creştină Texe Marrs le atrăgea atenţia cititorilor asupra faptului că „pentru a vedea realitatea, ordinul « Craniul şi Oasele » trebuie demascat ca pericol omniprezent în calea exercitării libertăţilor şi drepturilor noastre constituţionale".

Încercând să dea o posibilă explicaţie simbolurilor sinistre ale ordinului, Rosenbaum scria: „Acestea se datorau, pur şi simplu, caracterului foarte sensibil al tânărului Russell [care] în mod cu totul întâmplător a ales un tip de mascaradă pseudo-masonică asemănător cu riturile *Illuminati.* Cu toate că probabil dădea dovadă de un oarecare sarcasm, el mai sugera şi posibilitatea ca familiile de sânge albastru de pe Coasta de Est a SUA să fie creaţia demonică a unei elite clandestine care manipulează istoria, iar ordinul « Craniul şi Oasele » să fie unul dintre centrele sale de recrutare a aderenţilor politici."

Rosenbaum afirma, de asemenea, că ordinul „Craniul şi Oasele" se găseşte „într-o accentuată derivă, urmată de declin" şi că în ultimii ani a devenit o organizaţie „mai apatică, narcisistă, aflată în căutarea confortului şi, după cum spun unii, chiar un grup decadent".

Controversele referitoare la ordin s-au evidenţiat în timpul alegerilor prezidenţiale din 1980. Fostul preşedinte al Partidului American al Muncii,

Lyndon H. LaRouche, a intrat în campania prezidenţială naţională ca independent. În alegerile preliminare din statul New Hampshire, el l-a atacat pe candidatul republican, George Bush, pentru afilierea sa la ordin, afirmând: „Ordinul « Craniul şi Oasele » nu este o simplă frăţie, nici o asociaţie studenţească specială cu lozinci mai deosebite, ci este un cult al conspiraţiei îndreptat împotriva Constituţiei SUA. Ca şi « Apostolii » de la Cambridge, cei ce intră în ordinul « Craniul şi Oasele » devin pentru toată viaţa agenţi secreţi foarte eficienţi ai Serviciului britanic de informaţii, dedicându-se trup şi suflet îndeplinirii misiunii lor." Mulţi observatori au crezut că dezvăluirile legate de apartenenţa preşedintelui Bush atât la ordinul „Craniul şi Oasele", cât şi la Comisia pentru Relaţii Externe şi la Comisia Trilaterală, au determinat pierderea alegerilor preliminare din New Hampshire şi, în cele din urmă, a preşedinţiei în 1980.

Sutton declara: „Ordinul fie că a înfiinţat, fie că a pătruns în aproape toate organizaţiile importante de cercetare, politice şi de formare a opiniei din SUA."

Există indicii potrivit cărora Sutton ar putea avea dreptate în această privinţă. Una dintre cele mai serioase investigaţii făcute vreodată privitoare la acţionarii instituţionali a fost un studiu realizat în 1980 de către Comitetul Senatorial pentru Probleme Guvernamentale, intitulat *Structure of Corporate Concentration*. În concluziile lui, aşa cum au fost publicate de către Donald Gibson, se mergea direct la ţintă, afirmându-se: „Instituţiile financiare care fie că sunt parte componentă, fie că sunt foarte apropiate prin relaţii de afaceri de consorţiul financiar-bancar al familiilor Morgan şi Rockefeller reprezintă forţa dominantă din economia SUA".

După studierea acestui raport, Gibson scria: „Consiliul de administraţie al firmei Morgan avea printre membrii săi persoane ce erau şi membre ale consiliilor de administraţie a 31 din primele 100 de firme importante din ţară. Aşa se face că Citicorp era legată prin acest sistem de 49 de companii de pe lista despre care am vorbit mai sus, iar Chase Manhattan, Chemical Bank şi Metropolitan Life aveau, fiecare din ele, alte 24 de companii importante reprezentate în consiliile lor de conducere. Acestea, şi o mulţime de alte legături existente între primele o sută de firme importante din SUA, asigură existenţa unei dense reţele de relaţii întărite prin frecvente legături la nivel interpersonal, desfăşurate prin intermediul cluburilor private, şi de faptul că oamenii au absolvit aceleaşi şcoli, s-au căsătorit între ei şi sunt membri în organizaţii precum Consiliul pentru Relaţii Externe (ordinul « Craniul şi Oasele », Comisia Trilaterală) şi Consiliul pentru Afaceri."

Gibson a mai remarcat faptul că cel puţin alte două instituţii finanţate de familiile Morgan şi Rockefeller se găseau printre primii şase acţionari

majoritari la AT & T, General Motors, Du Pont, Exxon, General Electric, IBM, United Technologies şi Union Pacific.

La fel ca şi în cazul altor societăţi secrete, pot fi descoperite multe dovezi ale legăturilor dintre ordinul „Craniul şi Oasele" şi CIA. Pe lângă sus-menţionaţii Bush, Bundy, Bissell, dintre alţi membri ai ordinului „Craniul şi Oasele", care, de-a lungul anilor, au devenit funcţionari ai CIA, îi putem cita pe directorul de personal F. Trubee Davison (membru al ordinului din 1918), pe şeful reţelei informative a CIA de la Beirut, James Buckley (membru al ordinului din 1944), pe directorul adjunct al Departamentului de Planificare al CIA, beneficiar al unei burse Rhodes, Hugh Cunningham (membru al ordinului din 1934), şi pe poetul Archibald MacLeish (membru al ordinului din 1915), care l-a ajutat pe William Donovan, şeful Biroului de Servicii Strategice (BSS) să formeze CIA, în ultima parte a anilor '40.

„Universitatea Yale a influenţat Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) în dezvoltarea sa mai mult decât oricare alta, făcând-o să semene cu o reuniune între colegi de an", declara profesorul de istorie de la Yale, Gaddis Smith. Rosenbaum şi-a făcut o datorie de onoare din a preciza că, în argoul de la Yale, denumirea unui membru al unei societăţi secrete este „fantomă", acelaşi termen fiind folosit şi de către CIA pentru desemnarea unui agent secret ce lucrează sub acoperire.

Totuşi, CIA este doar una dintre numeroasele agenţii guvernamentale pe care mulţi le acuză că sunt folosite pentru provocarea schimbărilor şi exercitarea controlului, împreună cu zeci de organizaţii „de paie", fundaţii, *think-tank*-uri şi grupuri de studiu, create şi/sau finanţate de societăţile secrete. Mulţi cercetători susţin că asemenea organizaţii private au fost, de fapt, create de către membrii marcanţi ai societăţilor secrete.

FUNDAŢIILE SCUTITE DE IMPOZITE ŞI AGENŢIILE DE „ALFABETIZARE" ÎN MATERIE DE GUVERNARE

Astăzi, numai pe teritoriul SUA funcţionează peste 40 000 de fundaţii scutite de impozite, majoritatea afişând intenţii dintre cele mai lăudabile. Totuşi, la o cercetare mai atentă a acestui fenomen, se poate constata că multe dintre ele transpun în viaţă agenda societăţilor secrete privind globalizarea şi crearea unui guvern centralizat al lumii.

Norman Dodd, director de cercetări al Comitetului Camerei Reprezentanţilor pentru Investigarea Activităţii Fundaţiilor şi a Organizaţiilor Comparabile cu ele, relata în 1952 că preşedintele Fundaţiei Ford îi spusese pe şleau că: „Acţionând conform ordinelor primite de la Casa Albă, fundaţia

sa trebuia să-și folosească puterea conferită de posibilitatea de a acorda burse astfel încât acest lucru să conducă la apariția unor modificări în viața cotidiană a americanilor, menite să facă foarte ușoară fuzionarea noastră cu URSS". Prăbușirea comunismului, creșterea rolului global al ONU și al NATO, împreună cu diferitele tratate economice în vigoare, dau impresia că acest obiectiv este aproape atins.

O privire superficială aruncată de câțiva scriitori asupra activității unora dintre organizațiile și fundațiile mai vechi și mai noi, care au avut legături cu ordinul „Craniul și Oasele", cu Consiliul pentru Relații Externe, cu Comisia Trilaterală, *Illuminati* etc., dezvăluie surprize de proporții. Pentru a numi doar câteva dintre acestea, cităm: Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, Uniunea Americană pentru Apărarea Libertăților Civile, Consiliul American pentru Relațiile Interrasiale, Institutul American de Presă, Liga Americană Anticalomnie, Biroul Arab, Institutul de la Aspen, Asociația pentru Studiul Psihologiei Umane, Institutul Memorial Battelle, Centrul pentru Studii Aprofundate în Domeniul Științelor Comportamentale, Centrul pentru Drepturile Constituționale, Centrul de Studii Cubaneze, Centrul pentru Dezvoltarea Instituțiilor Democratice, Liga Socialiștilor Creștini, Liga Comunistă, Fondul pentru Protecția Mediului Înconjurător, Societatea Fabiană, Fundația Ford, Fundația pentru Progresul Național, Fondul Marshall pentru Germania, Institutul Hudson, Institutul pentru Relațiile din Zona Pacificului, Institutul de Cercetări privind Traficul de Droguri, Criminalitatea și Justiția, Institutul Internațional de Studii Strategice, Institutul Mellon, Societatea de Metafizică, Grupul Milner, Societatea Mount Pelerin, Asociația Națională pentru Propășirea Persoanelor de Culoare, Consiliul Național al Bisericilor, Fundația pentru o Lume Nouă, Institutul Rand, Institutul de Cercetări de la Stanford, Institutul Tavistock pentru Cercetarea Relațiilor Umane, Uniunea Savanților Preocupați, Crucea Roșie Internațională și YMCA.

De exemplu, Institutul Aspen este un „concern global ce exercită o influență considerabilă pe plan diplomatic", care are bunuri în valoare de aproape 60 de milioane de dolari și găzduiește „regulat președinți, prim-miniștri, filozofi, oameni de stat, consilieri, educatori, ziariști, artiști, activiști, precum și o serie întreagă de reprezentanți ai corporațiilor a căror listă ar putea rivaliza cu cea a celor 500 cei mai bogați oameni din lume", nota Paul Anderson în articolul scris pentru *Aspen Times Weekly*. „Totuși, în ciuda importanței naționale, ba chiar internaționale pe care o are, Institutul rămâne o enigmă pentru majoritatea locuitorilor și vizitatorilor Aspenului."

Acesta a fost fondat în anii '40, sub denumirea de „Institutul Aspen pentru Studii Umaniste" — la termenul de umanism s-a renunțat în anii '70. Pe

lista fondatorilor se găseau: Walter Paepcke, un industriaş din Chicago; Robert Maynard Hutchins, preşedinte al Universităţii din Chicago, instituţie de învăţământ aflată sub dominaţia aproape totală a familiei Rockefeller, Mortimer Adler, filozof şi membru al Consiliului pentru Relaţii Externe şi al ordinului „Craniul şi Oasele", Henry Luce, puternicul conducător al trustului de presă „Time-Life". Toţi aceştia erau îndeaproape legaţi de interesele companiei Encyclopaedia Britannica Inc., companie afiliată la Universitatea din Chicago.

În ciuda existenţei unei serii de neînţelegeri grave cu municipalitatea oraşului Aspen privitoare la drepturile de extindere şi folosire a pământului, institutul continuă să folosească atmosfera odihnitoare a Munţilor Stâncoşi pentru a-i linişti pe participanţii la foarte influentele şi multele sale conferinţe şi seminarii.

Institutul pentru Studii Politice (ISP) este o organizaţie-umbrelă care are în rândurile ei sute de grupuri diverse ce reprezintă ambele orientări ale spectrului politic, continuând să-şi desfăşoare activitatea la Washington. El este încă un exemplu de organizaţie a cărei activitate este indisolubil legată de societăţile secrete. Referindu-se la aceasta, publicistul Coleman scria: „IPS a modelat şi remodelat politica internă şi externă a SUA, încă de pe vremea înfiinţării sale de către James P. Warburg şi de cei care reprezentau interesele familiei Rothschild în SUA; a fost potenţat de către Bertrand Russell şi de socialiştii britanici, prin reţelele lor din America. Obiectivele IPS proveneau dintr-o agendă de lucru redactată de Organizaţia Mesei Rotunde din Marea Britanie, unul dintre cele mai remarcabile fiind acela de a crea Noua Stângă ca o mişcare de masă pe teritoriul SUA. Pentru realizarea acestui obiectiv, IPS trebuia să provoace apariţia unor tulburări, răspândind haos precum se răspândeşte focul în preerie, să prolifereze idealurile socialiştilor nihilişti de extremă stângă, să *sprijine utilizarea fără restricţie* a drogurilor de toate felurile şi să reprezinte arma cu care să fie înfrânţi politicienii conformişti din SUA."

Potrivit spuselor lui Coleman, fondatorii IPS, Richard Barnett şi Marcus Raskin, au controlat elemente extrem de diverse, precum Panterele Negre, Daniel Ellsberg, Morton Halperin, angajat al Consiliului pentru Securitate Naţională, Organizaţia Meteorologilor, Organizaţia „Venceremos", precum şi personalul implicat în desfăşurarea campaniei electorale a candidatului la preşedinţia SUA George McGovern.

Steven Powell nota că „unul dintre obiectivele oficial recunoscute ale IPS era dezintegrarea tuturor instituţiilor economice, politice, sociale, culturale din SUA". Imediat după terminarea unei foarte stricte anchete încheiate cu puţin timp înainte de prăbuşirea comunismului, conchidea: „Un

control financiar (efectuat asupra activităţilor IPS) dezvăluie că multe dintre acestea, vrând-nevrând, slujesc şi intereselor URSS. IPS-ul a avut un foarte mare succes în promovarea unor obiective radicale, reuşind totodată să păstreze aparenţa unui centru de cercetări universitare de orientare liberală."

Potrivit cercetătorilor conspiraţiilor, cea mai mare parte a fondurilor necesare pentru desfăşurarea activităţilor IPS provine de la anumite organizaţii a căror activitate este strâns legată de Consiliul pentru Relaţii Externe, dintre acestea putând fi citată Fundaţia Rubin, reprezentată de firma newyorkeză de avocatură Lord, Day & Lord. Familia Lord a avut reprezentanţi în cadrul ordinului „Craniul şi Oasele" începând încă din 1898. Winston Lord (membru al ordinului din 1959), un fost consilier şi asistent al lui Henry Kissinger, a fost ales în 1983 preşedinte al Consiliului pentru Relaţii Externe, iar, mai târziu, a fost numit de preşedintele Reagan ambasador în China.

Preşedinte al Fundaţiei Ford o îndelungată perioadă a fost omniprezentul McGeorge Bundy, membru în Consiliul pentru Relaţii Externe, membru al ordinului „Craniul şi Oasele" şi consilier pentru securitate naţională, care a fost „eminenţa cenuşie" din spatele incidentului din Golful Tonkin, ce a condus la precipitarea ostilităţilor războiului din Vietnam.

La mijlocul anilor '80 a căpătat amploare o mişcare ce milita în favoarea rescrierii anumitor pasaje din Constituţia SUA, fapt datorat în parte şi activităţii Centrului pentru Studiul Instituţiilor Democratice, care a fost înfiinţat cu bani proveniţi de la Fundaţia Ford. Acţiunea a eşuat din cauza unei opoziţii acerbe şi extrem de răspândite faţă de obiectivele sale.

Părerile bogătaşilor referitoare la politica mondială şi organizarea socială a lumii le sunt impuse concetăţenilor lor prin înfiinţarea şi sprijinirea financiară a unor importante centre de învăţământ, precum Şcoala de Economie şi Ştiinţe Politice de la Londra. Fondurile necesare pentru crearea sa au provenit de la Fundaţia Rockefeller, de la Fondul familiei Carnegie pentru Marea Britanie şi de la alţi cetăţeni, ale căror interese erau legate de J.P. Morgan & Company. Această prestigioasă şcoală a fost fondată de Sidney James Webb, membru fondator al Societăţii Fabiene.

Înfiinţată în 1883 la Londra, Societatea Fabiană era un grup de socialişti adepţi ai evoluţionismului, care şi-au luat denumirea de la cel numele generalului roman Fabius Cunctator, care a reuşit să înfrângă armata lui Hannibal — mult mai numeroasă decât cea romană — printr-o serie de atacuri-surpriză, după executarea cărora se retrăgea imediat, neacceptând lupta deschisă cu adversarul. Evitând confruntările directe, Fabius a reuşit, în cele din urmă, să obţină victoria pe termen lung. Socialiştii fabieni, al căror scop era de „a reorganiza societatea prin emanciparea proprietăţii

asupra pământului și a capitalului industrial și eliberarea sa din mâinile proprietarilor individuali și de clasă", au ținut seama de tacticile lui Fabius. De fapt, problema tacticii era cam singura diferență dintre socialiștii fabieni și comuniști. În timp ce comuniștii doreau înființarea unor guverne socialiste prin revoluție, fabienii se mulțumeau să se miște încet către instaurarea socialismului, prin intermediul activității propagandistice și al adoptării unei legislații cu caracter socialist.

Fabienii au fost criticați pentru metodele folosite de unul dintre cei mai importanți membri ai lor, scriitorul H.G. Wells. În 1906, acesta spunea: „Descopăr în societatea noastră o concepție ciudată, bazată pe viclenie, ce se aseamănă cumva cu o credință potrivit căreia lumea poate fi împinsă către socialism fără a-și da seama de asta". În loc să accepte această chemare către mai multă franchețe, fabienii au ignorat îndemnul lui Wells, continuând aplicarea tacticii lor bazate pe secretomanie și subterfugii.

Din rândurile fabienilor putem cita alte două importante personalități, George Bernard Shaw și economistul englez John Maynard Keynes, a cărui teorie privitoare la „noua economie", care susținea ideea unui control guvernamental mai strict asupra economiei și a unei datorii publice mai mari, a constituit temelia gândirii economice americane până la apariția „Reaganomiei", adică a concepției economice a lui Reagan, și a unui curent al gândirii economice contrar acestuia, generat de economistul Milton Friedman, de la Universitatea din Chicago.

Nereușind să-și impună idealurile socialiste în cadrul partidelor Liberal și Conservator din Marea Britanie, în 1906, fabienii au înființat puternicul Partid Laburist.

Pe la începutul secolului XX, James Webb, fondatorul Societății Fabiene, a reorganizat Universitatea din Londra, transformând-o într-o federație de instituții de învățământ, iar, în 1902-1903, a conceput legile învățământului din Marea Britanie, fondând și Școala de Economie din Londra.

Dintre personalitățile renumite care au studiat la Școala de Economie de la Londra, îi putem cita pe David Rockefeller, Joseph Kennedy Jr. și fratele său mai tânăr, viitorul președinte al SUA, John F. Kennedy, Robert Kennedy Jr., viitorul senator Daniel Moynihan, autorul Zecharia Sitchin și comentatorul de știri Eric Sevareid.

Dintre agențiile guvernamentale unde se învață „alfabetul" guvernării susceptibile de a intra sub controlul societăților secrete, amintim nu doar Agenția Centrală de Informații (CIA), ci și Consiliul pentru Probleme de Securitate Națională (NSC), Biroul Federal de Investigații (FBI), Agenția Națională de Securitate (NSA), Agenția de Culegere a Informațiilor din Domeniul Apărării (DIA), Biroul Național de Recunoaștere (NRO),

Agenția Națională de Combatere a Traficului de Droguri (DEA), Biroul de Control al Traficului cu Alcool, Tutun și Arme de Foc (BATF), Serviciul de Taxe și Impozite (IRS), Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Criză (FEMA) etc. Aceste agenții sunt ele însele obișnuite să păstreze secretul asupra activității lor, citând în sprijinul acestei atitudini motive de securitate națională, privilegiul executiv sau necesitatea de a proteja fie informatorii, fie conținutul unor dosare referitoare la anumite infracțiuni și la autorii lor.

Unul dintre cele mai bune exemple ale modului în care societățile secrete exercită controlul asupra punctelor-cheie în care se iau deciziile guvernamentale îl poate constitui Consiliul pentru Probleme de Securitate Națională, care, încă de la înființarea sa, prin intermediul Legii pentru Securitatea Națională din 1947, a ajuns să domine deciziile politice americane, inclusiv pe cele referitoare la folosirea forței armate. Majoritatea americanilor habar nu au care este componența exactă a puternicului consiliu. S-ar putea să fie surprinși aflând că principalii membri ai acestuia sunt președintele, vicepreședintele, secretarii de stat de la Departamentul de Stat și de la cel al Apărării, funcții care au fost deținute mai cu seamă fie de membri ai Consiliului pentru Relații Externe, fie de cei ai Comisiei Trilaterale pe tot parcursul secolului XX.

Dacă cei de la conducerea guvernului și din fruntea marilor întreprinderi se află sub controlul societăților secrete, așa cum afirmă majoritatea scriitorilor specializați în acest domeniu, înseamnă că activitatea agențiilor și a departamentelor subordonate acestora trebuie să aibă prea puțină importanță, căci angajații guvernamentali, care, în cea mai mare parte, sunt oameni cinstiți și funcționari conștiincioși, nu fac decât să urmeze ordinele primite, transpunând în viață politicile stabilite de superiorii lor. Foarte mulți funcționari guvernamentali fie și-au pierdut locurile de muncă, fie au demisionat în fața unor directive ce-i uluiesc și îngrozesc pe cei care nu cunosc secretele din cercurile înalte ale guvernării.

Mulți dintre contemporanii noștri cred că același grup mic de bărbați și femei, împreună cu prietenii și asociații lor, nu numai că manipulează desfășurarea evenimentelor importante de pe plan mondial, ci controlează și fundațiile scutite de impozite. Aceștia iau legătura între ei printr-o mare varietate de mijloace — afaceri și politică la nivel mondial, conferințe, întruniri cu caracter social, fundații etc., constituindu-se, prin urmare, într-un grup foarte solidar. El a primit multe denumiri: Noua Ordine Mondială, Comitetul celor 300, *Illuminati*, Frăția Secretă sau, pur și simplu, „ei". Mai mulți scriitori specializați în acest domeniu merg până acolo, încât sugerează

chiar că aceste persoane sunt la rândul lor îndrumate sau controlate de inteligențe neumane, descrise ca fiind „gardieni de închisoare“ sau „custozi“.

„Până la începutul secolului XX, acest plan, pentru instaurarea unei Noi Ordini Mondiale s-a centrat pe Masonerie, apoi pe Masoneria Iluminată, dar apoi, odată cu apariția Grupurilor Mesei Rotunde, care există și azi, și a confraților lor americani, Consiliul pentru Relații Externe, ștafeta transpunerii în practică a acestui plan a fost trecută dintr-un secol într-altul“, scria ziaristul William T. Still.

Pe la mijlocul lui 1999, se părea că aceeași veche ștafetă era încă trecută dintr-o mână în alta, pe măsură ce anul electoral 2000 se apropia. Militând pentru instaurarea unei guvernări „conservatoare cu față umană“, George W. Bush, fiul cel mai mare al fostului președinte și director al CIA, care este membru în toate societățile secrete pomenite mai sus, era principalul candidat republican la alegerile prezidențiale. Vicepreședintele lui Bill Clinton, membru, de asemenea, al Consiliului pentru Relații Externe, Al Gore, conducea o „gașcă“ de democrați certăreți și dubioși, care urmăreau același scop ca și Bush Jr. Încă de la începutul campaniei sale electorale, Gore a căutat sprijinul și îndrumarea oamenilor importanți de pe Wall Street.

Din nou, electoratul american era pus să aleagă între Bush, care era sprijinit de adepții globalizării, și Gore, sprijinit și el de aceiași oameni. În aceste condiții, este limpede că susținătorii globalismului vor fi câștigători, indiferent de rezultatul alegerilor.

Spre sfârșitul lui 1999, globalismul a suferit o ușoară înfrângere, când mai mult de 60 000 de demonstranți reprezentând un amestec ciudat de unioniști, ecologiști și adepți ai respectării stricte a prevederilor constituționale ale SUA, de unde și numele de „constituționaliști“, au protestat împotriva pierderii suveranității SUA și a locurilor de muncă de acolo, în timpul unei întruniri a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), desfășurate la Seattle. Așa cum era de așteptat, mijloacele de informare aflate în proprietate corporatistă au prezentat protestul în mod tendențios, scriind că participanții nu erau decât niște golani fără teamă de lege și de Dumnezeu, cu toate că alte relatări susțineau că tulburările au început numai după ce poliția înarmată până în dinți s-a repezit asupra demonstranților pașnici, bătându-i cu bastoanele de cauciuc și utilizând împotriva lor grenade lacrimogene și fumigene în încercarea de a-i împrăștia.

Aceste tulburări au izbucnit, pur și simplu, deoarece controversatul Acord General pentru Tarife și Comerț (GATT), rebotezat în 1995 Organizația Mondială a Comerțului (OMC), era perceput de majoritatea participanților la demonstrație ca fiind doar un mijloc de transpunere în practică a țelului Clubului Bilderberg, de a înlătura toate barierele din calea comerțului

liber. Remarcând faptul că acesta din urmă „sparge vechile naționalități" și „grăbește izbucnirea revoluției sociale", Karl Marx proclama, în 1848, că: „Sunt un adept al comerțului liber."

Pe măsură ce scopul instaurării unei Noi Ordini Mondiale este azi tot mai aproape de a fi pus în practică, autorii și cercetătorii care manifestă suspiciuni privitoare la rolul jucat de societățile secrete și sprijinitorii lor financiari în activitatea guvernamentală, de afaceri și a fundațiilor, simt că se confruntă cu o rețea enormă de obstrucții, menită să-i descurajeze în încercarea lor de a aduce adevărul la cunoștința marelui public. Editurile importante refuză să publice, iar agențiile de presă refuză să accepte sau să distribuie aceste articole, adesea ridiculizându-i pe autorii lor, etichetându-i drept „alarmiști" și „susținători ai teoriei conspirației". Din când în când, cei care cercetează prea amănunțit aceste subiecte sunt amenințați chiar cu folosirea forței.

Astfel, ochii cetățeanului de condiție medie, care este condiționat astfel încât să ia în serios numai știrile prezentate zilnic de mass-media, se umplu de suspiciune la orice discuție referitoare la societățile secrete sau la istoria ascunsă a omenirii. La urma urmei — se întreabă ei — dacă oricare dintre aceste lucruri ar fi adevărate, oare nu s-ar vorbi despre ele la emisiunea *Sixty Minutes* sau la telejurnalele de seară și de noapte?!

PENTRU NOI SUNT NOUTĂȚI

În vreme ce mijloacele de informare în masă nu funcționează în secret, structura lor internă și modul de operare rămân un mister pentru cea mai mare parte a publicului, iar influența lor nu poate fi subestimată.

Pe tot parcursul anului 1998, nimeni nu se putea gândi prea mult la consecințele transferului tehnologiei nucleare către China sau la cele ale semnării de către Clinton a unor ordine executive, cum ar fi extinderea cu mai mult de 244 km a zonei internaționale în largul graniței de sud a SUA. Mass-media au determinat publicul să-și concentreze atenția numai asupra escapadelor erotice ale lui Clinton.

Criticul mass-media Michael Parenti declara: „Mass-media s-ar putea să nu ne poată spune tot timpul ce să gândim, dar este ciudat faptul că profesioniștii acestui domeniu au un succes extraordinar atunci când ne spun la ce să ne gândim".

Multă lume se plânge de faptul că mijloacele de informare importante sunt superficiale, conformiste și subiective în privința selectării știrilor prezentate. Un recent sondaj de opinie al Centrului de Cercetări Pew a arătat că, în proporție de 60%, subiecții credeau că relatările din presă sunt

necinstite și incorecte. O publicație care a supraviețuit în industria știrilor, *Editor & Publisher*, a arătat faptul că până și jurnaliștii au o părere asemănătoare. Aproape jumătate din membrii săi și-au exprimat opinia că modul de tratare a știrilor este superficial și necorespunzător.

Criticii spun că scopul instituțiilor mass-media importante nu este acela de a prezenta realitatea așa cum este, ci, mai degrabă, de a o prezenta așa cum doresc proprietarii lor. Parenti scria că: „Cel mai important rol al presei este acela de a recrea continuu și de a le prezenta cititorilor un punct de vedere asupra realității, care să sprijine actuala distribuție a puterii economice și orânduirea socială existentă, bazată pe clase." Această perspectivă ambiguă poate fi remarcată clar în termenii folosiți în relatările cu privire la „conflictele de muncă" — nu se folosește niciodată termenul *conflicte manageriale*. El a arătat faptul că managementul face întotdeauna „oferte", în vreme ce sindicatele au întotdeauna „revendicări". „Multe dintre lucrurile prezentate ca știri nu sunt decât transmiterea necritică a opiniilor oficiale către un public care nu bănuiește nimic", scria Parenti. Ziaristul Britt Hume spunea la rândul său: „Ceea ce reporterii prezintă ca obiectivitate este doar un fel de neutralitate nechibzuită. Reporterii n-ar trebui să încerce să fie obiectivi, ci doar să fie cinstiți."

Totuși, puterea reunită a mijloacelor de informare este copleșitoare. Un studiu în acest sens, efectuat în 1994 de către Veronis, Suhler & Associates, releva faptul că americanul de condiție medie petrece mai mult de patru ore pe zi privind la televizor, trei ore ascultând radioul, 48 de minute ascultând înregistrări muzicale, 28 de minute citind ziarele, 17 minute citind cărți și 14 minute citind reviste.

Consolidarea puterii mass-media corporatiste, care fabrică aceste produse consumatoare de timp, s-a accelerat foarte mult în anii '90, ceea ce a făcut ca unele instituții de presă, cândva prestigioase, să nu mai fie decât niște sisteme de distribuire a reclamelor. Și chiar și numărul acestora scade. Ben Bagdikian, fost decan al Școlii de Jurnalism de la Universiatea California din Berkeley, scria că: „În 1982, mai mult de 50 de corporații controlau majoritatea mass-media din SUA. Până în ianuarie 1990, numărul acestora se redusese la numai 23 de corporații, iar până la sfârșitul lui 1997 ajunsese la 10 corporații."

Conform studiilor efectuate de Standard and Poor's, primele zece corporații mass-media (pornind în ordine descrescătoare) erau: Time-Warner (reviste, radio-TV, televiziune prin cablu); Walt Disney Co. (ziare, reviste, radio-TV, televiziune prin cablu); Tele-Communications Inc. (televiziune prin cablu); News Corp. (ziare, reviste, radio-TV, televiziune prin cablu, altele); CBS Corp. (radio-TV, televiziune prin cablu ș.a.); General Electric

(radio-TV, televiziune prin cablu); Gannett Co. (ziare, radio-TV, televiziune prin cablu); Advance Publications (ziare, reviste); Cox Enterprises (ziare, radio-TV, televiziune prin cablu); New York Times Co. (ziare, reviste, radio-TV).

Fiecare dintre aceste zece companii au încasări anuale brute mai mari decât cele ale următoarelor cele mai mari 15 companii mass-media la un loc.

În anii '90, „firmele de telecomunicații erau implicate în campania cea mai vizibilă și dramatică pentru încheierea de alianțe între corporații și consolidarea lor", scria autorul Greider în lucrarea *One World, Ready or Not*: „AT & T, Time Warner, TCI, MCI, Ameritech și Nynex, CBS, ABC, Disney și multe altele încheiau înțelegeri de fuziune total năucitoare, firmele americane grăbindu-se să se unească ca putere de piață și investiții tehnologice în sistemele de transmitere a datelor prin cablu și de telefonie, în transmiterea de emisiuni, producerea de filme, editarea de publicații și alte mijloace, în vreme ce concepeau simultan parteneriate în domeniul telecomunicațiilor destinate străinătății. Publicul american avea să asigure capitalul necesar creării acestor uriașe noi conglomerate din domeniul telecomunicațiilor prin taxele excesiv de mari pe care le plăteau companiilor de cablu și telefon. În mod clar, câștigătorii acestui pariu aveau să fie câțiva membri ai consiliilor de conducere și câteva conglomerate mass-media foarte puternice, care acum erau la fel de importante și dominante pe piața americană, precum fuseseră trusturile feroviare și petroliere prin anii '90 din secolul al XIX-lea."

S-ar putea ca veteranii celui de-al Doilea Război Mondial să se cutremure aflând că, odată cu achiziționarea, în iulie 1998, a editurii Random House, firma germană Bertelsmann A.G. a devenit cea mai mare casă de editură de limbă engleză din lume. Aceasta controlează acum mai mult de 20 de edituri dintre cele mai importante, printre care cităm: Ballantine, Bantam, Crown, Del Ray, Delacorte Press, Broadway Books, Dell, Dial, Doubleday, Fawcett, Harmony, Laurel, Pantheon, Princetown Review și Times Books. Pe lângă această rețea de edituri, în octombrie 1998, compania Bertelsmann, care are sediul central la Frankfurt, orașul natal al lui Mayer Rothschild, a achiziționat și 50% din acțiunile barnesandnoble.com, un *site* de vânzare a cărților pe Internet.

Dincolo de consolidarea proprietății, există un număr tot mai mic de companii de distribuție, care sunt foarte importante pentru răspândirea pe scară largă a informației. În 1996, redactorii de la *Standard & Poor's* remarcau faptul că se agravau problemele privind distribuția, generate de consolidarea în cadrul unor companii a unor distribuitori ce până atunci fuseseră independenți, iar ele se manifestau prin faptul că „ritmicitatea livrărilor de

carte era tulburată, precum și relațiile cu vânzătorii cu amănuntul. De atunci încoace, anularea livrărilor și întârzierea lor au devenit ceva obișnuit." Autorii s-au plâns ani de zile de faptul că lucrările ce tratau teme controversate păreau întotdeauna să se izbească de probleme de distribuție și publicitate. Cu cele circa 800 de reviste noi care intră pe piață anual, adăugându-se celor aproximativ 18 000 deja existente (majoritatea dau faliment în primul an de activitate), este ușor de înțeles importanța pe care o are distribuția în activitatea editorială.

Băncile importante dețin un număr semnificativ de acțiuni în cadrul corporațiilor mass-media al căror număr scade tot mai mult, care la rândul lor sunt controlate de membrii societăților secrete. „Prin intermediul unor grupuri elitiste, care « modelează » politica, de exemplu Consiliul pentru Relații Externe și Masa Rotundă din domeniul afacerilor, aceste persoane se află la conducerea statului, orientând « corabia » acestuia în direcții pe care le consideră a fi avantajoase din punct de vedere financiar", remarcau autorii Martin A. Lee și Norman Solomon în 1990. Companiile GE, CapCities, CBS, *New York Times*, *Washington Post*, toate au printre membrii consiliilor lor de administrație și persoane care sunt membre în Consiliul pentru Relații Externe. Prea puține lucruri s-au schimbat azi. O privire întâmplătoare aruncată asupra ediției din 1998 a lucrării *Standard & Poor's Corporation Records* arăta că „unii dintre membrii Consiliului pentru Relații Externe și ai Comisiei Trilaterale sunt și membri în consiliile de administrație ale corporațiilor mass-media importante".

Proprietatea corporatistă asupra mijloacelor de informare, întrepătrunsă cu activitatea multor membri ai societăților secrete, dintre care mulți sunt angajați în mass-media, ar putea explica de ce întrunirile clubului Bilderberg, ale Comisiei Trilaterale și ale Consiliului pentru Relații Externe nu sunt deloc oglindite în presa americană, cu toate că aceasta se laudă peste tot cu titulatura sa de „câine de pază" al democrației, al libertății și al drepturilor omului. De fapt, dacă citim listele cu membri ale acestor societăți secrete, parcă am citi un catalog al personalităților din mass-media.

În rândul acestora se găsesc mulți lideri din trecut și din prezent ai corporațiilor mass-media, ca de exemplu: Laurence A. Tisch și William Paley de la CBS; John F. Welch Jr. de la NBC; Thomas S. Murphy de la ABC; Robert McNeil, Jim Lehrer, Hodding Carter III și Daniel Schorr de la Public Broadcast Service; Katherine Graham, Harold Anderson și Stanley Swinton de la Associated Press; Michael Posner de la Reuters; Joan Ganz-Cooney de la emisiunea TV pentru copii *Sesame Street*; W. Thomas Johnson de la CNN; David Gergen de la *U.S. News & World Report*; Richard Gelb, William Scranton, Cyrus Vance, A.M. Rosenthal și Harrison

Salisbury de la *New York Times*, Ralph Davidson, Henry Grünwald, Sol Linowitz și Strobe Talbott de la *Time*, Robert Christopher și Phillip Geyelin de la *Newsweek*; Katherine Graham, Leonard Downey Jr. și Stephen S. Rosenfeld de la *Washington Post*; Arnaud de Borchgrave de la *Washington Times*, Richard Wood, Robert Bartley și Karen House de la *Wall Street Journal*; William F. Buckley Jr. de la *National Review*, și George V. Grune și William G. Bowen de la *Reader's Digest*. Mai mult decât atât, în consiliile de administrație ale corporațiilor care sunt proprietarele mijloacelor de informare se află numeroși membri ai societăților secrete.

Dintre reporterii, prezentatorii TV și publiciștii binecunoscuți care sunt membri ai Consiliului pentru Relații Externe și/sau ai Comisiei Trilaterale, îi cităm pe: Dan Rather, Bill Moyers, C.C. Collinwood, Diane Sawyer, David Brinkley, Ted Koppel, Barbara Walters, John Chancellor, Marvin Kalb, Daniel Schorr, Joseph Kraft, James Reston, Max Frankel, David Halberstram, Harrison Salisbury, A. Ochs Sulzberger, Sol Linowitz, Nicholas Katzenbach, George Will, Tom Brokaw, Robert McNeil, David Gergen, Mortimer Zuckerman, Georgie Ann Geyer, Ben J. Wattenberg și mulți alții. În aceste condiții, nu e de mirare că foarte mulți cercetători consideră că acești ziariști de marcă sunt implicați într-o conspirație a tăcerii privind activitatea societăților secrete și controlul deținut de acestea asupra mass-media.

Apoi, mai există organizațiile care controlează corectitudinea mass-media, ca de exemplu Accuracy in Media (AIM). Mulți presupun că astfel de grupuri veghează pentru ca în activitatea mass-media interesele publicului să fie respectate și apărate. Dar lucrurile nu stau deloc așa, conform spuselor scriitorului Michael Collins Piper, care, în 1990, a dezvăluit că Reed Irvine, fondatorul AIM, primea un salariu anual de 37 000 de dolari în calitatea lui de „consilier la Departamentul de Tranzacții Financiare Internaționale" al Sistemului Rezervelor Federale. Remarcând faptul că mulți membri ai acestui organism financiar fac, de asemenea, parte din rândul societăților secrete, Piper scria: „Până astăzi, Irvine și AIM nu abordează vreodată un subiect a cărui dezvăluire ar dăuna intereselor organizațiilor secrete internaționale, indiferent că este vorba de clubul Bilderberg, de Comisia Trilaterală, de Consiliul pentru Relații Externe sau de adevărul privitor la intențiile Sistemului Rezervelor Federale, aflat în proprietate privată".

De asemenea, există puncte de „gâtuire" în fluxul scurgerii informațiilor, ca, de pildă, biroul de știri externe de la sediul central din New York al Associated Press, unde o singură persoană decide care sunt știrile din afara SUA ce vor ajunge să fie transmise. Este important să înțelegem faptul că adevăratul control asupra activității mass-media nu se exercită direct asupra

miilor de redactori, reporteri, directori de departamente de știri care muncesc din greu, făcându-și conștiincios meseria pe întreg teritoriul țării, ci, mai degrabă, el se exercită indirect, prin controlarea sistemului de distribuire a informațiilor care apar în presă.

Apoi, mai este și fantastica presiune exercitată asupra ziariștilor de teama cu privire la securitatea locului de muncă și pierderea surselor de informare. Mulți ziariști de renume național trebuie să se bizuie pe surse secrete din interiorul instituțiilor pentru a da informații „picante“ de ultimă oră. Multe dintre ele provin de la surse guvernamentale, care ar „seca“ imediat, dacă respectivii ziariști ar publica un articol greșit, ce ar prejudicia interesele surselor, dezvăluindu-le identitatea sau funcția. Chiar și ziariștii binecunoscuți la nivel național trebuie să fie, totuși, mai reținuți, dacă doresc să-și păstreze sursele de informații confidențiale din interiorul guvernului.

Concentrarea tot mai mare a proprietății mass-media în mâinile unor corporații a însemnat că obiectivitatea în transmiterea știrilor — care a fost mult timp considerată un serviciu public — a fost aruncată la coșul de gunoi în favoarea profiturilor imediate, bazate pe cotele de audiență. Pe vremea asasinării președintelui Kennedy, cele trei importante rețele TV (ABC, CBS și NBC) își sprijineau departamentele de știri cu fonduri de la bugetul de stat. Azi, aceleași departamente sunt finanțate la fel ca și celelalte programe; în consecință, prima grijă a celor ce lucrează acolo este legată de procentajele de audiență. În acest sens, fostul corespondent CBS, Daniel Schorr, spunea: „Azi, știrile sunt un fel de produs de larg consum, care se vinde. Astăzi, profesiunea de știrist nu mai este una sfântă, ca pe vremuri. Azi nu mai contează deloc despre ce scrii sau cum o faci, îți iei banii și la naiba cu interesul public și cu scrisul în slujba comunității!“

Veteranul prezentator de știri Walter Cronkite este de acord cu spusele colegului său. Citat într-o revistă destinată profesioniștilor din domeniul mass-media, el afirma că actuala stare a jurnalismului TV este „dezastruoasă și periculoasă“ și decreta că „profiturile nerezonabile, menite să-i satisfacă pe acționari, sunt principala cauză a acestei stări de fapt. Cerându-ne nouă, stiriștilor, să obținem un profit la fel de mare ca cel din zona emisiunilor de divertisment, acționarii ne « trag » pe toți în jos.“

Referindu-se la aceeași idee, corespondentul Morley Safer, de la emisiunea *Sixty Minutes*, spunea: „Îl « mănânc » pe orice telespectator care susține cu mâna pe inimă că ar putea face diferența între *talk-show*-urile din fiecare seară de la ITV prezentate de Jerry Springer, telejurnalele de la rețelele naționale TV și știrile de la CNN, căci ele sunt absolut identice.“

„Câinele de pază“ al democrației, numele sub care le place profesioniștilor din mass-media americane să se caracterizeze, pare a fi mai degrabă

câinele docil de casă, care face sluj în fața proprietarilor săi corporatiști. Poate că doar așa s-ar putea explica de ce șase din primele zece articole cenzurate în 1995 (după cum a stabilit serviciul de știri alternative Alternet) au avut subiecte din domeniul economic, cum ar fi monopolizarea telecomunicațiilor, înrăutățirea situației copiilor de pe piața muncii, creșterea cheltuielilor guvernamentale pentru armele nucleare, fraudele din industria medicală, bătălia purtată de industria chimică pentru a submina aplicarea legilor de protecție a mediului înconjurător și promisiunile nerespectate ale Acordului American privitor la Libertatea Comerțului (NAFTA).

Asemenea subiecte nu au ajuns la cunoștința unui mare număr de oameni, deoarece, așa cum a arătat foarte bine Greider, „orice persoană care pune la îndoială justețea atotdominatoare a ortodoxiei economice va fi admonestată dur atât de către presă, cât și de către grupurile ce apără interesele companiilor multinaționale".

Este foarte surprinzător faptul că nimeni din presa americană, care se laudă c-ar fi așa-zisul „câine de pază" al democrației nu manifestă un prea mare interes în a stabili cine sunt proprietarii corporațiilor care controlează activitatea mass-media și, prin intermediul său, întreaga țară. O explicație a lipsei de interes pentru o asemenea anchetă ar putea fi găsită în povestea relatată de un cercetător de la departamentul de știri al postului TV NBC, care, în 1990, a luat legătura cu Todd Putnam, editor la revista *National Boycott News*. Reporterul de la NBC era interesat să dezvăluie opiniei publice „cel mai mare boicot în domeniul știrilor care are loc chiar acum", la care Putnam a răspuns: „Cel mai mare boicot din țară este cel desfășurat împotriva lui General Electric." La care, ziaristul de la NBC a răspuns imediat: „Nu ne putem atinge de chestia asta. Am putea face un reportaj pe tema asta, dar nu-l vom face." În 1986, compania NBC a fost cumpărată de General Electric.

COMENTARIU

Nu poate fi niciun dubiu cu privire la faptul că societățile secrete există cu adevărat și azi. Existența unor grupuri cum ar fi Comisia Trilaterală, Consiliul pentru Relații Externe și Clubul Bilderberg este bine documentată. Singura întrebare care se pune se referă la măsura în care aceste organizații controlează și manipulează desfășurarea evenimentelor importante pe plan mondial.

La fel, nu încape nicio îndoială că membrii acestor societăți secrete exercită un control neavenit asupra multora dintre cele mai mari corporații și bănci din lume. Acestea, la rândul lor, dețin controlul asupra rezervelor

importante de minereuri, de energie, de transport, din industria farmaceutică, din agricultură, din telecomunicații și din industria de divertisment; cu alte cuvinte, ele controlează astfel domeniile fundamentale ale vieții moderne.

Ele mai asigură și un nucleu de funcționari guvernamentali din sfera de luare a deciziilor, prin aplicarea principiului simplu al rotației cadrelor. Aceștia transpun adesea în viață chiar politicile concepute și dorite de către societățile secrete.

Aceste societăți au o influență considerabilă asupra desfășurării alegerilor la nivel național, dar și asupra conceperii politicilor ce urmează a fi aplicate de către administrație; totuși, ele par a fi ciudat de imune la orice investigație, indiferent dacă ea este declanșată de guvern sau de mass-media. De la înființarea sa, în 1913, niciodată nu a fost exercitat un control financiar independent și obiectiv asupra activității Sistemului Rezervelor Federale, cu toate că periodic s-au formulat cereri în acest sens. Același lucru poate fi spus și despre activitatea puternicelor fundații private, care conduc o parte atât de vastă a științei și culturii moderne.

Luate împreună, faptele sugerează că scopul unitar al acestor societăți secrete moderne este acela de a instaura un singur guvern mondial, fiind prevăzute cu un control centralizat asupra vieții sociale și pierderea suveranității naționale a statelor. Realizarea acestui obiectiv este tot mai apropiată, mai cu seamă prin creșterea tot mai mare a controlului financiar corporatist atât asupra guvernelor, cât și a economiilor tuturor statelor.

Samuel Berger, consilierul președintelui Clinton pe probleme de securitate națională și un participant constant la întrunirile Clubului Bilderberg, a dezvăluit viziunea membrilor acestui grup într-o recentă discuție, purtată la Institutul Brookings: „Globalizarea — procesul unei integrări tot mai accelerate pe plan economic, tehnologic, cultural și politic — nu reprezintă o opțiune. Ea este tot mai mult un fapt de viață, este un fapt care se va desfășura în continuare, în mod inexorabil, indiferent dacă îl aprobăm sau nu. Este un fapt pe care nu-l putem ignora, decât pe riscul nostru."

Nimeni nu sugerează că această problemă ar trebui ignorată. Dimpotrivă, scriitorii specializați în materie de conspirație caută să desfășoare un dialog mai deschis privitor la această problemă. Mijloacele de informare importante sunt cele care se îndepărtează timid de acest subiect.

S-ar putea ca instaurarea unui guvern mondial să fie ceva de dorit. Sigur că el pare a fi un lucru inevitabil. Și nici măcar nu este nimic nou. Dominația mondială a fost o idee prezentă în mintea oamenilor încă dinaintea domniei lui Alexandru cel Mare. Dacă este așa, atunci ne întrebăm de ce oare azi se păstrează un secret atât de profund cu privire la această problemă?

Problema dacă planul pentru instaurarea unui guvern mondial este o sinistră conspirație menită să subjuge populația sau, pur și simplu, o încercare de a facilita producerea unui pas firesc pe scara evoluției trebuie discutată în continuare, însă, după toate aparențele, dezbaterea nu va beneficia de sprijinul mass-media.

Dar un lucru este sigur: se pare că globalizarea sau instaurarea unui singur guvern la nivel mondial ori a Noii Ordini Mondiale nu sunt doar rodul imaginației conspiraționiștilor sau a unui grup restrâns de paranoici, ci scopul bine definit al frățiilor, organizațiilor și grupurilor secrete, care poartă, toate, amprenta vechilor ordine ale Francmasoneriei, ale Grupului Meselor Rotunde și ale *Illuminati*, a căror activitate va fi examinată îndeaproape mai târziu, pe parcursul acestui volum.

Recunoașterea elitei conducătoare de către experți recunoscuți, precum Quigley și alții menționați aici, coroborată cu suspiciunile privitoare la controlul secretelor, a creat un climat în care oamenii obișnuiți simt că dețin un control tot mai mic atât asupra destinului națiunii, cât și asupra lor ca indivizi.

Nu este necesar să credeți în conspirații atât de cuprinzătoare. Este necesar să știți că alții chiar cred în ele și acționează ca atare. Pentru a înțelege lumea din jurul nostru, trebuie să studiem întregul domeniu al mărturiilor, dacă vrem să respingem atât paranoia distructivă, cât și credința naivă, fără nicio bază solidă.

Dovezile demonstrează limpede că membrii societăților secrete au scopuri comune și că acești membri, rudele, asociații și angajații lor sunt legați prin relații strânse.

Faptul că membrii societăților secrete moderne — persoane legate de ele prin sânge, căsătorie, asociații sociale și de afaceri — dețin controlul corporațiilor internaționale care domină o parte importantă a vieții moderne prin puterea pe care o au asupra afacerilor, publicității, guvernului și mass-media nu poate fi pus la îndoială. Ei au dominat lumea încă de pe vremea lui Mayer și Nathan Rothschild, a lui Cecil Rhodes, a lui Alfred Milner, a lui J.P. Morgan și a lui John D. Rockefeller.

Iar societățile secrete din care fac parte pot fi legate direct de organizațiile secrete mai vechi, care au format un lanț al conspirațiilor de-a lungul istoriei omenirii. Ei par a fi continuatorii unui plan distinct formulat cu mulți ani în urmă. Acest plan, o depășire a obiectivelor organizației *Illuminati* și ale Francmasoneriei, și-a găsit expresie în Mesele Rotunde organizate de masonul Cecil Rhodes. A fost înaintat de către membrii „iluminați" ai Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, ai Consiliului pentru Relații Externe, ai Comisiei Trilaterale și ai numeroaselor lor fundații și trusturi. Aceste frății incestuoase utilizează pe scară largă, pentru realizarea următoarelor lor

planuri, serviciile de informaţii şi contrainformaţii atât ale Marii Britanii, cât şi ale SUA.

Toate cele de mai sus determină orice om de bun-simţ să se întrebe: dacă membrii Consiliului pentru Relaţii Externe, cei ai Comisiei Trilaterale şi cei ai Clubului Bilderberg nu sunt decât nişte oameni inocenţi şi bine intenţionaţi, al căror unic scop este acela de a munci pentru făurirea unei lumi paşnice şi prospere, aşa cum susţin, atunci de ce este nevoie să menţină un secret atât de strict privitor la natura activităţilor lor? De ce este nevoie de prezenţa tuturor organizaţiilor „de paie" — unele fiind în totală contradicţie cu altele? De ce îşi manifestă atât de evident neîncrederea, de câte ori activităţile lor captează atenţia marelui public?

Acest lucru ne conduce către cea mai importantă întrebare, anume: dacă aceşti oameni reuşesc să creeze un guvern mondial centralizat, cine garantează că acesta nu va intra cândva sub controlul unei personalităţi tiranice, precum a fost Hitler?

Păstrarea secretului este cheia. Orice activitate legală şi onorabilă ar trebui să poată face faţă curiozităţii opiniei publice. Atunci când secretele deţinute de aceste societăţi vor fi aduse la cunoştinţa publicului în toată complexitatea lor şi fără niciun fel de ascunzişuri, atunci toată lumea va putea judeca singură cât de onorabile sunt scopurile şi obiectivele lor.

Până atunci, cercetătorul sârguincios trebuie să răsfoiască filele colbuite ale cronicilor istorice, punând cap la cap indiciile ce vor dovedi sau nu afirmaţia conform căreia societăţile secrete sunt implicate în desfăşurarea evenimentelor istorice mondiale, căutând să descopere amprentele ce indică fără greş prezenţa conspiraţiei.

PARTEA A II-A

AMPRENTELE CONSPIRAȚIEI

Războiul este o tâlhărie... Războiul este, în mare măsură, o problemă financiară. Bancherii împrumută bani prin țări străine, iar când acestea nu pot plăti, președintele trimite militari să-i recupereze.

General-maior în Infanteria Marină
Smedley D. Butler (1881–1940)

Scriitorii specializați în conspirații i-au învinuit multă vreme pe membrii societăților secrete că își folosesc puterea și influența pentru a aprinde scânteia războiului. Aceștia au fost acuzați de declanșarea Războiului Rece, a celor două războaie mondiale, a revoluțiilor din America, Franța și Rusia, precum și a nenumărate conflicte și revolte. De asemenea, se susține că aceste mâini nevăzute pot fi legate în mod direct de unele organizații secrete din trecut.

Și, într-adevăr, studierea atentă a istoriei dezvăluie indicii ce relevă prezența societăților secrete în toate războaiele omenirii.

Dintre toate activitățile umane, războiul oferă cel mai mare potențial pentru profit, obținut atât din materialele necesare desfășurării lui, cât și de pe urma împrumuturilor acordate pentru producerea acestora. Dar există și rațiuni mai profunde pentru generarea războiului, cum ar fi nevoia de a distrage atenția publicului de la problemele interne și agenda secretă a liderilor politici.

„Capitalismul american avea nevoie de rivalitate internațională și de războaie periodice, pentru a crea o comuniune artificială de interese între bogați și săraci, care să suplinească adevărata comuniune de interese a celor săraci, manifestată prin sporadice mișcări de stradă", scria profesorul de istorie Howard Zinn.

Acest punct de vedere a fost dezbătut pe larg în cadrul unui controversat studiu privind pacea și războiul, apărut în 1966 și intitulat „Raportul de la Iron Mountain".

Cercetarea care a condus la redactarea Raportului de la Iron Mountain a început în 1961, datorită unor înalți responsabili ai administrației Kennedy — ca, de pildă, McGeorge Bundy (membru în Consiliul pentru Relații Externe, în Clubul Bilderberg și în ordinul „Craniul și Oasele"), Robert McNamara (membru în Comisia Trilaterală, în Consiliul pentru Relații Externe și în Clubul Bilderberg) și Dean Rusk (membru în Consiliul pentru Relații Externe și în Clubul Bilderberg). Cunoscând scopul lui Kennedy de a pune capăt Războiului Rece, acești oameni și-au arătat îngrijorarea cu privire la faptul că nu făcuseră niciun plan serios pentru menținerea păcii pe termen lung.

La începutul lui 1963, un grup special a fost selectat pentru a studia problemele ipotetice generate de pace, așa cum institute guvernamentale precum Rand și Hudson studiau problemele cauzate de război. Numele celor 15 membri ai acestui grup de studiu nu au fost făcute publice niciodată, dar, din câte se spune, din cadrul său făceau parte renumiți istorici, economiști, sociologi, psihologi, oameni de știință, ba chiar un astronom și un industriaș. Grupul se întrunea cam o dată pe lună, în diferite locuri din țară.

Dar cele mai importante întâlniri ale sale se desfășurau la Iron Mountain, un uriaș adăpost antiatomic subteran, construit în apropierea localității Hudson din statul New York — aici fiind și sediul Institutului Hudson, considerat a fi centrul de cercetare al Consiliului pentru Relații Externe. Tot aici urmau să fie mutate, în caz de atac nuclear, birourile unor corporații aflate sub controlul familiei Rockefeller, precum Standard Oil of New Jersey, Banca Morgan, Manufacturers Hanover Trust și Dutch Shell Oil (companie condusă pe atunci de prințul Bernhard, fondator al Clubului Bilderberg).

Un exemplar al Raportului de la Iron Mountain a fost dat publicității în mod clandestin de un bărbat cu pseudonimul John Doe, profesor la o universitate din Vestul Mijlociu, care susținea că ar fi participat la aceste întruniri. Lucrarea a fost publicată de editura Dial Press, în 1967. John Doe i-a spus editorului că, deși aproba concluziile la care ajunsese studiul, nu era de acord cu decizia autorilor de a ascunde concluziile unui public „nefamiliarizat cu exigențele implicate de înalta responsabilitate politică sau militară". El și-a exprimat credința că publicul american, pe banii căruia se făcuse raportul, avea tot dreptul să cunoască tulburătoarele sale concluzii, în ciuda faptului că ceilalți autori ai studiului se temeau de „pericolul clar și previzibil al izbucnirii unei crize de încredere a publicului în guvern, pe care inoportuna publicare a raportului era de așteptat s-o provoace".

De-a lungul anilor, acest raport s-a bucurat de prea puţină publicitate, iar anumiţi membri din guvern şi mass-media au încercat să-l ignore, prezentându-l drept o glumă sau o satiră. Dar editura Dial Press a publicat lucrarea fără aceste remarci menite s-o discrediteze, iar tonul grav şi erudit în care este redactat acest studiu plin de note de subsol, împreună cu modul de abordare global şi macroanalitic, înlătură acuzaţia potrivit căreia ar fi o simplă ficţiune. Este un document uluitor, scris la începutul tragediei americane din Vietnam, şi aproape sigur reflectă punctele de vedere elitiste ale celor despre care se presupune că ar fi solicitat redactarea sa.

John Doe spunea că „Băieţii de la Iron Mountain" (cum le plăcea membrilor grupului să se numească) au făcut un studiu neoficial, informal, cu caracter strict secret şi neîngrădit de uzualele restricţii guvernamentale. Ei au înaintat acest raport în martie 1966.

Potrivit acestuia, „războiul însuşi este sistemul social fundamental în cadrul căruia intră în conflict sau conspiră alte moduri secundare de organizare socială; este sistemul care a guvernat neoficial majoritatea societăţilor omeneşti, aşa cum este şi astăzi". Autorii raportului considerau războiul ca fiind necesar şi dezirabil, deoarece este „principala forţă de organizare" şi „stabilizatorul economic esenţial al societăţilor moderne".

Ei se arătau îngrijoraţi de faptul că, printr-o „conducere ambiguă", „clasa conducătoare şi administrativă" şi-ar putea pierde capacitatea de a „motiva raţional un război dorit", fapt care ar duce în realitate la „destabilizarea instituţiilor militare", o eventualitate pe care o considerau drept „catastrofică".

Prin urmare, autorii raportului conchideau: „Mai întâi, trebuie să afirmăm cu toată tăria că sistemului de război nu i se poate permite în mod responsabil să dispară, până când (1) nu vom şti exact cu ce (forme de control social) avem de gând să-l înlocuim şi (2) nu vom fi siguri, fără putinţă de tăgadă, de faptul că aceste instituţii substituente îşi vor atinge scopurile..."

Cea mai semnificativă afirmaţie a raportului este următoarea: „Eliminarea războiului implică inevitabila eliminare a suveranităţii naţionale şi a tradiţionalului stat-naţiune." Autorii adăugau: „Posibilitatea izbucnirii unui război dă sens stării de necesitate în raport cu exteriorul, fără de care niciun guvern nu se poate menţine prea mult la putere... Autoritatea fundamentală a unui stat modern asupra poporului său rezidă în puterea sa militară."

Raportul respectiv afirmă că războiul „a servit drept ultimă redută de siguranţă împotriva eliminării claselor sociale atât de necesare... cioplitorii în lemn şi cei care schimbă cursurile de apă" şi că funcţiile războiului sunt acelea de a controla „relaţiile esenţiale dintre clase".

Autorii raportului atribuiau instituțiilor militare rolul de a da „elementelor antisociale un rol acceptabil în structura socială... Nu este greu de imaginat, de exemplu, gradul de disrupție socială care s-ar fi putut produce în SUA în ultimele două decenii, dacă problema celor afectați de evoluția postbelică nu ar fi fost prevăzută și rezolvată eficace", nota raportul. „Segmentul mai tânăr și mai periculos al acestor grupări sociale ostile a fost ținut sub control prin intermediul Sistemului de Recrutare Selectivă." În trecut, delincvenților juvenili li se oferea alternativa de a se înrola în armată, în loc de a merge la închisoare.

Raportul sugerează ce trebuie făcut cu aceia dintre noi care sunt „mai puțin privilegiați din punct de vedere economic și cultural": „Un... posibil surogat pentru controlul inamicilor potențiali ai societății este reintroducerea, în unele forme adecvate tehnologiei moderne și procesului politic, a sclaviei... Dezvoltarea unei forme sofisticate de sclavie poate fi o precondiție absolut necesară pentru controlul social într-o lume a păcii." Poate că acest lucru se referă la practica, din ce în ce mai frecventă, prin care companiile private folosesc munca deținuților sau a „sclavilor salarizați", adică aceia care sunt atât de înglodați în credite, încât nu mai au nicio alternativă, dar continuă să muncească pentru salariu într-o slujbă care nu le aduce împlinire.

Este interesant de comparat recomandările acestui raport cu viața contemporană din SUA. „Băieții de la Iron Mountain" au alcătuit următoarea listă, cu posibili substituenți ai *„funcțiilor războiului"*:

- un program comprehensiv de asistență socială;
- un program de mari proporții pentru cercetarea spațiului cosmic, cu obiective nedefinite, orientat spre ținte de neatins (misiuni pe Jupiter etc.);
- un sistem permanent, elaborat și standardizat, de inspecții în vederea dezarmării (ca în Irak și Bosnia);
- o forță polițienească internațională omniprezentă și, practic, omnipotentă (trupe ONU de menținere a păcii în războiul din Golful Persic sau în Balcani);
- o panică bine instituită și acceptată față de amenințarea extraterestră (OZN-uri și răpiri);
- o masivă poluare a mediului înconjurător, la nivel global;
- inamici fictivi succesivi (Saddam Hussein, Muammar Gaddafi, Slobodan Miloșevici și oricine va mai urma);

- programe create, în general, după modelul Corpului Păcii (Corpul Muncii, Voluntari în Serviciul Americii);
- o formă modernă și sofisticată de sclavie (chestiune tratată anterior);
- noi religii sau alte mitologii (teologia New Age, sectele etc.);
- jocuri sângeroase cu impact social (Liga Națională de Fotbal și Federația Mondială de Wrestling);
- un program comprehensiv de măsuri eugenice (avortul și controlul nașterilor).

Autorii raportului au recunoscut că „inamicii succesivi" s-ar putea dovedi inconsistenți, dar au accentuat faptul că „cineva *trebuie* găsit" (sublinierea provine din studiul original) sau, mai probabil, „o asemenea amenințare va trebui inventată".

În sfârșit, Grupul Special de Studiu de la Iron Mountain propunea înființarea, prin ordin prezidențial, a unei instituții permanente și ultrasecrete, intitulată „Agenția de Cercetare Război/Pace", organizată „după modelul Consiliului de Securitate Națională (în afara razei vizuale a Congresului, mass-mediei și publicului)", dotată cu „fonduri pentru care să nu dea socoteală" și „responsabilă doar în fața președintelui". Scopul acestei agenții ar fi „cercetarea păcii", obiectiv care ar include și crearea substituenților pentru funcțiile războiului menționați anterior, dar și „dreptul nelimitat de a ține secrete informațiile privitoare la activitatea și deciziile sale față de oricine, exceptându-l pe președinte, ori de câte ori agenția consideră că o asemenea secretizare ar fi în interesul publicului larg".

Se pare că nimeni nu știe sau nu vrea să spună dacă apariția unei asemenea agenții misterioase a fost vreodată luată în considerare sau pusă în practică. În orice caz, tonul acestei propuneri are cu siguranță un caracter conspirativ, fiind concepută de persoane cu legături în societățile secrete, ale căror obiective, îmbibate de conștiința de clasă, se oglindesc în respectivul raport. Aceiași oameni au fost răspunzători de implicarea SUA în Vietnam în anii '60-'70 și același șablon de gândire a stat la baza încercării de a provoca războiul în Nicaragua în anii '80, precum și la originea conflictelor izbucnite în Orientul Mijlociu și în Balcani în anii '90.

„Sub aspect uman, este un document scandalos, spunea Leonard C. Lewin, care s-a ocupat de publicarea raportului. Și explică (sau așa pare) aspectele politicii americane, altminteri de neînțeles, dacă o judecăm după standardele obișnuite ale bunului-simț."

În ciuda existenței acestui studiu privitor la „pace", deoarece Războiul Rece se apropia de sfârșit, în prima parte a anilor '90 s-a declanșat un război

modern, la scară mult mai mare, aparent „de neînțeles", dar care continua obiectivele acelor membri ai societății secrete, care căutau să obțină profit din conflicte: războiul din Golful Persic.

GOLFUL PERSIC

Victoria aliaților în războiul din Golful Persic, din anul 1991, a fost îndelung trâmbițată de mass-media americană, însă acțiunile ce au condus la izbucnirea acestui conflict au fost prea puțin popularizate în presă. Aceste mașinațiuni au implicat membri ai societăților secrete, indicând rațiuni cu totul diferite de cele prezentate publicului.

Nimeni nu poate nega faptul că trupele SUA, beneficiind de un oarecare ajutor din partea forțelor britanice, franceze și arabe, nu s-au comportat extraordinar pe parcursul acestui scurt conflict. Trupele coalizate în cadrul Operațiunii Furtună în Deșert nu au avut nevoie decât de perioada dintre 17 ianuarie și 28 februarie 1991, pentru a înfrânge total forțele irakiene ale lui Saddam Hussein, care pe atunci reprezentau cea de-a cincea armată, ca mărime, din lume. Acest răsunător succes militar a fost obținut în primul rând datorită superiorității forțelor aliate, atât în privința armamentului, cât și a pregătirii de luptă, în opoziție cu soldații lui Saddam, care, deși erau veterani ai războiului dintre Iran și Irak, aveau o instruire militară limitată și un moral scăzut.

Această diferență a condus la o luptă inegală, care a avut ca rezultat 300 000 de victime irakiene (militare și civile) și 65 000 de prizonieri, în comparație cu pierderile aliate, extrem de mici, de numai 234 de morți, 470 de răniți și 57 de dispăruți.

Principalul lider militar a fost președintele american George Bush, fost membru în Consiliul pentru Relații Externe, în Comisia Trilaterală și în ordinul „Craniul și Oasele".

La fel ca în cazul majorității conflictelor din Orientul Mijlociu, principala problemă în acest caz a constituit-o petrolul. Atât Bush, cât și secretarul de stat de atunci, James Baker, erau profund implicați în afaceri cu petrol. Orice politică promovată de Bush care ar fi crescut prețul petrolului însemna un profit mai mare pentru companiile lui, pentru cele ale petroliștilor care-l sprijineau și, desigur, pentru cartelul petrolului, dominat de familia Rockefeller.

Un alt beneficiu al acestui război îl constituia faptul că izbucnirea oricărui conflict care diviza interesele lumii arabe nu putea decât să întărească puterea SUA, a Marii Britanii și a Israelului în regiune. O coaliție de țări sub

stindardul ONU avea să conducă la transpunerea mai rapidă în practică a planului globalist de creare a unei forţe militare mondiale.

Această „bătălie a Noii Ordini Mondiale era un fel de criză prefabricată, cu scopuri ascunse", scriau cercetătorii specializaţi în domeniul conspiraţiei Jonathan Vankin şi John Whalen, după ce analizaseră atent evenimentele care conduseseră la izbucnirea acestui conflict.

Bush şi Saddam Hussein fuseseră foarte apropiaţi ani de zile. În calitatea lui de director al CIA şi, mai târziu, de vicepreşedinte, George Bush îl sprijinise pe Saddam pe tot parcursul războiului de opt ani cu Iranul, care urmase după înlăturarea şahului în 1979.

Până în 1990, Irakul condus de Saddam Hussein ajunsese să fie principala ameninţare la adresa echilibrului de putere stabilit între Israel şi vecinii săi arabi. Saddam avea mare nevoie de bani, ca urmare a războiului irakiano-iranian, şi nu-şi putea plăti datoriile. Sub presiunea exercitată de comunitatea financiar-bancară internaţională, care îi reproşa ritmul lent de achitare a împrumuturilor, şi a constrângerilor impuse de Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol (OPEC), care refuza să-i permită mărirea preţului pentru petrolul exportat, Saddam şi-a aţintit ochii asupra Kuweitului, pe care dorea să-l folosească drept sursă de venit. La vremea respectivă, acesta era cel de-al treilea producător de petrol din lume, după Irak şi Arabia Saudită.

Kuweitul fusese „smuls" din trupul Irakului de către Marea Britanie, care în 1899 a preluat controlul asupra politicii externe kuweitiene, conform prevederilor unui acord încheiat cu familia dictatorială Sabah, ce dăduse ţării o serie de şeici conducători, încă de când dobândise controlul asupra triburilor nomade din zonă, în 1756. Kuweitul a devenit protectorat britanic în 1914, când interesul manifestat de germani i-a conferit dintr-odată zonei o deosebită importanţă strategică. În 1961, Marea Britanie şi-a consolidat dominaţia trimiţând trupe în regiune, după ce Irakul a încercat să revendice acest teritoriu.

Pentagonul cunoştea încă de la mijlocul lunii iulie 1990 faptul că Irakul masa trupe la graniţa cu Kuweitul. Pe 25 iulie, Saddam a cerut sfatul Statelor Unite, referitor la intenţia sa de a revendica Kuweitul. S-a întâlnit cu ambasadorul american la Bagdad, April Glaspie, care i-a spus: „Am primit instrucţiuni direct de la preşedintele Bush, să îmbunătăţim relaţiile cu Irakul. Privim cu înţelegere cererea dumneavoastră de a mări preţul petrolului, cauza directă a conflictului pe care îl aveţi cu Kuweitul... Am primit instrucţiuni ca, în spiritul prieteniei, şi nu al confruntării, să vă întreb care vă sunt intenţiile. De ce sunt trupele dumneavoastră masate atât de aproape de graniţa kuweitiană?"

Potrivit stenogramelor publicate la mult timp după încheierea războiului, Hussein i-a explicat doamnei ambasador că, deși era gata să negocieze disputa teritorială cu Kuweitul, obiectivul său era acela de a „menține întregul Irak în forma pe care dorim s-o aibă". Aceasta, desigur, includea și teritoriul kuweitian, pe care Saddam îl considera încă a fi parte din Irak. „Care este părerea SUA în legătură cu asta?"

„Nu avem niciun fel de opinie cu privire la conflictele dumneavoastră interarabe, cum ar fi disputa asupra frontierei cu Kuweitul", i-a răspuns Glaspie. „Secretarul de stat Baker mi-a recomandat să accentuez din nou directiva adusă la cunoștința Irakului pentru prima oară în anii '60, anume aceea că problema kuweitiană nu este legată de America."

„La puțin timp după aceea, April Glaspie a părăsit Kuweitul pentru a pleca în vacanța de vară, un alt semn al elaboratului dezinteres american față de criza kuweitiano-irakiană", remarcau autorii Tarpley și Chaitkin, în lucrarea *George Bush: The Unauthorized Biography*. Pe data de 31 iulie 1991, Bush s-a întâlnit cu liderii republicani din Congres, dar nu a spus nimic despre situația din Golf.

Criza s-a accentuat pe 2 august 1990, când trupele irakiene au trecut granița kuweitiană. Drept răspuns, Bush a înghețat toate bunurile irakiene din SUA, complicând și mai mult dificila situație financiară a lui Saddam, care se înrăutățise în 1990, după ce comunitatea financiar-bancară internațională a refuzat să-i mai acorde alte împrumuturi. Iar Departamentul de Stat i-a interzis lui Glaspie să facă declarații, astfel încât publicul american nu a putut afla despre duplicitatea lui Bush.

Într-o mărturie ulterioară, depusă în fața Comitetului pentru Relații Externe al Senatului SUA, Glaspie a evidențiat faptul că întrevederea de pe 25 iulie a fost prima și singura pe care a avut-o cu Saddam, care nu se mai întâlnise cu niciun ambasador străin acreditat la Bagdad încă din 1984, adică de la mijlocul războiului său cu Iranul.

Dar, dacă el nu se întâlnise cu diplomații americani, nu același lucru se putea spune despre oamenii de afaceri din Statele Unite. Referindu-se la aceasta, economistul Paul Adler scria: „Este știut faptul că David Rockefeller s-a întâlnit cu liderul irakian în cel puțin trei ocazii cunoscute, după ce consorțiul Chase Manhattan a devenit principalul bancher într-o serie de împrumuturi irakiene majore, obținute pe piața sindicalizată a creditelor." S-a mai aflat și că Alan Stoga, vicepreședinte al Kissinger Associates, s-a întâlnit cu liderii irakieni într-o perioadă de doi ani, înainte de izbucnirea conflictului din Golf.

„Saddam a început să înțeleagă că nu va obține ceea ce-și dorește de la comunitatea gulerelor albe, așa că a început să facă afaceri cu cei realmente

importanţi pentru el — oameni de afaceri străini, antreprenori din domeniul militar, experţi şi oameni de ştiinţă, ba chiar şi ziarişti străini aflaţi în vizită la Bagdad", scria ziarul *The Spotlight* din Washington.

Luând urma banilor rezultaţi de pe urma unor asemenea întrevederi nediplomatice, care au condus la izbucnirea războiului din Golf, congresmenul Henry Gonzales, preşedintele Comitetului pentru Probleme Bancare, Financiare şi Urbane al Camerei Reprezentanţilor, a descoperit că aproape 5 miliarde de dolari îi fuseseră acordate ca împrumuturi lui Saddam Hussein în anii '80, prin sucursala din Atlanta, Georgia, a unei bănci deţinute de guvernul italian — Banca Nazionale del Lavoro (BNL). Directorul sucursalei, Christopher Drogoul, a fost adus, în cele din urmă, în faţa unei instanţe federale americane, unde şi-a recunoscut vinovăţia de a fi aprobat acest uriaş transfer de numerar fără acordul şefilor BNL din Italia. Totuşi, ancheta a fost suspendată pe tot parcursul desfăşurării războiului din Golf.

Majoritatea observatorilor nu credeau că Drogoul ar fi putut efectua o tranzacţie de capital atât de masivă fără ştirea şi aprobarea superiorilor săi. Bobby Lee Cook, unul dintre avocaţii lui Drogoul, susţinea faptul că clientul său fusese transformat în ţap ispăşitor, în cadrul „unui complot orchestrat la cele mai înalte niveluri ale guvernului american".

În instanţă, funcţionarul BNL Franz von Wedel a afirmat sub jurământ că şeful său, Drogoul, acţionase la sfatul consultanţilor băncii — firma Kissinger Associates.

Atât în 1989, cât şi în 1990, Departamentul Justiţiei din Administraţia Bush a anulat actele de acuzare lansate împotriva BNL de către Biroul Procurorului General din Atlanta, ca urmare a unui raid efectuat de FBI asupra sediului din localitate al băncii, la data de 4 august 1989. Acţiunile penale declanşate împotriva directorilor băncii au fost amânate mai bine de un an. În cele din urmă, sentinţele au fost date la numai o zi după ce Bush a declarat încetarea focului în războiul din Golf.

Acest scandal — botezat „Iraqgate" — l-a determinat pe Gonzales să pregătească o rezoluţie a Camerei Reprezentanţilor, prin care să ceară acuzarea procurorului general al Administraţiei Bush, William Barr, pentru „obstrucţionarea justiţiei în scandalul BNL". Preşedintele Comitetului Judiciar al Camerei Reprezentanţilor, Jack Brooks, i-a cerut lui Barr să numească un procuror special care să cerceteze cazul. Acesta a fost un caz clasic de numire a lupului drept paznic la oi. Ripostând, Barr a spus că nu-şi aminteşte să fi greşit cu ceva. Prin urmare, a refuzat să numească un procuror special. A fost unul dintre puţinele cazuri când un procuror general a refuzat cererea Congresului de a numi un procuror special pentru cercetarea unui anumit caz.

CINE ACHITĂ NOTA DE PLATĂ?

Finalul acestei poveşti sordide cu scheme financiare şi infracţiuni comise de oficialii guvernamentali a constat nu doar în faptul că cea mai mare parte a celor 5 miliarde de dolari a fost folosită de Saddam pentru cumpărarea de armament ce urma să fie îndreptat împotriva soldaţilor americani, ci şi că, până la urmă, contribuabilii americani au achitat nota de plată!

Gonzales a spus că 500 de milioane de dolari din împrumuturile obţinute de Saddam au provenit de la Commodity Credit Corporation (CCC), în spatele căreia se afla guvernul american, şi că fuseseră destinate iniţial pentru cumpărarea de cereale de la fermierii americani. Dar grânele care au plecat din portul Houston au ajuns în cele din urmă în ţările fostului bloc sovietic, fiind schimbate pe arme, în timp ce o altă cantitate de cereale a fost, de asemenea, vândută pentru a spori disponibilul oricum limitat al lui Saddam, permiţându-i acestuia să cumpere şi mai mult echipament militar. Administraţia Bush a garantat aceste împrumuturi cu banii contribuabililor, pentru cazul în care Saddam nu ar fi achitat împrumuturile contractate — ceea ce s-a şi întâmplat, după ce el şi-a trimis trupele în Kuweit. Conform cel puţin unei surse oficiale, peste 360 de milioane de dolari provenite din impozitele americanilor au fost transferate către Gulf International Bank din Bahrein, care era proprietatea celor şapte naţiuni din Golf, inclusiv a Irakului. Această sumă a fost doar prima tranşă din creditul de un miliard de dolari care trebuia plătit de CCC către zece bănci, pentru acoperirea creditului de 5 miliarde primit de Saddam.

„Datoria de un miliard de dolari sub formă de credite garantate, pentru cumpărarea de produse agricole americane, i-a dat lui Saddam posibilitatea să cumpere pe credit alimentele de care avea nevoie şi să-şi cheltuiască puţinele sale rezerve valutare pentru a cumpăra armamentul cu care avea să declanşeze războiul din Golful Persic", scria Russell S. Bowen.

Chiar şi după invazia irakiană începută pe 2 august, Bush a avut în cadrul apariţiilor publice o atitudine bizar de detaşată faţă de această chestiune. Fiind întrebat de jurnalişti dacă intenţiona să ordone o intervenţie militară americană pentru a soluţiona criza din Golf, el a spus: „Nu mă gândesc la o asemenea acţiune..."

Se pare că atitudinea lui a suferit o schimbare radicală în aceeaşi zi, după ce s-a întâlnit cu premierul britanic, Margaret Thatcher, care participa regulat la reuniunile Clubului Bilderberg şi care fusese implicată alături de el în scandalurile Iran-Contra şi October Surprise.

După această întâlnire, Bush a început să-l descrie pe Saddam ca fiind „un nou Hitler", spunând că „situaţia din Golf este inacceptabilă, iar o continuare a expansiunii (de către Irak) ar fi şi mai inacceptabilă".

În ciuda asigurărilor primite de la Saddam, conform cărora Kuweitul era singurul lui obiectiv, şi nedeţinând dovezi concrete ale contrariului, Bush le-a telefonat personal liderilor din Arabia Saudită pentru a-i preveni că aveau să fie următorul obiectiv al expansiunii „noului Hitler". Panicându-se, aceştia au făcut către Bush şi alţi lideri mondiali plăţi secrete în valoare de 4 miliarde de dolari „pentru a le fi protejat regatul", conform spuselor şeicului Fahd Mohammed al-Sabah, preşedintele Biroului Kuweitian de Investiţii.

La multă vreme după încheierea Războiului din Golf, când auditorii au descoperit că banii respectivi fuseseră trimişi într-un fond secret din Londra, oponenţii familiei Sabah din Arabia Saudită au criticat plata efectuată. Al-Sabah le-a replicat: „Banii au fost folosiţi pentru eliberarea Kuweitului. Cu ei am obţinut sprijinul politic al Occidentului şi al liderilor arabi pentru operaţiunea Furtună în Deşert, de care aveam urgentă nevoie."

Indiferent dacă banii au avut sau nu vreo influenţă în luarea acestei decizii, curând după aceea Bush a trasat o „linie pe nisip", menită să blocheze înaintarea trupelor irakiene. Este interesant de remarcat că acest hotar se găsea între trupele irakiene şi câmpurile petrolifere aflate în proprietatea fiului său, George W. Bush Jr., care avea să devină în scurtă vreme guvernator al Texasului.

Bush, fiul cel mai mare al preşedintelui, era un „consultant" plătit cu 50 000 de dolari pe an, dar şi membru în consiliul de conducere al corporaţiei Harken Energy din Grand Prairie, Texas, aflată în vecinătatea sediului echipei de baseball Texas Rangers, unde Bush Jr. era manager general şi acţionar.

În ianuarie 1991, cu numai câteva zile înainte de declanşarea operaţiunii Furtună în Deşert, corporaţia Harken a şocat lumea afacerilor, anunţând încheierea unui acord de exploatare a petrolului cu Bahreinul — o mică naţiune insulară, fost protectorat britanic şi un adevărat rai al comunităţii financiar-bancare internaţionale, situat în Golful Persic, aproape de coastele Arabiei Saudite. În 1996, Bahreinul intra în primele 40 de ţări din lume în privinţa mărimii PIB-ului pe cap de locuitor.

Petroliştii veterani şi-au exprimat public mirarea privind modul în care necunoscuta companie Harken, care nu avea experienţă în domeniul forajelor petroliere, a obţinut o afacere care putea genera un profit foarte mare. Mai mult, s-a spus că „investiţiile făcute în zonă de compania Harken vor fi protejate prin intermediul unui acord încheiat între SUA şi Bahrein în 1990,

care le permite trupelor americane şi « multinaţionale » să-şi instaleze baze permanente pe teritoriul acelei ţări".

Într-un interviu acordat reporterului Peter Brewton de la *Houston Post*, Bush Jr. i-a spus acestuia că acuzaţiile potrivit cărora tatăl său le-ar fi ordonat trupelor americane ocuparea acelor zone numai pentru a proteja drepturile de forare ale companiei Harken erau „puţin exagerate". A mai susţinut că-şi vânduse acţiunile Harken înainte de invazia irakiană, dar Brewton nu a putut găsi nicio înregistrare a tranzacţiei în dosarele Comisiei pentru Valori Mobiliare (SEC).

Înregistrările privitoare la această vânzare de acţiuni efectuată de Bush au fost, în cele din urmă, descoperite în martie 1991, la opt luni după termenul-limită de 10 iulie 1990, fixat de către Comisia pentru Valori Mobiliare pentru înregistrarea acestor tranzacţii. La o săptămână după ce trupele lui Saddam au invadat Kuweitul, valoarea acţiunilor Harken scăzuse la 3,03 dolari pe acţiune. Înregistrările tardive din dosarele Comisiei pentru Valori Mobiliare au arătat că, printr-un mare noroc, Bush Jr. vânduse 66% din totalul acţiunilor deţinute, la preţul maxim de 4 dolari pe acţiune, la data de 22 iunie 1990, cu doar câteva săptămâni înainte de invazia irakiană în Kuweit, alegându-se, de pe urma acestei tranzacţii, cu un profit net de 848 560 de dolari. În ciuda faptului că descoperise în America de Sud câmpuri petrolifere foarte bogate, scăderea preţului petrolului, intervenită în prima parte a lui 1999, a făcut ca preţul unitar al acţiunilor Harken să se menţină la circa 4 dolari bucata.

Cumpărările de acţiuni, afacerile cu petrol şi grâu, vânzările de armament, împrumuturile şi garanţiile, slăbirea ţărilor arabe în favoarea Israelului, pasul uriaş înainte făcut către înfiinţarea unei armate mondiale unice şi a unui guvern de aceeaşi natură au creat o ameţitoare pânză de păianjen, menită să-i facă pe neiniţiaţi să nu mai înţeleagă nimic. „Este îndoielnic dacă adevăratele motive pentru care SUA au intrat în războiul din Golful Persic vor ieşi vreodată la iveală. Spre deosebire de Vietnam, unde sfârşitul ambiguu al războiului a generat suspiciuni fireşti, în Golf, amploarea victoriei decisive a îngropat adevărul într-un loc mai adânc decât mormintele în care se află trupurile soldaţilor americani sau irakieni căzuţi în luptă", scriau Vankin şi Whaley.

Însă duplicitatea americanilor nu a sfârşit odată cu luptele. Pe toată perioada administraţiei Clinton, au avut loc raiduri periodice ale Aviaţiei americane asupra Irakului, efectuate, chipurile, pentru pedepsirea lui Saddam, deoarece refuza să le permită inspectorilor internaţionali de la ONU să vadă laboratoarele irakiene unde se produceau armele biologice şi nucleare. Totuşi, de data asta, era o mare diferenţă, fapt care a făcut să apară întrebări

incomode despre scopul raidurilor respective, atât din partea opiniei publice pline de suspiciuni, cât și din cea a câtorva ziariști mai puțin timizi.

După câteva lovituri cu bombe și rachete asupra Irakului, la sfârșitul lui 1998, unul dintre cititorii care se adresaseră în scris redacției unei reviste de circulație națională se întreba: „Oare utilizând arme de distrugere în masă pentru împiedicarea Irakului să fabrice această categorie de arme, America nu face ea însăși ceea ce le interzicem lor să facă?" Alții s-au întrebat de ce au atacat Irakul doar pentru că nu a vrut să i se inspecteze de către ONU uzinele secrete care produceau echipament militar, în vreme ce Clinton refuza, de asemenea, să permită efectuarea unor astfel de inspecții în SUA, un refuz ce s-a bucurat de un larg sprijin din partea marelui public.

Scott Ritter, membru al Comisiei Speciale a ONU pentru inspectarea instalațiilor militare irakiene (UNSCOM), creată pentru depistarea și distrugerea depozitelor secrete de arme ale lui Saddam Hussein, a demisionat în august 1998, acuzând guvernul american că se folosea de activitatea Comisiei pentru declanșarea unui nou atac împotriva Irakului. Ritter spunea că, înainte de a demisiona, nu-l crezuse pe ministrul irakian al Apărării, când acesta îi comunicase faptul că „echipa UNSCOM era folosită pentru a provoca o criză în relațiile americano-irakiene", dar, încet-încet, începuse să fie de acord cu această acuzație. Superiorii lui Ritter au strâmbat din nas, susținând că Ritter avea „puține" cunoștințe privitoare la desfășurarea evenimentelor din Golful Persic.

Totuși, la începutul lui 1999 s-a dezvăluit faptul că Washingtonul se folosise de activitatea UNSCOM pentru a „planta" dispozitive electronice de ascultare a telefoanelor în sediul Ministerului Irakian al Apărării, omologul Pentagonului american. Și alți funcționari americani au confirmat temeinicia multora dintre acuzațiile formulate de Ritter.

„Relațiile dintre SUA și comisia de inspecție erau de multă vreme subiect de dezbateri aprinse", scria Bruce B. Auster, reporter la revista *US News & World Report*. „Problema este cu atât mai delicată, cu cât UNSCOM se află în subordinea Consiliului de Securitate al ONU și nu este o agenție guvernamentală americană, cu toate că se bizuie pe SUA pentru obținerea de informații și încadrarea cu personal."

La 15 decembrie 1998, după ce stocase pe toată perioada toamnei rachete de croazieră în Golful Persic, SUA a lansat împotriva Bagdadului un atac aerian amânat de mai multe ori până atunci.

Dar, odată cu apropierea Crăciunului, celor mai mulți dintre americani nu le putea păsa prea mult de faptul că, la jumătate de lume depărtare de ei, se înregistraseră victime civile. Și orice dubii privitoare la justețea implicării americane în Golful Persic, exceptând îndoielile nefericiților care trebuiau

să înfrunte Sindromul din Golf, provocat de o combinaţie letală între fumul degajat de arderea petrolului, efectele armelor biologice şi ale uraniului radioactiv din vârful obuzelor de artilerie şi al celor de pe tancuri, fuseseră uitate, împreună cu panglicile galbene, prin purtarea cărora civilii neinformaţi din SUA îşi exprimaseră cu mândrie sprijinul total faţă de băieţii care luptaseră în Golf şi bucuria de a-i revedea sănătoşi acasă.

RĂZBOIUL DIN VIETNAM

În vreme ce ideea existenţei unor complicităţi umane menite să creeze literalmente războiul poate părea incredibilă acelora dintre noi nefamiliarizaţi cu metodele de lucru ale societăţilor secrete, sunt foarte multe dovezi care indică faptul că războiul din Vietnam a fost, în cea mai mare parte, conceput de către oameni care aveau o gândire identică cu cea a autorilor Raportului de la Iron Mountain.

Mulţi scriitori specializaţi în materie de conspiraţie au văzut acest război ca fiind un exemplu clasic al dialecticii hegeliene în acţiune: creează o problemă (în acest caz, gherilele Viet-Cong, sprijinite de Vietnamul de Nord), oferă o soluţie (în acest caz, acordarea unui ajutor tot mai substanţial în trupe şi materiale Vietnamului de Sud) şi vei obţine sinteza (în cazul de faţă, instaurarea hegemoniei americane în regiunea Asiei de Sud-Est).

Implicarea SUA în conflictul din Vietnam a început odată cu semnarea acordurilor secrete de la Ialta din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În ele se stipula că sfera de influenţă americană în lumea postbelică urma să fie constituită din regiunea Pacificului — America are încă o prezenţă militară în Filipine şi în insulele din Pacificul de Sud — şi în cea a Asiei de Sud-Est. Totuşi, după încheierea ostilităţilor din Europa, Franţa s-a grăbit să redobândească controlul militar asupra Indochinei Franceze, iar planurile americane referitoare la instaurarea hegemoniei regionale au trebuit amânate.

Istoria războiului din Vietnam poate fi personificată de către Nguyen That Thanh, fiul unui învăţător sărman dintr-o regiune rurală. El şi-a schimbat mai târziu numele în Ho-Şi-Min („Cel ce Luminează Calea"), devenind forţa motrice a naţionalismului indochinez în următoarele trei decenii. Activitatea sa este legată de aceleaşi forţe care au produs mişcarea comunistă în secolul XX.

În tinereţe, în timpul Primului Război Mondial, Ho a locuit în Franţa, unde a luat legătura cu socialiştii francezi, îmbrăţişând ideile lor, provenite din „rădăcinile" francmasonice şi ale organizaţiei *Illuminati*. În 1919, el a ţinut o cuvântare în faţa fraţilor Warburg şi a celorlalţi participanţi la

Conferința de Pace de la Versailles, cerând mai multe drepturi pentru populația Indochinei.

În 1930, Ho a fondat Partidul Comunist Vietnamez, care mai târziu, la solicitarea liderilor sovietici, și-a schimbat numele în Partidul Comunist Indochinez — pentru a evita prezentarea lui de către detractori drept un simplu partid național. Totuși, naționalismul partidului condus de Ho a fost reafirmat în 1941, când el, împreună cu alți lideri ai acestuia, a intrat în Vietnam, creând liga pentru Independența Vietnamului, sau Viet-Minh.

Atunci când japonezii au cucerit Indochina, în 1945, Ho și generalul Vo Nguyen Giap au început să colaboreze cu Oficiul American pentru Servicii Strategice, pentru a înlătura de pe teritoriul țării lor forțele ocupantului japonez.

Ho a continuat să primească ajutor american chiar și după ce japonezii au plecat din Vietnam, ca urmare a capitulării lor în fața Aliaților, survenită la 14 august 1945. „Aveam în regiunea respectivă un agent de încredere pe care-l « aprovizionam » încontinuu cu arme, stații de emisie-recepție, radiotelegrafiști, medicamente. Toate acestea foloseau la consolidarea poziției sale pe front și a popularității sale", scria ziaristul Lloyd Shearer, referindu-se la această perioadă.

Președintele francez, Charles de Gaulle, a realizat faptul că Ho intenționa să creeze un stat vietnamez independent, ceea ce le-ar fi permis americanilor aflați în „spatele" său să intre nestingheriți în zonă. Așa că, în octombrie 1945, de Gaulle le-a ordonat trupelor franceze să ocupe orașul Saigon. Sperând că Franța își va putea redobândi statutul de putere colonială pe care-l avusese asupra Vietnamului înainte de război, de Gaulle a mers până acolo încât i-a promis lui Ho că, dacă acceptă statutul de colonie franceză pentru Vietnam, Franța îl va readuce la conducerea acesteia pe împăratul Bao Dai. Însă Ho nu a vrut să accepte decât independența Vietnamului.

După ani întregi de lupte sângeroase, trupele Viet-Minh-ului lui Ho, aflate sub conducerea iscusitului său general Giap, dobândiseră controlul asupra celei mai mari părți a zonelor rurale ale țării; în mai 1954, după înfrângerea suferită în bătălia de la Dien Bien Phu, armata franceză a fost forțată să se retragă, părăsind Vietnamul.

Într-o conferință organizată imediat după aceea, în iulie, la Geneva, pentru a hotărî viitorul Vietnamului, delegația lui Ho a fost întâmpinată de o delegație rivală, reprezentându-l pe împăratul Bao Dai, sprijinit de francezi. Conflictul izbucnit între cele două delegații a fost rezolvat prin împărțirea teritoriului vietnamez cu ajutorul unei linii imaginare, trasate pe hartă de-a lungul Paralelei 17, lui Ho oferindu-i-se controlul asupra regiunii de nord a acestui teritoriu. El a acceptat această împărțire mai ales

pentru că acordurile de la Geneva promiteau organizarea unui referendum în ambele părţi ale ţării privind reunificarea teritoriului naţional, fiind convins că acestea se vor reuni sub conducerea lui. Acordurile nu au fost semnate de SUA.

Vietnamul de Sud, care deţinea majoritatea bogăţiilor naturale ale ţării, precum şi capacităţile de producţie, a sfârşit sub conducerea lui Ngo Dinh Diem, un catolic care conducea o ţară a cărei populaţie era în proporţie de 95% de religie budistă. Imediat după înfrângerea francezilor, Diem plecase în SUA, întâlnindu-se cu înalte oficialităţi şi membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe. Veteran cu o experienţă de douăzeci de ani, în cursul cărora ocupase diverse posturi în administraţia guvernamentală, Diem se bucura de sprijinul colonelului Edward Lansdale, şeful Grupului de Consilieri Militari americani, care acordau asistenţă Vietnamului, comisie abia ajunsă pe teritoriul acestei ţări. Oamenii comandaţi de Lansdale se aflau acolo pentru a ajuta Armata Naţională vietnameză creată şi finanţată de SUA, cu un efectiv de 234 000 de soldaţi.

Cu acordul SUA, guvernul condus de Diem a amânat pe o perioadă nedeterminată desfăşurarea oricăror alegeri privitoare la reunificare. „Toate acestea sugerează faptul că SUA au conspirat cu bună-ştiinţă pentru sabotarea punerii în practică a acordurilor de la Geneva...", scria ziaristul Michael McClear. Acest lucru garanta practic izbucnirea unui război civil în Vietnam.

În cursul acestuia, naţionaliştii vietnamezi, care în mare parte nutreau sentimente anticatolice, fiind de religie budistă şi veterani ai Viet-Minh-ului, ajutaţi de un număr tot mai mare de transfugi care veneau din nord, au început să repună stăpânire pe zone din teritoriul Vietnamului de Sud, sub numele de Viet-Cong-San, sau doar Viet-Cong.

Amplificarea violenţelor a determinat trimiterea în Vietnamul de Sud a „consilierilor" militari americani, o mişcare ce nu s-a bucurat în totalitate de aprobarea Congresului. „Oricât de importantă numeric şi calitativ ar fi asistenţa militară americană acordată în Indochina, ea nu poate cuceri un inamic ce se află în acelaşi timp peste tot şi nicăieri, un « duşman al poporului » care se bucură de simpatia şi sprijinul secret al acestuia", îşi atenţiona colegii din Congres senatorul John F. Kennedy, în 1954.

Ajutoarele destinate regimului comunist din Vietnamul de Nord proveneau din Rusia şi China, în timp ce Vietnamul de Sud a devenit tot mai dependent de ajutorul militar american. Balanţa puterii s-a echilibrat, iar scena era pregătită pentru război.

JFK LI SE OPUNEA GLOBALIŞTILOR

Prin 1963, cel mai mare obstacol în calea extinderii războiului din regiunea Asiei de Sud-Est era preşedintele John F. Kennedy, care îşi exprimase deja rezervele privind implicarea militară americană.

Democratul John F. Kennedy îl învinsese pe republicanul Richard Nixon, vicepreşedintele administraţiei Eisenhower, în alegerile din 1960, iar consilierii săi apropiaţi cu funcţii importante proveneau din cadrul societăţilor secrete. Consilierul special John Kenneth Galbraith scria: „Aceia dintre noi care au lucrat pentru campania electorală a lui Kennedy au fost toleraţi în cadrul guvernului, şi din acest motiv au avut un cuvânt de spus în conceperea planurilor privind politica internă, însă planurile pentru cea externă erau încă elaborate de unii membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe". Mulţimea membrilor Consiliului pentru Relaţii Externe care ocupau posturi în guvern a atras chiar şi atenţia lui Kennedy, care spunea: „Aş dori să am în jurul meu chipuri noi, dar tot ceea ce găsesc aici sunt aceiaşi oameni vechi."

Imediat după alegerea lui, Kennedy a trebuit să facă faţă unui conflict armat în Laos. În preludiul războiului din Vietnam, acest conflict îi opunea pe comuniştii din Mişcarea Pathet Lao generalului Phoumi Nosavan, sprijinit de CIA. La numirea în funcţie, Kennedy a fost sfătuit atât de toţi membrii administraţiei Eisenhower, cât şi de şefii Statelor Majore Reunite să trimită trupe în sprijinul lui Nosavan. Secretarul Apărării, Robert Strange McNamara, şi Walt Rostow, şeful Consiliului de Planificare Politică din cadrul Departamentului de Stat, ambii membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe, au fost sprijinitori înfocaţi ai folosirii trupelor americane pentru tranşarea acestui conflict în favoarea generalului pro-american, lucru pe care Kennedy a refuzat să-l facă.

Consiliul pentru Relaţii Externe fusese preocupat de situaţia din Vietnam chiar de la început. În 1951, această organizaţie, împreună cu Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale, a înfiinţat un grup de studiu finanţat de Fundaţia Rockefeller, care, printre altele, avea ca obiectiv şi studiul situaţiei din Asia de Sud-Est. Acest grup a recomandat instituirea unei dominaţii mixte americano-britanice în regiune, conform prevederilor Acordului de la Ialta. În timpul administraţiei Eisenhower, fondatorul Consiliului pentru Relaţii Externe şi, în acelaşi timp, secretarul de stat John Foster Dulles, împreună cu fratele său, Allen Dulles (director al CIA şi, în acelaşi timp, membru fondator al Consiliului pentru Relaţii Externe), a supravegheat transpunerea în practică a acestei politici, care a ajuns să cuprindă trimiterea de consilieri militari americani în această zonă a lumii imediat după înfrângerea francezilor.

În septembrie 1954, la doar patru luni după căderea orașului Dien Bien Phu, secretarul de stat al SUA, John Foster Dulles, membru fondator al Consiliului pentru Relații Externe, a convocat Conferința de la Manila, care a avut ca rezultat crearea Organizației Statelor Membre ale Tratatului din Asia de Sud-Est (SEATO). Această acțiune reunea SUA, Marea Britanie (inclusiv Australia și Noua Zeelandă), Franța, Filipine și alte țări ca părți ale unui tratat de apărare și asistență reciprocă în Indochina.

În 1966, ziaristul C.L. Sulzberger, de la *New York Times*, scria: „Dulles a determinat crearea SEATO cu scopul deliberat de a-i conferi președintelui SUA autoritatea juridică de a interveni în Indochina. Atunci când Congresul a aprobat Tratatul SEATO, membrii săi au semnat, de fapt, primul dintr-o serie de cecuri în alb prin care-i cedau președintelui autoritatea elaborării politicii față de Vietnam."

Însă, curând, a devenit evident pentru toți faptul că, spre deosebire de predecesorii săi, Kennedy nu se mulțumea să fie manipulat de clica grangurilor de pe Coasta de Est a SUA, ci dorea să ia propriile decizii, luându-și în serios funcția de președinte. „Într-adevăr, aversiunea pe care *Establishment*-ul a manifestat-o față de Kennedy s-a intensificat tot mai mult pe parcursul mandatului său...", scria Donald Gibson, profesor la Universitatea din Pittsburgh, în bine-documentata lui lucrare monografică intitulată *Battling Wall Street: The Kennedy Presidency*, publicată în 1994.

Cei ce s-au ocupat de studiul împrejurărilor asasinării lui Kennedy ajung tot mai des să creadă că opoziția manifestată de el față de transpunerea în practică a agendei globaliștilor ar fi putut juca un rol semnificativ în comiterea asasinatului, ale cărui cauze nu au fost elucidate nici până în ziua de azi.

Descris de către economistul Seymour Harris ca fiind, „dintre toți președinții de până atunci, de departe cel care cunoștea cel mai bine mecanismele de desfășurare a proceselor economice", Kennedy a lansat rapid o diversitate de inițiative economice revoluționare, menite să amplifice potențialul uman și tehnologic al țării: „Ceea ce a încercat el să facă în toate domeniile, începând cu modelele de investiție globală și până la scutirile de impozite acordate micilor investitori individuali, a fost să rescrie legile și politicile, astfel încât puterea proprietății și goana după profit să nu sfârșească prin a distruge proprietatea economică a țării, mai degrabă decât a o crea", explica Gibson.

Kennedy și-a dezvăluit public animozitatea față de coloșii lumii afacerilor în primăvara anului 1962, când a obligat companiile importante producătoare de oțel să revină asupra creșterii prețului pe care tocmai o efectuaseră. Un acord ce prevedea menținerea prețurilor la același nivel, în

schimbul obţinerii concesiilor din partea sindicatelor, fusese brusc revocat, după ce creşterile salariale prevăzute nu fuseseră acordate. Supărat de această trădare, Kennedy i-a ordonat fratelui său, Procurorul General al SUA, Robert Kennedy, să declanşeze o investigaţie privitoare la modul de fixare a preţurilor oţelului. Preşedintele Kennedy a ameninţat companiile producătoare de oţel că Ministerul Apărării va revoca toate contractele de achiziţie şi i-a spus poporului american că acţiunea de creştere a preţurilor de către acestea era atât nejustificată, cât şi iresponsabilă. Drept urmare, companiile producătoare de oţel, în frunte cu United States Steel, au renunţat la pretenţiile avute până atunci.

Considerând că acţiunile directorilor acestor companii reprezentau un atac fătiş asupra întregului program economic pe care intenţiona să-l transpună în practică, Kennedy declara: „După părerea mea, dacă am fi permis menţinerea creşterii preţurilor, adoptarea legii de către Congres ar fi fost foarte dificilă." Ar trebui remarcat faptul că, între membrii Consiliului de Administraţie ai companiei United States Steel, aflate de mult sub controlul familiei Morgan, se numărau şi mulţi membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe, ca şi ai altor instituţii foarte puternice.

Inspectorul general al administraţiei Kennedy în probleme valutare, James J. Saxon, a intrat într-un conflict tot mai dur cu puternicul Consiliu al Rezervelor Federale, deoarece a încurajat investiţii mai mari şi le-a conferit puteri sporite pentru împrumuturi băncilor ce nu făceau parte din Sistemul Rezervelor Federale. Saxon a mai hotărât că asemenea bănci puteau contrasemna obligaţiunile emise la nivel statal şi local, slăbind astfel şi mai mult puterea băncilor membre ale Sistemului Rezervelor Federale, care dominaseră până atunci piaţa financiar-bancară.

În iunie 1963, Kennedy a luat măsura cea mai dură împotriva Sistemului Rezervelor Federale, autorizând emiterea a mai mult de 4 miliarde de dolari în bancnote SUA, făcută prin intermediul Trezoreriei SUA, şi nu prin intermediul Sistemului Rezervelor Federale. „După toate aparenţele, Kennedy s-a gândit că, revenind la respectarea strictă a Constituţiei americane, care spune că numai Congresul va emite şi reglementa emisiunile monetare, deficitul naţional intern, din ce în ce mai mare, ar fi putut fi redus prin neplata dobânzii către băncile membre ale Sistemului Rezervelor Federale, care tipăresc bani de hârtie pe care apoi îi împrumută cu dobândă guvernului", scria un autor specializat în materie de conspiraţie.

În încercarea sa de egalizare a şanselor pe tărâm economic, Kennedy a întreprins o mare diversitate de acţiuni care au adâncit animozitatea dintre Wall Street şi preşedinte. După cum demonstrează Gibson în lucrarea pomenită mai sus, printre aceste acţiuni se numără:

- oferirea unor scutiri de taxe menite să readucă pe piaţa internă investiţiile efectuate de companiile americane în străinătate;
- efectuarea unei distincţii clare, în cadrul reformei fiscale, între investiţiile cu caracter productiv şi cele cu caracter neproductiv;
- eliminarea privilegiilor fiscale ale companiilor americane sau cu sediul în SUA ce investeau pe piaţa mondială de capital;
- eliminarea paradisurilor fiscale din străinătate;
- sprijinirea propunerilor legislative menite să elimine privilegiile fiscale ale celor bogaţi;
- propunerea unei creşteri de impozite pentru companiile mari din domeniul exploatării petrolului şi minereurilor;
- revizuirea creditului fiscal acordat pentru investiţii;
- elaborarea unei propuneri menite să lărgească puterile preşedintelui, pentru ca el să poată lua măsuri de combatere a recesiunii economice.

Politicile şi propunerile economice ale lui Kennedy au fost atacate public de către Charles J.V. Murphy, redactor-şef al revistei *Fortune*, de guvernatorul statului New York, Nelson Rockefeller, de David Rockefeller şi de redactorii publicaţiei *Wall Street Journal*. Chiar secretarul Trezoreriei din administraţia Kennedy, Douglas Dillon, membru marcant al Consiliului pentru Relaţii Externe, a susţinut în 1962 criticile lui David Rockefeller la adresa politicii financiare a preşedintelui şi, până în 1965, i se alăturase magnatului în crearea unui grup care sprijinea public implicarea americană în războiul din Vietnam.

În domeniul politicii externe, Kennedy a dat dovadă de o opoziţie făţişă atât faţă de colonialism (care însemna exercitarea în mod deschis a controlului asupra vieţii politico-economice a unei ţări de către altă ţară), cât şi faţă de neocolonialism (care însemna exercitarea aceluiaşi control în mod ascuns). „Sprijinul lui Kennedy pentru dezvoltarea economică şi naţionalismul ţărilor din Lumea a Treia şi toleranţa manifestată de el faţă de planificarea guvernamentală în domeniul economic — chiar şi când acest fapt implica exproprierea unor proprietăţi deţinute de companiile americane — au dus la izbucnirea de conflicte între Kennedy şi cercurile elitiste, atât din interiorul, cât şi din exteriorul SUA", scria Gibson.

În privinţa Vietnamului, Kennedy a avut grijă să-şi domolească de la început sfătuitorii belicoşi, mărind constant numărul consilierilor americani de război prezenţi aici, până când, pe la sfârşitul anului 1963, acesta atinsese 15 000 de persoane, însă era clar că avea îndoieli cu privire la

justețea acestei decizii; ca urmare a eșecului debarcării în Golful Porcilor (din 1961), a ajuns să aibă dubii din ce în ce mai mari referitoare la acuratețea rapoartelor informative venite atât din partea Armatei, cât și din partea CIA. La 11 octombrie 1963, Kennedy a aprobat Memorandumul numărul 263 privind Legea Securității Naționale, care aproba o posibilă retragere a forțelor americane din Vietnam la sfârșitul lui 1965, ordonând chiar rechemarea discretă a unei părți din trupe la sfârșitul acelui an.

El nu a fost defel de acord cu recomandările de a introduce în acele lupte trupe americane de uscat, așa cum făcuse mai devreme în Laos. „Respingând extinderea implicării militare, Kennedy i-a contrazis atât pe șefii Statelor Majore Reunite ale Armatei SUA, cât și un mare număr de oameni cu funcții de răspundere din administrația condusă de el, printre care membrii Consiliului pentru Relații Externe Dean Rusk, Robert McNamara, McGeorge și William Bundy", scria Gibson.

Un alt jucător foarte important era membrul Consiliului pentru Relații Externe Averell Harriman, un om ale cărui legături cu manipulările societăților secrete datau încă din perioada Primului Război Mondial și cea a fondării comunismului sovietic. În toamna lui 1963, acesta, care făcea parte din cercul consilierilor apropiați ai lui Kennedy, a fost cel care a militat pentru înlăturarea președintelui vietnamez Diem și a trimis la Saigon telegrama care a dat „undă verde" — așa cum avea să fie cunoscută mai târziu — pentru declanșarea acestei operațiuni. În telegramă, el își exprima sprijinul pentru o mișcare împotriva guvernului corupt, condus de Diem. „Această telegramă nu prevenea autoritățile sud-vietnameze cu privire la posibilitatea declanșării unei lovituri de stat și, prin urmare, se părea că ar fi aprobat declanșarea uneia", remarca Michael McClear. Pe 2 noiembrie, Diem a fost asasinat ca urmare a unei lovituri militare de stat, puse la cale și executate de proprii săi generali, despre care mulți cred că au acționat la îndemnul CIA — ceea ce a condus curând la o precipitare a războiului din Vietnam.

Fostul ambasador american la Saigon Frederick E. Nolting spunea: „În acest caz, axa formată din Lodge (membru al Consiliului pentru Relații Externe) și Harriman (membru al aceleiași organizații) era prea puternică pentru ca Kennedy să fi încercat s-o zădărnicească sau s-o depășească."

Kennedy știa că trebuia să acționeze prudent în exprimarea opoziției sale față de un război sprijinit de interese atât de puternice. I-a mărturisit senatorului Mike Mansfield că se hotărâse „[...] să se retragă total din Vietnam; spunea însă că acest lucru nu putea fi făcut până nu ar fi primit un nou mandat de la electoratul american la alegerile prezidențiale din 1964". Este foarte posibil ca America corporatistă să fi văzut în Kennedy un exponent

al „conducerii ambigue", de care se temeau atât de mult „băieții de la Iron Mountain".

Cu toate că, potrivit tuturor indiciilor, Kennedy ar fi plănuit să pună capăt prezenței militare americane în Vietnam, nimeni nu va ști sigur dacă acest lucru este adevărat. Câteva focuri de armă trase în orașul texan Dallas, la 22 noiembrie 1963, au pus capăt mandatului său prezidențial, împrejurările asasinării lui John Fitzgerald Kennedy putând fi caracterizate în cel mai bun caz drept „controversate".

În sprijinul celor afirmate mai sus, s-ar putea remarca faptul că, în 1994, soția asasinului Lee Harvey Oswald i-a spus autorului A.J. Weberman următoarele: „Răspunsul privitor la întrebările despre asasinarea lui Kennedy este deținut de Banca Rezervelor Federale. Nu subestimați această posibilitate. Este o greșeală să-l învinuim pentru acest asasinat pe funcționarul CIA James Angleton, ca și pe această instituție în sine. Ei nu sunt decât un deget al aceleiași mâini, căci, în America, cei ce plătesc sunt cu mult deasupra CIA."

Aici ar mai trebui evidențiate două lucruri: în primul rând, doctorul Martin Luther King Jr. a fost asasinat în 1968, numai după ce și-a pus deosebitul talent oratoric în slujba protestelor contra războiului din Vietnam; în al doilea rând, există un număr foarte mare de indicii că desfășurarea unei anchete „adevărate" privitoare la moartea lui Kennedy a fost obstrucționată, ceea ce sugerează intervenția unor forțe permanente, copleșitoare, care au acționat la cele mai înalte niveluri ale structurii americane de putere, anume la acel nivel controlat de societățile secrete și de membrii acestora din cercurile financiar-bancare de pe Wall Street.

PÂNĂ LA CAPĂT ALĂTURI DE L.B.J.

Succesorul lui Kennedy, texanul Lyndon B. Johnson, puternicul lider al majorității parlamentare din Senat, care fusese membru al Comitetului pentru Forțele Armate din Camera Reprezentanților, era mai atent la solicitările șefilor Statelor Majore Reunite și la cele ale membrilor Consiliului pentru Relații Externe.

Pe 2 decembrie 1963, la doar câteva zile după alegerea lui ca președinte, un raport provenit de la Casa Albă, adresat de Johnson generalului Maxwell Taylor (membru al Consiliului pentru Relații Externe), cu mențiunea „strict secret", document publicat doar în 1998, afirma: „Cu cât analizez mai bine situația, cu atât îmi este mai limpede faptul că Vietnamul de Sud este zona ce prezintă pentru noi cea mai mare primejdie din punct de vedere militar în momentul de față. Sper că atât dumneavoastră, cât și colegii

dumneavoastră din cadrul Statelor Majore Reunite, veți avea grijă ca cei mai buni ofițeri disponibili la ora actuală să fie încadrați sub comanda generalului Paul Harkins, în toate zonele și pentru toate scopurile. Cred că este momentul ca această misiune să le fie încredințată la toate nivelurile celor mai buni ofițeri ai noștri."

Chiar având în vedere această schimbare de atitudine survenită la Washington cu privire la războiul din Vietnam, acesta avea nevoie de o provocare pentru a se bucura atât de sprijinul marelui public, cât și de cel al Congresului SUA. „În speranța de a provoca un atac nord-vietnamez, Johnson a autorizat reluarea patrulărilor efectuate de distrugătoarele americane în Golful Tonkin", scria maiorul H.R. McMaster, istoric al Academiei Militare de la West Point. Această tactică a fost încununată de succes, odată cu izbucnirea așa-zisului incident din Golful Tonkin.

La 4 august 1964, distrugătoarele americane *Maddox* și *Turner Joy*, care patrulau în Golful Tonkin, aproape de coastele vietnameze, au primit un mesaj conform căruia Agenția Națională de Securitate descoperise pregătirile făcute de nord-vietnamezi pentru declanșarea unui atac prin surprindere împotriva lor, cu ajutorul bărcilor înarmate cu tunuri și mitraliere. În același timp, McNamara, secretarul Apărării, i-a telefonat președintelui Johnson, confirmându-i faptul că se așteaptă la declanșarea unui atac.

Aceste evenimente au survenit la numai două zile după ce trei bărci nord-vietnameze mici, dotate cu torpile, declanșaseră atacuri ineficiente asupra distrugătorului *Maddox*, ca represalii pentru raidurile efectuate asupra coastelor Vietnamului de Nord de către bărci de același tip, manevrate în comun de către Marina americană și de cea sud-vietnameză, în cadrul unei operațiuni de provocare intitulate Operation Planning (OPLAN) 34-A, aprobate cu mult entuziasm de către McNamara. Echipajele distrugătoarelor nu știau defel despre raidurile desfășurate în cadrul OPLAN 34-A.

În urma acestui mesaj, echipajele de la bordul distrugătoarelor au intrat în alarmă de luptă de gradul zero și, timp de două ore, tunurile Marinei au „mugit", împroșcând totul cu obuze în jurul lor. Atunci când fumul salvelor de artilerie s-a risipit, nu au fost raportate niciun fel de victime sau pagube materiale din partea navelor americane și nu au putut fi văzute niciun fel de bărci inamice. Comandorul de Marină Wesley McDonald, a cărui escadrilă de reactoare de tipul A4 zbura în cerc deasupra golfului, raporta mai târziu că: „[Echipajele distrugătoarelor] îmi spuneau cu glas tare pozițiile unde credeau că se află bărcile inamice dotate cu torpile, dar eu n-am găsit niciodată afurisitele alea de bărci."

Totuși, pe baza acestui „atac-fantomă", Johnson i-a reunit pe liderii Congresului, cerându-le să-i acorde puterea de a răspunde armat acestei provocări.

În sprijinul cererii lui, a spus: „Noi dorim ca ei [nord-vietnamezii] să știe că nu vom întoarce și celălalt obraz în urma acestei provocări și că unii dintre marinarii noștri plutesc și ei prin apele acelea.“

Intrând în panică, în acele zile pline de tensiune ale Războiului Rece, Camera Reprezentanților a votat cu 416 la 0 o rezoluție prin care să i se permită lui Johnson, în calitatea sa de Comandant Suprem al Forțelor Armate americane, „să ia toate măsurile necesare, inclusiv pe cele legate de folosirea armelor, pentru a ajuta orice stat membru sau semnatar (al Tratatului SEATO, a cărei semnare fusese concepută de către Consiliul pentru Relații Externe) care ar cere ajutorul SUA pentru apărarea libertății sale“.

Rezoluția comună a celor două Camere ale Congresului SUA privind Promovarea Menținerii Păcii și Securității Internaționale în Regiunea Asiei de Sud-Est — care este mai bine cunoscută ca „Rezoluția de la Golful Tonkin“ — a primit votul favorabil al Senatului SUA cu scorul de 88 la 2. Unul dintre cei care au votat contra, senatorul de Alaska, Ernest Gruening, și-a avertizat colegii cu privire la faptul că Rezoluția nu era decât „o declarație de război predatată“, iar celălalt, senatorul de Oregon, Wayne Morse, avertiza: „Cred că generațiile din secolul următor vor privi cu dispreț și cu mare dezamăgire la activitatea unui Congres care este pe cale să comită o greșeală istorică atât de mare.“

Rezoluția trecea sec peste prevederile articolului din Constituția SUA, care statua faptul că numai Congresul este cel care poate declara război împotriva unei țări. În ultimele zile ale lunii ianuarie 1965, McNamara și consilierul pe probleme de securitate națională, McGeorge Bundy, au fost cei care i-au spus președintelui Johnson că venise vremea să pună capăt celor 15 ani de implicare limitată a SUA în Vietnam. Ei au afirmat că era necesară fie o intervenție militară directă, fie o rezolvare negociată a conflictului. „Bob și eu tindem să fim în favoarea primei opțiuni“, scria mai târziu Bundy. Johnson a fost de acord cu ei și, o lună mai târziu, a fost declanșată o campanie de bombardament al Vietnamului de Nord, cunoscută sub denumirea de cod „Rolling Thunder“. Prin iulie, Johnson a ordonat pătrunderea în Vietnam a 100 000 de persoane care făceau parte din trupele combatante și războiul din Vietnam a început cu adevărat.

Adăugând putere politică acestei consolidări a forțelor militare, ambasadorul SUA la Saigon — membru al Consiliului pentru Relații Externe —, Henry Cabot Lodge, a fost înlocuit de colegul său de organizație și fost președinte al Comitetului Șefilor Statelor Majore Reunite, generalul Maxwell Taylor.

Privind evenimentele de atunci din perspectiva anului 1984, redactorii publicației *US News & World Report* apreciau situația corect atunci când

afirmau: „În acea perioadă au fost puse bazele conflictului care are loc astăzi între președintele Reagan și Congresul SUA cu privire la folosirea puterii militare americane începând din America Centrală și continuând cu Beirut și Golful Persic". În 1999, când Clinton era acuzat de fățărnicie cu privire la o escapadă erotică, niciunul dintre membrii Congresului nu părea preocupat de faptul că el continua să aplice această moștenire neconstituțională prin atacarea Irakului și a regiunii Kosovo în numele ONU.

O privire mai atentă aruncată asupra membrilor Consiliului pentru Relații Externe, acea organizație creată de persoane legate de interesele familiilor Morgan și Rockefeller, ne arată clar legătura dintre mentalitatea lor și cea a membrilor societății secrete înființate de către Rhodes și Milner. Într-adevăr, dacă privim atent lista membrilor Consiliului pentru Relații Externe, constatăm că este în același timp și un adevărat catalog al personalităților ce au legătură cu declanșarea și desfășurarea războiului din Vietnam: McNamara, Cyrus Vance, Walt Rostow, William și McGeorge Bundy, Dean Acheson, Dean Rusk și Averell Harriman. Ambasadorii SUA la Saigon în timpul desfășurării războiului — Henry Cabot Lodge, Maxwell Taylor și Ellsworth Bunker — erau membri ai Consiliului pentru Relații Externe și au jucat, cu toții, roluri importante în viața politică americană. „Într-adevăr, mulți dintre cei mai importanți militanți pentru implicarea SUA în războiul din Vietnam (indiferent dacă făceau sau nu parte din guvern) erau membri ai consiliului de conducere al Consiliului pentru Relații Externe", remarca autorul Donald Gibson. Dintre aceștia îi cităm și pe Allen Dulles, David Rockefeller, John J. McCloy, Henry M. Wriston (unul dintre asociații familiei Morgan).

Remarcând că William Donovan, poreclit „sălbaticul Bill Donovan", șeful Oficiului pentru Servicii Strategice, precursorul CIA, fusese în tinerețe unul dintre agenții secreți particulari ai lui J.P. Morgan Jr., autorul Gibson scria: „Pe la începutul anilor '60, Consiliul pentru Relații Externe, interesele economico-financiare ale familiilor Morgan și Rockefeller și comunitatea serviciilor de informații erau atât de profund întrepătrunse, încât, practic, formau o singură entitate."

Potrivit spuselor cercetătorului James Perloff, specialist în studiul activității Consiliului pentru Relații Externe, Walt Rostow, care a devenit consilierul președintelui Johnson pe probleme de securitate națională în 1966, nu numai că era membru al Consiliului pentru Relații Externe, dar cererea sa de angajare în cadrul guvernului SUA fusese respinsă de trei ori, în timpul administrației Eisenhower, pentru că ieșise „necorespunzător" la controalele de securitate, considerându-se că prezența lui în cadrul guvernului este un risc pentru securitatea națională a SUA. În lucrarea sa *The United States*

in the World Arena, publicată în 1960, Rostow și-a dezvăluit viziunea globalistă asupra organizării mondiale, „cimentată“ în cadrul Consiliului pentru Relații Externe, cerând înființarea unei forțe internaționale de poliție în următorii termeni: „Considerăm că este un obiectiv național legitim al SUA eliminarea dreptului oricărui stat (inclusiv al nostru) de a utiliza o forță militară substanțială pentru promovarea propriilor interese, atât pe plan intern, cât și pe cel extern, întrucât acest drept rezidual reprezintă temelia suveranității naționale... Este prin urmare în interesul SUA să pună capăt conceptului de « națiune », așa cum a fost el definit din punct de vedere istoric.“

Robert McNamara, și el membru al Consiliului pentru Relații Externe, a îmbogățit comunitatea serviciilor de informații din SUA, creând, la 1 august 1961, Agenția de Informații și Contrainformații în Domeniul Apărării (DIA). Prin luna septembrie 1961, el, împreună cu Taylor, făceau deja presiuni pentru a obține o mai profundă implicare a SUA în conflictul din Vietnam, recomandându-i președintelui suplimentarea efectivelor armate americane prezente în această regiune cu încă 16 000 de oameni. Subsecretarul de stat George Ball s-a opus acestei recomandări cu toată forța, avertizându-l pe președinte că o asemenea mișcare ar avea ca rezultat trimiterea în Vietnam a cel puțin 300 000 de ostași americani, într-o perioadă de doi ani. Kennedy a aderat la sfatul lui McNamara.

Mai târziu, tot el, care a fost ministru al Apărării până în 1968, a fost cel care a redus încontinuu capacitatea de luptă a trupelor americane, elaborând politicile care interziceau efectuarea unor raiduri aeriene strategice de bombardament asupra teritoriului nord-vietnamez. În 1978, la puțin timp după încheierea războiului din Vietnam, prin preluarea puterii de către comuniști pe întreg teritoriul acestei țări, McNamara a devenit președinte al Băncii Mondiale (o agenție a ONU menită să obțină profit și unul dintre proiectele favorite ale Consiliului pentru Relații Externe) și, în această calitate, a coordonat acordarea unui împrumut în valoare de 60 de milioane de dolari către învingători.

William Bundy (membru al ordinului „Craniul și Oasele“ din 1939), care s-a înrolat în CIA în 1951, a devenit director executiv al Consiliului pentru Relații Externe în 1964, același an în care a fost numit secretar de stat adjunct pentru problemele Orientului îndepărtat. În această calitate, având un rol important în procesul de elaborare a politicii SUA față de Vietnam, Bundy a fost cel care a redactat Rezoluția din Golful Tonkin, conform spuselor autorilor lucrării *The Pentagon Papers*. Tot Bundy a fost implicat și în elaborarea operațiunii OPLAN 34-A, o serie de incursiuni agresive ale CIA, înfăptuite împotriva coastelor Vietnamului de Nord de mici bărci

înarmate ale Marinei americane (incursiuni care ar fi putut constitui o încălcare a legislaţiei internaţionale), care au provocat declanşarea de către nord-vietnamezi a represaliilor contra Flotei a VII-a americane, generând incidentul din Golful Tonkin. Apoi, Bundy şi-a continuat activitatea, devenind redactor-şef al revistei *Foreign Affairs*, publicaţie a Consiliului pentru Relaţii Externe.

Fratele lui William, McGeorge Bundy, la rândul său membru al Consiliului pentru Relaţii Externe şi al ordinului „Craniul şi Oasele" din 1940, a fost, probabil, unul dintre instigatorii elaborării Raportului de la Iron Mountain, îndeplinind funcţia de asistent special pe probleme de securitate naţională în timpul administraţiilor Kennedy şi Johnson, o funcţie ce putea fi folosită în scopul informării selective a şefului executivului american. Bundy s-a înrolat în armata americană ca simplu soldat la începutul celui de-al Doilea Război Mondial şi, brusc, a fost inclus în grupul de planificatori ai invaziilor aliate din Sicilia şi Normandia. Mai târziu, a devenit ministru-adjunct al Apărării, cu toate că nu avea decât 27 de ani, iar în perioada 1966-1979 a fost preşedinte al Fundaţiei Ford.

„Acţionând împreună, fraţii Bundy ar fi putut controla în mod absolut fluxul de informaţii referitoare la Vietnam ce ajungeau pe biroul preşedintelui SUA, provenind de la Serviciile de Informaţii, Departamentul de Stat şi cel al Apărării", afirma autorul Anthony C. Sutton.

Secretarul de stat Dean Rusk, un alt instigator cunoscut al Raportului de la Iron Mountain, fusese adjunctul Şefului Statului Major pe lângă Comandamentul Aliat din Asia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Bursier Rhodes, membru al Consiliului pentru Relaţii Externe şi preşedinte al Fundaţiei Rockefeller, Rusk a orientat în direcţia dorită de Consiliu politica externă americană, în timpul administraţiilor Kennedy şi Johnson, acesta din urmă fiindu-i şi prieten foarte apropiat. Lyndon Johnson i-a mărturisit biografului său, Doris Kearns, că-şi „construise sistemul de consilieri în jurul lui Rusk". Membrii Consiliului pentru Relaţii Externe Dean Acheson şi Robert Lovett fuseseră cei care i-l recomandaseră pe Rusk lui Kennedy în termeni foarte „elogioşi".

Aşa cum au demonstrat autorii Walter Isaacson şi Evan Thomas, preşedintele Lyndon Johnson se întâlnea aproape zilnic cu un grup select de 14 consilieri, aleşi „pe sprânceană". Doisprezece dintre ei erau membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe, toţi erau bancheri sau avocaţi şi toate sfaturile date de ei au dus la creşterea implicării militare americane în Vietnam. Cei şase consilieri extrem de importanţi ai preşedintelui Johnson erau: Robert Lovett (care în timpul administraţiei Truman îndeplinise funcţia de ministru al Apărării), McCloy, Harriman, Acheson, Charles

Bohlen (consilier al Departamentului de Stat) și fostul ambasador american în Rusia, George Kennan, toți fiind membri ai Consiliului pentru Relații Externe. Lyndon Johnson îi numea pe acești prieteni apropiați „înțelepții" săi. Prin 1968, toți cei menționați mai sus au început brusc să militeze împotriva continuării războiului din Vietnam.

Președintele Johnson a fost atât de șocat și dezamăgit de această trădare venită din partea funcționarilor diplomatici, încât a apărut la televiziune pentru a anunța națiunea că nu va mai candida pentru un nou mandat prezidențial. Atunci când a fost întrebat de ce consilierii lui Johnson manifestaseră o asemenea schimbare de atitudine, generalul Maxwell Taylor nu a putut să spună decât atât: „Prietenii mei, membri ai Consiliului pentru Relații Externe, trăiau în « norul » construit de *New York Times* privind situația din Vietnam". Cu alte cuvinte, aceste persoane se treziseră din autoamăgirile de până atunci, realizând faptul că societatea americană suferea o profundă fractură, din cauza războiului din Vietnam, ceea ce ar fi putut conduce, pe termen lung, la dezmembrarea și destabilizarea țării. Chiar și după aceea, războiul din Vietnam a mai continuat încă șapte ani.

Odată cu instalarea în funcție a președintelui nou ales, Richard Nixon, a apărut pe scena politică Henry Kissinger, membru al Consiliului pentru Relații Externe și al Comisiei Trilaterale. El a debutat în politică ocupând funcția de consilier prezidențial pentru problemele de securitate națională, la începutul lui 1969. Până la sfârșitul acelui an, Kissinger obținuse controlul total asupra politicii americane privitoare la Vietnam. Unii critici susțin că el a fost numit în funcție exact în acest scop. Melvin Laird, ministrul Apărării în Administrația Nixon, recunoștea deschis: „Aș spune că, în formularea concepțiilor lui referitoare la organizarea lumii, președintele Nixon a fost influențat în foarte mare măsură de Kissinger, cu toate că acesta nu-i fusese prieten apropiat și nici măcar nu-l cunoscuse înaintea lunii decembrie 1968."

În 1970, Kissinger s-a închis în birou împreună cu angajatul său, Winston Lord. Potrivit spuselor lui Winston, rezulta că șeful său „dorea să împărtășească și să dezbată împreună cu consilierii săi apropiați deciziile politice foarte importante, astfel încât imaginea pe care o are marele public despre Kissinger — despre care oamenii obișnuiți credeau că este un om ce nu suportă să fie contrazis — s-a dovedit a fi neadevărată". Probabil că Lord și alți membri ai echipei au aprobat planul lui Kissinger de extindere a războiului, de vreme ce luptele s-au răspândit curând în Cambodgia. În ciuda acestei expansiuni, războiul a căpătat un caracter static, intensitatea sa începând să scadă.

Kissinger, considerat a fi cel mai mare diplomat american în viață din toate timpurile (chiar și în anii '90), a căpătat Premiul Nobel pentru Pace

doar pentru că supraveghease sfârşitul unui război pentru a cărui desfăşurare militase fervent, fapt ce constituie în sine dovada unei înalte fineţi diplomatice.

În 1971, congresmenul John R. Rarick a fost foarte direct în a-i denunţa pe membrii Consiliului pentru Relaţii Externe drept instigatorii războiului din Vietnam. Într-o circulară, Rarick scria: „Masacrul de la My Lai, condamnarea la închisoare pe viaţă a locotenentului [William] Calley, « trădarea Pentagonului » şi apariţia aşa-numitelor *Documente de la Pentagon* sunt exemple flagrante ale încercării politicienilor de a arunca, în ochii poporului, toată vina pentru desfăşurarea războiului din Vietnam pe umerii Armatei. Dar nimeni nu-i plasează în rândul vinovaţilor pe membrii Consiliului pentru Relaţii Externe, un grup de aproximativ 1 400 de persoane, care include aproape toţi funcţionarii superiori şi politicienii care au luat decizii cu privire la desfăşurarea războiului din Vietnam. Postul TV CBS susţine că doreşte ca oamenii să ştie ce se petrece cu adevărat în Vietnam şi cine este de vină pentru asta. Atunci, oare de ce CBS nu spune nimic despre rolul Consiliului pentru Relaţii Externe în desfăşurarea războiului din Vietnam, nelăsând publicul să decidă cine este vinovat pentru eşecul acestui război: planificatorii şi factorii superiori de decizie, membri ai unei aristocraţii cu interese foarte strâns legate din domeniul financiar, industrial şi intelectual, sau liderii militari aflaţi sub control civil, de opinia cărora se ţine prea puţin seama (sau chiar deloc) în conceperea politicilor globale şi a operaţiunilor şi cărora le este interzis prin lege să-i prezinte poporului american versiunea lor... Şi oare cine îi va spune poporului american adevărul despre această poveste, dacă cei care deţin controlul asupra « mecanismului care decide dreptul la cunoaştere », controlează, de asemenea, şi activitatea guvernului?"

Întrucât membrii Consiliului pentru Relaţii Externe au conştientizat necesitatea economică a războiului, dar au căzut de acord asupra faptului că izbucnirea unui război nuclear este de neconceput, ei au hotărât că viitoarele conflicte vor trebui să aibă obiective şi răspândire limitate. „Trebuie să fim pregătiţi să desfăşurăm acţiuni limitate. Dacă, altfel, înseamnă că nu vom fi făcut niciun progres dincolo de operaţiunile masive de represalii care ne-au legat de mâini şi de picioare, implicându-ne în conflicte în care nu era vorba de supravieţuirea noastră ca naţiune. Şi trebuie să fim pregătiţi să pierdem în unele conflicte limitate", scria pentru revista *Foreign Affairs*, în 1957, unul dintre colaboratorii acesteia.

S-a văzut cât de uşor este să pierzi conflicte când armata este „îngrădită" în acţiunile sale. În 1985, revista *Congressional Record* a publicat pentru prima oară „regulile privind angajarea militarilor în conflict", care abia ieşiseră de sub incidenţa legii documentelor secrete. Acestea erau regulile după

care Armata americană a luptat în Vietnam. Ele cuprindeau 26 de pagini, incluzând restricţii precum: refuzuri repetate de a permite Aviaţiei să bombardeze ţintele strategice determinate de către şefii Statelor Majore Reunite, un ordin cu caracter general prin care trupelor americane li se interzicea să tragă asupra Viet-Cong-ului (dacă mai întâi nu se deschidea focul asupra lor); un alt ordin prin care era interzisă bombardarea vehiculelor inamice ce se aflau la o distanţă mai mică de 200 m depărtare de „Drumul lui Ho-Şi-Min". Avioanele de vânătoare nord-vietnameze nu puteau fi atacate decât dacă se aflau în aer şi-şi manifestau în mod deschis ostilitatea faţă de forţele armate americane; de asemenea, rampele de lansare ale rachetelor SAM aflate în curs de construcţie nu puteau fi atacate, iar trupele inamice care treceau graniţa în Laos sau Cambodgia nu puteau fi urmărite de trupele americane.

SUA au oferit Vietnamului asigurări publice că nu vor bombarda anumite zone ale ţării, ceea ce le-a permis bateriilor antiaeriene nord-vietnameze să se concentreze asupra zonelor care puteau fi bombardate, fapt ce a dus la o creştere considerabilă a pierderilor înregistrate de trupele americane.

Pe lângă existenţa unor asemenea restricţii, care erau total de neînţeles pentru ofiţerii de carieră, s-a permis mişcarea nestingherită prin portul vietnamez Hai Phong a transporturilor de provizii şi materiale de importanţă strategică destinate armatei nord-vietnameze, 80% dintre acestea provenind din China şi Rusia, inamici făţişi ai SUA.

SCHIMBURILE COMERCIALE CU INAMICUL

La apogeul războiului din Vietnam, schimburile comerciale ale SUA cu ţările comuniste care aprovizionau Vietnamul de Nord au cunoscut o creştere valorică în termeni reali, ceea ce reprezenta transpunerea în practică a unui alt obiectiv al Consiliului pentru Relaţii Externe.

Încă din 1961, Zbigniew Brzezinski, fondatorul Comisiei Trilaterale, scrisese în publicaţia *Foreign Affairs* un articol prin care îşi exprima opinia că SUA ar trebui să acorde ajutor economic Europei de Est. David Rockefeller şi-a manifestat aprobarea faţă de desfăşurarea unor asemenea schimburi comerciale prin efectuarea unei vizite la Moscova la mijlocul anului 1964.

„David Rockefeller, preşedintele Chase Manhattan Bank, l-a informat astăzi pe preşedintele Johnson cu privire la conţinutul recentei sale întrevederi cu premierul rus Nikita S. Hruşciov. Rockefeller i-a spus lui Johnson că, în timpul discuţiei de două ore, liderul comunist a afirmat că SUA şi URSS ar trebui « să aibă mai multe schimburi comerciale bilaterale ». Potrivit lui Rockefeller, Hruşciov ar fi declarat că ar dori ca SUA să acorde credite pe termen lung (adică împrumuturi) URSS-ului", scria *Chicago Tribune*

în ediţia din 12 septembrie. Familia Rockefeller avea o îndelungată tradiţie a schimburilor comerciale cu Rusia, care datau încă din anii '20, atunci când Chase Manhattan Bank a ajutat la crearea Camerei de Comerţ ruso-americane.

La 13 octombrie 1966, cotidianul *The New York Times* scria: „SUA au aplicat astăzi una dintre propunerile preşedintelui Johnson menite să stimuleze dezvoltarea schimburilor comerciale dintre Est şi Vest, prin înlăturarea restricţiilor de export în Uniunea Sovietică şi Europa de Est la mai mult de 400 de bunuri de larg consum." La 27 octombrie, acelaşi ziar scria: „În cadrul conferinţei avute la Moscova săptămâna trecută, liderii URSS şi ai ţărilor aliate acesteia au căzut de acord să acorde Vietnamului de Nord asistenţă materială şi financiară în valoare de aproximativ un miliard de dolari."

În 1967, familia Rockefeller s-a alăturat lui Cyrus Eaton, pe care revista *Parade* îl cataloga drept „cel mai bun prieten capitalist al comuniştilor", în finanţarea construirii unor uzine producătoare de aluminiu şi cauciuc sintetic în Uniunea Sovietică. În tinereţe, Eaton fusese convins de John D. Rockefeller să renunţe la cariera de predicator, pentru a deveni fondatorul Republic Steel Corporation. În anii '70, tehnologia şi împrumuturile americane, derulate mai cu seamă prin intermediul Chase Manhattan Bank, proprietate a familiei Rockefeller, au avut ca urmare construirea unei fabrici pe malurile fluviului Kama. Aceasta producea camioane grele, multe din ele fiind transformate pentru uz militar.

Semnatarul acordurilor care au autorizat finanţarea construcţiei fabricii de camioane de pe malurile fluviului Kama a fost George Pratt Shultz, care, mai târziu, avea să-l înlocuiască în funcţia de secretar de stat în Administraţia Reagan pe Alexander Haig, membru al Consiliului pentru Relaţii Externe. Shultz era director al Consiliului pentru Relaţii Externe şi, în acelaşi timp, o rudă a doamnei Harold Pratt, cea care a donat conacul familiei Pratt, pentru ca acesta să fie sediul Consiliului pentru Relaţii Externe.

Aşa se face că, pe de o parte, trupele americane se luptau cu cele nord-vietnameze, în vreme ce, pe de altă parte, mărfuri şi bani din SUA se îndreptau către Rusia şi Europa de Est, care ajutau Vietnamul de Nord financiar şi material. Acum este de înţeles de ce studenţii, aflaţi cu toţii la vârsta recrutării pentru serviciul militar — din care mulţi realizau prea bine absurditatea situaţiei — au început să demonstreze atât de masiv împotriva războiului din Vietnam.

Dacă privim atent, chiar şi în mişcarea antirăzboinică putem găsi „mâna" societăţilor secrete. În 1968, James Simon Kunen, autorul unei lucrări autobiografice în care relata zilele studenţiei sale (când fusese un militant fervent împotriva războiului din Vietnam), intitulate *The Strawberry Statement Notes of a College Revolutionary*, scria: „De asemenea, la prima Convenţie

Internațională a Studenților pentru o Societate Democratică, unele persoane influente de la Masa Rotundă pentru Afaceri Internaționale — reuniuni sponsorizate de revista *Business International* pentru grupurile de clienți și șefii de guverne — au încercat mituirea câtorva extremiști din rândurile noastre, pentru a-i atrage de partea lor. Aceste persoane sunt industriașii de frunte ai lumii; ei se reunesc pentru a hotărî încotro se va îndrepta cursul vieții noastre. Ei sunt cei care au redactat prevederile Alianței pentru Progres (un program inițiat în 1961 de Kennedy, menit să genereze împrumuturi de circa 20 de miliarde de dolari, acordate unui număr de 22 de țări latino-americane, pentru ca acestea să efectueze reforma economică și socială, program a cărui derulare s-a oprit la puțin timp după decesul inițiatorului său). Ei reprezintă aripa stângă a clasei conducătoare... Ei s-au oferit să finanțeze demonstrațiile contra războiului din Vietnam, care urmau a fi organizate de noi la Chicago. Ni s-au mai oferit bani din partea lui Esso-Rockefeller. În schimb, trebuia să organizăm o serie întreagă de tulburări radicale în cursul demonstrațiilor respective, pentru ca ei să poată părea că se situează mult mai la centrul spectrului politic, în vreme ce, de fapt, se deplasează tot mai mult spre stânga acestuia."

În prefața lucrării lui, Kunen a surprins foarte bine spiritul tulburat și uimit al tinerilor protestatari împotriva războiului din Vietnam: „Nu este, oare, ciudat faptul că nimeni dintre cei care declanșează războaie nu face pușcărie, ca să nu mai vorbim de cei care militează pentru declanșarea lor? În schimb, pușcăriile sunt pline cu cei ce vor pace. A nu ucide înseamnă a fi un criminal. Ei te bagă la zdup pentru asta, cu toate că singurul lucru pe care-l faci este acela de a le cere să te lase în pace. Asta mi se pare a fi destul de ciudat."

Pentru aceia dintre americani care l-au trăit, indiferent că au fost pro sau contra lui, costurile războiului din Vietnam ar trebui să le rămână de-a pururi proaspete în conștiințe. El s-a soldat cu moartea a aproape 50 000 de ostași americani, mai mult de 300 000 de persoane dobândind un handicap fizic de pe urma sa (numărul celor cu probleme mentale sau emoționale fiind mult mai mare), iar speranțele președintelui Johnson privitoare la construirea „unei societăți mărețe" fiind înlăturate de un public ostil, confruntat cu avatarurile unei economii aflate în recesiune. Costul războiului pentru vietnamezi a fost mult mai mare; sud-vietnamezii au avut 250 000 de morți și 600 000 de răniți, în timp ce nord-vietnamezii și gherilele Viet-Cong au avut 900 000 de morți și 2 milioane de răniți. Mai multe sute de mii de civili din nordul și sudul Vietnamului au fost uciși, mulți dintre ei căzând victime raidurilor de bombardament americane, iar zonele rurale ale țării au fost devastate de bombe, artilerie, mine terestre și defolianți

chimici. Totalul cheltuielilor financiare din timpul războiului a fost estimat la mai mult de 200 de miliarde de dolari.

După toate astea, SUA s-au retras. Astăzi, este de neconceput ca experienţa americană din Vietnam să fie considerată altfel decât o înfrângere totală — una de neînţeles atât pentru bravii soldaţi de ambele sexe care au luptat acolo, cât şi pentru majoritatea americanilor.

„Războiul din Vietnam este un mister, numai dacă este privit prin prisma mulţimii de legende ce-l înconjoară, cum ar fi aceea care spune că rezultatul său s-ar fi datorat unor gafe sau manifestării unui şovinism mult prea încrezător din partea americanilor. Totuşi, dacă este privit ca fiind un exerciţiu al unei proaste administrări deliberate, rezultatul său încetează să ne mai uimească, deoarece a îndeplinit precis obiectivele tradiţionale ale Consiliului pentru Relaţii Externe", explica autorul Perloff.

RĂZBOIUL DIN COREEA

Nicăieri altundeva nu s-a evidenţiat mai pregnant manipularea de către societăţile secrete a ambelor părţi participante la un conflict armat, ca în cazul Războiului din Coreea, care a izbucnit la începutul anilor '50. Ca şi în cazul războaielor din Golf şi Vietnam, semantica oficială a caracterizat acest conflict — care a dus la pierderea a aproape 34 000 de vieţi americane — drept o simplă „acţiune poliţienească", şi nu un război în adevăratul sens al cuvântului.

Există multe documente care arată că izbucnirea conflictului din Peninsula Coreeană a fost rezultatul unei minuţioase planificări efectuate de nişte persoane al căror control se extindea atât asupra guvernului american, cât şi a celui sovietic.

Acest conflict a început odată cu fondarea ONU, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Termenul *Naţiunile Unite* fusese temeinic imprimat în mintea publicului american în timpul războiului, când denumea în mod generic toate ţările aliate în lupta contra Italiei, Germaniei şi Japoniei.

Organizaţia Naţiunilor Unite a fost, de fapt, doar o dezvoltare a vechii Ligi a Naţiunilor, acea încercare eşuată de a forma un guvern mondial, instigată de Woodrow Wilson şi de membrii societăţilor secrete conduse de Milner şi Rhodes. Ideea a fost reînviată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când reprezentanţi ai guvernelor SUA, URSS, Marii Britanii şi ai mişcării naţionaliste chineze conduse de Ciang Kai Şek s-au întâlnit la Dumbarton Oaks, lângă Washington, în perioada 21 august–7 octombrie 1944.

Unul dintre principalii inițiatori ai acestei acțiuni, precum și ai celor care au urmat în vederea înființării unei organizații a Națiunilor Unite, a fost John Foster Dulles, care a contribuit, de asemenea, și la fondarea Consiliului pentru Relații Externe. Participant la Conferința de Pace de la Versailles din 1919, Dulles a creat și Organizația Tratatelor din Asia de Sud-Est (SEATO), care a asigurat „acoperirea" juridică pentru războiul din Vietnam.

Alte detalii privitoare la modul de organizare și funcționare a ONU au fost puse la punct în cadrul importantei Conferințe de la Ialta, care a avut loc în februarie 1945. Pe baza protocoalelor secrete semnate la Ialta, s-a căzut de acord asupra împărțirii teritoriului coreean de-a lungul Paralelei 38, fapt ce le-a permis URSS și Chinei să dobândească controlul asupra părții de nord a acestui teritoriu, instaurând un regim comunist.

Desfășurarea unei astfel de acțiuni fusese avută în vedere cu un an înainte. Într-un articol apărut în ediția din aprilie 1944 a publicației *Foreign Affairs*, se cerea instaurarea unei „tutele asupra teritoriului coreean, tutelă asumată nu de o țară oarecare, ci de către un grup de Puteri, format, să zicem, din SUA, Marea Britanie, China, Rusia". Conducerea Consiliului pentru Relații Externe era conștientă că publicul larg american s-ar putea să nu fie de acord cu războiul, în cazul în care instaurarea unei asemenea „tutele" ar putea fi pusă sub semnul îndoielii, și a început să dezvolte un raționament care să justifice o eventuală intervenție militară în Peninsula Coreeană.

O circulară internă a Consiliului pentru Relații Externe din 1944 afirma că: „Existența fetișului suveranității naționale și dificultatea ce derivă din prevederea constituțională americană conform căreia numai Congresul este cel care poate declara război ar putea fi contracarate afirmându-se că această barieră ar putea fi depășită printr-un tratat [...], iar participarea noastră la o asemenea acțiune polițienească, care ar putea fi recomandată de către [o] organizație internațională de securitate, nu trebuie neapărat să fie interpretată ca participare la desfășurarea unui război; prin urmare, în acest caz, prevederea constituțională pe care am citat-o mai sus nu s-ar aplica."

„Nu este lipsit de rațiune să spunem că, dacă negocierile americane [conduse de membrii CRE] și politica de comerț și împrumuturi nu ar fi acordat URSS un rol important în Pacific, în Coreea nu s-ar fi instaurat un regim comunist și nici n-ar fi avut loc Războiul din Peninsulă", comenta Perloff.

Construirea formală a ONU a început la două luni după încheierea Conferinței de la Ialta, la Conferința Națiunilor Unite privitoare la Organizarea Vieții Internaționale Postbelice, desfășurată la San Francisco. În urma acesteia, în iunie, s-a semnat o Cartă, document ce a intrat în vigoare la

24 octombrie 1945, adică la mai mult de două luni după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. ONU a fost creată „din punct de vedere principial de către membrii Consiliului pentru Relații Externe. În delegația americană care a participat la Conferința de creare a ONU, desfășurată la San Francisco, existau 47 de membri ai acestei organizații", scria Ralph Epperson.

Referindu-se la acest aspect, publicația *The New Encyclopaedia Britannica* afirmă: „Principalul lor consilier era «decanul de vârstă» John Foster Dulles. Stimulat de formidabilele sale realizări de până atunci, Dulles considera numirea lui ca secretar de stat de către președintele Eisenhower, în ianuarie 1953, ca fiind un mandat prin care i se dădea mână liberă pentru conceperea planurilor de politică externă ale SUA, un domeniu de activitate care este în mod normal rezervat exclusiv președintelui SUA."

Având-u-i în vedere pe Dulles și pe ceilalți membri ai Consiliului pentru Relații Externe, care au fost la originea creării ONU, nu este o surpriză să constatăm că această organizație supraveghează astăzi desfășurarea activității Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare (cunoscută de marele public sub denumirea de Banca Mondială) și a Fondului Monetar Internațional (FMI). ONU găzduiește, de asemenea, sub egida sa o serie întreagă de agenții cu activități în domeniul social, precum: Organizația Internațională a Muncii (OIM), Organizația pentru Alimentație și Agricultură (FAO), Organizația Mondială a Sănătății (OMS), Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO), Fondul pentru Copii al ONU (UNICEF).

În 1947, ca urmare a unei întreruperi a negocierilor dintre cele două Corei privitoare la reunificarea țării, problema coreeană a fost încredințată spre rezolvare ONU. Prin 1949, atât SUA, cât și URSS își retrăseseră în cea mai mare parte trupele de ocupație din Peninsula Coreeană. Retragerea americanilor din Peninsulă a lăsat o armată sud-coreeană de numai 16 000 de oameni, dotată în majoritate cu arme de calibru mic, față în față cu o armată nord-coreeană comunistă, de peste 150 000 de oameni, înarmată cu piese de artilerie ultramoderne, de fabricație sovietică. Atunci când generalul Albert C. Wedemeyer, care a fost trimis de președintele Truman pentru a evalua situația din Peninsulă după retragerea americanilor, i-a raportat acestuia că armata comunistă reprezenta o amenințare directă la adresa teritoriului sud-coreean, afirmațiile lui au fost ignorate, iar raportul care le cuprindea nu a fost publicat.

În ianuarie 1950, premierul nord-coreean Kim Ir Sen a proclamat un „an al unificării", începând masarea de trupe de-a lungul Paralelei 38. La fel ca în cazul conflictului ulterior din Golful Persic, Departamentul de Stat al SUA,

care era ticsit de membri ai Consiliului pentru Relații Externe, nu a făcut nimic. Secretarul de stat în Administrația Truman, Dean Acheson, membru al Consiliului pentru Relații Externe, a declarat public faptul că Coreea se găsea în afara perimetrului defensiv al SUA. Acest lucru „i-a dat un semnal limpede lui Kim, care în iunie a invadat partea de sud a țării, sub patronajul sovieticilor", scria Perloff.

Liderii americani au mimat surpriza și supărarea cu privire la declanșarea atacului nord-coreean împotriva sudului la 25 iunie 1950, cerând o întrunire urgentă a Consiliului de Securitate ONU, compus pe atunci din reprezentanți ai SUA, Marii Britanii, URSS și Chinei naționaliste.

Consiliul, în absența reprezentanților URSS și cu China reprezentată doar de ambasadorul regimului anticomunist condus de Ciang Kai Shek, au votat în favoarea unei intervenții a ONU în Coreea. Autorii specializați în materie de conspirație au remarcat că acest vot favorabil ar fi putut fi împiedicat dacă Uniunea Sovietică și-ar fi folosit dreptul de veto. Însă, ciudat, chiar în acea zi, reprezentanții URSS la ONU au hotărât să iasă din sală în semn de protest cu privire la faptul că ONU încă nu recunoscuse China comunistă. La puțin timp după acest vot favorabil intervenției sub egida ONU în Peninsula Coreeană, delegații sovietici au revenit la dezbateri, cu toate că Republica Populară Chineză nu fusese recunoscută încă de către ONU, în ciuda protestului lor de până atunci.

La 27 iunie 1950, cu aprobarea ONU, președintele Truman le-a ordonat trupelor americane să ajute la desfășurarea acțiunii „polițienești" de sub egida ONU, care consta în apărarea teritoriului sud-coreean de invazia comunistă a trupelor din Nord. Pe tot parcursul lunilor iulie–august 1950, armata sud-coreeană, copleșită atât din punct de vedere numeric, cât și din cel al dotării cu armament, împreună cu cele patru divizii americane prost echipate, trimise de Truman în ajutorul său, a fost împinsă spre sud până în vârful Peninsulei Coreene. Situația a fost foarte dificilă, până la mijlocul lui septembrie, când generalul Douglas MacArthur a lansat un atac strălucit și îndrăzneț asupra portului Inchon, de la mijlocul Peninsulei Coreene, ce a „spart" frontul de luptă al nord-coreenilor, tăindu-le liniile de aprovizionare.

Cumplit zdruncinați, nord-coreenii s-au retras, urmăriți îndeaproape de trupele ONU, din totalul cărora 90% îl reprezentau trupele americane. Atunci când luptele au trecut dincolo de Paralela 38, regimul comunist chinez, condus de Mao Zedong, a avertizat că orice mișcare a trupelor ONU dincolo de fluviul Yalu (granița dintre China și Coreea) ar fi inacceptabilă pentru țara sa. MacArthur a prevenit Departamentul de Stat al SUA cu privire la faptul că trupele regimului comunist chinez se concentrau la nord de fluviul Yalu, însă acest avertisment al său nu a fost luat în seamă.

Pe 25 noiembrie 1950, aproape 200 000 de „voluntari“ chinezi au trecut fluviul Yalu, atacând frontal trupele ONU, luate total prin surprindere. Încă 500 000 de chinezi au făcut același lucru în decembrie 1950.

Din nou, americanii și aliații lor au fost împinși înapoi, dar au reușit să se regrupeze și, mai târziu, au contraatacat, ajungând din nou înapoi, la Paralela 38. Războiul a căpătat un caracter pozițional, concretizându-se printr-o serie de acțiuni desfășurate de ambele părți ale paralelei aflate în dispută.

La fel ca și în Vietnam, capacitatea de intervenție a armatei americane a fost îngrădită prin intermediul unor decizii politice care i-au împiedicat pe militari să-și facă pe deplin datoria. Dar, spre deosebire de războiul din Vietnam, un conducător militar cu un prestigiu considerabil a protestat vehement împotriva acestor restricții, apelând direct la sprijinul poporului american.

Generalul MacArthur, eroul american al celui de-al Doilea Război Mondial, a ordonat Forțelor Aeriene din subordine să bombardeze podurile de peste fluviul Yalu, ceea ce ar fi tăiat liniile de aprovizionare și comunicații ale trupelor comuniste chineze, venite în ajutorul Coreei de Nord. El a apelat la congresmenii ce-i împărtășeau ideile, cerându-le sprijinul pentru desfășurarea acțiunilor lui militare și rugându-i ca SUA să le permită naționaliștilor chinezi din Taiwan să lanseze un al doilea front împotriva Chinei comuniste, pentru a reduce astfel presiunea exercitată de aceasta asupra trupelor americane din Coreea.

Răspunsul oficial la cererile lui MacArthur a venit repede. Ordinele sale privind efectuarea unor raiduri aeriene de bombardament au fost anulate de către generalul George Marshall, „părintele“ Planului Marshall pentru Reconstrucția Europei după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial și membru al Consiliului pentru Relații Externe, care fusese reactivat de președintele Truman, cu toate că se afla în rezervă, pentru a îndeplini funcția de secretar de stat al Apărării). Este vorba de unul și același Marshall despre care gurile rele spun că, pe vremea când era Șeful Statului Major ai Armatei, ar fi știut dinainte despre declanșarea de către japonezi a atacului de la Pearl Harbor, dar nu a luat nicio măsură pentru prevenirea sa.

MacArthur a primit ordin să nu bombardeze bazele de aprovizionare esențiale ale chinezilor, cerându-i-se, în același timp, să le ordone piloților să nu pornească în urmărirea avioanelor inamice care evitau lupta. Comandantul trupelor chineze, generalul Lin Hao, avea să declare mai târziu: „N-aș fi declanșat niciodată atacul asupra trupelor ONU, riscând astfel atât viețile oamenilor din subordine, cât și reputația de militar, dacă n-aș fi fost asigurat cu privire la faptul că Washingtonul îl va împiedica pe generalul

MacArthur să ia măsuri corespunzătoare de represalii împotriva liniilor mele de aprovizionare și comunicație."

Apelul făcut de MacArthur, prin care cerea sprijinul poporului american față de inițiativele sale militare, a avut drept consecință destituirea lui de către președintele Truman din funcția de Comandant Suprem al Forțelor ONU din Coreea, la 10 aprilie 1951. A fost înlocuit din funcție de generalul Matthew B. Ridgway, care mai târziu avea să devină membru al Consiliului pentru Relații Externe.

Planul întocmit de MacArthur pentru un atac diversionist al Taiwanului asupra trupelor Chinei comuniste nu avea să fie niciodată pus în practică, fiindcă președintele Truman avusese grijă să blocheze executarea acestuia, la numai două zile după declanșarea atacului nord-coreean. Potrivit documentelor guvernamentale americane, Truman a spus: „Am ordonat Flotei a Șaptea să împiedice orice atac comunist asupra Insulei Formosa (care acum se numește Taiwan). Ca o încununare a acestei acțiuni, cer guvernului naționalist chinez din Formosa să înceteze imediat desfășurarea tuturor operațiunilor aeriene și navale împotriva Chinei continentale. Flota a Șaptea Americană va veghea ca această cerere a mea să fie respectată întocmai." În același timp, generalul Marshall a respins oferta conducătorului naționalist chinez Chiang Kai-Shek de a trimite trupe în ajutorul americanilor din Coreea.

Acestor ordine de neînțeles, care restrângeau la maximum opțiunile militare ale trupelor americane, li se adăuga un alt fapt uluitor: comandanții ruși conduceau desfășurarea conflictului de ambele părți ale Paralelei 38. Conform prevederilor acordurilor de la Ialta și datorită faptului că ei erau principalul furnizor de echipament și tehnologie militară al Coreei de Nord, ofițerii sovietici dețineau în cea mai mare parte controlul asupra desfășurării Războiului din Coreea. În acest sens, Epperson citează un comunicat de presă al Pentagonului, care identifica doi ofițeri sovietici ca fiind răspunzători de mișcarea trupelor de ambele părți ale Paralelei 38. În acest comunicat se specifica faptul că unul dintre aceștia, un anume general Vasilev, a fost auzit chiar dând ordinul de atac la 25 iunie 1951.

Lanțul de comandă al lui Vasilev se întindea din Coreea, trecând prin Moscova și ajungând până la secretarul general adjunct al ONU pentru Probleme Politice și ale Consiliului de Securitate. În această perioadă, lanțul de comandă al generalului MacArthur trecea prin intermediul președintelui Truman, ajungând la secretarul general adjunct al ONU pentru Probleme Politice și ale Consiliului de Securitate, funcție deținută pe atunci de reprezentantul URSS, Konstantin Zincenko. Asta însemna că ofițerii sovietici supravegheau strategia de război nord-coreeană, în timp ce-i raportau unui

coleg sovietic care lucra în același birou al ONU care coordona efortul de război al Aliaților.

„În realitate, comuniștii conduceau ambele părți beligerante", scria Griffin. Ceea ce alți autori specializați în materie de conspirație nu au luat în seamă au fost dovezile cu privire la faptul că Rusia comunistă a fost finanțată și controlată încă de la începutul existenței sale de către membrii cercului interior al societăților secrete americane moderne.

În cele din urmă, războiul s-a liniștit, ajungându-se la o înghețare a ostilităților, care s-a sfârșit cu semnarea unui armistițiu la data de 27 iulie 1953, la numai șase luni după ce generalul Dwight Eisenhower devenise președinte al SUA.

MacArthur, remarcând faptul că, pentru prima oară pe parcursul istoriei lor militare, SUA nu reușiseră să obțină victoria, avea să spună mai târziu: „Nicicând mai înainte această țară nu a fost angajată într-o luptă mortală cu o putere dușmană, fără a avea vreun obiectiv militar precis de atins, fără vreo altă politică decât aceea reprezentată de o serie întreagă de restricții în domeniul conducerii operațiunilor militare sau într-adevăr, fără să recunoască măcar în mod formal existența unei stări de război între ea și celelalte părți beligerante." Această stare de lucruri a dus la crearea în SUA a unui precedent care continuă să ne bântuie până astăzi.

Dar, analizând din nou la rece desfășurarea evenimentelor de atunci, trebuie să ne întrebăm încă o dată dacă nu cumva a existat, totuși, un scop ascuns în spatele acestui conflict aparent fără sens și dacă acesta nu le era cumva cunoscut doar membrilor cercurilor înalte ale societăților secrete. Un articol apărut într-o ediție din 1952 a publicației *Foreign Affairs* explica: „După părerea mea, înțelesul experienței noastre din Coreea este acela că am realizat un progres istoric către crearea unui sistem viabil de securitate colectivă." Prin urmare, Războiul din Coreea nu a fost decât un alt pas înainte în transpunerea în practică a țelurilor Consiliului pentru Relații Externe, vizând realizarea unui guvern mondial, sprijinit de un comandament militar unificat, așa cum stau lucrările în cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO). Referindu-se la asta, Dean Acheson, membru al Consiliului pentru Relații Externe, recunoștea mai târziu că „singurul motiv pentru care i-am spus președintelui să lupte în Războiul din Coreea a fost acela că doream să validez existența NATO, conferindu-i legitimitate".

Atât NATO, cât și ONU au apărut de pe urma celui mai important eveniment din istoria secolului XX — al Doilea Război Mondial — și, încă o dată, cercetătorul serios găsește și aici amprenta de neconfundat a societăților secrete.

cât ar fi de greu de crezut pentru americanii crescuți cu filmele și publiile propagandistice din timpul războiului — care erau dedicate, în cea mare parte, doar luptelor purtate și tehnologiei militare —, izbucnirea i de-al Doilea Război Mondial a fost mai cu seamă rezultatul luptelor re societățile secrete oculte, alcătuite din oameni de afaceri bogați.

Ca și în cazul altor conflicte, manipularea și influența exercitate de aceste etăți secrete se găsesc la originile și în finanțarea războiului, și nu pe purile de luptă ale acestuia. Acum sunt destule dovezi ale faptului că putul celui de-al Doilea Război Mondial a fost provocat de agenții și nbrii societăților secrete ce aveau legături atât cu *Illuminati*, cât și cu ıcmasoneria, atât din Germania, cât și din Marea Britanie. În cursul tui război „bun", s-au contopit interesele vechilor societăți secrete cu cter mistic, ce căutau de mult o ocazie care să le permită să scape de congerile exercitate asupra lor atât de Biserică, cât și de Stat, cu cele ale etăților secrete moderne, interesate în primul rând de deținerea de bogății, utere și de posibilitatea exercitării controlului asupra întregii lumi.

„Însuși Sir Winston Churchill a insistat foarte mult asupra faptului că ltismul Partidului Nazist n-ar trebui dezvăluit în nicio împrejurare elui public", scria autorul Trevor Ravenscroft, care susținea că lucrase reună cu dr. Walter Johannes Stein, unul dintre consilierii de încredere ıi Churchill. „Eșecul proceselor de la Nürnberg de a identifica natura elor malefice care acționau în spatele fațadei național-socialismului l-a vins de faptul că mai trebuia să treacă încă trei decenii până să apară un ıăr suficient de mare de cititori care să înțeleagă riturile de inițiere și ticile de magie neagră ale cercului interior al conducerii naziste."

Această remarcabilă declarație a fost reluată de către Airey Neave, unul re procurorii postbelici ai Tribunalului Internațional de la Nürnberg, a spus că aspectul ocult al activităților naziste nu a fost admis ca probă ribunal pentru că membrii acestuia se temeau atât de implicațiile de ră psihologică și spirituală pe care le-ar fi putut avea dezvăluirea acestor cte asupra popoarelor din vestul Europei, cât și pentru că asemenea ingeri, care intrau într-o atât de mare contradicție cu raționalismul lui public, ar fi putut fi folosite în scopul construirii unei apărări a lidenaziști, invocând nebunia acestora și lipsa lor de discernământ.

storia îl identifică pe Adolf Hitler ca fiind „o figură dominantă a războlui", așa că, pentru a înțelege implicarea societăților secrete în desfășurı acestuia, cititorul trebuie mai întâi să-l înțeleagă atât pe Hitler, cât și nile partidului său nazist. În timp, au fost produse multe cărți, articole,

chiar documentare TV, care demonstrau legăturile existente între naziştii lui Hitler şi societăţile oculte, dar prea puţine au dezvăluit „pe şleau" faptul că Hitler era „creaţia" acestora.

Pentru a înţelege pe deplin cum şi de ce a fost „creat" Hitler, trebuie mai întâi să studiem îndeaproape grupurile secrete care acţionau în jurul său, precum şi legăturile avute de acestea cu serviciile militare de informaţii.

Naziştii lui Adolf Hitler reprezentau mai mult decât o simplă mişcare politică în adevăratul sens al cuvântului; ei se percepeau ca fiind conducătorii unei mişcări cvasi-religioase, născută din organizaţii secrete, ale cărei ţeluri erau identice cu cele ale organizaţiei *Illuminati* şi Francmasoneriei. „Ei erau un cult... (şi), ca în cazul oricărui cult tipic, principalii lui duşmani erau reprezentaţi de alte culte", scria autorul Peter Levenda într-o carte foarte bine documentată, care se referă la legăturile dintre nazişti şi ocultism.

Hitler însuşi recunoştea existenţa acestora, declarând: „Oricine interpretează naţional-socialismul ca pe o simplă mişcare politică nu ştie aproape nimic despre el. El este mai mult decât o religie, reprezentând hotărârea noastră de a crea un om nou."

Acest cult nazist a apărut dintr-o diversitate de organizaţii, teologii şi convingeri, prezente în Germania la sfârşitul Primului Război Mondial, toate avându-şi rădăcinile în misterele grupurilor mai vechi, ca de exemplu ramura bavareză a organizaţiei *Illuminati*, *Germanenorden*, Francmasoneria şi Cavalerii Teutoni.

O precondiţie pentru înţelegerea acestui fundal istoric o reprezintă înţelegerea conţinutului cărţii *Protocoalele bătrânilor înţelepţi ai Sionului*, de asemenea cunoscută şi sub titlul *Protocoalele înţelepţilor Sionului*, care reprezintă o listă de proceduri ce trebuie aplicate pentru a obţine dominaţia mondială. S-ar putea ca acest document să fi provocat în lume mai mult haos decât orice altă lucrare literară din istoria modernă a omenirii.

O versiune a *Protocoalelor* a apărut pentru prima oară în 1864, în Franţa, într-o carte intitulată *Dialog în Infern între Machiavelli şi Montesquieu sau Politica lui Machiavelli în secolul al XIX-lea, scrisă de un contemporan.* Cartea a fost scrisă de un avocat francez pe nume Maurice Joly, fiind publicată nesemnată; a fost considerată o satiră politică la adresa maşinaţiunilor în stil machiavelic puse la cale de Napoleon al III-lea. Din câte se spune, Joly era prieten cu Victor Hugo, amândoi fiind membri ai Ordinului Rozicrucienilor, o societate secretă ale cărei principii este posibil să-i fi influenţat creaţia literară. În cele din urmă, identitatea lui Joly a fost descoperită, el primind o pedeapsă de 15 luni de închisoare pentru impertinenţă, iar cartea scrisă de el a fost aproape uitată.

La mijlocul anilor '90 ai secolului al XIX-lea, obscura carte a fost rescrisă și mărită cu materiale antisemite la ordinul Ohranei ruse, poliția secretă țaristă. Ea a fost adăugată operei unui scriitor pe teme religioase, Serghei Nilus, și publicată astfel încât apariția ei să coincidă cu fondarea primei Mișcări Sioniste (care milita pentru reîntoarcerea evreilor în Palestina), la Congresul Mondial Evreiesc desfășurat în 1897 la Basel, în Elveția. *Protocoalele* au fost incluse ca anexă la cartea lui Nilus, cu titlul parțial *Anticristul este la îndemână.*

Obiectivul acestei publicări era să reducă presiunea exercitată de opinia publică asupra țarului, portretizându-i pe revoluționarii ruși drept pioni ai unei conspirații internaționale evreiești îndreptate împotriva Rusiei. Respectivul document susținea că o clică de evrei și francmasoni aveau să-și unească forțele pentru crearea unui guvern mondial unic, folosind în acest scop metodele liberalismului și ale socialismului, o teorie conspirativistă încă foarte vie în anumite cercuri intelectuale și nu numai.

Protocoalele au încă un efect paralizant asupra cititorilor, din cauza felului profetic în care descriu metodologia prin care un grup redus de persoane poate instaura o tiranie care să domine întreaga lume. Mesajul exprimat de această lucrare se potrivește destul de bine cu punctele de vedere elitiste ale oamenilor precum Cecil Rhodes și membrii familiei Rothschild: „Noi suntem aleșii, noi suntem singurii bărbați adevărați. Din mințile noastre izvorăște adevărata putere a spiritului; inteligența restului omenirii are un caracter instinctiv și animalic. Ei pot vedea, dar nu pot prevedea; invențiile lor sunt, pur și simplu, fizice. Oare de aici nu rezultă că natura însăși ne-a predestinat să dominăm întreaga lume?" se afirma în *Protocoale*. „Totuși, în exterior, în manifestările noastre « oficiale », vom adopta o procedură opusă celei descrise mai sus, făcând întotdeauna tot ce putem pentru a apărea în ochii oamenilor drept persoane onorabile și cooperante. Afirmațiile unui om de stat nu trebuie întotdeauna să coincidă cu faptele lui. Dacă vom urma aceste principii, atunci guvernele și popoarele pe care le-am pregătit astfel vor accepta chitanțele semnate de noi drept numerar. Într-o bună zi, vor sfârși prin a ne accepta pe post de binefăcători și salvatori ai omenirii. Dacă vreun stat ar îndrăzni să ni se opună, dacă vecinii săi s-ar coaliza cu el împotriva noastră, atunci nu vom ezita să declanșăm un război mondial pentru a ne atinge scopurile."

Protocoalele continuă explicând faptul că „scopul instaurării dominației mondiale va fi atins prin exercitarea controlului asupra modului în care gândește publicul larg, asupra a ceea ce el aude, prin crearea de noi conflicte sau restaurarea unor vechi ordini, prin răspândirea foametei, a sărăciei și a ciumei, prin seducerea tineretului și distragerea atenției sale de la problemele

reale ale vieţii". „Utilizând toate aceste metode, vom slăbi popoarele lumii într-un asemenea hal, încât vor fi obligate să ne ofere dominaţia mondială", proclamă autorii *Protocoalelor*.

Conţinutul unora dintre cele 24 de *Protocoale* poate fi rezumat pe scurt. Dacă este să dăm crezare fie şi parţial conţinutului lor, înseamnă că lectura acestora oferă o legătură clară cu Francmasoneria şi cu Misterele Antice, fiind, totodată, şi o hartă uimitor de clară ce indică paşii de urmat în vederea cuceririi lumii. Pentru că *Protocoalele* au fost rescrise, conţinutul lor fiindu-le atribuit evreilor înainte de izbucnirea Primului Război Mondial cu intenţia de a incita publicul larg, trezind în rândurile sale sentimente antievreieşti, cuvântul *goyim*, un termen evreiesc peiorativ pentru desemnarea neevreilor, a fost înlocuit cu termenul de „mase". Punctele pertinente ale *Protocoalelor* cuprind:

- Planul cuprins în Protocoale „va rămâne invizibil până când va fi dobândit o asemenea putere, încât orice viclenie nu-l mai poate submina" (Protocolul 1);
- „Pe cât se poate, războaiele nu trebuie să se soldeze cu dobândirea de câştiguri teritoriale pentru niciuna dintre părţi" (Protocolul 2);
- „(Minţile maselor) trebuie să fie distrase către practicarea industriei şi comerţului. Astfel, toate naţiunile vor fi acaparate de setea de câştig, nemaiputând observa duşmanul lor comun" (Protocolul 4);
- „Vom crea o centralizare sporită a guvernului" (Protocolul 5);
- „Trebuie să dezvoltăm (un) Superguvern, prezentându-l ca pe Protectorul şi Binefăcătorul tuturor acelora care i se supun de bunăvoie... Curând vom începe să înfiinţăm monopoluri uriaşe..." (Protocolul 6);
- „Intensificarea înarmărilor, creşterea numerică a forţelor de poliţie... (astfel încât) în toate statele lumii, în afara noastră (vor exista) doar masele proletariatului, câţiva milionari devotaţi intereselor noastre, poliţia şi soldaţii" (Protocolul 7);
- „Vom pune (puterea de a guverna) în mâinile unor persoane ale căror trecuturi şi reputaţii sunt de aşa natură, încât între ei şi popor se deschide o prăpastie, persoane care, în cazul că nu ni s-ar supune, nerespectându-ne instrucţiunile, trebuie să înfrunte acuzaţii cu caracter penal" (Protocolul 8);
- „Am « prostit », ameţit şi corupt tineretul din rândurile [maselor], crescându-l în spiritul unor principii şi teorii despre care noi ştim că sunt false..." (Protocolul 9);

- „Vom distruge în rândul (maselor) importanța acordată familiei și valoarea sa din punct de vedere educativ“ (Protocolul 10);
- „Am inventat această întreagă politică, strecurând-o în mințile (maselor)... pentru a obține pe un drum ocolit ceea ce nu putem obține pe unul direct... Pe acest principiu am organizat o masonerie secretă, care nu este cunoscută și care are obiective pe care nici măcar nu le bănuiesc aceste « vite », pe care le-am atras în armata circarilor din lojile masonice pentru a arunca praf în ochii concetățenilor lor“ (Protocolul 11);
- „Dar care este, oare, rolul jucat azi de presă? Ea servește scopuri egoiste... Este adesea searbădă, nedreaptă, mincinoasă și cea mai mare parte a publicului nu are nici cea mai vagă idee cu privire la adevăratele scopuri pe care ea le servește. Vom înșeua și înhăma presa, ținând-o strâns în frâu. Nici măcar un singur anunț de la mica publicitate nu va fi cunoscut de public fără ca noi să știm...“ (Protocolul 12);
- „Necesitatea câștigării bucății zilnice de pâine obligă [masele] să fie tăcute, servitorii noștri umili... Pentru ca masele însele să nu poată conștientiza rolul jucat cu adevărat de ele în societate, le distragem și mai mult atenția cu distracții, jocuri, modalități de petrecere a timpului liber, pasiuni, construirea de palate ale poporului [pe atunci nu exista televiziune]. Curând vom începe ca, prin intermediul presei, să propunem organizarea unor competiții artistice și sportive de toate genurile...“ (Protocolul 13);
- „Nu ar fi de dorit pentru noi ca în lume să mai existe vreo altă religie, în afară de a noastră... Prin urmare, trebuie să înlăturăm toate celelalte forme de credință“ (Protocolul 14);
- „Libertatea conștiinței a fost proclamată peste tot, așa că acum ne despart doar câțiva ani de momentul în care acea religie zisă creștinism va fi complet înfrântă; cât privește alte religii, ne va fi și mai puțin greu să le înfrângem“ (Protocolul 17);
- „Când, în sfârșit, vom fi reușit să intrăm în regatul nostru cu ajutorul loviturilor de stat pregătite pentru a izbucni peste tot în lume în aceeași zi și la aceeași oră, atunci vom avea grijă să nu mai existe comploturi împotriva noastră. În acest scop, îi vom măcelări fără milă pe toți cei ce vor lua arma în mână pentru a se opune venirii noastre... Întemeierea oricărei organizații a cărei structură ar semăna cât de cât cu o societate secretă va putea fi pedepsită cu moartea“ (Protocolul 15);
- „În cadrul programului nostru, o treime din totalul [maselor] va ține sub observație restul populației dintr-un simț al datoriei, pe baza

principiului serviciului voluntar către stat. Nu va fi o ruşine să fii spion şi informator, ci, dimpotrivă, un merit... Căci oare altfel cum vom reuşi să creştem intensitatea tulburărilor?" (Protocolul 17);

- „Incitarea la rebeliune nu reprezintă decât lătratul unui câine de casă la un elefant. Pentru distrugerea prestigiului conferit de eroism, vom avea grijă să trimitem în judecată delictele politice în aceeaşi categorie cu hoţia, crima şi orice alt fel de delict abominabil şi murdar. Atunci, opinia publică va sfârşi prin a eticheta delictele politice cu acelaşi gen de dispreţ ca şi pe celelalte, pomenite mai sus" (Protocolul 19);
- „Până când disidenţii nu vor comite vreo crimă deschisă împotriva guvernului, nu vom ridica nici măcar un deget împotriva lor, mulţumindu-ne doar să introducem în mijlocul lor « elemente » care să-i observe..." (Protocolul 18).

Protocoalele următoare se referă la finanţe. Astfel, protocolul 20 cerea impozitarea generală a veniturilor populaţiei, „confiscarea prin lege a tuturor sumelor de orice fel, pentru reglementarea circulaţiei lor pe teritoriul statului". Acest lucru ar fi urmat de „instituirea unui impozit progresiv asupra proprietăţii", pentru ca apoi, în sfârşit, să se instituie un impozit gradat asupra veniturilor, „un impozit procentual crescând asupra capitalului", precum şi impozite pe vânzări, pe „primirea banilor", moşteniri, transferuri de proprietate. Era luată în discuţie „înlocuirea bancnotelor de hârtie purtătoare de dobândă", deoarece „crizele economice au fost provocate de noi, nefolosind alte mijloace decât retragerea banilor din circulaţie".

Protocoalele dezbat, de asemenea, pe larg problema împrumuturilor, despre care afirmă că „atârnă ca o sabie a lui Damocles peste capetele liderilor de stat; în loc să ia banii de care au nevoie prin instituirea unor impozite temporare asupra cetăţenilor lor, aceştia vin la bancherii noştri, cerşind cu mâna întinsă".

Oricine ar fi fost, autorul *Protocoalelor* înţelegea limpede secretele sistemului bancar. Într-un pasaj care ar fi putut fi foarte bine intitulat „Datoria naţională a SUA", în Protocolul 20, se spune: „Un împrumut reprezintă emiterea de către guvern a unor note de schimb, conţinând o obligaţie procentuală (dobândă) proporţională cu valoarea capitalului împrumutat". Autorul mai explica următoarele: „Dacă împrumutul poartă o dobândă de 5% — ceea ce reprezenta o valoare considerabilă a dobânzii în acele timpuri mai înţelepte —, atunci statul plăteşte într-o perioadă de douăzeci de ani în zadar, sub formă de dobândă, o sumă egală cu valoarea împrumutului pe care l-a făcut; în patruzeci de ani, plăteşte o sumă dublă; iar în şaizeci de ani,

această sumă se triplează; în tot acest răstimp, datoria inițială rămâne tot neplătită."

Autorul *Protocoalelor* a stabilit, de asemenea, un sistem prin care era sigur că nimeni nu avea să-și dea seama de cele întâmplate: „Vom concepe astfel sistemul nostru de contabilitate, încât niciun lider și nici măcar cel mai neînsemnat funcționar public nu va fi în stare să deturneze chiar și cea mai mică sumă de bani de la destinația sa inițială fără a fi descoperit sau s-o direcționeze spre o altă utilizare..."

Protocoalele demonstrează, de asemenea, faptul că au o legătură cu Misterele Antice, referindu-se la niște arbori genealogici cum ar fi „sămânța lui David", la „mistere secrete" și chiar la „șarpele simbolic", un însemn emblematic al celor mai vechi culte.

Este evident că însuși Nilus a fost destul de captivat de conținutul *Protocoalelor*. Folosind un limbaj asemănător cu cel al evangheliștilor TV de astăzi, el scria în 1905 că spera „să-i pună în gardă pe cei care au încă urechi de auzit și ochi de văzut [și-i prevenea] pe cititori cu privire la faptul că în lume se vor precipita evenimente cu o viteză foarte mare: certuri, războaie, zvonuri, foamete, epidemii, cutremure — toate care chiar ieri păreau imposibile, azi sunt un fapt împlinit... Certuri și schisme seculare [trebuie] uitate datorită necesității iminente de a ne pregăti împotriva venirii pe Pământ a Anticristului."

În ciuda originii lor dubioase, conținutul *Protocoalelor* a fost luat în serios de mulți oameni puternici, dintre care îi numim pe Kaiserul Germaniei, Wilhelm al II-lea, pe Țarul Rusiei, Nicolae al II-lea, și pe industriașul american Henry Ford, care s-a folosit de ele pentru a convinge Senatul american să nu permită intrarea SUA în Liga Națiunilor, după cum propusese președintele Wilson.

Planul Ohranei a funcționat chiar prea bine. Din cauza lui a avut loc o contrarevoluție, iar un grup de patrioți vigilenți, autointitulat „Garda Neagră", a comis pogromuri împotriva evreilor, la care erau incitați de propaganda țaristă. Climatul continuu de violență și instabilitate a condus, în cele din urmă, la izbucnirea Revoluției Ruse din 1905, în timpul căreia conținutul *Protocoalelor* a fost din nou trâmbițat de elementele pro-țariste pentru a agita spiritele.

Hitler considera *Protocoalele* o adevărată proclamație a intențiilor evreimii mondiale de a conduce lumea, în ciuda numeroaselor dovezi care atestau faptul că aceste documente sunt false. În *Mein Kampf*, el scria: „Se presupune că documentele reprezintă « un fals », ziarul *Frankfurter Zeitung* schelălăie și se vaită în fața întregii lumi, scriind despre asta o dată pe săptămână; ceea ce constituie, la urma urmei, cea mai bună dovadă a autenticității lor... Dar cea mai bună critică ce li se poate aplica o reprezintă realitatea.

Cel care examinează atent desfășurarea evenimentelor istorice din ultima sută de ani, analizându-le din punctul de vedere al acestei cărți [*Protocoalele*], va înțelege de asemenea imediat larma presei evreiești, căci, odată ce această carte a devenit proprietate comună a unui popor, pericolul evreiesc poate fi considerat ca fiind înlăturat."

În timp ce refuza să accepte autenticitatea *Protocoalelor*, autorul Konrad Heiden, un contemporan al lui Hitler cu vederi antinaziste, observa de asemenea existența unui oarecare sâmbure de adevăr în acea carte: „Azi, falsul este dovedit incontestabil, însă cartea și-a păstrat o semnificație foarte mare: este un manual care ne învață cum să instaurăm dominația asupra lumii... Marele principiu al inegalității se luptă ca să păstreze rolul conducător în lume; filozofia clasei conducătoare a ierarhiei naturale generate de diferențele înnăscute dintre oameni. Odată ce acest principiu este exprimat sub forma evenimentelor istorice, el dobândește de îndată aspectul unei conspirații... Prin urmare, spiritul ce se degajă din *Protocoale* conține adevărul istoric, cu toate că tot ce conține ca fapte este fals."

Doar posibilitatea „adevărului istoric" a fost cea care a ținut cartea în circulație încă de la apariția ei. Astăzi, scriitorii din epoca modernă și contemporană, specializați în materie de teoria conspirației, o consideră a fi un adevărat program premergător nazismului sau comunismului. Unii susțin că autorul francez Joly nu a făcut decât să adune, pur și simplu, în cartea sa ideile pe care le-a cules de ici-colo în calitatea lui de membru al unei societăți secrete. Autorul David Icke a remarcat existența unei „asemănări foarte mari" între conținutul *Protocoalelor* și cel al documentelor secrete confiscate de la ramura bavareză a organizației secrete *Illuminati* la sfârșitul secolului al XVIII-lea: „Eu le numesc Protocoalele *Illuminati*, având în vedere numeroasele referiri la Francmasonerie existente în cuprinsul lor", scria Icke.

Autorii lucrării *Holy Blood, Holy Grail* au avut un punct de vedere și mai ciudat privitor la abordarea *Protocoalelor*. Ei au remarcat că ediția originală, redactată de Nilus, conținea referiri atât la un rege, cât și la „un regat masonic" — concepte care, este limpede, nu sunt de origine evreiască. Mai mult, această ediție se încheia cu declarația „semnată de reprezentanții Sionului de gradul al 33-lea".

Acești autori susțineau că Nilus ar fi produs un text „ce suferise modificări radicale", bazându-se pe un original legitim, creat „de o organizație masonică sau de o societate secretă de orientare masonică, ce încorpora în denumirea sa cuvântul « Sion », și că ar fi putut exista cu adevărat un plan serios pentru infiltrarea Francmasoneriei și dobândirea dominației mondiale. În acest sens, ei au identificat ca pe cel mai probabil suspect o societate

secretă, anume misterioasa „Stăreție a Sionului", despre care vom spune mai multe mai târziu, pe parcursul cărții de față.

S-ar putea ca *Protocoalele* să reflecte, într-adevăr, existența unei conspirații mai profunde, dincolo de scopul lor declarat de a încuraja apariția antisemitismului, o conspirație ascunsă în rândurile secrete ale conducerii superioare a *Illuminati*-lor și a Francmasoneriei.

În vara lui 1917, un tânăr evreu estonian, pe nume Alfred Rosenberg, student la Moscova, a primit de la un necunoscut un exemplar al *Protocoalelor.* Imediat după Revoluția Rusă, în anul următor, Rosenberg, antibolșevic convins, a fugit în Germania, unde s-a folosit de această carte pentru a intra într-o societate secretă din München, care avea să aibă efecte de lungă durată și mare întindere asupra lumii.

În ultima parte a anului 1918, Rosenberg i-a prezentat *Protocoalele* unui ziarist în vârstă, pe nume Dietrich Eckart, un bețiv bonom, unul dintre poeții cunoscuți ai Germaniei; el a fost fascinat de acest plan de dominare a lumii. Tot el l-a prezentat pe Rosenberg colegilor săi, membri ai Societății Thule, un cerc de „dezbateri literare" fondat de un anume baron, Rudolf Freiherr von Sebottendorff. Această societate s-a dovedit a nu fi altceva decât un paravan menit să camufleze activitatea unei societăți și mai secrete — *Germanenorden* sau Ordinul German. Ambele aveau un caracter antisemit, naționalist, împănat cu credința în fenomene supranaturale. Eckart susținea că este „un mistic creștin" care, potrivit unui articol scris de Rosenberg după moartea sa, cunoștea vechea legendă indiană referitoare la Conștiința Cosmică (*Atman*) și la ideea că realitatea e de fapt o iluzie (*Maya*).

Sebottendorff, Eckart și alți membri ai Societății Thule au fost foarte influențați în convingeri de credințele celui mai important grup ocultist — anume Societatea Teozofică.

TEOZOFII, MEMBRII THULE ȘI ALȚI SECTANȚI

Termenul *teozofie* provine din alăturarea cuvintelor grecești *theos* („zeu") și *sophia* („înțelepciune") și a fost interpretat ca însemnând „înțelepciune divină".

Cuvântul a început să fie folosit în 1875, când o mistică de origine rusă, pe nume Helena Petrovna Blavatsky, a întemeiat la New York Societatea Teozofică. Ea imigrase în America în 1873, după ce, timp de mai mulți ani, călătorise în scop de cercetări atât în Europa, cât și în Orientul Mijlociu.

Între 1877 și 1888 a publicat materiale oculte, printre care și cele mai celebre cărți ale sale, intitulate *Isis Unveiled* și *The Secret Doctrine.* Ambele lucrări intenționau să prezinte o interpretare cvasi-științifică a religiei, care

atunci se afla în declin, din cauza descoperirilor științifice și a teoriilor lui Darwin.

În 1878, Blavatsky, împreună cu înfocatul ei discipol Henry Steel Olcott, colonel în armata americană, a mutat sediul societății la Madras, în India, unde se găsește și azi. Apoi, societățile teozofice s-au răspândit în tot Orientul, prin Europa și America, atrăgând în mod semnificativ atenția lumii asupra filozofiilor orientale. Această promovare a budismului și hinduismului a influențat puternic câteva mișcări cu orientare religioasă, printre care cităm și Biserica Catolică Liberală, intitulată „Eu sunt", Rozicrucienii, Biserica Unității și, mai recent, diverse grupuri New Age.

Teozofia își are originile în opera acelorași filozofi antici venerați de societățile secrete ale Francmasoneriei, *Illuminati* și Mesele Rotunde, Platon și Pitagora, precum și în școlile de cercetare a Misterelor Egiptene. Potrivit spuselor autoarei Nesta Webster, era evident că Blavatsky se inspira din plin, de asemenea, din conținutul Talmudului și al Cabalei evreiești, cimentând astfel legătura cu Misterele Antice.

Scriind despre asta în 1924, Webster își avertiza cititorii despre faptul că „societatea teozofică nu este un grup de studiu, ci, în esența sa, este o societate de propagandă, cu scopul de a înlocui învățăturile pure și simple ale creștinismului cu un conglomerat uluitor de superstiții orientale, mistere ale Cabalei și șarlatanismul secolului al XVIII-lea..."

Societatea Helenei Blavatsky răspândea credința într-un singur Creator, considerând că în Univers există o unitate fundamentală care îi include pe toți oamenii, că în toate religiile se găsesc interpretări secrete și, punctul cel mai controversat, că „marii stăpâni" sau „adepți", numiți uneori „Marea Frăție Albă", dirijează în secret evoluția omenirii.

Atunci când a întemeiat sucursala germană a Societății Teozofice, în 1884, Blavatsky le-a inculcat celor care, mai târziu, aveau să constituie baza teologică a nazismului credința sa în Providență, reîncarnare, superioritate rasială și existența contactelor cu extratereștrii.

„Ocultiștii germani, ca de exemplu Lanz von Liebenfels, Guido von List și Rudolf von Sebottendorff, s-au inspirat din plin din opera lui Blavatsky. Prin lucrările lor, urmăreau să demonstreze că vechii germani fuseseră păstrătorii unei științe secrete originare din Eden-Atlantida", scria William Henry.

„Rădăcinile raționamentelor care au stat la baza multor proiecte naziste de mai târziu pot fi ușor identificate în niște idei popularizate pentru prima oară de Blavatsky", este de acord și Levenda, care a descris amănunțit legăturile cu alte organizații secrete europene. „Avem Societatea Teozofică, OTO — *Ordo Templi Orientis* sau Ordinul Templierilor Orientali — Societatea

Antropozofică (condusă de dr. Rudolf Steiner) şi Ordinul Zorilor de Aur — întrepătrunse într-o îmbrăţişare incestuoasă."

Imediat după încheierea Primului Război Mondial, societăţile oculte au început să se contopească cu activismul politic, mai cu seamă în sudul Germaniei.

München-ul fusese inundat de refugiaţi ruşi anticomunişti şi Dietrich Eckart a fost încântat să găsească în conţinutul *Protocoalelor* ceea ce el considera a fi dovada finală a îndelung teoretizatei conspiraţii pentru stăpânirea lumii la care participau evreii, masonii şi bolşevicii. El a avut grijă ca lucrarea să fie publicată imediat, iar aceasta s-a răspândit repede, pe tot teritoriul Germaniei şi al Europei, ba chiar şi în America. În acest sens, Heiden spunea: „Povestea circulaţiei *Protocoalelor înţelepţilor Sionului* ar părea să indice existenţa unei reţele mondiale de legături secrete şi forţe cooperante..." descrise destul de clar în conţinutul cărţii citate mai sus.

Acest text a fost primit foarte bine, mai cu seamă în Germania, unde o populaţie nenorocită şi sărăcită se întreba care fusese motivul înfrângerii ţării în război. Neavând oameni de culoare, hispanici sau asiatici la îndemână pentru a-şi vărsa ura asupra lor, până la urmă, ţapii ispăşitori pentru toate relele din Germania au devenit evreii originari din Europa de Est. Răspândirea *Protocoalelor* a aprins sentimentele antisemite care mocneau de mult în inimile nemţilor, transformându-le într-o flacără arzătoare a urii şi divizării naţionale.

Facţiunile politice se luptau în toată ţara cu nou-venita filozofie comunistă, care câştiga foarte mulţi adepţi în rândurile unor oameni dezamăgiţi şi neobişnuiţi să se conducă singuri.

Pentru a contracara atât ameninţarea reprezentată de comunism, cât şi haosul ce se răspândea tot mai mult în ţară, numai la München s-au înfiinţat 24 de organizaţii naţionaliste de extremă dreaptă. Printre ele se găsea şi Societatea Thule, numită astfel după ţinutul legendar pe care germanii îl considerau patria lor, ţinut încătuşat de gheţuri, numit „Ultima Thule". Antetul acestei societăţi era reprezentat de o zvastică gravată peste o sabie.

În concepţia ocultiştilor germani, Thule era un fel de Atlantida Teutonă — o legendară insulă preistorică, situată undeva în gheţurile nordului, despre care se credea că era patria originară a unei civilizaţii de mult dispărute, alcătuită din extratereştri care pierduseră de mult conştiinţa originilor superioare, din cauză că se înrudiseră cu oamenii. Eckart, Sebottendorff şi adepţii lor credeau că toate cunoştinţele ştiinţifice avansate din ţinutul Thule supravieţuiseră de-a lungul secolelor, fiind transmise din generaţie în generaţie de către un grup de iniţiaţi aleşi „pe sprânceană", cunoscători ai acestei înţelepciuni secrete şi ezoterice. Membrii Thule căutau încontinuu să

dobândească această înțelepciune, prin ritualuri menite să-i ajute să ia legătura cu ființe superioare.

„Cercul interior al Societății Thule era alcătuit în întregime din sataniști care practicau magia neagră", scria Trevor Ravenscroft. „Adică nu se preocupau de nimic altceva decât de creșterea gradului lor de conștientizare, prin niște ritualuri menite să le dezvăluie existența unor inteligențe non-umane și de factură malefică în Univers și obținerea unui mijloc de comunicare cu respectivele inteligențe. Stăpânul și Conducătorul acestui cerc era Dietrich Eckart."

Este binecunoscut faptul că la München, în acei ani tulburi de după război, au avut loc câteva sute de asasinate „politice" și răpiri rămase neelucidate. „Printre aceste persoane dispărute, dintre care majoritatea erau fie comuniști, fie evrei, trebuie să căutăm pentru a găsi « victimele sacrificiilor », ucise în cadrul ritualurilor de « astrologie magică » îndeplinite de Dietrich Eckart și cei din cercul interior, care îi erau cei mai apropiați, făcând parte din conducerea Societății Thule", susține Ravenscroft, care pretinde că „era de notorietate publică" faptul că membrii Thule nu erau decât o „societate de asasini".

Asasini sau nu, este adevărat că la 7 aprilie 1919, când revoluționarii comuniști au preluat puterea la München pentru o scurtă perioadă, proclamând o „republică sovietică bavareză", singurii pe care i-au adunat la un loc pentru a-i executa, considerându-i niște contrarevoluționari periculoși cu activitate subversivă, au fost membrii Societății Thule, între care se găsea și tânărul secretar al acesteia, prințul von Thurn und Taxis. Până la 3 mai, veteranii armatei, strânși în cadrul Corpurilor Libere, având căștile împodobite cu zvastica, emblema Societății Thule, au scăpat orașul München de bolșevici. Aceasta a fost ultima amenințare serioasă exercitată de comunism asupra Germaniei, până după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial.

Monarhiștii și industriașii din Societatea Thule știau că, pentru a înfrânge sindicatele conduse de socialiști, aveau nevoie să câștige sprijinul muncitorilor de rând. În acest scop, au adoptat o strategie dublă. În vreme ce conducătorii industriașilor, militarilor și intelectualilor din München complotau la ședințele Societății Thule, care aveau loc la hotelul „Cele Patru Anotimpuri", a fost înființată o a doua organizație, destinată muncitorilor, denumită Partidul Muncitorilor Germani, condus de un ziarist sportiv, pe nume Karl Harrer, și de un mecanic de locomotivă, Anton Drexler. Conform afirmațiilor redactorilor revistelor *Time* și *Life*, „societatea (Thule) luase legătura cu Drexler pentru că membrii săi sperau să provoace, cu ajutorul acestuia, izbucnirea unei revoluții a muncitorilor, o clasă socială despre care ei nu aveau habar".

Partidul a fost creat în ianuarie 1919, prin contopirea Comitetului Muncitorilor Independenți — condus de Drexler — cu aripa politică, reprezentată de Cercul Politic al Muncitorilor, condusă de Harrer. Inițial, cercul fusese întemeiat de teozoful Sebottendorff, care a jucat, de asemenea, un rol foarte important în crearea ordinului secret *Germanenorden*.

Acesta era un ordin organizat după modelul Francmasoneriei, dar era în mod hotărât împotriva masonilor și evreilor, având niște ceremonii de inițiere și ritualuri complicate, care glorificau faptele personajelor din mitologia germană veche și pe cele ale Cavalerilor Teutoni din Evul Mediu, care s-au constituit prin intermediul ordinului Cavalerilor Templieri.

Binecunoscutul biograf al lui Hitler, John Toland, îl descria pe Sebottendorff ca fiind doar un „om iubitor de mistere" și un „admirator statornic al filozofiei lui Platon". După cum s-a dovedit mai târziu, Sebottendorff se născuse, de fapt, sub numele de Rudolf Glauer, ca fiu al unui mecanic de locomotivă din Dresda. Ulterior, contele spunea că fusese adoptat legal de un anume conte Heinrich von Sebottendorff, având, prin urmare, tot dreptul să folosească titlul moștenit, ca și când i-ar fi aparținut dintotdeauna. Eckart și ceilalți prieteni ai săi nu au dorit să-i dezvăluie niciodată public adevărata identitate, de teamă ca nu cumva să-și discrediteze propria cauză.

Percepută pe scară largă ca fiind o organizație subversivă, *Germanenorden* — condusă de Sebottendorff — folosea drept paravan Societatea Thule. „Ideile inițiale ale membrilor moderni ai Thule erau foarte simple și naive", scria Ravenscroft. „Versiunile mai complicate ale legendei privind ținutul Thule au apărut treptat, sub coordonarea lui Dietrich Eckart și a generalului Karl Haushofer, fiind mai târziu cizelate și extinse sub conducerea *Reichsführer*-ului SS Heinrich Himmler, care a terorizat o mare parte a lumii academice germane, obligând-o să pună cunoștințele membrilor săi în slujba perpetuării mitului superiorității « rasiale » a germanilor."

Potrivit spuselor lui William Bramley, Haushofer era membru al unei alte societăți secrete, „Vril", al cărei statut se baza pe conținutul unei cărți scrise de rozicrucianul britanic lordul Bulwar-Lytton, despre vizita făcută pe Terra, în trecutul îndepărtat al omenirii, de către o rasă superioară ariană. Haushofer le-a fost mentor, din acest punct de vedere, atât lui Hitler, cât și adjunctului acestuia, Rudolf Hess. Himmler era, la rândul său, unul dintre membrii marcanți ai societății Vril.

Haushofer călătorise foarte mult în Orientul Îndepărtat înainte de a căpăta gradul de general în armata Kaiserului. „Vechile sale prietenii cu afaceriști și oameni de stat japonezi au fost esențiale pentru formarea alianței nipono-germane din cursul celui de-al Doilea Război Mondial", scria

Levenda. „El a fost, de asemenea, primul oficial nazist de rang înalt care a stabilit relații importante cu guvernele țărilor Americii de Sud, în scopul pregătirii unor acțiuni militaro-politice care urmau a fi întreprinse împotriva SUA; în cele din urmă, aceste relații au fost folosite de criminalii de război și sectanții naziști care încercau să scape de brațul lung al procurorilor acuzării din procesul de la Nürnberg." Haushofer, ca profesor al Universității din München, a conceput politica lui Hitler privitoare la *Lebensraum* („Politica spațiului vital") — care până atunci fusese afirmată cu multe ezitări în Germania.

Sprijinit de gorilele violente din Mișcarea Cămășilor Brune, condusă de căpitanul Ernst Rohm, și incitat de discursurile cu caracter antievreiesc și antibolșevic, ezitantul Partid al Muncitorilor Germani s-a alăturat opoziției crescânde față de instabilul guvern de la Weimar.

Eckart, care era membru atât al partidului abia format, cât și al Societății Thule, a realizat că Partidul Muncitorilor Germani avea nevoie de un conducător. „Avem nevoie de un om la conducerea acestui partid, care să nu clipească auzind rafalele de mitralieră. Trebuie să băgăm frica în oasele gunoaielor ăstora. Nu putem folosi pentru asta un ofițer, deoarece oamenii nu-i mai respectă ca pe vremuri. Cel mai bine ar fi să găsim un muncitor care să știe cum să vorbească... Pentru asta, nu are nevoie de prea mult creier... Trebuie să fie burlac, așa vom atrage și femeile" — le spunea el membrilor de partid în timpul unei ședințe din 1919.

SOSEȘTE CONDUCĂTORUL

Eckart a găsit omul de care avea nevoie pentru acest partid în persoana unui agent din Serviciul Secret de Informații Militare, care fusese trimis de superiorii săi să se infiltreze în partid; era vorba despre un pictor ratat de origine austriacă, pe nume Adolf Hitler, descris cândva drept un „copil al Iluminismului".

S-a dovedit clar, pe bază de documente, faptul că Hitler împărtășea interesul lui Eckart față de fenomenele supranaturale și oculte. În copilăria lui petrecută în Austria, el se „hrănise" cu poveștile populare referitoare la faptele eroice ale Cavalerilor Teutoni de origine germanică.

În calitatea lui de artist sărac la Viena, înaintea Primului Război Mondial, Hitler bântuia prin bibliotecile și anticariatele orașului, umplându-și mintea cu folclor ezoteric și propagandă antievreiască. Admirator al lui Hegel și al concepțiilor sale filozofice, el a mai studiat și istoria antică, religiile orientale, yoga, ocultismul, hipnotismul, teozofia și astrologia.

Potrivit spuselor lui Ravenscroft, a căutat chiar să se „ilumineze“ prin îngurgitarea unor droguri halucinogene, așa cum făceau tinerii generației anilor '60. „În micul birou din librăria sa, aflată în cartierul vechi al orașului, Ernst Pretzsche i-a dezvăluit lui Hitler secretele ascunse în spatele simbolurilor din astrologie și alchimie referitoare la căutarea Sfântului Graal. Tot aici, acel sinistru cocoșat i-a dat monstruosului său elev să guste din drogul care evoca clarviziunea aztecilor, magicul Peyotl (Peyote), pe care aceștia îl venerau ca pe un zeu.“

Ravenscroft, fost ofițer al trupelor britanice de comando, mai spunea că, tot în timpul șederii lui la Viena, Hitler a devenit obsedat de așa-numita „Suliță a Destinului“, despre care se spune că ar fi fost sulița unui ostaș roman pe nume Gaius Cassius, ce a devenit cunoscut sub numele de Longinus. Legenda mai spune că acesta a folosit sulița pentru a înțepa coapsa lui Iisus în timp ce acesta se afla pe Cruce, nu ca pedeapsă, ci din milă, pentru a-i scurta agonia. Această suliță este încă expusă la Muzeul Hofburg din Viena.

Conform afirmațiilor lui Ravenscroft, aici a aflat tânărul Hitler despre legenda care spune că oricine se află în posesia Suliței Sfinte controlează destinul omenirii. În cartea sa *The Spear of Destiny*, Ravenscroft țese o bogată tapiserie a istoriei și folclorului germanic, legând destinul suliței și pe cel al lui Hitler de un fundal pe care se împletesc magia, ocultismul și societățile secrete.

Autorul pretinde că a dobândit cunoștințele despre Hitler și suliță de la mentorul său, dr. Walter Johannes Stein, un savant și filozof vienez, care l-a cunoscut pe Hitler, dar mai târziu a fugit în Anglia. Stein i-a povestit lui Ravenscroft despre modul în care Hitler intra într-un fel de transă, în timp ce „canaliza“ o entitate non-umană, ori de câte ori se găsea în preajma suliței. „Viața sufletească a lui Hitler nu era suficient de matură în momentul acela, încât el să-și poată păstra conștiința de sine, dându-și seama de locul unde se afla atunci când această entitate străină « intra » în el“, îi explica Stein lui Ravenscroft.

Această canalizare asemănătoare unei transe a fost remarcată și de către unul dintre cei care se aflau în sală, ascultând discursurile lui Hitler: „Vorbea încontinuu, ca o placă de patefon stricată, timp de o oră și jumătate, până când se extenua la maximum, tăindu-i-se respirația, apoi se așeza, redevenind brusc cel simplu și drăguț de mai înainte... Totul se petrecea de parcă cineva apăsase brusc un buton, făcându-l să dobândească o altă personalitate. Și, între cele două stări total opuse, nu era niciun fel de tranziție.“

Hitler însuși făcea aluzie la faptul că era controlat în plan metafizic. Le spunea câtorva prieteni că o voce interioară îl călăuzea și că „eu îmi urmez cursul cu precizia și siguranța unui somnambul".

Tot pe când se afla la Viena, Hitler l-a cunoscut pe Jorg Lanz von Liebenfels, editorul revistei *Ostara*, o publicație pe teme oculte și erotice. Liebenfels, un călugăr cistercian care a întemeiat Ordinul secret al Noilor Templieri, căuta împreună cu mentorul său, Guido von List, reînvierea frăției medievale a Cavalerilor Teutoni, care avea ca emblemă zvastica.

List era un autor respectat, cu lucrări publicate referitoare la misticismul pan-german, până când a fost izgonit din Viena ca urmare a unor dezvăluiri despre faptul că, în cadrul frăției sale secrete, se practicau perversiuni sexuale și „practici medievale de magie neagră". Concepțiile filozofice ale lui Liebenfels și List, care preamăreau gloria ocultismului păgân și superioritatea rasei ariene, au fost cele care au asigurat bazele ideologice ale Societății Thule. „Foarte curând, numele lui List și al lui Liebenfels au devenit sinonime cu mișcarea pan-germanică *Volkisch* care, în cele din urmă, a dat naștere Partidului Nazist", scria Levenda.

Indiferent de cele aflate la Viena, aceste lucruri au modificat radical comportamentul lui Hitler. Dacă înainte era un catolic credincios, în copilărie fiind chiar cântăreț în corul bisericii și gândindu-se în tinerețe să devină preot, acum devenise ateu fățiș, fiind chiar acuzat că ar fi orbecăit în practicarea satanismului. În sprijinul acestei teorii, Epperson oferă următoarele legături: „Prin urmare, zvastica era un simbol al Societății Thule, fiind și simbolul Partidului Nazist; ea era legată cumva de un simbol al Zeului-Soare, iar acesta era, la rândul lui, un simbol al lui Lucifer".

În sprijinul acuzației de venerare a lui Satan, dar reflectând, totodată, și fascinația lui Hitler pentru fenomenele supranaturale, vine o poezie pe care acesta a scris-o în 1915, în timpul satisfacerii stagiului militar în cadrul armatei germane de pe Frontul de Vest. Textul poeziei a fost reprodus de John Toland în lucrarea sa *Adolf Hitler*, după cum urmează:

Adesea în nopțile amare
Merg la stejarul lui Wotan ce strălucește în lumina liniștită a lunii
Pentru a mă înfrăți cu puterile întunecate —
Litera runică pe care luna o scrie cu vraja sa magică
Și toți cei ce sunt plini de impertinență în timpul zilei
Sunt micșorați acum de formula magică rostită de mine!

Legăturile lui Hitler cu fenomenele supranaturale au dobândit un caracter mai personal după ce acesta a orbit din cauza unui atac cu iperită, efectuat de britanici în noaptea de 13–14 octombrie 1918.

Fiind trimis într-un spital din localitatea Pasewalk, din Pomerania, vederea lui Hitler se îmbunătăţea, când a aflat de înfrângerea Germaniei şi de semnarea armistiţiului de la un pastor aflat în vizită la spital.

Pe când lâncezea, în durere şi disperare, Hitler a avut o viziune supranaturală. „Asemenea Sfântului Ioan, a auzit voci care-l chemau să salveze Germania", scria Toland. „Deodată, s-a petrecut un miracol, întunericul ce-l înconjurase până atunci pe Hitler s-a risipit. Vedea din nou! Aşa cum promisese, a jurat solemn că « va deveni politician, calitate în care-şi va consacra energiile transpunerii în practică a poruncii primite »."

Peter Levenda vedea experienţa lui Hitler ca pe „un fel de iluminare mistică, asemănătoare cu cea trăită de Guido von List, cu mulţi ani înainte, în timpul propriei orbiri temporare, sau cu cea a lui Saul, orbit pe drumul către Damasc, pentru că, de atunci încolo, comportamentul lui Hitler şi personalitatea lui s-au schimbat radical".

După război, odată ajuns la München, caporalului Hitler i s-a încredinţat neînsemnata sarcină de a păzi prizonierii până la preluarea puterii în oraş de către comunişti, în primăvara lui 1919. Atunci când *Reichswehr*-ul s-a retras, Hitler a rămas în oraş, pentru a-i spiona pe revoluţionari. Mai târziu, când armata şi *Freikorps* au recucerit oraşul, Hitler a fost acela care, foarte calm, umbla printre prizonierii comunişti, indicându-i pe şefii de celulă, ce urmau a fi ucişi.

Ca răsplată a muncii lui desfăşurate sub acoperire, Hitler a fost repartizat la Biroul de Ştiri al Departamentului Politic al Armatei Germane, o operaţiune prost camuflată a Serviciului Militar de Informaţii. Prin toamna lui 1919, lui Hitler i s-a dat misiunea de a spiona diversele grupări revoluţionare care apăreau pe tumultuoasa scenă politică bavareză a acelor ani. Referindu-se la Hitler, comandantul său din acea perioadă, căpitanul Karl Mayer îşi amintea că acesta semăna cu „un câine vagabond obosit, gata să se alăture oricui ar fi manifestat puţină bunătate faţă de el şi total nepăsător cu privire la poporul german şi soarta sa".

La rândul său, Hitler povestea: „Într-o zi, am primit ordine de la Cartierul meu General să aflu ce se ascundea, de fapt, în spatele unei societăţi cu caracter aparent politic, care, sub titulatura de « Partidul Muncitorilor Germani », intenţiona să ţină o întrunire... Trebuia să merg acolo, să-i studiez atent pe cei prezenţi şi să raportez cu privire la ei." Odată ajuns la berăria Sterneckerbräu, el nu a fost din cale-afară de impresionat de cele văzute. „Acolo am întâlnit cam 20–25 de persoane, care proveneau, în mare parte,

din păturile inferioare ale populației", scria Hitler. El i-a „uluit pe participanții la mica adunare, combătând o propunere prin care se cerea ca Bavaria să rupă legăturile cu Prusia".

Spre surprinderea lui, Hitler a primit la cazarmă, doar câteva zile mai târziu, o carte poștală prin care era informat că fusese acceptat ca membru al Partidului Muncitorilor Germani. „Nu știam dacă este cazul să fiu plictisit sau să râd de treaba asta. Nu aveam nicio intenție de a mă alătura unui partid gata format, ci îmi doream unul propriu", scria el. Totuși, la ordinele superiorilor săi, Hitler s-a întors.

Unul dintre membrii fondatori ai acestui partid era Eckart, la care istoricii se referă adesea caracterizându-l drept „fondatorul spiritual al național-socialismului". Eckart a remarcat la Hitler caracteristicile liderului maleabil pe care-l căutase atât și, curând, îl introducea pe noul membru de partid în cercurile sociale corespunzătoare din München, prezentându-l și prietenilor săi intelectuali, membri în Societatea Thule.

Cu toate că rolul lui Eckart atât în practicarea metafizicii, cât și în fondarea Partidului Nazist a fost marginalizat de majoritatea istoricilor, este semnificativ faptul că Hitler a înțeles limpede importanța acestui om. El își termina astfel infama lucrare *Mein Kampf*: „Și doresc, de asemenea, să înscriu în rândurile (eroilor naziști) pe acel om care, fiind unul dintre cei mai buni, cu vorba și cu gândul și, în cele din urmă, cu faptele sale, și-a dedicat viața trezirii poporului său — adică al nostru: Dietrich Eckart".

În timp ce se afla pe patul de moarte, în 1923, Eckart a spus: „Urmați-l pe Hitler! El va dansa, dar eu sunt acela care a compus melodia. Eu l-am inițiat în tainele Doctrinei Secrete, i-am deschis centrii de viziune, oferindu-i mijloacele de a comunica cu Puterile. Nu mă jeliți, căci prin activitatea mea voi fi influențat istoria mai mult decât oricare alt german."

„Doctrina Secretă", care i-a fost împărtășită lui Hitler de către Eckart și Haushofer, profesor la Universitatea din München, era un conglomerat de idei și filozofii care-și aveau, în cea mai mare parte, originea în operele doamnei Blavatsky și în Societatea ei Teozofică.

Înglobând misticismul oriental și istoria ascunsă, Doctrina se referă la efortul de a înțelege originea omului. Potrivit spuselor lui Ravenscroft, „atunci când Cel de-al Treilea Ochi — despre care multă lume crede că ar fi glanda pineală, situată între ochi — s-a deschis către o viziune completă asupra Cronicii Akashe — cronica mistică ascunsă a omenirii — inițiatul (în tainele Doctrinei Secrete) a devenit un martor viu al întregii evoluții a lumii și omenirii. Călătorind în timp prin perioade uriașe, i s-a dezvăluit însuși spiritul de la originea Terrei și a omului: acum putea să urmărească destinul

în desfășurare al omenirii prin condiții de viață și cicluri de dezvoltare aflate în continuă schimbare."

În cadrul acestei Doctrine, extratereștrii veniți pe Terra cu mult timp în urmă au produs prin manipulare genetică ființe hibride de origine umană și divină, împărțite în șapte subrase: rmoahalii, tlavatlii, toltecii, turanienii, arienii, akkadienii și mongolii. În timpul acestui proces, au existat multe greșeli, ceea ce a avut ca rezultat apariția unor mutanți precum „uriașii" din mitologia biblică și cea nordică. Aceste rase au trăit cicluri progresive de viață în timpul legendarei Atlantide. Odată cu distrugerea acesteia, rasele s-au răspândit în toată lumea, iar calitățile lor mentale și fizice au început să degenereze. Speranța lor de viață s-a micșorat semnificativ, în vreme ce s-au „ascuțit" procesele de gândire, pentru a-i ajuta să supraviețuiască în lumea materială. Ravenscroft scria: „Aceste capacități de gândire și percepție senzorială au fost dobândite cu prețul pierderii totale a puterilor magice pe care le aveau asupra naturii și a forțelor vitale din organismul uman. Odată cu pierderea acestor puteri intuitive, oamenii primitivi au fost învățați de creatorii lor că mersul tuturor lucrurilor de pe Terra era dirijat de niște « zei » invizibili și că ei ar trebui să-i slujească fără rezerve pe aceștia. Mai presus de toate, ei au fost învățați să-și respecte și să-și protejeze puritatea sângelui."

Hitler a preluat aceste concepte în *Mein Kampf*, scriind: „Triburile ariene... cuceresc popoare străine... și le dezvoltă capacitățile mentale și organizatorice care zac în ele. Adesea, pe parcursul câtorva milenii sau poate chiar secole, ele creează culturi care... poartă în sine caracteristicile interioare ale caracterului lor... Totuși, până la urmă, cuceritorii se abat de la puritatea sângelui lor, pe care inițial au menținut-o, încep să se amestece cu popoarele subjugate, punând astfel capăt propriei existențe; fiindcă întotdeauna căderea omului în păcat a fost urmată de alungarea lui din Rai."

În acest punct al lucrării de față nu este necesar să ne hotărâm dacă vrem sau nu să luăm în serios vreuna dintre afirmațiile de mai sus. Este suficient să înțelegem că mulți oameni educați și cu mare putere de gândire din acea epocă au luat în serios aceste idei și, la fel ca în cazul lui Hitler, ele au determinat grave consecințe asupra vieții a milioane de oameni.

Este interesant de remarcat că, până în epoca lui Hitler, termenul *arian* (un cuvânt sanscrit care în traducere înseamnă „nobil") se referea de obicei, pur și simplu, la popoarele care foloseau limbi indoeuropene, mai degrabă decât la vreo rasă anume. Totuși, atât în stadiile științifice, cât și în cele oculte, termenul este legat de existența unui popor vorbitor al unei limbi indoeuropene, a cărui existență poate fi identificată în vremurile străvechi. Aceste populații erau de origine necunoscută, dar, din cauza unor caracteristici lingvistice comune, mulți savanți cred că provin din Europa de Nord.

O ramură a acestor arieni a fost descoperită pe teritoriul Irakului de azi şi posedă legende străvechi privitoare la venirea unor zei din cer.

O a doua ramură a pătruns în India, contopindu-se cu populaţia existentă deja acolo. Prezenţa le este menţionată în *Vedele* hinduse, fiind, de asemenea, legată de existenţa unor zei care conduceau nişte maşini zburătoare, denumite „Vimanas". Toate încep să semene înfricoşător de mult cu credinţa teozofilor referitoare la vizitarea Terrei de către extratereştri.

Sprijinit atât de fondurile primite de la unitatea serviciului de spionaj militar, comandată de căpitanul Mayer, cât şi de anticomuniştii ferventi din Societatea Thule, prin intermediul lui Eckart, Hitler a dobândit repede controlul asupra Partidului Muncitorilor Germani, partid care a pretins curând că ar fi avut un total de 3 000 de membri. Potrivit lui Levenda, Mayer le raporta direct unor bogaţi industriaşi şi ofiţeri, care acţionau din interiorul hotelului „Cele Patru Anotimpuri" — fapt ce ar putea indica existenţa unei strânse legături între Serviciul de Informaţii al armatei şi Societatea Thule.

În aprilie 1920, Hitler a schimbat denumirea partidului în *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*, Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor din Germania, prescurtat Nazi. Mai târziu, în acel an, partidul a cumpărat un ziar, *Völkischer Beobachter* (*Observatorul popular*), cu fonduri provenite de la Serviciul de Informaţii al Armatei, numindu-l pe Eckart director. „La începutul lui 1923, a devenit cotidian, oferindu-i lui Hitler precondiţia necesară pentru desfăşurarea activităţii tuturor partidelor politice germane, adică un ziar în care să predice « evangheliile » partidului", scria William Shirer. Din acel moment, maşina de război şi de propagandă nazistă a pornit inexorabil înainte.

Se pare că naziştii n-ar fi putut exista niciodată, dacă n-ar fi beneficiat de ajutorul primit de la *Reichswehr* şi de la Societatea secretă Thule.

Un atent studiu al celor 25 de puncte formulate de Hitler, Drexler şi Eckart în 1920, ca stând la baza Partidului Nazist, dezvăluie că multe dintre ele sunt aproape identice cu idealurile afirmate ale marxismului, ceea ce indică faptul că cele două mişcări politice au origine comună. De asemenea, programul dezbate reformele ce ar trebui întreprinse în domeniul financiar-bancar şi al afacerilor internaţionale, denunţând în mod deosebit „sclavia dobânzilor".

GRUPUL DE SPRIJIN AL LUI HITLER

În ciuda intenţiilor sale clar manifestate de a reduce puterea şi de a naţionaliza bunurile pe care cercurile financiar-bancare mondiale le deţineau în Germania, Hitler a avut prea puţine probleme în primirea de fonduri de la

sponsorii corporatiști, care considerau că național-socialismul este o alternativă binevenită la comunism.

În realitate, industriașii și afaceriștii bogați din cercurile financiar-bancare internaționale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce acesta a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feldmareșalul Paul von Hindenburg, treizeci și nouă de lideri din lumea afacerilor cu nume cunoscute, precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch, au semnat o petiție adresată lui Hindenburg, în care se cerea ca Hitler să fie numit Cancelar al Germaniei.

Acest târg, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte, de asemenea, și John Foster și Allen Dulles de la firma de avocați Sullivan & Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul sucursalei de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era și director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acționat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât și în SUA.

Schroeder, puternicul conducător al băncii J.H. Stein & Company din Köln, acordase de mult sprijin financiar pentru naziști, în speranța că ar putea contracara răspândirea comunismului. Hitler îi garantase pe cuvânt de onoare că „național-socialismul nu se va angaja în niciun fel de experimente economice prostești". Cu alte cuvinte, el nu va ataca practicile bancare decât în mod retoric.

Cu această asigurare și cu binecuvântarea lui Schroeder, Hitler a fost numit Cancelar al Germaniei de către senilul președinte Hindenburg, la data de 30 ianuarie 1933. O săptămână mai târziu, clădirea *Reichstag*-ului (Parlamentul) a ars într-un incendiu a cărui provocare a fost pusă pe seama comuniștilor. După alte câteva zile, lui Hitler i s-au conferit puteri dictatoriale prin adoptarea unui decret de urgență numit Legea de Împuternicire, intitulată eufemistic „Legea de înlăturare a suferințelor poporului și statului german", iar pe baza ei Hitler a început să-și asume controlul asupra guvernului.

Ofițerii și funcționarii superiori din aparatul de stat se alarmau tot mai mult din cauza creșterii puterii lui Hitler, mai cu seamă pentru că în Germania erau aproximativ trei milioane de membri ai Detașamentelor de Asalt (*Sturmabteilung* sau SA), numite și Cămășile Brune, aflate sub comanda lui Ernst Röhm, șeful SA, numit de Hitler. Armata a propus următorul târg: dacă Hitler accepta ca puterea SA-ului să fie îngenuncheată, atunci armata avea să-i jure credință. El a fost de acord și, la 30 iunie 1934,

sub niște acuzații false de a fi complotat în vederea declanșării unei revoluții, atât Röhm, cât și sute de alți membri ai Cămășilor Brune au fost epurați prin executare, iar SA a dispărut pe tăcute de pe scena istoriei.

La 2 august 1934, odată cu moartea lui Hindenburg, ajuns la vârsta de 87 de ani, Hitler a cumulat funcțiile de președinte și cancelar al Germaniei, autoproclamându-se Comandant Suprem al Forțelor Armate — *Führer*-ul întregii Germanii.

Exercitând acum un control ferm atât asupra guvernului, cât și a armatei, Hitler a știut că venise vremea să încheie acorduri cu bancherii și industriașii de nivel mondial. Această sarcină s-a dovedit a fi ușor de îndeplinit, având în vedere interesele multinaționale ale corporațiilor respective.

În anii '30, atât în Marea Britanie, cât și în America, mulți oameni priveau cu ochi buni ideologia nazistă. În 1934, a existat chiar o încercare eșuată a agenților ce reprezentau interesele familiilor Morgan și Du Pont de a instaura o dictatură fascistă în SUA, așa cum am descris amănunțit în cartea mea *Alien Agenda*.

Fabricantul de automobile Henry Ford a devenit un far călăuzitor pentru Hitler, mai cu seamă în privința antisemitismului. În 1920, Ford publicase o carte cu caracter antisemit, intitulată *The International Jew*. În timp ce Hitler lucra la cartea lui intitulată *Mein Kampf*, în 1924, el a copiat foarte multe pasaje din cartea lui Ford, referindu-se la acesta ca la „un om mare".

Ford a devenit un admirator al lui Hitler, acordându-le sprijin financiar naziștilor, iar în 1938 a devenit primul american care a primit cea mai înaltă decorație nazistă ce putea fi acordată unui străin, Marea Cruce a Ordinului Suprem al Vulturului German.

Ca și în cazul lui Hitler, la început, suspiciunile lui Ford au fost centrate asupra bancherilor de renume internațional. Referindu-se la asta, Edwin Pipp, redactorul-șef al ziarului cu caracter antisemit *Dearborn Independent*, își amintea: „La început, el vorbea doar despre marii granguri, spunând că nu era împotriva evreilor în împrejurările obișnuite ale vieții, pentru ca mai apoi să declare: « Toți evreii sunt destul de asemănători între ei... » El credea că toți evreii erau implicați într-o conspirație mondială, menită să declanșeze războaie de dragul profitului."

Ford spunea că aflase asta în 1915, când închiriase un vapor pentru a pleca în Europa, într-o încercare nereușită de a negocia sfârșitul războiului. Mai târziu, el a declarat că pasagerii evrei de pe vapor îi spuseseră că bancherii evrei de renume mondial erau cei care programau declanșarea războaielor, pentru a obține profituri, și că eforturile lui de mediere a păcii vor fi zadarnice dacă nu va lua mai întâi legătura cu anumiți evrei din Franța și Anglia, referindu-se, fără îndoială, la familia Rothschild.

Inițial, și Hitler și-a limitat atacurile verbale, îndreptându-le numai împotriva bancherilor de renume mondial, mai cu seamă contra familiei Rothschild. În discursurile rostite de el în prima parte a anilor '20, Hitler i-a lăudat pe industriașii nemți — ca, de exemplu, pe Alfred Krupp —, în vreme ce condamna „capacitatea unui Rothschild", care finanța declanșarea războaielor și a revoluțiilor, aducând popoarele într-o sclavie generată de dobânzile mari la împrumuturile acordate.

În ciuda acestor atacuri, regimul nazist în stare embrionară a continuat să se bucure de sprijinul anumitor cercuri britanice, ba chiar și de cel al Băncii Angliei, instituție dominată de familia Rothschild. „În ziua de Anul Nou, 1924, soarta financiară a Germaniei a fost hotărâtă la Londra, la o întâlnire dintre Hjalmar Schacht, noul Comisar al *Reich*-ului pentru Problemele Valutei Naționale, și Montagu Norman, guvernatorul Băncii Angliei. Schacht, care scosese deja din circulație bancnotele emise de urgență în timpul Primului Război Mondial, a început prin a-i face interlocutorului său o dezvăluire sinceră despre situația financiară disperată a Germaniei. Apoi, el i-a propus să deschidă o bancă germană de credite, a doua după *Reichsbank*, dar una care ar fi urmat să emită bancnote doar în lire sterline. Schacht i-a cerut lui Norman să asigure jumătate din capitalul necesar pentru deschiderea acestei noi bănci, declarând următoarele: „Gândiți-vă ce perspective largi ar deschide luarea unei astfel de măsuri pentru colaborarea economică dintre Imperiul Britanic și Germania...", scria John Toland.

„În următoarele 48 de ore, Norman nu numai că a aprobat formal acordarea împrumutului cu o dobândă foarte scăzută, de numai 5%, dar a convins și un grup de bancheri din Londra să accepte polițe pentru valori mult mai mari decât împrumutul inițial."

William Bramley remarca existența următoarelor conexiuni financiar-bancare internaționale: Max Warburg, un important bancher german, și fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înființarea Sistemului Rezervelor Federale din SUA, erau totodată directori la *Interessengemeinschaft Farben* sau I.G. Farben, uriașa companie de produse chimice care fabrica gazul Zyklon B, folosit în lagărele naziste de exterminare. La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit parte componentă a Chase Manhattan Bank, ce aparținea familiei Rockefeller. Compania Standard Oil din New Jersey fusese parteneră de cartel cu I.G. Farben, înaintea Primului Război Mondial. Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era și unul dintre directorii Băncii Rezervelor Federale din New York și ai National City Bank, aparținând

familiei Warburg. Preşedintele concernului I.G. Farben din Germania, Hermann Schmitz, era, de asemenea, şi membru al consiliilor de administraţie de la Deutsche Bank şi Banca de Reglementări Internaţionale. În 1929, Schmitz a fost ales preşedinte al consiliului de administraţie al National City Bank, devenită acum Citibank.

Paul Manning, un corespondent de ştiri al CBS în Europa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, scria că, la un moment dat, Schmitz „deţinea tot atâtea acţiuni la Standard Oil din New Jersey ca şi familia Rockefeller". El mai deţinea şi controlul asupra a 11 companii subsidiare ale lui I.G. Farben din Japonia. După război, 24 de directori de la I.G. Farben aveau să fie judecaţi la Nürnberg, acuzaţi de crime împotriva umanităţii, între care construirea şi întreţinerea lagărelor de concentrare şi folosirea muncii sclavilor.

Sucursala americană a concernului I.G. Farben — American I.G. Chemical Corporation — s-a dovedit a fi o sursă continuă de informaţii importante pentru nazişti pe tot parcursul războiului, fapt remarcat de unul dintre miniştrii germani ai economiei din acea perioadă, Dr. Max Ilgner, care scria: „Informaţiile deosebit de numeroase pe care le primim încontinuu de la [Chemical Corporation] sunt indispensabile pentru observarea condiţiilor din SUA... [şi] de la începutul războiului constituie o sursă importantă de informaţii pentru oficiile noastre guvernamentale economice şi militare."

Finanţarea politicii de reînarmare a Germaniei, cu încălcarea flagrantă a prevederilor Tratatului de Pace de la Versailles, s-a dovedit a fi tot atât de profitabilă pentru cei care o înfăptuiau, pe cât era de periculoasă pentru pacea europeană.

Un alt susţinător american al lui Hitler era Joseph P. Kennedy, tatăl viitorului preşedinte al SUA. La 3 martie 1941, preşedintele Roosevelt a fost informat de directorul FBI, J. Edgar Hoover, cu privire la faptul că „Joseph P. Kennedy, fostul ambasador american la Londra, şi Ben Smith, speculator la Bursa de pe Wall Street, se întâlniseră cândva, în trecut, cu (şeful Aviaţiei Militare Naziste [*Luftwaffe*]), Hermann Goering, în localitatea franceză Vichy" şi că, imediat după această întâlnire, Kennedy şi Smith donaseră o sumă considerabilă de bani pentru cauza nazistă. Ei sunt descrişi ca fiind „extrem de porniţi împotriva britanicilor şi foarte favorabili nemţilor".

Şi sprijinul pentru Hitler a continuat să crească în Marea Britanie. Conform spuselor lui Howard S. Katz, „în primăvara lui 1934, un grup select, format din bancheri ce lucrau în City-ul londonez, s-a reunit în jurul lui Montagu Norman, care pe atunci era şeful Băncii Angliei... Hitler îşi dezamăgise criticii, deoarece dovedise ca regimul condus de el nu era un simplu

coşmar temporar, ci un sistem cu perspective bune de viitor, astfel că Norman şi-a sfătuit directorii să-l includă pe Hitler în planurile lor. Nimeni nu s-a opus; prin urmare, participanţii au hotărât că Hitler ar trebui să primească pe ascuns ajutor de la cercurile financiar-bancare britanice, până când Norman va fi reuşit să exercite o presiune suficient de mare asupra guvernului britanic pentru a-l determina să renunţe la politica sa pro-franceză de până atunci, adoptând o politică pro-germană ce se dovedea a fi mai promiţătoare pentru interesele lor". Hitler a primit sprijin financiar considerabil şi de la Sir Henri Deterding, puternicul şef al Companiei Regale Olandeze Shell — care locuia la Londra. Motivele pentru care o făcea izvorau din speranţa sa că Hitler, care, în cartea lui, *Mein Kampf*, arătase limpede că intenţiona să cucerească Rusia, ar putea recâştiga bunurile pe care Deterding le deţinuse cândva în câmpurile petrolifere de la Baku, Groznîi şi Maikop.

Care să fi fost motivul pentru care aceşti puternici afacerişti cu legături financiare strânse cu marele imperiu financiar-bancar al familiei Rothschild îl sprijineau atât de deschis pe Hitler, care îşi exprima pe şleau convingerile antisemite? Răspunsul parţial s-ar putea găsi în uluitoarea afirmaţie conform căreia Hitler ar fi fost rudă de sânge cu familia Rothschild!

Doctor Walter C. Langer, un psiholog care, în timpul războiului, a făcut un portret psihologic al lui Hitler pentru Serviciul American de Informaţii, OSS, declara în acest sens că, potrivit unui raport secret al poliţiei austriece care data dinaintea Primului Război Mondial, existau dovezi conform cărora tatăl lui Hitler era fiul nelegitim al unei ţărănci bucătărese, pe nume Maria Anna Schicklgruber, care, pe când a conceput copilul, era „angajată ca servitoare în casa familiei baronului Rothschild din Viena". Atunci când a aflat despre sarcină, în 1837, ea a părăsit Viena, dându-i naştere tatălui oficial al lui Hitler, pe nume Alois. Cinci ani mai târziu, din câte se ştie, ea s-ar fi măritat cu un morar ambulant pe nume Johann Georg Hiedler; totuşi, Alois a purtat numele de fată al mamei sale (Schicklgruber) până în apropierea vârstei de 40 de ani, când fratele lui Hiedler — Johann Nepomuk Hiedler — i-a oferit legitimitatea, recunoscându-l ca fiu. Din cauza scrisului ilizibil al unui preot paroh, care a copiat registrul de naşteri, numele de Hiedler s-a transformat în Hitler, fie din greşeală, fie din dorinţa de a deruta autorităţile.

Alois Hitler a dus o viaţă tristă şi sumbră, fiind în cea mai mare parte a timpului funcţionar guvernamental şi căsătorindu-se în 1885 cu propria verişoară de-a doua, Klara Poelzl, după ce obţinuse în acest scop o dispensă specială de la episcop. Adolf s-a născut în Braunau, Austria, în 1889, pe când Alois avea 52 de ani.

Această poveste incredibilă ar putea să nu fie luată în seamă, fiind privită ca un produs fantezist al propagandei de război; numai că OSS-ul nu a publicat-o niciodată, ceea ce indică faptul că povestea de mai sus ar fi putut fi considerată prea delicată pentru a fi publicată.

Această problemă s-a ivit în ultima parte a anilor '30, când nepotul englez al lui Hitler, William Patrick Hitler, le-a șoptit ziariștilor despre originea evreiască a liderului german. Avocatul personal al lui Hitler, Hans Frank, a confirmat această informație scandaloasă, însă numele de Rothschild a fost înlocuit cu cel de Frankenberger. Cum niciun document care să ateste existența vreunui Frankenberger nu a putut fi găsit în arhivele orașului Viena, problema a fost abandonată „pe tăcute" de către toți, în afară de Hitler. Istoricii au remarcat de mult faptul că problema posibilei sale ascendențe evreiești l-a bântuit pe Hitler toată viața.

Și, dacă cineva ar putea pune sub semnul întrebării dorința unui Rothschild de a se „juca" cu servitoarele, este instructivă relatarea biografului familiei Rothschild, Ferguson, care afirma că fiul unuia dintre funcționarii superiori de la firmele lui Salomon Rothschild „își amintea că, prin anii '40 din secolul al XIX-lea [șeful ramurii vieneze a familiei Rothschild] începuse să manifeste un interes cam nesăbuit pentru tinerele fete".

Regretatul Philippe Rothschild, unul dintre descendenții lui Nathan, a publicat în 1984 niște memorii în care dezvăluie „scandaloasa lui viață amoroasă". El scria: „Aveam un succes nebun la femei... săream dintr-un pat într-altul, de parcă aș fi fost un țap în mijlocul unei turme de capre negre... Am fost convins întotdeauna că [tatăl meu] își câștigase renumele de fustangiu « călărindu-le » pe cameristele bunicii mele."

„Este posibil ca Hitler să-și fi descoperit originea evreiască și relația care-l lega de familia Rothschild și, fiind pe deplin conștient de enorma putere exercitată de aceasta, care se putea extinde până acolo încât să aducă la putere sau să doboare guverne europene, a restabilit legătura cu ea. Așa s-ar putea explica parțial sprijinul enorm primit de Hitler de la comunitatea financiar-bancară mondială, atât de apropiată de interesele familiei Rothschild, în timpul ascensiunii lui la putere", scria autorul Epperson.

În aceste condiții, este evident de ce nici Hitler și nici susținătorii săi — nici neonaziștii contemporani, nici familia Rothschild, nici cei ce doresc să profite de pe urma puterii pe care această familie o exercită pe plan internațional — nu ar dori ca legătura de rudenie dintre Hitler și familia Rothschild să fie făcută publică.

Un lucru este aproape sigur: în ciuda puterii și a influenței sale, familia Rothschild a avut prea puțin de suferit în timpul holocaustului organizat de Hitler. Referindu-se la acest aspect, *The New Encyclopaedia Britannica*

afirma cu tact următoarele: „Membrii familiei Rothschild, mai cu seamă cei din Viena și Paris, au păstrat în epoca nazistă acel gen de unitate familială necesar pentru înfruntarea marilor nenorociri."

Potrivit afirmațiilor biografului Derek Wilson, diverși membri ai familiei au scăpat ca prin minune din Europa ocupată în timpul unor evadări traumatizante, realizate pe muchie de cuțit, după victoriile nemților în anii '40, dar rămâne un fapt incontestabil acela că majoritatea lor s-au regăsit în siguranță la New York.

Departe de a fi niște refugiați săraci, așa cum sunt portretizați uneori, unii dintre membrii acestei familii au jucat roluri extrem de importante în desfășurarea efortului de război al Aliaților. În mai 1940, francezul Maurice de Rothschild a fost cel care a aranjat desfășurarea unei întâlniri secrete la hotelul Ritz din Paris, între prim-ministrul francez de atunci, Paul Reynaud, ministrul francez al Apărării, Georges Mandel (al cărui nume adevărat era, de fapt, Rothschild, cu toate că se susține sus și tare că nu exista nicio legătură de rudenie cu cunoscuta familie de bancheri) și prim-ministrul britanic, Churchill, însoțit de Anthony Eden, pentru a hotărî viitorul Franței. La această reuniune a fost prezent și generalul francez Charles de Gaulle care, în mai puțin de o lună de la acea dată, avea să organizeze guvernul francez în exil.

Un alt membru al acestei familii, lordul Victor Rothschild, s-a ocupat îndeaproape de asigurarea securității personale a lui Churchill pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial. În cele din urmă, el a fost numit de către Churchill la conducerea puternicului Consiliu Central al Bancherilor pentru Revizuirea Politicilor Bancare din Marea Britanie. „În această calitate, lordul Rothschild avea acces la tot felul de experți și conducători, răspunzând de faptele sale doar în fața prim-ministrului, și nu în fața electoratului sau a funcționarilor superiori din guvern, așa cum ar fi fost normal să se întâmple", remarca Wilson.

Una dintre excepțiile de la acest destin fericit ar fi putut fi un anume Robert Rothschild care, în timpul războiului, a refuzat să-i vândă bunurile sale din Franța lui Alfried Krupp, nepotul marelui magnat german al industriei de armament Alfred Krupp. Potrivit publicației *Encyclopaedia Britannica*, „tânărul Krupp a fost atât de supărat de această împotrivire, încât a aranjat ca Rothschild să fie trimis în cumplitul lagăr al morții de la Auschwitz, unde a murit gazat. Acest incident, coroborat cu faptul că exploata munca sclavilor, a făcut ca nepotul familiei Krupp să „aterizeze" în fața Tribunalului de la Nürnberg.

Cu sau fără influența familiei Rothschild, nu încape nicio îndoială că ascensiunea lui Hitler la putere s-a bazat din plin pe ajutorul marilor bănci

germane; astfel, importantul consorţiu bancar al lui Schroeder de la Köln, alcătuit din Deutsche Bank, Deutsche Kredit Gesellschaft şi uriaşa firmă de asigurări Allianz, poate fi un exemplu în acest sens.

Unul dintre directorii de la Deutsche Bank a detaliat câteva dintre împrumuturile acordate de instituţia lui în timpul războiului: astfel, s-a acordat un împrumut de 150 de milioane de mărci germane industriei aeronautice, un altul de 22 de milioane de mărci germane pentru Atelierele Bavareze Producătoare de Motoare (BMW), 10 milioane companiei Daimler-Benz (Mercedes), doar în 1943. Împrumuturi la fel de mari s-au acordat din nou în 1944.

NOROCUL ÎL PĂRĂSEŞTE PE HITLER

La apogeul puterii lui, două importante aspecte ale poziţiei de până atunci a lui Hitler s-au schimbat. Imediat după ciudata fugă în Anglia a adjunctului său, Rudolf Hess, Hitler s-a întors oficial împotriva ocultismului, iar la rândul ei ordinea internaţională s-a întors împotriva acestuia.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Hitler era Rudolf Hess, care a devenit adjunctul liderului Partidului Nazist. De asemenea, Hess era adânc implicat în studiile metafizice, în special în astrologie. El asculta cu aviditate explicaţiile profesorului Haushofer despre „Doctrina Secretă“ şi era student la Şcoala de Antropozofie condusă de dr. Rudolf Steiner, unde se foloseau capacităţile extrasenzoriale ale omului pentru a lua contact cu lumea spiritelor. Hess era, de asemenea, şi membru în Societatea Thule, încă de la înfiinţarea acesteia.

La data de 10 mai 1941, după pregătiri secrete, dar minuţioase, Hess a zburat în Anglia cu un avion Messerschmitt 110, special pregătit, cu care s-a paraşutat pe domeniul ducelui de Hamilton. Aparent, el spera să poarte o discuţie cu reprezentanţii Marii Britanii, privind negocierea încheierii păcii între cele două ţări. „Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, pe când eram împreună în închisoarea Spandau, Hess m-a asigurat cu toată seriozitatea că ideea acestui zbor spre Anglia îi fusese inspirată într-un vis de forţe supranaturale“, scria ministrul nazist al Înarmării şi Producţiei de Război, Albert Speer. Alţii au crezut că zborul lui Hess era încă un efort neoficial al lui Hitler de a pune capăt luptelor de pe Frontul de Vest, ca pregătire a atacului ce urma să fie declanşat împotriva Rusiei.

Indiferent care ar fi fost scopul adevărat al acestei călătorii, ea nu a avut niciun efect, pentru că autorităţile britanice l-au încarcerat imediat pe Hess în Turnul Londrei, iar Hitler s-a dezis de el, caracterizându-l drept „un nebun singuratic“. Conform spuselor lui Speer, Hitler a dat vina pe „influenţa

corupătoare a profesorului Haushofer". Generalul Walter Schellenberg, șeful Serviciului Nazist de Informații Externe, care credea că agenții Serviciului Britanic de Informații l-ar fi putut influența pe Hess prin intermediul lui Haushofer, spunea că Hess îl uluise întotdeauna prin credința pe care o manifesta „în conținutul unor vechi profeții și revelații vizionare... El obișnuia să recite pagini întregi din textul unor cărți de profeții (ca, de pildă, din cele ale lui Nostradamus și ale altora, ale căror nume nu mi le reamintesc), referindu-se, de asemenea, la vechi horoscoape atât privind soarta sa, cât și pe cea a familiei lui și a Germaniei."

Temându-se că Hess le-ar putea dezvălui Aliaților planurile sale de atac împotriva Uniunii Sovietice, Hitler l-a declarat nebun, jurând să pună capăt activității acestor „vizionari ciudați". El a interzis practicarea în public a astrologiei, chiromanției și cititului în frunzele de ceai, a ședințelor de spiritism, precum și activitatea oricăror organizații asemănătoare Francmasoneriei (aici fiind incluse și Societatea Teozofică, Templierii Orientali, Ordinul „Zorii de Aur", Societatea Antropozofică condusă de dr. Rudolf Steiner). Mulți istorici folosesc această prigoană pentru a dovedi că Hitler nu credea în asemenea lucruri.

Levenda îi contrazice, spunând că aici avem de-a face, pur și simplu, cu o manifestare a luptelor ce se desfășurau între secte. „În general, practicanții ocultismului nu au nicio dificultate în a se distanța, cu înjurăturile și blestemele astrale de rigoare, de alți practicanți ai ocultismului, cu care se află în dezacord din motive filozofice; și, practic, dintotdeauna, adepții serioși ai ocultismului nu au avut decât un sentiment de dispreț față de practicanții cititului în frunzele de ceai și față de astrologii de doi bani. Așa se face... că (personal) nu văd nicio contradicție în fascinația manifestată, pe de o parte, de Hitler față de ocultism și ordinul dat de acesta, de interzicere a practicării formelor « populare » de ocultism, pe de altă parte."

Duplicitatea cu care aborda conceptele ocultismului nu era nouă pentru Hitler. „*Führer*-ul însuși ridiculiza încontinuu grupurile ocultiste *völkisch* în discursurile lui oficiale, solicitându-le însă în secret ajutorul, departe de ochii iscoditori ai presei și ai publicului creștin", scria Levenda, care descria, de asemenea, amănunțit, pe baza unor documente naziste capturate de Aliați, câteva expediții de culegere de informații întreprinse în Tibet de unitatea *Ahnenerbe* din cadrul SS, care în 1940 s-a contopit cu celelalte unități SS de sub comanda lui Himmler.

După anexarea orașului Danzig (Gdansk-ul de azi), a regiunii Sudeților și a Austriei, Hitler împărțise Cehoslovacia printr-un acord încheiat cu francezii și britanicii la München în 1938. Pe la mijlocul lui 1939, el era

pregătit să invadeze Polonia, care avea încheiate tratate de apărare și asistență mutuală cu puterile occidentale.

Din nou era nevoie de găsirea unui pretext public pentru declanșarea războiului. După săptămâni întregi de escaladare a tensiunii la granița comună a celor două țări, nemții au îmbrăcat cadavrele unor prizonieri în uniforme ale armatei poloneze, abandonându-le aproape de sediul unui post de radio german de la frontieră, despre care Hitler susținea că fusese atacat de polonezi. Ca represalii, la 1 septembrie 1935, un milion și jumătate de soldați ai *Wehrmacht*-ului german (incluzând 55 de divizii blindate și motorizate) au invadat Polonia sub acoperirea celei mai numeroase armate aeriene concentrate vreodată în istorie până atunci. Împotriva acestor forțe copleșitoare ce purtau un război de tip nou, denumit Războiul-Fulger (sau *Blitzkrieg*), a fost aruncată o armată poloneză care avea încă în componența sa unități de cavalerie înarmate cu lănci.

Marea Britanie și Franța și-au onorat obligațiile asumate prin semnarea tratatelor de securitate colectivă încheiate cu Polonia, dar nu au reușit să oprească măcelul declanșat de nemți împotriva acestei țări, atât din cauza timpului scurt avut la dispoziție pentru pregătire, cât și a distanței geografice care le despărțea de Polonia. Ostilitățile au izbucnit din nou, la 9 aprilie 1940, când Hitler a dezlănțuit Războiul-Fulger împotriva Belgiei și Olandei. La 10 iunie, în timp ce forțele Aliate se retrăgeau din toate sectoarele, dictatorul italian Benito Mussolini, căpătând curaj, i s-a alăturat lui Hitler în lupta împotriva Franței și a Marii Britanii. Franța s-a predat după numai câteva săptămâni, lăsând o Anglie disperată să continue singură lupta. Balanța puterii se înclinase periculos; probabil că atunci bancherii internaționali au început să regândească sprijinul necondiționat acordat până atunci lui Hitler.

JAPONIA STRÂNSĂ CU UȘA

În acest timp, de cealaltă parte a lumii, Imperiul Japonez intra în criză, ajungând la capătul puterilor. Ca și Marea Britanie, această națiune insulară era total dependentă de importuri pentru asigurarea propriei supraviețuiri și, din cauza Recesiunii Economice din ultima parte a anilor '30, țara se afla într-o situație disperată. Alimentată de propria istorie, bogată în societăți implicând cavaleri militanți (samurai), care se conduceau după un cod strict al onoarei (*bushido*), Japonia căuta să dobândească propriul *Lebensraum* (spațiu vital), atacând în 1931 Manciuria, una dintre provinciile Chinei continentale. În următorii câțiva ani, forțele armate japoneze au cucerit porțiuni tot mai întinse din teritoriul unei Chine slăbite de războiul civil ce se

desfăşura între forţele naţionaliste comandate de Chiang Kai-Shek şi comunişti.

Deoarece, în 1940, Marea Britanie era ocupată cu lupta sa cu Hitler, care se desfăşura în Europa, era limpede pentru toată lumea că SUA erau singura putere capabilă să oprească expansiunea japoneză în regiunea Pacificului. Duşmănia dintre cele două popoare s-a intensificat atunci când Japonia a trebuit să captureze tot mai multe teritorii şi bogăţii din China, din cauza unui embargou american tot mai sever, care priva patria-mamă de materiale absolut necesare pentru supravieţuirea sa.

În septembrie 1940, Japonia a devenit partenera Germaniei şi Italiei, alăturându-se Pactului Tripartit, prin care semnatarii se angajau să-şi acorde asistenţă reciprocă, în cazul intrării SUA în război.

Preşedintele Franklin D. Roosevelt a reacţionat, oprind importurile japoneze de petrol din America, ce asiguraseră mai mult de 90% din totalul nevoilor energetice ale Japoniei. La 2 iulie 1941, Japonia a invadat Indochina, cea mai apropiată sursă alternativă de combustibil. Roosevelt a ripostat, „îngheţând" toate bunurile japoneze din SUA. La nivelurile cele mai înalte de decizie, era limpede pentru toată lumea că, în aceste condiţii, declanşarea războiului dintre SUA şi Japonia era inevitabilă.

Roosevelt era perfect conştient de acest lucru, deşi în timpul campaniei sale electorale pentru alegerile prezidenţiale din 1940, în timpul căreia le solicitase alegătorilor un al treilea mandat la Casa Albă, le câştigase voturile şi încrederea angajându-se să nu implice SUA în războiul din Europa. Totuşi, planurile pentru declanşarea acestuia erau deja în faza de concepţie, cel puţin în interiorul secretului Consiliu pentru Relaţii Externe.

Ziaristul Lucas scria: „În septembrie 1939, Consiliul s-a oferit să-şi asume responsabilitatea planificării pe termen lung a politicii SUA, degrevând astfel de această răspundere Departamentul de Stat, care pe atunci era presat de foarte multe probleme. Departamentul a acceptat această ofertă; prin urmare, în cadrul Consiliului pentru Relaţii Externe s-au constituit cinci grupuri de studiu cu privire la: Securitate şi Înarmare, Economie şi Finanţe, Probleme Politice, Revendicări Teritoriale şi Scopurile Păcii. De-a lungul următorilor şase ani, aceste grupuri, a căror finanţare era asigurată de Fundaţia Rockefeller, au inundat Departamentul de Stat cu nu mai puţin de 682 de memorii... Prin 1942, aceste grupuri din cadrul Consiliului au fost practic absorbite de Departamentul de Stat."

Concluzia acestui studiu al Consiliului pentru Relaţii Externe — cunoscut sub denumirea de „Proiectul de Studiere a Războiului şi Păcii" — a fost publicată în 1940, când un grup de membri ai Consiliului pentru Relaţii

Externe au publicat în spaţiile publicitare ale ziarelor anunţuri prin care se declara că „SUA ar trebui să declare imediat război Germaniei".

Referindu-se la acelaşi lucru, Perloff afirmă: „Membrii Consiliului pentru Relaţii Externe erau interesaţi să se folosească de cel de-al Doilea Război Mondial, cum făcuseră şi cu primul, pentru a justifica instaurarea unui guvern mondial. Susţinătorii globalizării sperau să poată folosi ameninţarea reprezentată de ţările Axei pentru a obliga Anglia şi SUA să încheie un tratat permanent de alianţă transatlantică, ca un pas intermediar către instaurarea unui guvern mondial."

Dar, pe tot parcursul anului 1941, chiar şi după ce Hitler invadase Rusia în vara acelui an, publicul american îşi menţinea cu încăpăţânare o atitudine favorabilă neutralităţii Statelor Unite. Un sondaj de opinie efectuat de Institutul Gallup în 1940 atesta faptul că 83% din totalul intervievaţilor se declarau împotriva intervenţiei SUA în război. Prin urmare, era nevoie de găsirea unui bun pretext pentru câştigarea sprijinului popular din partea unui public intransigent.

Timp de ani de zile, a existat o controversă privitoare la întrebarea dacă Roosevelt ar fi ştiut dinainte despre declanşarea atacului de la 7 decembrie 1941 asupra bazei aeronavale americane de la Pearl Harbor. Deşi nu există dovezi incontestabile în acest sens, acumularea informaţiilor disponibile a dus la acceptarea tot mai răspândită a ideii că distrugătorul atac a fost încurajat şi tolerat de autorităţile americane, într-un efort de a electriza sprijinul popular pentru intrarea SUA în război.

Nu poate fi negat faptul că politicile socio-economice aplicate de Roosevelt în anii Marii Recesiuni Economice au centralizat într-o mare măsură guvernul federal, iniţiind inginerii sociale care continuă până astăzi, iar preşedintele îşi manifesta într-un mod destul de deschis devotamentul faţă de Anglia. În vreme ce proclama, pe de o parte, neutralitatea ţării, pe de altă parte, Roosevelt îi trimitea vase de război şi muniţie Marii Britanii, aşa cum solicitaseră membrii grupului Century — grup compus în majoritate din membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe. El a ordonat ocuparea Islandei de către americani, închizând-o astfel accesului nemţilor, şi a autorizat atacarea submarinelor germane. A aprobat făţiş acordarea de împrumuturi către duşmanul Japoniei — China naţionalistă — şi a aprobat discret recrutarea unor „voluntari" americani bine plătiţi, pentru renumita escadrilă a lui Ciang Kai Şek, denumită „Tigrii Zburători". Foarte multe dintre aceste acţiuni constituiau o încălcare directă a regulilor internaţionale privitoare la război, fapt care garanta provocarea unei reacţii dure din partea puterilor Axei.

„Roosevelt avea el însuşi gândirea unui bancher tipic de pe Wall Street", scria Perloff. „Familia lui fusese implicată în afacerile bancare din New York încă din secolul al XVIII-lea. Unchiul său, Frederic Delano, a făcut parte din primul consiliu de administraţie al Sistemului Rezervelor Federale." Ginerele lui Roosevelt, Curtis B. Dall, scria următoarele: „Multe dintre gândurile sale (ale lui Roosevelt) sau « muniţia » sa politică — după cum au fost ele exprimate de-a lungul anilor — au fost « fabricate » cu grijă de membrii Consiliului pentru Relaţii Externe şi de conducătorii lumii financiare *internaţionale.*"

Cei ce acceptă ideea că Roosevelt şi alţi câţiva dintre apropiaţii lui ştiau că Pearl Harbor urmează să fie atacat aduc în sprijinul acestei afirmaţii următoarele fapte dubioase:

- În timpul manevrelor navale din Pacific, desfăşurate în 1932 şi 1938, cu toate că ataşaţii militari japonezi le observau îndeaproape, ofiţerii Marinei americane au distrus teoretic, în ambele rânduri, flota Pacificului staţionată la Pearl Harbor;
- Roosevelt a ordonat mutarea flotei Pacificului în amplasamentul de la Pearl Harbor — care era deosebit de expus atacurilor inamice —, trecând peste obiecţiile viguroase ale amiralului James O. Richardson, care a fost demis pentru că a refuzat să îndeplinească ordinul;
- Secretarul de stat din administraţia Roosevelt, Cordell Hull, şi alţi funcţionari superiori americani ştiau că războiul cu Japonia era inevitabil şi că negocierile cu reprezentantul japonez Kichisaburo Nomura erau lipsite de speranţă, deoarece codul diplomatic japonez, pe care americanii îl „spărseseră" între timp, le permisese să afle că Nomura primise instrucţiuni de la guvernul japonez să nu cedeze sub nicio formă cererilor dure ale lui Hull;
- Americanii mai ştiau şi că o mare forţă navală japoneză (având în componenţă şase portavioane) scăpase de sub supravegherea observatorilor Aliaţi, după ce ridicase ancora, pornind către America;
- Acest fapt l-a determinat pe şeful Statului Major al Armatei Americane, George C. Marshall, un prieten apropiat al multor membri ai Consiliului pentru Relaţii Externe, să le trimită, la 27 noiembrie 1941, comandanţilor de la Pearl Harbor un mesaj formulat în termeni foarte ciudaţi, care suna astfel: „Acţiuni ostile contra dumneavoastră se pot declanşa oricând. Dacă ostilităţile nu pot, repetăm, NU POT fi evitate, SUA doresc ca Japonia să comită primul pas către război. Această politică nu ar trebui, repet, NU ar trebui să fie interpretată astfel încât

să vă restrângă opțiunile, determinându-vă să adoptați un mod de acțiune care să vă pună în pericol capacitatea de apărare." În ciuda acestui avertisment atât de limpede formulat, cu sugestia ce-l însoțea de a nu-i ataca pe atacatori, navele flotei Pacificului au rămas ancorate în port, iar avioanele au fost îngrămădite în grupuri mari, fiind astfel transformate în ținte ideale, sub pretextul „măsurilor de siguranță" luate împotriva sabotorilor.

- În prima săptămână din decembrie, americanii au „spart" codul diplomatic japonez, codul „Purpuriu", interceptând o telegramă prin care guvernul de la Tokio îi ordona ambasadei sale de la Washington să-și distrugă toate documentele secrete, pregătindu-se de evacuare;
- La 4 decembrie 1941, serviciile secrete australiene au raportat că reperaseră forța aeronavală japoneză care fusese scăpată de sub observație și care acum se îndrepta către Pearl Harbor, însă Roosevelt nu a ținut seama de conținutul informației, preferând s-o ignore, tratând-o ca pe un zvon lansat de adversarii lui republicani, care erau pentru intrarea SUA în război;
- Un agent britanic — Dusko Popov — a aflat din surse germane despre planurile Japoniei de a ataca SUA, dar avertizările trimise de el în acest sens guvernului american au fost ignorate;
- Conform spuselor lui John Toland, avertismente separate, referitoare la iminența unui atac asupra Pearl Harbor-ului, cu toate că indicau diverse date posibile pentru declanșarea acestuia, au fost trimise de ambasadorul american în Japonia, Joseph Grew, șeful FBI, J. Edgar Hoover, senatorul Guy Gillette, congresmenul Martin Dies, generalul de brigadă Elliot Thorpe din Java și colonelul F.G.L. Weijerman, atașatul militar olandez la Washington. Mai târziu, un ofițer al Marinei olandeze, căpitanul Johan Ranneft, a spus că sursele lui din serviciile americane de informații îi spuseseră, la data de 6 decembrie 1941, că portavioanele americane se găseau la o distanță de numai 741 de kilometri nord-vest de Hawaii;
- În timpul anchetelor de după atac, atât Marshall, cât și secretarul Marinei Americane, Frank Knox, au declarat sub jurământ că nu-și puteau aminti unde fuseseră sau ce făcuseră în noaptea de 6 spre 7 decembrie 1941. Cercetările ulterioare au dezvăluit că atunci se găseau amândoi la Casa Albă, alături de Roosevelt.

Apoi, mai este și problema legată de portavioane. În 1941, atât publicul larg american, cât și câțiva ofițeri cu ochelari de cal, care nu se mai dezlipiseră de

ani de zile de scaunele confortabile din birourile lor luxoase, încă mai credeau că arma cea mai modernă, invincibilă, este cuirasatul. Însă oricine acordase cât de cât atenție desfășurării evenimentelor pe plan militar în perioada interbelică știa că, la mijlocul anilor '20, generalul Billy Mitchell demonstrase fără putință de tăgadă că un singur avion încărcat cu bombe putea distruge un cuirasat. Prin urmare, acest tip de nave era în mod clar depășit. Logic, se observa că victoria în orice conflict din Pacific avea să fie de partea aceluia dintre combatanți care va dispune de cele mai puternice forțe aeriene — asta însemnând un număr cât mai mare de portavioane.

Niciun portavion nu se găsea la Pearl Harbor în momentul atacului.

La 25 noiembrie 1941, secretarul de Război al SUA, Henry Stimson, a avut o discuție cu Roosevelt, după care a consemnat în jurnalul său următoarele: „În timpul acestei convorbiri, ne-am pus problema cum să-i facem pe japonezi să tragă primul foc, fără a ne expune prea mult... Era de dorit să ne asigurăm de faptul că japonezii vor fi cei care vor declanșa lupta, într-o manieră atât de evidentă, încât nimeni să nu se mai îndoiască de identitatea agresorilor."

Răspunsul la această dilemă avea să fie dat peste numai 24 de ore. Dovada cea mai compromițătoare pentru Roosevelt, care atestă faptul că el a știut dinainte despre atacul japonez asupra Pearl Harbor-ului, provine din interogatoriul luat în 1948 lui Heinrich Mueller. Într-o carte publicată în 1995 de Gregory Douglas, care s-a bazat, în redactarea ei, pe documente care până atunci fuseseră secrete, Mueller a afirmat că, la 26 noiembrie 1941, trupele germane din Olanda interceptaseră conținutul unei convorbiri telefonice private dintre Roosevelt și prim-ministrul britanic, Winston Churchill.

Churchill l-a informat pe Roosevelt despre mișcările flotei japoneze scăpate de sub supravegherea Aliaților, declarând: „Vă pot asigura de faptul că ținta lor este (conversația s-a întrerupt) flota din Hawaii, de la Pearl Harbor."

„Este groaznic!", a zis Roosevelt. „Îmi puteți spune... indica... sursa informațiilor dumneavoastră?" „Este de încredere", i-a răspuns Churchill, menționând că avea agenți în armata și diplomația japoneză, precum și că se reușise decriptarea codului inamicului. „Asta înseamnă că japonezii tocmai se pregătesc să ne facă nouă la Pearl Harbor ce le-au făcut rușilor la Port Arthur. Sunteți de acord?", a întrebat Roosevelt. Churchill i-a spus: „Da, așa este. Doar dacă nu cumva se gândesc ca la toate astea să adauge și un atac asupra Canalului Panama." Port Arthur, care azi se numește Pinyun Lu-shun, era un port strategic rusesc, situat în peninsula chineză Liaodong, asupra căruia japonezii declanșaseră un atac prin surprindere cu torpile, care a însemnat începutul războiului ruso-japonez din 1904–1905.

Apoi, Roosevelt a zis: „Va trebui să analizez foarte bine totul... Un atac japonez împotriva noastră, fapt care ar determina declanşarea unui război între noi şi japonezi (şi, sigur, alierea cu dumneavoastră), ar îndeplini în mod cert două dintre cele mai importante cerinţe ale politicii noastre actuale", după care a vorbit despre necesitatea de a absenta de la Casa Albă, folosindu-se de un pretext oarecare. El a adăugat: „Ceea ce nu ştiu nu-mi poate dăuna şi nu pot pricepe mesajele de la distanţă."

Dezbătând apoi ipoteza puţin probabilă conform căreia ofiţerii americani ar fi putut lăsa cu bună ştiinţă ca unităţile comandate de ei să fie atacate de inamic, autorul Douglas explică: „Avertismentul despre acest atac nu i-a parvenit lui Roosevelt de jos în sus, pe cale ierarhică, ci de la un omolog al său, care avea acces la un serviciu de informaţii, care era mult mai bine echipat decât noi pentru decodificarea şi traducerea transmisiilor japoneze."

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Faptul că Roosevelt ştiuse dinainte de atacul ce avea să aibă loc pe 7 decembrie 1941 asupra bazei de la Pearl Harbor dă un nou înţeles cuvintelor lui privitoare la „o dată ce va rămâne pentru totdeauna înscrisă în istoria infamiei". În acea zi, americanii au aflat cu stupoare că forţele lor din Hawaii au suferit pierderi enorme: 2 400 de morţi, 1 200 de răniţi, 4 cuirasate scufundate şi încă 3 grav avariate, precum şi multe alte vase mai mici şi sute de avioane distruse.

În ziua următoare, Roosevelt s-a adresat Congresului, cerându-le membrilor acestuia redactarea unei declaraţii de război. Aceasta a fost aprobată repede, cu un singur vot împotrivă — cel al reprezentantului statului Montana în Camera Reprezentanţilor, Jeannette Rankin, prima femeie care a deţinut vreodată un post în oricare dintre cele două Camere ale Congresului SUA. Rankin s-a numărat, de asemenea, printre cei 49 de membri ai Congresului care au votat împotriva declaraţiei de război a lui Wilson în 1917, iar în 1968, la vârsta de 87 de ani, ea a strâns 5 000 de femei în „Brigada Jeannette Rankin", pentru un marş care a avut loc pe Dealul Capitoliului, protestând împotriva războiului din Vietnam. Dispreţuită în lung şi în lat ca „pacifistă", poate că ea a înţeles mai bine decât concetăţenii ei maşinaţiile ascunse în spatele acestor războaie.

Roosevelt a numit o comisie specială pentru identificarea celor răspunzători de atacul-surpriză de la Pearl Harbor. Comisia era prezidată de prietenul său, Owen Roberts, judecător la Curtea Supremă de Justiţie, iar doi dintre cei cinci membri ai comisiei erau membri în Consiliul pentru Relaţii Externe. Comisia Roberts, după cum a rămas cunoscută în istorie, a dat

vina pentru atacul de la Pearl Harbor pe neîndeplinirea datoriei de către comandanții de acolo. Amiralul Husband Kimmel și generalul Walter C. Short au fost găsiți vinovați pentru cele petrecute și lăsați la vatră.

Înfuriați, cei doi ofițeri au cerut să fie judecați în fața Curții Marțiale pentru a-și reabilita numele, cerere care le-a fost aprobată, în cele din urmă, de Congres în 1944. În timpul acestor audieri, investigațiile interne, făcute atât de Armată, cât și de Marină, au dezvăluit că vina atacului-surpriză de la Pearl Harbor trebuia pusă pe umerii lui Marshall și ai altor șefi de la Washington. În urma anchetei, Kimmel a fost găsit nevinovat, iar Short s-a ales doar cu o mustrare ușoară. Asemenea viitoarei Comisii Warren, Comisia Roberts acționase pornind de la prezumția de vinovăție a celor anchetați, alegând în mod selectiv dovezile prezentate, pentru a se potrivi cu această prezumție greșită. Mai mult, anchetatorii au conchis că, dacă conținutul mesajelor descifrate i-ar fi fost adus din timp la cunoștință lui Kimmel în Hawaii, studierea lor i-ar fi putut da „ora probabilă și data atacului".

„Rezultatele anchetei Curții Marțiale au fost «îngropate» într-un raport guvernamental de 40 de volume referitor la situația de la Pearl Harbor și prea puțini americani au aflat vreodată adevărul", scria Perloff.

Cu întreaga lume cuprinsă acum de flăcările războiului și cu aproape întreaga Europă aflată sub controlul lui Hitler, bancherii internaționali, care finanțaseră până atunci războiul, au realizat, în sfârșit, că aduseseră pe lume un monstru de tipul lui Frankenstein, pe care nu-l mai puteau controla. Atât ura lor față de comunism, cât și ofensiva împotriva Imperiului Soarelui-Răsare au fost trecute pe planul al doilea; în schimb, și-au mobilizat toate resursele pentru a-l opri pe omul care jurase să elimine profitorii de pe urma războiului — francmasonii, evreii și bancherii internaționali.

AFACERILE ÎȘI URMEAZĂ CURSUL

Chiar și după ce 24 de țări au constituit o alianță pentru a lupta contra lui Hitler și a militariștilor japonezi, au existat unii afaceriști — cea mai mare parte a lor fiind legați de societățile secrete — care nu au putut rezista tentației de a profita de pe urma nenorocirii ce se abătuse asupra lumii.

Un bun exemplu în acest sens a fost Walter C. Teagle, președintele companiei Standard Oil din New Jersey, proprietate a familiei Rockefeller. Acesta îndeplinea și funcția de director al corporației American I.G. Chemical — o sucursală a uriașului consorțiu german I.G. Farben.

Charles Higham a descris modul cum Teagle, folosindu-se de interesele bancare și petrolifere ale familiei Rockefeller, a obținut pentru patronii săi un profit zdravăn chiar înainte de izbucnirea ostilităților: „(Teagle) a

continuat colaborarea cu Farben în privința producerii tetraetilului de plumb, un aditiv folosit la fabricarea kerosenului", scria Higham în cartea sa intitulată *Trading with the Enemy: An Expose of the Nazi-American Money Plot 1933–1949*.

„Aviația Militară germană, *Luftwaffe*, comandată de Mareșalul Hermann Goering, nu putea zbura dacă nu dispunea de această substanță pe care aveau dreptul s-o producă doar companiile Standard Oil, Du Pont și General Motors. Ca director, Teagle a ajutat la organizarea unei vânzări a prețioasei substanțe către Schmitz (președintele I.G. Farben) care, în 1938, a călătorit la Londra și a « împrumutat » 500 de tone de tetraetil de plumb de la compania Ethyl, sucursala britanică a lui Standard Oil. În 1939, Schmitz și partenerii săi s-au întors la Londra, luând tetraetil de plumb în valoare totală de 15 milioane de dolari. Rezultatul tranzacției a fost acela că aviația hitleristă a putut bombarda Londra, chiar orașul care o aprovizionase cu prețioasa substanță. Vânzând-o și Japoniei, Teagle i-a dat posibilitatea Imperiului Soarelui-Răsare să declanșeze al Doilea Război Mondial."

În mod ciudat, același Walter Teagle a fost cel care a contribuit la crearea Administrației Naționale pentru Refacere, una dintre agențiile guvernului SUA prin care s-a derulat politica *New Deal*, cu scopul de a reglementa activitatea întreprinderilor americane. Alegerea lui Teagle în această funcție ar fi fost ciudată, dacă marii industriași americani s-ar fi opus politicii sociale a lui Roosevelt atât de mult pe cât susțineau. Unii cercetători consideră această activitate o dovadă a faptului că erau transpuse în viață planuri secrete, la adăpostul unor evenimente aparent inofensive.

Pe măsură ce se apropia războiul, legăturile dintre afaceriști și bancheri s-au întărit. În 1936, familiile Schroeder și Rockefeller au fondat firma Schroeder, Rockefeller & Co., pe care revista *Time o* descria ca fiind „catalizatorul economic al Axei Roma-Berlin". Parteneri în cadrul acestei companii erau Avery, nepotul lui John D. Rockefeller, baronul de la Londra Bruno von Schroeder și Kurt von Schroeder de la Köln. Ei erau reprezentați juridic de firma de avocatură a lui John Foster și Allen Dulles. Mezinul familiei Dulles, împreună cu Edsel Ford făceau parte din consiliul de administrație al firmei.

Companiile I.G. Farben și Standard Oil, care se afla în proprietatea lui Rockefeller, deveniseră atât de îngemănate, încât, în 1942, Thurman Arnold, șeful Departamentului Anti-Trust din cadrul Departamentului Justiției din SUA, a adus în fața Comitetului pentru Apărare din Senat, prezidat de senatorul Harry S. Truman, documente care demonstrau că „compania Standard Oil din America și I.G. Farben din Germania modelaseră, pur și

simplu, în interesul lor piețele mondiale de vânzare a produselor petroliere și chimice, creând astfel monopoluri în toată lumea".

Chiar și după intrarea Statelor Unite în război, această relație comodă de afaceri a continuat nestingherită. Familia Rockefeller a continuat să vândă Germaniei produse petroliere prin tranzacții financiare complicate, desfășurate prin intermediul unor terțe țări. Higham scria: „În timp ce atât civilii, cât și forțele armate americane sufereau deopotrivă de pe urma restricțiilor impuse de raționalizarea benzinei, către Spania a plecat o cantitate mai mare de benzină — care apoi era transferată Germaniei — decât cea destinată consumului intern american."

Higham a denumit Cabala internațională a afaceriștilor și bancherilor legați de interese de afaceri „Frăția", ai cărei membri erau legați de „ideologia care spune că afacerile trebuie să-și urmeze cursul obișnuit... Legați în interesele lor afaceriste de idei reacționare identice, membrii acestui grup căutau să-și făurească un viitor comun într-o lume dominată de fasciști, indiferent de identitatea liderului mondial care ar fi putut pune în practică acea ambiție", explica el. „Așa se face că șefii companiilor multinaționale — cum le cunoaștem azi — aveau o posibilitate de câștig, indiferent de cei care ar fi câștigat războiul. Indiferent care dintre părțile beligerante ar fi învins, puterile ce conduceau cu adevărat popoarele nu ar fi avut deloc de suferit.

Când a devenit limpede pentru toți că Germania era pe cale să piardă războiul, « loialitatea » afaceriștilor față de cauza Aliaților a crescut simțitor. Apoi, după încheierea războiului, supraviețuitorii au intrat în Germania, protejându-și bunurile de acolo, reinstaurându-și prietenii naziști în funcții înalte de conducere, ajutând la declanșarea Războiului Rece, asigurând astfel existența permanentă a Frăției."

S-a demonstrat pe bază de documente indubitabile modul în care compania Standard Oil din New Jersey îi trimitea combustibil Germaniei prin Elveția în 1942; modul în care personalul sucursalei Chase Manhattan Bank din Parisul ocupat făcea afaceri cu nemții cu deplina cunoștință și aprobare a șefilor lor de la sediul din New York; modul în care camioanele Ford erau produse cu aprobarea Ministerului de Interne al Marii Britanii, cu toate că se știa că vor fi folosite de armata germană; felul în care colonelul Sosthenes Behn — directorul Corporației Internaționale de Telefonie și Telegraf (ITT) și director al National City Bank — a lucrat pentru îmbunătățirea comunicațiilor telefonice ale naziștilor, ajutându-i să producă avioane de vânătoare, precum și racheta V-1.

Și toate aceste tranzacții se desfășurau legal, mulțumită lui Roosevelt. La numai șase zile după atacul de la Pearl Harbor, pe 13 decembrie 1941, Roosevelt a elaborat un ordin prezidențial cu următorul conținut: „Prin

prezentul ordin, se acordă o licență generală care autorizează orice tranzacție sau faptă interzisă de capitolul 3 (a) al Legii modificate privind Tranzacțiile Comerciale cu Inamicul, cu condiția ca o asemenea tranzacție sau faptă să fie autorizată de secretarul Trezoreriei SUA, cu respectarea dispozițiilor Ordinului prezidențial nr. 8 389 și a modificărilor sale ulterioare."

Cele de mai sus însemnau că orice fel de tranzacție comercială putea fi legalizată cu aprobarea secretarului Trezoreriei SUA de pe timpul administrației Roosevelt, Henry Morgenthau, al cărui tată a contribuit la fondarea Consiliului pentru Relații Externe.

O mare parte a banilor folosiți pentru continuarea războiului se derulau prin Banca pentru Reglementări Internaționale (BIS), instituție deținută de First National Bank din New York, afiliată intereselor familiei Morgan, Banca Angliei, Banca Centrală a Germaniei (*Reichsbank*), Banca Italiei, Banca Franței și alte bănci importante. Creată în 1930 la Basel, Elveția, chipurile pentru a derula despăgubirile de război plătite de Germania după Primul Război Mondial, BIS era, de fapt, o creație a speculanților din societățile secrete. Potrivit spuselor istoricului Quigley, ea făcea parte dintr-un plan „de creare a unui sistem mondial de control financiar" aflat în mâinile unor persoane private, capabil să domine sistemul politic al fiecărei țări în parte și economia lumii în ansamblu... controlul asupra ei urmând a fi exercitat într-o manieră feudală de băncile centrale ale lumii, acționând concertat prin respectarea prevederilor unor acorduri secrete la care se ajunsese în cadrul unor întruniri și conferințe frecvente".

Curând, controlul asupra activității Băncii pentru Reglementări Internaționale a fost preluat de colaboratorii lui Hitler, Kurt von Schroeder, Hjalmar Horace Greeley Schacht, președintele *Reichsbank*, și Emil Puhl, vicepreședintele aceleiași instituții. Potrivit afirmațiilor lui Higham, banca a devenit „o pâlnie prin care fondurile americane și britanice s-au scurs către tezaurele lui Hitler, ajutându-l pe acesta să-și construiască mașina de război". Primul președinte al BIS a fost bancherul lui Rockefeller, Gates W. McGarrah, fost funcționar la Chase National Bank și Banca Rezervelor Federale, bunic al lui Richard Helms, viitor director al CIA. Conform spuselor câtorva scriitori specializați în materie de conspirație, BIS continuă să fie și azi un cuib de spălare a fondurilor provenite din traficul de droguri, aflat și acum sub controlul mai multor bănci.

Multe dintre complicatele tranzacții financiare din timpul războiului au avut loc pe teritoriul Elveției neutre, care, în 1939, avea un total de 2 278 de corporații internaționale înregistrate, dintre care 2 026 de holdinguri, ai căror proprietari nu erau elvețieni; în plus, era gazda a 214 bănci internaționale.

Legăturile dintre industriile siderurgice germană și americană au fost dezvăluite în 1944, de către un *Obergruppenführer SS*, care le explica industriașilor și funcționarilor guvernului german că: „Patentele de fabricație pentru oțelul inoxidabil erau deținute în comun de Chemical Foundation Inc. din New York și de compania germană Krupp, United States Steel, Carnegie, Illinois, American Steel & Wire, National Tube etc., astfel că erau obligate să lucreze în colaborare cu concernul Krupp." Magnatul industriei siderurgice germane Fritz Thyssen fusese un simpatizant timpuriu al naziștilor și-l finanțase pe Hitler, ajutând la intrarea acestuia în cercurile germane importante de afaceri.

În 1942, s-a încheiat o înțelegere în care erau implicați Karl Lindemann, reprezentantul berlinez al lui Standard Oil, Schellenberg, șeful Serviciului de Contrainformații al SS, bancherul Kurt von Schroeder și șeful companiei ITT, Behn. Prin această înțelegere, guvernul condus de Hitler intra în parteneriat cu ITT. Mulțumită acestor legături de afaceri, „chiar după atacul de la Pearl Harbor, Armata, Marina și Aviația germane au încheiat contracte de producție cu ITT, care prevedeau fabricarea unor centrale telefonice, a telefoanelor, a sirenelor de alarmare aeriană, a geamandurilor, a dispozitivelor de prevenire în cazul declanșării unui atac aerian inamic, a echipamentelor radar, și a 30 000 de fitile pe lună pentru obuzele de artilerie folosite pentru uciderea soldaților americani și britanici. Această producție a fost mărită la 50 000 de fitile lunar în 1944. Pe lângă asta, ITT asigura unele componente pentru fabricarea rachetelor germane V-1 și V-2, care cădeau asupra Londrei, a celulelor de seleniu pentru fabricarea rectificatoarelor uscate, a aparatelor de radio de înaltă frecvență, precum și a aparatelor de comunicații folosite atât în fortificațiile din spatele frontului, cât și pe câmpul de luptă", scria Higham.

Înainte de 1939, General Motors a investit peste 30 de milioane de dolari în uzinele concernului german I.G. Farben, cu toate că directorii companiei americane erau conștienți de faptul că 1,5% din totalul fondului de plăți și salarii era donat naziștilor de către partenerii germani de afaceri. Mai mult, cei mai mari fabricanți germani de vehicule blindate de luptă erau, pe de o parte, Opel — o sucursală aflată în întregime în proprietatea lui General Motors, controlată de interesele familiei Morgan — și, de cealaltă parte, sucursala germană a companiei Ford Motor. Potrivit agenției de știri Reuters, „șeful nazist al Departamentului pentru Înarmare și Producție de Război, Albert Speer, spunea că lui Hitler nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să atace Polonia dacă nu ar fi dispus de tehnologia de producere a combustibilului sintetic, ce fusese asigurată Germaniei de către General Motors".

Datorită controlului socio-politic exercitat de membrii societăților secrete de pe ambele maluri ale Atlanticului, Higham spunea că „procesele de la Nürnberg nu au făcut decât să « îngroape » cu deplin succes adevărul despre legăturile existente între membrii Frăției".

Aceasta, alcătuită din persoane legate prin interese individuale clandestine și de afaceri, a continuat să existe și după încetarea ostilităților. Astfel, un procuror de la Departamentul de Justiție al SUA, pe nume James Steward Martin, care ajunsese după război în Germania, împreună cu o echipă de anchetă, încercând să descâlcească ițele încurcate ale tranzacțiilor financiare și de afaceri care au avut loc între cele două țări în timpul războiului, mărturisea că a fost încontinuu obstrucționat în desfășurarea activității sale, pentru ca, până la urmă, să demisioneze frustrat.

În cartea sa, intitulată *All Honorable Men*, Martin scria: „Nu ne-au pus piedici în calea cercetărilor întreprinderile germane, ci acelea americane. Forțele care ne opriseră acționaseră de pe teritoriul SUA, dar n-o făcuseră fățiș. Noi nu am fost opriți printr-o lege adoptată de Congres, nici printr-un ordin semnat de președinte, nici măcar printr-o schimbare a politicii SUA aprobată de către acesta... mai pe scurt spus, oricine ar fi fost cei care ne-au oprit, este clar că nu erau din guvern, dar este la fel de limpede că ei controlau canalele prin care guvernul acționează în mod obișnuit. Relativa lipsă de putere a guvernelor nu este ceva nou, desigur... guvernele naționale s-au dat deoparte în timp ce niște operatori mai importanți și mai puternici decât ele au aranjat derularea evenimentelor mondiale într-un mod convenabil pentru ei."

Niciuna dintre informațiile prezentate în această lucrare nu ar trebui interpretată ca un argument al lipsei necesității de a lupta împotriva naziștilor și a militariștilor japonezi. Este evident pentru toți că, indiferent din ce punct de vedere am privi situația lumii contemporane, ea este probabil mai bună decât dacă lumea ar fi fost împânzită de un șir intercontinental de lagăre de concentrare stăpânite de soldați SS cu cizme grele sau de paznici japonezi.

Dar este important să înțelegem mecanismul prin care membrii societăților secrete au manipulat opinia publică pentru a preveni pe viitor repetarea unor asemenea evenimente. Și trebuie arătat că membrii acestor societăți secrete, care au propagat și finanțat războiul, au continuat să profite de pe urma lui pe tot parcursul desfășurării ostilităților. Nemanifestând niciun fel de loialitate pentru țările pe teritoriile cărora au prosperat, acești oameni și companiile conduse de ei au continuat să-i sprijine pe cei mai crunți dușmani ai SUA și ai Marii Britanii, chiar în perioade extrem de dificile pentru aceste două țări.

Și, pentru ca nu cumva cititorii noștri să creadă că faptele și cele spuse mai sus fac parte dintr-o istorie veche, seacă și plină de date și cifre fără legătură cu prezentul, ei trebuie să țină seama de faptul că, la sfârșitul lui 1998, existau încă o mulțime de procese aflate pe rol împotriva lui Ford Motor Co., Chase Manhattan Bank, J.P. Morgan & Co., împotriva câtorva bănci elvețiene și a altor firme pentru tranzacțiile lor cu Germania nazistă în timpul războiului.

Gigantul de pe piața germană a asigurărilor, firma *Allianz AG*, care în 1990 a cumpărat compania americană Fireman's Fund Insurance Co., într-o tranzacție financiară valorând 3,3 miliarde de dolari, a fost dată în judecată pentru neachitarea polițelor de asigurare pe viață încheiate de clienții ei evrei Firma a fost, de asemenea, găsită vinovată pentru că a asigurat clădirile și funcționarii civili din cumplitul lagăr al morții de la Auschwitz împotriva „unor acțiuni neatente sau răuvoitoare din partea prizonierilor".

La începutul lui 1999, funcționarii de la Deutsche Bank erau îngrijorați, gândindu-se că recunoașterea faptului că banca a împrumutat banii necesari pentru construirea Auschwitz-ului ar putea compromite încheierea tranzacției financiare valorând 9,8 miliarde de dolari, prin care ea cumpăra New York's Bankers Trust Corporation. Ne întrebăm oare ce a provocat această recunoaștere atât de târzie, căci dr. Hermann Joseph Abs, fondatorul Băncii Centrale Germane și unul dintre bancherii importanți ai lui Hitler și ai regimului nazist, fusese președinte onorific al băncii până la moartea lui, în 1994.

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Influența societăților secrete, dimpreună cu manipularea războiului, făcută de afaceriști și bancheri, pot fi observate chiar mai clar în „războiul menit să oprească toate războaiele", cunoscut mai bine ca Primul Război Mondial.

Contrar versiunilor din manualele de istorie de liceu, potrivit cărora acest război a fost provocat de asasinarea arhiducelui austro-ungar Franz Ferdinand de către un sârb în 1914, cercetătorii au descoperit că planificarea pentru declanșarea conflictului mondial începuse cu mulți ani înainte, în desfășurarea sa fiind implicați încă o dată membrii societăților secrete.

„Până în ultima parte a secolului al XVIII-lea, rețeta Rothschild (care ațâța națiunile una împotriva alteia în timp ce le împrumuta pe amândouă) controlase climatul politic din Europa" scria autorul Griffin. „O cursă a înarmărilor se desfășurase timp de mulți ani... Asasinarea lui Franz Ferdinand nu fusese cauza, ci declanșatorul războiului."

La fel ca și astăzi, statele din Balcani erau blocate într-un ciclu de războaie, revoluții și conflicte etnice. După războaiele din anii 1912–1913, colonelul Dragutin Dimitrievici, șeful Serviciului Sârb de Informații Militare, a pus la cale asasinarea lui Franz Ferdinand ca parte a planului de eliberare a sârbilor din sudul Imperiului Austro-Ungar. El a „operat" sub numele de „Apis", în cadrul unei societăți secrete cunoscute sub denumirea de „Mâna Neagră".

Potrivit unei publicații masonice din 1952, asasinul lui Franz Ferdinand, sârbul bosniac Gavrilo Princip, și ceilalți implicați erau francmasoni, acționau încurajați de Apis și erau incitați de dezvăluirea faptului că exista un tratat secret de alianță între Serbia și Vatican. Moartea lui Franz Ferdinand a provocat o reacție în lanț de ultimatumuri și mobilizări care, în cele din urmă, au răspândit războiul din Balcani în întreaga Europă.

Înainte de asta, custozii Fundației Andrew Carnegie, ale cărei fonduri erau destinate promovării păcii internaționale, s-au întâlnit în 1909 pentru a discuta modalitatea de a schimba stilul de viață american. Daniel Coit Gilman, fost președinte al Institutului Carnegie, a efectuat acest studiu împreună cu alți custozi, membri, ca și el, ai ordinului „Craniul și Oasele". Potrivit unui cercetător al Congresului SUA, toți custozii au ajuns la aceeași concluzie ca și autorii Raportului de la Iron Mountain: „Nu există mijloace cunoscute mai eficiente decât războiul, presupunând că dorim să modificăm brusc stilul de viață al unui întreg popor... Deci singura problemă care se pune este: cum putem implica SUA într-un război?"

Era o întrebare bună, deoarece americanii erau, în cea mai mare parte, izolaționiști, aderând la sfatul președintelui George Washington de „a se feri de încheierea unei alianțe permanente cu oricare țară străină".

În lucrarea *None Dare Call It Conspiracy*, un roman clasic de spionaj, Gary Allen întrevedea, la baza izbucnirii acestui război, și o conspirație malefică. El scria: „Woodrow Wilson fusese reales « la mustață » ca președinte al SUA. El își bazase campania electorală pe sloganul « El nu ne-a implicat în război! » ... La numai cinci luni după realegerea lui, eram implicați profund în Primul Război Mondial. Aceeași gașcă ce manipulase publicul astfel încât să determine adoptarea legii privind impozitul pe venit și a legii de înființare a Sistemului Rezervelor Federale dorea acum ca America să intre în război. J.P. Morgan, John D. Rockefeller, « colonelul » House, Jacob Schiff, Paul Warburg și restul grupului de conspiratori de pe Insula Jekyll erau cu toții profund implicați în complot."

În *America Goes to War*, Charles Callan Tansill scria următoarele: „Chiar înainte de declanșarea ostilităților, firma franceză a fraților Rothschild a trimis o telegramă la Morgan & Co. din New York, sugerând

lansarea unui împrumut valorând 100 de milioane de dolari, cea mai mare parte a sa urmând să rămână în SUA, pentru plata achizițiilor de mărfuri americane făcute de francezi."

În lansarea acestui împrumut era implicat J.P. Morgan Jr., care preluase controlul asupra imperiului financiar al familiei sale, după moartea tatălui său, în 1913. Morgan, ca reprezentant în America al intereselor familiei Rothschild — ba unii spun chiar că era partener —, a fost un personaj foarte important în desfășurarea masacrului care a urmat.

Președintele Wilson — care a căpătat funcția ca urmare a generozității bancherilor Morgan, Bernard Baruch, Jacob Schiff și Cleveland Dodge — l-a ales pe tânărul Morgan ca principal agent de achiziții al guvernului american, cu toate că acesta îndeplinea aceeași funcție pentru guvernele britanic, francez, rus, italian și canadian. În această calitate, Morgan a supravegheat transferul unor sume uriașe de bani pe măsură ce războiul continua. El a cumpărat mărfuri americane diverse și furnituri militare valorând mai mult de 3 miliarde de dolari în numele Aliaților, în timp ce a convins peste 2 000 de bănci americane să garanteze obligațiunile Aliate în valoare de peste 1,5 miliarde de dolari. După război, firma lui Morgan a aranjat acordarea de împrumuturi de peste 10 miliarde de dolari pentru reconstruirea economiei și a infrastructurii țărilor europene.

Bancherul Baruch, care mai târziu a ajutat la finanțarea activităților Consiliului pentru Relații Externe, a fost numit de președintele Wilson la conducerea Consiliului Industriilor de Război, calitate în care a controlat derularea optimă a tuturor contractelor de pe piața internă americană pentru furniturile de materiale necesare frontului. „Gurile rele de pe Wall Street șușoteau pe la colțuri că, de pe urma războiului care a avut menirea transformării lumii într-un loc mai sigur pentru activitățile bancherilor mondiali, el ar fi obținut pentru sine un profit net de 200 de milioane de dolari", scria Allen.

Însă Morgan și Baruch nu au fost singurii care au profitat de pe urma conflictului mondial. Potrivit statisticilor publicate, profiturile anuale ale fabricilor Du Pont (producătoare de praf de pușcă) au crescut de la 6 milioane de dolari în 1914, la 58 de milioane de dolari în 1918, ceea ce reprezintă o creștere de 950%. În cei cinci ani care au precedat războiul, profiturile anuale ale companiei U.S. Steel erau de 105 milioane de dolari. Această sumă a crescut ajungând la 240 de milioane de dolari între 1914 și 1918. Profiturile anuale ale Companiei International Nickel au crescut de la 4 milioane de dolari la 73,5 milioane de dolari în 1918, o creștere mai mare de 1700%.

Oare această sumă uriașă de bani a fost bine cheltuită ? Lucrurile nu stau deloc așa, după spusele generalului maior de Infanterie Marină, Smedley D. Buder, care, în lucrarea lui *War Is a Racket*, publicată în 1935, scria: „Să

luăm exemplul cizmarilor. De exemplu, ei i-au vândut Unchiului Sam circa 35 000 000 de perechi de bocanci. Existau 4 000 000 de soldaţi americani, ceea ce ar fi însemnat că fiecare soldat ar fi primit 8 perechi şi ceva de bocanci. În regimentul pe care l-am comandat în timpul războiului, fiecărui soldat îi revenea spre folosinţă o singură pereche de bocanci. Probabil că unii dintre ei mai există încă. Oricum, a mai rămas foarte multă piele neutilizată, aşa că pielarii i-au vândut guvernului american sute de mii de şei de tip McClellan, pentru unităţile de cavalerie, dar în străinătate nu erau niciun fel de astfel de unităţi americane. Tot guvernului american i s-au mai vândut 20 000 000 de plase de protecţie împotriva ţânţarilor pentru a fi folosite de soldaţii noştri din străinătate. Ei bine, pot spune cu mâna pe inimă că nici măcar una dintre aceste plase de protecţie nu a ajuns vreodată în Franţa!... Au fost fabricate circa 6 000 de trăsurici pentru uzul coloneilor şi niciuna dintre ele nu a fost vreodată folosită, însă fabricanţii acestora au încasat profitul de război."

Dar cei care au făcut aceste tranzacţii financiare enorme au dat curând de necaz, căci se părea că Germania va câştiga războiul, iar atât vistieria engleză, cât şi cea franceză erau goale. În aceste condiţii, bancherii celor două ţări, confruntaţi cu falimentul total în cazul în care Germania punea capăt prin victorie existenţei echilibrului balanţei de putere, au căutat salvarea în America. Ambasadorul SUA, Walter Hinnes Page, care era şi unul dintre membrii consiliului de conducere al Consiliului General pentru Educaţie, finanţat de Rockefeller, şi primea o alocaţie anuală de 25 000 de dolari de la National City Bank, tot proprietatea lui Rockefeller, a expus problema într-o telegramă adresată Departamentului de Stat la 15 martie 1917: „Cred că presiunea acestei crize care se apropie a depăşit capacitatea Băncii Morgan de a susţine împrumuturile date guvernelor francez şi britanic... Dacă SUA nu vor intra în război cu Germania, este evident pentru toţi că guvernul nostru nu poate garanta direct creditele acordate acestor ţări."

Liderii americani doreau ca ţara să intre în război, însă preşedintele Wilson îşi dăduse în mod public cuvântul de onoare că administraţia lui nu va târî ţara în conflict. Dar, neoficial şi în secret, a semnat alte acorduri. La 9 martie 1916, cu numai opt luni înaintea desfăşurării alegerilor prezidenţiale, Wilson a autorizat un acord secret, încheiat de mâna lui dreaptă, colonelul House, pentru intrarea Americii în război de partea Aliaţilor. „După război, textul acestui acord a «răsuflat»", scria simpatizantul german George Viereck. „[Reprezentantul britanic, Sir Edward] Gray a fost primul care a pălăvrăgit despre asta. Page a vorbit despre acest subiect pe larg. Şi colonelul House relatează povestea încheierii acordului, dar, dintr-un motiv de neînţeles, enorma semnificaţie a acestei dezvăluiri nu a penetrat niciodată în conştiinţa americanilor."

Totuşi, americanii se opuneau încă intrării ţării în război. Era limpede că, dacă se dorea acest lucru, atitudinea publicului trebuia schimbată.

Aceasta este modelată de mass-media şi, chiar şi în timpul Primului Război Mondial, majoritatea mijloacelor de informare importante se aflau sub controlul familiilor Morgan şi Rockefeller. După cum atestă arhivele documentelor Congresului din 1917, „în martie 1915, reprezentanţii familiei Morgan... au reunit 12 persoane cu funcţii de răspundere în lumea jurnalisticii, angajându-le pentru a identifica ziarele americane cele mai influente şi a determina numărul minim de ziare care, odată controlate, ar fi influenţat politica editorială generală a cotidianelor. În cele din urmă, ei au descoperit că, în acest scop, ar fi fost necesar să aibă controlul asupra a doar *25 dintre cele mai importante ziare.*

„S-a încheiat următorul acord: loialitatea redactorilor pe probleme politice urma să fie « cumpărată » şi plătită lunar; fiecărui ziar i s-a furnizat un redactor care trebuia să supravegheze şi să prelucreze cum se cuvine toate informaţiile privitoare la pregătirea ţării pentru intrarea în război, militarism, politicile financiare şi alte probleme cu caracter naţional şi internaţional, considerate a fi foarte importante pentru promovarea intereselor cumpărătorilor."

Oricare publicaţie asupra căreia acest control nu se exercita direct era intimidată prin folosirea puterii financiare, reprezentate de sumele de bani plătite de companiile familiilor Morgan şi Rockefeller pentru reclamă. Griffin nota: „După conglomeratul întreprinderilor aparţinându-i lui J.P. Morgan, familia Rockefeller foloseşte cea mai mare sumă de bani în scopuri publicitare dintre toate companiile americane, iar când ei nu sunt de ajuns pentru a asigura loialitatea unui ziar, se trece la mituirea directă, căci companiile Rockefeller au fost cunoscute şi în trecut pentru obiceiul de a acorda bacşişuri grase în schimbul unei atitudini redacţionale prietenoase."

Dar chiar şi acest război în mass-media, sprijinit de bani, combinat cu retorica antigermană, aruncată pe piaţă de fundaţiile şi universităţile influenţate de familiile Morgan şi Rockefeller, au fost insuficiente în încercarea de a-i convinge pe americani de necesitatea intrării ţării în război. În pofida eforturilor uriaşe depuse în acest sens, sondajele de opinie arătau că opoziţia faţă de intrarea Americii în conflictul european era de aproape 10 la 1.

UN STIMULENT PENTRU RĂZBOI

Şi acum, la fel ca pe tot parcursul istoriei, era necesară o provocare pentru a împinge un public recalcitrant să accepte intrarea ţării în război. Această provocare a constituit-o scufundarea transatlanticului *Lusitania*. Modul de

desfăşurare a acestei fapte pline de cruzime oferă un studiu fascinant al manipulării opiniei publice, care se pune la cale şi se desfăşoară în spatele uşilor închise ale puterii.

Britanicul Winston Churchill, care a fost numit Prim-Lord al Amiralităţii în 1911, dorea cu disperare ca America să se alăture Angliei ca aliat. Într-o carte scrisă ulterior, intitulată *The World Crisis*, Churchill scria: „Manevra prin care se aduce un aliat pe câmpul de luptă este la fel de utilă ca şi aceea prin intermediul căreia se câştigă o mare bătălie."

Conform regulilor din timpul războiului, atât navele de război britanice, cât şi cele germane erau obligate să le ofere echipajelor vaselor inamice o şansă de scăpare, înainte de a le scufunda. Pentru submarine, asta însemna că să iasă la suprafaţă, provocând navele duşmane. În 1914, Churchill le-a ordonat navelor comerciale britanice să ignore o astfel de provocare, ba chiar să contraatace dacă erau înarmate. Acest ordin i-a obligat pe comandanţii submarinelor germane să-şi lanseze torpilele în timp ce se aflau în imersiune, pentru a se proteja. Churchill le-a mai ordonat navelor sale să-şi şteargă denumirile de identificare de pe carenă şi să arboreze steagurile unor ţări neutre, în timp ce se găseau în port.

Churchill a recunoscut deschis că ordinele sale erau un şiretlic, menit să implice în război şi alte ţări. „În condiţiile date, submarinul aflat în imersiune trebuia să se bizuie tot mai mult pe atacarea ţintei de sub apă, expunându-se astfel într-o mai mare măsură decât până atunci riscului de a confunda navele ţărilor neutre cu cele engleze şi de a scufunda echipaje alcătuite din cetăţenii unor ţări neutre, implicând astfel Germania în conflicte cu alte mari puteri."

Tocmai o astfel de „greşeală" a avut loc la data de 7 mai 1915, când comandantul unui submarin german a torpilat şi scufundat transatlanticul *Lusitania*, care făcea traversarea dintre New York şi Liverpool.

S-au înecat aproape 2 000 de persoane, dintre care 128 erau americani. Această faptă a declanşat o adevărată furtună de sentimente antigermane pe întreg teritoriul SUA, furtună aţâţată de presa dominată de familiile Morgan şi Rockefeller.

Doar în ultimii ani au fost publicate faptele legate de scufundarea vasului *Lusitania*. Contrar pretenţiei de neutralitate a Statelor Unite, vaporul transporta 600 de tone de exploziv alcătuit din bumbac impregnat cu praf de puşcă, 8 milioane de gloanţe, 1 248 de cutii de obuze şi şrapnele, plus alte materiale de război. „Când *Lusitania* a părăsit portul New York pentru a pleca în ultima sa călătorie, era practic un depozit de muniţie plutitor", scria Griffin. Potrivit spuselor lui Colin Simpson, lista originală pe care erau

trecute aceste materiale a fost ascunsă din ordinul lui Wilson în arhivele Trezoreriei SUA.

Griffin a arătat şi că *Lusitania* era înregistrată de amiralitatea engleză ca fiind un crucişător auxiliar înarmat, deţinut de compania Cunard, cel mai îndârjit concurent al trustului internaţional de transporturi navale aflat în proprietatea lui J.P. Morgan, care cuprindea primele două linii germane de transport naval, împreună cu linia britanică White Star. „Morgan încercase în 1902 să preia controlul asupra companiei Cunard, dar fusese blocat de amiralitatea britanică, ce nu dorea ca această companie să fie controlată de străini, pentru ca navele sale să poată fi obligate să presteze serviciu militar, dacă acest lucru s-ar fi dovedit necesar în timp de război", scria Griffin.

Aflând că în zona de luptă din jurul Angliei erau transportate tone de echipamente de război, ambasada germană de la Washington i-a adresat mai întâi proteste — zadarnice — guvernului american, după care s-a străduit să împiedice producerea unei tragedii. Oficialii ambasadei au încercat să plaseze anunţuri într-un număr de 50 de ziare de pe Coasta de Est a SUA. În aceste anunţuri se putea citi: „AVERTISMENT! CĂLĂTORILOR care intenţionează să se îmbarce pentru călătoria peste Atlantic li se reaminteşte că între Germania şi aliaţii ei şi Marea Britanie şi aliaţii săi există stare de război; că zona de război include apele adiacente insulelor britanice; că, în acord cu notificarea formală dată de guvernul imperial german, vasele care arborează drapelul Marii Britanii sau al oricărui stat aliat al acesteia sunt răspunzătoare de distrugerile din aceste ape, iar acei călători care navighează în zona de război pe navele Marii Britanii sau ale aliaţilor acesteia o fac pe propriul risc."

Din cele 50 de ziare cărora li s-a cerut să publice această avertizare, numai ziarul *Des Moines Register* a publicat-o la data cerută. Celelalte ziare nu au făcut-o, din cauza intervenţiei Departamentului de Stat al SUA. Funcţionarii guvernamentali i-au intimidat pe redactori, susţinând că, din cauza posibilităţii apariţiei unor procese de calomnie, trebuia ca, înainte de publicarea anunţului, să se obţină aprobarea avocaţilor Departamentului de Stat.

Preşedintele Wilson a fost avertizat în legătură cu această situaţie. „Nu poate exista niciun dubiu cu privire la faptul că preşedintele Wilson a fost informat despre natura încărcăturii pe care trebuia s-o transporte *Lusitania*", scria, după mulţi ani, Simpson. „El nu a făcut nimic pentru prevenirea tragediei, dar, în ziua în care i s-a adus la cunoştinţă scufundarea vasului, a recunoscut că, ştiind dinainte ce se va întâmpla, avusese parte de multe ore de insomnie."

În sprijinul celor care cred că *Lusitania* a fost trimisă cu bună ştiinţă să-şi înfrunte soarta vin şi afirmaţiile comandorului britanic de marină Joseph

Kenworthy, care era de serviciu atunci când nava s-a scufundat. Mai târziu, el a dezvăluit că escorta sa militară a fost retrasă în ultimul moment, iar căpitanului i s-a ordonat să intre cu viteză redusă într-o zonă în care se știa că acționează un submarin german. Este limpede de ce Germania a atacat acest vas, iar Marea Britanie ar fi făcut la fel, dacă munițiile americane ar fi fost duse pe vas către Germania. „Germanii, ale căror torpile au lovit transatlanticul, erau complici fără voie sau victime ale unui complot născocit probabil de Winston Churchill", a conchis Simpson.

Supraviețuitorii și anchetele de mai târziu au relevat faptul că nu torpilele germane au fost cele care au scufundat *Lusitania*. În schimb, distrugerea a fost provocată de o explozie internă secundară, generată cel mai probabil de miile de tone de explozibil și muniție depozitate la bord.

Indiferent dacă scufundarea *Lusitaniei* a fost sau nu intenționată, incidentul nu a fost suficient pentru a determina poporul american să intre în război. „Torpilarea vaselor comerciale și pierderile de vieți omenești din rândul civililor, printre care erau și americani, i-au convins pe aceștia de cât de înspăimântători sunt nemții ca adversari, și nu cu privire la ostilitatea acestora față de Statele Unite", scria Barbara W. Tuchman.

Într-un efort serios de a evita dușmănia SUA ca urmare a scufundării câtorva nave comerciale, printre care și *Lusitania*, Înaltul Comandament german a suspendat în septembrie 1915 desfășurarea războiului submarin nerestricționat.

În ciuda tuturor manevrelor de culise făcute de Churchill și Wilson, până la urmă nemții înșiși au fost aceia care au împins America în război. În acest incident a fost implicat Mexicul și, mai ales, omul care a avut o contribuție mai importantă decât oricare altul la declanșarea Primului Război Mondial, Arthur Zimmermann, care, în 1914, având funcția de locțiitor al ministrului german de Externe, a contribuit la izbucnirea conflictului, redactând telegrama care anunța lumii hotărârea Germaniei de a sprijini Austro-Ungaria în lupta sa împotriva Serbiei, după asasinarea Arhiducelui Franz Ferdinand. Această acțiune a supărat Rusia, determinând grăbirea începerii războiului.

Prin ianuarie 1917, Zimmermann fusese numit ministru „plin" al Afacerilor Externe, în această calitate el sprijinind cu ardoare atacurile nerestricționate ale submarinelor germane împotriva Aliaților. La 16 ianuarie 1917, i-a trimis ministrului plenipotențiar al Germaniei în Mexic, prin intermediul ambasadorului german la Washington, o telegramă cifrată, prin care autoriza propunerea de încheiere a unei alianțe între Germania, Mexic și Japonia. Ambele țări menționate mai sus aveau pe atunci relații tensionate cu America. Generalul de brigadă John Pershing, zis „Black-jack", care mai

târziu avea să devină comandantul Forțelor Americane Expediționare în Franța, îl urmărea pe atunci pe revoluționarul mexican Pancho Villa; în același timp, crucișătorul japonez *Asama* provoca îngrijorare printre californieni, făcând manevre în largul coastei de vest a Mexicului.

Tot în acea telegramă, Zimmermann îl înștiința pe președintele mexican Venustiano Carranza despre faptul că Germania dorea să reia războiul submarin total. Mai spunea că, în cazul intrării SUA în război, Germania promitea să ajute Mexicul, pentru ca acesta „să redobândească teritoriile din statele Texas, Arizona și New Mexico pe care le pierduse în favoarea Americii".

În timp ce promisiunea respectivă era, după câte se pare, o simplă și obișnuită manevră diplomatică, ea era acum tocmai catalizatorul necesar pentru implicarea Americii în război. Conținutul senzațional al telegramei a fost interceptat de criptografii britanici, care au petrecut zile întregi pentru a o descifra, înainte ca textul ei să-i fost remis ambasadorului american la Londra, pe 25 februarie. Textul a fost publicat la 1 martie, fiind întâmpinat inițial cu un înalt grad de scepticism.

Fostul senator american Elihu Root, care mai târziu avea să devină președinte de onoare al Consiliului pentru Relații Externe, și alți membri ai cercurilor elitiste newyorkeze care se reuneau la Clubul Mesei Rotunde, precursorul Consiliului pentru Relații Externe, au fost în culmea bucuriei văzând textul descifrat al telegramei. Fostul ambasador american în Anglia, Joseph H. Choate, „care avea sentimente anglofile tot atât de puternice ca orice american care se respectă, a declarat fățiș că nota lui Zimmermann era un fals, părere împărtășită practic în unanimitate de toți cei prezenți acolo", scria Tuchman.

Dar îndoielile privind autenticitatea telegramei au fost practic uitate la data de 3 martie, în cadrul unei conferințe de presă susținute la Berlin. Aici, un corespondent de știri al trustului Hearst, care mai târziu s-a dovedit a fi agent german, i-a dat lui Zimmermann prilejul de a nega autenticitatea telegramei, spunând: „Sigur că Excelența-Voastră va dezminți această poveste." Atunci, Zimmermann a anunțat inexplicabil: „Nu pot nega autenticitatea telegramei, deoarece este adevărată."

Această mărturisire simplă a produs efectul dorit asupra americanilor. Brusc, editorialele ziarelor au început să capete un ton vehement împotriva nemților, iar presiunea exercitată de public asupra administrației a atins cote aproape insuportabile. Wilson, care luptase atât de mult și de greu pentru încheierea unei păci negociate și pentru înființarea unei Ligi a Națiunilor cu el drept lider, a fost obligat să declare război Germaniei la data de 6 aprilie 1917. Opt zile mai târziu, banii au început să se „scurgă" spre Europa, când,

prin adoptarea Legii Împrumuturilor de Război, s-a autorizat acordarea unui credit de 1 miliard de dolari băncilor goale ale Aliaților.

În timp ce telegrama lui Zimmermann era aparent autentică, nimeni nu va ști vreodată de ce a fost conceput un text atât de îndrăzneț, sau de ce, odată descoperit, autenticitatea sa a fost recunoscută atât de ușor.

Primul Război Mondial a produs 323 000 de victime din rândurile americanilor, ceea ce este o nimica toată, comparativ cu cele 9 milioane de ruși, 6 milioane de francezi și 3 milioane de britanici. Conflictul a pus capăt, de asemenea, oricărei acoperiri eficace în aur a contravalorii banilor, cu toate că un număr mic de țări a încercat să reintroducă acest sistem în anii '20.

Nu numai că cheltuielile totale ale americanilor în anii de război s-au ridicat la valoarea fără precedent de 35 de trilioane de dolari, dar stocul de bancnote emise de guvern aproape s-a dublat, ajungând de la 20,6 miliarde de dolari la 39,8 miliarde, ceea ce a determinat scăderea puterii de cumpărare a dolarului cu aproape 50% față de anii dinainte de război. În plus, au fost create și datorii foarte mari, de pe urma cărora au avut de câștigat doar cei ce încasau dobânzile. Ca întotdeauna în astfel de situații, americanii de rând au fost cei care au suferit cu adevărat pierderile, materializate prin moartea rudelor, devalorizarea banilor și adoptarea unor angajamente externe pe termen lung.

Intrarea americanilor în război, precum și retragerea Rusiei ca urmare a izbucnirii Revoluției au garantat obținerea victoriei de către Aliați în Primul Război Mondial. Ostilitățile au luat sfârșit prin încheierea Tratatului de la Versailles, semnat de părțile beligerante pe data de 28 iunie 1919. La ceremonie au fost prezenți Paul Warburg, care, în calitate de președinte al Sistemului Rezervelor Federale, reprezenta interesele bancherilor americani, și fratele lui, Max Warburg, care reprezenta Banca Centrală Germană, adică propria bancă, M.M. Warburg & Co., despre care se spunea că ar fi colaborat în timpul războiului cu Serviciul German de Informații.

Wilson, care a crescut în sudul SUA, în durele condiții ale politicii de reconstrucție ulterioară Războiului Civil, impuse de republicani, cunoștea din proprie experiență mizeria și distrugerile pe termen lung provocate de război. Prin urmare, pare limpede pentru toți că încercarea lui de a nu implica America în conflictul european se baza pe o convingere personală sinceră. Este la fel de limpede și faptul că acest nobil impuls a fost subminat de fiecare dată, atât de complotiștii din Anglia, cât și de propriii consilieri.

Dar poate cel mai tragic aspect al „războiului menit să pună capăt tuturor războaielor" a fost faptul că nu a rezolvat mai nimic. Condițiile dure impuse Germaniei prin Tratatul de Pace de la Versailles nu au făcut decât să

dea naştere unor resentimente faţă de Aliaţi în rândul oamenilor obişnuiţi, ceea ce i-a netezit lui Hitler drumul spre putere.

Ministrul britanic de Externe, lordul George Nathaniel Curzon, un alt delegat prezent la ceremonia semnării Tratatului de Pace, exprima sentimentul că semnarea tratatului nu a făcut decât să pregătească scena mondială pentru desfăşurarea unui nou război, chiar mai devastator decât primul. El a declarat textual în 1919: „Asta nu e o pace, e doar un armistiţiu pentru douăzeci de ani". Comentariul său (să fi fost, oare, vorba de o previziune bazată pe cunoaşterea unor date precise?) a generat multe discuţii printre cercetătorii specializaţi în materie de conspiraţie, pentru că al Doilea Război Mondial a izbucnit, într-adevăr, după exact douăzeci de ani, adică în septembrie 1939.

S-ar putea prea bine ca lordul Curzon să fi ştiut exact despre ce vorbea, deoarece fusese absolvent atât al Colegiului Oxford, cât şi al colegiului All Souls, punctul de plecare al lui Cecil Rhodes şi al lui John Ruskin. Imediat după căsătoria lui cu fiica unui milionar din Chicago, el a devenit liderul Camerei Lorzilor în 1915, fiind şi membru al cabinetului restrâns al Marii Britanii, care a dictat politicile acestei ţări în timpul Primului Război Mondial.

Se pare că relaţiile strânse dintre membrii acestor societăţi secrete timpurii s-au bazat în mare măsură pe căsătorii. „Baroni ai banilor, precum familia Rockefeller, proprietara National City Bank şi Chase Bank, J.P. Morgan, proprietarul Morgan & Co., Jacob Schiff, de la Kuhn, Loeb & Co. şi, cei mai importanţi, fraţii Warburg au legat complotul, constituindu-se într-o reţea indestructibilă, deoarece Paul Warburg s-a însurat cu fata lui Schiff, Felix Warburg s-a căsătorit cu fata lui Loeb, iar Max Warburg a rămas acasă, în Germania, de unde îl putea influenţa pe Kaiser şi, totodată, putea finanţa Revoluţia Rusă", remarca Neal Wilgus, în cartea sa de non-ficţiune intitulată *The Illuminoids*.

REVOLUŢIA RUSĂ

Acum există o mare cantitate de documente care atestă faptul că Revoluţia Rusă — într-adevăr, însăşi crearea comunismului — a izbucnit de pe urma unor conspiraţii occidentale, care au început să se deruleze chiar înaintea declanşării Primului Război Mondial.

„Unul dintre cele mai mari mituri ale istoriei contemporane este acela care defineşte Revoluţia Bolşevică din Rusia ca fiind o revoltă populară a maselor oprimate împotriva detestatei clase conducătoare din jurul ţarilor",

scria Griffin, susţinând că atât planificarea, cât şi finanţarea Revoluţiei proveneau de la bancherii din Germania, Marea Britanie şi SUA.

În ianuarie 1917, Lev Troţki locuia la New York, lucrând ca reporter la ziarul de orientare comunistă *The New World*. El evadase din Rusia, după eşecul încercării de declanşare a unei revoluţii mai timpurii, fugind în Franţa, de unde fusese expulzat, pentru comportament revoluţionar. „Curând, el a descoperit existenţa unor bancheri bogaţi de pe Wall Street, care erau dispuşi să finanţeze declanşarea unei revoluţii în Rusia", scria ziaristul Still.

Unul dintre bancheri era Jacob Schiff, a cărui familie fusese vecină cu familia Rothschild la Frankfurt. Un altul era Elihu Root, avocatul lui Paul Warburg, care reprezenta interesele juridice ale întreprinderii Kuhn, Loeb & Co. Potrivit publicaţiei *The New York Journal-American*, „John Schiff, nepotul lui Jacob Schiff, estima că bunicul său aruncase pe apa sâmbetei 20 de milioane de dolari pentru triumful final al bolşevismului în Rusia". Conform documentelor Congresului din 2 septembrie 1919, Root alocase în acelaşi scop încă 20 de milioane de dolari.

Schiff şi Root nu erau singuri. Arsene de Goulevitch, care era prezent încă din primele zile ale regimului bolşevic, scria mai târziu următoarele: „În interviurile private, mi s-a spus că o sumă de peste 21 de milioane de ruble a fost cheltuită de lordul Milner pentru finanţarea Revoluţiei Ruse." Reamintesc faptul că Alfred Milner era cel care reprezenta elementul esenţial din spatele organizaţiei Mesele Rotunde, condusă de Rhodes.

„În anul 1915, Corporaţia Internaţională Americană a fost înfiinţată pentru a finanţa Revoluţia Rusă", scria Icke. „Directorii acesteia reprezentau interesele familiilor Rockefeller, Rothschild, Du Pont, Kuhn, Loeb, Harriman şi pe cele ale reprezentanţilor Sistemului Rezervelor Federale. Corporaţia îi includea şi pe Frank Vanderlip — unul dintre membrii grupului de pe insula Jekyll, care a creat Sistemul Rezervelor Federale — şi pe George Herbert Walker, bunicul preşedintelui George Bush."

Gary Allen nota următoarele: „În desfăşurarea Revoluţiei Bolşevice, sunt implicaţi unii dintre cei mai bogaţi şi puternici oameni, care finanţează o mişcare ce susţine că însăşi existenţa sa se bazează pe ideea de a-i deposeda de averile lor pe oameni precum Rothschild, Rockefeller, Schiff, Warburg, Morgan, Harriman şi Milner. Dar este evident faptul că aceşti oameni nu se temeau de comunismul internaţional. În aceste condiţii, este logic să presupunem că, dacă ei îl finanţau şi nu le era teamă de el, probabil că asta se întâmpla pentru că deţineau controlul total. Poate exista, oare, o altă explicaţie care să aibă sens în toată această problemă?

Acest punct de vedere conspiraționist a fost preluat de nimeni altul decât Winston Churchill, care, în 1920, scria: „Din zilele lui Spartacus-Weishaupt (conducătorul misterioasei organizații *Illuminati*) până în epoca lui Karl Marx și cea a [socialistului Lev] Troțki, a lui Bela Kun, Rosa Luxemburg și Emma Goldman, această rețea conspirativă cu ramificații mondiale pentru răsturnarea civilizației... creștea constant."

„A jucat un rol definitoriu în tragedia Revoluției Franceze. Era un motiv fundamental în orice fel de mișcare subversivă în secolul al XIX-lea și acum, la sfârșit, această bandă de personalități extraordinare, care făceau parte din lumea interlopă a orașelor mari din Europa și America, a chinuit poporul rus, devenind practic stăpâna indiscutabilă a acestui enorm imperiu."

Dacă poate fi identificat un singur factor motivațional care să justifice groaza și tragediile trăite de omenire în secolul XX, acesta este, sigur, anticomunismul. Dușmănia dintre așa-numitele democrații occidentale și comunismul Estului a produs o agitație continuă începând cu 1918 și până la sfârșitul veacului.

Fuga elitelor privilegiate din Rusia în 1918 și din China în 1949 a expediat adevărate unde de șoc prin capitalele Europei și în America, generând o ripostă care a durat câteva decenii. Strigătul „Proletari din toate țările, uniți-vă!" a băgat frica în oasele capitaliștilor occidentali din domeniul bancar, industrial, comercial, care nu știau ce se întâmplă cu adevărat. Această teamă s-a răspândit în rândurile reprezentanților lor politici, ale angajaților, ajungând, în cele din urmă, să pătrundă în fiecare casă din Occident.

Înșelați de aparențe, cercetătorii conspirațiilor s-au întrebat, timp de mulți ani, cum se putea ca niște capitaliști de rang atât de înalt precum familiile Morgan, Warburg, Schiff, Rockefeller să tolereze și, cu atât mai mult, să sprijine, existența unei ideologii care le amenința deschis atât poziția socială, cât și averile.

Pentru a înțelege această aparentă dihotomie, ba chiar pentru a înțelege modul în care acționează membrii societăților secrete, cititorul trebuie să studieze opera filozofului care a influențat gândirea și modul de acțiune al acestor oameni prin intermediul lui Rhodes și Ruskin, anume Georg Wilhelm Friedrich Hegel.

Survenită chiar la începutul epocii raționaliste, revolta intelectualilor împotriva autorității Bisericii, condusă de filozofii germani Hegel, Johann Gottlieb Fichte și Immanuel Kant, a sădit în rândurile generațiilor viitoare ideea că omul modern nu trebuie să se lase înlănțuit de dogmele și tradițiile religioase. Acești iconoclaști difereau între ei numai prin faptul că, deși Kant credea că lucrurile care nu pot fi experimentate în lumea materială nu-i pot fi cunoscute omului, Fichte și Hegel — adepți ai metafizicii — credeau că

rațiunea umană este „lumina călăuzitoare a Domnului" și că intuiția și iubirea creează o unitate a omului cu Divinitatea, ceea ce aduce cu sine înțelegere și egalitate.

Sistemul hegelian, bazat pe interpretarea rațională a esenței umane, era o încercare de reconciliere a contrariilor, de înțelegere a întregului Univers ca fiind un tot sistematic. Acest mod de abordare necesita un efort mintal copleșitor, care nu s-a încheiat încă. Adepții și adversarii concepțiilor hegeliene vor continua să filozofeze pe această temă în mileniul care abia a început. Este ușor de înțeles de ce o gândire atât de abstractă a fost interpretată în moduri atât de diferite de către adepții lui Hegel — printre care se numărau Karl Marx și Hitler.

Adept al idealismului, ca și Hegel, influențând în mare măsură opera acestuia, Fichte era membru al unor societăți secrete. „Este interesant de remarcat faptul că Fichte, care a formulat aceste idei chiar înaintea lui Hegel, era francmason, fiind aproape sigur și membru al societății *Illuminati*, dar în mod cert promovat de această organizație", scria Sutton. S-a sugerat chiar că Hegel însuși ar fi putut fi unul dintre membrii lojii germane revoluționare *Illuminati*, care a fost interzisă de guvernul german prin lege în 1784, cu toate că nu s-a găsit niciun document concludent în acest sens. Un lucru este, însă, sigur: el și-a însușit teologia francmasonică a raționalismului.

Marx a întors filozofia teoretică a lui Hegel către lumea materială, concepând o unealtă foarte eficientă pentru manipularea oamenilor și a evenimentelor în sensul dorit de el. Aceasta a devenit cunoscută drept dialectica hegeliană, adică procesul prin care contrariile — teza și antiteza — sunt reconciliate într-un compromis sau sinteză.

Aplicația importantă aici o constituie ideea că, pe de o parte, capitaliștii occidentali au creat comunismul (teza), dușman perceput al popoarelor democratice, pe de altă parte (antiteza). Conflictul rezultat a dus la apariția unor piețe uriașe pentru finanțe și armament și, în cele din urmă, la echilibrarea ambelor părți (sinteza). Adesea, de-a lungul ultimelor cinci decenii, s-a spus că America seamănă tot mai mult cu Rusia și invers.

Membrii societăților secrete, a căror activitate poate fi detectată până la Mesele Rotunde conduse de Rhodes, înțelegeau bine dialectica hegeliană. Predecesorii lor folosiseră cu succes aceste principii timp de secole, fără a utiliza numele lui Hegel. Acești Machiavelli timpurii descoperiseră că nu trebuia să faci decât un pas mic pentru a realiza faptul că nu era nevoie să aștepți ca tulburările sociale și crizele să izbucnească de la sine. Tulburările sociale puteau fi create și controlate în interesul inițiatorilor. De aici au provenit ciclurile de explozii și implozii financiare, crizele și revoluțiile,

războaiele şi ameninţările cu războiul, care, toate la un loc, au menţinut un echilibru al balanţei de putere.

Atât militanţii sociali, cât şi birocraţii guvernamentali au învăţat bine stratagema de a asmuţi clasele sociale una împotriva celeilalte, pentru ca ei să iasă basma curată, indiferent dacă au aflat-o din experienţă, intuiţie sau studiu. Cere mai mult decât ai cu adevărat nevoie (teză) de la adversar (antiteză) şi, după ce ai făcut nişte compromisuri în cadrul unor negocieri, vei sfârşi, de cele mai multe ori, prin a obţine ceea ce doreai să obţii de la început (sinteză).

„Această metodă revoluţionară — confruntarea sistematică teză-antiteză, care conduce la realizarea sintezei — este cheia înţelegerii istoriei universale", declara Texe Marrs, specializată în materie de conspiraţie.

Reîntorcându-ne la Troţki, descoperim că el a părăsit America pe mare, la data de 27 martie 1917, cu doar câteva zile înainte de intrarea Americii în război, fiind însoţit de un grup de aproape 300 de revoluţionari şi având cu el bani donaţi de bancherii de pe Wall Street. Troţki, al cărui nume adevărat era Lev Davidovici Bronstein, era urmărit pas cu pas de agenţii Serviciului Britanic de Informaţii, care îl bănuiau că lucra cu Serviciul Secret German încă dinainte de război, de pe vremea când locuia la Viena. Într-un discurs rostit înainte de plecarea lui de la New York, Troţki a declarat: „Mă întorc în Rusia pentru a înlătura de la putere guvernul provizoriu de acolo şi a pune capăt războiului ruso-german."

Pe când vaporul cu care călătoreau Troţki şi însoţitorii săi s-a oprit în portul Halifax din regiunea Noua Scoţie, guvernul canadian a reţinut oamenii şi banii de la bord, temându-se, pe bună dreptate, că izbucnirea unei revoluţii în Rusia şi retragerea ei din război ar fi putut elibera trupele germane, ocupate până atunci pe frontul rusesc, dându-le posibilitatea să lupte împotriva Aliaţilor, pe Frontul de Vest.

Dar această îngrijorare bine întemeiată a canadienilor a fost înlăturată de colonelul House, „umbra" lui Wilson, care i-a spus lui Sir William Wiseman — şeful Serviciului Secret Britanic — că Wilson dorea eliberarea lui Troţki. La 21 aprilie 1917, la mai puţin de o lună după intrarea SUA în Primul Război Mondial, Amiralitatea Britanică a dat ordinul respectiv, iar Troţki, înarmat cu un paşaport american a cărui eliberare îi fusese autorizată personal de Wilson, şi-a continuat călătoria spre Rusia şi spre intrarea în analele istoriei.

După o încercare eşuată de declanşare a unei revoluţii în 1905, mii de activişti ruşi fuseseră exilaţi, printre ei aflându-se şi Troţki, şi V.I. Lenin, un revoluţionar intelectual, care a adaptat teoriile hegeliene, cele ale lui Fichte, Ruskin şi Marx la catastrofa politico-economică ce se abătuse asupra Rusiei.

După ani de încercări de reformă, ţarul a fost forţat să abdice, la 15 martie 1917, în urma unor revolte de stradă ce au avut loc la Sankt Petersburg (pe atunci se numea Petrograd) şi despre care mulţi credeau că fuseseră instigate de agenţi din Serviciul Secret Britanic.

În timp ce Troţki călătorea spre Rusia cu un paşaport american şi bani de la cei de pe Wall Street, Lenin a părăsit şi el exilul. Ajutat de ofiţeri din Serviciul German de Informaţii şi însoţit de un grup format din aproximativ 150 de revoluţionari bine pregătiţi, „(el) a fost îmbarcat la bordul infamului « tren sigilat » din Elveţia, având asupra lui bani în valoare totală de cel puţin 5 milioane de dolari", scria Still. Trenul a trecut nestingherit prin Germania, aşa cum aranjase Max Warburg, împreună cu Înaltul Comandament german. Lenin, ca şi Troţki, a fost etichetat drept „agent german" de către guvernul lui Aleksandr Kerenski, cel de-al doilea guvern provizoriu creat după abdicarea ţarului. În noiembrie 1917, cei doi, cu ajutorul banilor occidentali, au instigat declanşarea unei revolte pline de succes şi au preluat puterea în Rusia, în numele bolşevicilor.

Dar stăpânirea comunistă asupra Rusiei era nesigură. Luptele interne dintre „Roşii" şi Albi" au durat până în 1922, provocându-le ruşilor 28 de milioane de victime, cu mult mai mult decât pierderile de vieţi omeneşti ale Rusiei în Primul Război Mondial. Lenin a murit în 1924, în urma unei serii de atacuri cerebrale, după ce contribuise la formarea Internaţionalei a Treia, denumite Comintern, o organizaţie de „export" a comunismului în lume. Troţki a fugit din Rusia când Stalin a preluat puterea în mod dictatorial, iar în 1940 a fost ucis de un agent stalinist în Mexic.

Icke vedea „un aspect multidimensional" al finanţării bolşevicilor. „« Revoluţionarii » ruşi, ca de pildă Lenin şi Troţki, erau folosiţi pentru a scoate ţara din război în interesul Germaniei. Dar, la nivelul elitelor, sperietoarea numită « comunism » era creată pentru a stimula răspândirea panicii şi a neîncrederii prezentate sub forma confruntării dintre comunism şi capitalism, sau capitalism şi fascism."

Până la urmă, chiar şi Lenin ajunsese, se pare, să înţeleagă că era manipulat de forţe mai puternice decât el. Scria: „Statul nu funcţionează aşa cum am fi dorit. La conducerea acestuia este un om care pare să-l conducă, dar căruţa statului nu se îndreaptă în direcţia dorită de noi, ci se mişcă după dorinţa şi la comanda altora."

Aceste alte „forţe" la care se referea Lenin erau „membrii societăţilor secrete care determinaseră chiar naşterea comunismului în sine, adică corporaţiile şi monopolurile capitaliste financiar-bancare" — după cum le descria el.

Multe societăţi secrete foarte diferite între ele au fost implicate în mişcarea ce a dus, în cele din urmă, la apariţia comunismului. Una dintre cele mai timpurii ar fi putut fi Carbonarii sau Arzătorii de Mangal din Italia medievală. Conform spuselor lui Arkon Daraul, Carbonarii pretindeau că sunt de origine scoţiană, unde trăiau o viaţă liberă şi comunitară în pădurile sălbatice, arzând lemn ca să fabrice mangal. Au creat un guvern alcătuit din trei *vendite* sau loji, pentru administraţie, legislaţie şi probleme juridice. Acestea erau conduse de o Mare Lojă, la rândul ei dirijată de un Mare Maestru, aflat în fruntea unei forme primitive de Masonerie.

„Sub pretextul de a vinde mangalul, ei se infiltrau în sate şi, sub numele de « adevăraţii Carbonari », se întâlneau uşor cu susţinătorii lor, comunicându-şi planurile. Ei se făceau cunoscuţi reciproc prin « semne, atingeri, cuvinte »", scria Daraul. Doctrina anticlericală a Carbonarilor, care au devenit cunoscuţi sub denumirea de „Masoneria din pădure", a căpătat o largă răspândire după iniţierea în tainele sale a regelui Francisc I. La un moment dat, membrii din Italia ai acestei organizaţii erau atât de numeroşi, încât aproape că dominau întreaga ţară.

„În prima parte a anilor '20 din secolul al XIX-lea erau mai mult decât o simplă putere în ţară", scria Daraul. „Se lăudau că au filiale şi subfiliale în ţări atât de îndepărtate, precum Polonia, Franţa, Germania. Bolşevicii şi teoreticienii concepţiilor lor de sorginte comunistă sunt identificaţi de mulţi oameni ca fiind o derivaţie a Carbonarilor."

Formele de socialism autoritar promovate de Carbonari, de Francmasoneria Iluminată şi de alte grupuri raţionaliste şi umaniste care s-au dezvoltat în Epoca Luminilor s-au coalizat în prima perioadă a secolului al XIX-lea, înfuriind la culme Biserica Romano-Catolică.

În 1885, monseniorul George Dillon îşi avertiza cititorii: „În zilele noastre, dacă Masoneria nu finanţează grupuri de sorginte iacobină sau alte cluburi, dă naştere şi hrăneşte mişcări la fel de satanice şi de periculoase precum comunismul, care, întocmai ca şi carbonarismul, nu este decât o formă de manifestare a Masoneriei Iluminate, promovate de fondatorul societăţii *Illuminati* — Weishaupt".

O asemenea mişcare era Asociaţia Internaţională a Muncitorilor, cunoscută sub numele de Prima Internaţională — strămoaşa directă a comunismului, reunită la Londra în 1864 şi ajunsă curând sub conducerea lui Karl Marx. Acesta s-a născut în 1818 în localitatea germană Trier, ca fiu al lui Heinrich şi al Henriettei Marx, amândoi descendenţii unei lungi linii de rabini, fiind, prin urmare, fără îndoială familiarizaţi cu tradiţiile mistice ale

Torei și Cabalei. Pentru a se feri de manifestările antisemite din epocă, atât Karl, cât și tatăl său au fost botezați în ritul Bisericii Evanghelice tradiționale, ambii fiind foarte influențați de concepțiile umaniste ale Epocii Luminilor.

După absolvirea Universității din Bonn, Marx s-a înscris, în anul 1836, la Universitatea din Berlin, unde s-a alăturat membrilor unei societăți secrete numite Clubul Doctorilor și alcătuite din adepți ai lui Hegel și ai filozofiei acestuia. Cu toate că înainte se exprimase ca un fervent credincios creștin, Marx s-a alăturat acestor hegelieni, trecând de la credința că Evangheliile creștine erau „fantezii umane care se dezvoltau din necesități emoționale" la un ateism pur, exprimat fățiș.

Unii dintre scriitorii specializați în conspirațiile moderne pretindeau chiar că Marx ar fi devenit satanist. În acest sens, ei indică faptul că, în cele din urmă, a ajuns să-l critice pe Hegel pentru că nu avea o gândire suficient de materialistă; în plus, Marx frecventa unele cercuri antisociale, iar, pe când era student, scrisese o lucrare în care afirma: „Dacă există o entitate devoratoare, mă voi azvârli în hăul ei, să știu că voi duce omenirea la pieire... Ar însemna să trăiesc cu adevărat." Din nou, punctele de vedere metafizice atât ale lui Marx, cât și ale calomniatorilor săi nu puteau fi ignorate.

Marx s-a căsătorit în 1843 și s-a mutat la Paris, un cuibușor al socialismului și al grupurilor extremiste cunoscute sub numele de comuniști. Aici, s-a împrietenit cu Friedrich Engels, odrasla unui bogat proprietar englez al unei fabrici de textile. Cei doi au devenit comuniști cu carnet, colaborând la scrierea unei serii de broșuri și cărți revoluționare, cele mai renumite dintre ele fiind trei volume, intitulate *Capitalul.* Ironia sorții face ca Engels, fiul unui capitalist bogat, să-l ajute financiar pe Marx, campionul drepturilor clasei muncitoare, în cea mai mare parte a vieții lui.

Engels, care era, la rândul său, un adept fervent al filozofiei hegeliene, fusese convertit la ideile socialismului umanist de către Moses Hess, supranumit „rabinul comunist", și de Robert Owen, un adept al socialismului utopic și al spiritismului și ostil în mod deschis față de formele tradiționale de religie.

Marx și Engels s-au mutat, în cele din urmă, la Bruxelles și apoi la Londra, unde, în 1847, s-au alăturat unei alte societăți secrete, intitulate Liga celor Drepți, alcătuită în principal din emigranți germani, despre care se credea că erau membri ai societății *Illuminati,* interzisă în Germania, și care scăpaseră de prigoana autorităților germane.

Grupul și-a schimbat curând numele în Liga Comuniștilor și cei doi (Marx și Engels) au redactat faimoasa lor proclamație, intitulată *Manifestul Comunist.*

În această lucrare redactată de Marx, se înşirau zece măsuri imediate menite să creeze un stat comunist ideal. Ele seamănă foarte mult cu *Protocoalele înţelepţilor Sionului*, sugerând o origine comună a celor două texte. Dintre aceste măsuri citām:

- abolirea proprietăţii private;
- introducerea unui impozit progresiv pe venit;
- interzicerea totală a drepturilor de moştenire;
- confiscarea tuturor proprietăţilor disidenţilor şi emigranţilor;
- crearea unei bănci centrale cu rol monopolist, cu capital majoritar de stat, pentru a controla acordarea creditelor;
- centralizarea tuturor sistemelor de comunicaţii şi transport;
- instaurarea controlului statului asupra producţiei fabricilor şi celei a fermelor;
- instaurarea proprietăţii de stat asupra tuturor resurselor de capital şi crearea unei forţe de muncă mobile;
- combinarea agriculturii cu industriile manufacturiere şi redistribuirea treptată a populaţiei, astfel încât să se estompeze distincţia oraş-sat;
- un sistem de învăţământ public şi gratuit pentru toţi copiii.

Această listă prezenta, de asemenea, o remarcabilă asemănare cu măsurile pentru crearea unei societăţi ideale, propuse de ramura bavareză a societăţii *Illuminati*, ceea ce indică o puternică apropiere între cele două curente ideologice. „Într-adevăr, Internaţionala nu poate fi privită ca fiind altceva decât o manifestare a Masoneriei Iluminate într-o nouă deghizare", comenta Still.

În 1848, Marx nu a reuşit să provoace izbucnirea unei revoluţii socialiste în Prusia şi, după ce a evitat intrarea în închisoare, s-a reîntors la Londra. Ciocnirile de personalitate, micile meschinării şi certuri, precum şi luptele ideologice dintre diversele facţiuni au împiedicat Liga Comuniştilor să devină o forţă eficace. Facţiunile militante îl ridiculizau pe Marx, spunând că era mai preocupat de redactarea discursurilor, decât de realizarea revoluţiilor, ceea ce l-a făcut ca treptat să se retragă într-un fel de izolare care s-a sfârşit abia în 1864, odată cu participarea sa la lucrările Internaţionalei I.

Viaţa de luptă şi sărăcie a lui Marx a avut un extraordinar impact asupra desfăşurării ulterioare a istoriei mondiale, oferind o platformă filozofică pentru activitatea societăţilor secrete moderne, bazată pe principiile călăuzitoare ale celor mai vechi. Se pare că a murit la 14 martie 1883, în urma unui

abces pulmonar, fiind deprimat din cauza sinuciderii ambelor fiice, la numai două luni după moartea soției lui.

Este limpede, comunismul nu a apărut spontan din rândurile unor mase sărace de muncitori asupriți, ci a fost rezultatul unor comploturi și intrigi pe termen lung, promovate de membrii societăților secrete. „Nu există nicio mișcare proletară, ba chiar comunistă, care să nu fi funcționat în interesul celor bogați și ai cărei lideri idealiști să fi bănuit acest fapt“, scria filozoful german Oswald Spengler, autorul lucrării *Declinul Occidentului.*

COMENTARIU

Amprenta societăților secrete poate fi găsită în fiecare război sau conflict de altă natură din secolul XX.

Datele istorice sunt incontestabile. Aceiași membri ai societăților secrete apar de fiecare dată, obiectivul de atins fiind lăsat moștenire din tată în fiu, de la asociat la asociat, de la un membru al unei frății la altul. S-ar părea că, datorită antipatiei opiniei publice față de război, din când în când se produce o curățenie totală în cadrul guvernelor, o modificare radicală a conducerii și a responsabililor politici. Totuși, chipurile acelorași membri ai societăților secrete continuă să se întoarcă la putere, după cum a remarcat președintele Kennedy. Mijloacele de informare nu par să se preocupe de acest aspect, iar publicului i se cere să creadă că acestea ar fi simple coincidențe, adică pur și simplu un caz în care omul cel mai competent pentru o anumită funcție a fost numit de mai multe ori în acel post.

Raportul de la Iron Mountain, indiferent dacă poate fi dovedit istoric sau nu, oglindește cu acuratețe modul de gândire al membrilor societăților secrete. De exemplu, într-un interviu acordat în 1981, referitor la suprapopularea planetei, Maxwell Taylor, membru al Consiliului pentru Relații Externe, declara: „Consider deja ca fiind morți mai mult de un miliard de oameni. Ei se găsesc în locuri din Africa, Asia și America Latină. Nu putem face nimic pentru salvarea lor. Criza demografică și problema resurselor alimentare ne dictează ca nici măcar să nu încercăm să facem, căci este o pierdere de timp.“

În vreme ce se poate susține că unele conflicte erau necesare, de exemplu, cel de-al Doilea Război Mondial, altele — precum conflictele din Vietnam și din Golf — par să fi fost mai puțin necesare. Cu toate acestea, toate aceste războaie le-au adus un profit imens membrilor societăților secrete; și toate au promovat atingerea scopului lor, de instaurare a unui guvern mondial unic.

Institutul Regal de Afaceri Internaționale și Comisia pentru Relații Externe au făcut planuri pentru izbucnirea unui conflict în Asia de Sud-Est

încă din 1951. Crearea Organizației Tratatului din Asia de Sud-Est a fost rezultatul unui complot menit să le asigure oficialilor americani o bază juridică pentru legitimarea intervenției în Vietnam. Președintele Kennedy, care a fost asasinat înainte de a fi putut retrage trupele de acolo, intrase în conflict cu membrii societăților secrete de pe Wall Street; unii dintre aceștia s-au pronunțat cu privire la circumstanțele asasinării sale în calitatea lor de membri în Comisia Warren însărcinată cu investigarea crimei.

Președintele Johnson și consilierii săi, membri ai Consiliului pentru Relații Externe, au manipulat opinia congresmenilor SUA pentru a obține din partea acestora puteri neconstituționale în caz de război, ca urmare a falsului incident din Golful Tonkin, survenit în 1964. Aceiași consilieri au continuat să sprijine desfășurarea războiului până când li s-a părut că atât pe plan uman și financiar, cât și în materie de unitate națională, costurile deveneau mai mari decât profiturile, moment în care s-au întors împotriva lui Johnson.

Coreea a constituit prototipul unui asemenea conflict, declanșat pentru a se observa reacția marelui public în fața unei înfrângeri suferite în cadrul unei „acțiuni polițienești" efectuate de SUA sub patronajul ONU. Această acțiune a constituit precedentul situațiilor în care ostașii americani au luptat în afara teritoriului național sub comanda unor ofițeri străini, o activitate care continuă până astăzi. Ironia sorții în acest conflict o constituie faptul că ofițeri superiori ruși au comandat, pe de o parte, armata nord-coreeană, iar, pe de altă parte, trupele ONU.

Cel de-al Doilea Război Mondial a fost purtat pentru oprirea fasciștilor din Germania, Italia și Japonia, care fuseseră creați și finanțați de membrii societăților secrete din Occident. În ciuda caracterului letal al acestui război, membrii societăților secrete americane și britanice au continuat să facă tranzacții comerciale cu inamicul, ajutându-l apoi pe acesta să-și reconstruiască economia și infrastructura. Nicăieri altundeva nu s-a manifestat mai limpede această duplicitate, decât în eșecul lui Roosevelt de a alarma trupele americane de la Pearl Harbor cu privire la iminentul atac japonez provocat de propriile politici de îngrădire a imperiului.

Hitler, marele flagel al secolului XX, a fost în mod clar o creație atât a societăților secrete, cât și a finanțatorilor lor din Occident. Explicațiile acestor circumstanțe extraordinare sunt foarte diverse, începând de la dorința de a crea un echilibru de putere cu comunismul, până la extraordinara posibilitate ca Hitler să se fi înrudit direct cu ramura vieneză a familiei Rothschild. Naziștii conduși de el erau mai degrabă un cult, decât un partid politic și, prin manifestările lor, oglindeau atât cunoștințele, cât și obsesiile ezoterice

ale societăţilor secrete europene mai vechi, ale căror origini pot fi identificate până la Misterele Antice.

Aceste societăţi secrete au fost active şi în timpul Primului Război Mondial şi al Revoluţiei Ruse, a cărei izbucnire a fost încurajată şi finanţată direct de către membri ai societăţilor secrete americane şi britanice. Ţintele comuniştilor ruşi şi ale lui Karl Marx erau în mare măsură aceleaşi cu cele ale societăţii secrete *Illuminati* şi ale Francmasoneriei continentale. Totul reprezenta o aplicare în realitate a teoriei lui Hegel: o parte a conflictului (teza) a fost asmuţită împotriva altora (antiteza), creându-se un compromis (sinteza). Această formulă — adăugându-se că, în acest caz, conflictul a fost real — a fost folosită cu succes de cercetătorii operei lui Hegel, între care membrii societăţii secrete *Illuminati*, Cecil Rhodes, Hitler şi membrii societăţilor secrete moderne.

Este evident faptul că, indiferent de funcţia pe care ar fi ocupat-o, aceşti indivizi erau legaţi prin sânge, titluri nobiliare, căsătorie sau parteneriat în cadrul societăţilor secrete, manipulând şi controlând destinele unor naţiuni întregi, prin instigare la vrajbă şi furnizând fonduri pentru război. Aceşti oameni se consideră deasupra moralităţii şi a eticii faţă de oamenii obişnuiţi. În mod evident, ei priveau către scopuri mai înalte — indiferent dacă era vorba de o simplă acumulare de bogăţie şi putere sau de transpunerea în practică a unei agende ascunse care se referă la originile omenirii, la destin şi spiritualitate.

Chiar în timp ce Marx, Engels şi adepţii lor creau comunismul la Londra la mijlocul secolului al XIX-lea, planurile pe termen lung ale societăţii secrete *Illuminati* şi ale societăţilor sale descendente de a întreţine conflictul intern din SUA dădeau roade, prin izbucnirea unei mari revolte.

PARTEA A III-A

REBELIUNE ŞI REVOLUŢIE

Nu aveam de gând să mă îndoiesc de faptul că doctrinele societăţii secrete Illuminati *şi principiile iacobinismului s-au răspândit în Statele Unite. Din contră, nimeni nu e mai satisfăcut de acest fapt decât mine.*

(citat dintr-o scrisoare din 1782 a lui George Washington)

În prima parte a secolului al XIX-lea, stabilitatea SUA, din punct de vedere atât financiar, cât şi social trebuie să-i fi iritat foarte mult pe bogaţii complotişti din societăţile secrete europene, care erau pe cale să-şi transfere atenţia de la controlul ierarhiei ecleziastice la manipularea datoriilor.

Rusia era tiranizată de ţar, care rămăsese neclintit în refuzul său de a crea o Bancă Centrală a Rusiei. Europa Occidentală era secătuită financiar de pe urma Revoluţiei Franceze şi a războaielor napoleoniene. Şi, deoarece neacordarea de împrumuturi însemna lipsa oricărui profit, bancherii europeni au privit către cele două Americi ca spre o piaţă de pe care se pot face noi încasări.

Imediat după Războiul Anglo-American din 1812, denumit şi cel de-al Doilea Război pentru Independenţa Americii, SUA se găseau în nişte împrejurări de invidiat: înfrânseseră imperiul britanic, iar graniţele lor cu ţările mai nepopulate — precum Canada şi Mexic — erau sigure.

Aşa cum am remarcat şi mai devreme, în acest volum, preşedintele Andrew Jackson pusese capăt repetatelor încercări de înfiinţare a unei Bănci Centrale şi, până prin 1835, reuşise chiar să achite în întregime datoria publică a SUA. În următorul an, a pus capăt inflaţiei generate de speculaţiile cu terenuri, ordonând ca cele aparţinând statului să poată fi vândute numai contra plată în aur sau argint.

Atracţia exercitată de Statele Unite asupra bancherilor europeni trebuie să fi fost irezistibilă. Totuşi, preşedintele James Madison îndepărtase, în 1823, toate încercările europenilor de a interveni în treburile interne ale SUA şi de a exploata resursele naturale ale Americilor în interesul lor,

enunţând Doctrina Monroe. Pentru a zădărnici această politică, străinii trebuiau să dea curs unui proces treptat, încet şi şiret de infiltrare în SUA; este posibil ca acesta să fi început încă din 1837, anul retragerii lui Jackson din politică. În acel an, un reprezentant de origine germană al imperiului financiar-bancar al familiei Rothschild a ajuns în SUA, schimbându-şi numele din August Schoenberg în August Belmont. Potrivit afirmaţiilor făcute într-o biografie favorabilă familiei Rothschild, Belmont fusese trimis, de fapt, în Cuba de către Amshel Rothschild şi fiul său, însă, din proprie iniţiativă, plecase la New York. Gurile rele susţineau chiar că el însuşi ar fi fost un fiu nelegitim al familiei Rothschild, însă, indiferent care ar fi fost adevărul, cert este că Belmont întreţinea o corespondenţă zilnică cu familia Rothschild, devenind reprezentantul lor oficial în Statele Unite.

Aparent fără a dispune de bani proprii, Belmont începuse curând să cumpere obligaţiuni de stat şi, în doar câţiva ani, pusese pe picioare una dintre cele mai mari bănci din ţară, August Belmont & Co. Din cauza cunoscutelor sale legături cu familia Rothschild, această bancă a fost întotdeauna considerată de cercetătorii specializaţi în materie de conspiraţie ca fiind o întreprindere a familiei Rothschild.

Aşa se face că, la izbucnirea Războiului Mexican din 1846, Belmont a fost cel care a cumpărat cea mai mare parte a obligaţiunilor guvernamentale americane. Mulţumită tacticii sale agresive de derulare a afacerilor, familia Rothschild a obţinut în scurt timp investiţii în industria americană, bănci, căi ferate, obligaţiuni federale şi statale, în industria tutunului, a bumbacului şi, bineînţeles, a zăcămintelor de aur. Mai târziu, Belmont a jucat un rol foarte important în finanţarea atât a nordiştilor, cât şi a Confederaţiei în timpul rebeliunii care a început în 1861, provocând apoi Războiul Civil dintre 1861 şi 1865.

Între 1853 şi 1857, în parte datorită donaţiilor substanţiale către Partidul Democrat, Belmont a devenit reprezentantul SUA la Haga, unde se afla sediul guvernului olandez. El s-a infiltrat şi în lumea bună americană, căsătorindu-se cu fiica renumitului Comandor de Marină Matthew Perry, eroul Războiului Mexican şi al incidentului din Golful Tokio. Un pasionat practicant al sporturilor ecvestre, Belmont a introdus cursele de cai de rasă în America, îndeplinind şi funcţia de preşedinte al Jockey Club-ului american.

În 1849, Alphonse Rothschild a făcut o călătorie la New York, pentru a stabili dacă era necesară înlocuirea lui Belmont, care era agentul familiei în acel oraş, cu o bancă activând permanent. Alphonse a fost profund impresionat de evidentele oportunităţi de afaceri care se deschideau în America, scriindu-le fraţilor săi că trebuia neapărat înfiinţată o bancă la New York şi adăugând textual: „Fără îndoială, acest oraş este leagănul unei noi civilizaţii."

Totuşi, în ciuda şanselor evidente, se pare că familia Rothschild a greşit, neinvestind o sumă importantă de bani în SUA sau, cel puţin, nefăcând-o făţiş.

Biograful familiei Rothschild, Derek Wilson, scria: „Dacă familia ar fi înfiinţat o bancă la New York în acest stadiu timpuriu de dezvoltare a ţării, în mod aproape cert bogăţia ce s-ar fi strâns de pe urma acestei singure surse de venit ar fi depăşit cu mult, în decursul unei singure generaţii, toată averea strânsă de ei până atunci în Europa. Prin urmare, este greu de înţeles de ce James şi Lionel Rothschild au ignorat puternicele argumente exprimate de Alphonse în acest sens."

Atitudinea familiei faţă de investiţiile americane era, într-adevăr, greu de înţeles, dacă problema era privită strict din punctul de vedere al afacerilor. Însă această hotărâre s-ar fi putut dovedi extraordinar de bună, dacă analizăm problema din punct de vedere conspiraţionist în istorie.

Mai întâi, familia Rothschild este suspectată de mult că, atât din cauza antisemitismului, cât şi a suspiciunilor manifestate de americani faţă de europeni, s-a hotărât să-şi exercite puterea în America prin intermediari, cum ar fi Belmont, familiile Rockefeller, Morgan şi alţii. Acum există nenumărate dovezi conform cărora, la acea dată, bancherii europeni începuseră deja să conspire pentru a distruge unitatea Statelor Unite, puternice din punct de vedere economic, dar fragile politic.

RĂZBOIUL DINTRE STATE

Epperson declara că, într-o biografie autorizată a familiei Rothschild, se pomenea despre organizarea la Londra a unei întâlniri în cadrul căreia „Sindicatul financiar-bancar internaţional" s-a hotărât să asmută statele din Nordul Americii împotriva celor din Sud, într-o transpunere în practică a principiului „dezbină şi cucereşte". Reuşita unui astfel de plan i-ar fi asigurat guvernului federal american, care acum era solvabil din punct de vedere financiar, confruntarea cu un duşman care ar fi avut nevoie să facă mari cheltuieli de război, ceea ce ar fi avut ca urmare o îndatorare majoră.

Şi, chiar în eventualitatea dobândirii independenţei de către statele din Sud, „fiecare stat s-ar fi putut retrage din Confederaţie, redobândindu-şi astfel caracterul suveran şi înfiinţându-şi propria Bancă Centrală. Apoi, statele din Sud ar fi putut avea o serie de bănci centrale controlate şi manipulate de europeni — adică Banca Georgiei, Banca Carolinei de Sud etc. — şi, apoi, între oricare dintre aceste două state ar fi putut izbucni o serie întreagă de războaie, la fel cum se petrecuseră lucrurile în Europa timp de secole, în cadrul jocului perpetuu al politicii echilibrului de putere. Ar fi fost

o metodă reușită de a se asigura profituri mari de pe urma acordării de împrumuturi statelor implicate în derularea acestui joc", explica Epperson.

Griffin îl cita pe cancelarul german Otto von Bismarck, care ar fi declarat următoarele: „Împărțirea Statelor Unite în federații de forță egală a fost hotărâtă, cu mult înainte de izbucnirea Războiului Civil, de marile puteri financiare ale Europei. Acești bancheri se temeau că, dacă SUA rămâneau unite într-un singur stat și o singură națiune, până la urmă aveau să dobândească independența economico-financiară, fapt care ar fi dăunat propriei lor dominații financiare mondiale. Vocea familiei Rothschild a avut câștig de cauză... Prin urmare, ei și-au trimis emisarii pe câmpul de luptă, pentru a exploata în folosul lor problema sclaviei și pentru a săpa o prăpastie între cele două componente ale Uniunii."

Este pe deplin dovedit din punct de vedere istoric că, timp de mai mulți ani, familia Rothschild finanțase proiecte importante în SUA, de ambele părți ale liniei Mason-Dixon. Nathan Rothschild, care era proprietarul unei mari întreprinderi textile din Manchester, își cumpăra bumbacul din statele sudice, finanțând, de asemenea, și importul de bumbac din acea parte a țării înainte de război. În același timp, biograful familiei Rothschild, Wilson, scria: „El acordase împrumuturi diverselor state ale Uniunii, fiind o vreme bancherul european oficial al guvernului SUA, un susținător fervent al ideii creării unei Bănci Centrale a SUA."

„Aristocrațiile europene nu fuseseră nicicând mulțumite de succesul enorm al democrației yankee", scria istoricul Bruce Catton. „Dacă țara s-ar fi împărțit acum în jumătate, dovedind astfel faptul că democrația nu avea în sine și puterea de a supraviețui, atunci liderii europeni ar fi fost extrem de satisfăcuți." Prin spusele sale, el sprijină ideea conform căreia situația socio-politică americană a fost manipulată de europeni, astfel încât să determine izbucnirea Războiului de Secesiune. Un alt biograf al familiei Rothschild, Niall Ferguson, remarca faptul că există „o omisiune substanțială și inexplicabilă" în corespondența privată a familiei Rothschild dintre 1854 și 1860 și că aproape toate copiile scrisorilor expediate în această perioadă de ramura londoneză a familiei „au fost distruse la ordinul mai multor asociați principali, care au fost rând pe rând la conducerea firmei".

Dacă așa stăteau cu adevărat lucrurile, atunci aspirantul la președinție Abraham Lincoln le-a văzut limpede. A încercat adesea să explice faptul că, prin ceea ce făcea, dorea să salveze unitatea Americii, nu să-i emancipeze pe sclavi. În timpul renumitelor lui dezbateri și confruntări cu Stephen Douglas din 1858, Lincoln și-a afirmat destul de clar poziția personală față de problema rasială: „Apoi, doresc să mai spun că nu sunt și nici nu am fost vreodată în favoarea adoptării de măsuri care să ducă în vreun fel și pe orice

cale la obținerea egalității politico-sociale a raselor albă și neagră... Și eu, ca și oricare altul, sunt pentru ca poziția superioară să se acorde rasei albe."

Dar era la fel de limpede și hotărârea lui Lincoln de a păstra cu orice preț unitatea federală. La sfârșitul lui 1862, el declara: „Scopul meu suprem în această luptă este acela de a salva Uniunea... Dacă aș putea-o face fără a elibera niciun sclav, aș face-o; dacă aș putea s-o salvez, eliberând doar o parte din sclavi și menținându-i pe alții în sclavie, atunci aș face-o și pe asta."

Lincoln înțelegea că adevăratul motiv pentru care existau disensiuni în SUA nu era acela al sclaviei, ci unul de natură economică. Statele din Sud doreau să cumpere produse mai ieftine, importate din Europa, dar puternicii industriași nordiști impuneau taxe mari și controale riguroase pentru reglementarea importurilor. Aceste taxe de import au fost mărite foarte repede, după ce congresmenii sudiști au părăsit Washingtonul în 1861. Nordul industrializat, care se umplea repede de imigranți dispuși să lucreze pe un salariu de mizerie, nu avea nevoie de sclavi, în timp ce marii plantatori din regiunile agricole ale Sudului erau total dependenți de munca acestora. Cu toate că liderii sudiști își demonstraseră încontinuu dorința de a încheia un compromis referitor la sclavie, considerau că nu pot renunța prea brusc la această „ciudată instituție".

Militanții împotriva sclaviei (din Nord și Sud, deopotrivă) erau conștienți că, datorită progreselor tehnologice, dispariția sclaviei nu era decât o problemă de timp, dar extremiștii din ambele tabere, încurajați de agenții bancherilor europeni, alimentau întruna flăcările nemulțumirilor în această privință.

Vârful de lance al acestor agitații a luat forma unei noi societăți secrete, numite Cavalerii Cercului de Aur (KGC).

TULBURĂRILE PROVOCATE DE SOCIETĂȚILE SECRETE

Organizația secretă a Cavalerilor a fost creată de chirurgul și scriitorul dr. George W.L. Bickley care, în 1854, a fondat primul „castel" cavaleresc în Cincinnati-Ohio, inspirându-se copios din modul de organizare și tradițiile Francmasoneriei locale. Această societate avea „strânse legături cu o societate secretă franceză, numită Anotimpurile, care la rândul ei era o filială a societății *Illuminati*", susținea G. Edward Griffin.

Copiată după modelul lojilor masonice, societatea Cavalerilor avea parole, strângeri de mână, „temple" similare, precum și consilii mari, mai mici și supreme. Novicii erau puși să jure că vor păstra secretul cu privire la activitățile societății, ținându-li-se deasupra capului un șarpe viu, ceremonie însoțită de rostirea următorului blestem înfricoșător:

Oricine ar îndrăzni să le dezvăluie altora cauza noastră
Va cunoaşte tăria de oţel a spadei cavalerilor
Şi când tortura se va dovedi a fi prea plictisitoare,
Îi vom smulge creierul din cap de viu, până ce moare
Şi-i vom pune un felinar în craniul golit,
Ca să lumineze drumul sufletului său ce în Iad să ajungă este osândit.

Denumirea de Cavaleri ai Cercului de Aur provenea de la marele plan al lui Bickley de a crea un imperiu uriaş de formă circulară, în interiorul căruia să se păstreze sclavia, cu o circumferinţă de 3 916,8 km, având ca punct central Cuba. Această nouă ţară trebuia să cuprindă sudul Statelor Unite, Mexicul, o parte a Americii Centrale şi Indiile Occidentale, pentru a putea controla aprovizionarea lumii cu tutun, zahăr, orez şi cafea.

În vreme ce istoricii contemporani fie că ignoră total, fie că minimalizează semnificaţia apariţiei KGC, este evident, atât din studiul scrierilor contemporane, cât şi din conţinutul articolelor de presă din acea perioadă, că, în acea vreme, organizaţia era considerată o ameninţare foarte credibilă. Bickley era cu certitudine un individ misterios, care susţinea întotdeauna că ar avea nevoie de bani, însă călătorea tot timpul, întreţinându-se cu demnitarii epocii lui. „Nucleul financiar" al ordinului său îl constituia Compania Americană de Colonizare şi Vapoare cu Aburi, înfiinţată la Veracruz-Mexic, având un capital social de 5 milioane de dolari. Era limpede faptul că altcineva, altul decât Bickley, îşi asuma achitarea cheltuielilor de funcţionare ale acestei întreprinderi.

El întreţinea şi legături uşor de dovedit cu cercuri din Marea Britanie, susţinând că, în 1842, ar fi absolvit Universitatea din Londra. Imediat după izbucnirea Războiului de Secesiune, Bickley a vizitat capitala sudistă Montgomery, din statul Alabama, prezentându-se drept corespondent de presă al ziarului *Times* din Londra, iar după război a ţinut foarte multe conferinţe în Anglia.

Se pare că loialitatea şi concepţiile filozofice ale lui Bickley erau schimbătoare. Înainte de cele relatate mai sus, el fondase o societate intitulată Cercul Wayne al Frăţiei Uniunii, care pretindea că promova unitatea constituţională a SUA. Chiar înainte de război, Bickley a scris un articol pentru ziarul său din Cincinnati, *Scientific Artisan*, articol în care prevedea astfel sfârşitul sclaviei: „Această instituţie este cu totul de neinvidiat, cum va recunoaşte îndată orice american cu scaun la cap."

În ciuda ideilor evidenţiate în articolul său, primul pas prevăzut de Bickley pentru realizarea planurilor privindu-i pe Cavalerii Cercului de Aur era acela de a crea în sud o naţiune separată, proprietară de sclavi, pentru ca

apoi să se extindă spre Mexic. Ca şi naziştii de mai târziu, Cavalerii Cercului de Aur erau preocupaţi de puritatea sângelui, aşa cum s-a demonstrat prin apelul de „anglosaxonizare" şi „texanizare" a populaţiei mexicane.

Prin 1860, existau mai mult de 50 000 de cavaleri, cei mai mulţi în Texas, care aşteptau ordinele de a cuceri Mexicul. Având cartierul general în San Antonio, Bickley a câştigat popularitate promiţând că „va ucide bancherii de pe Wall Street", despre care spunea că aveau o stratagemă împotriva Sudului. El afirma, de asemenea, că, dacă Lincoln ar fi fost ales preşedinte, „Washingtonul, şi nu Mexicul ar fi devenit ţinta cavalerilor".

De fapt, au existat două tentative de invadare a Mexicului în primăvara lui 1860, dar ambele au fost respinse, după ce Bickley a dat greş în a-şi asigura oamenii cu întăririle şi proviziile promise. Pe atunci, eroul texan şi guvernatorul Sam Houston era membru al organizaţiei Cavalerilor Cercului de Aur, dar a demisionat când cavalerii şi-au mutat atenţia de la invazia Mexicului la mişcarea secesionistă.

În ceea ce priveşte provocarea secesiunii sudiste, Bickley a avut mai mult succes, deoarece Cavalerii Cercului de Aur au ajuns să constituie nucleul armatei sudiste. Potrivit afirmaţiilor lui Ollinger Crenshaw, „presa sudistă a primit planurile ordinului cu entuziasm, iar multe ziare au devenit exponenţii acestuia... Ziarul *Sun* din Vicksburg afirma despre Cavalerii Cercului de Aur că i-ar fi dat Sudului o organizaţie militară capabilă de a apăra drepturile acestuia atât acasă, cât şi peste graniţă".

Organizaţia Cavalerilor Cercului de Aur era divizată în trei secţiuni sau „ranguri": „Miliţia de Gardă Străină şi Teritorială", „Corpurile de Gardă Străine şi Teritoriale", cu susţinere civilă, şi „Legiunea Americană", care era ramura politică conducătoare a organizaţiei. Se spune că, prin 1860, membrii organizaţiei Cavalerii Cercului de Aur erau în număr de peste 65 000 şi constituiau „creierul" Sudului. Bickley afirma clar obiectivele organizaţiei lui atunci când declara: „Realitatea este că vrem să ne luptăm, dar întrebarea este: cum să provocăm lupta?"

Prin agitaţie constantă, cavalerii au provocat ură şi teamă în rândurile nordiştilor şi sudiştilor. „După alegerea, în 1860, a lui Abraham Lincoln, această minoritate a minorităţii sudiste a conspirat pentru câştigarea unui ultim pariu", scria istoricul William W. Freehling. „Spre uluirea extremiştilor, în 1861, dezbinarea a triumfat."

Activitatea organizaţiei Cavalerilor Cercului de Aur în statele din Nord cuprindea un plan de creare a „Confederaţiei de Nord-Vest", compuse din câteva state, între care Ohio, Indiana, Minnesota şi Michigan. Se spune că numai în Illinois erau peste 20 000 de membri ai KGC. Planul era acela de a cuceri arsenalele federale, pentru ca apoi să preia controlul statelor şi eliberarea

tuturor prizonierilor Confederației. Un oficial al statului, Edmund Wright, a încercat să li se opună cavalerilor; în consecință, soția lui a fost otrăvită, iar casa incendiată. În august 1862, 60 de membri ai organizației Cavalerii Cercului de Aur — din cei circa 15 000, cât se spune că avea statul Indiana — au fost inculpați pentru conspirație și trădare, dar mai târziu au fost eliberați. Procurorii guvernamentali s-au temut ca nu cumva, condamnându-i, să-i transforme în martiri, iar dovezile referitoare la acuzația de conspirație erau insuficiente pentru a rezista în fața unui tribunal.

Acțiunile cavalerilor au provocat dezordine în guvernul federal, determinându-l pe Lincoln să se plângă: „Dușmanul din spatele liniilor noastre este mai periculos pentru țară decât cel pe care-l avem în față."

Administrația Lincoln a fost obligată să încarcereze peste 13 000 de persoane, acuzate de „lipsă de loialitate" — care însemna orice, începând de la propagandă antiguvernamentală, până la descurajarea tinerilor ce doreau să se înroleze în armată. „Cei care înainte de război erau numiți « opoziția loială » s-au trezit, după 1861, că sunt numiți « trădători » ori de câte ori se vorbea despre ei", scria Larry Starkey.

Represiunile de acest fel i-au înfuriat pe democrați și pe alți adversari ai republicanilor, care au acuzat funcționarii guvernului federal că exagerează amenințarea reprezentată de Cavalerii Cercului de Aur, pentru a suprima orice fel de critică la adresa administrației. Numărul de membri ai KGC și ai derivatelor sale, Ordinul Cavalerilor Americani și Fiii Libertății, a crescut la câteva sute de mii de persoane. Potrivit spuselor lui Griffin, cavalerii au intrat după război în clandestinitate, reapărând, în cele din urmă, sub denumirea de Ku-Klux-Klan.

În 1863, Bickley a fost arestat în Indiana, sub acuzația de spionaj, fiind deținut fără judecată până în 1865, când a fost eliberat. Înfrânt, el a murit la Baltimore, la 10 august 1867.

Pe când atenția întregii țări se concentra asupra rebeliunii sudiste și lipsei de unitate din Nord, la Washington se adoptau măsuri financiare cu efect pe termen lung.

Pe la mijlocul lui 1861, pe când războiul abia începea, secretarul Trezoreriei SUA, Salomon Chase (tizul lui Chase Manhattan Bank) a cerut și a primit din partea Congresului permisiunea de a institui primul impozit pe venit din istoria SUA. Inițial, era un impozit federal de numai 3%, instituit asupra tuturor tipurilor de venit, dar, după numai un an, a fost mărit la 5% pentru toate veniturile ce însumau peste 10 000 de dolari. Epperson nota: „Era un impozit gradat, identic celui propus de Karl Marx, cu numai 13 ani în urmă", sugerând că, la adăpostul războiului, erau puse în practică alte planuri secrete.

Pe măsură ce războiul continua, Lincoln avea nevoie disperată de tot mai mulți bani. Însă, în loc să se împrumute de la băncile europene, cum se aștepta toată lumea, în 1862, a lansat pe piață bancnote valorând cam 450 de milioane de dolari, tipărite cu cerneală verde, ceea ce le-a atras numele de „verzișori". Aceste bancnote au fost legalizate printr-o lege a Congresului, cu toate că nu aveau niciun fel de acoperire. Sprijinind emiterea acestor bancnote pentru care nu trebuia să se îndatoreze, Lincoln a declarat: „Guvernul are puterea de a crea și de a pune în circulație bani... De aceea, nu are nevoie și nici nu trebuie să împrumute capital cu dobândă... Privilegiul de creare și lansare a banilor nu este numai prerogativul suprem al guvernului, ci și cea mai mare șansă a sa de a-și manifesta capacitatea creatoare."

Este fascinant să remarcăm că cei doi președinți americani care au tipărit bani fără a crea datorii, Lincoln în 1862 și J.F. Kennedy în 1963, au fost asasinați. Asasinul lui Lincoln, simpatizantul sudist John Wilkes Booth, a fost confirmat ca fiind membru al Cavalerilor Cercului de Aur (împreună cu faimosul proscris Jesse James). Diverși cercetători specializați în materie de conspirație au spus că Booth era membru al organizației *Illuminati*, menționată mai devreme, adică al Carbonarilor italieni, și, prin intermediul secretarului de stat sudist, Judah Benjamin, l-au legat de casa Rothschild. După război, Benjamin, care adesea era numit „sinistra putere din spatele tronului președintelui sudist Jefferson Davis", a fugit în Anglia, unde a devenit un avocat de succes.

Ca și în cazul asasinării lui Kennedy, moartea lui Lincoln a generat suspiciuni referitoare la faptul că ar fi rodul unei conspirații, suspiciuni care persistă și în prezent. În această conspirație au fost implicate câteva persoane, dintre care patru au fost executate prin spânzurare, printre ele fiind și Mary Surratt, prima femeie din SUA care a fost executată pentru crimă. Este dovedit istoric faptul că, în cazul asasinării lui Lincoln, a fost un complot complex, care cuprindea și planuri de contrabandă și răpire, în care erau implicați agenți din organizația Cavalerii Cercului de Aur. „Rămâne cert faptul că istoria asasinării lui Lincoln poate fi completată numai dacă se cercetează Cabala Confederatistă din Canada (în rândurile căreia erau implicați membri ai Cavalerilor Cercului de Aur și agenți secreți britanici)...", scria Starkey. În acest complot erau implicați și unii dintre cei mai înalți funcționari de la Washington, între care și secretarul de Război al Administrației Lincoln, Edwin Stanton. Istoria completă a acestui complot nu este cunoscută încă de toată lumea.

În ciuda folosirii până la saturație a termenului *civil*, conflictul dintre anii 1861 și 1865 nu a fost nicicând cu adevărat un război civil, definit ca un conflict dintre facțiuni sau secțiuni ale unei națiuni. Majoritatea cetățenilor

din fiecare stat sudist au ales liber să părăsească Uniunea. Președintele confederatist Davis — un fost senator și secretar de Război al SUA — a spus textual în discursul său inaugural, rostit la 18 februarie 1861: „Susțin ideea americană conform căreia guvernele se bizuie pe consimțământul celor guvernați și, prin urmare, este dreptul suveran al poporului de a le schimba sau înlătura după voință, ori de câte ori ele se pun în calea atingerii scopurilor pentru care au fost înființate ori au o atitudine negativă față de acestea... Astfel, statele suverane reprezentate aici au trecut la formarea acestei Confederații; și numai printr-un abuz de limbaj s-a putut ajunge ca actul lor să fie caracterizat drept o revoluție."

Istoricul Shelby Foote remarca faptul că: „Secesiunea sau rebeliunea — așa cum preferau iacobinii s-o numească — ar putea fi trădare, dar niciun tribunal nu s-a pronunțat vreodată în acest sens, indiferent care ar fi părerea radicalilor."

Dar Lincoln și republicanii radicali din jurul său au proclamat faptul că secesiunea echivala cu trădarea și au pregătit armate numeroase și o blocadă navală, pentru a obliga statele sudice să reintre în Uniune; și, în vreme ce 22 de milioane de nordiști erau încleștați într-o confruntare pe viață și pe moarte cu 9 milioane de sudiști, Franța și Marea Britanie au făcut mișcări de trupe, menite să încercuiască America aflată în conflict.

În vreme ce fanfarele regimentelor cântau *Dixie*, Marea Britanie a suplimentat cu 11 000 de oameni totalul trupelor sale staționate în Canada, care devenise un adevărat rai pentru agenții Confederației. Franța, condusă de Napoleon al III-lea, l-a instalat pe arhiducele de Austria, Maximilian, ca împărat al Mexicului, calitate în care acesta a început imediat negocieri cu Confederația, permițând transportarea de provizii prin teritoriul mexican către Texas, ocolind astfel blocada instituită de Unioniști. Trupele franceze erau îndreptate spre granița texană. Atât Franța, cât și Anglia erau gata să intervină în conflictul dintre Nord și Sud, de îndată ce resursele combatanților ar fi secat.

Două împrejurări au împiedicat dezmembrarea completă a SUA: Proclamația lui Lincoln, prin care au fost eliberați sclavii din statele sudice ale Uniunii, și intervenția discretă a Rusiei în acest conflict.

LOVITURI PREVENTIVE

La 22 septembrie 1862, la doar câteva zile după ce armata federală a oprit înaintarea Confederației în lupta de la Antietam, Lincoln și-a anunțat planurile de a ordona eliberarea sclavilor din Sud, în cazul în care statele sudice

nu s-ar fi întors în cadrul Uniunii. Acest decret a fost păstrat în așteptare timp de nouă luni, sperându-se într-o victorie a Uniunii pe câmpul de luptă.

Neprimind răspuns din partea Sudului, Lincoln a făcut publică Proclamația de Emancipare, la 1 ianuarie 1863. Prin acest document, se proclama libertatea pentru toți sclavii de pe teritoriile deținute de rebeli. Era un decret pur politic, deoarece este evident faptul că președintele nu avea nicio autoritate în acele zone. Dar el a adus problema sclaviei în linia întâi a conflictului. Lincoln a explicat mai târziu acest gest pragmatic, spunând: „Lucrările au mers din rău în mai rău, până când am simțit că ne-a ajuns cuțitul la os cu privire la transpunerea în practică a planului de operațiuni; știam că ne jucaserăm ultima carte și că trebuia să schimbăm tacticile, altfel aveam să pierdem jocul. Acum sunt hotărât să adopt politica de eliberare a sclavilor." Cu alte cuvinte, sclavia a devenit o temă centrală de dezbatere abia la jumătatea acestui război fratricid.

Proclamația reprezenta o manevră strategică strălucită, pentru că cetățenii Marii Britanii și Franței nu ar fi acceptat nicicând ca țările lor să sprijine sclavia, fapt care a întărit poziția pe plan intern a lui Lincoln.

Atunci când el a instituit prima recrutare militară, în 1863, s-au produs revolte în câteva orașe importante, printre care și New York. Între 13 și 16 iulie, mai mult de 1 000 de persoane au fost ucise sau rănite, în timp ce armata reinstaura ordinea, folosind armele. Referindu-se la această perioadă, Griffin comentează sec: „Acum, după atâția ani de la acele evenimente, este ușor să uităm că Lincoln avea de făcut față unei insurecții în Nord și Sud. Pentru a controla insurecția nordistă, el a ignorat încă o dată prevederile Constituției, suprimând exercitarea dreptului de *habeas corpus*, fapt care a făcut posibil ca guvernul să-și întemnițeze criticii fără să-i acuze în mod formal și fără să-i judece într-un proces corect. Astfel, sub pretextul opunerii față de sclavie, americanii din Nord nu numai că erau omorâți pe străzile orașelor lor, dar mai erau și trimiși pe front pentru a lupta împotriva voinței lor și aruncați în închisoare fără a avea parte de o judecată dreaptă. Cu alte cuvinte, oamenii liberi erau aduși într-o stare de sclavie, pentru ca sclavii să poată fi eliberați. Chiar dacă această pretinsă cruciadă ar fi fost sinceră, era un schimb inechitabil din toate punctele de vedere."

Prin toamna lui 1863, Lincoln devenea tot mai îngrijorat de prezența militarilor străini în Mexic și Canada. Îngrijorarea sa cu privire la prezența trupelor franceze în Mexic a dus la inițierea unui atac pripit la Trecătoarea Sabine, situată la gura râului Sabine, care desparte statele Texas și Louisiana. La data de 8 septembrie 1863, un grup format din doar 47 de milițieni texani, dotat cu șase tunuri, a pus pe fugă o flotilă de vase ale Uniunii, alcătuită din

22 de nave de transport, la bordul cărora se aflau cam 5 000 de soldaţi yankei, şi care era escortată de 4 nave dotate cu tunuri.

În clipa în care Franţa şi Marea Britanie au fost periculos de aproape atât de recunoaşterea Confederaţiei sudiste, cât şi de ajutarea acesteia, atitudinea pro-nordistă a Ţarului Rusiei, Alexandru al II-lea, a fost factorul care a înclinat balanţa de putere de cealaltă parte. După primirea informaţiei că Anglia şi Franţa complotau pentru declanşarea unui conflict menit să dividă Imperiul Rus, Alexandru a ordonat, în toamna anului 1863, ca două flote ruse să se îndrepte către Statele Unite. Una dintre ele a ancorat în apropierea coastelor statului Virginia, în vreme ce cealaltă a făcut-o la San Francisco. Ambele flote se găseau într-o poziţie perfectă pentru atacarea navelor comerciale de linie franceze şi britanice. Niciun fel de ameninţări sau ultimatumuri în acest sens nu au fost făcute publice, dar era limpede că, în cazul unui război, Marina rusă se găsea într-o poziţie strategică, din care putea provoca un adevărat haos în schimburile comerciale dintre cele două ţari. „Fără efectul inhibitor generat de prezenţa flotelor ruseşti, cursul războiului ar fi putut fi extrem de diferit faţă de cel cunoscut din istorie", comenta Griffin.

Datorită în special prezenţei acestor flote, combinate cu efectul produs de Proclamaţia de Emancipare a Sclavilor asupra alegătorilor lor, Anglia şi Franţa nu au mai intervenit în favoarea Sudului, aşa cum plănuiseră.

Pe la începutul lui 1865, Sudul era secătuit atât în privinţa resurselor umane, cât şi a celor materiale. Fluviul Mississippi era stăpânit de nordişti, iar generalul unionist William T. Sherman tăiase în două Confederaţia prin scandalosul său „marş către mare" prin Georgia. Catton scria: „În aceste condiţii, poporul — Confederaţiei — putea menţine cât de cât o armată pe câmpul de luptă numai datorită nemăsuratei puteri de a rezista şi hotărârii neclintite a soldaţilor săi supravieţuitori. I se opunea un popor pe care războiul îl întărise, în loc să-l slăbească, o ţară ce avusese de la început o putere mai mare decât a sa, care acum devenise una dintre cele mai mari puteri ale lumii. În aceste condiţii, războiul nu ar fi putut avea alt sfârşit decât cel pe care-l cunoaştem. Confederaţia a murit pentru că războiul o epuizase."

Numărul victimelor acestui război a fost cumplit de mare — la cei 365 000 de yankei morţi s-au adăugat 258 000 de sudişti, ceea ce a dat un total mai mare decât al tuturor războaielor purtate de SUA până atunci,

Războiul a şi costat foarte mult. La sfârşitul lui 1861, totalul cheltuielilor guvernamentale era de 67 de milioane de dolari, pentru ca în 1865 aceste costuri să urce la peste un miliard de dolari. Datoria naţională a SUA, care în 1861 se ridica la doar 2,80 dolari pe cap de locuitor la o populaţie de

33 de milioane de locuitori, a ajuns la 75 de dolari pe cap de locuitor în 1865. În 1910, s-a estimat costul total al războiului (incluzând pensiile și înmormântarea veteranilor) la aproape 12 miliarde de dolari, ceea ce pe atunci reprezenta o sumă uriașă.

În mijlocul acestui enorm aflux de capital se găsea Belmont, agentul familiei Rothschild, care finanța ambele părți. El i-a influențat puternic pe bancherii francezi și englezi să sprijine efortul de război al Uniunii cumpărând obligațiuni guvernamentale. În același timp, a cumpărat în secret și la prețuri foarte mici numărul tot mai mare de bancnote și obligațiuni bancare emise de Confederație, care își pierduseră valoarea, în ideea că aceasta va fi obligată să le onoreze la întreaga lor valoare după război. În 1863, ziarul *Chicago Tribune* îi ataca violent pe „Belmont, familia Rothschild și întregul trib de evrei care au cumpărat obligațiuni confederatiste." Mult mai târziu, această acuzație a fost calificată drept „calomnie" de cei ce nu puteau înțelege duplicitatea lui Belmont și a patronilor săi, care își exprimaseră public atât de evident sentimentele pro-nordiste.

Unul dintre mai tinerii membri ai familiei Rothschild a vizitat America la începutul războiului, exprimându-și sentimentele pro-confederatiste, într-un mod tot atât de deschis pe cât agentul lor, Belmont, și le exprima pe cele pro-nordiste. Referindu-se la Lincoln, Salomon Rothschild scria: „El respinge toate formele de compromis și se gândește numai la represiunea prin forța armelor. Arată ca un țăran și spune numai bancuri auzite la cârciumă."

Familia Rothschild a fost de partea ambelor tabere și, aparent, a manifestat prea puțină compasiune pentru tragedia poporului american. Baronul Jacob Rothschild a justificat rațional masacrul, spunându-i lui Henry Sanford, ambasadorul american la Bruxelles: „Atunci când ai un pacient care se găsește într-o situație disperată din cauza bolii, încerci să iei măsuri disperate pentru a-l salva, recurgând chiar și la luarea de sânge."

„Urma de bocanc a formulei Rothschild se poate vedea clar pe mormintele soldaților americani din ambele tabere combatante", conchidea Griffin.

Dacă, într-adevăr, războiul dintre statele Uniunii a fost rezultatul unui complot al societăților secrete ce doreau să destrame SUA, așa cum susțineau Cavalerii Cercului de Aur într-o broșură publicată în 1861, cu sprijinul ramurilor europene ale familiei Rothschild, atunci acesta aproape că a reușit. Politicile dure de reconstrucție promovate de guvernul republican i-au provocat suferințe mari Sudului, supunându-l unor politici economice punitive, care au generat efecte până la jumătatea anilor '60 ai veacului trecut, dând naștere unei uri și amărăciuni de nestins între Nord și Sud, care

există și în prezent, precum și încurajând dezvoltarea altor societăți secrete in Sud, cum ar fi Ku-Klux-Klan.

Istoricul Foote folosea termenul *iacobini* pentru a-i descrie pe secesioniștii epocii — distrugători ai ordinii sociale, religioase și politice stabilite — care acționau în America încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Iacobinii, o formă a Francmasoneriei „iluminate", reprezentau țesutul de legătură dintre societățile secrete ale Lumii Vechi și manipulările ascunse din Lumea Nouă.

Ei au traversat Atlanticul după ce în Franța distruseseră cu succes „Ordinea Lumii Vechi" și au căutat noi lumi pentru a le cuceri. Acești fugari erau foști membri — și odraslele membrilor — vechilor societăți secrete, cum ar fi organizația bavareză *Illuminati*, care își avea originile în trecutul îndepărtat al omenirii.

Oamenii care au creat societățile secrete precum Cavalerii Cercului de Aur, Societatea Thule și Grupurile Mesei Rotunde conduse de Cecil Rhodes se inspirau în activitatea lor dintr-o lungă perioadă de existență istorică a acestor organizații clandestine europene.

Totuși, în timpul Războiului dintre State, multe dintre mașinațiile făcute în cadrul societăților secrete fuseseră uitate de publicul american, mulțumită Mișcării Antimasonice, a cărei prezență a început să se facă simțită la începutul secolului al XIX-lea.

MIȘCAREA ANTIMASONICĂ

Francmasoneria, cea mai veche și mai puternică societate secretă din istoria lumii, a prins rădăcini puternice la începuturile existenței Statelor Unite, jucând chiar un rol semnificativ în cadrul Revoluției Americane. Ea a jucat un rol și mai important în Revoluția Franceză care a urmat, întâmpinată inițial de americani cu mare bucurie. Numărul lojilor masonice a crescut, la fel ca și numărul membrilor din cadrul lor. Prin 1826, se estima că Masoneria din SUA număra aproape 50 000 de membri, cea mai mare parte a lor fiind educați și profesioniști.

Dar, în acel an, un mason a ieșit din rânduri, încălcând regulamentele organizației. S-a aflat că un anume căpitan William Morgan, din Batavia-New York, avea de gând să publice o carte în care dezvăluia simbolurile, strângerile de mână, jurămintele și scopurile secrete ale francmasonilor. Morgan, care era membru al Francmasoneriei de 30 de ani, scria: „Otrava care s-a insinuat în instituțiile noastre civile își are originile în Masonerie, care deja este puternică și devine și mai puternică pe zi ce trece. Consider că sunt dator să-mi avertizez țara cu privire la pericolul reprezentat de Masonerie."

Înainte ca această carte să poată fi tipărită, atât Morgan, cât și editorul său au fost răpiți în Batavia. Prietenii și vecinii furioși din cauza celor întâmplate i-au urmărit pe răpitori, reușind să-l salveze pe editor, dar Morgan nu a fost la fel de norocos și nu a mai apărut niciodată.

Mulți ani mai târziu, un mason pe nume Henry L. Valance i-a mărturisit doctorului său, pe patul de moarte, că el, împreună cu alți doi masoni, îl aruncaseră pe Morgan în Niagara. Valance a spus că avusese mustrări de conștiință, deoarece simțea că de atunci „purta pe trup semnul lui Cain" și, prin mărturisirea lui, căuta să dobândească iertarea pentru păcatul comis.

Totuși, când se petrecuse răpirea, se părea că nimeni nu putuse obține date clare cu privire la soarta lui Morgan. Potrivit spuselor din 1869 ale reverendului Charles G. Finney, mecanismul justiției a fost obstrucționat de frații masoni, care au acționat atât la tribunale, cât și la poliție, printre martori și jurați. Zvonurile conform cărora Morgan fusese răpit și ucis de masoni s-au răspândit în New York, trecând în Noua Anglie și în statele de pe Coasta Atlanticului, ceea ce a dus la izbucnirea unui scandal de proporții.

Finney susținea că, din cauza ripostei publicului față de secretomania și exclusivitatea Masoneriei, această organizație a fost părăsită de aproximativ 45 000 de membri și că mai mult de 2 000 de loji se închiseseră. „Mii de masoni și-au îngropat șorțurile. În numai câțiva ani, numărul membrilor lojilor statului New York a scăzut de la 30 000 la numai 300, ca rezultat direct al incidentului care l-a avut protagonist pe Morgan", scria autorul William J. Whaley.

În 1827, cartea lui Morgan, intitulată *Illustrations of Masonry by One of the Fraternity Who Has Devoted Thirty Years to the Subject*, a fost publicată postum. Acum, nemasonii au avut pentru prima dată ocazia să afle amănunte despre mecanismul intern de funcționare a ordinului.

Jurămintele menite să-ți înghețe sângele în vine și dezvăluirea pedepselor destinate celor ce ar fi îndrăznit să dezvăluie publicului secretele Masoneriei au reînnoit convingerea foarte răspândită că Morgan ar fi fost ucis de frații săi masoni. Morgan dezvăluia în cartea lui faptul că novicele din ordin, care intra în Primul Grad al Lojii Albastre, jura nici mai mult, nici mai puțin decât ca, în cazul dezvăluirii secretelor ordinului, să „mă angajez ca să suport pedeapsa de a-mi fi tăiat gâtul dintr-o parte în alta, limba să-mi fie smulsă din rădăcini și trupul să-mi fie îngropat în nisipurile aspre ale mării, acolo unde fluxul inundă plajele și se retrage de două ori pe zi..." Pe măsură ce persoana respectivă înainta în grad pe scara ierarhică a organizației, grozăvia pedepselor la care putea fi supusă în caz de trădare erau tot mai dure.

În 1829, din cauza presiunilor exercitate de opinia publică, Senatul statului New York a declanșat o anchetă împotriva Francmasoneriei, raportând

ca francmasoni bogaţi şi puternici se găseau la fiecare dintre nivelele guvernării. Statul a mai criticat şi atitudinea presei, care păstrase „o tăcere mormântală" în această privinţă, declarând: „Această autoproclamată santinelă a libertăţii a simţit pe propria piele forţa influenţei masonice..."

Adversarii preşedintelui Andrew Jackson — care era membru al Masoneriei — au profitat de scandal pentru a forma Partidul Antimasonic; era pentru prima dată când se crea un al treilea partid în SUA. Candidaţii acestuia au avut mare succes în alegerile statale şi locale, dar nu au reuşit să-l înfrângă pe Jackson la alegerile prezidenţiale din 1832. Pe la sfârşitul anilor '30 ai secolului al XIX-lea, Partidul Antimasonic îşi îndreptase atenţia asupra organizării de agitaţii contra sclaviei, iar membrii cu convingeri stricte antijacksoniene îl părăsiseră, pentru a se înrola în nou-apărutul Partid Republican. Cu toate acestea, Masoneria primise o lovitură serioasă, de pe urma căreia nu avea să-şi revină timp de câteva decenii.

Suspiciunile şi resentimentele faţă de Masonerie se intensificaseră în anii anteriori răpirii lui Morgan, pe măsură ce mulţi americani ajunseseră să priceapă rolul jucat de organizaţie în primele două insurecţii din istoria Americii, care acum fuseseră de mult uitate.

Pe la începutul lui 1787, circa 1 000 de fermieri din Massachusetts, conduşi de un veteran al Războiului Revoluţionar American, pe nume Daniel Shays, au atacat arsenalul armatei din Springfield pentru a pune mâna pe arme. Revolta lor a fost generată de furia provocată de creşterea impozitelor, interzicerea circulaţiei bancnotelor şi legile care prevedeau că numai bogaţii puteau deţine funcţii în administraţia statului.

Fermierii furioşi şi foarte împovăraţi au demonstrat în câteva oraşe. Atunci, Samuel Adams, care pretindea că „emisari" europeni aţâţau în secret poporul, a ajutat la redactarea de către statul Massachusetts a unei rezoluţii prin care se suspenda exercitarea dreptului de *habeas corpus*, precum şi a renumitei Legi pentru Combaterea Revoltelor, documente care le-au fost citite fermierilor turbulenţi, fără prea mare efect.

Bărbaţi care, cu mai puţin de zece ani în urmă, se răsculaseră şi ei împotriva stăpânirii engleze, cereau acum ca rebelilor conduşi de Shays să li se aplice pedeapsa cu moartea. Numai Thomas Jefferson, care pe atunci nu se afla în mijlocul evenimentelor, întrucât fusese numit ambasador la Paris, şi-a manifestat simpatia faţă de cauza rebelilor, scriindu-i unui prieten următoarele: „Cred că puţină revoltă din când în când este un lucru bun. Să ne ferească Dumnezeu să ajungem clipa în care, la fiecare douăzeci de ani, să nu aibă loc o asemenea rebeliune... Arborele libertăţii trebuie din când în când reîmprospătat cu sângele patrioţilor şi al tiranilor." În cele din urmă, mica armată comandată de Shays a atacat Bostonul, dar a fost oprită din

marş mai mult de un viscol cumplit, decât de miliţia adunată în grabă şi finanţată de negustorii din Boston pentru a li se opune.

Uniunea Americană era departe de a fi stabilă, mai cu seamă în zonele sale vestice. În 1791, secretarul Trezoreriei SUA, Alexander Hamilton, care era mason, îi impusese Congresului o serie de legi fiscale menite să sprijine nou-înfiinţata Bancă a SUA şi să oblige achitarea în totalitate a contravalorii obligaţiunilor guvernamentale deţinute de prietenii săi. Acesta a fost şi un exerciţiu menit să testeze puterea instabilului guvern federal. Acţiunile lui au avut ca rezultat izbucnirea Rebeliunii Whisky-ului din 1794.

Unul dintre grupurile cel mai greu lovite de taxele impuse de Hamilton erau ţăranii irlandezi şi scoţieni din partea de vest a statului Pennsylvania, care au fost înfuriaţi în mod deosebit de impunerea unei taxe pe producţia de whisky. Pe lângă satisfacerea necesităţilor consumului propriu, majoritatea fermierilor îşi transformau cerealele în whisky, pentru a le transporta mai uşor către pieţele de pe Coasta de Est a Americii; aşa încât, ei au considerat instituirea impozitului pe whisky ca fiind un atac direct asupra posibilităţii de a-şi câştiga existenţa şi, prin urmare, perceptorii trimişi să-l încaseze au fost întâmpinaţi cu armele. Câţiva dintre aceştia au fost tăvăliţi prin smoală şi fulgi, după care au fost trimişi înapoi de unde veniseră.

Potrivit câtorva cercetători ai acestei perioade, implicarea societăţilor secrete influenţate de către străini în desfăşurarea evenimentelor putea fi demonstrată foarte uşor. De exemplu, nesupunerea firească a fermierilor furioşi a fost alimentată de agitaţiile stârnite de ambasadorul Franţei în America, Edmond Genet.

Expulzat din Rusia pentru incitare la revoluţie, el ajunsese în America în primăvara lui 1793 şi începuse imediat să organizeze societăţi secrete intitulate „Cluburi Democratice". Acestea erau copii fidele ale cluburilor inspirate de organizaţia *Illuminati*, care pe atunci militau pentru declanşarea revoluţiei în Franţa. John Quincy Adams remarca: „Cluburile Democratice sunt într-o atât de perfectă concordanţă cu opiniile exprimate de iacobinii din Paris, încât nu poate fi niciun fel de îndoială cu privire la originea lor comună."

Preşedintele George Washington şi-a exprimat, de asemenea, îngrijorarea cu privire la acest fenomen, declarând: „Părerea mea este că, dacă activitatea acestor societăţi secrete nu este contracarată, ele vor zgâlţâi guvernul din temelii, subminându-i la maximum autoritatea."

În iulie 1794, preşedintele Washington şi-a îmbrăcat vechea uniformă militară, trecând în revistă o armată alcătuită din 13 000 de oameni, aflată sub comanda tatălui generalului Robert E. Lee, generalul Henry Lee, poreclit „Cal Iute". Armata, compusă din miliţieni strânşi de pe teritoriul

statelor învecinate, a intrat în Pennsylvania și cei câteva sute de fermieri răsculați s-au răspândit repede. Doi fermieri au fost acuzați de trădare, dar mai târziu au fost grațiați de președintele Washington, după ce republicanii conduși de Jefferson și-au exprimat nemulțumirea față de ceea ce ei considerau a fi o reacție exagerată din partea guvernului în fața revoltei fermierilor. Federaliștii au interpretat incidentul respectiv ca pe o victorie, deoarece a fost prima lor ocazie de a stabili autoritatea federală în interiorul granițelor statelor componente ale Uniunii, cu ajutorul forței militare.

Dar criticii l-au interpretat ca fiind încă o ocazie de impunere a autorității elitelor asupra oamenilor din clasele de jos. „Oare de ce domnii Hamilton și Washington s-au mai ostenit să participe la Revoluția Americană, dacă nu au făcut decât să-și folosească influența pentru crearea în America a unor instituții identice cu cele a căror existență era considerată a fi atât de odioasă de către coloniști în timpul dominației britanice a Americii?", scria Bramley.

Trebuind să evalueze consecințele unei revoluții aflate în plină desfășurare în Franța, confruntându-se cu criticile republicanilor conduși de Jefferson și temându-se de influența exercitată de organizația *Illuminati* asupra țării prin intermediul lojilor masonice și al Cluburilor Democratice, federaliștii din Congres au adoptat cele patru Legi privind Intrarea și Stabilirea Străinilor pe Teritoriul SUA. Aceste legi nepopulare, „menite să protejeze Statele Unite de influența foarte mare a conspirației iacobinilor francezi și a agenților plătiți de ei, dintre care unii se găseau chiar în funcții importante în guvern", îl împuterniceau pe președinte să-i expulzeze sau să-i închidă pe străinii acuzați de comiterea unor fapte ostile la adresa SUA, să restrângă numărul anual de imigranți admiși în SUA și să asigure posibilitatea de a pedepsi orice persoană care scrie sau vorbește „cu intenția de a defăima" guvernul SUA.

Multă lume a considerat că aceste legi nu erau decât o încercare prost deghizată de a consolida puterea nelimitată a guvernului federal, iar organele legislative ale statelor Virginia și Kentucky au adoptat rezoluții care, în esență, negau valabilitatea documentelor pe teritoriul lor. Aceste state declarau că, întrucât guvernul federal era rezultatul unei uniuni a statelor, dacă acesta își asuma puteri ce nu erau prevăzute expres în Constituție, statele Uniunii puteau declara asemenea puteri ca fiind neconstituționale. Acesta a fost începutul argumentelor de natură juridico-constituțională pe care s-au sprijinit sudiștii, atunci când au declarat ieșirea din Uniune, la mijlocul secolului al XIX-lea.

Structura religioasă a populației din nord-estul Americii, care fusese alcătuită inițial, în majoritate, din pelerini și puritani, s-a dovedit rezistentă

la manifestările ideilor anarhiste importate de Francmasoneria Luminată, ceea ce nu a fost valabil în Franța.

REVOLUȚIA FRANCEZĂ

Dacă dorește cineva să indice un eveniment important din istoria lumii a cărui desfășurare s-a dovedit a fi inspirată de mașinațiile societăților secrete, nu trebuie să privească mai departe de Revoluția Franceză, care a devastat această țară între 1787 și 1799. În încercarea lor de a înlătura de la putere monarhia decadentă, condusă de regele Ludovic al XVI-lea, liderii revoluționari au lansat prima Revoluție a epocii moderne.

Deși îndeobște se crede că izbucnirea ei s-a datorat unei revolte populare generate de lipsa hranei și de lipsa de reprezentare a poporului în cadrul guvernului, este destul de clar faptul, atestat de documente istorice, că izbucnirea Revoluției a fost provocată de celulele Masoneriei franceze și de cele ale ramurii germane a organizației *Illuminati*.

The New Encyclopaedia Britannica spune că: „În Franța, s-au constituit un sistem politic și o concepție filozofică asupra vieții care nu mai recunoșteau rolul conducător al creștinismului ca fiind ceva de la sine înțeles și care i se opuneau de facto... Fraternitatea propovăduită de asemenea grupuri, precum francmasonii, membrii societăților secrete frățești și *Illuminati*, o societate secretă de orientare raționalistă, a asigurat un rival pentru sentimentul catolic al comunității."

Cercetătorul în domeniul organizării societăților secrete și autorul Nesta H. Webster se exprimă și mai direct, scriind în 1924: „Cartea — care are ca subiect Masoneria, intitulată *A Ritual and Illustrations of Freemasonry* — conține următorul pasaj: « Masonii se află la originea Revoluției, avându-l drept conducător pe infamul duce de Orléans »."

„În timpul primei Revoluții Franceze, unul dintre conducătorii rebelilor a fost ducele de Orléans, care era Marele Maestru al Francmasoneriei franceze, înainte de a demisiona, în toiul Revoluției", scria Bramley. „Marchizul de Lafayette, omul care fusese inițiat în tainele fraternității masonice de către George Washington, a jucat de asemenea un rol important în cauza Revoluției Franceze. Clubul Iacobinilor, care era un nucleu radical format din membri ai mișcării revoluționare franceze, a fost fondat de membri marcanți ai Francmasoneriei."

Ducele de Orléans, Marele Maestru al Marii Loji Orientale a Francmasoneriei, despre care se spune că, în 1789, a cumpărat toate grânele și fie le-a vândut peste graniță, fie le-a ascuns, aproape că și-a înfometat poporul. Galart de Montjoie, un contemporan, a pus izbucnirea Revoluției aproape

numai pe seama ducelui de Orléans, adăugând că: „Acesta era manevrat de o mână invizibilă, care se pare că a creat toate evenimentele revoluţiei noastre, în scopul de a ne conduce spre un ţel pe care nu-l întrezărim acum..."

Bazându-se pe un număr impresionant de mare de scrieri din epoca respectivă, Webster adăuga: „Şi dacă se spune că Revoluţia — Franceză — a fost pregătită în cadrul lojilor Francmasoneriei — şi mulţi francmasoni francezi s-au lăudat cu asta — ar trebui întotdeauna adăugat faptul că *Francmasoneria Iluminată* a fost cea care a înfăptuit Revoluţia şi că masonii care o proslăvesc sunt Masoni Iluminaţi, moştenitorii aceloraşi tradiţii introduse în lojile masonice franceze în 1787 de către discipolii lui Weishaupt, « patriarhul iacobinilor »" (sublinierea provine din lucrarea originală).

Giuseppe Balsamo, un cercetător al Cabalei evreieşti, francmason şi rozicrucian, a devenit cunoscut drept magicianul Curţii lui Ludovic al XVI-lea, sub numele de Cagliostro. El scria despre felul în care *Illuminati* din Germania se infiltraseră în lojile franceze timp de ani de zile şi adăuga: „Până în martie 1789, cele 266 de loji controlate de Marele Orient fuseseră toate « iluminate », fără să ştie, deoarece, în general, francmasonilor nu li se spusese numele sectei care le deschisese accesul către aceste mistere şi numai un număr foarte redus dintre ei cunoşteau cu adevărat secretul."

IACOBINII ŞI IACOBIŢII

Membri pro-revoluţionari ai Adunării Naţionale Constituante a Franţei formaseră un grup care a devenit cunoscut sub numele de Societatea Prietenilor Constituţiei. După ce adunarea şi-a mutat sediul la Paris, acest grup se întrunea într-o sală închiriată de la mănăstirea iacobinilor din cadrul Ordinului Catolic al Călugărilor Dominicani. Aceşti revoluţionari juraseră să apere Revoluţia de influenţele aristocraţilor, devenind curând cunoscuţi sub numele de membri ai Clubului Iacobin.

Cel puţin aceasta este versiunea oficială a istoriei iacobinilor. Ca de obicei, iacobinii sunt legaţi de nişte societăţi secrete mai vechi — în acest caz, fiind vorba de o mişcare menită să readucă la putere o anumită familie regală din Anglia.

În 1688, nepopularul şi pro-catolicul rege al Angliei din dinastia Stuart, Iacob al II-lea, a fost detronat de ginerele său olandez, protestantul Wilhelm de Orania. Iacob sau în latină Iacobus — de aici denumirea de iacobiţi, dată adepţilor săi — a fugit în Franţa. Acolo, a continuat să fie sprijinit de francmasonii din Scoţia şi Ţara Galilor, care căutau să-l readucă la tronul Angliei.

Ei au fost acuzaţi de francmasonii francezi că au transformat ritualurile şi titlurile masonice în sprijin politic pentru realizarea acestei restauraţii.

Potrivit unor versiuni ale istoriei masonice, regele Iacob a fost ascuns de prietenul său, regele Franţei, Ludovic al XIV-lea, în castelul Saint-Germain, unde, cu ajutorul călugărilor catolici iezuiţi, a înfiinţat un sistem de masonerie care a devenit fundamentul tradiţiilor masonice ulterioare, ca de exemplu al „Ritului Scoţian".

În secolul al XIX-lea, autorul mason Albert Mackey scria: „Teoria care leagă casa regală a Stuarţilor de Francmasonerie... într-o maşinărie ce va duce la reinstalarea unei familii exilate pe tronul unei ţări... este atât de respingătoare pentru toţi..., încât unora dintre noi aproape că nu le vine să creadă că o asemenea teorie a putut fi vreodată luată în serios, dacă în sprijinul ei nu ar fi venit prea multe dovezi indubitabile care să-i ateste veridicitatea."

După o serie de revolte eşuate, iacobiţii din Scoţia au fost, în cele din urmă, înfrânţi în bătălia de la Culloden Moor, de lângă Iverness, în 1746. Liderul lor, Charles Edward Stuart, poreclit „Scumpul prinţ Charlie, tânărul pretendent la tron", a fugit în Franţa, luând cu el o grămadă de iacobiţi îndoctrinaţi cu idealuri francmasonice. După numai un an, în localitatea franceză Atras, Charles a constituit un Capitol Primordial Suveran Masonic Rozicrucian, cunoscut sub denumirea de „Iacobiţii Scoţieni".

„Organizarea acestui Capitol intenţiona să fie doar începutul unui plan menit să înscrie şi alţi masoni... pentru a crea câte un Capitol al Lojii în oricare oraş în care ar fi considerat necesar să facă acest lucru, plan pe care de fapt l-au şi transpus în practică... printre lojile nou create numărându-se şi una la Paris în 1780, care în 1801 a fost unită cu Loja Marelui Orient din Franţa", explica el.

„Caracterul iacobit al Lojii din Paris nu este un lucru care să poată fi pus sub semnul îndoielii", scria Webster. Dar ea susţinea că „fondatorii Marii Loji din Paris nu proveneau din Marea Lojă din Londra, din partea căreia nu aveau niciun mandat pentru a acţiona, ci, *pur şi simplu*, au luat cu ei, odată cu plecarea lor în Franţa, şi conceptele francmasonice la care aderaseră înainte de înfiinţarea Marii Loji din Londra; prin urmare, ei nu erau legaţi *nicicum* de regulamentele acesteia". Acesta ar putea fi punctul în care francmasoneria engleză şi cea europeană s-au despărţit.

Potrivit afirmaţiilor lui Mackey, încercarea de a face legătura între tradiţiile masonice şi pretenţiile ridicate de familia Stuart la tronul Angliei a fost primul prilej în care politica a luat contact cu „filozofia speculativă" a francmasoneriei şi, cu siguranţă, nu avea să fie ultimul.

Şi francmasonii francezi au fost implicaţi profund în desfăşurarea evenimentelor politice ale acelei epoci.

„Toţi revoluţionarii care făceau parte din Adunarea Constituantă a Franţei erau iniţiaţi în gradul al treilea al Masoneriei Iluminate, inclusiv liderii revoluţionari, ca de exemplu ducele de Orléans, Valance, Lafayette, Mirabeau, Garat, Rabaud, Marat, Robespierre, Danton şi Desmoulins", nota Webster.

Honoré Gabriel Riquetti, conte de Mirabeau, un revoluţionar de frunte, a îmbrăţişat cu adevărat idei identice cu cele ale lui Adam Weishaupt, fondatorul Masoneriei Iluminate din Bavaria. În documente private, Mirabeau cerea înlăturarea oricărei ordini existente, a tuturor legilor şi a oricărei forme de putere „pentru a lăsa poporul în ghearele anarhiei". El spunea că publicului trebuie să i se promită „puterea poporului" şi scăderea impozitelor, dar nu trebuie niciodată să i se acorde puterea adevărată, „căci, dacă poporul ar ajunge să legifereze, atunci ar fi foarte periculos, căci masele promulgă numai acele legi care coincid cu pasiunile lor". El continua spunând că clerul ar trebui distrus prin „radicalizarea religiei".

Mirabeau îşi încheia discursul proclamând: „Ce contează mijloacele folosite, atât timp cât cineva îşi atinge scopul propus?" — căci scopul însuşi justifică mijloacele folosite pentru atingerea sa, oricât de abominabile ar fi acestea, filozofie predicată de la Weishaupt până la Lenin şi Hitler.

Aşa cum se întâmplă de obicei, elementele care au aprins scânteia Revoluţiei au fost legate iniţial de probleme financiare. Franţa cheltuise o sumă considerabilă de bani, sprijinind desfăşurarea Revoluţiei Americane. În februarie 1787, nobilii francezi au fost convocaţi de către Controlorul General al Finanţelor, care a propus creşterea obligaţiilor financiare ale nobilimii faţă de Stat, pentru a reduce cuantumul datoriei naţionale. Credem că nu mai este nevoie să spunem că nobilii bogaţi au respins din start această idee, convocând, în schimb, o sesiune a Stărilor Generale, Parlamentul francez din acea epocă, alcătuit din reprezentanţii celor trei Stări (adică nobilimea, clerul şi oamenii de rând), lucru ce nu se mai întâmplase de două secole.

Tulburările menite să oblige Stările Generale să ia în dezbatere adoptarea unor reforme profunde ale sistemului politic francez au continuat pe tot parcursul anului 1788, căpătând o mare amploare în oraşele franceze importante, inclusiv la Paris. În decursul acestei perioade au fost aleşi reprezentanţii celor trei Stări.

Acestea s-au reunit la Versailles, la 5 mai 1789, şi imediat au apărut divergenţe cu privire la modul în care ar fi trebuit numărate voturile. Reprezentanţii Stării a Treia ar fi dorit utilizarea votului popular, ceea ce ar fi favorizat oamenii de rând, în vreme ce un vot acordat doar de către reprezentanţii Stărilor ar fi favorizat interesele nobilimii şi pe cele ale clerului.

Reprezentanţii Stării a Treia, primind şi sprijinul unora dintre preoţi, şi-au impus, în cele din urmă, punctul de vedere şi, în aceste condiţii, regele Ludovic al XVI-lea, cu toate resentimentele pe care le nutrea faţă de această idee, a convocat o Adunare Naţională Constituantă, menită să redacteze o nouă Constituţie franceză, în timp ce, în secret, îşi aduna trupele pentru a o suprima.

Au început să circule zvonuri referitoare la aceste mişcări de trupe şi, în cursul Marii Spaime ce s-a declanşat de pe urma lor în iulie 1789, o mulţime din Paris a luat cu asalt Bastilia, principala închisoare regală; nu au eliberat decât şapte prizonieri, dintre care majoritatea erau bolnavi mintal, însă cu acest prilej au pus mâna pe armele şi praful de puşcă de care aveau atâta nevoie.

Contrar explicaţiilor oferite de cărţile de popularizare a istoriei, acest atac asupra Bastiliei nu a fost rezultatul acţiunii spontane a unei mulţimi călcate în picioare. „Este atestat fără putinţă de îndoială faptul că bandiţi din sudul Franţei au fost aduşi în mod deliberat la Paris în 1789, fiind angajaţi şi plătiţi de liderii revoluţionari, fapt confirmat de un număr prea mare de autorităţi, pentru a putea fi citate acum pe larg... Cu alte cuvinte, importarea grupului de bandiţi angajaţi neagă în mod concludent teoria conform căreia Revoluţia Franceză a fost o simplă mişcare populară de revoltă, care nu a mai putut fi controlată", scria Webster.

Între timp, curieri călare, trimişi de societăţile secrete, mergeau dintr-un oraş în altul, prevenindu-i pe ţăranii fricoşi de faptul că în conacele şi castelele care erau în proprietatea aristocraţilor se ascundeau conspiratorii împotriva poporului. Ţăranilor li se spunea că regele dorea ca acestea să fie atacate şi rase de pe faţa pământului. În aceste condiţii, violenţa şi haosul s-au răspândit curând în toată ţara, fiind aclamate peste tot ca o revoluţie.

„În cazul Revoluţiei Franceze, avem pentru prima oară exemplul unei situaţii în care revendicările au fost create sistematic, pentru ca mai apoi să fie exploatate", scria Still.

Acest gen de exploatare a început să fie practicat de către francmasoni încă din 1772, când Loja Marelui Orient a prins rădăcini adânci în Franţa, fiind alcătuită din 104 loji. Numărul lor a crescut, ajungând la 2 000 până la izbucnirea Revoluţiei, având un total de 447 de membri care au participat la Adunarea Stărilor Generale, alcătuită din 605 persoane. Potrivit spuselor câtorva cercetători, Lojile Marelui Orient au constituit nucleul dur de penetrare a societăţii *Illuminati* în francmasonerie.

Această penetrare a început în primii ani ai secolului al XVIII-lea, când rămăşiţele iacobiţilor şi ale templierilor se luptau pentru a dobândi controlul asupra lojilor franceze ale Francmasoneriei. Webster credea că

„Masoneria Scoţiană" era doar un paravan pentru templarism şi că Marea Lojă Franceză era „invadată de intriganţi" (referindu-se la iacobiţi).

Masoneria Franceză s-a scindat curând în două facţiuni — Marea Lojă Franceză, cu tradiţia sa templaristă impregnată cu iluminism, şi Marea Lojă Lacorne, care în anul 1772 a devenit Marea Lojă Orientală, condusă de viitorul duce de Orléans.

„Apoi, Marea Lojă Orientală a invitat Marea Lojă Franceză să revoce decretul de expulzare şi să se unească cu ea; această ofertă fiind acceptată, partidul revoluţionarilor s-a raliat acestei idei, iar ducele de Chartres — care avea să devină curând ducele de Orléans — a fost declarat Mare Maestru al tuturor consiliilor, capitolelor şi lojilor scoţiene din Franţa. În 1782, « Consiliul împăraţilor » şi « Cavalerii Estului » s-au asociat şi au format « Grand Chapitre General de France », care în anul 1786 s-a unit cu Marea Lojă Orientală. De atunci încolo, victoria partizanilor revoluţiei a fost totală", explica Webster.

Alarmată de răspândirea haosului în ţară, în 1789, Adunarea Naţională a promulgat în grabă Declaraţia Drepturilor Omului şi ale Cetăţeanului, care proclama libertatea şi egalitatea cetăţenilor în faţa legii, inviolabilitatea proprietăţii şi dreptul de a opune rezistenţă opresiunii — cerinţe de bază pentru introducerea cărora Masoneria milita de mult.

Atunci când regele a refuzat să aprobe conţinutul declaraţiei, o mulţime înfuriată de parizieni a mărşăluit până la Versailles, capturându-l pe suveran şi aducându-l la Paris, unde, între timp, Adunarea Naţională, aflată în sesiune, continua să conceapă noi legi şi strategii politice în folosul naţiunii. Una dintre acestea se referea la naţionalizarea proprietăţilor Bisericii Romano-Catolice, pentru a achita astfel datoria publică. Această acţiune a deschis o prăpastie între reprezentanţii oamenilor obişnuiţi şi cei ai clerului, adâncind ostilitatea dintre cele două tabere. Apoi, Adunarea a încercat să creeze în Franţa o monarhie constituţională, similară celei din Anglia, însă nu a reuşit, deoarece slabul şi temătorul rege Ludovic a încercat să fugă din ţară în iunie 1791. El a fost capturat la Varennes şi readus sub escortă la Paris.

Între timp, potenţate de situaţia din Franţa, cluburile revoluţionare masonice s-au răspândit în alte ţări, între care Anglia, Irlanda, statele germane, Austria, Belgia, Italia şi Elveţia. Tensiunile dintre Franţa şi restul lumii au crescut treptat, atingând apogeul în 1792, când Franţa le-a declarat război Austriei şi Prusiei.

Confruntată atât cu un război, cât şi cu o revoluţie, Franţa a degenerat, ajungând să instaureze Domnia Terorii, epocă în care atât regele Ludovic al XVI-lea, cât şi regina Maria Antoaneta şi multe alte mii de persoane, mai cu seamă din rândurile aristocraţilor, au fost executate.

Într-o mişcare asemănătoare cu acţiunea lui Hitler de epurare a Cămăşilor Brune, care avea să aibă loc 150 de ani mai târziu, iacobinii au închis toate lojile masonice în 1791; culmea ironiei, se temeau ca nu cumva resursele organizatorice şi puterea Francmasoneriei să se întoarcă împotriva lor.

Webster scria: „În spatele Convenţiei, al cluburilor, al Tribunalului Revoluţionar, exista... acea convenţie extrem de secretă, care conducea totul... Era vorba de o putere ocultă şi teribilă, care a înrobit cealaltă Convenţie, alcătuită din iniţiaţii de prim rang ai Iluminismului."

După ce a elaborat un studiu exhaustiv asupra subiectului de mai sus, Epperson şi-a însuşit concluziile predecesoarei sale: „Mâna invizibilă care a condus desfăşurarea întregii Revoluţii Franceze aparţinea organizaţiei *Illuminati*, care la acea dată nu avea decât 13 ani de viaţă, fiind totuşi suficient de puternică pentru a provoca o revoluţie într-una dintre ţările importante ale lumii", scria el.

Războaiele, revoltele şi loviturile de stat au continuat în Franţa, până când un tânăr general, pe nume Napoleon Bonaparte, a preluat, în cele din urmă, controlul total asupra statului în 1799. Cu toate că el a continuat să exercite ani în şir propria teroare asupra Europei, a proclamat sfârşitul Revoluţiei în Franţa. La încheierea acesteia, ţara era ruinată, sute de mii de oameni muriseră de foame, în războaie, sau de pe urma ghilotinei. Atât puterea monarhiei, cât şi cea a Bisericii Romano-Catolice, care până atunci fusese monolitică, fuseseră distruse în cea mai mare parte.

„Astfel, în acel « mare naufragiu al civilizaţiei », cum caracteriza un contemporan Revoluţia, proiectele cabaliştilor, ale gnosticilor şi ale societăţilor secrete care timp de aproape 18 secole erodaseră temeliile creştinismului şi-au aflat împlinirea", comenta Webster.

Încrederea de a iniţia o atât de importantă revoltă precum Revoluţia Franceză s-ar putea să fi fost dobândită la auzul celor petrecute în America. În timp ce Revoluţia Americană nu a fost doar creaţia societăţilor secrete, aşa cum s-a întâmplat în Franţa, a existat totuşi şi aici un curent subteran bine definit al luptelor şi legăturilor dintre societăţile secrete, curent ce se baza atât pe diferenţele religioase, cât şi pe cele filozofice.

SIR FRANCIS BACON ŞI NOUA ATLANTIDĂ

În primii ani ai secolului al XVII-lea, două grupuri diferite de englezi şi-au croit drum către noul ţinut al Americii: este vorba de „Francmasonii Iluminaţi", care au întemeiat colonia ghinionistă de la Jamestown, şi pelerinii religioşi, care au dus-o mai bine în colonia de la Plymouth. Credem că

este instructiv pentru cititori să aruncăm o scurtă privire asupra ambelor grupuri.

Jamestown a fost numită astfel după numele regelui englez Jacob (James) I, care a comandat tipărirea primei versiuni „autorizate" a Bibliei în limba engleză. Aceasta a devenit prima așezare engleză permanentă din America, după ce fusese întemeiată de căpitanul John Smith în 1607. Colonia era, pur și simplu, o întreprindere comercială a companiei Virginia de la Londra, o firmă întemeiată în 1606 de un grup de membri ai societăților secrete, printre care se găsea și Sir Francis Bacon, care pe bună dreptate ar putea fi considerat întemeietorul Americii moderne.

Cu o educație aleasă, fiu al lordului care avea în grijă Marele Sigiliu al Marii Britanii, Bacon a devenit avocat și apoi membru al Parlamentului. În ciuda unei divergențe pe care a avut-o cu regina Elisabeta I, el a fost înnobilat în 1603.

Sir Francis Bacon a îndeplinit funcția de mare cancelar al Angliei în timpul domniei regelui Jacob I, fiind descris de Marie Bauer Hall drept „fondatorul Francmasoneriei engleze... lumina călăuzitoare a Ordinului Rozicrucian, ai cărui membri au menținut aprinsă torța cunoașterii adevărului universal, cuprins în Doctrina Secretă antică, în perioada întunecată pe care o reprezentase Evul Mediu". „Bacon era Marele Comandor al Frăției Ordinului Rozicrucienilor și era foarte implicat în desfășurarea operațiunilor secrete legate de respectarea tradițiilor Cavalerilor Templieri", scria Icke. Într-adevăr, Bacon era o figură fascinantă, a cărei activitate a fost în cea mai mare parte ignorată de istorie, exceptând lucrările lui științifice.

Deși atacase adeseori ortodoxia scolastică, Bacon a devenit renumit ca savant și filozof. La douăzeci de ani după moartea lui, în 1626, „Colegiul Invizibil", alcătuit din discipolii săi, a fondat o societate științifică devenită, in 1660, Societatea Regală din Londra pentru Promovarea Cunoștințelor despre Natură. Potrivit spuselor istoricului Albert Mackey, foarte mulți dintre membrii fondatori ai primei societăți erau, de asemenea, și membri ai breslei zidarilor (mason însemnând zidar în engleză).

„Acesta era motivul pentru care întrunirile societății lor aveau loc în Sala Zidarilor, de pe Aleea Zidarilor, Basinghall Street. Până la urmă, și-au asumat numele de Masoni Liberi și Acceptați..., fapt ce a dat naștere acelei ramuri a Masoneriei denumite Francmasoneria, care mai târziu a devenit atât de vestită", scria Mackey.

Laurence Gardner scria: „În Anglia condusă de dinastia Stuart, francmasonii timpurii din vremea lui Carol I și Carol al II-lea erau filozofi, astronomi, fizicieni, arhitecți, chimiști și, în general, oameni preocupați de cercetarea aprofundată. Mulți dintre ei erau membri ai celei mai importante

academii științifice din țară, anume Societatea Regală, care fusese poreclită « Colegiul Invizibil », după ce fusese obligată să intre în clandestinitate în timpul Protectoratului instaurat în Anglia de către Cromwell... Între fondatorii colegiului se numără Robert Boyle, Isaac Newton, Robert Hooke, Christopher Wren și Samuel Pepys." Referindu-se la membrii Societății Regale, același autor remarca: „Asemenea Templierilor din vechime, și aceștia dețineau cunoștințe foarte deosebite."

Timp de trei decenii, potrivit autorilor Michael Baigent și Richard Prince, „Rozicrucianismul, Francmasoneria și Societatea Regală nu numai că aveau să se întrepătrundă, dar practic aveau să fie greu de deosebit." Conform unora dintre scriitorii masoni, singura diferență semnificativă dintre francmasoni și Societatea Regală era aceea că ședințele acesteia din urmă erau deschise participării publicului larg.

Prima ceremonie de inițiere în tainele francmasoneriei, despre care există însemnări, a fost cea organizată pentru Sir Robert Moray în 1641. El era, totodată, și unul dintre fondatorii Societății Regale și se spunea că ar fi fost atât „sufletul", cât și „spiritul călăuzitor" al acesteia. Despre el se mai spunea și că ar fi fost un chimist experimentat și patron al rozicrucienilor, constituind prin asta încă un exemplu al modului în care secta de mai sus penetrase Francmasoneria.

Timp de mulți ani, Bacon a fost identificat de unii ca fiind adevăratul autor al operelor lui William Shakespeare, o afirmație nu atât de absurdă pe cât pare a fi la prima vedere. Pot fi aduse foarte multe dovezi în sprijinul ei și, printre cei care o credeau, se numărau Mark Twain, Walt Whitman, Henry James, Sigmund Freud și Ralph Waldo Emerson.

Adepții acestei teorii susțineau că Shakespeare nu era decât un grăjdar și un actor analfabet, al cărui nume a fost folosit pentru a ascunde scrierile politice radicale ale unei societăți secrete din epoca elisabetană, printre membrii căreia se numărau Bacon, Sir Walter Raleigh și Edmund Snenser. Se zvonea chiar că Bacon era, de fapt, fiul nelegitim al reginei Elisabeta I.

Suspiciunile referitoare la adevărata identitate a lui Shakespeare erau sporite de faptul că nicio biografie a Marelui Will nu a fost scrisă timp de o sută și mai bine de ani de la moartea lui, survenită în 1616. În plus, nici măcar o singură rămășiță din vreun manuscris original al său nu a fost vreodată găsită, nici chiar scrisori adresate producătorilor, patronilor sau colegilor actori, și nu există, cu adevărat, nicio dovadă a biografiei lui oficiale ca actor și dramaturg, cu excepția faptului că un anume Shakespeare a existat. În ultimul său testament, acest Shakespeare nu pomenea deloc despre operele lui literare, lăsându-i moștenire soției doar „cel de-al doilea pat al său

și mobila din casă". El încheia acest document semnându-se „William Shackspeare".

Un alt argument viabil adus împotriva pretenției că Shakespeare ar fi fost autorul operelor ce-i sunt atribuite, este și faptul că, în toate dramele și comediile scrise de el, se evidențiază o profundă cunoaștere a istoriei, politicii, geografiei și protocolului de la Curtea Regală, la care este puțin probabil să fi avut acces un om de rând. În piesa intitulată *Zadarnicele chinuri ale dragostei*, se pretinde că s-ar fi descoperit o anagramă redactată în limba latină, a cărei traducere suna astfel: „Aceste piese de teatru, create de F. Bacon, sunt păstrate pentru viitorime." Recunoscut ca fiind un „maestru al prozei engleze", Bacon este candidatul cu șansele cele mai mari la asumarea paternității scrierilor lui Shakespeare.

Convingerile masonice ale lui Bacon au fost promovate în două dintre operele lui, *De Sapientia Veterum* (*Înțelepciunea anticilor*) și *New Atlantis* (*Noua Atlantidă*). În ultima lucrare, potrivit afirmațiilor cercetătorului specializat în studiul ocultismului André Nataf, „Bacon descrie o țară utopică, ce are caracteristicile multor societăți secrete din toate timpurile, incluzând și Francmasoneria din epoca modernă."

Cercetătorul masoneriei Manly P. Hall spunea că motivul pentru care *Noua Atlantidă* nu a fost publicată decât postum era acela că această lucrare „spunea prea multe... [dezvăluind] marelui public întregul mod de acțiune al societăților secrete care lucraseră timp de mii de ani pentru a realiza comunitatea ideală de gândire în lumea politică".

Acest „ținut ideal al bunăstării comune" s-a dovedit a fi America, proslăvită ca fiind o țară ce le oferea locuitorilor săi șanse nelimitate de afirmare și indicată ca locul de transpunere în practică a „Marelui Plan Masonic" de construire a unei „noi Atlantide".

„Timpul va dezvălui că acest continent, cunoscut acum sub numele de America, a fost, de fapt, descoperit și explorat într-o mare măsură cu mai bine de o mie de ani înainte de începuturile erei creștine. Adevărata istorie a Americii se găsea în păstrarea Școlilor de Descifrare a Misterelor și de la ele a fost trecută în păstrarea societăților secrete din epoca medievală. Ordinele ezoterice europene, asiatice și din Orientul Mijlociu purtau toate cel puțin o corespondență neregulată atât între ele, cât și cu clerul popoarelor amerindiene, mai avansate pe scara civilizației. Planurile privind dezvoltarea emisferei vestice au fost concepute la Alexandria, Mecca, Delhi și în regiunea tibetană Lhasa, cu mult înainte ca oamenii de stat europeni să-și fi dat seama de existența acestui mare program utopic de dezvoltare a omenirii, dezvăluit de Bacon", scria Hall.

Urmând acest vechi plan al societăţilor secrete, Sir Walter Raleigh şi alţi membri din cercul lui Bacon au efectuat o expediţie sortită eşecului în America, debarcând pe insula Roanoke din Carolina de Nord în 1584. Raleigh, care a fost ucis de regele Jacob I în 1618, acuzat de trădare, a fost, de asemenea, acuzat de călugării catolici iezuiţi şi de faptul că ar fi condus o „Şcoală de Ateism" din cauza legăturilor lui cu francmasonii şi a filozofiei sale masonice.

Odată cu eşecul încercării lui Raleigh de a întemeia o colonie, interesul privind America s-a diminuat în Anglia, până la publicarea postumă a *Noii Atlantide* a lui Bacon.

Mulţi dintre coloniştii ce urmau să se stabilească la Jamestown, sub conducerea căpitanului John Smith, erau francmasoni rozicrucieni, şi, după spusele unora, ar fi fost rude ale lui Bacon. Un lucru este sigur: majoritatea erau aristocraţi englezi care mai degrabă pălăvrăgeau despre idealurile lor utopice, decât să muncească din greu pentru a avea succes. Colonia a trecut prin greutăţi crunte şi ar fi dispărut dacă n-ar fi fost ajutată de indienii prietenoşi şi de sosirea lui Thomas West, lord De La Warr, care în 1610 a adus provizii şi întăriri.

Între timp, două grupuri de disidenţi religioşi colonizau America ceva mai la nord.

În 1534, regele Henric al VIII-lea a rupt legăturile cu Biserica Catolică, întemeind Biserica Anglicană. Cei care căutau să purifice noua Biserică de orice urme de catolicism erau numiţi Puritani, iar un grup disident din rândurile acestora, ai cărui membri nu doreau să aibă nicio legătură cu Biserica, era cunoscut sub numele de Separatişti şi apoi Pelerini, când au călătorit în masă spre America.

Aceştia au întemeiat colonii în Plymouth, statul Massachusetts, şi în alte părţi ale Noii Anglii. Liderul coloniei de la Plymouth, William Bradford, a hotărât repede că stilul de viaţă comunitară pentru care militau negustorii londonezi care finanţau colonia nu dădea rezultate bune aici.

„Toţi se hrăneau din proviziile comune, iar lipsa de stimulente ameninţa să transforme Plymouth-ul într-un alt Jamestown... aşa că Bradford a instituit un sistem de acordare a stimulentelor pentru a-i cointeresa pe oameni. El i-a repartizat fiecărei familii o bucată de pământ pe care aceasta urma s-o lucreze. De atunci încolo, mica comunitate nu a mai dus lipsă de hrană...", scria Still.

„Primele două colonii din America au fost exemple excelente de aplicare a două sisteme filozofice rivale — continuă Still — unul dintrre ele bazându-se pe conceptul de proprietate privată, întărit de stimulente, iar celălalt pe teoriile privind viaţa în comun ale lui Platon şi Francis Bacon."

Pe măsură ce America se dezvolta, se dezvolta și francmasoneria engleză. Un centru al acesteia a fost întemeiat la Londra, la 24 iunie 1717, zi în care s-au unit patru loji pentru a forma Marea Lojă a Angliei, numită, de asemenea, și Marea Lojă-Mamă a Întregii Lumi. „Încurajate de Marea Lojă Mamă de la Londra, lojile francmasonice din coloniile americane au început să comploteze și să provoace tulburări împotriva stăpânirii britanice", scria Icke.

Una dintre cele mai timpurii revolte a fost condusă de Nathaniel Bacon, care, potrivit spuselor lui Still, ar fi fost un descendent al lui Sir Francis Bacon. Nathaniel Bacon a organizat în 1676 o miliție care, chipurile, avea drept scop lupta contra indienilor, însă, în loc de asta, a preluat controlul asupra Jamestown-ului, declanșând astfel prima revoluție din America. Revolta condusă de el s-a destrămat odată cu moartea lui bruscă, la numai 29 de ani.

Potrivit câtorva surse, printre masonii americani se numărau George Washington, Thomas Jefferson, Alexander Hamilton, James Madison, Ethan Allen, Henry Knox, Patrick Henry, John Hancock, Paul Revere, John Marshall. Benjamin Franklin a devenit Mare Maestru al Lojii din Philadelphia în 1734.

Colonelul La-Von P. Linn, unul dintre cronicarii Masoneriei, scria că din cei aproximativ 14 000 de ofițeri din Armata Continentală, 2 018 erau francmasoni, reprezentând 218 Loji, multe dintre ele fiind „loji de front" — care se mutau din tabără în tabără, odată cu armata. Francmasonii britanici și au recrutat membri din rândurile trupelor americane pe care le instruiseră înainte de izbucnirea revoluției; așa se face că „majoritatea personalului militar implicat în desfășurarea conflictului — comandanții și soldații ambelor tabere — erau fie francmasoni practicanți, fie îndoctrinați cu valorile și atitudinile Francmasoneriei", scriau autorii Baigent și Leigh.

Potrivit unei teorii, Washington, care devenise mason la vârsta de 20 de ani, ar fi fost cel care a ajutat la declanșarea unei revoluții în coloniile britanice din America în 1754, an în care a condus o incursiune militară în valea fluviului Ohio, unde trupele lui au deschis focul asupra soldaților francezi. Aceștia au declarat mai târziu că erau ambasadori, bucurându-se de privilegiul imunității diplomatice, afirmație negată de George Washington. Represaliile declanșate de francezi împotriva lui au forțat detașamentul aflat sub comanda lui George Washington să se predea la Fort Necessity, în Pennsylvania. Acest incident a transformat tensiunile de la frontieră, acumulate de mult între cele două țări, într-un război anglo-francez, care s-a extins și în Europa sub denumirea de „Războiul de Șapte Ani". Acesta a secătuit tezaurul financiar britanic, obligând Parlamentul să împovăreze

coloniile din America prin stabilirea unor impozite mai mari, ceea ce a reprezentat unul dintre elementele principale ale revoluției americane.

REVOLUȚIA AMERICANĂ

Potrivit publicației *A New Encyclopedia of Freemasonry*, „în vremurile tensionate dinainte de izbucnirea Revoluției Americane, discreția Lojilor Masonice le-a oferit patrioților din colonii șansa de a se întâlni și de a-și plănui strategia. Partida de Ceai de la Boston a fost organizată în întregime de masoni, acțiunea fiind dusă la îndeplinire de membrii Lojii Sf. Ioan, în timpul unei ședințe suspendate a Lojii. Alte surse vorbesc despre Loja Sf. Andrei, însă acest lucru este irelevant.

Dintre cei 56 de semnatari ai Declarației de Independență, unul singur era cunoscut ca nefiind mason, afirma scriitorul Manly P. Hall care, în lucrarea lui intitulată *The Secret Teachings of All Ages*, relata, de asemenea, despre unul dintre cele mai misterioase incidente petrecute la semnarea acestui document istoric. În timp ce dezbaterea despre viitorul țării se intensifica și mulți dintre cei prezenți ezitau să semneze declarația, realizând faptul că, semnând-o, și-ar fi riscat viețile, dintr-odată un străin înalt, cu chipul palid, a luat cuvântul. Nimeni nu știa cine era sau de unde venea, dar forța discursului său era de-a dreptul șocantă. Cuvintele lui de îmbărbătare s-au încheiat cu strigătul următor: „Dumnezeu a creat America pentru a fi liberă!“ Printre uralele pline de emoție, toți cei prezenți au țâșnit înainte, pentru a semna declarația, cu excepția vorbitorului. Hall scria: „El dispăruse. Nu a mai fost văzut vreodată și nici nu i s-a putut stabili identitatea.“ Hall mai spunea că acest episod se asemăna cu multe incidente similare din istoria lumii, în cursul cărora niște bărbați ciudați și necunoscuți apăreau brusc, tocmai la timp, pentru a participa la crearea unei noi națiuni. „Oare aceste incidente să fie simple coincidențe sau ele demonstrează faptul că înțelepciunea divină a Misterelor Antice este încă prezentă în lume, servindu-i și acum omenirii așa cum făcuse încă din Antichitate?“, se întreba el.

Amintiți-vă că, în 1764, Anglia interzisese tipărirea bancnotelor coloniale. Acest fapt i-a obligat pe coloniști să pună în vânzare obligațiuni, îndatorându-se la Banca Angliei, și să folosească bancnotele acesteia. Coloniile ar fi suportat bucuros micul impozit pe ceai și alte dări, dacă Anglia nu le-ar fi confiscat banii, acțiune care a creat șomaj și multe nemulțumiri“, scria Benjamin Franklin.

Epperson comenta: „Franklin a recunoscut cauza generatoare a Revoluției ca fiind împotrivirea coloniilor la ideea de a utiliza în schimburile lor comerciale bani împrumutați — fapt ce ar fi generat atât datorii, cât

și inflație, precum și plata unor dobânzi — și nu neacceptarea ideii de « impozitare fără reprezentare », așa cum crede toată lumea." Din nou, aceasta reprezintă o problemă pe care noi, americanii de astăzi, nu se presupune că ar trebui s-o analizăm, și cu atât mai puțin s-o înțelegem.

„Când vorbeau despre cheltuirea banilor și crearea deficitului financiar" explica Griffin, „coloniștii au descoperit faptul că fiecare clădire guvernamentală, construcție de interes public și tun din arsenalul armatei sunt plătite din producția și câștigurile zilnice. Aceste lucruri trebuie construite *astăzi*, cu munca de *astăzi*, iar omul care prestează această muncă, trebuie plătit de asemenea *astăzi*. Este adevărat că plata ***dobânzilor*** la împrumuturile contractate le revine, în parte, generațiilor viitoare, însă ***costul inițial*** este plătit de contemporani. Plata este făcută prin diminuarea valorii unității monetare aflate în circulație și prin pierderea puterii de cumpărare a salariaților" (sublinierea provine din lucrarea originală).

Confruntați cu costurile enorme ale Revoluției Americane, coloniștii au descoperit că tipărirea fără discernământ a bancnotelor nu reprezenta o soluție pe termen lung a problemelor. Într-o încercare disperată de a evita plata dobânzilor aferente împrumuturilor contractate, noile state au început să-și tipărească propriile bancnote, denumite „Continentali". Masa monetară totală aflată în circulație a crescut de la 12 milioane de dolari în 1775 la 425 de milioane de dolari până la sfârșitul anului 1779. În acel an, bancnota de un dolar a Continentalului ajunsese să aibă o valoare mai mică decât un penny.

Cele care au făcut ca aceste probleme financiare să se exacerbeze, ducând, în cele din urmă, la izbucnirea revoluției, au fost societățile secrete. Francmasonii au intrat în componența Comitetelor de Corespondență și a Comitetului numit „Fiii libertății" conduse de către Samuel Adams, care organiza boicoturi împotriva mărfurilor britanice. Actele deliberat violente, cum ar fi Partida de Ceai de la Boston, au fost instigate de membrii Cercului Interior al Lojilor Francmasonice, cu toate că, uneori, chiar și demonstrațiile cele mai pașnice scăpau de sub control.

În vara anului 1765, negustorii bogați din Boston, dintre care mulți erau masoni, au fondat un grup denumit „Cei Nouă Loialiști", care se opunea aplicării Legii engleze a Timbrului Fiscal. Pentru a protesta împotriva ei, acest grup a organizat o procesiune la care au participat peste 2 000 de oameni. Aceștia au mărșăluit până în fața casei funcționarului care tipărea și distribuia timbrele respective și i-au ars efigia. După plecarea instigatorilor inițiali, mulțimea întărâtată a început să distrugă proprietatea statului și pe cea particulară. Au fost organizate patrule înarmate ale cetățenilor pentru menținerea ordinii și chiar și negustorii care alcătuiau grupul celor Nouă Loialiști au denunțat violența mulțimii.

Thomas Paine milita pentru răspândirea idealurilor masonice, ca atunci când ataca dreptul divin al regilor în cartea sa intitulată *Common Sense*. Referindu-se la invadarea Angliei, în 1066, de către normanzii aflaţi sub comanda lui William Cuceritorul, el scria: „Un bastard francez a debarcat cu o bandă de tâlhari înarmaţi, proclamându-se rege al Angliei împotriva voinţei băştinaşilor, faptă care, spusă mai pe şleau, este una meschină, o adevărată ticăloşie. Sigur că Dumnezeu nu are niciun amestec în asta."

A. Ralph Epperson conchidea că masonii au controlat desfăşurarea întregii Revoluţii Americane, în vreme ce William Bramley scria: „Este limpede că existau motive mai profunde care împingeau înainte cauza revoluţionară: rebelii ieşiseră în stradă pentru a instaura o ordine socială absolut nouă... Dacă vom încerca să alcătuim un catalog al personalităţilor participante la Revoluţia Americană, acesta va coincide aproape total cu cel al membrilor Francmasoneriei americane din epoca colonială."

Cea mai mare parte a patrioţilor americani nu au fost niciodată conştienţi de această manipulare ascunsă a cauzei pentru care militau. „Prea puţini dintre aceşti oameni — dacă nu cumva niciunul — cunoşteau adevăratele scopuri ale planului despre care aveau ştiinţă doar liderii Masoneriei", scria Still. „Majoritatea luptătorilor credeau că eforturile lor sunt dedicate pur şi simplu dobândirii independenţei ţării de sub stăpânirea unui tiran. Pentru ei, Masoneria era, aşa cum este şi pentru cei mai mulţi dintre membrii ei de azi, pur şi simplu o organizaţie frăţească ce promovează însuşirea deprinderilor de comunicare şi comportament social, asigurându-le membrilor ei o ocazie de a se întâlni unii cu alţii."

Alte dovezi ale influenţei exercitate de masoni asupra Revoluţiei Americane pot fi găsite în examinarea bancnotei de un dolar, care-l are pe partea din faţă pe masonul George Washington, iar pe verso sunt gravate simbolurile masonice. Găsim acolo o piramidă cu piatra din vârf lipsă, dar încununată de „Ochiul Atotvăzător" — ambele simboluri având o semnificaţie de lungă durată ca simboluri masonice. Tot pe acea parte mai sunt gravate şi expresiile latineşti *Annuit Coeptis* („Un început sub auspicii bune") şi *Novus Ordo Seclorum* („Noua Ordine Mondială").

Charles Thompson, proiectantul Marelui Sigiliu al Americii, era atât francmason, cât şi membru al Societăţii Americane de Filozofie, prezidate de Benjamin Franklin, corespondenţa americană a „Colegiului Invizibil" din Marea Britanie. Potrivit lui Laurence Gardner, „imagistica de pe *Sigiliu* este direct legată de tradiţiile alchimiste moştenite din alegoria vechilor metode terapeutice egiptene. Vulturul, ramura de măslin, săgeţile şi pentagramele reprezintă simbolurile oculte ale contrastelor dintre bine şi rău, bărbat şi femeie, război şi pace, întuneric şi lumină. Pe verso — aşa cum se

repetă pe bancnota de un dolar — este piramida trunchiată, care indică pierderea de către omul modern a Înţelepciunii Vechi, care a fost smulsă şi obligată la clandestinitate de către ierarhia ecleziastică; dar deasupra se află razele de lumină dătătoare de speranţă, cuprinzând « Ochiul Atotvăzător », folosit ca simbol în timpul Revoluţiei Franceze".

Bramley remarca faptul că sigiliul oficial al SUA poartă inscripţia *E Pluribus Unum* („Unul dintre mulţi"), reprezentată iniţial sub forma unei păsări phoenix ce se înalţă din propria cenuşă, un simbol masonic cu origine în vechiul Egipt, însă atât de mulţi oameni au confundat această pasăre cu gâtul lung cu un curcan, încât a fost înlocuită cu Vulturul Pleşuv în 1841.

Având expuse atât de vizibil pe bancnote aceste simboluri a căror origine masonică nu poate fi pusă la îndoială şi ţinând seama de bogăţia de informaţii aflate azi la dispoziţia cercetătorului atent, este limpede că Washington a avut dreptate în pasajul din scrisoarea datată 1782, prin care recunoştea fără echivoc rolul jucat de Francmasoneria Iluminată în istoria timpurie a SUA.

Mulţi scriitori specializaţi în materie de conspiraţie consideră că o anume societate secretă, *Illuminati*, a fost regizorul din umbră al evenimentelor desfăşurate în perioada timpurie a istoriei omenirii. Ea era alcătuită dintr-un grup de persoane suficient de puternice şi de hotărâte, pentru a se putea infiltra în rândurile Francmasoneriei şi a prelua controlul chiar şi asupra activităţii acesteia. Pentru a înţelege mai bine activitatea alunecoşilor şi misterioşilor *Illuminati* („Cei luminaţi"), cititorul trebuie mai întâi să-şi îndrepte atenţia către studiul evenimentelor din istoria Germaniei secolului al XVIII-lea.

ILLUMINATI

Cu toate că ideile promovate de *Illuminati* pot fi urmărite de-a lungul istoriei omenirii, regăsindu-se chiar şi în cele mai timpurii secte, care pretindeau că deţin cunoştinţe ezoterice, ordinul şi-a dezvăluit pentru prima oară existenţa în 1776. La data de 1 mai a acelui an, o zi sărbătorită cu fast de toţi comuniştii din întreaga lume, despre care unii cred că şi-au întemeiat convingerile pornind de la doctrina promovată de către organizaţia *Illuminati*, ramura bavareză a acestei organizaţii a fost fondată de profesorul de drept civil Adam Weishaupt de la Universitatea Ingolstadt.

Din câte se spun, unul dintre co-fondatorii acestei organizaţii ar fi fost Wilhelm de Hesse, patronul lui Mayer Rothschild. Însă ceea ce este cu siguranţă adevărat e faptul că familia Rothschild şi regalitatea germană erau înrudite prin apartenenţa lor la Francmasonerie; biograful familiei

Rothschild, Niall Ferguson, scria că Salomon, fiul lui Mayer, era membru al aceleiaşi loji masonice ca şi contabilul familiei, pe nume Seligmann Geisenheimer.

Deoarece studia pentru a deveni preot iezuit, Weishaupt a fost neîndoielnic înfuriat de interzicerea ordinului de către Papa Clement al XIV-lea. În vreme ce acest edict l-a determinat pe Weishaupt să rupă orice legătură cu biserica, el a rămas fascinat de canoanele teologiei iezuite. A fost, de asemenea, foarte influenţat în decizia lui de un negustor cunoscut doar sub numele de Kolmer, caracterizat de Webster ca fiind „cel mai enigmatic dintre toţi oamenii misterioşi".

Kolmer, suspectat de unii cercetători ca fiind una şi aceeaşi persoană cu Altotas, care era admirat şi menţionat de magicianul Curţii franceze şi revoluţionarul Cagliostro, şi-a dobândit cunoştinţele ezoterice din Egipt şi Persia, trăind mulţi ani în Orientul Mijlociu. Kolmer predica o doctrină secretă bazată pe o formă veche de gnosticism, denumită maniheism, sau mandeenism, care folosea cuvântul *iluminat* înainte de secolul al III-lea.

Din câte se spunea, Kolmer l-a întâlnit pe Cagliostro pe insula Malta, o citadelă a Cavalerilor Templieri, în timpul călătoriei sale către Franţa şi Germania, la începutul anilor '70 din secolul al XVIII-lea. Cagliostro, viitorul revoluţionar francez, s-a implicat apoi în activităţile masoneriei împreună cu renumitul fante veneţian Giovanni Giacomo Casanova, precum şi cu misteriosul conte de Saint-Germain.

Odată ajuns în Germania, Kolmer i-a împărtăşit secretele sale lui Weishaupt, care apoi a avut nevoie de câţiva ani pentru a se hotărî cum să unească toate sistemele oculte în noul său ordin, *Illuminati*. Devoţiunea lui Weishaupt faţă de vechile mistere mesopotamiene este demonstrată şi de faptul că organizaţia lui secretă, *Illuminati*, adoptase calendarul persan.

Ţinând seama de profunda lui cunoaştere a Ordinului Iezuit, este posibil ca Weishaupt să fi preluat numele de *Illuminati* de la un grup secret disident din rândurile iezuiţilor, numit *Alumbrados* („Iluminaţii") din Spania, grup care fost înfiinţat de fondatorul iezuiţilor, spaniolul Ignatius de Loyola. Aceştia predicau o formă de gnosticism, crezând că spiritul uman putea obţine cunoaşterea directă a lui Dumnezeu şi că înfloriturile religiei formale nu erau necesare pentru cei care descopereau „lumina". În aceste condiţii, nu trebuie să ne mire faptul că Inchiziţia Spaniolă a emis edicte succesive de interzicere a activităţii acestui grup în anii 1568, 1574 şi 1623. Weishaupt scria că, odată ce întemeiase organizaţia *Illuminati*, şi el, de asemenea, a avut de înfruntat „duşmănia de moarte a iezuiţilor, la ale căror intrigi a fost totdeauna expus".

În ciuda acestei duşmănii, Weishaupt a creat pentru iniţiaţi o structură piramidală, după modelul iezuit şi francmasonic, în care persoanele importante ocupau primele nouă grade superioare din ierarhia organizaţiei. Colegilor săi din organizaţia *Illuminati*, Weishaupt le era cunoscut sub numele de cod „Spartacus", nume însuşit în onoarea sclavului care a condus o revoltă sângeroasă împotriva romanilor în anul 73 î.Hr.

Potrivit unui articol apărut într-o revistă în anul 1969, organizaţia *Illuminati* a apărut în cadrul sectei musulmane a ismaeliţilor, un grup strâns legat de veneraţii Cavaleri Templieri, care s-ar putea să fi adus idealurile organizaţiei *Illuminati* în Europa cu câteva sute de ani înaintea lui Weishaupt. Autorul articolului spunea că Weishaupt studiase învăţăturile liderului infamei secte musulmane a Asasinilor, numiţi astfel pentru că erau mari consumatori de haşiş, şi că el însuşi ajungea să dobândească „iluminarea" cu ajutorul marijuanei cultivate pe lângă casă. Un vestitor al psihedelicilor ani '60 din secolul XX este sloganul organizaţiei *Illuminati, Ewige Blumenkraft*, ceea ce, în traducere literală, înseamnă „Puterea Eternă a Florilor".

Membrii organizaţiei *Illuminati* erau îndoctrinaţi cu cunoştinţele ezoterice antice şi se opuneau faptului pe care ei îl interpretau a fi tirania exercitată asupra popoarelor de Biserica Catolică şi de guvernele naţionale sprijinite de aceasta. Weishaupt scria: „Omul, în esenţă, nu este rău, el este obligat să devină astfel de către o moralitate arbitrară. El este rău pentru că religia, statul şi exemplele rele îi pervertesc sufletul. Când, în sfârşit, raţiunea va deveni religia oamenilor, atunci va fi rezolvată problema."

Weishaupt pomenea, de asemenea, despre o filozofie care a fost utilizată cu rezultate cumplite de-a lungul anilor de către Hitler şi de mulţi alţi tirani. „Păstraţi secretul nostru. Ţineţi minte că atingerea scopului scuză mijloacele folosite pentru asta şi că înţelepţii ar trebui să folosească, pentru a face binele, toate mijloacele pe care răii le folosesc pentru a face răul." Aşa că, pentru iluminaţi, este acceptabil orice mijloc ce-i ajută să-şi atingă scopurile, indiferent dacă asta înseamnă să mintă, să înşele, să fure, să ucidă sau să declanşeze războaie.

Cheia pentru dobândirea controlului asupra omenirii de către *Illuminati* era secretul. John Robison, profesor la Universitatea din Edinburgh, care era mason şi fusese invitat să se alăture celor din organizaţia *Illuminati* în ultima parte a secolului al XVIII-lea, după ce a investigat îndeaproape activitatea ordinului *Illuminati*, a scris o carte în care-şi exprima concluzia încă din titlu: *Proofs of a Conspiracy Against All the Religions and Governments of Europe Carried on in the Secret Meetings of the Free Masons, Illuminati and Reading Societies* („Dovezile unei conspiraţii împotriva tuturor

religiilor și guvernelor Europei, puse la cale în reuniunile secrete ale Masonilor liberi, Iluminaților și Societăților de Lectură").

În sprijinul afirmațiilor lui, cita pasaje din conținutul scrisorilor adresate de Weishaupt colegilor săi din organizația *Illuminati*. Într-o lucrare a sa din 1794, intitulată *Die neuesten Arbeiten des Spartacus und Philo in dem Illuminaten-Orden*, el declara: „Marea putere a ordinului nostru rezidă în faptul că se păstrează secretul total cu privire la existența sa. Haideți ca nicicând acesta să nu apară în niciun loc cu numele său adevărat, ci întotdeauna să fie acoperit de un alt nume și o altă profesiune. Niciuna nu este mai potrivită pentru asta, decât primele trei grade inferioare ale Francmasoneriei; publicul larg este obișnuit cu existența lor, așteaptă prea puțin de la ele și, prin urmare, le acordă prea puțină atenție. Imediat după asta, forma unei societăți științifice sau literare — ca de exemplu Societatea Thule — este cea mai potrivită pentru atingerea scopului nostru... Prin înființarea unor societăți de lectură și a unor biblioteci de împrumut... putem influența publicul, ducându-l încotro vrem. Într-o manieră asemănătoare, trebuie să încercăm să obținem o influență în toate funcțiile care au un oarecare efect, fie în formarea, fie chiar în dirijarea minții omului."

Weishaupt nu numai că se pregătea să înșele publicul, dar le reamintea conducătorilor importanți din organizația lui faptul că ar trebui să-și ascundă adevăratele intenții de novicii pe care-i conduceau „vorbindu-le de fiecare dată într-alt fel, astfel încât adevăratul scop urmărit de acel lider ar trebui să rămână de nepătruns pentru cei pe care-i conduce".

Webster scria: „Adepții lui Weishaupt erau înscriși în organizație prin cele mai subtile metode de înșelare, fiind conduși către atingerea unui scop ce le era total necunoscut. Acest fapt reprezintă întreaga diferență între societățile secrete cinstite și cele necinstite."

Spre deosebire de anarhiști, care prin activitatea lor doresc să pună capăt oricărei forme de guvernare, Weishaupt și *Illuminati* conduși de el doreau instaurarea unui guvern mondial bazat pe filozofia lor raționalistă, centrată pe om. Este de la sine înțeles că acest guvern mondial ar fi fost condus de ei. „Elevii « Iluminaților » sunt convinși că ordinul din care fac parte va conduce lumea; prin urmare, este de la sine înțeles că fiecare membru al ordinului va deveni un conducător."

În 1777, Weishaupt a contopit genul său de iluminism cu Francmasoneria, după alăturarea lui la Ordinul Lojii Masonice „Theodore Sfătuitorul de Bine" din München. Liderul revoluționar francez și membru al organizației *Illuminati* Mirabeau scria în memoriile sale: „Loja *Theodore Sfătuitorul de Bine* din München, care avea în rândurile ei câțiva bărbați inteligenți și plini de suflet, s-a hotărât să altoiască pe trunchiul său o altă

asociație secretă, care a primit numele de ordin al *Iluminaților*. Au preluat modelul organizatoric al Societății lui Iisus (Iezuiții), în vreme ce-și propuneau atingerea unor scopuri diametral opuse acesteia." Aici a fost locul în care mesajul anticlerical al Francmasoneriei s-a combinat cu unul îndreptat împotriva guvernelor aflate la putere în acel moment. În această lojă francmasonică, Mirabeau și iluminații din jurul său au conceput programul politic propus de revoluționarii Adunării Constituante Franceze doisprezece ani mai târziu.

Filozofia iluminaților a fost răspândită și mai mult (chiar dacă asta s-a petrecut fără voie) de către guvernul bavarez, care s-a năpustit violent asupra ordinului în 1783. Autoritățile considerau că organizația *Illuminati* reprezenta o amenințare directă la adresa ordinii consfințite până în acel moment în stat și au interzis activitatea acesteia. Acțiunea i-a determinat pe mulți membri să fugă din Germania, ceea ce nu a făcut decât să contribuie și mai mult la răspândirea concepțiilor lor. Ordine secrete ale iluminaților au apărut în Franța, Italia, Anglia și chiar în noile ținuturi ale Americii.

Masonul părinte-fondator al Americii și fost președinte Thomas Jefferson scria admirativ: „Weishaupt pare a fi un filantrop entuziast. El crede că scopul lui Iisus Hristos era acela de a promova perfecțiunea caracterului uman. (Weishaupt) propovăduiește iubirea față de Dumnezeu și cea față de aproapele nostru." Fie Jefferson nu avea habar despre conținutul învățăturilor secrete ale organizației *Illuminati*, fie, așa cum susțineau unii dintre contemporanii săi, el însuși era membru al acestei organizații secrete.

Avertismentele împotriva pericolului pe care-l reprezenta organizația *Illuminati* pentru ordinea de drept veneau din mai multe părți. Profesorul Robison, folosind în acest scop chiar propriile documente interne ale ordinului, a arătat limpede că organizația a fost creată pentru „scopul expres al desființării tuturor instituțiilor religioase și al răsturnării tuturor guvernelor din Europa".

Însă, în lucrările lui, Weishaupt făcea cunoscută o altă dimensiune a acestui scop de organizare a unor revolte politico-religioase, una care ar putea reprezenta motivația fundamentală a existenței societăților secrete din toate timpurile: dorința de dobândire a puterii cu orice preț. „Oare vă dați seama suficient de mult de ceea ce înseamnă să conduceți — să *conduceți* într-o societate secretă?", scria el. „Nu numai asupra păturilor mai mult sau mai puțin importante ale populației, ci și asupra celor mai buni dintre oameni, asupra oamenilor de toate rangurile, naționalitățile și religiile, să conduceți fără existența unei forțe externe, să-i uniți în mod indisolubil, să le inspirați un singur spirit și suflet, lor, oamenilor care se află răspândiți în toate părțile lumii?"

Weishaupt a dobândit el însuşi o asemenea putere, creând o structură piramidală de comandă, ce era atât de sigură şi de bine pusă la punct, încât nimeni nu ştia că el era liderul organizaţiei *Illuminati*, până când autorităţile bavareze nu au capturat documentele interne ale grupului. În ele, Weishaupt descria astfel organizaţia: „Sub comanda mea imediată se află doi subordonaţi, cărora le împărtăşesc toate planurile şi idealurile mele şi, la rândul lor, fiecare dintre cei doi au în subordinea imediată alţi doi, cu care procedează la fel... şi tot aşa. Astfel, pot pune în mişcare o mie de oameni, făcându-i să intre în luptă în cel mai simplu mod posibil, şi acesta este modul în care o persoană trebuie să împartă ordine, acţionând asupra politicii, încercând s-o influenţeze în scopul dorit de ea."

Prin 1790, organizaţia *Illuminati* părea să se fi destrămat de la sine, însă mulţi membri ai săi părăsiseră, pur şi simplu, Germania, fugind în alte ţări, dar rămânând loiali idealurilor grupului din care făceau parte. Guvernul bavarez a căutat să-i avertizeze pe liderii celorlalte ţări despre pericolul reprezentat de organizaţia *Illuminati*. Funcţionarii au strâns toate documentele aparţinând organizaţiei şi le-au reunit într-o publicaţie, intitulată *Original Writings of the Order of the Illuminati*, pe care le-au distribuit-o celorlalte guverne europene, însă avertismentele lor nu au fost luate în seamă.

„Extravaganţa complotului organizat (de către *Illuminati*)... făcea ca el să pară de necrezut, iar conducătorii Europei, refuzând să ia în serios ameninţarea, au ignorat-o", scria Webster. Mulţi cercetători susţin că această atitudine de neîncredere a ajutat chiar şi la protejarea urmaşilor *Illuminati*-lor din epoca contemporană.

Pentru membrii acestei organizaţii, a fost destul de uşor să scape printre ochiurile plasei întinse de autorităţile bavareze pentru capturarea lor, la sfârşitul anilor '80 din secolul al XVIII-lea. Pentru asta, ei nu au făcut decât să intre într-o şi mai profundă clandestinitate decât până atunci, deoarece se contopiseră cu succes cu francmasoneria europeană la începutul acelui deceniu.

Istoricul masonic Waite a încercat să facă o diferenţă între Francmasonerie şi *Illuminati*, scriind: „Legătura dintre *Illuminati* şi Masoneria mai veche a constat, pur şi simplu, în faptul că aceştia au adoptat unele dintre gradele sale, obligându-le să le slujească interesele."

În ciuda încercării lui Waite de a face această distincţie între cele două instituţii, s-a consemnat că grupul lui Weishaupt încheiase o alianţă mai timpurie cu „Ordinul Respectării Stricte a Regulilor", aparţinând Francmasoneriei din Frankfurt, Germania. Acesta se baza, la rândul lui, pe structura unui grup rozicrucian mai vechi, denumit „Ordinul Crucii de Aur şi al Crucii Trandafirului".

Unul dintre membrii marcanţi ai „Ordinului Respectării Stricte a Regulilor“ era baronul Adolph Franz Friedrich Ludwig von Knigge din Hanovra. Cu toate că el însuşi propunea de mult organizarea de reforme în cadrul Masoneriei, odată ce a descoperit puterea organizaţiei *Illuminati*, Knigge s-a alăturat acesteia cu trup şi suflet.

Deşi Weishaupt nu a fost prezent, Knigge i-a reprezentat pe cei din organizaţia *Illuminati* la Convenţia Masonică din localitatea Wilhelmsbad, in Hesse, reunită la 16 iulie 1782, sub preşedinţia ducelui de Brunswick, şi la care participau reprezentanţii lojilor masonice din toată Europa. Conducând delegaţia organizaţiei *Illuminati* sub numele conspirativ „Philo“, Knigge „a realizat un fel de căsătorie între gradele superioare ale Masoneriei şi acelea ale organizaţiei *Illuminati*“, scria Waite. Cu toate că, mai târziu, Knigge şi Weishaupt s-au certat, despărţindu-se, baronul a jucat un rol foarte important în contopirea organizaţiei *Illuminati* cu gradele superioare ale Francmasoneriei.

Potrivit spuselor lui Webster, Knigge, „care călătorise în toată Germania, autoproclamându-se reformator al Francmasoneriei, s-a prezentat la Wilhelmsbad, beneficiind de toată autoritatea din partea lui Weishaupt, şi a reuşit să înscrie în organizaţia sa un număr mare de magistraţi, savanţi, clerici, miniştri de stat, ceea ce a făcut ca organizaţia *Illuminati* să dobândească un control total asupra acestei reuniuni“.

În acelaşi an în care s-a organizat Congresul de la Wilhelmsbad, potrivit lui Still, „sediul Francmasoneriei Iluminate a fost mutat la Frankfurt, citadela financiară a Germaniei şi oraşul de baştină al familiei Rothschild. Acum a fost prima oară când evreii au fost admişi în ordin, până atunci fiind acceptaţi doar într-o diviziune a ordinului, denumită « Micul şi Constantul Sanhedrin al Europei »“.

În lucrarea lui intitulată *Jews and Freemasonry in Europe*, Jacob Katz scria că, printre fondatorii Lojii Masonice din Frankfurt, se găseau rabinul-şef al oraşului, Zvi Hirsch, funcţionarul-şef al familiei Rothschild, Sigismund Geisenheimer, şi toţi bancherii importanţi din Frankfurt, inclusiv membrii familiei Rothschild, care mai târziu aveau să-l finanţeze pe Cecil Rhodes şi societăţile secrete întemeiate de el.

Cu toate că Ordinul Respectării Stricte a Regulilor a dispărut oficial după Convenţia de la Wilhelmsbad, autorii Lynn Picknett şi Clive Prince susţineau că Ritul Scoţian Rectificat recunoştea că nu era decât continuatorul Ordinului Respectării Stricte a Regulilor, sub un alt nume. Ideea conform căreia acest ordin, care susţinea că, prin intermediul Ordinului Cavalerilor Templieri, era descendentul direct al Misterelor Antice, şi-a schimbat pur şi simplu numele pentru a se camufla este confirmată de faptul

că președintele Congresului de la Wilhelmsbad, ducele de Brunswick, „unul dintre cei mai activi și influenți francmasoni din epoca lui", era membru al Ordinului Respectării Stricte a Regulilor. În plus, potrivit spuselor lui Waite, „s-ar părea că putem identifica genealogia [Ordinului Respectării Stricte a Regulilor], practic fără excepție, fiecare personalitate marcantă care avea legătură cu Francmasoneria franceză, fără a mai vorbi de cea germană". Waite recunoștea că, după încheierea Convenției de la Wilhelmsbad, Ordinul Respectării Stricte a Regulilor fusese „transformat" în alte rituri și „Grade Ascunse".

Odată cu rezolvarea unor probleme hotărâtoare și cu ascunderea în siguranță a membrilor organizației *Illuminati* în rândurile Francmasoneriei, Congresul de la Wilhelmsbad s-a dovedit a fi un punct de cotitură pentru istoria acestui ordin. Cu toate că participanții la congres fuseseră puși să jure că vor păstra secretul cu privire la desfășurarea dezbaterilor și la hotărârile luate, contele de Virieu scria mai târziu, într-o biografie, următoarele: „Conspirația care se țese aici este atât de bine gândită, încât atât Monarhiei, cât și Bisericii le va fi imposibil să scape de consecințele ei."

„Pornind de la Loja din Frankfurt, planul uriaș privitor la organizarea revoluției mondiale a fost continuat", scria Still. „Faptele dovedesc că *Illuminati* și organizația aservită ei, Masoneria, constituiau o societate secretă în cadrul alteia, la fel de secretă."

Iluminismul promovat de Weishaupt reprezenta manifestarea publică a unei lupte vechi de secole, dintre dogmele religioase organizate și un umanism bazat pe cunoștințe ezoterice antice, atât de natură teologică, cât și laică. Deținerea unor asemenea cunoștințe impunea păstrarea unui secret total, din cauza atacurilor neobosite la care erau supuși inițiații atât din partea Bisericii, cât și din partea monarhiilor. Dar acolo unde multe secte gnostice vechi avansau credințe și valori oneste, Weishaupt avea de oferit un plan propriu, cinic și distrugător.

Webster scria: „Weishaupt... știa să ia de la fiecare asociație, prezentă sau trecută, părțile de care avea nevoie și să le îmbine într-un sistem funcțional de o eficiență înspăimântătoare... Doctrinele dezintegratoare ale gnosticismului și maniheismului, metodele Ismaeliților și ale Asasinilor, disciplina iezuiților și a templierilor, spiritul de organizare și discreția Francmasoneriei, filozofia lui Machiavelli, misterul rozicrucienilor — el știa cum să înscrie în organizație atât elementele cele mai folositoare din organizațiile existente, cât și persoane izolate, și să le facă să adere la scopurile lui."

Luând în considerare ceea ce realizase de unul singur acest profesor german în secolul al XVIII-lea, înțelegem de ce recentele scrieri ale autorilor contemporani în materie de conspirație reflectă îngrijorarea față de ceea ce

ar putea realiza o versiune modernă a organizației *Illuminati*, înarmată cu binefacerile tehnologiei moderne și cu capacitatea de a influența mass-media.

Mulți cercetători contemporani cred că organizația *Illuminati* mai există încă și că scopurile ei sunt, nici mai mult, nici mai puțin, decât acelea de a aboli toate formele de guvernământ, proprietatea privată, dreptul de moștenire, naționalismul, familia, formele organizate de manifestare religioasă. Această credință se datorează parțial ideii că mult-denunțata carte *Protocoalele înțelepților Sionului* — care a fost folosită pe scară largă încă de la publicarea sa, în 1864, pentru justificarea apariției și perpetuării antisemitismului — era de fapt un document elaborat de *Illuminati*, căruia i se adăugaseră elemente antisemite în scopuri de dezinformare.

„Cu toate că organizația *Illuminati* și-a estompat prezența, ieșind din conul de atenție al opiniei publice, mașinăria monolitică pusă în mișcare de Weishaupt s-ar putea să existe chiar și astăzi", comenta Still. „Cu siguranță, scopurile și metodele de funcționare ale organizației există încă și nu are prea mare importanță dacă numele de *Illuminati* mai există încă sau nu."

FRANCMASONERIA

Legătura permanentă dintre societățile secrete moderne și cele antice a fost Francmasoneria, care a existat ca o forță formidabilă cu mult înainte ca anumite loji ale sale să se fi lăsat contaminate de „iluminism".

În ultima parte a Evului Mediu, atunci când orice opoziție față de învățăturile Sfintei Biserici Romane Universale (Catolice) era suprimată brutal, printre singurele grupuri organizate care se puteau deplasa liber prin toată Europa erau și breslele zidarilor, care întrețineau săli de întâlnire sau „loji" în fiecare oraș important.

Zidarii, ale căror cunoștințe de arhitectură își aveau originea în vechiul Egipt, jucau un rol foarte important în construirea bisericilor și catedralelor europene. Ei erau descendenții direcți ai breslelor de pietrari, care existau atât în Egipt, cât și în Grecia Antică și care, în exercitarea meșteșugului lor, utilizau tehnici ezoterice de construcție, ale căror secrete le fuseseră transmise din tată în fiu, prin intermediul anumitor secte și școli de descifrare a misterelor, unele dintre aceste tehnici de construcție continuând să-i uluiască până și pe constructorii din epoca modernă.

Potrivit lucrării *The New Encyclopaedia Britannica*, Francmasoneria este cea mai vastă societate secretă din lume, răspândindu-se mai cu seamă datorită extinderii Imperiului Britanic, în secolul al XIX-lea. S-au înființat loji masonice chiar și în China, sub auspiciile Marii Loji a Angliei, începând din 1788. Rău-famata societate chineză cunoscută sub denumirea de Triade

a apărut ca un Ordin Masonic, împreună cu cel numit Ordinul Zvasticii, potrivit autorului lucrării *A New Encyclopaedia of Freemasonry*. Aceşti masoni chinezi aveau rituri identice, purtau simboluri similare, ca bijuterii şi şorţuri de piele. Se refereau la zeitatea pe care o venerau, denumind-o „Primul Constructor".

Sunt câteva organizaţii care, deşi nu aparţin oficial Masoneriei, îşi au originile în aceasta. Printre acestea se numără organizaţii obşteşti sau „de petrecere a timpului liber", cum ar fi: Vechiul Ordin Arab al Nobililor Închinători la Altarul Mistic (Altariştii) şi Ordinele Stelei Răsăritului, De-Molay, Constructorii şi Curcubeul. Aceste grupuri sunt compuse mai cu seamă din americani, deoarece masonilor britanici li se interzice în mod expres să se alăture unor astfel de filiale.

Conform ziaristului George Johnson, „încă de la începuturi, Masoneria s-a înconjurat de o aură mistică. Membrii săi aveau o putere care se baza nu pe autoritatea regală sau ecleziastică, ci pe cunoaştere, nu numai în privinţa cioplirii pietrei şi a zidirii ei cu mortar, ci şi pe cunoaşterea misterelor geometrilor din Grecia Antică". Posedând deja anumite cunoştinţe ezoterice sau secrete, masonii erau un vehicul ideal pentru răspândirea în secret a învăţăturilor anticlericale.

Cel mai renumit dintre simbolurile masonice, litera „G", scrisă în interiorul unui pătrat şi al unui compas, reprezintă, de fapt, prescurtarea cuvântului *geometrie*, potrivit spuselor istoricului mason Albert Mackey, care adăuga că masonii au fost învăţaţi că „masoneria şi geometria sunt sinonime" şi că „simbolurile geometrice care se găsesc în ritualurile Francmasoneriei moderne pot fi considerate rămăşiţele secretelor geometrice cunoscute de masonii Evului Mediu, despre care acum se crede că s-au pierdut". Geometria ocultă, denumită uneori „geometrie sacră", foloseşte de mult timp simboluri geometrice, ca de exemplu cercul, triunghiul, pentagrama etc., pentru ilustrarea unor idei metafizice şi filozofice.

Christopher Knight şi Robert Lomas au dat o interpretare interesantă bine-cunoscutului simbol masonic al pătratului şi compasului. Ei susţin că a apărut ca o formă stilizată a vechiului simbol ce reprezintă puterea unui rege: o piramidă a cărei bază reprezenta puterea terestră, peste care era gravată o piramidă întoarsă, ce reprezenta puterea cerească a preotului. Aceste piramide ale puterii creează, prin alăturare, simbolul ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de „Steaua lui David". „Acest simbol a fost folosit pentru prima oară pe scară largă atunci când a apărut pe un mare număr de biserici creştine în Evul Mediu, iar cele mai timpurii exemple de folosire a acestuia, spre uimirea noastră, le-am găsit pe clădirile ridicate de Cavalerii Templieri. Utilizarea sa în sinagogi a apărut mult mai târziu", scriau cei doi autori.

Una dintre tradiţiile masonice susţinea că Avraam, patriarhul evreilor, le-a predat egiptenilor învăţături speciale înainte de Potop. Mai târziu, aceste învăţături (despre care se spunea că ar fi reprezentat opera legendarului Hermes Trismegistus) au fost adunate într-un volum de filozoful grec Euclid, care le-a studiat sub numele de *geometrie*. Mai întâi grecii, apoi şi romanii au numit această disciplină *arhitectură*.

Criticii Francmasoneriei susţin că proeminenta literă „G" reprezintă, de fapt, prescurtarea cuvântului *gnosticism*, un concept filozofic promovat de adepţii sectelor gnostice, cum ar fi, de pildă, Alumbrados, sectă interzisă de Biserica timpurie.

Autorităţile nu pot cădea de acord asupra originii reale a Francmasoneriei, dar recunosc în bloc faptul că ea este mai veche decât Egiptul Antic. Legendele masonice plasează formarea organizaţiei în vremea construirii Turnului Babel şi în cea a construirii Templului din Ierusalim de către regele Solomon, despre care se pomeneşte în Biblie.

În secolul al XIX-lea, Mackey afirma că masonii din epoca medievală preluaseră atât cunoştinţele în materie de construcţii, cât şi modelul de organizare de la „Arhitecţii Lombardiei". Această breaslă din nordul Italiei a fost prima ai cărei membri şi-au asumat numele de „Francmasoni", care a devenit prescurtarea pentru „ordinul frăţesc al cioplitorilor în piatră liberi şi recunoscuţi ca atare". Termenul de „recunoscuţi ca atare" era folosit în cazul membrilor intraţi mai târziu în cadrul ordinului, care nu aveau nicio legătură cu întemeietorii acestuia, ce fuseseră cioplitori în piatră. O lucrare de alchimie în care se pomeneşte în mod expres termenul *francmason* poate fi datată în 1450.

Alţi cercetători masoni susţin că apariţia ordinului poate fi datată istoric în perioada Romei Antice, când exista *Collegium Fabrorum* sau Colegiul Muncitorilor, un grup de constructori şi arhitecţi, care a devenit un prototip pentru organizarea breslelor de mai târziu. Majoritatea scriitorilor plasează apariţia secretelor masonice în epoca existenţei acelor preoţi-războinici-eroi ai cruciadelor, Cavalerii Templieri. Un scriitor din secolul al XVIII-lea susţinea că Francmasoneria modernă a fost întemeiată de către Godefroy de Bouillon, liderul Primei Cruciade, care a cucerit Ierusalimul şi despre care se mai spune că ar fi întemeietorul misterioasei Stăreţii a Sionului.

Secretele privitoare la originea Francmasoneriei au fost păstrate cu străşnicie, în ciuda publicării multor cărţi şi articole referitoare la acest subiect. Walter Leslie Wilmshurst, un mason de seamă şi autor al lucrării *The Meaning of Masonry*, scria: „Adevărata istorie secretă a apariţiei masoneriei nu a fost făcută publică nici în rândurile organizaţiei înseşi." Mulţi cercetători cred chiar că majoritatea masonilor au pierdut din vedere

adevărata origine și scopul organizației. „Tabloul de ansamblu al masoneriei este acela al unei organizații care și-a pierdut înțelesul originar", scriau autorii lucrării *The Templar Revelation*.

Această opinie a fost însușită de autorii masoni ai lucrării *The Hiram Key*, Knight și Lomas, care scriau: „Nu numai că originile Francmasoneriei nu mai sunt de mult cunoscute, dar se recunoaște faptul că « adevăratele secrete » ale ordinului au fost pierdute, ceea ce ne determină să folosim « false secrete » în locul lor în cadrul ceremoniilor masonice..."

Totuși, după un studiu exhaustiv efectuat asupra activității Cavalerilor Templieri, aceiași autori conchideau: „Acum putem fi siguri, fără umbră de îndoială, că locul de început al Francmasoneriei l-a reprezentat construirea Capelei de la Rosslyn la mijlocul secolului al XV-lea. Această capelă din localitatea Rosslyn de lângă Edinburgh, din Scoția, a fost construită de familia Saint-Clair, foarte apropiată de fondatorii Ordinului Cavalerilor Templieri. William Saint-Clair de Rosslyn a devenit primul Mare Maestru al Francmasoneriei Scoțiene, iar Catherine de Saint-Clair a fost căsătorită cu primul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri.

Cea mai mare parte a confuziei referitoare la datele privind înființarea și dezvoltarea Francmasoneriei provine din epoca în care s-a produs schisma dintre Biserica Romano-Catolică și cea Protestantă Anglicană, epocă în care multe registre masonice s-au pierdut. Conflictele și revoluțiile și-au luat tributul, punându-și amprenta asupra bibliotecilor masonice din toate țările.

Când a întrerupt relațiile cu Roma, regele Henric al VIII-lea nu numai că a întrerupt programul de construire de biserici catolice în Anglia, provocând apariția pe scară largă a șomerilor din rândurile zidarilor, dar a și jefuit bunurile acestora, sub pretextul încasării unor impozite sau tributuri ce i-ar fi fost datorate de breasla respectivă. Pentru a putea supraviețui, lojile au început să accepte membri și din rândul altor categorii sociale, care nu aveau nimic de-a face cu această meserie. Acești intruși, negustori, moșieri etc. — dintre care mulți proveneau din rândurile templierilor — au devenit cunoscuți sub numele de „masoni speculanți". Au îmbrățișat o doctrină mistică și ezoterică ce avea la bază tradiții existente încă dinainte de apariția Francmasoneriei și aduse în rândurile ordinului de membrii Cavalerilor Templieri, care au devenit masoni pentru a scăpa de persecuțiile la care-i supunea Biserica.

Prin epoca în care patru loji londoneze au format o Mare Lojă Unită, în *1717*, Francmasoneria *speculativă* ajunsese *să-i domine complet* pe întemeietorii acestei organizații, zidarii sau „Masonii Lucrători". Francmasoneria și-a dobândit cunoștințele ezoterice mai ales de la masonii speculanți.

Webster afirma: „Originile Francmasoneriei nu pot fi identificate din nicio sursă sigură, dar ordinul a apărut dintr-o combinaţie de tradiţii care au evoluat şi s-au contopit într-o perioadă mai lungă. Astfel, Masoneria Lucrătoare ar fi putut proveni din Colegiile Romane prin intermediul zidarilor din Evul Mediu, în vreme ce Masoneria Speculativă ar fi putut proveni din rândurile patriarhilor [ebraici] şi din misterele păgânilor. Dar sursa de inspiraţie ce nu poate fi negată este Cabala evreiască... Cert este că, atunci când au fost concepute ritualul şi statutele Masoneriei, în 1717, cu toate că ele au reţinut anumite fragmente ale vechilor doctrine egiptene şi pitagoreice, versiunea iudaică a tradiţiilor secrete a fost cea aleasă de fondatorii Marii Loji, pentru ca, pornindu-se de la ea, să-şi construiască propriul sistem."

Francmasoneria a continuat să-şi lărgească tot mai mult rândurile. În 1720, au fost înfiinţate loji masonice în Franţa, sub auspiciile Marii Loji Unite din Anglia. Acestea au format o Mare Lojă la Paris, în 1735. Erau diferite de Lojile Scoţiene, care fuseseră formate după ce regele Carol I Stuart fugise din Anglia. Tensiunile dintre cele două ramuri ale Masoneriei Franceze s-au accentuat în 1746, odată cu exilarea din Anglia a lui Charles Edward, poreclit „Scumpul prinţ Charlie" Stuart, sau „Tânărul Pretendent" şi a susţinătorilor lui, care au încurajat folosirea ordinului în scopuri politice.

În această epocă i-a devenit cunoscută publicului larg adevărata origine a Francmasoneriei. În 1737, profesorul fiilor prinţului Charles Edward şi, totodată, membru al Societăţii Regale, Andrew Michael Ramsey a rostit un discurs în faţa francmasonilor din Paris. Acesta a devenit cunoscut drept „Cuvântarea lui Ramsey", în care declara: „Ordinul nostru a format o uniune de nedespărţit cu Cavalerii Sf. Ioan de la Ierusalim", un ordin foarte apropiat de cel al Cavalerilor Templieri. Ramsey mai spunea şi că Francmasoneria era legată de şcolile antice de descifrare a misterelor, patronate de zeiţa greacă Diana şi de cea egipteană Isis.

Masonul german baronul Karl Gottlieb von Hund devenise membru al Lojii din Frankfurt şi, în 1751, întemeiase aici o filială a Ritului Scoţian, denumită „Ordinul Respectării Stricte a Regulilor"; după rostirea jurământului ce prevedea supunerea necondiţionată faţă de ordinele unor superiori misterioşi şi „nevăzuţi". Aşa cum am descris pe parcursul volumului, ordinul a sfârşit prin fuziunea dintre *Illuminati* şi Francmasoneria germană, în timpul Congresului de la Wilhelmsbad.

Hund a recunoscut că ducea mai departe tradiţiile Cavalerilor Templieri, care fuseseră obligaţi să se autoexileze în Scoţia, la începutul secolului al XIV-lea. Membrii acestui ordin s-au autoproclamat „Cavaleri ai Templului". Mai pretindea şi că ar transpune în viaţă ordinele unor „superiori

necunoscuți", ale căror identitate sau loc de reședință nu erau niciodată precizate. În vreme ce au fost unii care au pretins că acești „superiori" nu erau oameni, majoritatea cercetătorilor cred că ei erau probabil susținătorii iacobiți ai Stuarților, care au murit ori și-au pierdut credința după înfrângerea Tânărului Pretendent.

Acești superiori i-au dat lui Hund o listă cu numele unor persoane, presupuși Mari Maeștri ai Ordinului Cavalerilor Templieri, despre care se credea că dispăruse la mijlocul secolului al XIV-lea. O listă aproape identică, descoperită recent, a fost legată de misterioasa Stăreție a Sionului, organizație cu sediul în Rennes-le-Château din sudul Franței, prin intermediul unui istoric austriac, Leo Schidlof, despre care se spune că ar fi fost autorul arborilor genealogici intitulați *Dosarele Secrete*. „În afară de ortografia unui singur prenume, lista publicată de Hund era aproape identică cu aceea din *Dosarele Secrete*. Pe scurt, Hund obținuse, nu știm cum, o listă cu numele Marilor Maeștri ai Ordinului Cavalerilor Templieri, care era mai exactă decât cele cunoscute la acea vreme", scriau autorii lucrării *Holy Blood, Holy Grail*. Ei considerau că acest element confirma credința conform căreia atât Stăreția Sionului, cât și francmasonul Hund erau legați direct și indisolubil de Cavalerii Templieri.

După mulți ani de ciocniri cu Biserica Romano-Catolică, francmasonii englezi, aflați acum sub jurisdicția Bisericii Anglicane, au anunțat, în 1723, că organizația lor va accepta de atunci încolo în rândurile sale persoane aparținând tuturor confesiunilor religioase. Azi, se estimează că pe tot globul există circa 6 milioane de masoni activi, organizați în aproape 100 000 de loji.

Francmasoneria este organizată în trei loji fundamentale: Loja Albastră, care reprezintă pasul de început al oricărui novice și care, la rândul ei, este subîmpărțită în trei grade: Ritul de York, care, la rândul lui, se compune din încă zece grade, și Ritul Scoțian, care are un total de 32 de grade de inițiere a membrilor. Cel de al 33-lea grad, la care se accede numai pe bază de invitații, reprezintă capul omenesc, care se găsește deasupra celor 33 de vertebre ale coloanei vertebrale. Acesta reprezintă cel mai înalt grad al Masoneriei, cunoscut publicului larg.

Cea mai mare parte a membrilor privesc afilierea lor la Francmasonerie ca fiind foarte puțin diferită de intrarea în Clubul Leilor, sau în cel al Optimiștilor, ori în Camera de Comerț. Și, dacă privim lucrurile din punctul lor de vedere, este perfect adevărat. Chiar și literatura de proveniență masonică recunoaște faptul că numai acelora dintre inițiați care progresează dincolo de cel de-al 33-lea grad li se dezvăluie adevăratele scopuri și secrete ale grupului din care fac parte.

Existenţa acestei ierarhii este recunoscută deschis de autorii masoni. „A existat întotdeauna o doctrină externă elementară şi populară, folosită pentru instruirea membrilor care nu sunt pregătiţi să primească o cunoaştere mai profundă", scria masonul Wilmshurst. „Întotdeauna a existat o doctrină interioară avansată, alcătuită din cunoştinţe cu caracter mai secret, care le-a fost rezervată minţilor mai « coapte », în tainele căreia erau iniţiaţi doar candidaţii experţi şi bine pregătiţi, care se ofereau voluntar să participe la studiul său; numai aceştia erau iniţiaţi."

Masonul de grad 33 Manly P. Hall scria: „Francmasoneria reprezintă o frăţie în frăţie, o organizaţie exterioară ce ascunde în rândurile ei o frăţie interioară a celor aleşi... Prima parte este vizibilă, cealaltă nu este vizibilă. Societatea vizibilă este o camaraderie splendidă, alcătuită din persoane « libere şi acceptate », care s-au reunit pentru a se dedica promovării unor cauze etice, educaţionale, fraterne, patriotice şi umanitare. Societatea invizibilă este o frăţie secretă şi mai nobilă, ai cărei membri se dedică trup şi suflet slujirii unui *arcanum arcandrum*, adică unui secret sacru."

Cunoscutul mason din secolul al XIX-lea Albert Pike recunoştea faptul că Francmasoneria are „două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoaşterea sa fiind rezervată doar Maeştrilor, iar cealaltă este publică..." Fostul arhivar al Filialei Provinciale a Lojii Marelui Orient, Wilmshurst, confirma faptul că „primul stadiu sau gradele iniţiale ale Masoneriei sunt preocupate doar să aducă la cunoştinţa membrilor valorile aparente ale doctrinei noastre" şi că „dincolo de acest stadiu, mă tem că cei mai mulţi dintre masoni nu trec niciodată".

Chiar şi mulţi masoni de rang înalt nu sunt lăsaţi nicicând să pătrundă în cercul interior al cunoaşterii. În memoriile lui, renumitul francmason Casanova scria: „Chiar şi cei ce au ocupat Scaunul Maestrului — Mason — s-ar putea să nu cunoască încă Misterele Masoneriei."

Epperson făcea interesanta observaţie că orice mason va nega cu tărie existenţa unui cerc interior şi a altuia exterior ale ordinului, pentru că „masonul « de condiţie medie »" nu are, într-adevăr, habar despre existenţa acestui sistem, în vreme ce „Masonul Luminat" este obligat să nu dezvăluie nicicând existenţa acestor lucruri. „Existenţa acestui al doilea strat al organizaţiei este protejată de depunerea unui jurământ de păstrare a secretului, lucru care înseamnă că, dacă eşti unul dintre cei care ştiu aceste lucruri, depunerea jurământului te obligă să nu spui nimănui despre conţinutul lor."

Structura de putere a ordinului le-a provocat, de asemenea, îngrijorări multor cercetători. Icke scria: „Francmasoneria mondială este o piramidă a manipulării. Structura piramidală îi permite elitei (adică celor câteva persoane aflate în fruntea Francmasoneriei) să deţină controlul asupra

majorității membrilor organizației, înșelându-i în privința scopurilor reale și neinformându-i corect atât despre cele ce se petrec în interiorul acesteia, cât și în lume.

Această dezinformare a fost realizată răspândind atât în rândurile novicilor masoni, cât și ale publicului care punea întrebări în legătură cu această organizație o cantitate atât de mare de informații confuze și contradictorii, de tradiții și povești, încât chiar și cercetătorii masoni nu pot fi întotdeauna de acord în legătură cu diverse probleme din sânul acestei organizații. Mackey recunoaște că dosarele Masoneriei sunt „pline de inexactități istorice, de anacronisme și chiar de absurdități".

Există motive pentru această stare de confuzie. Wilmshurst nota: „Dezvoltarea (Francmasoneriei) s-a sincronizat cu scăderea interesului față de religia tradițională și rugăciunea în biserică." „Principiile simple de credință și idealurile umanitare ale Francmasoneriei iau, în cazul unor persoane, locul teologiei clasice din bisericile diverselor confesiuni religioase."

Cu toate că liderii săi neagă faptul că Francmasoneria ar fi o religie, totuși, ea a constituit pentru unii un înlocuitor al acesteia. De aceea, nu ne miră faptul că a trebuit să fie circumspectă cu privire la răspândirea învățăturilor sale. De când e lumea, oricine răspândea idei despre care se credea că sunt sacrilegii sau blasfemii risca să fie supus unor cenzurări severe din rândul comunității în care trăia, fiind rănit sau chiar omorât.

Wilmshurst spunea că, dacă o persoană caută să dobândească lumina „sub forma întăririi conștiinței de sine și a creșterii capacităților paranormale... trebuie să fie pregătită să se dezbare de toate prejudecățile și modelele de gândire avute până atunci și, cu o slăbiciune și blândețe asemănătoare cu acelea ale unui copil, să fie pregătită să-și « deschidă » mintea, pentru a primi niște adevăruri noi și poate șocante pentru ea..."

Referindu-se la înțelesurile Francmasoneriei și caracterizându-le ca fiind „învăluite în mister" și „criptice", el scria: „Acestea reprezintă un subiect de cele mai multe ori neabordat care, prin urmare, rămâne în cea mai mare parte necunoscut membrilor săi, cu excepția celor foarte puțini care-l studiază în particular..."

Totuși, Wilmshurst ne dădea câteva indicii despre istoria ascunsă a Francmasoneriei atunci când scria despre o „Epocă de Aur", o perioadă în care „oamenii comunicau conștient cu lumea nevăzută, fiind păstoriți, învățați și ghidați de « zei »..." El remarca faptul că omenirea a rătăcit drumul după o „cădere" generată de încercarea oamenilor de a dobândi aceleași cunoștințe ca și creatorii lor, o idee comparabilă cu cea biblică a alungării din Rai.

Conform spuselor lui Wilmshurst, care scria în 1927 că această „cădere" a omenirii nu s-a datorat vreunui păcat individual anume, „unor slăbiciuni sau defecte ale sufletului colectiv al rasei de oameni din care făcea parte Adam", astfel încât, în cadrul „consiliilor divine", s-a hotărât că „omenirea ar trebui să fie răscumpărată și readusă în starea sa pură dinaintea căderii în păcat", un proces a cărui desfășurare cerea „trecerea unei perioade îndelungate". Această restaurare avea nevoie să beneficieze și de „asistență calificată, științifică" din partea acelor „« zei » și îngeri păzitori ai rasei moștenitoare, despre a căror existență vorbesc toate tradițiile antice și scrierile sacre".

Masonul Manly P. Hall demonstra că Wilmshurst nu se exprima alegoric: „În trecutul îndepărtat, zeii mergeau pe pământ alături de oameni, alegându-i dintre fiii oamenilor pe cei mai înțelepți și pe cei mai devotați dintre ei pentru a-i sluji.

În grija acestor fii ai oamenilor special hirotoniți și « iluminați », ei au lăsat cheile marii lor înțelepciuni... I-au hirotonit pe aceștia, numindu-i pe unii dintre ei preoți sau mediatori între ei înșiși — zeii — și acea umanitate care nu dobândise încă « ochii » care să-i permită să privească în față Adevărul și să rămână după aceea în viață... Acești « iluminați » au întemeiat ceea ce noi cunoaștem azi ca fiind « Misterele Antice »."

Așadar, unul dintre secretele masonice cel mai bine tăinuite se referă la conștientizarea membrilor gradelor superioare ale Francmasoneriei privind existența „zeilor" din perioada preistorică, care și-au lăsat cunoștințele în păstrarea anumitor indivizi, pe care astfel i-au „iluminat". Aceste cunoștințe s-au transmis de la o generație la alta, prin intermediul Școlilor Antice de Descifrare a Misterelor, ajungând la cunoștința fondatorilor religiilor iudaică și creștină, ale căror tradiții au fost însușite de Cavalerii Templieri și aduse la cunoștința membrilor cercurilor interioare ale Francmasoneriei moderne.

Trecerea de la societățile secrete antice la organizațiile secrete mai moderne a fost întărită de introducerea Francmasoneriei „iluminate" la sfârșitul secolului al XVIII-lea, organizație care era ea însăși o îmbinare a legendelor ezoterice mai vechi cu tradițiile cabalistice. Aceste secrete continuă să zacă ascunse în cercul interior al Francmasoneriei, chiar în timp ce milioanele de membri ai acestei organizații, care nu le cunosc, continuă să se bucure de filozofia și camaraderia afișate de ea.

Cercetătorul serios poate începe să înțeleagă aceste secrete antice numai după ce le studiază cel mai bine și mai atent posibil, căci foarte multe aspecte din conținutul lor nu sunt încă dezvăluite direct, lucru recunoscut de înșiși autorii masoni.

Un alt secret antic se referea la ideea reîncarnării, despre care Wilmshurst spunea pe un ton de scuză: „Va fi nouă şi probabil neacceptabilă pentru unii dintre cititorii noştri. Noi nu facem decât să consemnăm ceea ce ne învaţă Doctrina Secretă."

Tocmai această parte ascunsă şi ezoterică a Francmasoneriei i-a determinat pe criticii săi s-o acuze de ateism. „Acuzaţiile conform cărora francmasonii au perfecţionat ştiinţele oculte — mai cu seamă alchimia, astrologia, magia ceremonială — au urmărit ordinul pe tot parcursul istoriei sale", recunoşteau redactorii contemporani ai cărţii lui Mackey.

În cadrul Francmasoneriei timpurii, existau anumiţi oameni, numiţi „magicieni" — nu iluzioniştii de la circurile de azi, ci bărbaţi care-şi luau numele din cuvântul *magi* sau „înţelepţi". Până la perioada iluministă din secolul al XVIII-lea, cuvântul *magie* era, pur şi simplu, un alt nume pentru *ştiinţă*. Aceşti „magicieni" susţineau serios că posedau cunoştinţele antice privitoare la transmutarea metalelor, manipularea materiei şi dobândirea tinereţii veşnice.

Unul dintre cei mai mari magicieni din rândurile masonilor era o persoană cunoscută sub numele de „Om-Minune", despre care se credea că a trăit timp de sute de ani.

CONTELE DE SAINT-GERMAIN ŞI ALŢI MAGICIENI

Cei care l-au cunoscut pe contele de Saint-Germain l-au caracterizat fie drept şarlatan, fie drept un magician nemuritor. Probabil că adevărul se găsea undeva la mijloc, cu toate că, neîndoielnic, personajul era straniu.

Nimeni nu i-a aflat vreodată adevăratele origini, dar, în această privinţă, au circulat zvonuri care de care mai ciudate şi minciuni care de care mai gogonate. Unii susţineau că acest om foarte inteligent — care vorbea toate limbile europene, manifestând o cunoaştere profundă în multe domenii de activitate — ar fi fost, de fapt, cel de-al treilea fiu al lui Leopold George, care, la rândul lui, era cel de-al treilea fiu al Principelui Francisc al II-lea al Transilvaniei şi al Charlottei Amalie de Hesse-Reinfels. Autorul Hall, specializat în ocultism, relata că Saint-Germain i-ar fi spus odată lui Wilhelm de Hesse că el era, în realitate, prinţul Rakoczi al Transilvaniei şi fusese educat de ultimul duce de Medici. Deoarece contele pretindea că ar fi descoperit secretul nemuririi, probabil că amintirea lui a generat unele dintre legendele despre contele Dracula, apărute astăzi.

Alţii spuneau că acest cunoscut violonist era fiul regelui Portugaliei, în vreme ce alţii afirmau că nu era decât odrasla unui evreu portughez care vagabonda prin lume; potrivit altor relatări, ar fi fost fiul unui doctor din

Strasbourg, pe nume Daniel Wolf. O relatare susţinea chiar că el s-ar fi născut din legătura amoroasă dintre o prinţesă arabă şi un şarpe.

Indiferent cine ar fi fost el, contele de Saint-Germain, denumit de contemporani „Omul-Minune“, datorită vastelor sale cunoştinţe şi purtării în societate, s-a dovedit a fi unul dintre cei mai eficace agenţi ai societăţilor secrete din epoca lui. El a apărut pentru prima oară la Londra în jurul anului 1743; după doi ani, a fost arestat sub acuzaţia de a fi spion iacobit, dar a fost eliberat mai târziu.

Părăsind Londra, contele a călătorit în Germania şi Austria. În cursul acestei călătorii l-a întâlnit pe Mareşalul de Belle-Isle, ministrul de Război al Franţei, care l-a prezentat Curţii franceze. Acolo, Saint-Germain a dobândit o mare popularitate, pretinzând că trăise timp de câteva secole, după ce a descoperise „Elixirul Vieţii“, o formulă ce l-ar fi ajutat să dobândească nemurirea fizică. După cum povesteşte Richard Cavendish, contele le-a spus curtenilor că fusese unul dintre invitaţii de la nunta de la Cana Galileii, atunci când Iisus a prefăcut apa în vin, şi că o cunoscuse personal pe Cleopatra, regina Egiptului. Cunoştinţele lui de istorie erau extraordinare, el putând oferi amănunte ale unor evenimente ce i-au uluit şi pe cei mai erudiţi dintre istorici. Considerat unul dintre cei mai inteligenţi oameni din lume, uriaşul literaturii franceze François-Marie Arouet, mai bine cunoscut sub numele de Voltaire, a declarat odată că Saint-Germain era un om ce cunoştea tot ce se putea cunoaşte la acea vreme.

Este evident pentru toată lumea faptul că el era un măscărici genial. Odată vorbea despre prietenia lui cu legendarul rege al Angliei, Richard Inimă-de-Leu; când s-a întors către valetul său, pentru ca acesta să-i confirme spusele, slujitorul a răspuns pe un ton solemn: „Sir, uitaţi că eu nu sunt în slujba dumneavoastră decât de 500 de ani încoace!“

Saint-Germain pretindea c-ar fi deţinut secretele înlăturării defectelor din diamante şi ale transmutării diferitelor metale. Regele Ludovic al XV-lea i-a oferit un laborator pentru a-şi continua experienţele din domeniul alchimiei, dar i-a încredinţat şi misiuni secrete cu caracter diplomatic şi de spionaj. Contele recunoştea în faţa tuturor de unde îşi căpătase extraordinarele cunoştinţe: „Pentru a şti ceea ce ştiu eu, oamenii trebuie să studieze piramidele egiptene la fel de serios ca mine.“

În 1762, contele a călătorit la Sankt-Petersburg, unde a asistat la înscăunarea fiicei unui prieten — prinţesa de Anhalt-Zerbst — pe tronul Rusiei, imediat după moartea lui Petru al III-lea. Fiica prietenului său a devenit cunoscută sub numele de Ecaterina cea Mare. „Amestecul lui Saint-Germain în detronarea lui Petru al Rusiei nu a fost doar o escrocherie de mică anvergură,

ci o importantă lovitură de stat, care a modificat profund peisajul politic al Europei", scria Bramley.

Importanța lui Saint-Germain în istorie rezultă din prieteniile lui intime cu unele dintre personalitățile vremii. După ce a plecat din Rusia, contele a intrat în legătură cu francmasoni importanți ai vremii sale, cum ar fi Casanova și viitorul revoluționar francez Cagliostro. Potrivit spuselor lui Cagliostro, Saint-Germain a avut o importantă contribuție la înființarea Francmasoneriei germane, iar pe el l-a inițiat în tainele Ordinului Respectării Stricte a Regulilor, lucru ce a avut loc într-o cameră dintr-un subsol din Frankfurt. Acest ordin era condus în comun de către ducele de Brunswick, de prințul Karl de Hesse, „șeful tuturor francmasonilor germani" și de fratele lui Wilhelm al IX-lea, patronul lui Mayer Rothschild. „Unul dintre cei mai buni prieteni și elevi ai lui Saint-Germain a fost prințul Karl von Hesse-Kassel", remarca Tomas, care a scris *Amintirile epocii mele*, lucrare în care îl descrie pe conte ca fiind „unul dintre cei mai importanți filozofi ce au trăit vreodată".

Webster confirma: „Saint-Germain a fost « Marele Maestru al Francmasoneriei » și tot el a fost cel care l-a inițiat pe Cagliostro în tainele masoneriei egiptene. Cagliostro și-a depășit și eclipsat foarte curând maestrul." Acesta din urmă a întemeiat curând propria ramură a Francmasoneriei egiptene, inspirându-se atât din învățăturile lui Saint-Germain, cât și din propriile cunoștințe referitoare la Cabala evreiască. Toate aceste lucruri au pus temelia preluării puterii, în cadrul Francmasoneriei germane, de către organizația *Illuminati*.

În timpul șederii lui în Germania, în 1774, Saint-Germain a locuit o vreme împreună cu Wilhelm al IX-lea de Hesse. Probabil că în acel timp Saint-Germain i-a împărtășit secretele sale atât lui Wilhelm, cât și consilierului său financiar, Mayer Rothschild. Având în vedere deosebitul interes manifestat de Rothschild atât față de obiectele antice, cât și față de Cabala evreiască, ne putem imagina cât a fost de fascinat de cunoștințele lui Saint-Germain legate de Misterele Egiptene.

„Activitățile lui Saint-Germain sunt importante pentru că mișcările lui oferă posibilitatea de a se stabili o legătură fascinantă între războaiele ce aveau loc pe atunci în Europa, straturile mai profunde ale Frăției și clica prinților germani, cu referire specială la casa de Hesse", scria Bramley.

O altă legătură dintre mentorul regal al lui Rothschild și Francmasoneria ocultă a fost masonul Jean-Baptiste Willermoz, care, fiind membru al Francmasoneriei încă din 1753 și, totodată, un bogat fabricant de mătase din Lyon, avea, fără îndoială, posibilitatea de a frecventa aceleași cercuri ca și Mayer Rothschild. Willermoz, care pretindea că primește instrucțiuni de la

„superiori necunoscuți“, a locuit o perioadă cu prințul de Hesse-Kassel. În calitatea sa de membru al Ritului Masonic al „Alesului Cohen“, Willermoz a reprezentat o adevărată forță motrice în timpul Congresului de la Wilhelmsbad, din 1782, și este considerat de multă lume ca fiind unul dintre fondatorii spiritualismului modern.

S-ar putea ca Willermoz să fi luat legătura cu Saint-Germain, după cum se afirmă într-o veche lucrare, *Freimaurer Bruderschaft in Frankreich* (*Frăția Francmasoneriei în Franța*, vol. 2): „Printre francmasonii invitați să participe la marele Congres de la Wilhelmsbad îl găsim și pe Saint-Germain, împreună cu St. Martin și mulți alții.“

S-ar putea ca Saint-Germain și Cagliostro să nu fi fost singurele verigi de legătură dintre Cabala evreiască și Francmasonerie. Un alt pretendent la această poziție era o persoană misterioasă și puțin cunoscută, pe nume Hayyim Samuel Jacob Falk. „În timp ce numele lui Cagliostro și Saint-Germain apar în orice relatare despre magicienii secolului al XVIII-lea, orice referire la Falk o putem găsi numai în lucrări exclusiv iudaice sau masonice, nedestinate difuzării către publicul larg“, remarca Webster.

Poetul german Gotthold Ephraim Lessing, un prieten apropiat al filozofului cabalist Moses Mendelssohn și bibliotecar al ducelui de Brunswick, un important responsabil mason, a scris câteva documente importante despre masonerie, intitulate *Ernst und Falk: Gespräche für Freimaurer* (*Ernst și Falk. Discuții pentru francmasonerie*). Deși nu există alte dovezi, titlul ar putea indica o legătură între Falk și Francmasoneria germană, în rândurile căreia erau și membri ai familiei Rothschild.

Falk a fugit din Germania pentru a evita să fie ars la stâlpul infamiei ca vrăjitor și a ajuns la Londra în 1742, având, după câte se pare, doar cămașa de pe el. Cu toate acestea, destul de curând, el a cumpărat atât o casă foarte confortabilă, unde se găseau multe obiecte de argint și aur, cât și propria sinagogă privată.

Webster spune că Falk avea legături nu numai cu Cabala, ci și cu desfășurarea Revoluției Franceze: „Ducele — de Orléans — a luat legătura cu Falk pe când se afla la Londra, iar Falk a sprijinit complotul uzurpator al acestuia.“ Autorul se întreba dacă nu cumva „unele dintre împrumuturile contractate la Londra de ducele de Orléans pentru finanțarea desfășurării Revoluției Franceze nu-și au originea în cuferele pline cu aur ale lui Falk“.

Webster considera că Falk era persoana cea mai susceptibilă — după Rothschild — de a le prezenta gradelor mai înalte din Francmasonerie învățăturile Cabalei. „Falk era, într-adevăr, cu totul altceva decât un simplu mason; avea un grad înalt de inițiere, era oracolul suprem, căruia societățile secrete i se adresau pentru a fi îndrumate. « Inaccesibilul » Falk ar fi putut

prea bine să fie unul dintre adevărații inițiați, a căror identitate a fost ascunsă cu atâta grijă, în vreme ce Saint-Germain și Cagliostro ies întotdeauna în față."

Indiferent dacă Falk sau Rothschild au fost cei care au făcut legătura dintre Cabala și societățile secrete moderne, este clar că atât Francmasoneria, cât și Cavalerii Templieri s-au inspirat mult din Cabala evreiască, atât în privința ritualurilor, cât și a ideilor.

COMPLOTURILE MASONICE

De-a lungul anilor, mulți și-au exprimat îngrijorarea — ba chiar paranoia, ca în cazul mișcărilor antimasonice — cu privire la rolul ordinelor masonice în lumea afacerilor, începând cu revoluțiile americană și franceză și continuând până în zilele noastre.

Această tendință poate fi mai bine înțeleasă dacă enumerăm câțiva masoni importanți, începând cu președintele american Washington și continuând cu Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, Andrew Johnson, Garfield, Taft, Harding, Truman, Ford, precum și Teddy și Franklin Roosevelt. Altă listă cu masoni americani faimoși îi includeau pe John Hancock, Benjamin Franklin, Paul Revere, Sam Houston, Davy Crockett, Jim Bowie, Douglas MacArthur, J. Edgar Hoover, Hubert Humphrey. Lista continuă cu înșiruirea masonilor străini: Winston Churchill, Cecil Rhodes, Horatio Nelson, ducele Arthur Wellington, Sir John Moore, Simón Bolivar, Giuseppe Garibaldi, Franz Joseph Haydn (care a compus melodia imnului *Deutschland über Alles*), Wolfgang Amadeus Mozart, Johann Wolfgang von Goethe, Voltaire, Giuseppe Mazzini, Mihail Bakunin, Aleksandr Kerenski, Aleksandr Pușkin, Benito Juárez și José de San Martin.

O asemenea varietate de personalități i-a făcut pe Baigent și Leigh să susțină „imposibilitatea atribuirii oricărei orientări politice, sau chiar a consecvenței politice, Francmasoneriei". Totuși, în cadrul studiilor lor amănunțite despre începuturile Francmasoneriei și ale Ordinului Cavalerilor Templieri, cei doi autori nu au observat pătrunderea unor membri ai organizației *Illuminati* în cadrul Francmasoneriei, la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Această infiltrare a determinat filozofiile lui Hegel și Weishaupt, care includeau conceptul „scopul scuză mijloacele" și „pentru realizarea sintezei este nevoie de existența a două forțe contrare". Cercetătorii specializați în domeniul conspirației arată limpede că Francmasonii Iluminați au folosit orice fel de ocazie pentru a-și sluji cauza, indiferent de tabăra pe care o susțin pe moment.

Sloganul masonic *Ordo ab Chao*, care în traducere înseamnă „Ordine din Haos“, este privit, în general, ca referindu-se la încercarea ordinului de a aduce o ordine a cunoaşterii în haosul diverselor filozofii şi credinţe umane din lume, adică de a instaura o Nouă Ordine Mondială.

Epperson a explicat că sloganul de mai sus se traduce astfel: „Ordinea lui Lucifer va înlocui « haosul » creat de Dumnezeu“. Texe Marrs îşi plasează interpretarea la un nivel mai lumesc, scriind că *Ordo ab Chao* este, de fapt, „o doctrină secretă a organizaţiei *Illuminati*“, bazată pe ideea hegeliană conform căreia „izbucnirea unei crize duce la apariţia unei şanse“. „Ei fac tot posibilul pentru a inventa haosul, în scopul de a genera frustrare şi supărare din partea oamenilor, profitând astfel de dorinţa disperată a popoarelor de a trăi în ordine“, scria Marrs.

Bramley a văzut exact acest mecanism funcţionând într-o perioadă timpurie din istoria Angliei, imediat după înlăturarea de la domnie a regelui catolic Jacob al II-lea în 1688. Remarcând faptul că Marea Lojă-Mamă îi conferise grade de mason succesorului său din dinastia de Hanovra, Bramley spunea: „Marea Lojă Engleză era hotărât pro-hanovriană şi interdicţia sa privitoare la amestecul membrilor săi în controversele politice însemna, în realitate, sprijinirea dinastiei de Hanovra, aflată pe tronul Angliei. În lumina caracterului machiavelic al activităţii Frăţiei, dacă ar fi să considerăm Marea Lojă-Mamă ca fiind o Frăţie concepută astfel încât să menţină vie o cauză politică controversată, adică conducerea Angliei de către dinastia de Hanovra, ne-am aştepta ca reţeaua Frăţiei să fie sursa unei facţiuni care să sprijine opoziţia. Exact aşa s-a şi întâmplat. La puţin timp după întemeierea Marii Loji-Mame, a fost lansat un alt sistem de Francmasonerie, anume francmasonii iacobiţi, care se opuneau dinastiei de Hanovra!“

Afirmaţiile despre existenţa unor comploturi masonice, care sunt greu de găsit în publicaţiile obişnuite şi chiar şi mai greu de dovedit, nu se limitează la perioade istorice vechi, despre care abia ne aducem aminte. O poveste ce nu a fost foarte mult mediatizată în timpul preşedinţiei lui Ronald Reagan indica limpede faptul că cel puţin o lojă francmasonică conspira pe atunci pentru înlăturarea guvernului italian.

În desfăşurarea acestui scandal era implicat şi un grup puţin cunoscut, care avea legături strânse cu francmasonii: Ordinul Cavalerilor de Malta, care moştenea organizarea militară a vechilor Cavaleri Templieri.

John J. Raskob, unul dintre cei 13 membri-fondatori ai Ordinului American al Cavalerilor de Malta, a fost implicat într-o tentativă nereuşită de înlăturare de la putere a preşedintelui Roosevelt în prima parte a anilor '30, tentativă care a eşuat numai după ce generalul maior de Infanterie Marină Smedley Butler a dat în vileag întregul plan.

Dintre membrii acestuia din epoca contemporană îi cităm pe directorii CIA John McCone și William Casey. Casey și primul secretar de stat din administrația Reagan, Alexander Haig, au fost asociați cu un alt coleg cavaler, Ucio Gelli, care în anii '80 a transformat o lojă masonică italiană puțin folosită în ceea ce a fost caracterizat ca fiind „o conspirație fascistă cu ramificații mondiale", cu ajutorul Mafiei, al Băncii Vaticanului și al CIA.

Propaganda Masonica Due (2), mai bine cunoscută sub numele de Loja P2, a fost întemeiată în Italia în 1877, pentru a-i deservi pe francmasonii italieni aflați în vizită la Roma. Gelli, devenit mason în 1963, a dobândit controlul asupra acestei loji până în 1966 și i-a mărit numărul de membri de la 14 la aproape 1 000. Este evident că el a fost ajutat să facă acest lucru. Ziaristul italian Mino Pecorelli, el însuși membru al P2, susținea că CIA finanța activitatea P2, o acuzație a cărei temeinicie a fost confirmată de mercenarul CIA Richard Brenneke în 1990. Mai târziu, Pecorelli a fost găsit mort, împușcat în gură în stil mafiot clasic. Potrivit afirmațiilor lui Icke, loja P2 avea legătură nu numai cu CIA, ci și cu „*Carbonarii*, un grup eterogen, alcătuit din francmasoni, Mafia, armata italiană..."

Gelli, „partener de afaceri al (criminalului nazist de război) Klaus Barbie, sprijinitor financiar al (dictatorului fascist sud-american) Juan Peron, mercenar al CIA și oaspete important la ceremonia inaugurală a mandatului președintelui Reagan în 1980", a creat ceea ce un act de acuzare emis de un tribunal italian caracteriza drept „o structură secretă (care) avea incredibila capacitate de a controla anumite instituții statale, până la punctul în care, practic, a devenit un « stat în stat »". Gelli mai susținea că ar fi fost prieten cu fostul director al CIA și viitorul președinte al SUA, George Bush, despre care unii susțineau că ar fi fost un membru „de onoare" al P2.

Prin 1981, autoritățile italiene descoperiseră deja complotul pus la cale de P2. În cadrul unei percheziții la domiciliul lui Gelli, au descoperit o listă ce cuprindea numele conspiratorilor masoni, listă pe care apăreau trei membri ai guvernului italian din acea vreme, 42 de parlamentari, 43 de generali de armată, opt amirali, șefii Serviciilor de Securitate, șefii polițiilor din patru orașe importante, câțiva industriași, bancheri, vedete din industria de divertisment, 24 de ziariști precum și sute de diplomați și funcționari publici.

Anchetatorii au mai găsit și un document intitulat „Strategia Tensiunii", un plan conceput cu grijă pentru a fabrica atât de mult terorism de stânga, încât, până la urmă, italienii, exasperați de consecințele sale, ar fi ajuns să ceară instaurarea unui guvern autoritar sau chiar fascist. Acest plan reprezintă o dezvoltare a unei operațiuni intitulate „Gladio", pusă la punct imediat după cel de-al Doilea Război Mondial de către funcționarul CIA James Jesus Angleton, într-o încercare de a preveni preluarea puterii în Italia de

către comuniști. Printre tacticile folosite în planul „Gladio“ se număra și crearea unor alianțe atât între Mafia și responsabilii Vaticanului, cât și între CIA și Cavalerii de Malta.

Câțiva anchetatori au pretins că o importantă forță motrice din spatele lui P2 a fost ultrasecreta Lojă Masonică Grand Alpine din Elveția, printre membrii căreia se găsesc aproape toți funcționarii și toate persoanele de o oarecare importanță din acea țară a băncilor. Fostul prim-ministru britanic și membru al Clubului Bilderberg Harold Wilson îi denumea pe membrii Lojii Alpine „Piticii de la Zürich“, susținând că ei aveau mai multă putere decât oricare guvern din lume.

P2 a fost implicată în comiterea câtorva acte teroriste, începând cu aruncarea în aer a gării din Bologna în 1980, atentat care s-a soldat cu 85 de morți. Este posibil ca P2 să fi fost implicată și în atentatul din decembrie 1988 asupra avionului care efectua cursa PanAm 103, care s-a prăbușit deasupra localității Lockerbie din Scoția. Potrivit unui raport prea puțin mediatizat făcut de anchetatorii companiei de asigurări al cărei client era compania PanAm, printre victimele atentatului s-a numărat și o echipă a CIA care se afla în drum spre Washington pentru a raporta că descoperise traficul de droguri și contrabanda cu arme patronate de CIA în Orientul Mijlociu, infracțiuni finanțate de membrii P2. Aceste ilegalități ale CIA erau conduse de la Washington, ca și cele din cazul Iran-Contras, în care erau implicați funcționari superiori din administrația americană. La aflarea acestei vești, alți agenți CIA s-au deplasat repede la locul accidentului, unde, după câte se spun, au făcut „curățenie“, dispărând după ce sustrăseseră probe foarte importante.

Scriitorul Jonathan Vankin, specializat în materie de conspirație, a citat acuzații ale presei italiene potrivit cărora Loja P2 ar fi fost finanțată prin intermediul companiei panameze Amitalia și că invadarea Republicii Panama de către trupele americane, ordonată de președintele Bush în 1989, a fost parțial o operațiune de acoperire, la adăpostul căreia s-au distrus dosarele ce cuprindeau dovezile referitoare la legăturile existente între el, CIA, Loja P2 și atentatul comis asupra avionului ce efectua cursa PanAm 103. Vankin a ridiculizat aceste informații, caracterizându-le drept „un alt diavol ieșit din iadul teoriilor conspirativiste“, însă, în pofida acestui fapt, a publicat multe fragmente ciudate de dovezi care veneau în sprijinul acestei teze.

În timpul proceselor ce au urmat în Italia — în desfășurarea cărora au fost implicați membri din P2 — numele unei foarte importante personalități americane ieșea la iveală insistent; era vorba de cineva care avea legături strânse cu societățile secrete din SUA. Primul-ministru italian Giulio Andreotti, un prieten apropiat al lui Gelli, care a fost judecat pentru legături cu Mafia, l-a chemat în instanță ca martor al probității sale profesionale și

morale pe Henry Kissinger. Pe lângă acesta, au mai depus mărturie în favoarea lui atât un prieten apropiat, cât și văduva fostului prim-ministru italian Aldo Moro, care a fost răpit și asasinat de grupul terorist de extremă stângă Brigăzile Roșii, în 1978. La proces, martora a declarat sub jurământ că, pe vremea când Moro era prim-ministru al Italiei, Kissinger îi spusese să pună capăt politicii de stabilizare a economiei italiene, amenințându-l că: „Dacă nu o faci, vei plăti scump pentru asta."

Autorul unui articol apărut în ziarul londonez *Independent* afirma că este posibil ca asasinarea lui Moro să fi fost pusă la cale de CIA prin intermediul unor membri din guvernul italian, care făceau parte și din Loja P2. Existau alții care susțineau chiar că este posibil ca întregul scandal provocat în jurul Lojii P2 să fi fost orchestrat de misterioasa și ultrasecreta organizație Stăreția Sionului.

Dezvăluirea secretelor Lojii P2 a provocat izbucnirea unui scandal de proporții în Europa, dar s-a bucurat de prea puțină atenție din partea mijloacelor de informare americane, chiar și atunci când s-a amplificat până într-atât, încât în desfășurarea sa au ajuns să fie implicate personalități importante ale Vaticanului, precum și episcopul american Paul Marcinkus și Kissinger.

Michele Sindona și Roberto Calvi, doi membri marcanți ai subversivei Loji P2, erau implicați în numeroase afaceri dubioase împreună cu Marcinkus, episcopul romano-catolic american, pe atunci director al Băncii Vaticanului. Sindona a fost acuzat mai târziu de faptul că ar fi „spălat" bani, atât pentru Mafia siciliană, cât și pentru cea americană, iar Calvi a folosit banii Vaticanului pentru investiții în bănci și întreprinderi din toată lumea, inclusiv în rău-famatul complex de birouri Watergate din Washington. Marcinkus și Banca Vaticanului au devenit acționari importanți la Banco Ambrosiano, al cărei proprietar era Calvi, asociatul lui Sindona (poreclit „Bancherul lui Dumnezeu", din cauza importantelor legături avute la Vatican). La mijlocul anului 1982, pe măsură ce acest complot dintre Francmasonerie, fasciști și Vatican începea să iasă la iveală, Calvi, care fusese condamnat de justiția italiană, a fugit la Londra, unde mai târziu a fost găsit spânzurat de schelăria podului Blackfriars Bridge, în condiții ce purtau clare amprente ale implicării Masoneriei în asasinat. Doar câteva ore mai devreme, secretara sa, Graziella Corrocher, care din întâmplare era, în același timp, și contabila Lojii P2, a căzut sau a fost împinsă de la un geam de la etajul patru al clădirii ce adăpostea sediul Băncii Ambrosiano.

În 1986, Sindona și un complice au fost condamnați pentru că ordonaseră uciderea lui Giorgio Ambrosoli. De profesie lichidator de proprietăți și întreprinderi falimentare, acesta a fost ucis în 1979, după ce găsise dovezi ale

unor activităţi infracţionale pe când cerceta hârtiile lui Sindona, la domiciliul acestuia. La numai două zile după condamnarea lui la închisoare pe viaţă, Sindona a fost găsit mort, otrăvit cu cianură în celula sa. Deşi nu se ştie încă nici azi dacă moartea lui s-a datorat unei sinucideri sau unei crime, chiar înainte de a muri, acesta spusese: „Asociaţilor mei le e teamă c-aş putea dezvălui informaţii extrem de confidenţiale al căror conţinut nu vor să fie divulgat."

Marcinkus, după ce primise asigurări că nu va fi judecat de autorităţile italiene, a părăsit funcţia deţinută la Vatican, căzând în dizgraţie şi reîntorcându-se în SUA, unde s-a retras parţial din activitatea pe care o desfăşurase până atunci. Ironia sorţii face ca tizul băncii Ambrosiano — Sf. Ambrozie din Milano — să fi fost sanctificat tocmai pentru că în secolul al IV-lea denunţase perceperea oricăror dobânzi pentru împrumuturile acordate, ca fiind „ceva împotriva firii".

„Procurorul districtual newyorkez Frank Hogan, care a acuzat câţiva mafioţi locali de implicare în scandalul Lojii P2, a încercat, de asemenea, să obţină extrădarea lui Marcinkus pentru a-l acuza, însă eforturile lui au fost blocate prin intervenţia Casei Albe", remarca Wilson. Gelli, care se află sub incidenţa câtorva rechizitorii emise de Procuratura italiană, se pare că se află încă în libertate şi se ascunde, sustrăgându-se justiţiei.

Aceşti masoni „au pus la cale fraude financiare care au dus la producerea celor mai mari falimente bancare din istoria Italiei şi Americii", scriau Vankin şi Whalen; totuşi, relatările acestui dezastru în valoare totală de un miliard de dolari au fost aproape inexistente în mass-media americane.

Autorul britanic Icke, specializat în materie de conspiraţie, se făcea ecoul temerilor mai multor confraţi, atunci când scria: „Cred cu tărie că ceva similar se petrece acum în Marea Britanie şi în multe alte ţări (oare să fie şi SUA printre ele?), fiind vorba de un complot ce oglindeşte metodele folosite şi scopurile urmărite de către P2."

FRANCMASONERIA CONTRA CREŞTINISMULUI

Orice încercare de a analiza profund mecanismele interne de funcţionare şi concepţiile filozofice ale Francmasoneriei s-ar împotmoli în amănunte nesfârşite şi în controverse nerezolvate. La urma urmei, Francmasoneria este o frăţie secretă, având dreptul să-şi păstreze nişte secrete intacte, nu-i aşa?

Este suficient să spunem că Francmasoneria a constituit o cale deschisă de legătură, prin care misterioasele învăţături ale Misterelor Antice au pătruns în epoca modernă şi contemporană, ceea ce a atras, de-a lungul timpului, atât mânia Bisericii, cât şi pe cea a statului asupra acestei organizaţii.

Acest lucru a fost afirmat clar de autorul mason Hall, care scria: „Prin urmare, Francmasoneria este mai mult decât o simplă organizaţie socială veche de câteva secole, putând fi considerată o perpetuare a misterelor filozofice şi a ceremoniilor de iniţiere ale strămoşilor."

Wilmshurst era încă şi mai direct, scriind: „Atunci când creştinismul a devenit religie de stat şi Biserica în sine o putere în lume, demnă de luat în seamă, materializarea doctrinei sale înainta cu paşi repezi, dezvoltându-se de-a lungul secolelor. În loc să devină o forţă unificatoare, cum doreau conducătorii săi, asocierea acesteia cu « bunurile lumeşti » au dat naştere unei religii dezintegratoare. Abuzurile au dus la schisme şi la sectarism... În timp ce comunităţile de protestanţi şi aşa-numitele Biserici « libere » au devenit, din nefericire, atât de rupte de tradiţia iniţială, încât imaginara lor libertate şi independenţă nu sunt de fapt decât o captivitate, o închistare în ideile proprii, neavând niciun fel de legătură cu cunoştinţele primitive şi nicio înţelegere a acelor Mistere care trebuie să fie întotdeauna mai profunde decât religia cu caracter inteligibil şi popular a unei anumite perioade... De la suprimarea Misterelor în secolul al VI-lea, tradiţia şi învăţăturile lor au fost continuate în secret şi sub diverse măşti, acestui fapt datorându-i-se existenţa Masoneriei actuale."

Prin urmare, iată că un alt secret a fost dezvăluit. Francmasoneria şi înaintaşii săi au transmis din generaţie în generaţie cunoştinţe periculoase şi ostile religiei organizate.

În timp ce afişează idealurile creştine ale iubirii frăţeşti, milei şi adevărului, chiar şi autorii masoni arată limpede ca Francmasoneria nu este o anexă a religiei creştine. Cele mai profunde secrete ale ordinului — din care unele par a fi antiteza completă a creştinismului — au generat foarte multe suspiciuni şi îngrijorări de-a lungul anilor, ceea ce a atras chiar interzicerea acestei organizaţii de către Biserică.

La 28 aprilie 1738, la numai un an după ce masonul Ramsey a dezvăluit public legătura dintre Masonerie şi Ordinul Cavalerilor Templieri, Papa Clement al XII-lea a emis celebra sa bulă intitulată *In Eminenti.* În acest document, el condamna Francmasoneria, caracterizând-o ca fiind o organizaţie păgână şi ilegală şi ameninţându-l cu excomunicarea pe oricare catolic care i s-ar fi alăturat.

Autorii creştini din prezent au continuat această tendinţă de condamnare a ordinului: „Masonii nu au decât un singur scop, ei nu există decât pentru a distruge complet creştinismul...", conchidea Epperson.

Alţi autori văd în existenţa Francmasoneriei, în cel mai bun caz, exprimarea publică a unui punct de vedere ambivalent asupra religiei. Ziaristul Still, care a făcut un studiu aprofundat şi îndelungat asupra activităţii acestui

grup, scria în 1990: „Fiecare aspect al activității Francmasoneriei pare a avea atât o parte bună, cât și una rea, o interpretare malignă și una benignă. Aceia dintre noi care doresc să găsească o interpretare creștină a simbolurilor sale, pot găsi foarte mult material publicat de masoni ca justificare în acest sens; aceia care doresc să demonstreze că Masoneria este, de fapt, o formă de deism, construită pentru toate religiile și credințele, o pot face cu ușurință."

Webster, acel cercetător și autor mai vechi, membru al Francmasoneriei, spunea lucruri asemănătoare în 1924: „Adevărul este că Francmasoneria, în sens generic, este pur și simplu un sistem de a lega oamenii, pentru îndeplinirea oricărui scop dorit, deoarece este limpede că alegoriile și simbolurile sale, la fel ca literele *x* și *y* din algebră, pot fi interpretate într-o sută de moduri diferite."

Totuși, chiar autorii masoni înșiși dezvăluie faptul că organizația lor nu a fost întemeiată fără a avea gânduri metafizice, ci este dedicată foarte mult înțelegerii Divinității: „Eliberat de limitările generate de crez și sectă, (masonul) este stăpânul tuturor credințelor. Francmasoneria nu este un crez sau o doctrină religioasă, ci o expresie universală a înțelepciunii divine, care li se dezvăluie oamenilor prin intermediul unei ierarhii secrete de minți luminate", scria Manly P. Hall.

El vedea Masoneria ca fiind o „universitate globală care le predă științele și artele liberale ale sufletului tuturor celor ce vor fi pregătiți să asculte". El spunea că tradițiile a sute de religii și cunoștințele științifice acumulate într-un mileniu de existență au generat filozofia masonică.

Wilmshurst declara clar că Masoneria „este un sistem de filozofie religioasă prin faptul că ne oferă o doctrină cu privire la alcătuirea Universului și la locul nostru în cadrul său".

Cu toate că scria în anii '20, Wilmshurst se exprima ca un adept perfect al doctrinei New Age. Scria despre „energia pozitivă", reîncarnarea sau regenerarea spiritului și despre „aura" unei persoane pe care o explica, asemănând-o cu haina multicoloră a personajului biblic Iosif. A mers chiar până acolo, încât a declarat că: „întocmai cum organizația noastră meșteșugărească are Adunările și Consiliile ei Superioare, la fel este și cu puternicul sistem al structurii universale, unde există grade ierarhice de viață superioară sau ființe celeste, care lucrează și oficiază dincolo de posibilitatea noastră de pătrundere."

După ce a dezbătut toate aceste probleme, Wilmshurst a declarat că secretele Francmasoneriei se referă la interpretarea reacțiilor interioare ale sufletului uman, dar, „dincolo de această scurtă referire, aici nu putem spune mai multe". Este clar că nu toate secretele masonice sunt dezvăluite

publicului larg, în ciuda existenţei a foarte multe cărţi pe această temă deosebit de delicată.

Cititorul poate vedea imediat de ce Still, Epperson, Webster ş.a. vedeau în activitatea Francmasoneriei o încercare ascunsă de subminare a creştinismului. Still pretindea că riturile de iniţiere în tainele Francmasoneriei „asigură un sistem, care treptat şi cu blândeţe îl determină pe novice să-şi revizuiască încet convingerile religioase. Astfel, un creştin este în mod treptat determinat să devină deist (o persoană care nu crede în amestecul supranatural al lui Dumnezeu în treburile omului); un deist devine ateu, iar un ateu se transformă într-un satanist".

Pe de altă parte, Still a dat înapoi de la a susţine faptul că masonii sunt satanişti. El declară că zeul masonilor este de fapt Lucifer, explicând: „Luciferienii cred că fac bine, în timp ce sataniştii ştiu că ei sunt răi."

Epperson era de acord cu aceste interpretări luciferiene. El scria: „Astfel, taina Ordinului Masonic este că Lucifer e zeul lor secret." El a pus în ghilimele spusele Maestrului mason Pike: „Poţi să le-o repeţi celor din gradele de iniţiere 32, 31 şi 30 — cu toţii ar trebui să păstrăm puritatea doctrinei luciferiene."

Wilmshurst explica ascunzişurile tipice ale Francmasoneriei: „Pentru a clarifica viziunea asupra acestor lucruri, trebuie să spunem că doctrinele creştină şi masonică sunt identice ca intenţie, dar diferite ca metodă. Prima spune: *Via Crucis* (totul se realizează prin intermediul Crucii), iar cealaltă, *Via Lucis* (totul se realizează prin intermediul lui Lucifer); şi totuşi, aceste două căi nu sunt decât una singură."

Această credinţă în doi zei diferiţi, dar egali ca putere, le asigură un sprijin semnificativ celor care leagă existenţa Francmasoneriei direct de catarii din Franţa şi gnosticii de la începuturi, ambele curente fiind exterminate fără milă de Biserica Catolică. Adepţii lor erau cunoscuţi ca dualişti, crezând în puterea egală a Binelui şi a Răului, a Luminii şi a Întunericului.

Este semnificativ, în acest sens, să remarcăm că, în anii '80, creştinii fundamentalişti au aflat cu indignare că Lucis Trust, o organizaţie New Age newyorkeză non-profit, scutită de impozite, care se ocupa de studierea unor subiecte foarte pe placul societăţilor secrete, cum ar fi economia şi protecţia mediului înconjurător, se înregistase iniţial ca editură, sub numele de „The Lucifer Publishing Company". Acea editură publica operele lui Alice Bailey şi pe cele ale doamnei Blavatsky, ambele fiind susţinătoare ale teozofiei. Pentru a-şi justifica denumirea, reprezentanţii trustului au explicat: „Aici, Lucifer înseamnă « Aducătorul de Lumină sau Luceafărul de Dimineaţă » şi nu are nicio legătură cu Satan, aşa cum este tentată să creadă cea mai mare parte a populaţiei."

Contrar ideii care susţinea că Pike şi colegii lui masoni nu erau decât simpli adoratori secreţi ai Satanei, câţiva autori masoni demonstrează că aici este vorba de abordarea unor probleme mai complicate. Chiar şi autorul antimason Epperson demonstrează faptul că Pike a aprofundat examinarea acestui subiect, citând în acest sens opera lui Pike intitulată *Magnum Opus*, unde acesta declara: „Toţi au recunoscut existenţa a doi zei cu ocupaţii diferite, unul dintre ei făcând Binele, celălalt Răul existent în natură. Primul a fost numit « Dumnezeu », iar celălalt « Diavolul ». Persanii sau Zoroastru l-au numit pe primul Ormuzd şi pe celălalt Ahriman; natura primului era Lumina, iar a celuilalt, Întunericul. Egiptenii l-au numit pe primul Osiris şi pe cel de-al doilea Typhon, duşmanul său etern."

Still spunea că, pentru adoratorii lui Lucifer, Dumnezeu are un caracter ambivalent, Lucifer fiind partea iubitoare şi bună, iar Adonai partea rea, ambii fiind egali ca putere, dar diferiţi ca intenţii. „Această idee este reprezentată de simbolul circular *ying-yang*, existent în budism, sau simbolul tablei albe şi negre, ca o tablă de şah, ce poate fi văzut pe podeaua clădirilor care adăpostesc lojile masonice."

Masonul Pike scria că Adonai, unul dintre numele biblice ale lui Dumnezeu, era rivalul etern al lui Osiris, zeul Soarelui în mitologia egipteană şi o figură foarte importantă în cadrul tradiţiilor masonice.

Unii scriitori antimasoni au văzut în adoptarea de către masoni a simbolurilor Egiptului Antic o reîntoarcere la venerarea zeului păgân al Soarelui. Totuşi, Pike, în cartea lui intitulată *Morals and Dogma*, destinată a fi citită numai de către membrii cercului interior al Masoneriei, a arătat clar că adorarea Soarelui reprezenta o falsificare a unei credinţe mai vechi: „Cu mii de ani în urmă, oamenii venerau Soarele... Iniţial, ei priveau dincolo de astru (Soarele din sistemul nostru solar) spre zeul invizibil... Adorarea Soarelui, adică a zeului invizibil, a devenit baza pe care s-au întemeiat toate religiile antice", scria el.

Acest secret devine şi mai limpede când, studiind mai temeinic lucrurile, ni se dezvăluie că acest Mare Arhitect al Universului este o fiinţă supremă creatoare, în timp ce, potrivit spuselor lui Pike, „Osiris, zeul-Soare, nu a creat nimic".

Autorii masoni fac distincţie între Soarele celest şi Soarele-zeu, despre care spun că este aducătorul Luminii. Darul acestuia — Lumina fiind de obicei interpretată ca reprezentând Cunoaşterea — este deosebit de venerat în cadrul ritualurilor masonice. Destul de interesant e faptul că apelativele „Luceafăr al Dimineţii" şi „Aducător de Lumină" îi erau aplicate uneori lui Iisus.

Prin urmare, unul dintre secretele interioare ale Masoneriei se face ecoul credinţei catarilor şi a vechilor adepţi ai gnosticismului, potrivit căreia nu există decât un singur şi mare Zeu Creator, la care în literatura masonică se face referire sub numele de Marele Arhitect al Universului, dar în sufletul acestei zeităţi ar putea exista două tendinţe contrare, una bună şi una rea. Un aspect ascuns al acestei credinţe îl reprezintă ideea că, în vechime, pe Pământ se plimbau „zei", sau „fiinţe foarte puternice de esenţă neumană", cum ar fi cele despre care se vorbeşte în Biblia evreiască şi chiar în mai vechile legende din Babilon şi Sumer. Conform diverselor tradiţii din istoria omenirii, aceşti „zei" au fost cei care le-au dat oamenilor lumina civilizaţiei şi pe cea a ştiinţei.

Faptul că francmasonii din cercul interior al organizaţiei înţelegeau la fel de bine principiile ştiinţifice şi metafizice este exemplificat de venerarea colecţiei de scrieri greceşti pe care discipolii lui Platon i-o atribuiau lui „Hermes Trismegistus", după numele zeului grec Hermes, care a înfiinţat alchimia şi geometria. Francmasonii consideră că ideile lor îşi au originea şi în opera filozofului grec Pitagora, care l-a influenţat foarte mult pe Platon, idolul lui Cecil Rhodes şi al lui John Ruskin.

Atât Pitagora, care spunea că Pământul se mişcă în jurul Soarelui, cât şi scrierile hermetice se spune că ar fi utilizat o ştiinţă secretă care ar fi supravieţuit Potopului lui Noe. Hermes, zeificat sub numele de Thot de egipteni şi despre care se credea că cunoaşte foarte bine atât zeii, cât şi stelele, a formulat principiul „precum în Cer, aşa şi pe Pământ". Asta indica o cunoaştere profundă a unităţii Universului, comparându-se favorabil cu teoria câmpurilor unificate, pe care încerca s-o elaboreze Albert Einstein: „Începând de la cea mai mică celulă, până la cea mai mare expansiune a galaxiilor, o lege geometrică ce se repetă prevalează asupra tuturor lucrurilor, acest lucru fiind înţeles chiar din cele mai vechi timpuri", explica autorul Laurence Gardner.

Wilmshurst spunea că persoana care atinge „apogeul profesiunii de mason" va deveni „conştientă de faptul că este măsura Universului; treptat, el realizează că Pământul, Cerul şi tot conţinutul lor sunt întrupări, imagini proiectate ale realităţilor corespunzătoare prezente în sufletul său".

Alchimia a devenit cunoscută şi sub numele de „ştiinţa hermetică", iar Francmasoneria are în componenţă atât filiale, cât şi rituri hermetice. Practicile mitice şi magice ale alchimiei au fost transmise timp de generaţii, de la egipteni încoace.

Picknett şi Prince au explicat că „alchimia era mai mult decât o ştiinţă, fiind o plasă fină ţesută din mai multe activităţi şi moduri de gândire îngemănate, care trebuiau practicate simultan. Ele se întindeau de la magie la

chimie, de la filozofie și ermetism la geometria sacră și cosmologie. Se preocupa și de ceea ce oamenii numesc azi inginerie genetică și de metode menite să încetinească procesul de îmbătrânire în încercarea de a obține nemurirea fizică.

„Nu este nicio îndoială cu privire la faptul că, în cadrul unora din instituțiile numite « gradele superioare ale Masoneriei » există o infuzie foarte palpabilă a unui element hermetic. Asta nu poate fi negat", scria istoricul mason Mackey. Această tradiție hermetică a fost concentrată într-o societate secretă tovarășă de drum a Francmasoneriei, anume rozicrucienii.

ROZICRUCIENII

Unii cercetători cred că Francmasoneria își are originile în tradițiile mistice mai îndepărtate ale rozicrucienilor, o frăție secretă mai veche, despre al cărei nivel de cunoaștere se spune că ajungea până în Antichitate.

Documentele disponibile azi în Franța susțin că Ordinul Rozicrucian („Crucea Trandafirie") a fost întemeiat în 1188 de un cavaler templier, precursor al masonilor, pe nume Jean de Gisors, vasal al regelui englez Henric al II-lea și primul Mare Maestru de sine stătător al Ordinului Sionului.

Unii autori moderni credeau, totuși, că Francmasoneria și rozicrucianismul erau la început filozofii separate care nu s-au contopit decât în ultima parte a secolului al XVIII-lea, când a apărut influența exercitată de organizația *Illuminati* asupra Francmasoneriei.

Indiferent care ar fi adevărul în această privință, faptul istoric recunoscut chiar de către Mackey este acela că „un element rozicrucian a fost difuzat pe scară foarte largă în rândurile Gradelor Superioare (ale Francmasoneriei de pe continentul european) de pe la mijlocul secolului al XVIII-lea încoace".

Cu toate că rozicrucienii pretind că arborele lor genealogic începe din Egiptul Antic, sau chiar de mai înainte, acest nume s-a ivit doar între anii 1614 și 1615, odată cu publicarea a două broșuri. Una dintre ele este intitulată *Fama Fraternitatis Rosae Crucis* (*Raport despre Frăția Rozicrucienilor*) și se presupune că ar fi fost scrisă de un anume Christian Rosenkreuz (nume a cărui traducere literală înseamnă „Crucea Trandafirului"), care-și descria amănunțit călătoriile prin Țara Sfântă și regiunea Mării Mediterane, în timpul cărora dobândise cunoștințe ezoterice de factură orientală. După ce a studiat împreună cu iluminații Alumbrados din Spania, Rosenkreuz a revenit în Germania, unde a întemeiat Ordinul Crucii Trandafirii.

Denumirea ordinului a căpătat diverse interpretări ca fiind fie un simplu joc de cuvinte pornit de la numele Rosenkreuz, fie de la un simbol chimic pentru „lumină" (de unde vine cunoașterea); fie că reprezintă o simplă

referire la Crucea plină de sânge pe care a fost răstignit Iisus, fie o referire la crucea roşie pictată pe scuturile Cavalerilor Templieri. Liderul francmason al Revoluţiei Franceze — contele Mirabeau — pretindea că, în realitate, rozicrucienii nu erau decât Cavalerii Templieri scoşi în afara legii, care-şi continuau activitatea sub un alt nume.

Broşurile cu conţinut de domeniul ficţiunii, cunoscute sub denumirea de „Manifestele Rozicruciene", dezvăluiau existenţa acestei frăţii secrete şi promiteau că, în curând, pe Pământ va veni o epocă a iluminării, însoţită de dezvăluirea secretelor antice. Probabil că autorul lor este Johann Valentin Andrea, un preot luteran german care a călătorit foarte mult prin toată Europa, înainte de a deveni duhovnicul ducelui de Brunswick, preşedintele Congresului Francmasoneriei Germane de la Wilhelmsbad şi liderul francmason, care era prieten atât cu Wilhelm de Hesse, cât şi cu familia Rothschild.

Potrivit spuselor lui Mackey, Andrea a conceput broşurile într-un efort de a impulsiona crearea unei societăţi prin intermediul căreia „starea oamenilor să poată fi ameliorată, iar teologia aridă, perimată a Bisericii să fie convertită într-un sistem ceva mai viu, mai activ şi mai umanizant".

O a treia publicaţie rozicruciană, intitulată *Chemische Hochzeit* (*Nunta elementelor chimice*) şi scrisă de Christian Rosenkreuz, era atât de plină de referiri simbolice la Ordinul Cavalerilor Templieri, care fusese interzis, încât Biserica Catolică a confiscat-o împreună cu *Manifestele Rozicruciene*. O societate rozicruciană germană veche, intitulată Ordinul Crucii Aurii şi Trandafirii a stat la baza întemeierii Lojii Francmasonice a Respectării Stricte a Regulilor, care mult mai târziu a devenit un paravan pentru membrii organizaţiei *Illuminati.*

Rozicrucienii erau consideraţi de Biserică satanişti, fiind acuzaţi că încheiau pacte cu Diavolul şi sacrificau copii. Alţii îi considerau strămoşii cercetării ştiinţifice de azi şi protectorii secretelor antice.

Printre personalităţile rozicruciene importante se găseau: Dante Alighieri (autorul *Divinei Comedii*), dr. John Dee (savant şi un fel de James Bond în timpul domniei reginei Elisabeta I), Robert Fludd (care a participat la traducerea Bibliei în limba engleză în timpul domniei regelui Jacob I) şi Sir Francis Bacon, ale cărui scrieri au inspirat colonizarea Americii. Cu toate că a trăit înainte de apariţia ordinului, autorii Picknett şi Prince au descoperit existenţa unor idealuri rozicruciene în opera lui Leonardo da Vinci, despre care pretindeau că a creat vestitul Giulgiu din Torino prin folosirea unei tehnici foto timpurii, utilizând drept model propriul chip.

Majoritatea cercetătorilor au considerat mişcarea rozicruciană ca fiind o forţă foarte importantă în lupta continuă dintre raţionalismul ştiinţific şi dogmele bisericeşti, care a avut ca rezultat scindarea Sfântului Imperiu

Roman, crearea protestantismului și, odată cu acesta, a Bisericii Anglici, precum și apariția și dezvoltarea Renașterii. Potrivit spuselor lui Picknett și Prince, „suntem departe de a exagera dacă afirmăm că rozicrucianismul se *identifica până la contopire cu Renașterea*" (sublinierea provine din lucrarea originală).

Gardner adăuga: „După triumful Reformei [protestante], Ordinului Rozicrucienilor i-a revenit în cea mai mare parte responsabilitatea apariției unui nou mediu, conștient din punct de vedere spiritual. Citind Biblia în limba lor națională, oamenii au descoperit că istoriile relatate de episcopii romano-catolici cu privire la faptele apostolilor nu erau decât niște falsuri grosolane și că Biserica Catolică sabotase intenționat relatarea corectă a istoriei lui Iisus, pentru ca aceasta să se potrivească intereselor sale. Atunci, a devenit de asemenea limpede faptul că rozicrucienii — ca și catarii și cavalerii templieri dinaintea lor — aveau acces la o serie de cunoștințe antice, mult mai adevărate decât oricare dintre lucrurile promulgate ca adevăr de către Biserica Catolică."

Dar apariția ordinelor protestante a făcut prea puțin pentru a diminua violența îndreptată împotriva oricui îndrăznea să se opună curentului dominant de gândire. Gardner spunea că, precum o ironie a sorții, „savanții, astronomii, matematicienii, navigatorii și arhitecții rozicrucieni au căzut victime periculoasei obtuzități a ierarhiei clericale protestante. Clericii anglicani îi numeau « păgâni », « ocultiști » și « eretici », la fel cum făcuse și Biserica Romano-Catolică înaintea lor".

Așa se face că raționaliștii și umaniștii rozicrucieni au fost obligați de către Biserică să intre în ilegalitate. Pe la vremea formării Marii Loji-Mamă a Francmasoneriei, în 1717, liderii rozicrucieni Christopher Wren și Elias Ashmole întemeiaseră Masoneria Speculativă, având la bază idei rozicruciene și rădăcini adânci în cadrul Francmasoneriei. Potrivit spuselor lui Webster, Ashmole, care recunoștea fățiș că era rozicrucian, ar fi fost acela care a conceput din punct de vedere organizatoric cele trei grade fundamentale ale Francmasoneriei existente și astăzi, care au fost adoptate de Marea Lojă Masonică încă de la întemeierea sa. Autorul mason J.M. Ragon, care a trăit în secolul al XIX-lea, recunoștea că, în acea vreme, rozicrucienii și francmasonii ajunseseră să se contopească, ajungând chiar să se întâlnească în aceeași încăpere de la Sala Masonică londoneză.

„După 1750..., acolo unde cândva existau deosebiri clare între masoni, rozicrucieni și organizații ce pretindeau că descind din Ordinul Cavalerilor Templieri, brusc, toate aceste grupuri s-au unit atât de strâns, încât, practic, privitorului de pe margine i se părea că sunt unul și același", scriau Picknett și Prince.

Două ordine rozicruciene concurente sunt încă active în America de azi. Ambele pretind că ar deține secrete ce le-au fost transmise din generație în generație, începând din epoca Egiptului Antic, și amândouă sunt supuse batjocurii și ironiilor de către fundamentaliștii religioși.

Într-adevăr, publicațiile rozicruciene au dovedit că sunt în posesia unor cunoștințe despre care pretind că provin dintr-o epocă mult mai îndepărtată decât cea a întemeierii ordinului lor. Gardner afirma fățiș că originile filozofiei rozicruciene ar putea fi identificate studiind îndeaproape operele lui Platon și ale lui Pitagora și ajungând la conceptele promovate de Școala Egipteană de Descifrare a Misterelor din epoca faraonului Tuthmosis al III-lea, care a domnit cu aproximativ 1 500 de ani înainte de Hristos. Această legătură coincide cu descoperirile lui Webster, care scria: „Rozicrucianismul a fost o combinație între tradiția secretă antică, ce ne-a fost transmisă din epoca patriarhilor prin intermediul filozofilor Greciei Antice, și prima Cabală evreiască."

COMENTARIU

La fel ca în cazul războaielor și conflictelor din secolul XX, urmele agitațiilor și manipulărilor provocate și orchestrate de societățile secrete pot fi găsite și în cazul rebeliunilor și revoluțiilor din secolele anterioare, ca, de exemplu, în cazul Războiului de Secesiune din America, desfășurat între 1861 și 1865, și al Revoluțiilor franceză și americană.

În privința Războiului de Secesiune, este limpede că agenții europeni au incitat la violență atât în Nord, cât și în Sud. Aceste tulburări au găsit un teren fertil în fanaticii din America, cum ar fi John Wilkes Booth, care era membru al societății secrete Cavalerii Cercului de Aur.

Bancherii și cămătarii din Europa, conduși de omniprezenta familie Rothschild, finanțau ambele părți aflate în conflict. La urma urmei, Războiul de Secesiune a reprezentat o luptă pentru controlul Americii, desfășurată între bancherii europeni și Abraham Lincoln, singurul om din SUA ce părea să înțeleagă forțele aflate în joc.

Odată cu izbucnirea propriu-zisă a ostilităților, Marea Britanie și Franța au concentrat trupe în Canada și Mexic, așteptând prilejul potrivit pentru a exploata situația din Statele Unite în favoarea lor. Numai Proclamația de Emancipare — document semnat de Lincoln, prin intermediul căruia se punea capăt sclaviei populației de culoare din America — și intervenția tăcută a Marinei Ruse au dus la eșuarea acestui plan de scindare a SUA.

Acest fapt a reprezentat o nereușită pentru societățile secrete europene, care avuseseră succes în distrugerea atât a Bisericii, cât și a Monarhiei în

Franța, între 1789 și 1799. Mai întâi, asta s-a realizat cu ajutorul tulburărilor provocate de societățile iacobine și, mai târziu, prin utilizarea agenților plătiți care au condus mulțimea în asaltul împotriva Bastiliei și a caselor aristocraților, membrii societăților secrete fiind aceia care au instigat atât Revoluția, cât și epoca de teroare care a urmat.

Rolul Francmasoneriei și mai cu seamă al organizației nou-apărute *Illuminati* a fost vizibil în această tragedie franceză. Unele publicații masonice recunosc cu mândrie amestecul Francmasoneriei în această mișcare. Mulți masoni, inclusiv Thomas Jefferson, sprijineau atât Revoluția Franceză, cât și revoltele timpurii izbucnite în tânăra Uniune Americană.

A existat chiar un amestec bine documentat al francmasonilor în desfășurarea Revoluției Americane, deoarece mulți coloniști au fost recrutați ca membri în lojile de front ale Francmasoneriei, înainte de ruperea relațiilor dintre America și Marea Britanie. S-ar putea prea bine ca, tocmai datorită faptului că era vorba de o revoltă fratricidă, armata engleză, mult superioară numeric și din punctul de vedere al dotării față de coloniști, să fi fost împiedicată să acționeze cu toată puterea împotriva acestora, determinând astfel succesul revoltei lor.

Francmasoneria — care imediat după Revoluție a ajuns să fie o forță importantă și puternică în America — a suferit un recul sever imediat după răpirea căpitanului William Morgan, în 1826. Bănuitorii membri ai Mișcării Antimasonice i-au provocat Masoneriei o pierdere de membri și de prestigiu timp de mulți ani după aceea.

Se poate ca acest lucru să fi fost, totuși, benefic pentru organizație, deoarece istoria bine documentată a organizației germane *Illuminati* indica clar existența unei societăți secrete ce avea ca scop subminarea tuturor formelor de guvernare și religie organizată existente până atunci. În ciuda interzicerii activității lor prin scoaterea în afara legii, membrii organizației *Illuminati* nu au făcut decât să se ascundă, pierzându-și urma în rândurile Francmasoneriei. Idealurile lor au fost promovate neîntrerupt, prin intermediul societății secrete Mesele Rotunde, condusă de Cecil Rhodes, sprijinit de puterea Lojii Francmasonice din Frankfurt, controlată de familia regală din Hesse, de familia Rothschild și de asociații acesteia.

Contele de Saint-Germain și alți „magicieni“ au adus în cadrul cercurilor interioare ale Francmasoneriei cunoștințele antice din Orientul Mijlociu. Acest gen de cunoștințe se refereau atât la practicarea unor tradiții secrete privitoare la descrierea biblică a vieții lui Iisus, cât și la originile și scopurile omenirii, multe dintre ele intrând în conflict deschis cu dogmele bisericești din epocă. Într-adevăr, mulți dintre criticii Francmasoneriei atât din acea vreme, cât și de acum, îi acuză pe membrii acestui ordin de faptul că

ar fi anticreştini, dacă nu cumva chiar satanişti. Existenţa unor astfel de acuzaţii a necesitat păstrarea foarte strictă a secretului, deoarece disidenţii dogmelor biserice şti au fost multă vreme supuşi oprobriului comunităţii în care trăiau şi chiar violenţei fizice.

Păstrarea secretului a rămas ceva obişnuit în cadrul societăţilor secrete, până prin ultima parte a secolului XX, când s-a descoperit că membrii Lojii Masonice Italiene Propaganda Due puneau la cale desfăşurarea unui complot fascist, în care erau implicate Vaticanul, anumite bănci importante, Mafia şi CIA.

Probabil că secretele Francmasoneriei trebuie să fie foarte profunde şi captivante, pentru a-i determina de-a lungul secolelor pe membrii acestei organizaţii să persevereze în eforturile lor de a proteja şi propaga respectivele cunoştinţe, înfruntând atât cenzura şi oprimarea la care erau supuşi de către stat, cât şi persecuţiile autorităţilor ecleziastice. Este suficient de clar faptul că aceste cunoştinţe care au ajuns până la noi, fiind transmise din generaţie în generaţie mai cu seamă prin intermediul ritualurilor alegorice şi al simbolurilor, sunt mai vechi decât epoca Egiptului Antic.

Este foarte semnificativ faptul că atâtea credinţe esoterice îşi au originea în Egipt şi, mai precis, în culturile Persiei Antice.

Însă orice discuţie privitoare la filozofie, magie, religie este repede înfăşurată într-un marasm de definiţii, interpretări şi credinţe personale ale participanţilor, ceea ce face ca, de cele mai multe ori, discuţiile să nu aibă o finalitate concretă. Faptul incontestabil ce rezultă de aici este acela că există semnificative accente preistorice valabile atât pentru doctrinele Francmasoneriei, cât şi pentru cea a rozicrucienilor. Aceste aspecte vor fi abordate mai îndeaproape când vom studia Misterele Antice.

Totuşi, trebuie să analizăm felul în care câteva dintre aceste cunoştinţe antice au fost introduse în cercurile interioare din cadrul Francmasoneriei. Se pare că o sursă importantă de dezvăluire a acestor secrete au constituit-o descoperirile făcute de un grup de cavaleri medievali: este vorba de legendarul Ordin al Cavalerilor Templieri.

PARTEA A IV-A

SOCIETĂŢILE SECRETE VECHI

Cunoştinţele templierilor referitoare la istoria timpurie a creştinismului au reprezentat, fără îndoială, unul dintre principalele motive ale persecutării lor şi, mai târziu, ale anihilării acestui ordin de către Biserică.

Filozoful mason Manly P. Hall

În veacurile întunecate care au urmat după prăbuşirea Imperiului Roman, o religie a dobândit supremaţia absolută în lumea occidentală: creştinismul. În vreme ce, în aparenţă, acesta se baza pe învăţăturile lui Iisus Hristos, savanţii contemporani pot identifica evoluţia creştinismului, ajungând până la ideologiile Greciei, Egiptului şi Babilonului Antic, şi chiar până la mult mai vechea cultură sumeriană.

Descoperirea cu puţin timp în urmă a unor scrieri pierdute, care datează dinaintea epocii în care a trăit Iisus, ne-a permis să cunoaştem o serie întreagă de informaţii de care aveam foarte multă nevoie pentru a umple golurile de cunoaştere referitoare atât la omul Iisus, cât şi la epoca în care el a trăit.

Din cauza lipsei unor relatări de primă mână referitoare la Iisus, dezbaterile aprinse cu privire la teologia şi credinţele creştine au continuat să se desfăşoare timp de secole, încă din Evul Mediu, când a apărut puterea seculară a Sfintei Biserici Romano-Catolice (Universală).

Până la căderea Constantinopolului (din 1453), Biserica Romano-Catolică reprezenta autoritatea supremă în lumea occidentală. Prin intermediul împrumutării cu dărnicie atât a fondurilor, cât şi a binecuvântărilor sale, Vaticanul îi domina pe regi şi pe regine şi controla vieţile cetăţenilor obişnuiţi, folosindu-se în acest scop atât de teama de excomunicare, cât şi de abominabila sa instituţie numită Inchiziţie.

Cei mai buni şi mai inteligenţi oameni din Europa au fost mânaţi de cler să lupte pentru Dumnezeu şi ţară şi astfel Europa creştină a pornit cruciadă după cruciadă contra musulmanilor care stăpâneau Ţara Sfântă de pe

meleagurile Orientului Mijlociu. Puterea Bisericii s-a centralizat și mai mult în urma acestor cruciade, devenind atotstăpânitoare.

Unii dintre acești bărbați, mai cu seamă cei originari din sudul Franței (regiune atât de legată de legendele despre Sfânta Maria Magdalena și urmașii acesteia), cunoșteau existența unor tradiții secrete, contrare învățăturilor Bisericii. Cruciadele ofereau o scuză convenabilă pentru cucerirea Țării Sfinte și căutarea de dovezi pentru confirmarea autenticității și veridicității acestor tradiții.

Unii cercetători sugerează chiar că este posibil ca cruciadele să fi fost inspirate tocmai de această căutare a cunoștințelor ascunse. Potrivit autorului francez Gérard de Sède, pustnicul Petru, care în general este considerat a fi jucat rolul cel mai important în promovarea Primei Cruciade, alături de Sfântul Bernard, a fost preceptorul liderului cruciadei, Godefroi de Bouillon, cel care a fost asociat mai târziu cu Ordinul Cavalerilor Templieri.

Odată ajunși în Țara Sfântă, se pare că cruciații ar fi găsit unele dovezi care atestau temeinicia ideilor eretice ce sprijineau veridicitatea vechilor tradiții, mai cu seamă a celor aflate în circulație în sudul Franței și care difereau de învățăturile Bisericii. Tocmai acest conflict a fost cel care a dus în final la înființarea societăților secrete, care foloseau păstrarea secretului ca protecție împotriva persecuțiilor Bisericii Romano-Catolice, care, la rândul ei, a început să-și păzească dogmele teologice consfințite prin folosirea unor mijloace tot mai violente.

Potrivit multor relatări descoperite recent, cel puțin un grup dintre cruciați a adus cu sine, la întoarcerea în Europa, ceva mai mult decât simple idei eretice; din câte se spun, s-ar fi întors în Europa, aducând dovezi de netăgăduit care atestau existența unor erori și a unei duplicități în dogmele bisericești. De-a lungul timpului, acești cruciați au devenit cunoscuți ca eretici și blasfemiatori, Biserica încercând chiar să-i elimine. Ei erau Cavalerii Templieri, ale căror tradiții continuă să existe și azi în cadrul Francmasoneriei.

CAVALERII TEMPLIERI

Un ordin religios și militar intitulat Ordinul Sărmanilor Cavaleri ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon a fost întemeiat în 1118, când nouă cruciați francezi s-au înfățișat înaintea regelui Baldovin al Ierusalimului, cerându-i permisiunea de a-i proteja pe pelerinii care călătoreau către Țara Sfântă și de a locui în ruinele Templului lui Solomon.

Ambele cereri au fost acceptate și, astfel, ordinul a ajuns să fie cunoscut sub numele de „Cavaleri ai Templului", denumire prescurtată curând în aceea de „Cavaleri Templieri".

Faptelor acestor templieri li s-a acordat prea puţină atenţie în cărţile obişnuite de istorie, iar rolul pe care ei l-au jucat în desfăşurarea viitoare a evenimentelor a fost, în cea mai mare parte, împins în notele de subsol ale manualelor de istorie. Se cunoaşte faptul că ordinul s-a dezvoltat, devenind extraordinar de bogat şi puternic, până când, în 1307, membrii săi au fost zdrobiţi de invidia unui rege francez şi de un papă care se temea de secretele lor.

La fel cum stau lucrurile şi cu cea mai mare parte a istoriei, această poveste are mult mai multe dedesubturi, decât cele care au fost aduse la cunoştinţa publicului larg. Odată cu distrugerea Ordinului Cavalerilor Templieri, Biserica a încercat să şteargă de pe faţa Pământului toate dovezile existente, atât cu privire la ordin în sine, cât şi la secretele deţinute de membrii acestuia, secrete care implicau cele mai profunde şi delicate mistere ale creştinătăţii — probleme atât de explozive, încât templierii trebuia să fie distruşi chiar de către Biserica ce-i înrolase până atunci pentru apărarea intereselor sale.

Până cu puţin timp în urmă, cele mai multe date referitoare la originea Cavalerilor Templieri proveneau din relatările istoricului francez Guillaume de Tyre, care scria la mai mult de 50 de ani după desfăşurarea evenimentelor. Relatarea sa este, prin urmare, sumară, incompletă şi poate chiar greşită în unele privinţe. Azi, mulţumită eforturilor depuse de mai mulţi savanţi, relatările referitoare la evenimentele din acea epocă sunt mai complete, fapt ce a dus la reevaluarea multora dintre contribuţiile Cavalerilor Templieri la istoria omenirii.

Pe atunci, regiunea Orientului Mijlociu se găsea în plină fierbere. În 1099, cavalerii participanţi la Prima Cruciadă, conduşi de Godefroi de Bouillon, cuceriseră Oraşul Sfânt al Ierusalimului, eliberându-l de sub stăpânirea musulmană şi înfiinţând un regat creştin cu acelaşi nume. Dar zonele rurale de lângă oraş erau departe de a fi fost pacificate şi călătoria pe distanţa dintre porturile din estul Mediteranei şi porţile Oraşului Sfânt era periculoasă.

Aşa că nouă cavaleri i-au cerut regelui Ierusalimului, Baldovin al II-lea du Bourg, să le permită să formeze un ordin militar, membrii săi urmând să locuiască în partea de est a palatului său, care se afla lângă recent-capturata Moschee Al-Aqsa, fostul teren pe care se găsea Templul regelui Solomon. Baldovin a fost de acord cu acest lucru şi chiar i-a plătit pe cavaleri cu un mic stipendiu. Câţiva cercetători consideră că emiterea acestui decret ar putea indica faptul că Baldovin ar fi cunoscut activităţile lor ulterioare.

Aceşti cavaleri erau conduşi de Hugh de Payens, un nobil aflat în serviciul vărului său, Hughes, conte de Champagne, şi al lui André de Montbard,

unchiul lui Bernard de Clairvaux, cunoscut mai târziu sub numele de Sfântul Bernard, călugăr aparținând Ordinului Cistercienilor. Montbard era, de asemenea, vasalul contelui de Champagne. Cel puțin doi dintre cavalerii fondatori ai Ordinului, Rosal și Gondemare, erau călugări cistercieni înainte de plecarea lor către Ierusalim. De fapt, în întregul grup existau relații strânse, atât prin legăturile familiale, cât și din cauza legăturilor comune pe care le aveau atât cu călugării cistercieni, cât și cu coroana flamandă.

„Payens și cei nouă tovarăși ai săi erau originari cu toții din Champagne sau Languedoc, incluzându-l în grupul lor pe contele de Provence, și în aparență mergeau către Ținutul Sfânt gândindu-se la realizarea unei misiuni bine definite", scriau autorii Picknett și Prince. Ținutul Provence se găsește lângă Languedoc, iar în cuprinsul său se află orașul Marsilia, în care, din câte se spune, Maria Magdalena ar fi pus pentru prima oară piciorul în Europa după crucificarea lui Iisus Hristos.

O scrisoare adresată lui Champagne de episcopul de Chartres, datată 1114, îl felicita pe conte în legătură cu intenția lui de a se alătura organizației *la Milice du Christ* („Soldații lui Hristos"), un prototip al Cavalerilor Templieri. Mai mult, autorul Graham Hancock, referindu-se la asta, scria: „Prin propriile cercetări, stabilisem că atât Payens, cât și Champagne călătoriseră împreună în Țara Sfântă în 1104, întorcându-se tot împreună înapoi în Franța în 1113, ceea ce indică faptul că planurile referitoare la înființarea unui asemenea ordin se găseau deja în derulare de câțiva ani, înainte ca grupul de cavaleri fondatori să fi intrat în audiență la regele Baldovin."

Una dintre ironiile sorții a fost aceea că ceva mai târziu, însuși Champagne li s-a alăturat Templierilor, ceea ce a avut drept consecință faptul că el a ajuns să fie vasalul propriului vasal. Una dintre explicațiile acestei ciudate întâmplări și un punct foarte important privind însăși existența ordinului, era aceea că jurământul de credință al membrilor acestuia nu se depunea nici față de rege, nici față de Marele lor Maestru (care, de fapt, îi conducea), ci față de binefăcătorul lor religios, Bernard abate de Clairvaux, care a continuat să susțină grupul în toată perioada în care acesta s-a ridicat, dobândind importanța cunoscută. El a fost canonizat în 1174 — în primii nouă ani ai existenței sale, acest ordin neoficial nu a recrutat membri noi — ceea ce este foarte ciudat, pentru un grup mic ce pretinde că protejează drumurile către Ierusalim. Mai mult, protecția pelerinilor care călătoreau către Orașul Sfânt fusese preluată de un alt ordin, anume acela al Cavalerilor Ospitalieri ai Sfântului Ioan din Ierusalim — cunoscut mai pe scurt sub numele de Ospitalieri.

Ideea că un grup de numai nouă cavaleri ar fi putut patrula eficient pe toate drumurile ce duc la Ierusalim este de-a dreptul rizibilă. Este clar că templierii aveau un motiv cu totul diferit pentru care călătoriseră în Țara

Sfântă. Ei nu-şi dădeau silinţa să păzească drumurile de acces către Ierusalim, lăsând această sarcină în seama ospitalierilor, în schimb, templierii stăteau lângă cartierul lor general, efectuând săpături sub ruinele Primului Templu Evreiesc permanent, pentru a căuta comori.

Templul lui Solomon a fost construit pentru prima oară cu aproximativ 3 000 de ani în urmă, însă el a fost proiectat, în realitate, de tatăl său, regele David. Regele Solomon a construit Templul pe muntele Moria din Ierusalim.

Înainte de construirea Templului de la Ierusalim — despre care se presupune că-l găzduia pe Iehova de la exodul evreilor din Egipt încoace — nu era decât un simplu cort. În mod tradiţional, acest templu portabil găzduia Chivotul Legii, despre care se spunea că ar fi fost mijlocul de comunicare cu Dumnezeu. Unul dintre numele evreieşti utilizate pentru denumirea templului era *hekal*, un cuvânt sumerian care, în traducere literală, însemna „Casă Mare". De fapt, unii cercetători au susţinut că Templul lui Solomon era „copia aproape fidelă a unui templu sumerian ridicat la Ierusalim pentru cinstirea zeului Ninurta cu o mie de ani mai devreme".

Templul lui Solomon a fost distrus în timpul cuceririi oraşului de către babilonieni, survenită cam în jurul anului 586 î.Hr., fiind apoi reconstruit de regele Zorobabel, după întoarcerea evreilor din captivitate. O foarte mare parte a noului proiect al templului se baza pe o viziune a profetului Ezechiel, care în Vechiul Testament îşi descria viziunile cu maşinării zburătoare. În vremea lui Iisus, Templul lui Zorobabel a fost reconstruit în cea mai mare parte, pentru a putea deveni Templul lui Irod cel Mare. El a fost distrus la numai patru ani după terminarea construcţiei sale, în anul 70 d.Hr., în timpul revoltei evreilor contra stăpânirii romane. Azi, rămăşiţele templelor evreieşti sunt incluse în Moscheea Domului, care reprezintă un altar sfânt al religiei islamice, depăşit ca importanţă doar de moscheile din Mecca şi Medina.

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că templierii au făcut săpături pe o suprafaţă foarte vastă. În 1894, un grup de genişti ai Armatei Regale britanice, comandat de un anume locotenent Charles Wilson, a descoperit dovezi ale existenţei templierilor în timp ce cartografiau peşterile de sub muntele Moria. Ei au descoperit atunci nişte coridoare boltite, cu arcade de piatră specifice meşteşugarilor templieri. Au mai descoperit şi produse artizanale, anume o pereche de pinteni, parte dintr-o sabie şi o lance şi un mic crucifix templier, care se găsesc încă expuse în Scoţia.

Probabil că în cursul săpăturilor, conform câtorva relatări, templierii au descoperit pergamente vechi, ce conţineau cunoştinţe secrete; se prea poate ca în conţinutul acestora să se fi făcut referiri la viaţa lui Iisus şi la legăturile lui cu esenienii (un grup de asceţi evrei care s-a dezvoltat în secolul al II-lea î.Hr.)

și gnosticii. De asemenea, din câte se spune, ei au descoperit și legendarele Table ale Legii, care îi fuseseră date lui Moise, precum și alte relicve sfinte — poate chiar legendarul Chivot al Legii și Sulița lui Longinus —, care ar fi putut fi folosite pentru a valida pretențiile lor de autoritate religioasă comparabilă cu autoritatea Bisericii Romano-Catolice.

Asemenea relatări au fost foarte bine sprijinite de descoperirea, printre Pergamentele de la Marea Moartă, a unui document gravat în cupru, descoperire ce a fost făcută la Qumran, pe malul de nord-vest al Mării Moarte, în 1947. Conținutul acestui „Pergament de Cupru", care a fost tradus la mijlocul anilor '50 la Universitatea din Manchester, nu numai că pomenea despre existența unei uriașe comori de aur și texte literare, ci chiar descria amănunțit locul unde era ascunsă aceasta, adică chiar locul unde săpaseră templierii, sub Templul lui Solomon. Se pare că aceasta era doar una dintre multele copii existente, una dintre cele care ar fi putut ajunge în mâinile templierilor. Din cauza indicațiilor amănunțite date cu privire la locul unde se găseau comorile ascunse ale evreilor, „Pergamentul de Cupru" era, de fapt, o hartă a comorii.

Hancock crede că cercetările templierilor au fost doar în parte încununate de succes. „Dacă templierii ar fi găsit Chivotul, cu siguranță l-ar fi adus înapoi în Europa, trâmbițându-și peste tot triumful. Întrucât asta nu se întâmplase, mi s-a părut destul de sigur să conchid că nu-l descoperiseră", scria el. Hancock mergea mai departe cu teoriile, susținând că, în timp ce templierii efectuau săpături, Chivotul fusese transportat de mult în Etiopia, unde a rămas ascuns.

Potrivit scriitorului Laurence Gardner, pe lângă aur, cercetătorii templieri au mai recuperat și „o mulțime de manuscrise cu textele unor cărți redactate în ebraică și limba veche siriană, multe dintre acestea fiind mai vechi decât Evangheliile și conținând relatări de primă mână ale evenimentelor petrecute în vremea lui Iisus, fără ca ele să fi fost cenzurate sau stilizate în vreun fel de vreo autoritate ecleziastică.

A fost acceptat pe scară largă faptul că Ordinul Cavalerilor Templieri poseda niște cunoștințe atât de profunde despre felul cum s-au petrecut evenimentele relatate în Biblie, încât ele eclipsau cunoștințele creștinătății ortodoxe; era vorba de o profunzime care le permitea să fie convinși că Biserica interpretase greșit atât Nașterea Mântuitorului de către Fecioara Maria, cât și învierea Lui".

Bogățiile nou-dobândite, ca și faptul că posedau documente pierdute, ar putea explica, de asemenea, acceptarea rapidă a templierilor de către îngroziții lideri ai Bisericii. Potrivit spuselor lui Knight și Lomas, „este clar faptul că templierii posedau cele mai pure documente creștine posibil, cu mult mai importante decât Evangheliile clasice care au ajuns până la noi!" Beneficiind

de aceste cunoştinţe, liderii templierilor, fie direct, fie indirect, probabil că i-au intimidat foarte mult pe responsabilii Bisericii, ceea ce a dus la creşterea numerică şi ca putere a ordinului lor.

Cu toate că nu acceptaseră membri noi timp de aproape un deceniu după înfiinţarea lor şi susţineau că sunt săraci, deşi majoritatea lor erau fie membri, fie înrudiţi cu familiile regale europene — iar sigiliul lor original înfăţişa doi cavaleri încălecând pe spinarea unui singur cal — averile ordinului au crescut brusc.

Liderii acestuia au început să călătorească în vederea recrutării de membri, fiind acceptaţi atât de către Biserică, cât şi de casele regale europene.

La 31 ianuarie 1128, Marii Maeştri ai Ordinului Templierilor Payens şi Montbard au călătorit în localitatea Troyes, situată la aproximativ 120 km depărtare de Paris, pentru a-şi susţine pledoaria în favoarea recunoaşterii oficiale a ordinului lor în faţa unui conciliu special reunit, alcătuit din arhiepiscopi, episcopi şi stareţi romano-catolici, din rândul cărora făcea parte şi nepotul lui Montbard, Sfântul Bernard, care pe atunci ajunsese şeful puternicului Ordin al Călugărilor Cistercieni. Având şi aprobarea regelui Baldovin, conciliul a aprobat existenţa Templierilor ca ordin oficial, militaro-religios. Lucrările acestui conciliu au avut ca rezultat aprobarea de către Papa Honorius al II-lea a unei „Reguli" sau „Statut de Funcţionare al Ordinului Cavalerilor Templieri", în care se stipulau contribuţiile pe care membrii erau obligaţi să le aducă ordinului.

Această reglementare a fost pregătită de Sfântul Bernard şi copia structura organizatorică a Ordinului Călugărilor Cistercieni, din rândurile căruia provenea el. Pentru a sprijini dezvoltarea laturii religioase a activităţii ordinului, „Regula" prevedea, printre altele, obligaţia novicilor de a depune un jurământ de castitate şi sărăcie, de a-i dona ordinului toate bunurile materiale proprii. Din punct de vedere militar, templierilor le era interzisă retragerea din faţa inamicului în timpul luptei, regulă ce putea fi încălcată doar dacă acesta îi depăşea numeric într-o proporţie mai mare de 3 la 1 şi dacă comandantul le aproba retragerea.

Structura organizatorică a ordinului a fost precursoarea Francmasoneriei. Fiecare filială locală a acestuia era denumită „Templu", iar liderul său îi raporta şi jura ascultare Marelui Maestru.

Membrii obişnuiţi erau de patru categorii, în funcţie de rangul lor: cavaleri, sergenţi, capelani şi servitori. La fel ca în cazul Francmasoneriei apărute mai târziu, se acorda o foarte mare importanţă păstrării secretului atât faţă de publicul larg, cât şi faţă de colegii templieri. Referindu-se la asta, Picknett şi Prince scriau: „Din cauza structurii de comandă rigide şi piramidale, e foarte probabil ca cea mai mare parte a cavalerilor templieri să nu fi fost

decât niște simpli soldați creștini, așa cum păreau a fi; dar, în cadrul cercului interior al organizației, lucrurile erau diferite."

Puterea și prestigiul ordinului au crescut rapid și, la apogeul popularității sale, el avea un număr de aproximativ 20 000 de cavaleri. Mantaua distinctivă de culoare albă pe care era brodată o cruce roșie, manta purtată numai de Cavalerii Templieri, putea fi văzută întotdeauna în focul luptei. Reputația lor a ajuns repede să rivalizeze cu cea a unităților de elită din armatele moderne, cum ar fi Infanteria Marină Americană, SAS-ul britanic (Trupele Speciale Aeropurtate) sau *Waffen SS* din armata germană, care a apărut înaintea SAS-ului.

Knight și Lomas scriau: „Ei [Payens și Montbard] plecaseră spre vest cu mâinile goale și se întorseseră cu o Bulă Papală, bani, obiecte prețioase, averi împrumutate și cu nu mai puțin de 300 de nobili recrutați pentru a-l urma pe Hugh de Payens, care îi conducea, în calitatea lui de Mare Maestru al unui ordin important."

„La doar un an de la desfășurarea conciliului de la Troyes, ordinul deținea moșii în Franța, Anglia, Spania și Portugalia", scriau Baigent și Leigh. „La numai un deceniu de la înființarea lor, posesiunile ordinului urmau să se extindă și în Italia, Austria, Germania, Ungaria și la Constantinopol. În 1131, regele Aragonului le-a donat un sfert din domeniile lui. Pe la mijlocul secolului al XII-lea, Ordinul Cavalerilor Templieri începuse deja să se facă cunoscut drept cea mai bogată și mai puternică instituție a creștinătății, după Papalitate."

Contribuțiile venite de la casele regale și nobiliare nu se limitau doar la donarea de monede sau pământuri, ci membrii Ordinului primeau titluri de lorzi, baroni și statut de moșieri, precum și castelele aferente acestora. Marele Maestru Payens avea multe legături suspuse, era căsătorit cu Catherine de Saint-Clair, fiica unei importante familii scoțiene ce donase moșia de la sud de Edinburgh, unde s-a construit primul centru de studiu al templierilor — sau perceptoriu — situat în afara Țării Sfinte.

Sfântul Bernard, care îi ajutase atât de mult pe templieri la conciliul de la Troyes, a prosperat și el, împreună cu Ordinul Călugărilor Cistercieni pe care-l conducea. Potrivit spuselor lui Baigent, Leigh și Lincoln, înainte de formarea Ordinului Cavalerilor Templieri, călugării cistercieni erau practic faliți, pentru ca mai apoi să manifeste o dezvoltare bruscă și rapidă. În următorii câțiva ani, au fost înființate șase abații ale Ordinului Călugărilor Cistercieni. „Până în 1153, existau mai mult de 300 de abații ale acestui ordin, dintre care Sfântul Bernard personal înființase 69. Această dezvoltare fără precedent a ordinului este într-un direct paralelism cu cea a Ordinului Cavalerilor Templieri", scriau Baigent și Leigh.

În 1139, Papa Inocențiu al II-lea, un protejat al Sfântului Bernard, a proclamat, la instaurarea sa la Vatican, faptul că, de atunci încolo, templierii nu vor răspunde de faptele lor în fața niciunei alte autorități lumești, exceptând Papalitatea. Acest cec în alb, care le permitea cavalerilor să funcționeze în afara oricărui control al autorităților locale, însemna practic o scutire de taxe, fapt ce a mărit considerabil averea ordinului. Papa le-a conferit, de asemenea, templierilor dreptul neobișnuit până atunci de a-și construi singuri bisericile proprii. Potrivit spuselor lui Baigent și Leigh, „înăuntrul acestor enclave templiere, cavalerii reprezentau legea în sine. Ei puteau oferi drept de azil, ca orice biserică, își reuneau propriile tribunale pentru a judeca infracțiunile comise pe plan local și-și organizau propriile piețe și târguri. Erau scutiți de plata birurilor și de efectuarea corvezilor la construcția de drumuri și de poduri peste râuri".

Este limpede pentru toți faptul că, indiferent de ce ar fi dezgropat templierii de sub Templul lui Solomon, deținerea acestor obiecte le-a adus putere și recunoaștere atât din partea liderilor bisericești, cât și din partea celor politici. Aceasta nu a făcut decât să crească după 1129, când regele Baldovin al II-lea le-a cerut lui Payens și templierilor săi să ajute la desfășurarea unui atac sortit eșecului împotriva cetății musulmane Damasc. Această operațiune militară, executată oarecum în grabă și prost concepută, ar fi fost instigată de contele Fulk al V-lea de Anjou. El se grăbise să ajungă la Ierusalim cu puțin timp înainte ca templierii să-și fi terminat săpăturile despre care am vorbit mai sus. Jurându-i credință firavului ordin, Fulk făcuse o donație anuală pentru ajutorarea templierilor, astfel încât aceștia să-și continue operațiunile. Probabil că răsplata pentru generozitatea lui a venit în 1128, când regele Franței, Ludovic al VI-lea, l-a ales pe Fulk ca mire al Melisendei, fiica lui Baldovin. Imediat după moartea acestuia, în măcelul generat de eșecul cuceririi Damascului, Fulk a devenit rege al Ierusalimului.

La întoarcerea lui în Țara Sfântă după o vizită în Europa, Payens, împreună cu 300 de cavaleri, mânau către Ierusalim un grup numeros de pelerini. Apoi, templierii s-au alăturat celorlalte forțe creștine în atacul asupra Damascului.

Aici a fost o a doua ocazie pentru Cavalerii Templieri de a afla secretele Țării Sfinte. În timpul acestei acțiuni, creștinii s-au aliat cu membrii unei societăți secrete islamice, care pretindeau de asemenea că ar fi fost păstrătorii secretelor antice: este vorba de cunoscuta sectă a Asasinilor.

Asasinii sunt o sectă islamică, alcătuită din fanatici care au conceput o structură piramidală de comandă, copiată de toate societăţile secrete întemeiate după aceea; ei erau atât de cruzi, încât chiar şi astăzi rostirea numelui lor este sinonimă cu teroarea şi moartea bruscă a celui ce ar comite această imprudenţă.

Se pare că denumirea sectei ar fi derivat de la numele drogului haşiş, provenit din canabis, pe care membrii acesteia îl fumau atunci când se pregăteau să ucidă. Asasinii membri ai sectei, care erau învăţaţi că omuciderea era o datorie religioasă, au devenit cunoscuţi sub numele de *hashshasin*, cuvânt care în arabă înseamnă „fumător de haşiş" şi care cu timpul s-a transformat în simplul *asasin*. Aceasta este originea populară a denumirii sectei. Totuşi, autorul Daraul şi alţii au sugerat că numele ar putea proveni din cuvântul arab *assasseen*, cuvânt care, în traducere liberă, înseamnă „păzitorii secretelor".

Fondatorul sectei asasinilor, Hasan bin Sabah, a fost coleg de şcoală cu poetul Curţii Regale persane, Omar Khayam şi cu Nizam ul Mulk, care mai târziu a devenit Marele Vizir al Sultanului turc din Persia. Acesta avea propriile secrete de păzit. El a profitat de cunoştinţele ezoterice căpătate de la primul său prieten şi de privilegiile regale acordate de cel de-al doilea. După ce a fost implicat într-un scandal pentru că a furat bani, a fost obligat să părăsească Persia, stabilindu-se în Egipt, unde a continuat studiul vechilor doctrine, dobândind o cunoaştere aprofundată a Cabalei evreieşti.

În timp ce se afla în Egipt, Hasan s-ar putea să fi conceput planurile de înfiinţare a sectei asasinilor, studiind organizarea şi practicile din *Dar ul Hikmat* („Casa Cunoaşterii") sau Marea Lojă din Cairo. Această Lojă reprezenta un depozit de cunoştinţe antice şi de înţelepciuni transmise din generaţie în generaţie, din vremurile lui Adam, Noe, Avram şi Moise. Potrivit lui Webster, membrii Lojii au perfecţionat tehnicile folosite câteva secole mai târziu de Weishaupt pentru înfiinţarea organizaţiei *Illuminati*. De asemenea, izvorât din această Lojă era cultul *Roshaniya* sau „Cei Iluminaţi", care au devenit o adevărată teroare pentru autorităţile afgane, pe când se găseau sub conducerea lui Baiazid Ansari, în secolul al XVI-lea.

Putându-şi identifica arborele genealogic încă de pe vremea Profetului Mohamed, asasinii erau o ramură a sectelor islamice a lui Hakim, a fatimizilor, batinilor şi şiiţilor. În anul 872 d.Hr., un oarecare Abdulah ibn Maymun a înfiinţat secta batinilor, care a dat tonul pentru dezvoltarea sectei Asasinilor. Materialist convins, Abdulah era adept al gnosticismului şi astfel s-a hotărât să distrugă toate formele structurate de religie de pe vremea

aceea — inclusiv pe cea ismaelită, căreia îi aparţinea. Pentru a putea realiza acest scop, Abdulah a fost obligat să se prefacă a fi un credincios plin de pioşenie al religiei ismaelite. Ismaeliţii credeau că erau descendenţii lui Ismael, fiul patriarhului evreu Avram şi al ţiitoarei sale, Agar, demonstrând din nou cât de întrepătrunse sunt istoria israeliţilor şi cea a vecinilor lor arabi din Orientul Mijlociu.

Webster cita spusele unui cercetător anterior ei, Reinhart Dozy, care a descris programul lui Abdulah ca fiind unul dedicat înfiinţării unei vaste societăţi secrete, plină atât cu liber-cugetători, cât şi cu bigoţi, în scopul discreditării şi al distrugerii religiei. După ceremonii complicate de iniţiere a novicilor, el avea „să le dezvăluie acestora atât Misterul final, cât şi identitatea imamilor (conducătorilor spirituali), precum şi faptul că religiile şi moralitatea nu erau decât o impostură şi o absurditate". El căuta, de asemenea, să răstoarne de la putere regimurile conducătoare şi să preia puterea, mai întâi prin subterfugii, apoi prin forţă. Sfidând inteligenţa publicului, i-a câştigat de partea lui pe creduli cu ajutorul unor trucuri magice despre care spunea că sunt minuni, pe conducătorii religioşi prin afişarea pietăţii şi pe mistici prin susţinerea unor lungi dizertaţii pe tema misterelor antice. Prin asemenea metode duplicitare, „o mulţime de persoane cu credinţe diverse lucrau laolaltă pentru atingerea unui scop ce le era cunoscut doar câtorva dintre ei".

După ani de schisme în rândul ismaeliţilor, adepţii lui Abdulah şi alţii s-au unit în cadrul unor „societăţi ale înţelepciunii", care în 1004 au devenit Marea Lojă de la Cairo, în cadrul căreia membrii erau transformaţi în fanatici. Aici deţinea puterea secta drusă.

Se pare că membrii acesteia au continuat să folosească metodele duplicitare ale lui Abdulah, pretinzând că erau musulmani şi creştini în acelaşi timp. Ei foloseau de asemenea semne de recunoaştere existente încă în cadrul Lojii Francmasonice a Marelui Orient. La fel ca în cazul tuturor societăţilor secrete, în vreme ce majoritatea membrilor erau pur şi simplu nişte credincioşi fanatici, conducerea superioară a sectei avea alte planuri. Prin intermediul Marii Loji din Cairo, conduse de secta drusă, Hasan a învăţat bine tehnicile pe care le-a folosit mai târziu în cadrul propriei societăţi secrete.

Cultul de ucigaşi condus de Hasan s-a înfiinţat prin anul 1094, când el, împreună cu câţiva aliaţi perşi, a cucerit fortăreaţa muntoasă de la Alamut, de pe ţărmul Mării Caspice, în Iran. Acolo, şi-a creat propria sectă ismaelită şiită, care a devenit cunoscută sub denumirea de Asasinii. În timp ce se autoproclama un mare conducător spiritual, Hasan a conceput un cult al personalităţii sale, bazat pe o violenţă ucigaşă. Potrivit autoarei Webster, „scopul

final al acestei secte era conducerea omenirii de către câțiva oameni roși de setea de putere, mascată de legea religiei și a pietății. Metoda prin care această nouă orânduire urma a fi înființată era, nici mai mult, nici mai puțin, decât asasinarea în masă a tuturor adversarilor săi".

Inițiații din gradele superioare ale sectei învățau doctrinele secrete ale Asasinilor dintre care una suna astfel: „Nimic nu este adevărat și totul este permis". Un alt secret era acela că există un singur Dumnezeu și toate obiectele create, inclusiv omenirea, fac parte dintr-un tot universal, o idee care urmează liniile teoriei câmpurilor unificate elaborată de Einstein, care continuă să fie studiată serios de savanții epocii contemporane. În sfârșit, dogma asasinilor — potrivit căreia „scopul scuză mijloacele" — ar putea să fi fost precursoarea aceleiași concepții filozofice care se regăsește în doctrina Francmasoneriei Iluminate.

Metoda de recrutare a lui Hasan era atât de extraordinară, încât mulți o considerau o simplă legendă. Potrivit relatărilor câtorva surse ale vremii, una dintre acestea fiind oferită de Marco Polo (care a trecut pe acolo în drumul său), Hasan a descoperit și dezvoltat o vale secretă pe care a umplut-o până la refuz cu palate splendide și grădini minunate, precum și cu animale exotice și femei frumoase. Apoi, tinerii localnici erau abordați în cârciumi de străini cu care se împrieteneau. Ei se trezeau din amețeala generată de droguri găsindu-se înconjurați de atâta frumusețe și lux, încât credeau că nu s-ar fi putut afla decât în Paradisul promis de Allah. După câteva zile, în care trăiau ca în visele lor cele mai frumoase, având tot ce și-ar fi putut dori, recruții erau drogați din nou, trezindu-se la crunta realitate a vieții lor sărăcăcioase.

După câteva astfel de experiențe, Hasan nu avea nicio dificultate în a le obține loialitatea, promițându-le că le va permite să se întoarcă pentru totdeauna în „Paradis", în schimbul comiterii unor asasinate. Prinși în mrejele promisiunii de a domicilia permanent în „Paradis", acești păstori de capre — cărora li se „spălase" creierul — se dovedeau a fi soldați zeloși și nerăbdători să îndeplinească ordinele conducătorului lor, ajungând chiar până la sacrificiul suprem, dacă era necesar, pentru îndeplinirea misiunii încredințate.

Autointitulându-se Marele Maestru sau Shaikh-al-Jabal, Hasan conducea această cooperativă timpurie a crimei din fortăreața lui din munți, dobândindu-și titlul de „Bătrânul Muntelui" — un nume la a cărui simplă rostire inimile vecinilor săi se umpleau de teamă.

Puterea asasinilor a crescut încontinuu, până când, pe la mijlocul secolului al XII-lea, cultul se lăuda că deține o serie de cetăți ce se întindeau pe tot teritoriul Persiei și al Irakului. S-ar putea chiar ca influența lor să se fi extins atât de mult, încât să ajungă chiar până la societatea secretă a

Tâlharilor din India — despre care se știa că utilizau semne de recunoaștere reciprocă similare cu cele ale asasinilor.

În calitatea lui de Mare Maestru, Hasan a creat un sistem de ucenici, calfe și maeștri în ale meseriei, sistem ce a fost comparat mai târziu cu gradele masonice. Istoricul mason Mackey a recunoscut că: „Asasinii, a căror legătură cu templierii a fost dovedită pe baza documentelor istorice existente, s-ar putea să fi exercitat o oarecare influență asupra acestora, servindu-le ca model sau cel puțin sugerându-le unele dintre dogmele și ceremoniile lor esoterice."

Daraul cita un orientalist renumit, Syed Ameer Ali, care afirma: „De la ismaeliți, cruciații au împrumutat ideea care a dus la formarea tuturor societăților secrete europene, indiferent dacă sunt religioase sau laice... În special Cavalerii Templieri, cu sistemul lor de mari maeștri, mari stareți și credincioși devotați și cu gradele lor de inițiere în tainele doctrinei diferite, în funcție de importanța persoanei respective pe scara ierarhică a ordinului, seamănă cel mai mult cu ismaeliții din Orientul Mijlociu."

Câteva relatări vorbesc despre existența unor legături de lucru între asasini și templieri, în cadrul unor operațiuni militare comune desfășurate în timpul cruciadelor, inclusiv în timpul atacului declanșat de cruciați asupra Damascului, sub conducerea regelui Baldovin al Ierusalimului. Un scriitor al secolului al XVIII-lea deplângea faptul că templierii acceptaseră „să se alieze cu acel prinț groaznic și sângeros numit Bătrânul Muntelui, prinț al Asasinilor".

Referindu-se la asta, Daraul comenta: „Cei ce cred că asasinii erau niște musulmani fanatici și, prin urmare, nu aveau de gând să încheie niciun fel de alianță cu cei care pentru ei erau niște necredincioși, ar trebui să-și reamintească faptul că, pentru adepții Bătrânului Muntelui, doar el avea dreptate, iar sarazinii care luptau în Războiul Sfânt al lui Allah împotriva cruciaților erau la fel de răi ca toți ceilalți, care nu acceptau justețea doctrinei propovăduite de Asasini."

Cu ceva timp înainte de declanșarea atacului său asupra Damascului, Baldovin încheiase un acord cu asasinii, care aveau foarte mulți membri între zidurile cetății asediate. Cu ajutorul acestei Coloane a Cincea, orașul putea fi cucerit. În schimbul ajutorului acordat, cruciații le-au promis asasinilor orașul Tyr. Dar complotul a fost descoperit și toți asasinii din Damasc au fost linșați cu pietre de locuitorii orașului.

Încă vesel de pe urma întoarcerii din Europa a Marelui Maestru Payens și a templierilor conduși de el, Baldovin s-a hotărât să întreprindă un atac frontal asupra zidurilor Damascului, dar încercarea lui a fost respinsă cu pierderi grele.

Este posibil ca această bătălie, împreună cu alte operațiuni ulterioare, organizate în comun, să le fi dat ocazia templierilor și asasinilor să-și împărtășească atât cunoștințe antice cu caracter ezoteric, cât și informații militare importante, deoarece este bine documentat din punct de vedere istoric faptul că asasinii se răspândiseră adânc în ierarhia musulmană.

Mackey confirma această ipoteză: „În diverse etape ale istoriei lor, templierii au încheiat diferite tratate și acorduri de prietenie cu asasinii; putem crede că în acele perioade în care războiul nu se dezlănțuia cu maximă intensitate, este posibil ca între cele două ordine să se fi desfășurat schimburi reciproce de vizite și conferințe."

Caracterul ucigaș al asasinilor avea să ducă, în cele din urmă, la căderea lor. Hasan, Bătrânul Muntelui, a fost ucis de fiul său, Mohamed, care, la rândul lui, a fost otrăvit de fiul său, care aflase de planul pus la cale de Mohamed de a-l ucide. Prin 1250, hoardele invadatorilor mongoli capturaseră și ultima fortăreață a asasinilor, eliminând practic ordinul de pe scena istoriei. Cu toate acestea, potrivit afirmațiilor unor cercetători, mici grupuri de asasini există încă și azi în Orientul Mijlociu.

Trebuie remarcat faptul că existau prea puține diferențe între soldatul de condiție medie, atât în cazul templierilor, cât și în cel al asasinilor. Ambele grupuri erau suprasaturate cu bărbați brutali, călăuziți de instincte animalice, ignoranți și însetați de sânge, care nu făceau decât să execute ordinele primite. Numai liderii lor cunoșteau adevărurile subiacente ale acelor ordine.

Indiferent de cât de brutali ar fi fost cavalerii de rând ai templierilor, conducătorii lor erau extrem de inteligenți, construind foarte repede una dintre cele mai puternice organizații nonguvernamentale cunoscute vreodată. Payens a murit în 1136, succesorul său la conducerea ordinului fiind un oarecare lord Robert, ginere al arhiepiscopului de Canterbury — un alt indiciu privitor la caracterul aristocratic al ierarhiei templierilor.

Până în secolul al XIII-lea, templierii ajunseseră proprietarii a peste 9 000 de castele și conace, răspândite în toată Europa. Totuși, în calitatea lor de ordin religios, nu plăteau niciun fel de impozite. Sectoarele în care investeau cuprindeau industriile foarte importante, mai cu seamă în meșteșugurile din domeniul construcțiilor. Numai în Anglia și Țara Galilor dețineau peste 5 000 de proprietăți. Imperiul lor se întindea din Danemarca până în Palestina. „Dacă scopul lor final ar fi fost acela al instaurării hegemoniei mondiale, nu s-ar fi putut organiza mai bine și nici nu și-ar fi putut planifica mai minuțios ierarhia aristocratică", scria Daraul.

Ei foloseau veniturile încasate de pe urma exploatării bunurilor lor pentru a construi o uriașă flotă navală și a garanta existența unui vast imperiu

bancar. Încă de pe atunci, omenirea începuse să acorde atenție ideii utilizării banilor pentru producerea altor bani.

BANCHERII ȘI CONSTRUCTORII TEMPLIERI

Cu toate că istoria convențională identifică dezvoltarea sistemului bancar modern cu apariția timpurie a instituțiilor evreiești și italienești de împrumut, în realitate, Cavalerii Templieri au fost adevărații predecesori în acest domeniu al familiilor Rothschild și de Medici.

„Ei au fost pionierii conceptului de facilitare a creditelor, precum și de alocare a acestora pentru dezvoltarea și extinderea comerțului. În realitate, îndeplineau practic toate funcțiile unei bănci comerciale din secolul XX", scriau Baigent și Leigh, remarcând totodată: „La apogeul puterii exercitate de ei, templierii mânuiau cea mai mare parte — dacă nu tot capitalul disponibil în acea vreme — în Europa Occidentală."

Creștinilor li se interzicea să practice camăta, care pe atunci însemna perceperea oricărei dobânzi pe împrumuturile acordate cuiva, însă Templierii au reușit să evite această restricție, punând probabil accentul mai degrabă pe aspectele militare, decât pe cele religioase ale ordinului lor. Într-un caz, documentele vechi au dezvăluit faptul că templierii percepeau o dobândă de până la 60% pe an, ceea ce reprezenta o rată a dobânzii cu mult mai mare decât cea percepută de majoritatea cămătarilor epocii.

Într-o practică ce continuă și azi în băncile elvețiene, templierii obișnuiau să depoziteze pe termen lung banii unor persoane private, bani care le erau accesibili numai celor ce-i depuseseră.

Se poate argumenta, de asemenea, că Templierii au fost cei care au introdus pentru prima oară ca mijloc de plată cartea de credit și turismul în grup, pentru că ei sunt cei care au dezvoltat transferurile de fonduri bănești pe baza unui simplu bilet, o tehnică musulmană preluată cel mai probabil de la asasini și de la alți oameni de legătură din Orientul Mijlociu.

Pelerinii, negustorii, funcționarii și clerul înfruntau multe obstacole și pericole neprevăzute în cursul călătoriilor lor prin Europa și Țara Sfântă. Erau o pradă tentantă pentru corăbieri, zapcii, hangii și chiar pentru autoritățile bisericești care cereau de pomană, fără să-i mai pomenim pe simplii hoți sau tâlharii de drumul mare.

Pentru a se proteja împotriva unor astfel de întâmplări nefericite, templierii au pus la punct un sistem de plată prin care călătorul putea depune o sumă de bani suficient de mare pentru acoperirea cheltuielilor de călătorie în vistieria comandantului Templului din localitatea în care se afla, primind în schimbul ei o chitanță cu un cod special. Aceasta sau o obligațiune de

plată era emisă sub forma unei scrisori de credit, a cărei contravaloare putea fi încasată de la orice Templu întâlnit în cale. La sfârşitul călătoriei lui, omul primea fie contravaloarea în bani a sumei rămase în cont, fie o poliţă destinată să acopere orice retragere suplimentară de fonduri efectuată pe parcursul călătoriei. Era un sistem de plată ce semăna atât cu cecurile emise de bancă, cât şi cu mai moderna carte de credit.

Baigent şi Leigh scriau: „În Anglia, templierii erau şi perceptori. Ei colectau nu doar impozitele papale, dijmele şi donaţiile, ci şi încasările Coroanei; păreau să fi fost mai de temut în această calitate decât Fiscul englez sau omologul lui american din zilele noastre. În 1294, ei au organizat « stabilizarea » — convertirea banilor vechi în bani noi. Îndeplineau frecvent rolul de administratori ai unor fonduri ce le fuseseră date în custodie de anumite persoane; erau şi brokeri, şi portărei. Ei aveau rol de mediatori în disputele legate de plata unor răscumpărări, plata dotelor la nunţi, a pensiilor şi a unei multitudini de alte tranzacţii financiare."

În paralel cu practicile bancare, templierii au adus în Europa cunoştinţele lor din domeniul arhitecturii, astronomiei, matematicii, medicinei şi tehnicilor medicale. În mai puţin de o sută de ani după formarea sa, Ordinul Cavalerilor Templieri devenise echivalentul medieval al corporaţiilor multinaţionale de astăzi.

Templierii nu se mulţumeau numai să achiziţioneze castele şi alte clădiri existente, ci erau şi constructori prolifici; construiau imense conace fortificate, cu precădere în sudul Franţei şi în Ţara Sfântă. Multe dintre ele erau construite pe peninsule sau în vârfuri de munte — ceea ce le făcea practic inexpugnabile. Fiindu-le acordat privilegiul de a construi propriile biserici, templierii au devenit principala forţă motrice care a generat construirea măreţelor catedrale europene din epoca medievală.

Una dintre cele mai bine cunoscute opere arhitecturale ale templierilor este celebra Catedrală de la Chartres, care se găseşte la sud-vest de Paris, pe malurile râului Fure. Această catedrală a fost construită pe locul unui vechi centru al druizilor şi chiar poartă numele unuia dintre aceste triburi celtice, carnuţii. Referindu-se la asta, Gardner scria: „Era vorba de amplasamentul unor temple păgâne, dedicate tradiţionalei Zeiţe-Mamă, un amplasament către care pelerinii călătoriseră cu mult timp înainte de Naşterea lui Iisus."

Terminată în timp foarte scurt, în 1134, adică la numai 30 de ani după începerea construirii ei, Catedrala de la Chartres se spune că ar fi prima clădire construită în stilul arhitectural gotic. Mulţi cred că această inovaţie arhitecturală a fost adusă de templieri din Orientul Mijlociu în Europa, mai ales pentru că înălţarea Catedralei de la Chartres a fost inspirată în mare măsură de Sfântul Bernard, care avea relaţii bune cu templierii şi care, în vir-

tutea acestui fapt, ţinea şedinţe de lucru zilnice cu constructorii. Analizând şi celelalte aspecte ale istoriei templierilor, Hancock spunea că: „Sf. Bernard era satisfăcut de faptul că constructorii catedralei ar fi putut, într-adevăr, să fi dezgropat ruinele de pe Muntele Templului din Ierusalim, dând probabil peste un depozit de cunoştinţe antice în domeniul arhitecturii şi că ei i le-ar fi putut împărtăşi în schimbul sprijinului acordat."

Se presupune că denumirea de „gotic" dată acestui stil arhitectural s-ar fi tras din numele triburilor germanice ale goţilor, care au cucerit Imperiul Roman. Totuşi, atât Gardner, cât şi alţi autori susţin că, cel puţin în momentul pătrunderii sale în arhitectură, era posibil ca numele să fi provenit din cuvântul grecesc *goetik*, care în traducere literală înseamnă „ceva magic". Şi este sigur că goţii nu au avut nimic de-a face cu arhitectura sacră a unui număr uimitor de mare de catedrale construite în secolul al XII-lea, adică imediat după ce templierii aduseseră cu ei în Europa secretele descoperite în Ţara Sfântă.

Înaintea acestei epoci, construcţiile europene fuseseră clădiri îndesate, clădite din blocuri masive de piatră, ca să poată fi repede înălţate şi apărate cu uşurinţă. Brusc, oamenii au fost uluiţi de tavanele extrem de înalte şi boltite şi de contraforturile zburătoare ale noilor catedrale. Arcadele ascuţite şi boltite, combinate cu vitraliile minunate, reflectau aplicarea de către constructori a noilor tehnici inspirate de cunoştinţele dobândite de templieri în materie de geometrie sacră şi tehnici metalurgice.

Templierii au fost iniţiatorii formării primelor bresle ale cioplitorilor în piatră. Potrivit spuselor lui Picknett şi Prince, templierii „au fost în spatele formării breslelor constructorilor, incluzând-o pe cea a cioplitorilor în piatră, ai cărei membri au devenit membri laici ai Ordinului Templierilor, beneficiind astfel de toate avantajele conferite acestui ordin, ca de exemplu scutirea de la plata impozitelor".

Vitraliile pictate de la Chartres au provocat multe comentarii. Gardner observa: „Nimic de genul acesta nu mai fusese văzut vreodată până atunci. Chiar şi în zori aceste vitralii îşi păstrează strălucirea dincolo de orice altceva. Vitraliile gotice posedă, de asemenea, puterea unică de a transforma periculoasele raze ultraviolete într-o lumină benefică, dar secretul lor de fabricaţie nu a fost niciodată dezvăluit... Niciun procedeu ştiinţific modern sau analize chimice nu au reuşit deocamdată să explice acest mister." Gardner nota, de asemenea, că, printre cei care au adus acele perfecţionări ale procedeului de fabricaţie a vitraliilor gotice, a fost Omar Khayam, care a făcut din nou legătura între constructorii templieri şi asasini.

Hancock nota că puterea şi grandoarea Templului egiptean de la Karnak, ale piramidei în trepte a lui Zoser şi ale Marii Piramide au rămas

negalate până când templierii au construit catedralele gotice. El a adăugat faptul că s-a convins şi mai puternic de unele legături dintre Misterele Antice şi construirea catedralelor, atunci când şi-a amintit că Sf. Bernard l-a definit odată pe Dumnezeu ca având „lungime, lăţime, înălţime şi adâncime“ — ceea ce reprezintă o evocare clară a cunoştinţelor lui Pitagora, Platon şi ale egiptenilor antici.

De asemenea, în interiorul catedralei de la Chartres există dovezi fizice care constituie argumente puternice în sprijinul ideii că templierii ar fi dobândit cunoştinţe ascunse despre Iisus. La uşa de nord a catedralei de la Chartres, deasupra unei mici coloane, se găseşte o sculptură a Chivotului Legii, transportat într-o căruţă. Deoarece Chivotul a dispărut de la distrugerea Templului evreiesc în anul 70 d.Hr. şi deoarece încă înainte de această epocă toate relatările descriau Chivotul ca fiind „transportat în mână“, mulţi cercetători cred că această gravură oferă dovada privitoare la faptul că templierii au găsit Chivotul şi l-au transportat în Europa. Ea este legată concludent de existenţa Chivotului, o inscripţie latinească de sub ea sunând astfel: „În acest loc Chivotul este iubit şi ascultat“, cu toate că inscripţia ar mai putea însemna şi: „În acest loc este ascuns Chivotul.“ Într-o altă parte a catedralei de la Chartres, se găseşte o sculptură în piatră despre care se crede că o reprezintă pe Fecioara Maria, cu următoarea inscripţie: *arcis foederis* sau Chivotul Legii.

Deşi este adevărat că diversele tradiţii creştine o înfăţişau pe Fecioara Maria ca fiind un „Chivot *Viu* al Legii“, pentru că l-a purtat în pântece pe Iisus, sculptura care reprezintă Chivotul transportat într-o căruţă indică limpede faptul că sculptura s-ar putea referi la fel de bine la Chivotul tangibil din Vechiul Testament.

Toată această preocupare pentru existenţa unei Fecioare Maria şi a Chivotului este un puternic argument în sprijinul veridicităţii ideii că mulţi învăţaţi din Evul Mediu ştiau despre existenţa unei tradiţii care susţinea că atât Chivotul, cât şi Fecioara Maria s-ar fi putut afla cândva în Europa.

Adevărata soartă a legendarului Chivot rămâne învăluită într-un mister profund. Unii cercetători cred că acesta a fost distrus, în vreme ce alţii susţin contrariul, că s-ar găsi, de fapt, în vreo ascunzătoare a unei societăţi secrete, sau poate chiar în catacombele de sub Vatican, pentru a fi păstrat în siguranţă. Graham Hancock — fost corespondent în Africa de Est al revistei *The Economist* — a făcut un studiu amănunţit al Chivotului, conchizând că acesta a fost dus în secret în Etiopia, unde rămâne ascuns până astăzi. Cel puţin un cercetător din epoca modernă crede că acest obiect sacru ar putea fi încă ascuns sub Muntele Moria de la Ierusalim.

O altă legătură clară dintre templieri și munca desfășurată de ei în Templul lui Solomon se poate găsi în Capela de la Rosslyn, o catedrală în miniatură înălțată în micul oraș scoțian Rosslyn, de la sud de Edinburgh. William Sinclair, un descendent al importantei familii Saint-Clair, înrudit prin căsătorie cu Marele Maestru al Templierilor Payens, a pus temelia capelei în 1446, dar construcția a fost terminată în 1486 de către fiul său, Oliver. Capela dorea să reprezinte doar prima parte a unei biserici mai mari, a cărei construcție nu a fost niciodată terminată.

Cu toate că la prima vedere ea pare a fi un loc creștin de închinăciune, Rosslyn a generat multe întrebări. „Este, de fapt, un amestec straniu între stilurile nordic, celtic și gotic", remarca Gardner. La rândul lor, Knight și Lomas scriau: „Verificând documentele istorice oficiale, am descoperit că Rosslyn a trebuit să fie resfințită în 1682. Înainte de asta, există o oarecare nesiguranță privitoare la statutul său de loc sfânt... Simbolurile folosite abundent în Capela de la Rosslyn sunt egiptene, celtice, evreiești, templiere și masonice; capela are un tavan plin de stele, picturi reprezentând vegetație crescând din gura spiridușilor verzi specifici mitologiei celtice, piramide întortocheate, imagini reprezentându-l pe Moise, turnuri ale Ierusalimului Ceresc, crucifixuri cu laturile rotunjite, precum și pătrate și busole. Singura imagistică a cărei proveniență este sigur creștină este cea din modificările survenite mult mai târziu, în Epoca Victoriană..."

Knight și Lomas au descoperit că planul parterului Capelei de la Rosslyn este o copie fidelă a celui al Templului lui Solomon de la Ierusalim, cuprinzând chiar și două coloane importante la intrare. Aceste două coloane sunt numite Ioachim și Boaz, nume legate de Misterele Antice și care încă au o semnificație mistică și mitică atât pentru evrei, cât și pentru francmasoni.

Cei doi autori conchideau: „Rosslyn nu a fost o simplă capelă, ci un altar construit după înființarea Ordinului Templierilor, cu scopul de a găzdui pergamentele descoperite de Hugh de Payens și echipa sa sub Sfânta Sfintelor a ultimului Templu din Ierusalim! Capela de la Rosslyn a fost o copie deliberată a locului de îngropăciune a pergamentelor secrete!" Acești autori scriau că pergamentele ascunse sub Templul de la Ierusalim erau cele mai apreciate scrieri ale evreilor, în special pentru membrii sectelor mai pioase, și reprezentau „cea mai neprețuită comoară a creștinătății" care cuprinde probabil și documentul „Q" pierdut până acum, despre care se spune că ar sta la baza Evangheliilor lui Matei, Marcu, Luca și Ioan.

„Un material mai « lumesc » — cum ar fi Regulile de Conviețuire în Comunitate (Leviticul) — a fost depozitat în toate părțile Iudeei, în locuri atât de umile precum peșterile de la Qumran", au adăugat Knight și Lomas.

Ar mai trebui remarcat faptul că, în epoca în care templierii au construit catedralele gotice, nici măcar una dintre ele nu conţinea o reprezentare a Crucificării, o anomalie extrem de ciudată pentru un ordin creştin, dar o dovadă puternică a faptului că ei negau într-adevăr punctul de vedere tradiţional cu privire la desfăşurarea acestui eveniment.

Mai este încă un alt factor care îi leagă pe Templieri de ereziile epocii lor; acesta este reprezentat de scrierile romanţate ale lui Wolfram von Eschenbach, al cărui erou — Parzival — a devenit Parsifal din faimoasa operă wagneriană omonimă. *Parsifal*, despre care se spune că ar fi una dintre cele mai vizionare şi ezoterice opere ale sale, leagă viziunile lui Wagner de tradiţiile templierilor. Un cavaler bavarez sărac — Wolfram — despre care mulţi dintre cititorii săi credeau că era el însuşi templier, deoarece demonstrase o cunoaştere profundă şi personală atât a obiceiurilor templierilor, cât şi a echipamentului şi tehnicilor lor de luptă, descrisese în opera lui o frăţie de cavaleri îmbrăcaţi în mantale albe, împodobite cu crucifixuri roşii, care păzeau un secret sacru şi mare şi chiar îi denumise *Templeis*, cuvânt care putea fi tradus prin „templieri".

Tot Wolfram a fost printre primii autori care au popularizat legenda Sfântului Graal, acea ţintă atât de greu de atins de mulţi cavaleri medievali plecaţi în călătorii lungi în căutarea sa. Mitologia Graalului, legendele regelui Arthur, ale lui Merlin, ale Mesei Rotunde, au început în realitate cu o poezie scrisă de către Chrétien de Troyes în ultima parte a secolului al XII-lea. Tot el a fost acela care a numit pentru prima dată Camelot reşedinţa regelui Arthur. Deoarece Chrétien a locuit la Troyes, locul recunoaşterii oficiale a Ordinului Templierilor, şi a fost angajat de către contele de Champagne, stăpânul lui Payens, Marele Maestru al Templierilor, este posibil ca el (Chrétien) să fi avut acces la cunoştinţele aduse de templieri din Ţara Sfântă, pe care le-a inclus în scrierile lui.

În *Parzival*-ul lui Wolfram, Graalul este o piatră magică ce le redă tinereţea celor care o posedă. Această piatră era păzită de Cavalerii Templului într-un mare templu de pe *Munsalvaesche* sau Muntele Mântuirii — despre care se crede că ar avea legătură cu fortăreaţa de pe Muntele Montségur din sudul Franţei, cetatea pierdută a catarilor.

Wolfram s-a legat şi mai mult de templieri când a relatat faptul că sursa de inspiraţie pentru *Parzival* provenea dintr-un vechi manuscris arab ce fusese păstrat din generaţie în generaţie în Casa de Anjou. Reamintiţi-vă: contele Fulk de Anjou — ajuns mai târziu rege al Ierusalimului — fusese cel care colaborase îndeaproape cu cavalerii fondatori ai Ordinului Templierilor şi-i subvenţionase. Destul de interesant este şi faptul că Wolfram a

început scrierea *Parzival*-ului cam pe vremea când a fost terminată construirea Catedralei de la Chartres.

Începând cu templierii, croindu-și apoi drum prin Ordinul Călugărilor Cistercieni condus de Sfântul Bernard și trecând mai departe în simbolurile arhitecturale ale catedralelor gotice, semințele ereziei lor s-au răspândit departe și pe scară largă.

Templierii au prosperat mulțumită tehnologiilor și concepțiilor filozofice descoperite la Ierusalim, în vreme ce Biserica a devenit tot mai dușmănoasă, realizând treptat amenințarea reprezentată de cunoștințele deținute de ei pentru existența sa. La rândul lor, templierii au devenit treptat tot mai dușmănoși față de Biserică. Scriitorul și cercetătorul David Hatcher Childress remarca: „Pentru templieri, adevărata Biserică, cea care îi învăța pe oameni despre misticism, reîncarnare și fapte bune, era oprimată de o putere întunecată, care se autointitula « singura credință adevărată »."

Puterea multiseculară a Bisericii, care pe atunci constituia o atracție irezistibilă pentru funcționari corupți, haimanale, dar și pentru oamenii cinstiți și pioși, instiga adesea la declanșarea unor masacre sângeroase împotriva dușmanilor săi (care, în cele din urmă, au ajuns să însemne oricine nu i-ar fi recunoscut autoritatea). De exemplu, între anii 1208 și 1244, zeci de mii de oameni au fost uciși de o armată papală trimisă de Vatican în provincia Languedoc, din sud-vestul Franței, casa de secole a Cavalerilor Templieri, precum și leagănul unor idei foarte neortodoxe.

CATARII

Ținta acestui atac papal era un popor cunoscut sub numele de catari, strămoșii *Carbonarilor* italieni și scoțieni, care i-au influențat atât de mult pe membrii organizației *Illuminati*. Ei erau adepții gnosticilor timpurii, mai interesați de problemele spirituale decât de bogăția materială.

Catarii, al căror nume în traducere însemna „Cei Puri", deoarece credeau că opiniile lor religioase erau mai „pure" decât cele ale Bisericii Catolice, ocupau o poziție ideală din punct de vedere geografic pentru a dobândi credințe neortodoxe. Provincia Languedoc (cunoscută în vechime sub numele de Occitania) cuprindea între granițele sale toată coasta Mării Mediterane de la vest de Marsilia, Munții Negri și pe cei Corbieri (de fapt, Ceveni), precum și Munții Pirinei, ce separau regiunea de Spania. Fiind stat independent, Languedoc-ul era legat mai degrabă de frontiera spaniolă și de vestigiile vechiului Regat Septimian, decât de noua națiune franceză în formare.

Languedoc era o răscruce de drumuri pe unde călătorii treceau înspre şi dinspre Orientul Mijlociu prin Peninsula Iberică, ocupată de musulmani, şi pe mare.

Odată cu destrămarea Imperiului Carolingian, creat de Carol cel Mare după cucerirea acelei zone în urma unor lupte grele în anul 801 d.Hr., acest colţ al vechiului Imperiu Roman a fost cucerit de diverşi regi ai Franciei, denumire care curând va fi aplicată întregii naţiuni sub forma Franţa.

Languedoc a fost leagănul mai multor oraşe vechi, dintre care multe îşi aveau originile în epoca stăpânirii romane timpurii sau a colonizărilor greceşti. Provincia avea propriile tradiţii, propria cultură şi limbă; era vorba de limba Occitaniei sau *Langue d'Oc*, limbă ce-i conferea zonei atât propria identitate, cât şi denumirea.

Probabil că, din cauza acestei convergenţe de idei şi tradiţii, locuitorii provinciei Languedoc erau mai culţi şi mai prosperi decât vecinii lor. „Prejudecăţile contra evreilor erau ceva obişnuit aici, dar persecuţiile nu", scria Michael Costen, profesor la Universitatea din Bristol, specializat în formarea continuă şi, de asemenea, scriitor. El continuă: „Persecuţiile organizate şi oficiale împotriva evreilor au devenit o trăsătură normală a vieţii în sudul Franţei numai după Cruciadă, pentru că numai atunci Biserica a devenit suficient de puternică pentru a insista în promovarea discriminării." Catarii se înţelegeau, de asemenea, destul de bine şi cu călugării cistercieni, care constituiau cea mai mare parte a reprezentanţilor Bisericii din regiunea respectivă.

După o vizită la Rennes-le-Château în regiunea Languedoc, Picknett şi Prince declarau că au „găsit dovezi ce permit efectuarea unei serii de legături complexe, care atestă existenţa în vechime, în acea regiune, a unei tradiţii gnostice; regiunea era un loc notoriu pentru „ereticii" săi, indiferent dacă se numeau catari, templieri, sau aşa-numiţii „vrăjitori".

Potrivit spuselor lui Costen, catarismul era „cea mai gravă şi cea mai răspândită dintre toate mişcările eretice care puneau la îndoială autoritatea Bisericii Romano-Catolice în secolul al XII-lea". Până recent, se cunoşteau prea puţine lucruri despre catari, exceptând faptul că erau consideraţi eretici. Asta se întâmpla pentru că singurele informaţii disponibile despre ei proveneau de la duşmanul lor de moarte, Biserica Catolică, ce a avut grijă ca orice document ce i-ar fi putut sprijini pe catari să fie distrus.

Catarii erau cunoscuţi de foarte mulţi ca *bons hommes* sau oameni buni cu vieţi simple, a căror principală preocupare era religia. Preferau să se întâlnească în aer liber, mai degrabă decât în biserici somptuoase. Preoţii catarilor — cunoscuţi sub numele de *perfecti* sau „cei perfecţi" — se îmbrăcau în anterie lungi, de culoare închisă, şi erau asceţi deosebiţi, care juraseră să dea

uitării bunurile lumeşti. „Există o considerabilă asemănare între catarism şi budism", scria doctorul Arthur Guirdham, un psihiatru care a făcut un studiu foarte amănunţit asupra modului de viaţă al acelui grup. „Adepţii ambelor religii cred în Reîncarnare, în abstinenţa de la consumarea cărnii, deşi consumul cărnii de peşte le era permis catarilor, în non-violenţă, precum şi în faptul că era un păcat să iei viaţa oricărei fiinţe vii, chiar şi a unui animal."

Picknett şi Prince scriau: „Modul de viaţă al catarilor era o încercare continuă de a trăi învăţăturile lui Iisus. Toţi membrii botezaţi din grup erau egali din punct de vedere spiritual, fiind consideraţi preoţi. Poate că cel mai surprinzător aspect al religiei lor pentru acea epocă era accentul deosebit pe care-l puneau pe egalitatea sexelor în faţa lui Dumnezeu. Mai erau şi predicatori itineranţi, călătorind în grupuri de câte doi şi trăind în cea mai lucie sărăcie şi în cea mai mare simplitate, oprindu-se pe drum să ajute şi să vindece pe oricine, ori de câte ori puteau s-o facă. În multe feluri, Oamenii Buni păreau să nu reprezinte niciun fel de ameninţare pentru nimeni, cu excepţia Bisericii oficiale."

Costen spunea că ar fi total greşit să acceptăm, pur şi simplu, punctul de vedere al oficialităţilor vremii, potrivit căruia catarii erau eretici periculoşi: „Doctrina lor ar trebui privită mai degrabă ca o alegere pozitivă, făcută de *oameni care au avut neobişnuita şansă de a auzi relatările şi preceptele* unei noi teologii (relatările cu privire la Iisus şi Maria Magdalena circulau liber în acea vreme în sudul Franţei) şi să aleagă pentru sine ca rezultat al amestecului Bisericii oficiale şi al autorităţilor statului forma de religie pe care doreau s-o practice şi s-o trăiască. Era imposibil ca Biserica medievală să ignore această provocare ce i se prezenta chiar în propriile teritorii pe care până atunci le crezuse a fi sigure din punct de vedere teologic."

Doctorul Guirdham a explicat de ce era catarismul o formă de dualism, o credinţă care „a existat din cele mai vechi timpuri", legată de sectele antice ale lui Mithras şi ale maniheiştilor. Catarii îl considerau, de asemenea, pe Iisus ca fiind Fiul spiritual al lui Dumnezeu. „Pentru ei, Hristos nu exista în trup omenesc, ci într-unul spiritual. Inchiziţia a tradus greşit această interpretare ca însemnând că, pentru catari, Hristos era un fel de fantomă. Părerea acestora coincidea cu cea exprimată de spiritiştii moderni şi de adepţii doctorului Rudolf Steiner (care avea să influenţeze cultul nazist)."

În cadrul teologiei lor dualiste, catarii credeau că Binele şi Răul sunt manifestări opuse ale aceleiaşi forţe energetice cosmice şi că un zeu bun a creat cerul (şi-l conduce), în timp ce un zeu rău a creat omul şi bunurile lumii materiale. „Din cauza acestei credinţe, era clar că Zeul Vechiului Testament era Satana", declara Costen, care mai spunea că, după moarte,

catarii credeau că „oamenii puteau fie să « plece » către adevărata lor casă (care se găsea în Paradis), fie să rămână acolo unde se aflau, caz în care vor trebui să « sufere » şapte reîncarnări... Alţi autori vorbeau de nouă reîncarnări. După aceea, sufletul era iremediabil pierdut."

„Am observat existenţa unui fir călăuzitor de-a lungul timpului care i-a legat pe manihei şti, pe adepţii cultului lui Mithras şi pe catari, care au fost cu toţii complet masacraţi din cauza concepţiei lor privind reîncarnarea", comenta dr. Guirdham.

Alţi cercetători susţineau că problema catarilor reprezenta doar o lipsă de supunere corespunzătoare faţă de Biserică. Referindu-se la asta, Picknett şi Prince scriau: „Motivul principal pentru care catarii au intrat în conflict cu Biserica era acela că ei refuzau să recunoască autoritatea papală."

Gardner nota şi el, în acest sens: „Catarii nu erau eretici; erau pur şi simplu nonconformişti, predicând fără autorizaţie şi neavând nevoie nici de preoţi numiţi şi nici de bogatele biserici împodobite ale vecinilor lor catolici." Totuşi, Gardner a observat, de asemenea, o legătură între catari şi Cavalerii Templieri, potenţial periculoasă pentru Biserică: „Catarii erau, de asemenea, cunoscuţi ca fiind adepţi ai simbolismului ocult al Cabalei, o pricepere care le-ar fi putut fi de un mare folos Cavalerilor Templieri, despre care se credea că ar fi transportat în Europa atât Chivotul, cât şi grupul lor de la Ierusalim, stabilindu-se în regiunea respectivă."

Ceva din atitudinea paşnicilor şi nonconformiştilor catari cu siguranţă că nemulţumea Vaticanul. Destul de interesant în acest sens este faptul că, în 1145, Papa Eugenius al III-lea l-a trimis în Languedoc, să predice împotriva catarilor, pe nimeni altul decât pe Sfântul Bernard, patronul templierilor; potrivit spuselor lui Gardner. Însă, în loc să facă asta, el îi raporta Papei că: „Nu există predici mai profund creştine decât ale lor şi morala lor este pură." Oare asta să fi însemnat că Sfântul Bernard era neatent la teologia lor? Sau cuvintele lui venite în sprijinul concepţiilor despre viaţă ale catarilor nu făceau decât să susţină teoria conform căreia atât el, cât şi templierii, erau în secret adepţi ai credinţelor catare?

Răspunsul la această întrebare nu are importanţă, deoarece, în mod justificat sau nu, Vaticanul a început să conceapă planuri de nimicire a catarilor. Şi este suficient de clar că unele dintre credinţele lor intrau în directă contradicţie cu cele ale Bisericii.

Începutul ereziei catare este greu de identificat cu precizie. Unii dintre preoţii din Languedoc susţineau că predecesorii catarilor apăruseră încă din primele zile ale istoriei creştinismului, ceea ce ar fi putut avea ca rezultat formarea credinţei lor potrivit căreia interpretarea dată de ei religiei şi apariţiei Bisericii era mai pură decât cea a Bisericii Romano-Catolice. Alţii credeau

despre Cavalerii Templieri că răspândiseră în acea regiune cunoştinţele căpătate în timp ce efectuau săpături arheologice la ruinele Templului lui Solomon din Ierusalim. Apoi mai există şi faptul bine dovedit că, până şi azi, în acea regiune a Franţei un cercetător atent al tradiţiilor poate găsi urmele unei remarcabile credinţe, anume a aceleia conform căreia Maria Magdalena, privită ca fiind fie soţia legitimă, fie concubina lui Iisus, ar fi emigrat în acea regiune imediat după răstignirea acestuia. S-a susţinut despre catari că ar fi cunoscut o legendă ce vorbea despre Iisus atât în calitate de soţ, cât şi de tată.

Ideea care vorbeşte despre Maria Magdalena şi Iisus ca fiind un cuplu este sprijinită de conţinutul scrierilor gnostice descoperite la Nag Hammadi în Egipt, în 1945. În Evanghelia lui Filip, despre care se crede că ar fi fost scrisă pe la jumătatea secolului al III-lea, stă scris: „Şi tovarăşa Mântuitorului este Maria Magdalena. Dar Hristos o iubea mai mult decât pe toţi ceilalţi discipoli la un loc şi obişnuia s-o sărute des pe gură." Restul discipolilor s-au simţit jigniţi de acest lucru, exprimându-şi dezaprobarea. Ei i-au spus Mântuitorului: „Doamne, de ce o iubeşti pe ea mai mult decât pe noi toţi la un loc?" — iar Iisus le-a explicat pe larg „cât de mare este taina căsătoriei" şi că aceasta era o „mare putere", necesară pentru ca lumea să existe.

Există o importantă legătură între textul acestor Evanghelii, descoperit doar în 1945, şi o broşură publicată în 1330, din câte se spune de către misticul german Meister Eckhart, sub titlul de *Schwester Katrei* sau Sora Catherina. Conform autorilor Picknett şi Prince, „Această broşură neobişnuită, redactată într-un stil extrem de direct... conţine idei referitoare la Maria Magdalena care *nu pot fi găsite în altă parte decât în conţinutul Evangheliilor de la Nag Hammadi.* Mai mult, incidente reale descrise în textele de la Nag Hammadi sunt menţionate şi în broşura Surorii Catherina" (pasajele subliniate provin din lucrarea originală).

Picknett şi Prince văd existenţa acestei broşuri ca pe o dovadă a faptului că documente identice cu textele recent descoperite le erau cunoscute şi catarilor, cel mai probabil prin intermediul descoperirilor făcute de Cavalerii Templieri.

O altă posibilitate reală este aceea conform căreia catarii ar fi avut deja o legendă care vorbea despre o relaţie intimă între Iisus şi Maria Magdalena, dar căreia îi lipsea orice justificare teologică până la întoarcerea templierilor de la Ierusalim în Languedoc, cu manuscrisele lor nou-descoperite. Ar fi fost posibil ca descoperirile acestora să nu fi făcut altceva decât să întărească şi să intensifice o credinţă existentă deja în regiunea respectivă.

Un alt factor ce susţine această teorie l-ar putea constitui legătura făcută de autorii Baigent, Leigh şi Lincoln, în lucrarea lor intitulată *Holy Blood,*

Holy Grail, între arborele genealogic al lui Iisus și regii merovingieni din sudul Franței.

Cei trei autori scriau: „Dacă ipoteza noastră este corectă, atunci soția și copiii lui Iisus — și ar fi putut fi tatăl unui număr mare de copii între 16 și 17 ani și 33 de ani, vârsta presupusului său deces — după fuga din Țara Sfântă, și-au găsit refugiul în sudul Franței și și-au păstrat arborele genealogic în cadrul unei comunități evreiești de acolo. Se pare că descendenți ai familiei lui Iisus ar fi pătruns prin căsătorie în familia regală a francilor, întemeind astfel dinastia merovingiană, în anul 496 d.Hr. Biserica a încheiat un pact cu această dinastie, punându-se chezașă a purității sângelui merovingienilor, presupunându-se că știa pe deplin adevărata identitate a membrilor acestui arbore genealogic... Când Biserica a complotat la trădarea acestei dinastii care a urmat imediat după aceea, ea s-a făcut vinovată de o crimă ce nu putea fi nici judecată rațional, nici trecută cu vederea, ci putea fi doar ascunsă..."

Laurence Gardner, în calitatea lui de expert în materie de genealogie a familiilor regale și a cavalerilor, a avut acces la documentele private a 33 de familii regale europene. El a confirmat că merovingienii erau înrudiți cu Iisus, prin intermediul fratelui său Iacob, despre care Gardner susține că ar fi fost una și aceeași persoană cu Iosif din Arimateea.

Gardner a formulat, de asemenea, o pledoarie convingătoare în favoarea teoriei conform căreia Maria Magdalena ar fi fost soția lui Iisus, în cartea sa intitulată *Bloodline of the Holy Grail*, publicată în 1996: „Nu a constituit niciodată vreun secret... pentru majoritatea acestor oameni [familiile regale europene] faptul că Iisus a fost însurat și că a avut copii, căci acestea sunt scrise negru pe alb în foarte multe arhive de familie... Documentele publicate ale Mariei, regina Scoției, vorbesc despre asta pe larg. Documentele lui Iacob al II-lea, regele Angliei, detronat în 1688, vorbesc și ele despre acest subiect. Pe parcursul carierei mele, am fost cu adevărat pus în fața unei împrejurări în care mi s-au prezentat spre studiu documente foarte vechi, care nu numai că fuseseră deschise pentru ultima oară în secolul al XVII-lea cel puțin, dar demonstrau fără tăgadă veridicitatea afirmațiilor de mai sus (și fuseseră scrise negru pe alb cu sute de ani înainte)", a explicat el, adăugând: „Am avut, de asemenea, acces la documentele pe care Cavalerii Templieri le-au adus cu ei în Europa și cu conținutul cărora au înfruntat autoritățile ecleziastice — fapt care le-a speriat de moarte — pentru că acestea erau documente care vorbeau despre co-sangvinitate și genealogie... Conducătorii timpurii ai Bisericii Creștine au adoptat spre folosire numai acele Scripturi și pilde care aveau să ascundă adevărul despre descendența regală a lui Iisus."

Biserica timpurie se temea nu numai de urmașii lui Iisus, ci și de femei în general. Acestora le era interzis să predice sau să devină preoți, o interdicție care este pe cale de a fi îmblânzită abia acum. Preoților li se cerea să fie celibatari și să nu se căsătorească niciodată, în ciuda recunoașterii clare de către Sf. Pavel, în capitolul 3, versetul 2 din Prima sa Epistolă către Timotei, a faptului că un episcop sau conducător al Bisericii ar trebui să aibă o soție.

Potrivit spuselor lui Gardner și ale altor autori contemporani, femeile erau denigrate de Biserica timpurie pentru a putea păstra puterea și autoritatea cercului său interior bazat pe strânsele legături de prietenie și apărare reciprocă a intereselor cardinalilor și episcopilor. Azi, foarte mulți cercetători ai Bibliei, de diverse confesiuni religioase, reanalizează modul în care Biserica timpurie a definit rolul femeii. „Știm că majoritatea mișcărilor creștine cunoscute nouă s-au caracterizat prin marea importanță acordată femeilor, ajungând ca, până la urmă, să fie judecate drept « eretice »", remarca cercetătorul Ross S. Kraemer de la Universitatea din Pennsylvania.

Pentru a descuraja orice fel de atenție acordată Mariei Magdalena, Gardner spunea că Părinții Bisericii făceau mare caz de Scripturile din Noul Testament, care o descriau pe aceasta ca pe o „păcătoasă", cuvântul original folosit fiind o traducere greșită a cuvântului *almah*, care de fapt însemna o „fecioară care se supunea unui ritual înaintea căsătoriei".

„Episcopii duplicitari au hotărât, totuși, că o femeie păcătoasă trebuie să fie neapărat o curvă. Și, imediat după aceea, Maria Magdalena a fost etichetată ca atare!", comenta Gardner. Alți cercetători — de exemplu, Jane Schaberg de la Universitatea Mercy-Detroit — au conchis că s-ar putea ca Maria Magdalena să fie un amalgam de personaje biblice feminine și că o asemenea compilare era un act deliberat.

Conform tradițiilor din sudul Franței, precum și operei *Legenda Aurea* (*Legenda de Aur*), publicată în 1483 de către William Caxton, care a fost una dintre primele publicații ale Mănăstirii Westminster din Anglia, Maria Magdalena, fratele ei Lazăr și sora sa Marta, împreună cu servitoarea sa, Marcela și copiii lui Iisus, au călătorit pe mare, după Răstignire, până la Marsilia, în Franța. Apoi, grupul s-a mutat mai la vest, unde „membrii săi i-au convertit la creștinism pe locuitorii de acolo".

Gardner scria că Maria Magdalena era „cu nouă ani mai tânără ca Iisus... ea abia împlinise 30 de ani în anul 33 d.Hr., în timpul celei de-a doua Căsătorii (simbolice), când a rămas însărcinată cu fiica sa, Tamar. Patru ani mai târziu, l-a născut pe Iisus cel Tânăr, iar în anul 44 d.C., la 41 de ani, i s-a născut al doilea fiu, Iosif. În acea perioadă, Maria se stabilise la Marsilia, unde limba oficială a fost greaca până în secolul al V-lea." Potrivit acelorași

relatări, Maria a murit în localitatea care acum se numește Saint-Baume din sudul Franței, în anul 63 d.Hr., la vârsta de 60 de ani.

La întoarcerea din cea de a 17-a Cruciadă, împreună cu regele Ludovic al IX-lea, un anume Jean de Joinville scria, în 1254, că la un moment dat au ajuns în orașul Aix-en-Provence pentru a o onora pe Binecuvântata Magdalena... „Am mers la locul numit Baume, ce se găsea pe o stâncă foarte abruptă și colțuroasă, în care se spunea că Sf. Magdalena își găsise de mult refugiul la un schit."

„Timp de secole după moartea sa, moștenirea Mariei Magdalena a rămas cea mai mare amenințare la adresa unei Biserici temătoare, care îi ocolise pe urmașii Mântuitorului în favoarea urmașilor Apostolilor. Cel mai activ cult al Sf. Magdalena a fost stabilit, în cele din urmă, la Rennes-le-Château, în regiunea Languedoc", scria Gardner.

Un zvon incitant spune că probabil în aceeași regiune se găseau dovezi mai palpabile, care să ateste veridicitatea afirmațiilor de mai sus, decât poveștile despre Magdalena. După Baigent, Leigh și Lincoln, același Joinville scria că prietenul lui, Ludovic al IX-lea, îi povestise odată despre o împrejurare în care liderii catarilor îl abordaseră pe comandantul armatei papale, întrebându-l în mod cifrat dacă dorea să „vină și să privească la trupul lui Iisus, trup care devenise carne și sânge în mâinile preoților lor".

Pe lângă tradițiile legate de Maria Magdalena și Reîncarnare, catarii au fost, de asemenea, foarte convinși de veridicitatea predicilor unui predicator ambulant numit Peter Valdes, din Lyon. Adepții lui sau valdesienii — așa cum au ajuns să fie cunoscuți — citeau din Scripturi traduse în limba lor, occitana, și credeau că o chemare personală de a predica era mai importantă decât pregătirea bisericească. Disprețuiau, de asemenea, vărsarea de sânge, chiar dacă ea era instigată de Biserică sau de stat. Când valdesienii au refuzat să înceteze predicile libere, au fost excomunicați de reprezentanții locali ai Bisericii Catolice din Lyon.

Mulți credeau despre catari că își aveau originile în predicile unui preot bulgar pe nume Bogumil, a cărui sectă, bogumilii, era foarte răspândită pe întreg teritoriul Imperiului Bizantin. Adepții lui Bogumil au respins multe aspecte ale ritului ortodox, cum ar fi liturghia, împărtășania, miracolele prezentate în Vechiul Testament, precum și Profețiile, Botezul, Taina căsătoriei și preoția. „Ei credeau că lumea fizică era lucrarea intrinsecă a Satanei și, prin urmare, este neapărat rea. Au dezvoltat o mitologie bogată a Creației și a Căderii, care a acționat ca un înlocuitor pentru o mare parte a scrierilor Bibliei, pe care au respins-o. Acești dualiști au acceptat faptul că materia era creația Zeului Bun, dar credeau că Satana modelase lumea și trupurile fizice ale oamenilor din ea, fiecare prinzând în capcana unui trup fizic spiritul

unui înger pentru a-l forma pe Adam sau având lutul viu al Zeului Bun", scria Costen.

Totuşi, Picknett şi Prince susţineau că toate credinţele catarilor nu-şi puteau avea originile în concepţiile bogumililor. Ei citau cercetarea făcută de Iuri Stoianov care scria: „Învăţătura Mariei Magdalena ca « soţie » sau « concubină » a lui Iisus părea, pe lângă asta, o tradiţie originală catară, care nu are niciun fel de corespondenţă cu doctrinele bogumilice."

Oricare ar fi adevărul privind originile lor, credinţele catarilor au evoluat de-a lungul unei perioade îndelungate, ca şi decizia de a porni împotriva lor. În ciuda oricăror acorduri care ar fi putut fi încheiate, probabil că autorităţile papale au decis, în cele din urmă, că ceva trebuia făcut cu privire la moaştele, comoara sau scrierile care puteau fi tăinuite în Languedoc, indiferent care le-ar fi fost conţinutul sau influenţa asupra oamenilor acelei regiuni.

CRUCIADA ALBIGENDĂ

Proclamaţi eretici de regele Filip al II-lea al Franţei, începând cu anul 1209, la insistenţele Papei Inocenţiu al III-lea, catarii au fost vânaţi şi exterminaţi în timpul unei bătălii care a devenit cunoscută sub numele de Cruciada Albigendă. Catarii erau numiţi uneori albigenzi, din cauză că se găseau în număr foarte mare în oraşul Albi din centrul provinciei Languedoc. Această operaţiune militară a fost una de la care în mod bătător la ochi au lipsit mult-lăudaţii Cavaleri Templieri.

Prigoana contra catarilor a fost o afacere lungă, îndârjită şi sângeroasă, care s-a încheiat teoretic în 1229, dar pe deplin abia după căderea fortăreţei de la Monségur în mâinile trupelor papale, în 1244. Chiar şi atunci, Biserica Catolică nu a reuşit exterminarea totală a ereziei catare. Potrivit spuselor câtorva autori, chiar şi azi persistă o neîncredere instinctivă atât din partea Bisericii, cât şi a statului faţă de locuitorii provinciei Languedoc.

La ceva timp după ce a devenit papă, Inocenţiu al III-lea a încercat să facă presiuni ecleziastice asupra catarilor cu o remarcabilă lipsă de succes. Cu toate că iniţial era un bărbat al cărui cel mai drag vis era acela de a conduce o mare cruciadă, menită să elibereze Ţara Sfântă de sub ocupaţia musulmanilor, acest papă a trebuit să se mulţumească cu conducerea unei cruciade în Languedoc, unde atât nobilii, cât şi oamenii obişnuiţi vedeau prea puţine motive de îngrijorare în comportamentul simplilor şi blânzilor catari.

Într-un efort de a supune puterea cavalerilor cruciaţi autorităţii sale, Biserica instituise de mult o politică cunoscută sub numele de „Pacea lui Dumnezeu". Bazându-se pe alianţa dintre Biserică şi puterile militare,

ceastă „Pace“ avea menirea de a pune sub controlul ferm al Bisericii orice activități militare ce aveau loc în regiunea în care ea trebuia instituită.

„Agenția care ar fi trebuit să supravegheze instaurarea Păcii în Languedoc era Ordinul Cavalerilor Templieri și, pentru atingerea acestui scop, au fost împuterniciți să încaseze un mic impozit pentru fiecare bou folosit de către țărănime. Există, însă, prea puține dovezi care să ateste că templierii ar fi făcut vreodată ceva concret pentru instaurarea efectivă a Păcii“, scria Costen.

Din cauza eșecului suferit în utilizarea predicilor anticatare și a puterii templierilor pentru exterminarea lor, Papa Inocențiu al III-lea a hotărât, în 1204, că era timpul să acționeze mai hotărât pentru rezolvarea acestei probleme. El a început să-i scrie despre asta regelui Filip al II-lea al Franței, îndemnându-l să pornească la luptă împotriva ereticilor din sudul țării. De asemenea, l-a repus în drepturi pe Raymond al VI-lea, conte de Toulouse, care fusese excomunicat de un predecesor al său. După ce Raymond a fost de acord, cu o oarecare strângere de inimă, să sprijine cruciada, a fost reprimit în rândurile Bisericii Catolice. În ciuda acestui fapt, s-au întreprins prea puține acțiuni concrete.

Raymond a fost din nou excomunicat, pentru că nu-și ținuse cuvântul de a porni la luptă contra catarilor și, când un reprezentant al papei s-a întâlnit cu el de Crăciunul anului 1207, într-o încercare de a repune pe tapet această problemă, el a fost ucis de unul dintre oamenii lui Raymond. Sătul până în gât de această situație, papa Inocențiu al III-lea a declanșat Cruciada.

Cu toate că azi această acțiune este privită ca fiind un război declanșat de creștini împotriva creștinilor, în acea epocă mulți oameni — mai cu seamă cei din afara provinciei Languedoc — sprijineau desfășurarea războiului ca pe unul ce se desfășura contra unui dușman de moarte care se infiltrase printre ei. Această cruciadă îi era necesară papei Inocențiu al III-lea nu numai pentru a-i supune pe eretici, ci și pentru a demonstra puterea Bisericii asupra unor lideri laici recalcitranți, precum Raymond.

Papa Inocențiu al III-lea a promis să acorde statutul de cruciat oricărei persoane care se alătura armatei lui. Asta însemna atât absolvirea de orice păcate comise în timpul cruciadei, cât și că acea persoană beneficia de o cotă-parte din fiecare pradă de război. „Mulți dintre cei care s-au înrolat au considerat această cruciadă ca fiind o șansă pentru a jefui în vederea obținerii de profituri nemuncite și nu aveau să fie total dezamăgiți în propriile așteptări. Cei mai mulți dintre cruciați erau, însă, mânați în luptă în primul rând de zelul religios“, scria Costen.

Curând, armata papală — „cea mai mare reunită vreodată în lumea creștină" — s-a adunat la Lyon sub comanda lui Arnald-Amalric, împreună cu mai mulți nobili și episcopi.

În timp ce această masivă forță, ce număra aproape 30 000 de oameni, se mișca de-a lungul Văii Rhonului, Raymond s-a răzgândit, hotărându-se ca, până la urmă, să se alăture cruciadei. După ce a depus jurământ, el s-a împăcat cu Biserica; aceasta i-a promis imunitate în fața oricărui atac lansat de detractorii săi.

Primul atac important din cadrul cruciadei s-a produs în apropierea orașului Béziers. Aici, în ciuda apelului lansat de episcopul lor (care le-a cerut să se predea fără luptă), locuitorii orașului au hotărât să opună rezistență. Potrivit spuselor lui Costen: „Mulțimea haimanalelor dornice de pradă, ce urma armata peste tot, a luat cu asalt porțile orașului, fiind urmată curând de soldați care au acționat fără ordin. Atât biserica, cât și orașul au fost jefuite, iar locuitorii au fost masacrați, împreună cu preoți, femei și copii, uciși în interiorul bisericilor. Atunci când comandanții armatei au confiscat prăzile de la haimanalele ce o urmau, orașului i s-a dat foc, fiind lăsat să ardă complet." Potrivit raportului oficial, cu acest prilej au fost masacrați 20 000 dintre locuitorii orașului.

La Béziers, întrebat cum ar trebui ca ostașii lui să facă diferența dintre locuitorii catolici și ereticii din oraș, Arnald-Amalric ar fi spus: „Omorâți-i pe toți, căci pe urmă, Dumnezeu își va cunoaște fiii!"

Ținând seama de masacrul de la Béziers, oraș după oraș din regiunea Languedoc a căzut în mâinile armatei papale fără luptă. Tulburările interne erau în floare, căci locuitorii se luau la întrecere în a-i preda armatei pe ereticii cunoscuți sau doar bănuiți. În orașul Castres, catarii ce fuseseră predați armatei au fost arși pe rug, o practică ce avea să continue pe tot parcursul desfășurării cruciadei.

Prin 1229, campania s-a încheiat efectiv, prin semnarea Tratatului de la Paris. Cu toate că, prin acest Tratat, sudul Franței își pierdea independența, punându-se capăt domniei familiei regale de acolo, el nu a pus capăt manifestărilor eretice. Catarii *perfecti* s-au retras în reduta muntoasă de la Montségur, de la poalele Munților Pirinei. Începând cu primăvara lui 1243, armata papală a asediat această fortăreață timp de peste zece luni. Conform spuselor lui Picknett și Prince, „aici s-a petrecut un fenomen curios. Câțiva dintre soldații asediatori *au dezertat, trecând de partea catarilor*, deși știau sigur ce soartă îi așteaptă" (sublinierile provin din lucrarea originală). Catarii aveau cu siguranță anumite mijloace prin care puteau să-și impună convingerile asupra acestor soldați veterani, determinându-i să dezerteze.

În sfârşit, în martie 1244, i s-a pus capăt asediului de la Montségur, deoarece catarii s-au predat. Referindu-se la asta, Picknett şi Prince au remarcat existenţa câtorva „mistere“ legate de căderea Montségur-ului. Unul dintre acestea a fost şi acela că „din motive ce nu au fost niciodată explicate, [catarilor] li s-a permis să mai rămână în cetate timp de încă 15 zile după data încheierii asediului, perioadă după care s-au predat pentru a fi arşi pe rug. Unele relatări merg şi mai departe, descriind felul în care catarii ar fi coborât în fugă muntele, aruncându-se singuri în rugurile aprinse pe câmpia de la poalele sale“. Costen acorda o oarecare credibilitate acestei relatări, remarcând faptul că: „Nu există nicio sugestie conform căreia catarii din cetatea Montségur ar fi opus rezistenţă masacrului la care au fost supuşi.“

„Cel mai important mister dintre toate se referă la aşa-numita « comoară a catarilor », pe care patru dintre ei au reuşit s-o transporte în noapte înainte ca restul să fie masacraţi. Aceşti eretici îndrăzneţi au reuşit cumva să scape, fiind lăsaţi în jos pe frânghii deasupra unei prăpăstii abrupte, în mijlocul nopţii“, comentau Picknett şi Prince.

Catarii — dintre care mulţi erau bogaţi — aveau un depozit considerabil de aur şi argint, dar, conform spuselor lui Baigent, Leigh şi Lincoln, această comoară financiară a fost scoasă prin contrabandă dintre zidurile cetăţii Montségur, pierzându-i-se urma cu trei luni înainte de masacrarea tuturor catarilor din cetate.

Nimeni nu ştie sigur ce cunoştinţe secrete sau „comoară“ au simţit nevoia catarii să scoată dintre zidurile Montségur-ului în ultima clipă, dar în general se crede că era vorba despre scrieri referitoare la perpetuarea arborelui genealogic al lui Iisus după ajungerea Mariei Magdalena în sudul Franţei — un subiect strâns legat de Cavalerii Templieri.

„Aceştia erau foarte dornici să capete cunoştinţe din toate domeniile şi căutarea lor era principala forţă motrice a tuturor acţiunilor ordinului. Ei îşi însuşeau aceste cunoştinţe de oriunde; de la arabi au luat principiile geometriei sacre şi aparentele lor relaţii strânse cu catarii au adăugat o strălucire gnostică suplimentară ideilor lor religioase deja netradiţionale“, scriau Picknett şi Prince.

„Încă de la începutul existenţei lor, templierii menţinuseră relaţii oarecum prieteneşti cu catarii, mai cu seamă în provincia Languedoc. Foarte mulţi moşieri bogaţi, ei înşişi catari sau simpatizanţi ai acestora, îi donaseră ordinului suprafeţe mari de pământ... Este neîndoielnic faptul că Bertrand de Blanchefort — cel de al patrulea Mare Maestru al ordinului — provenea dintr-o familie catară... În Languedoc, liderii templierilor erau mai adesea catari decât catolici“, observau Baigent, Leigh şi Lincoln.

Potrivit spuselor celor trei autori, Blanchefort, care a condus ordinul Templierilor între 1153 și 1170, a fost „cel mai important dintre toți Marii Maeștri ai ordinului". Bertrand a fost cel care a transformat Ordinul Cavalerilor Templieri în instituția ierarhică foarte bine organizată și foarte eficientă și disciplinată care a devenit mai târziu.

Este evident că mulți alți templieri erau ei înșiși catari și se știe că templierii ascundeau mulți catari în cadrul ordinului lor, înmormântându-i pe pământ sacru. Picknett și Prince afirmau că strânsele legături dintre templieri și catari nu au fost menționate în rechizitoriile întocmite după aceea împotriva ordinului, ceea ce dovedește fără tăgadă că existența unor astfel de legături era foarte jenantă pentru o ierarhie bisericească care nu dorea mai mult decât să uite atât de catari, cât și de credințele lor.

După Cruciada Albigendă, catarii care au supraviețuit prigoanei fie au fugit în țările învecinate — Italia a fost un loc favorit de refugiu pentru că ironia sorții făcea ca această țară în care se găsea sediul Papalității să nu fie prea zeloasă în vânarea ereticilor — fie au intrat în ilegalitate, ascunzându-se cu ajutorul vecinilor cărora le era milă de ei. „Pe la începutul secolului al XIV-lea, catarii din provincia Languedoc deveniseră izolați și săraci. Distrugerea lor a fost provocată de faptul că erau urmăriți sistematic de Biserică, cu ajutorul noii sale arme, Inchiziția", declara Costen.

„Provincia Languedoc a asistat la desfășurarea primului act de genocid european, în cursul căruia peste 100 000 de catari considerați eretici au fost masacrați din ordinul Papei în timpul Cruciadei Albigende. Inchiziția a fost în primul rând creată pentru interogarea și exterminarea catarilor", scriau Picknett și Prince.

Ca rezultat al cruciadei, „Biserica și-a menținut monopolul asupra activității religioase și credințelor și și-a întărit controlul asupra vieților private ale oamenilor. Noul stat francez a câștigat Biserica drept aliat în întărirea controlului său asupra orașelor și a nobilimii", scria Costen, remarcând că până în anii '20, într-un mod foarte asemănător cu cel în care s-au petrecut lucrurile în cazul suprimării limbii materne a indienilor americani în secolul trecut, copiilor din regiunea Languedoc le era interzisă folosirea vechii limbi materne, occitana, ei fiind pedepsiți dacă erau prinși că o vorbeau pe terenurile de joacă ale școlilor de stat.

Exterminarea pașnicilor catari a fost și un preludiu a ceea ce liderii Bisericii aveau de gând să le facă rivalilor lor în lupta pentru putere, Cavalerii Templieri.

Timp de 62 de ani după căderea fortăreței catare de la Montségur, Imperiul Cavalerilor Templieri s-a împotrivit atât puterii crescânde a Vaticanului, cât și celei a statelor naționale aflate în curs de apariție.

Controlul exercitat de ei asupra industriei și finanțelor era uriaș; se transformaseră într-o înspăimântătoare putere militară completă, cu flotă militară proprie, cu baza în portul francez La Rochelle de pe malul Atlanticului. Regiunea Languedoc era cea care făcea legătura dintre acest port și cele de pe malul Mării Mediterane, permițând desfășurarea comerțului cu Portugalia și Insulele Britanice, fără ca negustorii să mai fie obligați să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar aflată în stăpânirea musulmanilor. Navele Cavalerilor Templieri, care au fost printre primele care au folosit pentru orientare busolele magnetice, transportau către Țara Sfântă atât arme și provizii, cât și un număr de aproximativ 6 000 de pelerini pe an.

Dar, pe măsură ce puterea și bogăția le-a crescut, în aceeași măsură a crescut mândria și aroganța lor, așa cum s-a demonstrat în anul 1252, când un Maestru al Cavalerilor Templieri l-a amenințat pe regele Henric al III-lea al Angliei cu aceste cuvinte: „Atât timp cât vei face dreptate, vei domni, dar, dacă o vei încălca, atunci vei înceta să fii rege."

Legăturile strânse dintre ordin și coroana engleză au fost demonstrate clar de faptul că regele John locuia o parte din timp la sediul lor de la Londra în anul 1215, când o coaliție de nobili — mulți dintre ei templieri — l-au obligat să semneze Magna Carta sau Marea Cartă a libertăților creând o monarhie constituțională în Anglia.

Însă, în vreme ce Ordinul Templierilor se dezvolta în Europa, lucrurile mergeau foarte prost pentru ei în Țara Sfântă. La mai puțin de un veac după cucerirea orașului, Ierusalimul a căzut din nou în mâinile musulmanilor. Curând, doar orașul Accra a rămas sub controlul creștinilor. În 1291, această cetate portuară a căzut și ea în mâinile musulmanilor, iar ordinul, împreună cu cel al Cavalerilor Ospitalieri, a fost obligat să se refugieze în Cipru, insulă pe care templierii o cumpăraseră de la Richard Inimă-de-Leu în timpul unei cruciade anterioare. Odată cu pierderea teritoriului Țării Sfinte a fost pierdută și principala justificare a existenței templierilor.

Către sfârșitul secolului al XII-lea, templierii ajutaseră la crearea unui alt ordin militar cavaleresc, acela al înfricoșătorilor Cavaleri Teutoni, ale căror fapte îi încântaseră copilăria lui Adolf Hitler. Cavalerii Teutoni înființaseră un principat uriaș, *Ordenstaat*, care se întindea din Prusia, prin statele baltice, până la Golful Finlandei. Existența acestui stat teuton independent a

trezit, se pare, în mintea unora dintre liderii Cavalerilor Templieri, visul creării unui imperiu autonom asemănător în Languedoc.

Însă nu avea să fie astfel. La începutul secolului al XIV-lea, templierii au fost condamnaţi la aceeaşi soartă ca cea a catarilor.

Unul dintre principalii responsabili pentru dispariţia Ordinului Cavalerilor Templieri a fost regele Franţei, Filip al IV-lea, un conducător invidios pe bogăţiile templierilor, şi unul care se temea de puterea lor militară. Odată, Filip s-a refugiat în clădirea Templului din Paris, pentru a scăpa de furia dezlănţuită a mulţimii revoltate. El cunoştea din proprie experienţă bogăţiile templierilor, având mari datorii băneşti faţă de ei. Un alt fapt ce a determinat creşterea furiei regelui contra templierilor era faptul că cererea lui de a deveni membru al ordinului fusese respinsă.

În 1305, Filip a călătorit la Roma, convingându-l pe papa Clement al V-lea că templierii complotau, de fapt, pentru distrugerea Bisericii Romano-Catolice. Papa a dat crezare cuvântului lui Filip, deoarece acesta fusese principala putere care-l susţinuse în ascensiunea lui la funcţia de papă. „Între 1303 şi 1305, regele francez şi miniştrii săi fuseseră cei care puseseră la cale răpirea şi uciderea papei Bonifaciu al VIII-lea şi, foarte posibil, uciderea prin otrăvire a unui alt papă, Benedict al XI-lea. Apoi, în 1305, Filip a reuşit să asigure alegerea candidatului propus de ei, arhiepiscopul de Bordeaux, la tronul papal, vacant până atunci. Noul Pontif a luat numele de Clement al V-lea", arată Baigent, Leigh şi Lincoln.

Conform autorului mason Albert Mackey, Filip fusese de acord să sprijine candidatura lui Clement la funcţia de papă, în schimbul semnării de către acesta a unui angajament secret, care stipula distrugerea Ordinului Templierilor.

Mai mult decât atât, pentru că circulau zvonuri tot mai insistente cu privire la faptul că templierii încercau reinstaurarea regilor din vechea dinastie merovingiană, atât în Franţa, cât şi în alte ţări, acuzaţiile lui Filip au fost rostite în faţa unui ascultător binevoitor. Se spunea că merovingienii se trăgeau din arborele genealogic al lui Iisus, ceea ce reprezenta o gravă provocare la adresa autorităţii Bisericii Romano-Catolice şi sprijinea ideea că templierii dobândiseră cunoştinţe secrete cu privire la adevărata viaţă a lui Iisus.

Având binecuvântarea papei Clement al V-lea, regele Filip s-a reîntors în Franţa şi şi-a început campania împotriva templierilor. Întocmind o listă de acuzaţii ce se întindeau de la subversiune la erezie, Filip le-a dat o serie de ordine secrete ofiţerilor din toată ţara, ordine ce nu trebuiau desigilate decât la o dată prestabilită.

Acest lucru urma să se facă în zorii zilei de vineri, 13 octombrie 1307, dată care, de atunci, a oferit o conotaţie sinistră oricărei zile de vineri 13.

Autoritățile s-au răspândit în întreaga Franță și i-au arestat imediat pe toți templierii pe care i-au găsit.

„Cavalerii capturați au fost încarcerați, interogați, torturați și arși pe rug. Martori plătiți au fost chemați în instanță pentru a depune mărturie împotriva ordinului, ocazie cu care s-au obținut declarații cu adevărat bizare. Membrii Ordinului Cavalerilor Templieri au fost acuzați de un număr de practici variate, considerate a fi neortodoxe, cum ar fi necromanția, homosexualitatea, practicarea avortului, blasfemia și folosirea magiei negre. Odată ce depuseseră mărturie, indiferent de împrejurările în care o făcuseră — fie că fuseseră mituiți, fie că fuseseră torturați — martorii au dispărut fără urmă", spunea Gardner.

Este încă un motiv de controversă dacă templierii erau vinovați sau nu de asemenea acuzații. Se pare că multe dintre acuzațiile lansate împotriva acestui ordin creștin cu preocupări foarte lumești erau false și fabricate, dar există, de asemenea, dovezi cu privire la faptul că membrii cercurilor interioare ale Ordinului Templierilor erau simpatizanți, dacă nu chiar adepți ai ereziilor legate de rolul Mariei Magdalena în viața lui Iisus, de Ioan Botezătorul, de Răstignire și Înviere. Unii cercetători au făcut chiar speculații cu privire la faptul că s-ar putea ca steagul templierilor, care reprezenta un craniu omenesc cu două oase încrucișate dedesubt, să fi fost legat de rămășițele pământești ale Mariei Magdalena, ale lui Ioan Botezătorul sau poate chiar ale amândurora. Rămășițele amintirilor legate de existența acestui simbol al templierilor s-ar putea să fi fost cele care să fi inspirat steagul piraților din secolele următoare, precum și apariția în epoca modernă a ordinului „Craniul și Oasele".

„Credem cu tărie că, în vreme ce cavalerii cu rangurile cele mai înalte ar fi putut avea păreri radicale și neortodoxe despre Divinitatea lui Iisus, templierii au fost, de-a lungul întregii lor existențe, un ordin devotat religiei romano-catolice... Cavalerii Templieri au fost trădați de o Biserică și un papă pe care-i serviseră bine", comentau autorii masoni Knight și Lomas, luând apărarea ordinului.

Aparent, în pofida bruscheței arestărilor și a caracterului secret al ordinelor ce fuseseră date în acest sens, mulți dintre templieri erau dinainte avertizați de ceea ce avea să urmeze. „Cu puțin timp înainte de aceste arestări, de exemplu, Marele Maestru Jacques de Molay a adunat multe dintre documentele ordinului și regulamentele de funcționare și a ordonat arderea lor", notau Baigent, Leigh și Lincoln.

Mulți dintre templierii francezi au fost arestați fără luptă, căci nu opuseseră rezistență sperând, după câte se pare, că situația se va schimba, dar mulți alții au părăsit țara. Cel mai de nepătruns mister din timpul Cruciadei

Albigende l-a reprezentat atât dispariția flotei templiere, cât și a comorii acumulate în Templul din Paris. Mulți dintre cercetători au făcut legătura dintre dispariția flotei templiere și cea a comorii.

Gardner susținea că această comoară nu părăsise Franța în timpul arestărilor: „Slugile lui Filip au răscolit în lung și în lat provinciile Champagne și Languedoc în căutarea comorii, dar, în tot acest timp, ea era ascunsă în vistieriile Templului din Paris."

Mai târziu, tot potrivit lui Gardner, Marele Maestru Jacques de Molay a ordonat transferarea comorii în portul La Rochelle, de unde o flotă de 18 galere a transportat-o în siguranță în Scoția.

Autorii Baigent și Leigh au fost, în general, de acord cu aceste afirmații, punctând chiar că: „A existat o perioadă de cinci ani de procese, negocieri, intrigi, compromisuri, o stare de incertitudine și teamă generală înainte ca ordinul să fie dizolvat în mod oficial", un timp destul de mare pentru a dispersa comoara.

Knight și Lomas au adăugat la toate acestea o fascinantă poveste despre fuga templierilor, spunând că o parte a flotei templiere și-ar fi putut croi drum către America cu 185 de ani înainte de plecarea lui Cristofor Columb către acel ținut.

Această idee a fost susținută pentru prima oară de secta mandeenilor, care credeau că Ioan Botezătorul era adevăratul Mesia și că Iisus i-ar fi pervertit învățăturile. Mandeenii au fost legați de nazoreni, despre care se credea că făceau parte din comunitatea de la Qumran, ale cărei pergamente au fost descoperite în 1945. Musulmanii i-au gonit pe mandeeni de pe malurile râului Iordan, obligându-i să se stabilească în Persia, unde rămășițe ale acestei secte mai există încă și azi.

Mandeenii, ca și esenienii, credeau că sufletele oamenilor buni aveau să ajungă după moarte într-un ținut minunat și pașnic, situat dincolo de mare, ținut despre care credeau că era marcat de o stea numită „Merica". Deoarece este posibil ca documentele descoperite de templieri la Ierusalim să fi fost duplicate ale celor descoperite în comunitatea de la Qumran, se poate ca templierii să fi găsit în ele atât o referire la existența noilor pământuri, cât și numele „Merica".

Knight și Lomas presupuneau că cel puțin o parte a flotei templiere s-a aprovizionat în Portugalia, plutind apoi către „la Merica". Ei spuneau că acești marinari îndrăzneți, ce-și arborau binecunoscutul steag de luptă reprezentând un craniu omenesc cu două oase încrucișate dedesubt, au ajuns pe țărmurile Noii Anglii în 1308.

Dovezi convingătoare privitoare la producerea unei astfel de debarcări se pot găsi în localitatea Westford, Massachusetts, unde astăzi se poate găsi

o gravură făcută în stâncă, reprezentând un cavaler. Această siluetă îmbrăcată în hainele unui cavaler din secolul al XIV-lea, poartă un scut pictat cu o corabie cu pânzele întinse, ce urmează drumul unei stele singuratice. În Newport, Rhode Island, există o piatră de hotar în formă de turn, care este copia fidelă a arhitecturii cu forme rotunde specifică templierilor și datează din secolul al XIV-lea. Referindu-se la asta, Knight și Lomas notau: „Este neîndoielnic faptul că respectiva clădire este extrem de veche, pentru că pe o hartă datând din 1524, care ilustrează descoperirea acestei coaste de către europeni, navigatorul italian Giovanni da Verrazano însemna poziția Turnului din Newport ca existând deja sub numele de « Norman Villa »".

Recent, ruinele descoperite în Patagonia, despre care se credea că sunt pierduta localitate *La Ciudad de los Cesares* („Cetatea Cezarilor"), au scos la iveală existența unui dig și a unor docuri vechi, împreună cu cea a unei pietre gravate, marcată cu o cruce templieră, fapt ce l-a determinat pe cercetătorul Flugberto Ramos să speculeze în legătură cu faptul că ar fi fost posibil ca templierii să fi călătorit într-acolo înaintea lui Columb.

Dovezi mai convingătoare despre existența unor expediții templiere necunoscute până acum se mai pot găsi și în Capela Rosslyn, unde există niște picturi clare ce reprezintă lanuri de porumb și cactusul aloe, picturi ce împodobesc arcadele și tavanul acelei capele. „Potrivit consemnărilor istorice oficiale, semințele de porumb indian au fost aduse pentru prima oară în Africa și Europa de către exploratorii din secolul al XVI-lea", remarcau Knight și Lomas. Deoarece construcția Capelei de la Rosslyn a fost terminată în 1486, cu șase ani înainte de expediția lui Columb peste Atlantic, și deoarece sculpturile fac parte integrantă din construcție, „avem dovada clară a faptului că îndrumătorii meșterilor care au construit Capela de la Rosslyn trebuie să fi vizitat America cu cel puțin un sfert de secol înaintea lui Columb", comentau Knight și Lomas.

În timp ce amândoi recunosc că indiciile despre prezența templierilor în Lumea Nouă dinainte de Columb sunt neconcludente, ei nu fac decât să întărească bănuiala privitoare la faptul că francmasonii inspirați mai târziu de templieri, ca de exemplu Bacon și Raleigh, știau mai multe despre „Noua Atlantidă" decât ne-am imaginat până acum.

Ei au mai explicat și că un călugăr german din secolul al XVI-lea, pe nume Waldseemueller, care a scris pentru prima dată că America a fost numită după numele exploratorului italian Amerigo Vespucci, nu știa nimic despre legenda templaro-mandeeană referitoare la „Merica". Călugărul auzise despre noul ținut botezat „America" și despre existența exploratorului Vespucci și, pur și simplu, a reunit cele două nume, astfel apărând legenda care explica etimologia numelui „America", așa cum s-a păstrat ea

până în zilele noastre. „Waldseemueller a înțeles bine numele, dar explicația dată de el a fost greșită. La foarte puțin timp după ce scrisese aceste cuvinte, el realizase greșeala făcută și retractase public afirmația referitoare la faptul că Vespucci ar fi fost descoperitorul Lumii Noi, dar atunci era prea târziu... Afirmația istorică standard, folosită de obicei pentru a explica originea numelui Lumii Noi, provine în întregime dintr-o neînțelegere prostească, comisă de un cleric obscur, care nu s-a aventurat niciodată la o depărtare mai mare de câteva mile de zidurile mănăstirii sale, situate la granița franco-germană", afirmau Knight și Lomas.

Dacă a avut sau nu loc o debarcare a templierilor în „la Merica" în prima parte a secolului al XIV-lea, nu vom ști niciodată precis; cu toate acestea, ar fi fost foarte posibil ca templierii să fi avut legătură cu descoperirea Americii. Potrivit lui Baigent și Leigh, deoarece autoritățile portugheze îi simpatizau pe templieri, ei au fost găsiți nevinovați în urma unei anchete și apoi și-au schimbat numele în „Cavaleri ai lui Hristos", dedicându-se mai cu seamă expedițiilor navale. „Vasco da Gama a fost un cavaler al lui Hristos, iar prințul Henric Navigatorul a fost unul dintre Marii Maeștri ai ordinului. Vasele Cavalerilor lui Hristos porneau la drum sub stindardul familiar reprezentând o cruce roșie cu brațe egale pornind dinspre centrul acesteia; și tot sub același stindard au trecut Atlanticul, îndreptându-se către Lumea Nouă cele trei caravele aflate sub comanda lui Cristofor Columb. El însuși era căsătorit cu fiica unui fost cavaler al lui Hristos, având astfel acces atât la jurnalele, cât și la hărțile socrului său", remarcau ei.

Legăturile dintre templieri și America vor constitui un prilej generator de dezbateri și controverse îndelungate; există prea puține îndoieli privitoare la faptul că atât mulți membri ai ordinului, cât și comoara lor, alcătuită atât din aur, cât și din documente, au reușit să-și croiască drum în Scoția cu ajutorul flotei.

Scoția, pentru stăpânirea căreia se luptau atunci Anglia și Robert Bruce, era refugiul perfect pe care ordinul îl putea găsi pentru a scăpa de persecuțiile ce curând s-au extins și în afara Franței. La îndemnul papei Clement al V-lea, alte țări au început să-i aresteze pe templieri, atacându-le proprietățile. Regele Angliei, Edward al II-lea, s-a mișcat foarte încet la început împotriva templierilor, dar, fiind ginerele regelui Filip al Franței, a fost nevoit în cele din urmă să treacă la acțiune, chiar dacă nu o dorea din tot sufletul. Câțiva templieri au fost arestați, dar li s-au dat în general sentințe ușoare, de exemplu aceea de a face penitență într-o mănăstire sau abație. Proprietățile templierilor englezi au fost predate Ordinului Cavalerilor Ospitalieri.

Trecuseră exact doi ani de la începerea atacului împotriva ordinului, când Edward a *ordonat, în sfârșit, arestarea tuturor templierilor rămași sub* controlul său în regiunile din Scoția ocupate de englezi. Oamenii săi au reușit să aresteze doar doi cavaleri, unul dintre ei fiind Walter de Clifton, Maestrul Ordinului Templierilor. La anchetă, Clifton a dezvăluit că prietenii lui templieri fugiseră „peste mare", ceea ce constituie încă o dovadă privitoare la faptul că ar fi fost posibil ca templierii să fi pornit către America.

În privința Scoției lui Robert Bruce, aceasta este o poveste cu totul diferită, deoarece ea are o istorie îndelungată de legături cu templierii. Potrivit lui Gardner, Marele Maestru Payens se întâlnise cu regele Scoției imediat după încheierea Conciliului la Troyes, iar Sfântul Bernard contopise Biserica Celtă cu propriul său Ordin Cistercian. Cavalerii Templieri fuseseră încurajați și sprijiniți în activitatea lor de mai mulți regi scoțieni, începând cu regele David și dobândiseră foarte multe proprietăți acolo.

În timpul persecuției templierilor, regele Robert avea toate motivele pentru a nu se alătura acesteia: era prin naștere templier, bazându-se pe sprijinul pe care strămoșii lui îl acordaseră acestui ordin din cele mai vechi timpuri, se afla în conflict cu Edward al II-lea al Angliei, fiind excomunicat din acest motiv de Biserica Romano-Catolică, deoarece Edward era ginerele regelui francez Filip, care contribuise hotărâtor la urcarea pe tronul papal a lui Clement al V-lea, fost episcop de Bordeaux. Fiind izolat de Biserică și de vecinii săi, Robert Bruce primea cu dragă inimă ajutor de la oricine ar fi vrut să i-l acorde.

Blocadele instituite de englezi au închis majoritatea drumurilor dintre Europa și Scoția. „Dar un drum foarte important era încă deschis. Este vorba de drumul ce duce de pe coasta de nord a Irlandei, incluzând și gura râului Foyle, la Londonderry, până la moșiile lui Bruce de la Argyll, Kintyre și Sound of Jura... Astfel, vasele templiere, armele templiere și materialele, luptătorii templieri și, posibil, comoara templierilor și-ar fi putut găsi drumul către Scoția, asigurând întăriri și resurse vitale pentru triumful cauzei lui Bruce", afirmau Baigent și Leigh.

În vreme ce istoria oficială nu-i creditează pe templieri pentru victoria lui Bruce împotriva englezilor, cercetătorii au descoperit motive suficiente pentru a crede că aceasta a fost cauza obținerii victoriei. Câțiva autori masoni afirmă fățiș că templierii au luptat în rândurile armatei lui Bruce.

Bătălia de la Bannockburn, ce a asigurat independența Scoției, s-a desfășurat pe data de 24 iunie 1314. Destul de ciudat este faptul că această dată era ziua Sfântului Ioan, una dintre cele mai importante zile ale anului pentru templierii care-l venerau pe acel sfânt.

Sub pretextul că ajută o garnizoană asediată de inamic între zidurile castelului Stirling, care reprezenta o trecătoare către ținuturile muntoase ale Scoției, regele Edward a mobilizat o armată de peste 20 000 de oameni, pe lângă cei aproape 10 000 care alcătuiau garnizoana de la Stirling. În aceste condiții, era clar pentru toată lumea că el urmărea mai degrabă să-l distrugă pe Bruce, decât să întărească, pur și simplu, Stirling. Regele Robert a putut mobiliza o armată de mai puțin de 10 000 de oameni, așa că, fiind depășit numeric în proporție de aproape 3 la l, se părea că are prea puține șanse de victorie.

Cele două forțe s-au ciocnit în vecinătatea castelului Stirling și s-au luptat cu furie de-a lungul întregii zile. Cu toate că amănuntele bătăliei sunt vagi, se pare că o „forță proaspătă" a sosit tocmai când balanța bătăliei nu se înclina hotărâtor de nicio parte.

Această nouă forță era suficientă pentru a-l determina pe regele Edward și pe cei 500 dintre cei mai buni cavaleri conduși de el să plece de pe câmpul de luptă, ceea ce a generat panică în rândul forței engleze rămase în luptă. „Retragerea s-a deteriorat repede, transformându-se într-o fugă în toată regula, întreaga armata engleză abandonându-și proviziile, bagajele, banii, talerele de aur și argint, armele, armurile și echipamentul", relatau Baigent și Leigh.

Acești autori credeau că un contingent de templieri cu bărbile lor distinctive și cu steagul lor cu cruce roșie era „forța proaspătă" care a băgat frica în Edward și oamenii lui. Alți autori au confirmat acest fapt. Gardner scria că un membru al familiei Saint-Clair a fost comandantul Cavalerilor Templieri în Bătălia de la Bannockburn. Mackey scria că istoricii masoni au menționat faptul că „niște ordine și decorații au fost conferite pentru prima oară pe câmpul de bătălie de la Bannockburn, ca răsplată pentru vitejia unui grup de templieri care îl ajutaseră pe Bruce în acea memorabilă victorie".

La data acelei bătălii, teoretic, templierii nu mai existau ca ordin. În 1312, ordinul fusese dizolvat oficial de către papă, la insistențele regelui Filip, iar în 1314, ultimul Mare Maestru al Ordinului — Jacques de Molay — a fost ars pe rug la Paris.

Potrivit autorului din secolul al XIX-lea Eliphas Lévi, De Molay organizase „Masoneria ocultă", adăugând în mod explicit erezia ioaniților la cunoștințele secrete ale templierilor referitoare la călătoria Mariei Magdalena în Europa, împreună cu copiii lui Iisus.

Ioaniții au fost numiți astfel după numele Sfântului Ioan Botezătorul, pe care ei îl priveau ca pe adevăratul Mesia din Biblie, în vreme ce Iisus era considerat a fi doar o simplă figură secundară în perioada premergătoare revoltei evreilor din Palestina împotriva stăpânirii romane. Ioaniții, care susțineau că ar fi moștenit cunoștințele lor secrete, credeau că Iisus sau „Yeshu Unsul" nu era decât un simplu muritor obișnuit, care fusese inițiat

în tainele cultului lui Osiris. Ei credeau că povestea referitoare la Fecioara Maria era un fals conceput de autorii mai târzii, pentru a da o explicaţie corespunzătoare faptului că Iisus fusese născut ca un copil nelegitim.

Picknett şi Prince explică: „Secta Ioaniţilor recunoştea că titlul de « Cristos » nu se aplica doar lui Iisus, cuvântul grecesc original *Christos* nu însemna decât « Unsul », un termen ce ar fi putut fi aplicat multor oameni, incluzându-i pe regi şi pe funcţionarii romani. În consecinţă, liderii ioaniţi îşi asumau întotdeauna pentru sine titlul de « Cristos »... Semnificativ este faptul că *Evanghelia lui Filip* de la Nag Hammadi aplică termenul de « Cristos » tuturor iniţiaţilor în tainele gnosticii."

Lévi susţinea chiar că Marele Maestru Payens fusese iniţiat în doctrina ioanită înainte de a conduce Ordinul Cavalerilor Templieri. Această idee a fost sprijinită de afirmaţia liderului mason baronul von Hund, care susţinea că i se prezentase „adevărata istorie" a Francmasoneriei. Reamintiţi-vă faptul că Von Hund a fost cel care a înfiinţat în Germania Loja Respectării Stricte a Regulilor. Iniţial, aceasta era cunoscută sub numele de „Frăţia Sf. Ioan Botezătorul". S-a mai sugerat şi faptul că ritualul masonic legat de moartea unui anume Hiram Abif simbolizează, de fapt, martiriul la care a fost supus Marele Maestru al Templierilor, De Molay.

Dacă, într-adevăr, elita conducătoare a templierilor a fost îndoctrinată de învăţăturile ioaniţilor ce le fuseseră aduse la cunoştinţă prin intermediul Marelui Maestru De Molay, atunci este clar de ce autorităţile bisericeşti au insistat vehement să i se aplice condamnarea la moarte. Un alt motiv al acestei insistenţe ar fi putut fi acela că De Molay îşi retractase o declaraţie anterioară, în care recunoştea că unele dintre acuzaţiile aduse Ordinului Cavalerilor Templieri erau adevărate.

De Molay devenise membru al ordinului în 1265 şi luptase în Siria, fiind apoi staţionat la baza templieră din Cipru. A fost ales Mare Maestru al ordinului prin 1298. Pe la sfârşitul lui 1306 sau începutul anului 1307, De Molay a fost convocat în faţa Papei Clement al V-lea pentru a discuta, chipurile, despre recucerirea Ţării Sfinte. În loc de asta, el a fost interogat în legătură cu acuzaţiile aduse ordinului de regele Filip. În acea zi fatidică de vineri 13, De Molay a fost arestat, făcând declaraţia iniţială probabil sub tortură.

El a fost, de asemenea, determinat să le scrie fraţilor săi templieri, cerându-le să se predea şi să-şi mărturisească păcatele. Apelurile lui De Molay prin care acesta cerea să fie judecat personal de către papă au rămas fără rezultat şi, în martie 1314, după ce trei cardinali l-au condamnat la închisoare pe viaţă, De Molay şi-a retractat mărturisirea. Fiind declarat din nou eretic, el le-a fost predat ofiţerilor lui Filip, care l-au ars pe rug lângă Catedrala Notre-Dame din Paris, a cărei arhitectură fusese inspirată de templieri.

Legenda spune că, în vreme ce flăcările îl cuprindeau, De Molay i-a strigat atât pe papa Clement al V-lea, cât şi pe regele Filip, cerându-le ca, în termen de un an, să i se alăture în faţa lui Dumnezeu. Într-adevăr, ambii au murit înainte de scurgerea unui an. Unii credeau că asta se întâmplase pentru că fuseseră otrăviţi de cei ce rămăseseră în secret adepţi ai cauzei templierilor, dar alţii susţineau că moartea lor s-a datorat exclusiv blestemului lui De Molay.

Knight şi Lomas susţin că au găsit legătura dintre moartea lui De Molay şi o controversă modernă: „Giulgiul în stil masonic de la Qumran — care a fost luat din Templul din Paris al Cavalerilor Templieri şi utilizat pentru înfăşurarea trupului mutilat al Marelui Maestru — a călătorit împreună cu De Molay, ajungând în casa lui Geoffrey de Charney, unde a fost spălat, împăturit şi pus într-un sertar. Exact cincizeci de ani mai târziu, în 1357, această bucată de pânză, lungă de 4,2 m a fost scoasă la iveală şi expusă publicului la Livey... Această bucată de pânză este numită azi « Giulgiul din Torino ».“

În alte părţi ale Europei, majoritatea templierilor şi-au ras bărbile prin care ieşeau în evidenţă, pierzându-se printre oameni. Câţiva au fost judecaţi, găsiţi nevinovaţi şi eliberaţi. În Germania, judecătorii temători i-au eliberat pe templieri, care s-au înscris foarte repede în alte ordine, de exemplu în Ordinul Cavalerilor lui Hristos, în cel al Cavalerilor Teutoni sau în cel al Ospitalierilor.

Ordinul Cavalerilor Ospitalieri a început să funcţioneze cam prin jurul anului 1070, înainte de Prima Cruciadă, când un grup de negustori italieni a înfiinţat la Ierusalim un spital consacrat Sfântului Ioan. După cucerirea oraşului de către cruciaţi, în 1099, ospitalierii s-au organizat ca ordin cavaleresc şi şi-au ales un Mare Maestru. Cu toate că iniţial nu au constituit un ordin militar, Cavalerii Sfântului Ioan, cunoscuţi simplu ca Ospitalierii, au devenit tot mai militanţi pe măsură ce templierii au dobândit o importanţă tot mai mare.

Odată cu pierderea teritoriului Ţării Sfinte, ospitalierii s-au retras în Cipru, împreună cu templierii; după distrugerea templierilor, ospitalierii au dobândit cea mai mare parte a proprietăţilor lor, ceea ce nu a făcut decât să mărească şi mai mult prosperitatea şi puterea ordinului lor. Mai târziu, au fost obligaţi să se retragă în Insula Rodos, iar când turcii au cucerit în sfârşit această insulă în urma celui de-al Treilea Asediu din 1522, ordinul a trebuit să se retragă pe insula Malta, unde avea să devină ordinul militar şi independent al Cavalerilor de Malta sau, pur şi simplu, Cavalerii de Malta.

Azi, sediul central al Cavalerilor de Malta se găseşte la Roma, sub directa supraveghere a papei, şi este recunoscut de mai mult de 40 de ţări ca naţiune

suverană. Un grup disident britanic, cunoscut sub numele de Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim, a format un ordin protestant cu sediul central la Londra, condus de regele sau regina Angliei. Conform autorului David Icke, „aripile catolică și protestantă ale ordinului sunt de fapt una și aceeași organizație la cel mai înalt nivel... Ambele ordine au avut aceeași forță pe care au avut-o și încă o mai au Cavalerii Teutoni; toți au fost implicați în aceleași activități, inclusiv afaceri bancare, și au folosit aceleași metode neortodoxe și lipsite de scrupule pentru atingerea țelurilor lor".

Dintre personalitățile americane contemporane care sunt bănuite de a avea legături cu Ordinul Cavalerilor de Malta îi amintim pe foștii directori ai CIA William Casey și John McCone, președintele companiei Chrysler, Lee Iacocca, publicistul William F. Buckley, Joseph P. Kennedy, ambasadorul SUA la Vatican, William Wilson, Clare Boothe Luce și fostul secretar de stat al SUA, Alexander Haig. Doctorul Luigi Gedda, președintele organizației Acțiunea Catolică, a fost decorat de Cavalerii de Malta pentru munca desfășurată între Vatican, CIA și Mișcarea Europeană a lui Joseph Retinger, „părintele Clubului Bilderberg". „Astăzi se crede că Ordinul Cavalerilor de Malta este unul dintre principalele canale de comunicare dintre Vatican și CIA", scriau Baigent, Leigh și Lincoln. „Există nici mai mult, nici mai puțin de cinci organizații care pretind sub diferite forme că ar fi descendente directe ale templierilor", remarcau Baigent și Leigh. Acestea sunt Ospitalierii, Cavalerii de Malta, Cavalerii Sfântului Ioan, Francmasoneria și Rozicrucienii, toate identificându-și arborele genealogic din Cavalerii Templieri, datorită cunoștințelor ezoterice, recuperate în timpul săpăturilor efectuate sub ruinele Templului lui Solomon din Ierusalim.

Pe măsură ce grupurile au devenit tot mai strâns legate, distincția dintre membrii acestor organizații a devenit tot mai greu de făcut. Baigent și Leigh remarcau faptul că dispoziția proprietăților templiere din Scoția implica „ceva extrem de neobișnuit, un aspect care a fost aproape în întregime neglijat de istorici... Timp de mai bine de două sute de ani, în Scoția, de la începutul secolului al XIV-lea, până la mijlocul secolului al XVI-lea, se pare că templierii erau practic *contopiți* cu ospitalierii. Așa se face că, în perioada pomenită mai sus, există referiri frecvente privitoare la existența *unui singur ordin unit*, anume „Ordinul Cavalerilor Sf. Ioan *și* ai Templului" (sublinierea provine din lucrarea originală).

Cavalerii de Malta au supraviețuit persecuțiilor aliindu-se cu Vaticanul și participând chiar la persecutarea dușmanilor acestuia. Tot astfel, multe dintre familiile regale europene, cu toate că ele însele erau uzurpatoare ale tronurilor dinastiei merovingiene și ale altora, au lucrat în parteneriat cu Vaticanul, pentru păstrarea stării de lucruri deja existente. Câteodată, la

membrii acestor familii regale se face referire sub numele de „Nobilimea Neagră".

Încă unul dintre ordinele înfiinţate tocmai pentru a-i combate pe inamicii Vaticanului şi a proteja secretele Bisericii au fost iezuiţii. Acest ordin, cunoscut oficial sub numele de „Societatea lui Iisus", a fost întemeiat în 1540, de către Ignatiu de Loyola, un soldat devenit preot, care a transformat repede organizaţia într-o forţă agresivă, militantă, îndreptată atât împotriva ereticilor, cât şi a protestanţilor. Tocmai structura iezuiţilor i-a servit ca model lui Adam Weishaupt pentru organizarea societăţii *Illuminati.*

Dar chiar şi iezuiţii militanţi erau susceptibili să fie atraşi de mirajul cunoştinţelor secrete ale templierilor. De-a lungul timpului, s-ar putea ca mulţi iezuiţi să se fi apropiat prea mult de ereziile epocii respective. Au început să se împotrivească autorităţii Bisericii Romano-Catolice şi puterii exercitate de aceasta asupra guvernelor, fapt care a dus la interzicerea ordinului de către papa Clement al XIV-lea în 1773. Dar necesitatea de a proteja Biserica l-a obligat pe papa Pius al VII-lea ca, în 1814, să relegalizeze Ordinul Iezuiţilor, repunându-l în toate drepturile şi redându-i toate privilegiile anterioare.

Deoarece acţiunea regelui Filip contra templierilor nu reuşise să-i extermine în totalitate pe membrii ordinului şi chiar iezuiţii militanţi nu prezentau încredere deplină în acest sens, efortul de înlăturare a tuturor inamicilor Bisericii a fost preluat de abominabila Inchiziţie care, în următoarele câteva secole, aproape că a reuşit să îndeplinească această sarcină.

Acţionând în numele şi din ordinul mai multor papi, franciscanii, Călugării Cenuşii şi dominicanii, sau Călugării Negri, s-au dedat la torturi indescriptibile în timpul Inchiziţiei. În 1480, Inchiziţia a recâştigat terenul pierdut până atunci, când Marele Inchizitor, dominicanul Tomás de Torquemada a înfiinţat Inchiziţia spaniolă, care era orientată împotriva musulmanilor şi a evreilor. Până în 1486, lista crimelor comise împotriva Bisericii crescuse, adăugându-i-se şi combaterea sataniştilor, a adepţilor tratamentelor naturiste, a moaşelor şi aproape a oricui intra în dezacord fie cu dogmele bisericeşti, fie cu valorile sociale locale. Temuta Inchiziţie, creată iniţial pentru a-i controla pe catari în timpul Cruciadei Albigende, nu a fost desfiinţată total până în 1820. „Între timp, membrii claselor privilegiate, care aveau deprinderi ezoterice adevărate şi cunoştinţe hermetice au fost obligaţi să-şi desfăşoare activitatea în deplinul secret asigurat de Lojile şi cluburile lor ilegale", remarca Gardner.

El adăuga: „Cunoştinţele cândva respectate ale templierilor au provocat persecutarea lor de către sălbaticii dominicani din Inchiziţia secolului

al XIV-lea. Chiar în acel moment al istoriei creştinătăţii au dispărut şi ultimele rămăşiţe ale gândirii libere."

În timp ce moartea lui De Molay a pus capăt puterii oficiale a Cavalerilor Templieri, nu pare să existe nicio îndoială cu privire la faptul că ordinul a supravieţuit, fiind contopit în alte societăţi secrete. „Enciclopediile şi cărţile de istorie contemporane sunt aproape unanime în a declara că templierii au dispărut în secolul al XIII-lea. Ele greşesc flagrant. Ordinul militar şi cavaleresc al Templului din Ierusalim (care reprezintă o denumire actualizată pentru Cavalerii Templieri) ca formă diferită de templierii masoni apăruţi mai târziu, înfloreşte încă, atât în Europa, cât şi în Scoţia", declara Gardner.

Picknett şi Prince sunt de acord cu cele de mai sus, afirmând că: „După evenimentele sinistre din vremea suprimării oficiale a Cavalerilor Templieri, ordinul a intrat în ilegalitate, continuând să-şi exercite influenţa asupra multor altor organizaţii. Treptat, a ieşit la iveală că templierii au continuat să existe ca rozicrucieni şi francmasoni, cunoştinţele acumulate de ei fiind transmise membrilor acestor societăţi."

În spatele Cavalerilor Templieri pândea una dintre cele mai misterioase societăţi secrete din toate timpurile, prea puţin cunoscuta Stăreţie a Sionului, un alt grup ai cărui membri nu numai că erau obsedaţi de politică, ci şi de manifestarea unor convingeri religioase neortodoxe.

STĂREŢIA SIONULUI

Dacă afirmaţiile anumitor autori contemporani sunt corecte, atunci s-ar putea ca organizaţia *Prieuré de Sion*, sau Stăreţia Sionului, să fie una dintre cele mai vechi şi mai puternice societăţi secrete din istoria omenirii.

Se spune despre această organizaţie că ar fi reprezentat forţa motrice care a stat la baza creării puternicilor Cavaleri Templieri şi documentele istorice atestă faptul că, în trecut, din conducerea organizaţiei Stăreţia Sionului ar fi făcut parte personalităţi de calibrul unui Leonardo da Vinci, Robert Fludd, Sir Isaac Newton, Victor Hugo şi artistul Jean Cocteau. Lista completă a liderilor numără 26 de Mari Maeştri care se succedă timp de şapte veacuri. Totuşi, marele public nu ştia nimic despre existenţa acestui grup până pe la mijlocul secolului XX, ceea ce a dat naştere unor acuzaţii ce pretindeau că întreaga afacere ar fi o şarlatanie.

Abia la mijlocul anilor '50, mai ales în Franţa, au început să se răspândească primele informaţii despre existenţa Stăreţiei, o casă de rugăciuni asemănătoare unei mănăstiri.

Articole disparate apărute în diverse ziare şi reviste din 1956 încoace, vorbeau despre „un mister" ce înconjura micuţul orăşel Rennes-le-Château

din provincia Languedoc. La început, această poveste părea a fi prea puțin diferită de altele care relatau despre găsirea unor comori ascunse într-o localitate oarecare, care puteau fi aflate aproape peste tot în lume. Dar, odată cu trecerea anilor și cu descoperirea a cât mai multor informații în acest sens, povestea despre Stăreție a dobândit o semnificație mai mare decât cea inițială.

În desfășurarea „misterului" de la Rennes-le-Château a fost implicat un preot catolic, pe nume François Bérenger Saunière, care a fost numit în parohia acestui orășel în 1885. Tânăr și bine educat, se pare că lui Saunière i s-a dat numirea în această parohie uitată de Dumnezeu după ce, prin comportamentul lui, i-ar fi trezit mânia unui superior. Totuși, preotul de numai 33 de ani era hotărât să profite din plin de numirea sa în acest orășel liniștit de provincie.

Baigent, Leigh și Lincoln au remarcat că Saunière, colaborând îndeaproape cu o gospodină pe nume Marie Denarnaud, își îngrijea parohia și mai găsea totuși timp să vâneze și să pescuiască. „El citea cu nesaț tot ce-i cădea în mână, își perfecționa cunoștințele de latină, învăța greaca și se apucase de studiul ebraicii." S-a hotărât și să restaureze biserica din oraș, care fusese sfințită cu hramul Mariei Magdalena în 1059 și se găsea deasupra unor ruine vizigote care datau din secolul al VI-lea.

În 1891, în timp ce lucra la repararea bisericii, Saunière a înlăturat piatra altarului, prilej cu care a descoperit că unul dintre stâlpii pe care se sprijinea era gol pe dinăuntru, iar acolo se găseau patru pergamente, dintre care două reprezentau genealogiile unor familii ce datau din 1244 și 1644, iar celelalte două erau scrisori redactate în anii '80 din secolul al XVIII-lea de către un fost paroh al parohiei, abatele Antoine Bigou.

Textele lui Bigou erau neobișnute și păreau a fi fost redactate cu ajutorul unor coduri diferite. „Unele dintre ele sunt extrem de complexe, descifrarea lor sfidând chiar și capacitățile logice ale unui computer și nu pot fi descifrate decât dacă posezi cheia corespunzătoare", afirmau Baigent, Leigh și Lincoln.

Saunière a adus roadele descoperirii sale la cunoștința superiorului său, episcopul orașului Carcassonne, care l-a trimis la Paris, pentru a se întâlni cu directorul general al Seminarului Saint Sulpice. Mai târziu, s-a descoperit că, la începutul activității sale, acest Seminar fusese centrul de desfășurare a activității unei societăți neortodoxe, denumită *Compagnie du Saint-Sacrement*, despre care se credea că ar fi fost un simplu paravan în spatele căruia se ascundea Stăreția Sionului. Dacă era adevărat, atunci așa se explică cum au aflat membrii Stăreției Sionului de descoperirea lui Saunière.

Indiferent de ce ar fi reprezentat conținutul documentelor, descoperirea lor a constituit un punct de cotitură în viața lui Saunière, căci, de atunci

încolo, viaţa lui a căpătat un cu totul alt curs. Referindu-se la asta, Vankin şi Whalen scriau: „În timpul scurtei sale şederi la Paris, Saunière a început să se amestece în rândurile elitei culturale a oraşului. Bârfele din epocă mai susţineau şi că parohul de ţară avea o legătură sentimentală cu Emma Calvé, celebra divă a operei, care era şi Marea Preoteasă a grupurilor ezoterice ilegale din Paris. Mai târziu, ea avea să-l viziteze adesea în Rennes-le-Château."

Relatările despre vizita la Paris a lui Saunière susţineau că, datorită acesteia, el a câştigat o mulţime de prieteni suspuşi, dobândind şi o mare avere. Înainte de brusca lui moarte, în anul 1917, cercetătorii au estimat că el a cheltuit câteva milioane de dolari pentru construcţii şi renovări în oraş. În timpul muncii sale de după întoarcerea de la Paris, Saunière a făcut o altă descoperire, o criptă mică aflată dedesubtul bisericii, despre care se spunea că ar conţine schelete.

Comportamentul lui a devenit destul de ciudat. Saunière a şters o inscripţie latinească de pe piatra de mormânt a unui membru local important din familia Blanchefort, nerealizând că fuseseră deja făcute copii după această inscripţie. Traducerea inscripţiei era următoarea: „Această comoară aparţine regelui Dagobert al II-lea şi Sionului, iar leşul lui se află acolo". El a început să colecţioneze timbre poştale şi pietre fără valoare, împreună cu porţelanuri şi pânzeturi rare şi costisitoare.

În acelaşi timp însă a reparat drumurile oraşului şi reţeaua de furnizare a apei, a alcătuit o bibliotecă impresionantă şi a construit o grădină zoologică, o casă ţărănească luxoasă numită Villa Bethania şi un turn rotund numit *Tour Magdala* sau Turnul Magdalenei, care, toate la un loc, indică brusca lui îmbogăţire.

Nu mai departe de biserica renovată, Saunière a înălţat o statuie ciudată a diavolului Asmodeus, „custodele secretelor, gardianul comorilor ascunse şi, conform unei vechi legende iudaice, constructorul Templului lui Solomon". El a umplut biserica renovată cu nişte panouri pictate, neobişnuite, dintre care unul reprezenta scena în care trupul lui Iisus era purtat către Mormânt.

Dar luna plină reprezentată în acest panou i-a făcut pe autorii Baigent, Leigh şi Lincoln să bănuiască faptul că imaginea respectivă reprezenta corpul lui Iisus care a fost scos din Mormânt în puterea nopţii. Deasupra intrării bisericii, el a inscripţionat în limba latină cuvintele *Terribilis Est Locus Iste*, care înseamnă „Acest loc este înfricoşător". Poate că Saunière făcea ecoul cuvintelor lui Iacov din *Geneza*, 28:17, care spun: „Cât de înfricoşător este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!", cuvinte rostite în momentul în care Saunière a realizat faptul că a găsit „Poarta Cerurilor".

În oraş au venit vizitatori neobişnuiţi, incluzându-l pe arhiducele Johann von Habsburg, vărul împăratului austriac Franz Joseph. „Banca a dezvăluit faptul că Saunière şi arhiducele au deschis conturi consecutive în aceeaşi zi şi că cel din urmă a transferat o sumă substanţială de bani în contul celui dintâi", notau cei trei autori pomeniţi mai sus.

Saunière a început să afişeze o independenţă sfidătoare faţă de superiorii săi, refuzând să dezvăluie sursa bogăţiei lui nou-dobândite sau neacceptând un transfer de la Rennes-le-Château, unde el şi menajera sa au fost văzuţi săpând neîncetat în cimitirul ce înconjura biserica. Când a fost „strâns cu uşa", Vaticanul l-a ajutat pe Saunière, ceea ce reprezintă un bun indiciu al semnificaţiei descoperirilor acestuia.

La 17 ianuarie 1917, sărbătoarea oficială a Seminarului Saint Sulpice, unde au fost consultaţi pentru prima oară experţii pentru a-şi da părerea cu privire la conţinutul documentelor descoperite de el — fiind totodată şi ziua înscrisă pe piatra funerară a lui Blanchefort pe care o ştersese şi la numai cinci zile după ce menajera lui comandase în mod cu totul inexplicabil un sicriu — Saunière a suferit un atac cerebral. A fost chemat un preot din apropiere pentru a-i oferi ultima împărtăşanie, dar acesta a refuzat, „fiind vizibil bulversat" după ce a auzit ultima mărturisire a lui Saunière, al cărei conţinut nu a fost niciodată publicat.

Marie Denarnaud a păstrat tăcerea cu privire la activităţile lui Saunière, trăind liniştită în Villa Bethania. Spre sfârşitul vieţii sale, ea i-a vândut vila unui om căruia i-a promis că-i va spune un secret ce-l va face atât bogat, cât şi puternic. Din nefericire, a murit şi ea în urma unui atac cerebral, înainte să apuce să-i dezvăluie acest secret noului proprietar al vilei.

Astfel a luat naştere misterul de la Rennes-le-Château. „Speculaţiile cu privire la adevărata natură a descoperirilor lui Saunière au fost foarte variate de-a lungul timpului. Cea mai prozaică dintre acestea sugera faptul că el ar fi descoperit o comoară uriaşă, în timp ce alţii cred că descoperirea avea de-a face cu ceva mult mai uluitor, cum ar fi Chivotul Legii, comoara Templului din Ierusalim, Sfântul Graal, sau chiar Mormântul lui Iisus... Membrii Stăreţiei Sionului susţin că Saunière ar fi descoperit nişte pergamente care conţineau informaţii legate de genealogie, dovedind supravieţuirea până în acea epocă a dinastiei merovingiene", scriau Picknett şi Prince.

Două lucruri par a fi sigure cu privire la această poveste: că Saunière a găsit în mod evident ceva pentru care un grup de persoane ar fi fost dispuse să plătească gras şi că toata viaţa lui a continuat să caute ceva. Pare la fel de clar faptul că superiorii lui bisericeşti au realizat natura activităţii sale, oricare ar fi fost ea. Un oficial al Stăreţiei a sugerat chiar că Saunière era bine

plătit de înalte personalități bisericești, atât pentru eforturile lui, cât și pentru a păstra tăcerea.

Potrivit unei relatări, un alt preot, numit Antoine Gelis, a fost foarte apropiat de Saunière, ajungând și el să dobândească o sumă foarte mare de bani. Indiferent de ce ar fi știut Giles despre respectiva împrejurare, a luat secretul cu el în mormânt în noiembrie 1897, când a fost găsit omorât în bătaie în locuința lui. Amănuntele privitoare la uciderea sa au dispărut din documentele Bisericii și au trebuit reconstituite din rapoartele polițienești și din stenogramele tribunalului,

În 1969, producătorul britanic de documentare TV, Henry Lincoln, care lucra pentru BBC, a citit despre acest mister pe când era în vacanță în Franța. Curând, și-a unit forțele cu romancierul Richard Leigh și cu fotoreporterul Michael Baigent, pentru a cerceta mai bine această poveste care, în cele din urmă, le-a asigurat suficient material atât pentru producerea câtorva emisiuni TV de mare succes, cât și a bestsellerului *Holy Blood, Holy Grail*, apărut în 1982. Apariția acestei cărți a făcut cunoscută povestea Stăreției Sionului marelui public din întreaga lume.

Cercetările i-au condus de la istoria orașului Rennes-le-Château și a familiei Blanchefort la cea a Cavalerilor Templieri și a catarilor, până la cea a ordinului numit Stăreția Sionului. Un anume Bertrand de Blanchefort a fost cel de-al patrulea Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Templieri și și-a desfășurat activitatea într-o școală situată în vecinătatea orașului Rennes-le-Château. S-a stabilit precis că familia Blanchefort a luptat de partea catarilor în timpul Cruciadei Albigende și că Bertrand era unul dintre favoriții lui André de Montbard, fondatorul Ordinului Templierilor.

Baigent Leigh și Lincoln au descoperit că, în epoca în care Blanchefort conducea ordinul, templierii au fost trimiși în vecinătatea localității Rennes-le-Château, zonă în care au început să facă săpături ample. Cei trei autori pomeniți mai sus au lansat teoria potrivit căreia s-ar fi putut ca în acest caz să fie vorba de îngroparea comorii descoperite sub clădirea ce adăpostea sediul Ordinului Cavalerilor Templieri din Ierusalim, pentru a o pune la adăpost. Bănuiala le-a fost confirmată când au aflat că, în timp ce regele Filip a declanșat campania de arestări la nivel național împotriva membrilor ordinului în 1307, doar acei templieri care se aflau în apropiere de Rennes-le-Château nu au fost deranjați. Ar trebui să mai remarcăm că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, se spune că trupele germane ar fi săpat foarte mult în jurul localității Rennes-le-Château, căutând, se pare, Sfintele Moaște, așa cum s-a arătat în două filme din seria *Indiana Jones* regizate de Steven Spielberg.

Cei trei cercetători britanici au strâns o mulțime de documente privitoare la Stăreția Sionului, inclusiv mai multe cărți ale scriitorului francez Gérard de Sède, despre care au aflat că era înrudit cu un oarecare Pierre Plantard de Saint-Clair, unul dintre conducătorii contemporani ai Stăreției Sionului. Efectuând cercetări la Biblioteca Națională a Franței, au studiat copiile pe microfilm ale unor documente, numite Dosarele Secrete, care susțineau că Stăreția Sionului și-ar avea originile încă în epoca cruciadelor și lega foarte îndeaproape existența acestei societăți de Ordinul Cavalerilor Templieri. În aceste dosare se găsea o listă cu numele Marilor Maeștri din trecut ai Stăreției Sionului, era prezentată istoria amănunțită a acestei organizații și se afirma chiar că Saunière lucra pentru ordin în timpul prezenței sale la Rennes-le-Château. Deoarece aceste documente erau datate începând cu anii '50 ai secolului XX (și, cu toate acestea, nu fuseseră arhivate până la mijlocul anilor '60), a izbucnit o controversă acerbă cu privire la legitimitatea acestor documente, fără ca vreo tabără să poată aduce un argument hotărâtor în sprijinul ipotezei sale, lucrurile în acest caz fiind extrem de asemănătoare cu cel al documentelor MJ-12 din SUA.

„O caracteristică bizară a acestor dosare este implicația constantă și subiacentă că autorii lor ar fi avut acces la documentele oficiale guvernamentale și polițienești", remarcau autorii Picknett și Prince, care în general s-au dovedit a fi mult mai cinici decât alți autori cu privire la informațiile referitoare la Stăreția Sionului. În sprijinul atitudinii lor, declarau că detractorii care puneau la îndoială veridicitatea acestei povești susțineau că grupul nici măcar nu exista, până când numele nu a apărut prima oară în public în anii '50 și că întreaga idee este un șiretlic al „regaliștilor cu iluzii nelimitate de grandoare".

Baigent, Leigh și Lincoln au contrazis aceste afirmații, declarând că exista cel puțin un statut de funcționare pentru *Ordre de Sion* la Orléans, emis de regele Ludovic al VII-lea, împreună cu o bulă papală care confirma existența unor proprietăți ale ordinului și era datată în 1178. Ei au explicat că multe dintre documentele ce aparțineau ordinului fuseseră distruse în 1940, când germanii bombardaseră orașul Orléans.

În cursul anchetei făcute de ei, s-au ivit o grămadă de nume legate de istoria templierilor și a Francmasoneriei, cum ar fi: Marie de Saint-Clair, o urmașă a lui Henry de Saint-Clair — cel ce are legătură cu Capela Rosslyn — despre care se spune că ar fi fost căsătorită cu Jean de Gisors, despre care se știe că ar fi fost primul Maestru cu puteri depline al Stăreției Sionului; René de Anjou care, printre alte titluri nobiliare, îl purta și pe acela de „Rege al Ierusalimului", fapt ce indica o descendență din templierul conte de Anjou, care era trecut ca Mare Maestru al Stăreției Sionului între 1418 și 1480;

marele Leonardo da Vinci, care era trecut ca fiind Mare Maestru al Stăreției Sionului între 1510 și 1519; Robert Fludd, acel prieten al lui Sir Francis Bacon și al regilor englezi, care figura ca Mare Maestru al Stăreției Sionului între anii 1595 și 1637; Johann Valentin Andrea, preotul care avea legătură cu apariția Francmasoneriei hesiene și era considerat autorul Manifestelor Rozicruciene, fiind trecut ca Mare Maestru al Stăreției Sionului între anii 1637 și 1654; Robert Boyle, membru al „Colegiului Invizibil" al lui Bacon, despre care se spune că i-ar fi predat alchimia lui Sir Isaac Newton, a fost Mare Maestru al Stăreției Sionului între 1654 și 1691, în timp ce despre renumitul francmason Newton se spune că l-ar fi înlocuit pe Boyle în funcția de Mare Maestru al Stăreției Sionului între anii 1691 și 1727.

Alți Mari Maeștri ai Stăreției Sionului pomeniți în *Dosarele Secrete* ne dau o bună indicație a profunzimii și întinderii Stăreției Sionului. Dintre ei îi citam pe: Charles Radclyffe, un văr al „Scumpului Prinț" Charlie; Charles de Lorraine, care a fost, de asemenea, Mare Maestru al Ordinului Teutonilor, inspirat de templieri; Maximillian de Lorraine, nepotul lui Charles și mentorul muzicienilor Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart și Ludwig von Beethoven; Victor Hugo, un aristocrat din provincia Lorena și autorul romanelor *Cocoșatul de la Notre Dame* și *Mizerabilii*; compozitorul Claude Debussy, printre prietenii căruia se numărau scriitorul Oscar Wilde, poetul W.B. Yeats, romancierul Marcel Proust, cântăreața de operă Emma Calvé și tânărul preot paroh din localitatea Rennes-le-Château, Berenger Saunière.

Bazându-se pe propriile cercetări, Baigent, Leigh și Lincoln au ajuns să accepte ca pe „un fapt istoric indiscutabil" că Stăreția Sionului, sub diferite nume și în diferite perioade, era societatea secretă din spatele Ordinului Cavalerilor Templieri, care a supraviețuit distrugerii ordinului în secolul al XIV-lea. Cel puțin, Dosarele Secrete stabileau faptul că membrii Stăreției Sionului — din familiile Gisors, Anjou, Saint-Clair — care îi includeau pe Hugh de Payens și pe Godefroy de Bouillon, erau fondatorii Ordinului Cavalerilor Templieri.

În plus, credeau că Stăreția Sionului există și astăzi, „acționând în umbră, în spatele ușilor închise, orchestrând desfășurarea unora dintre evenimentele importante din istoria Occidentului". Nu s-a declarat niciodată oficial, dar s-a dat de înțeles și că membri ai Stăreției Sionului au fost implicați în gradele superioare ale Francmasoneriei, ale organizației *Illuminati* și ale organizației Mesele Rotunde.

„Obiectivul mărturisit și declarat al Stăreției Sionului — potrivit afirmațiilor celor trei autori — este restaurarea dinastiei merovingiene și a familiei regale, nu doar pe tronul Franței, ci și pe tronurile altor națiuni europene."

Ei spuneau că membrii Stăreţiei Sionului lucrau în secolul al XIX-lea prin intermediul Francmasoneriei pentru revitalizarea Sfântului Imperiu Romano-German, care ar fi urmat să fie condus în parteneriat de familia Habsburg şi de o Biserică Romano-Catolică reformată. Punerea în practică a acestui plan se pare că a fost împiedicată doar de izbucnirea Primului Război Mondial şi de căderea de la putere a majorităţii dinastiilor regale europene.

De-a lungul anilor, Stăreţia Sionului — care se pare că a moştenit rezultatele, dacă nu chiar a iniţiat descoperirile templierilor din Ierusalim — fusese preocupată nu numai de arborele genealogic al familiilor regale, ci şi de valorificarea cunoştinţelor unor secte eretice precum catarii şi altele mai timpurii.

În acest sens, Vankin şi Whalen scriau: „Brusc, istoria Europei a căpătat trăsăturile unui complot unitar şi dramatic. Persecutarea catarilor de către Biserică, implicarea Romei în complotul care viza asasinarea regelui Dagobert din dinastia merovingiană, reuşita conspiraţiei urzite împreună de papa Clement al V-lea şi regele Filip al IV-lea al Franţei de suprimare a puternicilor templieri — toate reprezentau un efort de eradicare a arborelui genealogic al lui Iisus... deoarece existenţa acestuia constituia nici mai mult, nici mai puţin decât o Biserică rivală, care avea o legătură mai directă cu moştenirea lui Iisus decât ar fi putut susţine Vaticanul vreodată că are."

Într-o carte anterioară, Vankin expunea argumentele proprii care-l făcuseră să creadă că Biserica Catolică tăinuise existenţa unor documente referitoare la Iisus Hristos, aşa cum dădeau de înţeles atât relatările templierilor, cât şi ale Stăreţiei Sionului. El scria: „Absenţa oricărei urme a Hârtiilor Sfinte are două posibile explicaţii: prima ar fi aceea conform căreia Iisus nu ar fi existat niciodată, fiind prin urmare un personaj în întregime imaginar. Cea de-a doua — şi după părerea mea — cea mai probabilă, este aceea că scrierile istorice despre Iisus au fost cenzurate pentru ca nicio informaţie existentă acolo să nu poată contrazice biografia « oficială » a lui Iisus, care îi conferea Bisericii o raţiune pentru exercitarea puterii în modul cum o făcea. Oricare dintre cele două scenarii de mai sus ar fi adevărate, povestea lui Iisus deţine cu siguranţă multe secrete periculoase."

Aşa cum s-a mai menţionat şi anterior, Baigent, Leigh şi Lincoln au ajuns să creadă că binecunoscuta carte *Protocoalele înţelepţilor Sionului* îi aparţinea, de fapt Stăreţiei Sionului. După cercetări îndelungate şi amănunţite, cei trei autori pomeniţi mai sus au conchis că textul *Protocoalelor* se baza pe un document real, ce nu avea de-a face cu o conspiraţie internaţională evreiască, dar, în loc de asta, fusese publicat prin vreo „organizaţie masonică sau societate secretă cu orientări masonice, care încorpora în

numele său cuvântul « Sion »... (și) s-ar fi putut foarte bine să cuprindă un program pentru dobândirea puterii, infiltrarea în Francmasonerie și pentru controlul instituțiilor sociale, politice și economice".

Indiferent de ce ar reprezenta Stăreția Sionului azi, conform textului din Dosarele Secrete, ea a fost înființată în 1090 de către Godefroy de Bouillon, duce de Lorena Inferioară și chipeșul urmaș al lui Carol cel Mare — cel care a condus Prima Cruciadă pentru cucerirea Ierusalimului. Totuși, alte documente ale Stăreției Sionului afirmă că ordinul nu a fost înființat înainte de anul 1099, an în care Ierusalimul a fost cucerit, iar locuitorii săi au fost masacrați. Acest text mai spunea și că fratele mai tânăr al lui De Bouillon își datora urcarea pe tron Stăreției Sionului și, într-adevăr, fratele său, Baldovin I de Lebourg a devenit rege al Ierusalimului. Acestuia i-a urmat la tron Baldovin al II-lea, care a autorizat înființarea Ordinului Cavalerilor Templieri.

Indiferent de anul în care s-a înființat Stăreția Sionului, odată cu cucerirea Ierusalimului, unii cavaleri au fost găzduiți într-o mănăstire construită de către De Bouillon pe ruinele unei biserici bizantine de pe Muntele Sion, care se găsește chiar la sud de Ierusalim. Aceasta a devenit abația Notre Dame du Mont Sion, de la care și-a luat denumirea ordinul numit Cavalerii Ordinului Notre-Dame-de-Sion. Cuvântul *Sion* se crede că ar fi fost o transcriere greșită a cuvântului *Zion*, ce reprezenta în sine o transcriere a vechiului nume evreiesc al Ierusalimului.

Baigent, Leigh și Lincoln susțineau că ar fi găsit un statut original de funcționare a Stăreției Sionului, datând din 1125 și purtând semnătura Marelui Maestru al Templierilor, Hugh de Payens, fapt care ar lega în mod hotărât destinele celor două ordine.

Picknett și Prince afirmau că Stăreția Sionului și Cavalerii Templieri erau „practic una și aceeași organizație, condusă de același Mare Maestru, până când în rândurile sale a intervenit o schismă, ceea ce le-a făcut să se despartă, văzându-și fiecare de drumul său în 1188".

Gardner era în general de acord cu afirmațiile de mai sus, dar scria că Ordinul Sionului fusese înființat de Cavalerii Templieri pentru a-i putea primi pe evrei și musulmani în cadrul ordinului creștin și că ambele ordine erau conduse de același Mare Maestru.

„Cu toate că templierii timpurii aveau o afiliere creștină, ei erau exponenți cunoscuți ai toleranței religioase, ceea ce le permitea să fie diplomați care se bucurau de foarte mare influență în rândurile comunităților evreiască și musulmană. Totuși, asocierea lor neîngrădită cu evreii și musulmanii a fost denunțată ca „erezie" de către episcopii catolici și a fost extrem de

importantă în excomunicarea cavalerilor de către Biserica Romei, survenită în 1306", adaugă el.

Se pare că Ordinul Sionului a fost restructurat în 1188, la numai un an după ce Ierusalimul fusese recucerit de musulmani și toți cei implicați se reîntorseseră în Franța. Aici s-a produs un fel de ruptură între ordin și templieri într-un oraș numit Gisors. După aceea, Ordinul Sionului a devenit mai preocupat de arborele genealogic francez al dinastiei merovingiene, în timp ce templierii — așa cum s-a remarcat și mai înainte, pe parcursul volumului de față, s-au retras în Cipru și Rodos, fiind legați într-o mai mare măsură de Anglia și Scoția și de familiile regale de acolo.

Conform documentelor Stăreției Sionului, Jean de Gisors a fost primul Mare Maestru al ordinului după desprinderea acestuia de templieri, eveniment pe care membrii săi l-au numit „Tăierea Ulmului". Ordinul era deja legat de rozicrucieni prin intermediul lui Johann Andrea. Conform unui preot care scria despre asta în 1629, în realitate, Gisors a întemeiat Ordinul Rozicrucian în 1188. Aceeași legătură se găsește și în *Dosarele Secrete*, conform spuselor lui Baigent, Leigh și Lincoln. Ideea conform căreia atât Gisors, cât și Andrea erau lideri ai Stăreției Sionului a dat mai multă plauzibilitate ipotezei că amândoi fuseseră implicați în crearea rozicrucianismului.

Este clar că, la puțin timp după Prima Cruciadă, s-a produs o îngemănare a ideilor, teologiilor și secretelor antice de pe urma căreia au apărut rozicrucienii, Cavalerii Templieri și Stăreția Sionului.

Imediat după desprinderea de templieri, o mare Stăreție a *Ordre de Sion* s-a înființat la mijlocul secolului al XII-lea la Orléans printr-o Cartă emisă de regele Ludovic al VII-lea, document al cărui original se găsește încă în arhivele municipale ale orașului Orléans.

Istoria Stăreției de atunci până în prezent este învăluită în mister. Prima recunoaștere clară a existenței Stăreției Sionului a avut loc în iulie 1956, când o anume organizație intitulată *Prieuré de Sion*, cu scopul declarat de a promova „studiile și întrajutorarea reciprocă a membrilor", a fost înregistrată de autoritățile competente franceze, căpătând personalitate juridică. Chiar și atunci, adresa indicată drept sediu nu a putut fi găsită și s-au putut afla prea puține lucruri despre grup. Cam prin acea epocă, Stăreția Sionului susținea că ar fi avut un total de circa 10 000 de membri, împărțiți în „grade", începând cu un Mare Maestru, cu toate că această informație este considerată a fi extrem de îndoielnică. Mai susținea și că n-ar fi fost nicidecum o societate secretă, dar toate încercările de a dobândi informații mai consistente despre activitatea Odinului sunt încă întâmpinate de negări, bariere și fățărnicie.

Unul dintre liderii Stăreţiei Sionului era înregistrat ca fiind un anume Pierre Plantard, acelaşi bărbat înrudit cu De Sède, ziaristul francez care a scris despre ordin mulţi ani mai târziu. Despre Plantard se spunea că ar fi fost secretarul general al Departamentului de Documentare, ceea ce implica faptul că, în cadrul ordinului, existau şi alte departamente.

Între timp, au fost publicate mai multe documente ale Stăreţiei, dar în ediţii mici, cu număr redus de exemplare şi caracter privat. „Indiferent care ar fi fost motivul ce stătea în spatele tipăririi lor, era clar că acesta nu era nicidecum câştigul financiar", remarcau autorii Baigent, Leigh şi Lincoln, care au ajuns să creadă că „publicarea grabnică şi deliberată a informaţiilor referitoare la Stăreţia Sionului fusese « calculată pentru a deschide drumul » unei senzaţionale dezvăluiri referitoare la această organizaţie."

Cei trei autori mai sus menţionaţi susţineau că, în cuprinsul unei notiţe apărute în presa franceză în 1981, se spunea că nimeni altul decât Pierre Plantard fusese ales Mare Maestru al Stăreţiei Sionului, alegerea lui fiind considerată „un pas hotărâtor în evoluţia concepţiei şi spiritului ordinului în raport cu lumea înconjurătoare; pentru că cei 121 de demnitari din organizaţia *Prieuré de Sion* sunt cu toţii nişte *éminences grises* (eminenţe cenuşii sau oameni de stat mai vârstnici), personalităţi ale marii finanţe, membri ai societăţilor politice sau filozofice mondiale, iar Pietre Plantard este descendentul direct, prin Dagobert al II-lea, al regilor din dinastia merovingiană".

Regretatul Plantard a fost, într-adevăr, legat toată viaţa de activitatea Stăreţiei Sionului. Nu numai că el era, din câte se pare, principala sursă prin intermediul căreia informaţiile despre Stăreţia Sionului ajungeau în posesia unui grup de cercetători aleşi „pe sprânceană", dar deţinea proprietăţi în apropierea oraşului Rennes-le-Château, iar, din câte se ştie, tatăl său l-ar fi cunoscut pe preotul Saunière. Din spusele unora, el ar fi lucrat cu Rezistenţa Franceză în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi ar fi fost deţinut de către Gestapo timp de mai mult de un an, către sfârşitul războiului. Destul de interesant este faptul că numele de cod folosit de unul dintre participanţii la complotul împotriva lui Hitler, care a avut loc spre sfârşitul războiului, a fost acela de „Eminenţa Cenuşie". În 1958, împreună cu ministrul francez André Malraux, el a ajutat la organizarea mişcării ce l-a readus la putere în Franţa pe Charles de Gaulle. În aceste condiţii, era clar că Plantard nu era nicidecum un neica-nimeni de pe stradă.

După o muncă foarte dificilă, Baigent, Leigh şi Lincoln au reuşit să obţină o serie de interviuri cu Plantard, începând din 1979. Cei trei relatau că interlocutorul lor era un aristocrat extrem de curtenitor, elocvent, posesor al unui umor sec.

Cu toate că, în cea mai mare parte a interviului, Plantard a fost vag și s-a ferit să dea informații concrete despre activitatea ordinului, el a susținut că Stăreția Sionului deține cu adevărat „comoara" pierdută din Templul lui Solomon și că are de gând s-o înapoieze Israelului „la momentul potrivit". A mai indicat și faptul că, în viitorul apropiat, monarhia va fi reinstaurată în Franța și poate și în alte țări.

Referindu-se la acest lucru, autorii de mai sus au afirmat: „Încă o dată ne-am gândit să desconsiderăm *Prieuré de Sion* ca fiind o sectă minoră, marginală, plină de nebuni, dacă nu chiar un fals fățiș. Și totuși, toate cercetările proprii indicaseră faptul că, în trecut, ordinul avusese o reală putere, fiind implicat în desfășurarea unor evenimente foarte importante pe plan mondial."

Și alți autori puseseră la îndoială atât declarațiile lui Plantard referitoare la ordin, cât și conținutul *Dosarelor Secrete*. „Pornind de la dovezile cuprinse în aceste documente, argumentele ce atestau supraviețuirea dinastiei merovingiene dincolo de domnia regelui Dagobert al II-lea (ca să nu mai pomenim despre continuarea unei genealogii limpezi până în ultima parte a secolului XX) sunt în cel mai bun caz fragile, iar în cel mai rău caz sunt niște ficțiuni evidente", comentau Picknett și Prince.

Scriind despre acest lucru în numărul din primăvara anului 1999 al revistei *Gnosis*, Robert Richardson a fost și mai direct, când a afirmat fără echivoc faptul că toată povestea despre Stăreția Sionului era un „fals". El îl lega într-un mod foarte general pe Plantard de activitatea organizațiilor ezoterice antebelice, conchizând: „Istoria frauduloasă a Stăreției Sionului și falsa lui genealogie au fost create folosind enorma cantitate de documente cu caracter ezoteric aflate la dispoziția marelui public în bibliotecile franceze și strecurând printre ele propriile documente."

În vreme ce confirma faptul că a existat cu adevărat un ordin călugăresc catolic numit Stăreția Sionului în perioada cruciaților, Richardson a spus că acesta a fost absorbit de iezuiți, dispărând complet în 1617. A susținut că Plantard și alți membri de extremă dreaptă ai unui grup numit Alpha Galates au născocit povestea despre Stăreția Sionului „plasând povestiri « fabricate » în biblioteci, asociindu-se pe sine în mod fals cu grupuri ezoterice foarte vechi și uzurpând moștenirea grupurilor antebelice cu caracter ezoteric".

„Grupul pe care « Stăreția » l-a plagiat cel mai mult este Ordinul Rozicrucian al Templului și Graalului, întemeiat de Josephin Peladan în 1891. Acest grup este foarte strâns legat de adevăratele evenimente desfășurate la Rennes-le-Château. Richardson spunea că secretarul lui Peladan, masonul de rit scoțian Georges « conte de Israel » Monti, a fost denunțat de către Marea Lojă Masonică Franceză drept un fals pretendent la titlul nobiliar.

El îl acuză și pe Plantard de același lucru, declarând: « Este prea puțin probabil ca organizația Alpha Galates — prin urmare, și Plantard ca persoană — să fi fost un simplu paravan pentru grupul lui Monti și că acest grup ar fi continuat activitatea, urmând să implementeze un plan care urma să fie îndeplinit sub acoperirea Stăreției Sionului »".

Deși are cu siguranță dreptul la exprimarea propriilor opinii despre acest subiect, Richardson a făcut și declarații îndoielnice. De exemplu, s-a îndoit de o descriere a autorilor Baigent, Leigh și Lincoln, referitoare la Bertrand de Blanchefort. În acest sens, el remarca: „Blanchefort a fost reședința unui nobil catar cu același nume și nu a unui Mare Maestru al Ordinului Templierilor. Cu toate acestea, prea puțini cercetători s-au sinchisit să cerceteze atât acest lucru, cât și nenumărate alte falsuri de-a dreptul grosolane."

Totuși, în 1842, cu un secol înainte de epoca în care a trăit Plantard și de existența organizației Alpha Galates, autorul mason Charles G. Addison, citând surse chiar și mai vechi, a scris pe larg despre Bertrand de Blanchefort, vorbind despre el ca Mare Maestru al Ordinului Templierilor între 1156 și 1169. Este clar că în spatele acestei povești se găsesc și multe alte lucruri, mult mai profunde, și că ea nu este doar un simplu fals, cu toate că în acest caz se pare că adevărul este foarte vag definit.

Cu toate că nici ei nu dau crezare poveștii despre încercarea de conservare a genealogiei merovingiene, Picknett și Prince au conchis că „în spatele acestei perdele de fum care « învăluiește » inepții enorme, minciuni și lucruri șocante, se ascunde o intenție foarte serioasă și precisă".

O încercare de a discerne această intenție necesită un studiu aprofundat al dinastiei merovingiene.

MEROVINGIENII

Dinastia merovingiană a francilor a fost considerată în mod tradițional ca fiind prima rasă de regi de pe teritoriul Franței actuale. Această țară a primit numele de la cea a francilor și a primului lor conducător, Francio, despre care se spune că ar fi fost un urmaș al lui Noe.

Poporul lui Francio a migrat din orașul legendar Troia, din nord-vestul Turciei, aducându-și familia regală în Galia. Ei și-au numit prima așezare Troyes, după numele orașului lor natal. Parisul a fost numit astfel după numele eroului grec Paris, a cărui fugă la Troia, alături de Elena, a grăbit izbucnirea Războiului Troian.

Denumirea de merovingian se referă la Meroveus, tatăl lui Childeric I, conducătorul francilor salieni. Potrivit spuselor specialistului în heraldică Gardner, Meroveus își avea originile, prin tatăl său Clodion, trecând prin

Iosif din Arimateea, în Iisus. „În ciuda genealogiilor întocmite cu grija specifică epocii, moştenirea lui Meroveus era ascunsă în mod ciudat în analele mănăstirilor. Cu toate că era fiul legitim al lui Clodion, istoricul Priscus spunea despre el că ar fi fost zămislit de către o tainică ființă a mării *Bistea Neptunis* (Monstru Marin)... Era clar faptul că regele Meroveus avea ceva cu totul special, caracteristică pe care le-a transmis-o şi urmaşilor săi preoţi, căci aceştia erau veneraţi în mod deosebit şi erau celebri pentru cunoştinţele lor ezoterice şi pentru deprinderile oculte", remarca Gardner.

Baigent, Leigh şi Lincoln considerau că legenda conform căreia Monstrul Marin l-ar fi zămislit pe Meroveus fie făcea aluzie, fie dorea să ascundă ideea vreunui fel de alianţă dinastică sau căsătorie intra-familială. Unii autori au sugerat faptul că povestea referitoare la „Monstrul Mării" era o interpretare greşită a ideii conform căreia Meroveus ar fi fost, de fapt, pe jumătate peşte, peştele fiind un simbol foarte vechi ce-l desemnează pe Hristos.

Autorul francez Gérard de Sède provoca mirarea cititorilor, declarând că merovingienii erau, de fapt, „descendenţii unor extratereştri care s-au « încrucişat » cu anumiţi israeliţi din vechime, aleşi special pentru acest lucru". Afirmaţia a fost susţinută şi de către David Wood, care scria că atât această familie regală, cât şi toţi oamenii erau descendenţii unei „super-rase" extraterestre.

Clovis I, nepotul lui Meroveus, a preluat domnia cam în jurul anului 482 d.Hr. (la zece ani după căderea Imperiului Roman de Apus) şi, în cele din urmă, şi-a extins stăpânirea pentru a include între graniţele sale cea mai mare parte a Galiei. Parisul era capitala, un statut pe care oraşul şi l-a păstrat când Hugo Capet a devenit rege al Franţei, în anul 987.

Potrivit *Dosarelor Secrete* redactate de Stăreţia Sionului, merovingienii erau de origine evreiască. „Ei erau tribul pierdut al seminţiei lui Veniamin, care migraseră mai întâi în Grecia şi apoi în Germania, unde au devenit sicambriani (franci)", scriau Picknett şi Prince. Alţi autori se refereau la faptul că existau atâtea căsătorii intra-familiale în regiune, încât, până la urmă, termenii *goth* şi *evreu* puteau fi foarte uşor înlocuiţi unul cu altul, deoarece dobândiseră acelaşi înţeles.

În conţinutul documentelor din Dosarele Secrete se declara că descendenţii lui Iisus şi ai Mariei Magdalena, care locuiau în sudul Franţei, s-au căsătorit cu francii sicambrieni, întemeind astfel dinastia regală a merovingienilor. Membrii Stăreţiei Sionului susţineau că pergamentele descoperite la Rennes-le-Château de preotul Saunière erau liste genealogice care atestau faptul că genealogia merovingiană se extinde chiar până la descendenţii care trăiesc în Europa de astăzi, pentru a-l include şi pe evazivul Pierre Plantard.

Câteva argumente în sprijinul acestei idei pot fi găsite și în existența principatului evreiesc Septimania, creat la mijlocul secolului al XVIII-lea, după ce locuitorii evrei din orașul Narbonne l-au ajutat pe regele Pépin să cucerească orașul aflat pe atunci în stăpânirea musulmanilor. Primul rege al Septimaniei a fost un nobil franc pe nume Theodoric (romanele medievale cavalerești despre Sfântul Graal se referă la el sub numele de Aymery), un evreu „recunoscut atât de Pépin, cât și de Califul Bagdadului ca fiind sămânța casei regale a lui David". Mulți cred că Theodoric ar fi fost, de asemenea, și membru al dinastiei merovingienilor. Fiul său, Guillem de Gellone, a dobândit de asemenea o mare importanță istorică, atât ca membru al dinastiei merovingiene, cât și ca evreu de sânge regal.

Baigent, Leigh și Lincoln scriau: „Iisus era membru al tribului lui Iuda și al casei regale a lui David. Se spune că Sf. Maria Magdalena ar fi transportat Sfântul Graal — *Sangraal* sau « sângele regal » — cu ea în Franța și că în secolul al VIII-lea ar fi existat în sudul Franței un potentat pe nume Guillem, originar din tribul lui Iuda și din casa regală a lui David, care era recunoscut ca rege al evreilor. Cu toate acestea, el nu era doar un evreu practicant, ci și un membru marcant al dinastiei merovingiene."

Clovis s-a convertit la creștinism după ce a invocat numele lui Iisus la îndemnul soției sale catolice Clotilde, în timpul unei bătălii foarte importante pentru el, pe care până la urmă a câștigat-o în anul 496. Acest eveniment a survenit într-o vreme de declin pentru Biserica Romano-Catolică, pe atunci aflată în conflict permanent cu arianismul.

Arianismul, care își luase numele de la cel al preotului Arius din Alexandria, era o doctrină ce propovăduia că Dumnezeu era Creatorul tuturor lucrurilor, inclusiv al lui Hristos și că, prin urmare, Iisus însuși nu era Dumnezeu, ci mai degrabă un Învățător Ceresc, un Mesia. Această idee, întărită probabil de tradiția legată de Sf. Maria Magdalena, care circula în sudul Franței, a dobândit pe atunci o considerabilă popularitate.

Pentru a contracara preceptele arianismului, împăratul roman Constantin a convocat Conciliul de la Niceea în anul 325 d.Hr. Când s-a ridicat pentru a-și expune argumentele în favoarea ideilor sale, Arius a fost lovit direct în față. Conciliul, aflat sub controlul ferm al Bisericii Romano-Catolice, a declarat că Dumnezeu era o Treime alcătuită din Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Arius și adepții săi au fost izgoniți. Gardner scria: „Acum existau doar două obiecte oficiale de venerație: Sfânta Treime a lui Dumnezeu și împăratul însuși — noul salvator desemnat al lumii. Oricine s-ar fi îndoit în orice fel de această nouă orânduire era imediat catalogat drept eretic. Creștinii care au încercat să-și păstreze loialitatea față de Iisus în

calitatea Sa de Hristos Mesianic erau excluşi de Biserica Imperială, fiind consideraţi păgâni."

În ciuda edictelor venite de la Roma, arianismul a rămas o doctrină puternică în Europa Occidentală. Baigent, Leigh și Lincoln comentau: „Dacă membrii timpurii din dinastia merovingiană dinainte de Clovis erau cât de cât receptivi la creştinism, atunci ar fi fost vorba de creştinismul arian al vecinilor lor cei mai apropiaţi, vizigoţii şi burgunzii."

Atunci când Clovis s-a botezat în religia catolică, aproape jumătate din trupele lui i-au urmat exemplul. „Botezul său a fost urmat de un mare număr de convertiri şi, datorită acestui fapt, Biserica Romano-Catolică a fost efectiv salvată de o prăbuşire aproape inevitabilă. În realitate, dacă nu s-ar fi produs botezul regelui Clovis, în cele din urmă forma predominantă de creştinism în Europa Occidentală ar fi putut fi acum arianismul, mai degrabă decât catolicismul", remarca Gardner. La rândul lor, autorităţile romane l-au proclamat pe Clovis „noul Constantin" şi le-au jurat credinţă atât lui, cât şi urmaşilor săi — un jurământ repudiat curând.

La moartea lui Clovis, survenită în 511 d.Hr., regatul său a fost împărţit între cei patru fii ai săi, Theodoric, Clodomin, Childebert şi Lothar. Emblemele regilor merovingieni erau: peştele (care încă îl simboliza pe Hristos), Leul din Iudeea (încă un indiciu al moştenirii lor evreieşti) şi floarea de crin (care a devenit de-a lungul secolelor simbolul regalităţii franceze). În ciuda luptelor dintre fraţi, stăpânirea merovingiană s-a extins pentru a include Septimania — situată de-a lungul coastei Mării Mediterane, între Provence şi Spania — ajungând până în Saxonia la nord şi Bavaria la est.

Prin 561, regatul fusese împărţit între nepoţii lui Clovis, Charibert I, Guntram, Sigebert şi Chilperic I. Aceşti fraţi au complotat şi ei unul împotriva celuilalt, provocând slăbirea internă a regatului, fapt exploatat imediat de vecinii lor. Prin 613, Chlotar al II-lea, fiul lui Chilperic I, reinstaurase o oarecare unitate între graniţele regatului său.

Fiul său, Dagobert, a fost răpit la vârsta de cinci ani şi dus într-o mănăstire în apropiere de Dublin, în Irlanda, unde a fost educat, iar mai târziu s-a căsătorit cu Matilde, prinţesa celţilor. După surprinzătoarea lui revenire în Franţa, Dagobert s-a dovedit a fi şi mai eficace decât înaintaşii lui în consolidarea suveranităţii dinastiei merovingiene asupra regatului, dar în anul 679, pe când se afla la vânătoare, a fost ucis de un slujitor al lui Pépin d'Hérostal, unul dintre ofiţerii lui, care avea legături strânse cu Biserica Romano-Catolică.

Potrivit lui Gardner, autorităţile papale au ascuns deliberat adevărata istorie a merovingienilor, pentru a-şi asigura propria putere şi influenţă. „Rezultatul inevitabil al acestei politici a fost acela că relatările referitoare la

viața lui Dagobert au fost suprimate până la punctul în care el a ajuns să fie șters total din cronici. Aveau să treacă mai bine de o mie de ani până când adevărul legat de existența lui să fie redat publicității și numai atunci a ieșit la iveală faptul ca Dagobert avusese un fiu pe nume Sigebert, care fusese salvat din ghearele autorităților locale în anul 679. După uciderea tatălui său, a fost înlăturat, fiind exilat în casa mamei sale din Rennes-le-Château în provincia Languedoc... În timp, linia merovingiană înlăturată de la putere a lui Sigebert a ajuns să-l ofere pe vestitul cruciat Godefroy de Bouillon, apărătorul Sfântului Mormânt."

Aici pot fi redescoperite legăturile existente între Stăreția Sionului, Cavalerii Templieri și tradițiile mai vechi, legate de arborele genealogic al lui Iisus. Cu toate că, după cum au arătat Baigent, Leigh și Lincoln, „în vreme ce sângelui regal merovingian i se atribuia un caracter sacru, miraculos și divin, nu se afirma nicăieri în mod explicit că acest sânge era de fapt al lui Iisus".

Totuși, legătura era acolo, așa cum era evidențiată de legăturile dintre francii evrei și merovingienii Dagobert și Guillem de Gellone, existente printr-un anume Hugh de Plantard cu Eustache, primul conte de Boulogne și bunicul conducătorului cruciat Godefroy de Bouillon. „Și din Godefroy au izvorât o dinastie și o „tradiție regală" care, în virtutea faptului că a fost întemeiată pe « stânca Sionului », era egală cu cele ce domneau peste Franța, Anglia și Germania", adăugau ei.

„Prin intermediul alianțelor dinastice și al căsătoriilor, această ramură a ajuns să-l cuprindă și pe Godefroy de Bouillon și pe alte diverse familii nobile și regale trecute și prezente, cum ar fi: Blanchefort, Gisors, Saint-Clair, Sinclair în Anglia... Plantard și Habsburg de Lorena".

După moartea lui Dagobert, au reapărut din nou tulburări în țară. Membrii supraviețuitori din dinastia merovingienilor au fost obligați să le predea puterea funcționarilor Curții, cunoscuți sub denumirea de „Primarii Palatului" — despre care se știa foarte bine că se aflau sub controlul Bisericii Catolice.

În anul 750, ultimul rege din dinastia merovingienilor, Childeric al III-lea, a fost înlăturat de la domnie de unul dintre acești Primari — Pepin al III-lea cel Mic — care a întemeiat dinastia carolingiană, denumită astfel după numele tatălui său, Carolus sau Charles Martel. Referindu-se la acest aspect, Gardner explică: „Monarhia merovingiană fusese întemeiată pe principii strict dinastice, însă acea tradiție urma a fi răsturnată atunci când Roma a înșfăcat șansa de a *crea* regi prin intermediul exercitării autorității papale... Idealul mult-așteptat al Bisericii ajunsese să fie fructificat și, de atunci

încolo, regii erau recunoscuți și încoronați numai printr-o auto-acordată prerogativă romană“ (sublinierea provine din lucrarea originală).

„Regii din dinastia merovingiană nici nu conduceau țara și nici nu erau activi din punct de vedere politic. Ei studiau cu lăcomie comportamentul corespunzător al regilor, conform tradițiilor antichității, și modelul lor în acest sens era regele Solomon, fiul regelui David. Obiectele lor de studiu se bazau, în cea mai mare parte, pe Vechiul Testament din Sfânta Scriptură, însă, cu toate acestea, Biserica Romano-Catolică îi proclama drept « atei »“, scria Gardner.

Lăsând la o parte ereziile, este clar de ce biserica timpurie se temea de merovingieni. Dacă într-adevăr moștenirea lor era legată de „casa regală a lui David“ și în mod specific de Iisus, ei reprezentau o amenințare distinctă pentru teologia formulată de biserica acelor timpuri și, mai târziu, de dinastiile europene.

„Misiunea timpurie a Societății Thule era aceea de a pune pe tronul european un merovingian, membru al familiei lui Iisus. Când a venit la conducerea Germaniei, Hitler a întrerupt desfășurarea acestei operațiuni“ scria cercetătorul Henry.

Potrivit spuselor câtorva scriitori contemporani, imaginea ce se desprinde a devenit limpede în lumina cercetărilor recente și povestea este aceasta: ca soție a lui Iisus, Maria Magdalena a sosit în sudul Franței imediat după crucificare, împreună cu copiii lui Iisus. Ei și-au păstrat puritatea sângelui în timp ce trăiau într-o numeroasă comunitate evreiască din regiune și, în secolul al V-lea, s-au căsătorit cu membrii regalității france, pentru a crea dinastia merovingiană. Biserica Romano-Catolică le-a jurat credință membrilor acestei dinastii, cunoscând pe deplin originea lor mesianică.

Dar autoritățile ecleziastice, temătoare și geloase pe influența exercitată de membrii acestei dinastii, cu rădăcini atât preoțești, cât și politice, au pus la cale asasinarea lui Dagobert și uzurparea lui Childeric al III-lea, pentru a dobândi controlul deplin asupra a ceea ce urma să devină națiunea Franței. Iar deasupra acestor intrigi planau amenințările membrilor familiilor Plantard și De Bouillon, ale Cavalerilor Templieri și ale Stăreției Sionului.

În secolul al XII-lea, aceste familii, cunoscând foarte bine moștenirea lor, au organizat expediția la Ierusalim — dacă nu au organizat chiar în întregime Prima Cruciadă — pentru a recupera arborele genealogic al familiilor respective de sub temelia Templului lui Solomon. Pentru a-și atinge acest scop, ei au creat societatea secretă Stăreția Sionului și Ordinul Cavalerilor Templieri ca organizație-paravan. S-ar putea ca, în această etapă istorică, restaurarea dinastiei merovingiene să fi fost într-adevăr unul dintre scopurile principale ale organizației.

Așa cum am mai spus în acest volum, se pare că templierii au reușit în încercarea lor de a dobândi comoara din Templul lui Solomon, indiferent dacă ea era alcătuită doar din niște documente istorice, sau ceva mai substanțial, cum ar fi Chivotul Legii sau chiar trupul mumificat al lui Iisus. Indiferent de conținutul acestei comori, ea a fost transportată înapoi în Europa în zona localității Rennes-le-Château, întărind credințele catarilor într-o asemenea măsură, încât aceștia erau dispuși să moară pentru ele. Templierii, fiind mai puțin dispuși să se sacrifice, nu au făcut decât să-și inculce credințele în interiorul altor societăți secrete.

De-a lungul anilor, au existat încercări repetate de a prelua tronul Franței pentru membrii familiei regale din dinastia merovingiană, dar numai unul dintre aceștia a fost aproape de succes în încercarea lui, în secolul al XVIII-lea. Potrivit spuselor lui Baigent, Leigh și Lincoln, „înrudindu-se prin căsătorie cu familia de Habsburg, Casa de Lorena (o familie descendentă a merovingienilor) dobândise în fapt tronul Austriei, adică al Sfântului Imperiu Romano-German (care, în cele din urmă, a încetat să existe în anul 1806). Atunci când Maria Antoaneta, fiica lui François de Lorena a devenit regină a Franței, tronul acestei țări a fost foarte aproape de a fi dobândit de membrii dinastiei merovingiene, cărora nu le mai lipsea decât o generație. Dacă nu ar fi izbucnit Revoluția Franceză, ar fi fost foarte posibil ca familia de Habsburg și Lorena să fi reușit, la începutul secolului al XIX-lea, să-și instaureze dominația asupra întregii Europe."

Despre dinastia de Habsburg se credea că ar fi reprezentat o parte integrantă a Stăreției Sionului, fiind chiar înrudită și cu familia Rothschild prin intermediul celui de-al doilea fiu al Sfântului împărat Romano-German, Frederick Barbarossa — pe numele său Albrecht sau Archibald al II-lea. Originile familiei merg înapoi în timp la o moșie elvețiană, numită *Habichtburg* (adică „Castelul Șoimului") sau Habsburg, construit în 1020 de episcopul de Strasbourg. Prin intermediul unor căsătorii strategice, familia de Habsburg a ajuns să fie cea mai puternică dintre casele regale europene. Împăratul Maximilian, ale cărui trupe franceze au fost desfășurate în Mexic în timpul Războiului de Secesiune din SUA, era membru al dinastiei de Habsburg, ca și Sfântul Împărat Romano-German Carol al V-lea.

S-ar putea să mai fi existat o încercare de a recrea Sfântul Imperiu Romano-German la sfârșitul secolului al XIX-lea. Potrivit spuselor autorului francez Jean-Luc Chaumeil, câteva dintre personajele implicate în misterul de la Rennes-le-Château, inclusiv preotul Saunière, erau membri ai unui grup ultrasecret aparținând Francmasoneriei de rit scoțian, care la fel ca și *Illuminati* înaintea lor urmăreau crearea unei uniuni europene bazate pe teozofie și gnosticism. Denumită *Hiéron du Val d'Or*, societate ale cărei

obiective erau extrem de asemănătoare cu cele ale Consiliului pentru Relații Externe sau ale Comisiei Trilaterale — anume acelea de a crea un sistem global hirotonisit de Dumnezeu, „în cadrul căruia țările nu ar fi decât provincii, iar liderii lor doar niște proconsuli aflați în serviciul unui guvern mondial ocult, alcătuit din reprezentanții unei elite". Pentru majoritatea cercetătorilor, această afirmație sună ca o instaurare timpurie a Noii Ordini Mondiale.

După opinia lui Baigent, Leigh și Lincoln, „în secolul al XIX-lea, organizația *Prieuré de Sion*, acționând prin intermediul Francmasoneriei și al organizației *Hiéron du Val d'Or*, a încercat să înființeze o versiune revitalizată și actualizată a Sfântului Imperiu Romano-German, un fel de State Unite Teocratice ale Europei, conduse în același timp de dinastia de Habsburg și de o Biserică reformată în mod radical". Se pare că desfășurarea acestui efort a fost împedicată de evenimentele survenite la începutul secolului XX.

Treptat, puterea Casei de Habsburg s-a redus numai la Imperiul Austriac, ce s-a prăbușit imediat după asasinarea arhiducelui de Habsburg, Franz Ferdinand, și sfârșitul Primului Război Mondial. Astăzi, se pare că familia de Habsburg cunoaște o *revenire*, deoarece Karl Habsburg-Lothringen reprezintă Austria în Parlamentul European, surorile sale sunt active din punct de vedere politic atât în Spania, cât și în Suedia, iar Gyorgy von Habsburg este un director-executiv foarte influent al celui mai mare producător și distribuitor de filme din Europa Centrală.

Dovezile ce atestă faptul că membrii Stăreției Sionului s-ar putea să aibă încă legături directe cu francmasonii care caută să provoace producerea de schimbări politice au apărut când Baigent, Leigh și Lincoln au început să studieze conținutul unor documente publicate în ediții private ce aveau ca subiect Stăreția Sionului și se găseau în Biblioteca Națională a Franței. Unul dintre aceste documente se presupune că ar fi fost redactat de o oarecare Madeleine Blancassal, un nume fals, derivat din interesul manifestat de Stăreția Sionului față de legenda Mariei Magdalena și cele două râuri din provincia Languedoc. De un deosebit interes era faptul că, potrivit paginii sale de titlu, această operă a fost publicată de Marea Lojă Alpină a Elveției — o lojă masonică comparabilă ca importanță cu Marea Lojă Britanică sau Marea Lojă Orientală a Franței și care a fost implicată în scandalul provocat de Loja P2.

Cu toate că responsabilii Lojii Alpine au negat faptul că ar fi știut ceva despre conținutul acestei broșuri, cel puțin două alte opere purtau însemnele Marii Loji Alpine, iar ziaristul francez Mathieu Paolio susține că ar fi văzut aceste publicații în Biblioteca Marii Loji Alpine. La scurt timp după ce Paolio a publicat o carte în care dezvăluia interesul manifestat de Stăreția

Sionului în legătură cu dinastia merovingiană, el a acceptat o misiune în Israel, în cursul căreia a fost executat, fiind acuzat de spionaj.

O REȚEA CU RAMIFICAȚII ÎNDEPĂRTATE

Icke susținea că Henry Kissinger este membru al Marii Loji Alpine și că „este implicat la un nivel foarte înalt în manipularea opiniei publice mondiale".

Reamintiți-vă că numele lui Kissinger a apărut în cadrul investigației oficiale desfășurate în Italia în anii '80, referitoare la scandalul legat de Loja P2. Afirmația lui Icke îl leagă în mod indirect pe Kissinger de Stăreția Sionului care, după cum au descoperit Baigent, Leigh și Lincoln, are o adevărată „Legiune americană" printre membrii săi.

Acest trio de autori a lucrat pentru a descoperi pergamentele-lipsă despre care se spune că ar fi fost găsite de preotul Saunière la Rennes-le-Château în ultima parte a secolului al XIX-lea. Punând cap la cap informații confuze și uneori înșelătoare, ei au conchis că cel puțin trei dintre documentele descoperite de Saunière fuseseră cumpărate de la nepoata preotului și duse în Anglia, la mijlocul anilor '50, de trei bărbați, dintre care cel puțin unul era membru al Serviciului Britanic de Informații. Potrivit documentelor oficiale ce autorizează transferul documentelor, „aceste genealogii conțin dovada descendenței directe pe linie masculină a lui Sigibert al IV-lea [membru al dinastiei merovingiene], fiu al lui Dagobert al II-lea... prin Casa de Plantard, conții de Rehedae (un nume mai vechi al localității Rennes-le-Château)..."

Documentele au fost deținute de compania Lloyds International din Londra până în 1979, când se pare că au fost returnate unei bănci pariziene, după ce compania Lloyds a renunțat la casetele de valori.

Controlând legăturile dintre Anglia și documentele Stăreției Sionului, Baigent, Leigh și Lincoln au descoperit că toate numele duceau către o mare companie de asigurări, numită Guardian Assurance, care azi se numește Guardian Royal Exchange Assurance. Au mai aflat că toate numele acelea aparțineau unor figuri importante, care fie dețineau titluri nobiliare, fie se bucurau de un mare prestigiu în lumea bancară și în cea a oamenilor de afaceri. Unii dintre ei aveau legături cu Winston Churchill și cu Serviciile Secrete.

În ianuarie 1984, gluma s-a îngroșat, când autorii au primit o scrisoare de două pagini din partea lui Plantard, sub antetul organizației *Prieuré de Sion* și având un blazon ce conținea literele „R" și „C", litere despre care se credea că se referă la Ordinul Crucii Roz. Această *Mise en Garde* sau Bilet de Avertisment prevenea asupra faptului că vor fi declanșate acțiuni în

justiție contra oricărei persoane bănuite că și-ar fi însușit sau ar fi falsificat documente aparținând Stăreției Sionului. Scrisoarea era semnată de patru oameni: Pierre Plantard, John E. Drick, Gaylord Freeman și A. Robert Abboud. Numele lui Freeman fusese menționat și anterior în documente ale Stăreției Sionului.

Semnificativ este faptul că toate numele ce apăreau în acea scrisoare de avertisment — exceptându-l pe cel al lui Plantard — erau legate de First National Bank din Chicago. Freeman a devenit președintele acestei bănci în 1960, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă președintele Consiliului de Administrație. A fost membru al Consiliului de Administrație al companiei petroliere Atlantic Richfield și asociat al Fundației MacArthur și al Institutului din Aspen. Abboud i-a urmat lui Freeman ca președinte al Consiliului de Administrație al băncii și a mai fost și președinte al corporației Occidental Petroleum. Începând din 1969, Drick a devenit atât președinte, cât și membru al Consiliului de Administrație al băncii, fiind și membru al Consiliilor de Administrație ale altor firme americane mari.

Potrivit afirmațiilor profesorului Donald Gibson, First National Bank din Chicago era legată de interesele financiare ale familiei Rockefeller. Mai mult decât atât, înainte de 1983, sucursala din Londra a First National Bank din Chicago împărțise același sediu cu nimeni alta decât Guardian Royal Exchange Assurance.

Revigorați de această legătură aparent puternică dintre Stăreția Sionului și o „Legiune americană", Baigent, Leigh și Lincoln au fost extrem de dezamăgiți descoperind că Drick murise în 1982, cu doi ani înainte ca documentele Stăreției Sionului să fi fost publicate. Pentru a adânci și mai mult misterul, s-a stabilit că semnăturile celor trei americani de pe scrisoarea de avertizare erau copii exacte — prezentate la fel și ordinului — după cele prezente în raportul de activitate al First National Bank din Chicago pe anul 1974. Mai mult, Freeman a negat că ar fi avut orice fel de cunoștințe despre Stăreția Sionului. Confruntați cu înșelăciuni și documente false provenind din Anglia, cei trei autori scriau: „Un singur lucru părea a fi evident: acela că cineva foarte interesat de activitatea și existența în sine a Stăreției Sionului era foarte activ la Londra."

Într-un interviu acordat celor trei cercetători, Plantard a explicat totul, încercând să minimalizeze problema — el a spus că numele lui Drick era încă folosit pe documentele Stăreției Sionului chiar și după moartea acestuia, pe un fel de ștampilă, ca și cel care purta celelalte două semnături. Întrebat de ce niște oameni ca Freeman, Abboud și Drick ar fi fost preocupați de activitatea și existența unei societăți al cărei obiectiv era restaurarea pe tron a

dinastiei merovingiene, Plantard le-a răspuns interlocutorilor săi că acești trei bărbați doreau în primul rând să creeze o Europă unită.

Un alt amănunt fascinant privind munca celor trei autori a fost dat ca exemplu al legăturilor complicate existente între societățile secrete contemporane. În cartea lor intitulată *Holy Blood, Holy Grail*, autorii îl citează de câteva ori pe Sir Steven Runciman ca fiind un istoric expert în studiul epocilor cruciaților, al Cavalerilor Templieri și chiar al Stăreției Sionului. Numele lui Runciman era unul dintre cele care apăreau în agenda personală a lui Clay Shaw, directorul magazinului Trade Mart din New Orleans, judecat pentru complicitate la asasinarea lui Kennedy. Împreună cu Sir Steven, printre alte nume ale unor personalități europene importante care se găseau în agenda telefonică a lui Shaw se aflau și acestea: marchizul Giuseppe Rey din Italia, baronul Rafaelo de Banfield tot din Italia, prințesa Jacqueline Chimay din Franța, Lady Margaret D'Arcy, Lady Hulce și Sir Michael Duff din Anglia.

Plantard le-a trimis celor trei autori și o copie a scrisorii sale adresate Stăreției Sionului, prin care își anunța demisia din funcția de Mare Maestru al acestui ordin, demisie ce a intrat în vigoare de la mijlocul anului 1984. În ea se mai anunța și reintrarea în vigoare a unei prevederi statutare din Statutul de Funcționare al Stăreției Sionului, prin care membrilor acestei organizații li se interzicea să facă orice fel de dezvăluiri privitoare la organizație, inclusiv lista membrilor săi. Plantard spunea că demisionează din motive de sănătate, „independență personală și familială" și din cauză că dezaproba „anumite manevre ale confraților noștri englezi și americani". „Imediat după demisia lui M. Plantard din această funcție, *Prieuré de Sion* a devenit practic invizibilă", comentau cei trei autori.

La scurt timp după aceea, Baigent, Leigh și Lincoln au primit o broșură anonimă care acuza Stăreția Sionului de complicitate cu Lucio Gelli și Loja italiană P2 și activitățile Vaticanului legate de Banco Ambrosiano. Autorul Vankin a evocat, de asemenea, posibilitatea ca Stăreția Sionului să fi fost misterioasa putere care se găsea în spatele Lojii fasciste P2. În cercetările lor întreprinse pentru confirmarea acestei afirmații, autorii au descoperit existența unor legături subtile între Stăreția Sionului și alte societăți secrete europene, îndeobște necunoscute marelui public.

Una dintre acestea era Alpha Galates, ai cărei membri erau interesați de cavalerismul medieval. Se pare că membrii acestui grup erau legați de o publicație franceză din timpul războiului, intitulată *Vaincre*, care a fost acuzată, pe de o parte, că ar fi sprijinit guvernul colaboraționist de la Vichy și, pe de altă parte, că ar fi complotat împotriva lui. Publicația era editată de

Plantard și de un grup de colaboratori alcătuit din membri ai Stăreției Sionului și ai Lojii Masonice Elvețiene Alpine.

O altă societate secretă era cunoscută sub numele de Cercul de la Kreisau, formată în 1933 de un mic grup de ofițeri de carieră și alți profesioniști care i se opuneau lui Hitler. Cercul se reunea la moșia de la Kreisau a liderului său, Helmut James Graft von Moltke, și complota pentru înlăturarea de la putere a regimului nazist. Mulți dintre membrii Cercului, printre care și contele Claus von Stauffenberg, care a plasat o bombă în apropierea lui Hitler în iulie 1944, au fost arestați și executați pentru rolul jucat în complot.

Hans Adolf von Moltke a fost acela care l-a felicitat pe Plantard atunci când acesta a devenit Mare Maestru al organizației Alpha Galates. Spre sfârșitul războiului, membrii Cercului de la Kreisau le trimiteau oferte în vederea încheierii păcii reprezentanților Serviciilor de Informații britanice și americane, inclusiv lui Allen Dulles, care pe atunci era agent al OSS în Elveția. Familia Von Moltke era, de asemenea, profund implicată în mișcarea pentru unitatea europeană, o fațetă a căreia era Comitetul American pentru o Europă Unită, condus de Retinger. Amintiți-vă că Retinger, „părinte al Clubului Bilderberg", era legat de Dulles și de alți funcționari din CIA și din Comitetul pentru Relații Externe — cum ar fi Averell Harriman și David și Nelson Rockefeller. Tot în acea perioadă s-a dezvoltat o relație apropiată de colaborare între CIA și Vatican, mai cu seamă prin intermediul Cavalerilor de Malta și al cardinalului Francis Spellman din New York, consilier spiritual al Cavalerilor de Malta și omul care a atras pentru prima dată atenția Vaticanului asupra bancherului și episcopului Paul Marcinkus, care a dobândit notorietate în timpul scandalului generat de Loja masonică P2.

Așa cum am menționat mai devreme, în anii '50, Plantard a ajutat la înființarea Comitetelor Publice de Salvare Națională, organizații care au jucat un rol extrem de important în revenirea la putere în Franța a generalului De Gaulle.

Este clar că acest amestec de conspirații încâlcite se îndrepta către un anume nivel al realității, nereflectat de presa cotidiană. Baigent, Leigh și Lincoln declarau: „Am găsit dovezi concrete care atestau existența unui cadru organizat și coerent care lucra concertat din umbră, utilizând uneori alte instituții drept paravan. Acest cadru nu era numit în mod expres, dar toate dovezile indicau faptul că aveam, într-adevăr, de-a face cu *Prieuré de Sion*".

Ei au analizat profund activitățile desfășurate de Stăreția Sionului în „umbroasa lume interlopă a afacerilor europene, unde Mafia își dă mâna cu societățile secrete și Serviciile de Informații, unde marile afaceri se îngemănează cu Vaticanul, unde sume enorme de bani sunt folosite în scopuri

clandestine, unde liniile de demarcaţie dintre politică, religie, marile puteri financiare şi crima organizată încep să se dizolve... transformându-se (într-o) sferă oarecum întunecată... unde partidele creştin-democrate europene, diverse mişcări dedicate unităţii europene, clicile regaliste, ordinele neocavalereşti, sectele francmasonice, CIA, Cavalerii de Malta şi Vaticanul se întâlneau, sprijinindu-se reciproc, pentru atingerea unui scop sau a altuia..."

Dar nimeni, şi cu atât mai puţin aceşti trei cercetători conştiincioşi care munceau din greu — Baigent, Leigh şi Lincoln — nu a fost în stare să înţeleagă pe deplin Stăreţia Sionului şi grupurile secrete care o înconjoară cu documentele lor false, declaraţiile contradictorii şi originile obscure.

„*Prieuré de Sion* începuse să ni se pară că seamănă cu o imagine holografică ce se mişcă asemenea unei prisme după lumină şi unghiul din care este privită. Dintr-o perspectivă, se părea că avem de-a face cu o societate secretă internaţională plină de influenţă, puternică şi bogată, ce cuprindea, printre membrii săi, figuri eminente din lumea artelor, politicii şi a marii finanţe. Dintr-o altă perspectivă, părea a fi un fals ameţitor de ingenios, conceput de un grup mic de indivizi pentru atingerea unor scopuri obscure şi personale. Poate că într-un anumit sens al cuvântului, organizaţia reprezenta ambele lucruri la un loc", scriau ei în 1986.

În cele din urmă, Lincoln a renunţat la încercarea de a mai dezlega această încurcată plasă de păianjen. La mijlocul anilor '90, fiind rugat să facă o retrospectivă asupra activităţii Stăreţiei Sionului de la începuturile sale până la acea dată, a răspuns descurajat: „La vârsta mea înaintată, m-am hotărât să mă limitez la studiul unor lucruri ce pot fi verificate." Sigur că lipsa de dovezi indubitabile şi a unor documente referitoare la existenţa sa reprezintă piatra de temelie a rezistenţei în timp a oricărei societăţi secrete demne de acest nume.

Unii cercetători cred că Stăreţia Sionului este chiar vârful piramidei contemporane a puterii, că ea recrutează în rândurile sale francmasoni receptivi la idealurile sale, prin intermediul rozicrucianismului. Indiferent dacă lucrurile au fost sau nu planificate să se desfăşoare aşa, noua Uniune Europeană pare să fie o copie apropiată a Europei unite întrevăzute de liderii mişcării pentru instaurarea unei Noi Ordini Mondiale şi cei ai Stăreţiei Sionului.

COMENTARIU

S-ar părea că legăturile dintre societăţile secrete conspirative au parcurs un cerc întreg — începând de la CIA, Comisia pentru Relaţii Externe şi Clubul Bilderberg, trecând înapoi în timp prin Mesele Rotunde şi Francmasonerie,

trecând și mai înapoi, prin *Illuminati* și Cavalerii Templieri, pentru a ajunge la Cavalerii de Malta și Stăreția Sionului și la legăturile lor contemporane cu CIA, Consiliul pentru Relații Externe și Clubul Bilderberg.

De fiecare dată, a existat o agendă ascunsă a conspiratorilor, care prevedea atât discreditarea autorităților statale naționale, cât și a celor ecleziastice, precum și o încercare de a unifica mai întâi Europa și apoi restul lumii.

Acest atac a fost îndreptat în mod deosebit asupra Bisericii Romano-Catolice, care a fost religia predominantă în Europa Occidentală încă de pe vremea Imperiului Roman. Fiecare cult protestant, indiferent dacă se numește baptist, metodist, prezbiterian, episcopal, fundamentalist, unitarian etc., și-a derivat tradițiile din Biserica Catolică.

Totuși, mulți dintre cei care au fost declarați oficial eretici de către Biserică în trecut cred că liderii timpurii ai Bisericii au primit narațiunile referitoare la Iisus — Nașterea Sa dintr-o fecioară, comportamentul Său spiritual și Învierea —, interpretându-le într-un mod cu totul eronat. Chiar și azi există tradiții alternative referitoare la Iisus, Maria Magdalena și Ioan Botezătorul, care intră în conflict cu dogmele oficiale ale Bisericii.

În loc să participe la studii cu caracter ecumenic pentru a stabili care dintre aceste legende și tradiții se bazează mai mult pe fapte, Biserica a încercat să înlăture orice știrbire a autorității sale prin intermediul celor mai violente și criminale mijloace.

Una dintre cele mai importante și puternice amenințări la adresa dogmelor bisericești s-a manifestat prin intermediul Cavalerilor Templieri. Inițial, aceștia erau un grup mic și foarte secret de cavaleri, alcătuit pentru protejarea pelerinilor care mergeau către Ierusalim, după ce participanții la Prima Cruciadă avuseseră succes în încercarea lor de a elibera orașul de sub stăpânirea musulmană, însă, în realitate, cavalerii petreceau prea puțin timp patrulând pe drumuri, așa cum se angajaseră.

În loc să-și îndeplinească misiunea oficială, acest grup de cavaleri înrudiți cu puternicele familii regale europene au săpat adânc sub Templul lui Solomon din Ierusalim. Indiferent de ce s-a găsit acolo, a fost transportat în Europa și ascuns, după câte se pare, în sudul Franței, lângă un orășel numit Renne-le-Château.

În timp ce niciunul dintre cercetători nu păreau să posede dovezi evidente absolute ale existenței acestei „comori" templiere, mulți au conchis că, pe lângă comoara în sine, aur și argint, templierii au găsit și pergamente vechi și produse artizanale care ar fi putut fi folosite pentru a distruge tradițiile bisericești chiar în epoca în care ele erau pe cale să fie împământenite.

Unul dintre grupurile ale căror convingeri religioase ar fi fost posibil să fie întărite de descoperirile templierilor este posibil să fi fost catarii, populație

localizată inițial în regiunea Languedoc, regiune ce avea să devină partea de sud a Franței. Acești oameni profund spirituali aveau deja o tradiție privitoare la sosirea Mariei Magdalena și a copiilor ei concepuți cu Iisus la Marsilia și una privitoare la căsătoriile lor ulterioare cu evrei franci, căsătorii care au avut ca rezultat apariția unei linii genealogice de preoți-regi numiți merovingieni.

Amenințați de puterea acestei linii genealogice merovingiene, oficialii Bisericii Catolice au complotat pentru asasinarea regelui Dagobert și, preluând controlul asupra „primarilor" merovingieni sau oficialilor Curții, au instaurat propria monarhie. Când pașnicii catari au predicat împotriva unor astfel de abuzuri ale Bisericii, Papa Inocențiu al III-lea a început, în anul 1209, o campanie militară împotriva lor.

În cadrul unei campanii militare cunoscute sub denumirea de Cruciada Albigendă, o numeroasă armată papală a „măturat" de la un capăt la altul sud-vestul Franței, exterminându-i pe toți cei despre care se credea că sunt atinși de erezia catarilor. Aceștia au fost practic șterși de pe fața pământului, doar o parte dintre ei reușind fie să fugă în alte țări, fie să intre în rândurile Ordinului Cavalerilor Templieri, care le-a oferit protecție.

Templierii s-au evidențiat prin absența lor din Cruciada Albigendă, ceea ce a întărit foarte mult veridicitatea afirmației după care „comoara" descoperită la Ierusalim venea în sprijinul credinței catarilor. De fapt, templierii, dintre care mulți proveneau din rândul unor familii catare, au ascuns numeroși catari, ferindu-i de mânia armatei papale.

Se pare că, între timp, templierii au reușit să intimideze într-o asemenea măsură autoritățile Bisericii, încât acestea i-au acordat ordinului drepturi și privilegii excepționale, care l-au ajutat să devină repede una dintre cele mai puternice organizații multinaționale din lume.

În timpul cruciadelor, templierii au dobândit multe cunoștințe ezoterice despre arhitectură, construcții, metalurgie, astronomie și geografie. Multe dintre acestea proveneau din asocierea lor cu o sectă ismaelită numită Asasinii, condusă de un tiran neîndurător, cunoscut sub numele de Bătrânul Muntelui. Asasinii și liderul lor susțineau că se află în posesia unor cunoștințe antice care datau încă de pe vremea lui Noe, sau chiar de mai înainte.

În 1307, a venit rândul templierilor să cunoască mânia Vaticanului. Regele Filip al IV-lea al Franței, a cărui cerere de a deveni membru al ordinului fusese respinsă și care le era foarte îndatorat financiar, a ordonat arestarea și torturarea tuturor membrilor francezi ai ordinului. Majoritatea templierilor au fugit din țară cu ajutorul unei flote puternice, ancorate în portul La Rochelle, pe coasta Oceanului Atlantic. Se crede că au luat cu ei o

comoară alcătuită nu numai din numeroase obiecte de valoare, ci și din documente care conțineau secretele descoperite la Ierusalim.

Se presupune că unii templieri ar fi trecut Atlanticul, ajungând în ținutul care mai târziu avea să se cheme Noua Anglie cu 185 de ani înainte ca Cristofor Columb să fi ridicat pânzele pentru a porni în expediția către America.

Alți templieri au fugit în Scoția, unde au fost bine primiți de regele Robert Bruce, care se războia în acea epocă atât cu Anglia învecinată, cât și cu Vaticanul. S-ar putea ca acest contingent de cavaleri templieri să fi contribuit în mod hotărâtor la obținerea independenței Scoției, ajutând la înfrângerea englezilor în bătălia de la Bannockburn, din 1314. Scoția a fost regiunea în care au supraviețuit tradițiile templiere, îngemănându-se cu ceea ce a devenit Ritul Scoțian al Francmasoneriei.

În alte țări, templierii au fost pur și simplu absorbiți în alte societăți secrete și ordine, ca de exemplu Cavalerii lui Hristos, Cavalerii Ospitalieri, Cavalerii Teutoni. În acest mod, ideile lor neortodoxe au fost răspândite în toată Europa și s-au concentrat în cadrul lojilor masonice de respectare strictă a regulilor, acel „loc de naștere“ al Francmasoneriei „iluminate“.

În ultimii ani, câțiva autori au descoperit faptul că o societate secretă franceză necunoscută până acum ar fi putut genera apariția Ordinului Cavalerilor Templieri. Acest grup, cunoscut sub denumirea de Stăreția Sionului, este considerat acum de mulți ca fiind apogeul unei structuri piramidale de putere, care exercită o influență disproporționat de mare chiar și asupra celor mai puternice societăți contemporane.

Cu toate că existența sa i-a devenit cunoscută publicului numai în ultimele trei decenii, documentele existente dezvăluie faptul că Stăreția Sionului a apărut încă din 1178 și că, în baza unor documente ale ordinului a căror veridicitate este îndoielnică, acesta s-a format cam prin epoca în care cavalerii participanți la Prima Cruciadă au cucerit Ierusalimul. Acolo s-au constituit ca atare Cavalerii Ordinului Notre-Dame-de-Sion. Documentele mai afirmă și că Stăreția Sionului și Cavalerii Templieri formau practic o singură organizație, fiind conduse chiar de același Mare Maestru.

O schismă a survenit cam pe la anul 1188 și templierii au pornit pe drumul propriu, în vreme ce Stăreția Sionului s-a dedicat restaurării dinastiei regale merovingiene pe tronurile mai multor țări europene și în cea mai mare parte a timpului a rămas ascunsă privirilor publicului larg.

Notorietatea contemporană a Stăreției Sionului a survenit ca urmare a publicității făcute în jurul unui „mister“ legat de satul Rennes-le-Château din regiunea Languedoc, unde un preot pe nume François Berenger Saunière a descoperit, spre sfârșitul secolului al XIX-lea, niște documente ascunse.

După ce a adus la cunoştinţa autorităţilor ecleziatice descoperirea sa, el s-a îmbogăţit brusc şi a primit vizita câtorva persoane suspuse.

Se crede că descoperirea lui era alcătuită dintr-o comoară îngropată şi/sau din nişte documente care descriu în amănunt o genealogie ce-i leagă pe descendenţii lui Iisus, prin intermediul familiei regale merovingiene, de persoane care trăiesc în zilele noastre. S-ar putea ca înşişi membrii acestor familiile regale detronate să se fi aflat la originea mişcării care urmăreşte să creeze o Europă unită şi să reînfiinţeze vechiul şi Sfântul Imperiu Romano-German. Se crede că în acest grup sunt implicaţi membri din dinastia de Habsburg şi persoane legate atât de Serviciile Secrete britanice, cât şi de cele americane.

Investigaţiile făcute în rândurile Mişcării pentru Unitatea Europeană, precum şi asupra Stăreţiei Sionului, dezvăluie existenţa unor legături secrete între multe dintre societăţile secrete contemporane, Francmasoneria, Serviciile Secrete, Vaticanul. Această lume interlopă a intrigii s-a afişat doar puţin în lumina reflectoarelor atunci când a izbucnit în anii '80, scandalul legat de Loja P2 din Italia. Chiar şi atunci, mass-media americane nu au luat prea mult în seamă acest uluitor şi foarte complex complot menit să submineze autoritatea unei naţiuni moderne.

În timp ce controversele privitoare la legitimitatea versiunii moderne a Stăreţiei Sionului au continuat, s-au acumulat tot mai multe dovezi ce indicau existenţa unei anumite realităţi conspirativiste în spatele declaraţiilor nesigure şi al documentelor emise de grup.

Este clar că atât atunci, cât şi acum, societăţile secrete aveau ca scop nu numai rezolvarea unor probleme politice, ci şi a unora aparţinând genealogiilor regale, religiei şi spiritismului.

Totuşi, membrii acestor societăţi au sprijinit financiar comunismul „ateu". În timp ce acest sprijin putea reprezenta, pur şi simplu, o altă manifestare practică a procesului dialectic hegelian — care prevede sprijinirea ambelor părţi implicate într-un conflict — el mai indică şi faptul că membrii acestora cunoşteau foarte bine şi erau foarte interesaţi de tradiţiile societăţilor secrete mai vechi, studiate într-un mod atât de profund de Marx, Troţki şi Lenin.

Aceste cunoştinţe ascunse cuprindeau secrete din trecutul îndepărtat care au asigurat fundamentul teologiilor societăţilor secrete. Aceste secrete continuă să atragă atenţia unor membri ai elitei sociale, precum şi a unor servicii secrete.

Tocmai aceste secrete sunt cele care leagă societăţile conspirative moderne de Misterele Antice.

PARTEA A V-A

MISTERELE ANTICE

Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă există vreun lucru despre care s-ar putea spune: „Iată ceva nou", de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră. Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă nu va lăsa nicio urmă de aducere-aminte la cei care vor trăi mai târziu.

Ecleziastul, 1:9-11

Fără îndoială că Biblia este cea mai importantă carte scrisă vreodată; a fost scrisă de bărbați care au avut secrete de ascuns atât de ochii autorităților romane și evreiești, cât și de ochii adepților altor secte concurente.

Până la descoperirile arheologice începute în secolul al XIX-lea, practic tot ce cunoșteau oamenii despre originile lor provenea din Biblie, texte filtrate prin mintea și sufletul reprezentanților ierarhiei bisericești. Pe baza celor scrise în această carte unică, oamenii au fost atât canonizați, cât și executați, s-au construit și s-au distrus culturi, s-au purtat războaie.

Astăzi este clar că Biblia, oricât ar putea fi de inspirată de o Forță Divină, reprezintă un amalgam de mituri, legende și parabole preluate de la diferite culturi, legate împreună cu fragmente de istorie și filozofie.

Multe dintre pasajele biblice au fost scrise inițial folosindu-se cuvinte-cheie ale căror înțelesuri s-au pierdut de-a lungul timpului, ceea ce a dus la multe interpretări greșite ale acestora. În alte împrejurări, am avut pur și simplu de-a face cu niște falsificări fățișe ale acestor texte, falsificări menite să promoveze fie o dogmă, fie vreun plan politic, ce erau actuale în epoca respectivă.

Cercetătorul Bibliei și fostul analist de informații Pat Eddy scria, referindu-se la acest aspect: „Unul dintre cele mai importante scopuri ale acestor falsificări era acela de a sprijini țelurile celor care doreau să facă creștinismul mai atrăgător pentru potențialii convertiți evrei, demonstrând că evenimentele petrecute în timpul vieții lui Iisus îndeplinesc profețiile Vechiului Testament... Încă de la primele lor ieșiri la Școala de Duminică,

tuturor creștinilor li s-a spus că Nașterea, Moartea și toate evenimentele importante din viața lui Iisus fuseseră toate profețite în Vechiul Testament. Prea puțini dintre ei s-au îndoit vreodată de veridicitatea acestei afirmații."

Ceea ce cercetătorii Bibliei denumesc atât de eufemistic „redactări", nu sunt decât stilizări. Asemenea stilizări ale Bibliei au dus la ivirea unor neînțelegeri și traduceri eronate, fapt care a făcut ca multe dintre mesajele sale să rămână un secret pentru neinițiați. Adesea, răspândirea unor asemenea secrete era suprimată de Biserica Romano-Catolică, pentru că ele contraveneau dogmelor sale.

În Noul Testament, există niște referiri care atestă faptul că însuși Iisus păstra anumite secrete. În *Evanghelia după Matei*, 13:10, se spune: „Ucenicii s-au apropiat de El și i-au zis: „De ce le vorbești în pilde?" (publicului). Iisus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției Cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are [cunoaștere] i se va da și va avea de prisos; iar de la cel ce nu are i se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și, măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg."

În *Evanghelia după Marcu*, 4:33 se adăuga: „Iisus le vestea Cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să le priceapă; nu le vorbea deloc fără pildă; dar, când era singur la o parte, le lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile". Le explica, oare, totul? Ce le explica Iisus? În timp ce doar parabolele sunt prezentate în Noul Testament, este clar că nu toate secretele Sale au fost date publicității.

În epoca în care se desfășurau evenimentele relatate în Biblie, existau multe societăți secrete și secte care pretindeau că dețin cunoștințe antice. Ca și religiile de astăzi, aceste grupuri se luptau între ele pentru a deține controlul asupra acestor secrete vechi. La fel ca și Colegiul Invizibil apărut mai târziu, aceste societăți erau cunoscute sub denumirea colectivă de Școli de Descifrare a Misterelor, adevărate rezervoare de cunoștințe ezoterice care în cea mai mare parte erau de neînțeles pentru publicul larg, stârnindu-i astfel teama. Literatura lor era atent construită, astfel încât să și ascundă, dar să și dezvăluie o parte din cunoștințele lor.

„În lumea antică, aproape toate societățile secrete existente aveau caracter filozofico-religios. În epoca medievală, ele aveau mai cu seamă un caracter religios și politic, deși câteva școli filozofice au continuat să existe. În epoca modernă, societățile secrete din țările occidentale au un caracter mai cu seamă religios sau frățesc, cu toate că, în câteva dintre ele, cum este Masoneria, principiile religioase și filozofice încă supraviețuiesc", explica Hall.

Eddy scria: „Pentru a înțelege pe deplin falsurile comise asupra cuvintelor lui Iisus, cititorul trebuie să înțeleagă mai întâi modul de gândire

al protagoniştilor religioşi din secolul I. Aceste falsuri nu erau nişte evenimente întâmplătoare, fiind făcute ca o formă de grafitti intelectual. Exista un anumit model după care se comiteau, iar în existenţa acestui model se află adevărata lor poveste."

DRUMUL CĂTRE ROMA

Drumul care duce înapoi de la Biserica Romano-Catolică bine structurată a mileniului al II-lea către epoca lui Iisus este unul stâncos, plin de controverse, schisme şi dispute.

Încă înainte de crucificarea lui Iisus, exista o intensă rivalitate între adepţii lui şi cei ai lui Ioan Botezătorul. Rezultatul final al acestei rivalităţi l-a reprezentat apariţia ereziei ioaniţilor, care propovăduia ideea că Ioan ar fi fost adevăratul Mesia, şi nu Iisus. Cu toate că adepţii acestei idei au fost în cea mai mare parte exterminaţi de Biserica primitivă, această idee a continuat să existe până în epoca modernă, atât în anumite cercuri ale Francmasoneriei, cât şi în rândurile mandeenilor din Irak.

Imediat după răstignirea lui Iisus, rivalitatea dintre comunitatea evreiască şi primii creştini — ba chiar şi cea din rândurile adepţilor lui Iisus — s-a intensificat.

Atunci s-a produs o tot mai profundă schismă între fundamentaliştii creştini evrei aparţinând sectei esenienilor şi creştinii greci din Ierusalimul secolului I. Exprimându-se într-un mod foarte asemănător cu cel al fundamentaliştilor creştini din America de azi, evreii pioşi îi atacau pe aceşti străini, pentru că abandonaseră slujbele religioase din Templu, preferând un stadion în stil grecesc plin de luptători şi aruncători de disc.

În calitatea lor de conducători ai Bisericii Ierusalimului, se certau chiar „la cuţite" cu Pavel, care le propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu ne-evreilor din nord. Existau certuri acerbe pentru cele mai neînsemnate probleme. În *Epistola către galateeni*, 5:12, Pavel devenise atât de exasperat în legătură cu cearta continuă cu privire la tăierea-împrejur, încât şi-a exprimat speranţa că cei care iniţiau controversa se vor castra pentru a o încheia, spunând: „Şi schilodească-se odată cei ce vă tulbură!"

Referindu-se la asta, Eddy nota: „Primii evrei convertiţi la creştinism credeau că respectarea tuturor legilor religioase evreieşti foarte severe în materie de cult — inclusiv circumcizia şi consumarea doar a hranei gătite *koşer* — erau necesare pentru mântuire. Pavel predica ideea că mântuirea putea fi obţinută prin credinţă şi că legilor religioase evreieşti n-ar fi trebuit să li se permită să-i împiedice pe oameni să devină creştini. În cele din urmă, punctul de vedere al lui Pavel a triumfat, pe măsură ce tot mai mulţi ne-evrei

s-au convertit la creştinism. Prin secolul al III-lea, ei i-au depăşit cu mult, din punct de vedere numeric, pe evreii convertiţi la creştinism, au definit creştinismul conform principiilor teologice ale lui Pavel şi au început să-i pedepsească, ca eretici, pe primii evrei creştinaţi."

Pe la mijlocul secolului al III-lea, Irineu, episcopul de Lyon, i-a condamnat ca eretici pe adepţii lui Iisus şi Iacob, cunoscuţi sub numele de nazariteni sau „săraci". „Ei, ca şi Iisus însuşi, precum şi esenienii şi zadokiţii (adepţii Marelui Preot al regelui Solomon, pe nume Zadok) care au trăit cu două secole mai înainte, au explicat profeţiile din Vechiul Testament. Au respins epistolele apostolului Pavel şi l-au respins şi ca persoană, numindu-l apostat, adică om care respinge Legea", a protestat Irineu. Gardner nota: „Nazaritenii... l-au învinuit pe Pavel că era « renegat » şi « apostol fals », susţinând că « scrierile sale pline de adoraţie » puteau fi « respinse dimpreună »".

Dr. Elaine Pagels, care prezida Departamentul de Religie de la Colegiul Barnard al Universităţii Columbia, spunea: „Diverse forme de creştinism au înflorit în primii ani ai mişcării creştine. Sute de învăţători rivali pretindeau cu toţii că propovăduiesc « adevărata doctrină a lui Iisus », denunţându-se reciproc drept escroci şi profeţi falşi. Creştinii din bisericile răspândite începând din Asia Mică şi până în Grecia, Ierusalim şi Roma, s-au împărţit cu toţii în facţiuni care se certau între ele, pentru conducerea Bisericii. Toate aceste facţiuni pretindeau că ar reprezenta « adevărata tradiţie »".

Eddy scria: „Departe de toate acestea şi situându-se deasupra certurilor din bisericile locale, stătea Biserica Romei, lipsită de griji, de necazuri şi, probabil, neînţelegând nimic din toate cele ce se întâmplau". Autorul adăuga că Biserica din epoca respectivă îşi concentra atenţia în primul rând asupra muncii misionare din Europa, o activitate ce i-a adus beneficii neaşteptate: „Fără să-şi dea seama, prin creştinarea acestor păgâni, Biserica Romană s-a salvat, pentru că barbarii şi preoţii lor considerau Biserica Romană ca fiind autoritatea supremă a credinţelor religioase. Aşa se explică faptul că, atunci când barbarii au cucerit Roma, Biserica Romană a fost cruţată."

Deşi a fost cruţată de barbari, Biserica trebuia să lupte încă cu o mare diversitate de secte, fiecare dintre ele având propria versiune de creştinism.

Un asemenea grup îl reprezentau gnosticii, care susţineau că au o înţelegere intuitivă a misterelor lui Dumnezeu şi ale Terrei. Era o înţelegere ce rezulta de pe urma pregătirii riguroase, a iniţierii şi experienţelor intuitive, nu doar din simplul studiu intelectual. Biserica îi considera pe gnostici ca fiind deosebit de periculoşi, pentru că *ei batjocoreau necesitatea existenţei* unei ierarhii preoţeşti alcătuite din funcţionari pentru a interpreta Cuvântul lui Dumnezeu.

Departe de a fi fost niște eretici periculoși, acești creștini pasivi susțineau că ar fi păstrătorii cunoștințelor secrete, așa cum arată sulurile gnostice de papirus descoperite la Nag Hammadi în 1945. Tocmai această descoperire a fost prima care a permis pătrunderea în rândurile publicului larg a unui punct de vedere diferit cu privire la gnosticism față de retorica Bisericii, care-l blestemase.

Cuvântul *gnosticism* provenea din cuvântul grec *gnosis*, „cunoaștere", iar, din câte se spune, această mișcare a fost întemeiată în secolul I de către Simon Magicianul, un contemporan al lui Iisus, cunoscut mai târziu și sub numele de „Tatăl tuturor ereticilor". El propovăduia ideile filozofilor greci antici precum Socrate, care își învăța discipolii că sufletul omenesc există și în afara corpului fizic și că, prin urmare, acesta are acces la cunoașterea universală și că înțelepciunea (*gnosis*) a fost adusă pe Pământ din Ceruri.

Un alt reprezentant important al gnosticismului a fost Basilides, un creștin egiptean din epoca timpurie, care, prin cultul său din Alexandria, căuta să îmbine în cadrul creștinismului misterele antice ale Mesopotamiei. Acești alexandrini credeau că niște ființe ciudate, extraterestre, numite „eoni" îndeplineau rolul de mesageri între Cer și Pământ. Persanul Zoroastru și-a întemeiat propria formă de gnosticism, cunoscută sub numele de zoroastrism; această mișcare s-a răspândit pe scară largă, până când a fost eradicată de musulmanii invadatori, în secolul al VII-lea.

Autorul ocultist André Nataf declara că gnosticismul își are rădăcinile în Mesopotamia, apărând mai întâi în zona Iranului, apoi răspândindu-se în Asia Mică, Siria, Babilon, unde a fost preluat de prizonierii evrei, care l-au dus cu ei înapoi în Palestina și Egipt. „Anumite amănunte dovedesc că trebuie să li se atribuie cărților sfinte ale gnosticismului (descoperite la Qumran și Nag Hammadi) o dată atât de veche, încât în acest context creștinismul însuși poate fi considerat ca nefiind altceva decât o « ramură a gnosticismului ». Dar gnosticismul poate fi comparat tot atât de bine cu orice altă religie de pe fața Pământului. Toate cunoștințele religioase izvorăsc, la urma urmei, dintr-un izvor primitiv antic, pierdut în negura timpului."

Potrivit Cabalei evreiești, gnosticii caută să cunoască „secretele" lui Dumnezeu, pornind în căutarea răspunsurilor prin studierea textelor sacre ale oricărei religii pe care o acceptă. Ei caută să dobândească înțelegerea existenței prin interpretarea a ceea ce percep a fi un înțeles mai profund, cuprins în simbolismul literaturii religioase. Nataf comenta: „Gnosticismul reprezintă o formă a existențialismului religios". El a înflorit până când a fost declarat erezie de către un conciliu de episcopi ai Bisericii Romane, în anul 325 d.Hr.

Gnosticismul era parte integrantă a Misterelor Antice, deoarece ambele implicau credința că numai iluminarea personală interioară putea aduce cu sine înțelegerea. Potrivit spuselor filozofului mason Manly P. Hall, „această cunoaștere a modului în care personalitatea umană, cu multiplele sale fațete, putea fi regenerată cel mai repede și în modul cel mai complet, până la punctul în care posesorul său ar fi atins iluminarea spirituală, constituia doctrina secretă sau ezoterică a antichității".

Hall a spus că o astfel de iluminare și conștientizare trebuia să fie păzită cu grijă, pentru a nu ajunge la îndemâna unor persoane „profane", care s-ar putea să abuzeze sau să folosească în mod greșit aceste cunoștințe, așa că în acest scop au fost instituite perioade îndelungate de inițiere și cele mai delicate cunoștințe antice au fost învăluite în simboluri și alegorii. „Creștinismul însuși poate fi citat ca un exemplu în acest sens. Noul Testament este, în realitate, în întregime o expunere extrem de ingenios ascunsă a proceselor secrete referitoare la regenerarea umanității", scria el.

Gardner arăta că o asemenea regenerare centrată specific pe spiritul sau energia umană implica un nivel înalt de conștientizare, care se obținea gradat, prin intermediul celor 33 de vertebre ale șirei spinării. „Știința acestei regenerări este una dintre « Cheile Pierdute ale Francmasoneriei » — explica el — și acesta este și motivul pentru care Francmasoneria antică a fost întemeiată pe 33 de grade inițiatice".

În procesul de cunoaștere, gnosticul avea un sentiment de superioritate și automulțumire. „Aceasta însemna că ei puteau subscrie la doctrinele exterioare ale oricărei religii și-și puteau continua activitatea în cadrul multor sisteme politico-religioase diferite. Gnosticismul a influențat profund mințile oamenilor chiar și în Europa, atât până în perioada Evului Mediu, cât și după aceea, și modul său fundamental de gândire probabil că este un factor subiacent în activitatea altor societăți secrete, ai căror membri ar fi surprinși dacă ar ști acest lucru", explica Daraul.

Gnosticismul a jucat, de asemenea, un rol important în apariția și activitatea unei secte timpurii evreiești, cunoscută sub denumirea de esenieni. Aceștia au provocat un conflict uriaș cu liderii celorlalte secte evreiești importante. Fariseii și saducheii susțineau chiar că anul lunar evreiesc oficial recunoscut era inexact, iar secta a ieșit în cele din urmă din Ierusalim, înființând o mănăstire la Qumran, în nordul Mării Moarte, pe care au denumit-o „Sălbăticia". Comunitatea esenienilor era împărțită în două: membrii căsătoriți și cei necăsătoriți. Proprietățile în totalitatea lor erau comune. De fapt, animozitatea multor creștini moderni față de esenieni provenea în cea mai mare parte dintr-o reacție față de stilul comunist de viață al acestora. Se pare că acești critici au uitat că toți creștinii timpurii trăiau cam în același fel.

Membrii își petreceau zilele lucrând și nopțile rugându-se. Predicau despre nemurirea sufletului, având, de asemenea, tendința unei abordări dualiste a lumii, crezând în existența unui spirit al Bunătății sau Luminii și a unuia al Răutății, sau Întunericului.

S-ar putea ca esenienii să fi continuat tradițiile ermetice ale grecilor antici. În primii ani ai secolului XX, un mecanic de locomotivă rus, Gheorghi Ivanovici Gurdiev, susținea că găsise manuscrisul intact al unui maestru esenian într-o mănăstire indiană, manuscris în care se explica relația existentă între ritmurile muzicale și corpul uman, așa cum era ea predată discipolilor de către filozoful grec Pitagora în secolul al VI-lea î.Hr. Pitagora a exercitat o mare influență asupra lui Platon, acel far călăuzitor al Francmasoneriei, al Iluminaților, al lui John Ruskin și al lui Cecil Rhodes. Pitagora a fost precursorul ideii că Pământul se învârte în jurul Soarelui și era binecunoscut pentru concepția lui cu privire la vibrațiile mecanicii cerești, pe care le denumea „armonia sferelor".

Destul de interesant este faptul că Pitagora, binecunoscut pentru acuratețea profețiilor, este cel care s-ar putea ca pentru prima oară să fi prevăzut apariția unei „Noi Ordini Mondiale". Câțiva cercetători au interpretat-o ca însemnând venirea lui Mesia.

Cuvântul *esenian* are originea în cuvintele grecești *essalos*, însemnând „secret" sau „mistic" și *essenoi*, însemnând „vindecare" sau „medic". Conform spuselor lui Gardner, esenienii erau legați de tradițiile ezoterice de vindecare, fiind o ramură mai târzie a unei școli egiptene de descifrare a misterelor, numită Marea Frăție Albă a Terapeuților. „În cadrul acestei frății de terapeuți și vindecători înțelepți — strămoșii rozicrucienilor — a fost inițiat mai târziu Iisus, fiind ajutat să progreseze prin gradele de inițiere, iar cunoștințele temeinice dobândite în acest domeniu au fost cele care i-au câștigat denumirea atât de des folosită de « Învățător »", adăuga Gardner. Alți autori mai afirmă că Iisus era esenian, iar Hall adăuga că la fel stăteau lucrurile și cu părinții lui, Maria și Iosif, precum și cu fratele său, Iacob. Cea mai mare parte a fundamentaliștilor creștinismului modern tind să nu țină seama de această legătură, pentru că a-l lega pe Iisus de gnosticism și de esenieni le tulbură dogmele rigide.

Ei ar fi și mai tulburați dacă ar auzi afirmația lui Gardner conform căreia, în ciuda interpretării date de către traducătorii Bibliei, Iisus nu ar fi fost originar din Nazaret. Cuvântul *nazaritean* și variantele sale, spunea el, provin din cuvântul evreiesc *Nozrim*, pluralul unui substantiv care provine din cuvântul *Nazarie ha Brit*, care înseamnă „Păstrătorii Legământului" — o altă denumire a comunității esenienilor de la Qumran de pe malurile Mării Moarte. Constituie, de fapt, un motiv de controversă răspunsul la întrebarea

dacă orașul Nazaret a existat sau nu în timpul vieții lui Iisus, pentru că el nu apare deloc pe hărțile din acea perioadă și nici în vreo carte, document, cronică sau în însemnările militare ale acelei epoci.

Referindu-se la acest lucru, Hall scria: „În general, se presupune că esenienii erau atât custozii cunoștințelor ezoterice, cât și inițiatorii și educatorii lui Iisus în acest domeniu. Dacă așa stăteau lucrurile, este neîndoielnic faptul că Iisus a fost inițiat în același templu al lui Melchisedec, templu în care Pitagora studiase cu șase veacuri mai înainte. Biblia tinde să confirme, deoarece, în *Epistola către evrei* (6:20) a lui Pavel, se spune: „Unde Iisus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut « Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec »".

Gardner susținea faptul că numele de Melchisedec, recunoscut ca fiind unul dintre cele mai misterioase personaje biblice, este un personaj esenian compus ce reunește în sine pe Arhanghelul Mihail și pe marele preot evreu sau Zadok — de aici provine numele Melchisedec. Cel puțin un autor care a scris despre acest subiect credea că Melchisedec era de fept zeitatea sumeriană Enki.

„Esenienii erau considerați ca fiind printre cele mai bine educate clase de evrei. Faptul că atâția meșteșugari se găseau printre membrii lor este considerat a fi răspunzător pentru ipoteza că esenienii ar fi părinții Francmasoneriei moderne", spunea Hall.

La fel cum stau lucrurile atât în cazul Francmasoneriei, cât și în cel al adepților lui Pitagora, un foarte important simbol esenian era reprezentat de mistria zidarului. Și, la fel ca francmasonii, esenienii au dat naștere unei literaturi care folosește coduri și alegorii complicate atât pentru a-și proteja cunoștințele de neinițiați, cât și pentru a le feri de autoritățile romane.

De exemplu, când scriau despre romani, ei foloseau termenul *kittim*, despre care cititorii credeau că se referă la vechii caldeeni din Mesopotamia. „Esenienii au înviat vechiul cuvânt pentru a-l folosi în propria epocă și cititorii luminați știau că termenul *kittim* era întotdeauna folosit în locul cuvântului *romani*", explica Gardner, adăugând: „Studiul pergamentelor dezvăluie existența mai multor asemenea definiții cifrate și pseudonime, care până la descoperirea lor erau interpretate greșit sau considerate de mică importanță". Un alt exemplu în acest sens era folosirea cuvântului *săracii*, pe care majoritatea oamenilor l-au interpretat ca însemnând oameni ce au puține bunuri materiale, însă pergamentele descoperite arată limpede că biserica creștină primitivă din Ierusalim se referea la membrii săi folosind apelativul *săracii*, pentru a indica traiul lor umil.

Potrivit lui Gardner, precum și altor autori, termenii *lepros* și *orb* erau utilizați pentru a desemna persoanele neinițiate în tradițiile eseniene, sau în

„Calea" propovăduită de aceştia. Textele care vorbesc despre „vindecarea orbului", sau „vindecarea unui lepros" se referă mai amănunţit la procesul de convertire a neiniţiaţilor către „Cale". Eliberarea de excomunicare (de către comunitate) era descrisă ca fiind „ridicarea din morţi" a persoanei respective. Definiţia „necurat" era legată mai ales de ne-evreii care nu aveau circumcizia făcută, adică nu erau tăiaţi-împrejur, şi descrierea de „bolnav" îi desemna pe cei care căzuseră fie în dizgraţia publicului larg, fie a clericilor" (sublinierea provine din lucrarea originală).

Câţiva cercetători din epoca contemporană, urmând paşii esenienilor şi ai cabaliştilor, sunt de acord că întreaga Biblie reprezintă un uriaş mesaj codificat. Michael Drosnin, fost reporter la *Washington Post* şi *Wall Street Journal*, a provocat o adevărată revoltă publică în 1997, când a publicat lucrarea lui intitulată *The Bible Code*. În această carte, el scria că matematicianul israelian dr. Eliyahu Rips credea că a descoperit în Biblie existenţa unui cod ascuns sub forma unor cuvinte încrucişate, care prevedea exact uciderea ambilor fraţi Kennedy, izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, debarcarea omului pe Lună, bombardamentele de la Hiroshima şi atentatul de la Oklahoma City, când a fost aruncată în aer o clădire federală, sau alegerea preşedintelui Bill Clinton. El scria că un descifrator de coduri cu mulţi ani de experienţă, ce lucrase pentru Agenţia Naţională de Securitate a SUA, pe nume Harold Gans, care îşi exprimase scepticismul privind corectitudinea acestui cod de descifrare a Bibliei, a fost de-a dreptul şocat atunci când a verificat corectitudinea acestui cod biblic pe programul său de computer pe care-l folosea în mod obişnuit la serviciu.

C.L. Turnage, o cercetătoare adeptă a acestei idei, scria: „Indiferent dacă ar fi vorba despre evidenta şi prozaica interpretare literală a textului biblic, de o lectură simbolică, sau un cod ascuns al unui computer, Biblia pare a fi o carte care nu seamănă cu nicio alta scrisă până atunci sau de atunci încoace. De-a lungul secolelor, oamenii au interpretat pasajele Bibliei în funcţie de gradul lor de dezvoltare tehnologică şi de înţelegerea limitată a originii mesopotamiene a religiei iudaice." Potrivit spuselor lui Turnage, codul biblic implica referiri simbolice la zeităţi multiple. „Aceste referiri codificate indicau drumul către o înţelegere a faptului că aceste fiinţe erau zeii, sau Elohim, din Biblie, a căror venerare a început în Sumer şi care, până la urmă, îşi aveau originile într-o altă lume."

Este uşor de observat modul în care numeroşii traducători şi interpreţi ai Bibliei au greşit, deviind de la textul original. De-a lungul anilor, interpretările Bibliei au fost făcute de bărbaţi şi femei nefamiliarizaţi nici cu existenţa unor tehnologii moderne precum zborul, nici cu alegoriile şi codurile folosite în redactarea sa de către autorii originalului.

Esenienii erau, de asemenea, una dintre cele mai eficace societăţi secrete antice. Cu toate că existenţa lor le era neîndoielnic cunoscută vecinilor, prezenţa lor fie nu a fost consemnată de la început în Noul Testament, fie a fost ştearsă mai târziu. Unii cercetători s-au referit la esenieni ca la protectorii „Creştinismului Mistic", forma cea mai timpurie a creştinismului, care se baza pe Misterele Antice.

Se cunoşteau prea puţine lucruri sau aproape nimic cu privire la esenieni, până la descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, în 1947, la numai doi ani după descoperirea unei biblioteci gnostice în peşterile muntoase de lângă oraşul Nag Hammadi din Egiptul Superior. Între 1947 şi 1960, au fost descoperite 11 peşteri care au scos, în cele din urmă, la lumină cam 800 de manuscrise, dintre care 170 cuprindeau fragmente ale operelor din Vechiul Testament.

Se pare că, pe măsură ce armatele romane înaintau în timpul Revoltei Evreieşti din anul 70 d.Hr., esenienii au fugit din Qumran după ce au ascuns textele sacre în vase de lut îngropate în peşterile din apropiere. Acest tezaur literar a fost descoperit de doi păstori beduini, care i-au vândut câteva pergamente unui vânzător de antichităţi.

În cele din urmă, ştirea despre descoperire a ajuns la urechile unui arheolog de la Universitatea Ebraică, pe nume Yigael Yadin, care şi-a ipotecat casa pentru a putea călători în zone arabe periculoase în căutarea pergamentelor. A reuşit să dobândească şapte dintre ele pentru universitatea la care lucra, instituţie care le-a publicat imediat.

„Pergamentele rămase în stăpânirea arabilor nu au avut aceeaşi soartă. Muzeul de arheologie Rockefeller din Palestina s-a implicat repede în această afacere, reuşind să dobândească restul pergamentelor de la guvernul iordanian... care a stipulat în mod expres ca niciunui savant evreu să nu i se permită accesul la aceste antice texte evreieşti. Azi, Israelul se află în posesia acestora, cucerind locul unde erau depozitate în timpul Războiului de Şase Zile din 1967. Textul acestor pergamente este în cea mai mare parte nepublicat şi nimeni nu ştie exact dacă toate au fost cumpărate. Există posibilitatea să existe şi altele, aflate încă în posesia beduinilor, ori distruse de către aceştia", scria Eddy.

Autorii esenieni ai textelor cuprinse în manuscrisele de la Marea Moartă au avut un efect imediat asupra concepţiilor religioase ale primilor creştini din Ierusalim, care în scurt timp aveau o teologie total diferită de cea a lui Pavel şi a adepţilor săi din afara Palestinei. Acest lucru este evidenţiat de faptul că interpretările date textelor Vechiului Testament, găsite în pergamente, sunt similare cu interpretările date aceloraşi texte de către Iacob şi creştinii din Ierusalim.

Conflictele apărute atât în interiorul, cât și în afara creștinătății, au fost potolite de împăratul roman Constantin prin ceea ce Gardner descrie ca „un abandon strategic în fața inamicului. Pe lângă diversele credințe religioase, romanii își veneraseră dintotdeauna împărații, în calitatea lor de zei descinși din alți zei — de exemplu, din Neptun și Jupiter. La Conciliul de la Arles din anul 314, Constantin și-a păstrat statutul divin, prezentându-l pe omnipotentul zeu al creștinilor în calitate de protector personal. Apoi, el a pus capăt anomaliilor doctrinare, înlocuind anumite aspecte ale ritualului creștin cu familiarele tradiții păgâne de venerare a Soarelui, împreună cu alte învățături de origine siriană și persană. Pe scurt, noua religie a Bisericii Romane a fost construită ca un « hibrid », astfel încât să mulțumească toate facțiunile influente din cadrul său. Prin folosirea acestui mijloc, Constantin tindea către crearea unei religii mondiale comune, unificate, catolice, « universală », având-l pe el drept conducător".

Această încercare de cooptare a creștinismului în slujba orgoliului imperial a fost consfințită în cadrul Conciliului de la Niceea, desfășurat în anul 325 d.Hr., adică în cadrul aceluiași Conciliu în care Arie a fost lovit în nas și dat afară. Aici a fost interzis arianismul, fiind stabilit Crezul de la Niceea, care îl definea în mod formal pe Dumnezeu ca fiind o „zeitate" alcătuită din trei persoane de putere egală, care coexistau — este vorba de Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Un an mai târziu, Constantin a ordonat confiscarea și distrugerea tuturor operelor care puneau la îndoială veridicitatea conceptelor teologice ale ortodoxiei nou-construite și a înființat Palatul Lateran pentru a fi utilizat de către Episcopul Romei, creând astfel un fel de Vatican timpuriu. În 331 d.Hr., împăratul a ordonat efectuarea de noi copii ale textelor creștine, majoritatea fie că se pierduseră, fie că fuseseră distruse în timpul persecuțiilor la care creștinii fuseseră supuși anterior. Baigent, Leigh și Lincoln scriau: „Tocmai aceasta a fost perioada în care probabil că s-au făcut majoritatea modificărilor de fond din Noul Testament și în care Iisus a dobândit statutul unic de care s-a bucurat de atunci încoace."

Bazându-se pe descoperirile recente care ne-au pus la dispoziție texte atât de vechi precum Evanghelia Adevărului, Evanghelia lui Toma, Mărturia Adevărului, Evanghelia Mariei și Interpretarea Cunoașterii, cercetătorii contemporani beneficiază de o cunoaștere mult mai largă și mai completă a timpurilor biblice, decât s-a întâmplat vreodată până acum în istoria omenirii, în ciuda faptului că aceste informații noi nu au ajuns încă la cunoștința marelui public.

Nesta Webster, o creștină fervență, scria în 1924, cu mult înainte de efectuarea recentelor descoperiri despre care am vorbit mai sus, că deplângea

atât legătura existentă între Iisus și esenieni, cât și sursa din care proveneau cunoștințele lor: „Esenienii nu au fost, prin urmare, creștini, ci o societate secretă ai cărei membri erau legați prin jurăminte teribile să nu divulge misterele sacre ce le fuseseră încredințate. Și oare ce erau acele mistere, dacă nu cele cuprinse în tradiția evreiască secretă pe care acum noi o cunoaștem sub numele de Cabala?... Adevărul este clar, acela că esenienii erau cabaliști, cu toate că, neîndoielnic, erau cabaliști de calitate superioară... Esenienii sunt importanți, deoarece sunt prima dintre societățile secrete de la care poate fi trasă o linie directă a tradiției ce ajunge până la noi", declara ea.

Unele dintre cunoștințele contemporane dobândite recent în materie de filozofie și astronomie s-ar putea să fi fost ceva obișnuit pentru esenienii adepți ai gnosticismului din epoca în care a trăit Iisus. Mai mult, Gardner remarca: „Rupându-se în întregime de creștinătatea născocită a Imperiului Roman, credința lor era mai aproape decât oricare alta de învățăturile lui Iisus..."

Dintre toate facțiunile creștine, s-ar putea ca, într-adevăr, esenienii să fi avut cele mai pure dintre tradițiile antice ale epocii, mulțumită faptului că se aflau în posesia scrierilor antice evreiești cunoscute sub denumirea de Cabala, pe care știau s-o descifreze și interpreteze.

CABALA

De origine predominant evreiască, Cabala, scrisă uneori sub forma Kabbalah sau Qabbalah, înseamnă „tradiție" și, la fel ca afirmațiile recente despre Biblie, se presupune că ar conține înțelesuri ascunse. Asemenea cunoștințe atât de bine codificate puteau fi găsite în Tora și în alte texte ebraice vechi cum ar *Sefer Yezirah* („Cartea Creației") și *Sefer Ha Zohar* („Cartea Luminii").

Aceste cărți, care au precedat Talmudul, reprezentau o compilație de legi și tradiții evreiești vechi, scrise pentru prima dată în secolul al V-lea î.Hr. și concepute cu câteva secole înainte de epoca în care a trăit Iisus. Potrivit scrierilor din Cartea Luminii, „misterele înțelepciunii" i-au fost împărtășite lui Adam de către Dumnezeu, în timp ce acesta se afla încă în legendara Grădină a Edenului. Dezlegarea acestor secrete vechi le-a fost apoi împărtășită fiilor lui Adam, Noe și Avraam, cu mult înainte ca evreii să fi existat ca popor de sine stătător.

Potrivit cercetătorului Nataf, „misterioasa Cabala este o formă de gnosticism, în care omul caută să găsească divinitatea din el însuși". Autorul *Ha Zohar*-ului scria că „dimensiunea umană conține în cadrul ei toate lucrurile și tot ceea ce există... Omul conține în sine tot ceea ce se găsește în ceruri și

pe pământ..." Aici Cabala prezintă o legătură evidentă cu mult-venerata proclamaţie a lui Hermes Trismegistus, cunoscut şi ca zeul Thot din mitologia egipteană, care a rostit celebrele cuvinte: „Precum în Cer, aşa şi pe Pământ".

Legătura dintre tradiţiile evreieşti şi misticismul egiptean ar putea fi chiar mai puternică decât s-a crezut până acum, pentru că mulţi autori, printre care se găsesc şi cercetători evrei, cred la ora actuală despre Cabala că era o tradiţie orală referitoare la „misterele" antice egiptene transmise din generaţie în generaţie, începând de la Moise, prin intermediul oamenilor din pătura conducătoare a israeliţilor.

Ideea că secretele antice erau transmise din generaţie în generaţie, din cele mai vechi timpuri, a fost puternic sprijinită de Eliphas Lévi, pseudonimul literar al cercetătorului francez al Bibliei din secolul al XIX-lea, Alphonse Louis Constant, care spunea: „Există un secret teribil care a întors deja lumea cu susul în jos, după cum arată tradiţiile religioase ale Egiptului care au fost rezumate de Moise în primele capitole ale *Genezei* din Vechiul Testament". Lévi susţinea despre Cabala că deţine cunoştinţe luate din Sumer de către Avraam, „moştenitorul secretelor lui Enoh şi părintele iniţiaţilor din Israel".

Unele legende spun despre patriarhul biblic Avraam, născut în Sumer şi cunoscut în prima perioadă a existenţei sale ca Avram, că ar fi avut o tăbliţă a simbolurilor ce reprezentau totalitatea cunoştinţelor omenirii transmise din generaţie în generaţie de la Noe încoace. Cunoscută sumerienilor sub numele de „Tăbliţa Destinului", această tăbliţă a cunoaşterii, numită de primii evrei Cartea lui Raziel, ar fi fost cea care i-ar fi asigurat regelui Solomon uriaşa lui înţelepciune. „Cifrul filozofic al tăbliţei ce permitea decodificarea sa a devenit cunoscut sub numele de *Ha Qabala* (« Lumină şi Cunoaştere »)", scria Gardner, care continua: „Şi se spunea că cel care poseda *Qabala* poseda de asemenea şi *Ram*, care reprezenta cea mai înaltă expresie a cunoştinţelor cosmice. Însuşi numele Avram sau Avraam înseamnă, în traducere liberă, « (Cel) care posedă *Ram* » şi expresia era utilizată în India, Tibet, Egipt şi în lumea celtică a druizilor pentru a desemna o persoană care avea un grad înalt de conştiinţă universală."

„Tăbliţa Destinului" sumeriană se crede că este identică cu „Tablele Mărturiei" pomenite în *Exodul*, 31:18. Alte versete biblice care vorbesc despre acest lucru sunt *Exodul*, 24:12 şi 25:16, atestând clar că aceste tăbliţe nu sunt cele Zece Porunci. „Această arhivă antică este asociată direct cu Tabla de Smarald al lui Thot-Hermes şi, aşa cum e descris în mod amănunţit în însemnările alchimiştilor egipteni, autorul scrierilor păstrate era personajul biblic Ham... El a fost fondatorul esenţial al curentului ezoteric şi

tainic, ilegal, care s-a scurs de-a lungul secolelor și numele său grecesc de Hermes era legat direct de știința construirii piramidelor, derivând din cuvântul *herma*, care, etimologic, se referă la „o grămadă de pietre"... În afara Egiptului și a Mesopotamiei, conținutul Tăbliței le era cunoscut unor maeștri greci și romani de talia lui Homer, Virgiliu, Pitagora, Platon, Ovidiu, iar mult mai târziu Societatea Regală Stuart din Anglia secolului al XVII-lea era profund implicată în analiza și aplicarea cunoștințelor sacre (în) legătură cu Ordinul Cavalerilor Templieri și mișcarea rozicrucienilor", explica Gardner.

Într-un mod foarte asemănător cu cel în care înțelegem astăzi istoria și religia, informațiile din Cabala au fost trunchiate de-a lungul secolelor atât prin interpretări greșite, cât și printr-o serie de influențe străine. Webster nota următoarele: „Partea speculativă a Cabalei evreiești a fost împrumutată din filozofia magilor persani (*magi* în sensul ocult al cuvântului), a neoplatonicienilor și a neopitagoreicilor. Apoi mai există și o oarecare justificare pentru litigiul anticabalist pe care-l cunoaștem azi, întrucât Cabala nu are o origine pur evreiască."

Pure sau nu, cunoștințele mistice din Cabala au trecut din Mesopotamia, prin Palestina, în Europa medievală, unde au apărut pentru prima dată sub formă scrisă la sfârșitul secolului al XIII-lea. Au fost scrise de un evreu spaniol, Moses de Leon, care ar putea fi cel care a conceput titlul *Ha Zohar* — o creație literară care i-a determinat pe critici să-l acuze de faptul că întreaga operă ar fi fost doar rodul imaginației lui. Azi, majoritatea cercetătorilor (evrei și ne-evrei) sunt de acord cu privire la faptul că scrierea Cabalei datează legitim dinaintea creștinismului.

„În acest caz, privim într-un punct al istoriei ce avea să definească și să controleze lumea de atunci până acum. Cunoștințele pe care [evreii] leviți le furaseră din Egipt, aprofundându-le ca rezultat al șederii lor în Babilon, au devenit cunoscute sub numele de Cabala... Cabala este alcătuită din cunoștințele secrete, codificate în cadrul Vechiului Testament și al altor texte, iar iudaismul este interpretarea sa literală", scria Icke.

S-a văzut pe parcursul volumului de față modul în care Cavalerii Templieri au adus înapoi în Europa cunoștințele cabalistice din Țara Sfântă în timpul Cruciadelor și faptul că aceste cunoștințe au fost răspândite prin intermediul alianței ordinului și al breslei zidarilor. Istoricii masoni au recunoscut că primele dovezi referitoare la introducerea „misterelor" iudeo-creștine în rândul Francmasoneriei au apărut chiar în epoca despre care vorbim. S-a atestat, de asemenea, documentar faptul că informațiile ascunse din Cabala au fost folosite de-a lungul secolelor de aproape toate societățile secrete, inclusiv de Francmasonerie, rozicrucieni și, prin inter-

mediul organizației *Illuminati*, acestea au fost transmise și societăților secrete moderne.

Istoricul mason Wilmshurst a confirmat veridicitatea afirmațiilor de mai sus, declarând: „De la suprimarea Misterelor... tradiția și învățăturile lor au fost continuate în secret și sub diverse paravane, iar apariția actualei organizații masonice se datorează tocmai acestei continuități."

Potrivit lui Picknett și Prince, „gândirea cabalistică a fost introdusă în Europa în cadrul Curții conduse de bancherul de Medici la Florența, în Italia, în secolele XIV-XV, mai ales prin intermediul activității unui cabalist numit Pico della Mirandola".

Webster citează literatura secolului al XIX-lea, care susține că Moses Mendelssohn, remarcabilul filozof evreu și traducător al Bibliei, care a făcut atât de multe lucruri pentru a-i elibera pe evrei de efectele legilor represive germane, era nu numai un cabalist evreu, dar și unul dintre acei bărbați care l-au inspirat și i-a fost mentor lui Adam Weishaupt, liderul organizației *Illuminati*. Mendelssohn — cunoscut sub numele de „Socrate al Germaniei" — după ce a fost portretizat în mod favorabil într-o dramă de către prietenul său mason Gotthold Ephraim Lessing, s-ar putea să fi fost, de asemenea, unul dintre oamenii de legătură dintre Weishaupt și bancherul Mayer Rothschild. Un alt om de legătură ar fi putut fi Michael Hess, meditatorul particular al copiilor lui Rothschild și „un adept al lui Moses Mendelssohn", care mai târziu a condus Școala Filantropică pentru Copiii Evrei Săraci, școală înființată de Rothschild.

Această îmbinare a tradițiilor cabalistice cu activitatea unor societăți secrete mai recente a fost din nou confirmată în 1984, când peste 500 de documente aparținând unui oarecare John Byrom au fost descoperite în Anglia. Acesta a trăit între anii 1691 și 1763, a fost francmason, membru al Societății Regale și unul dintre liderii mișcării iacobite, care avea ca scop readucerea pe tronul Angliei a regilor din dinastia Stuart. Era membru al unui club denumit „Clubul Soarelui", club cunoscut și sub denumirea de „Clubul Cabalei". Potrivit lui Picknett și Prince, „documentele lui John Byrom se refereau mai ales la geometria sacră și arhitectură, la cabalistică, la hermetica masonică și la simbolurile alchimiste".

Toate societățile secrete timpurii, inclusiv Școlile de Descifrare a Misterelor din Grecia și Egipt, au căutat să descifreze misterele trecutului.

Revoluția industrială, precum și teoriile evoluționiste ale lui Charles Darwin i-au determinat pe majoritatea oamenilor să creadă în „progresul omului" și în faptul că omenirea a evoluat pornind de la primatele ce se cățărau în copaci și ajungând la omul din epoca contemporană, cel care

mânuieşte înalta tehnologie. Azi, descoperirile recente şi noile interpretări ale literaturii antice şi produselor artizanale din epoca respectivă îi determină pe mulţi să creadă tocmai contrariul, anume că omenirea a „decăzut" dintr-o epocă de aur într-una barbară şi că abia acum îşi redobândeşte cunoştinţele pierdute.

Chiar şi cifrele referitoare la totalul populaţiei mondiale sugerează o scădere timpurie a acesteia, mai degrabă decât o creştere a numărului oamenilor. „Totalul populaţiei mondiale între anul 6000 î.Hr. şi începutul erei noastre este extrem de semnificativ. Pe tot Pământul erau cam 250 de milioane de persoane acum două mii de ani. Populaţia totală a planetei în anul 4800 î.Hr. era de 20 de milioane, în anul 5000 î.Hr. erau 10 milioane de oameni pe glob. Cu o mie de ani mai înainte, în anul 6000 î.Hr., doar 5 milioane de persoane locuiau pe Terra. Pe baza acestor cifre, rezultă că populaţia Terrei era cu mult sub un milion cam cu 10 000 de ani înainte de Hristos, ceea ce reprezintă o cifră uimitor de scăzută. Oare de ce omul era o fiinţă atât de rară, dacă a avut o existenţă continuă mai întâi ca primat şi mai apoi ca fiinţă raţională timp de cel puţin două milioane de ani?", scria Tomas.

Potrivit înregistrărilor făcute de vechii sumerieni şi egipteni, omenirea civilizată a existat pe Terra de mai bine de 500 000 de ani; totuşi, înregistrările arheologice atestă faptul că s-ar putea ca, în realitate, omul să fi regresat în privinţa cunoştinţelor şi capacităţilor sale, până să fi început un progres lent cam cu 13 000 de ani în urmă. În aceste condiţii, este clară necesitatea unui nou model de interpretare a istoriei.

Filozoful mason Hall scria că Şcolile de Descifrare a Misterelor fuseseră create ca societăţi secrete care să prevină intervenţia din afară, în timp ce iniţiaţii încercau să apropie prăpastia dintre lumea materială şi cea spirituală.

El explica: „Atunci când sistemul nostru solar s-a format, spiritele unor fiinţe înţelepte din alte sisteme solare au venit la noi şi ne-au învăţat să ajungem la căile înţelepciunii pentru a putea avea din naştere dreptul la cunoştinţele pe care Dumnezeu le-a dat tuturor creaţiilor Sale. Se spune că pe baza acestei înţelepciuni s-au fondat Şcolile de Descifrare a Misterelor Înţelepciunii Antice... Treptat, a avut loc o separare printre Şcolile de Descifrare a Misterelor. Se pare că, în multe cazuri, zelul manifestat de preoţi în răspândirea doctrinelor pe care le predicau le depăşea inteligenţa..."

Acest lucru a avut drept rezultat faptul că aceşti oameni necunoscători au dobândit încet-încet funcţii de conducere, devenind incapabili de a menţine această instituţie... În consecinţă, Şcolile de Descifrare a Misterelor au dispărut... în vreme ce structurile materiale şi organizatorice care le susţineau, nemaiavând niciun fel de legătură cu scopul iniţial, au devenit tot

mai implicate în practicarea ritualurilor și simbolurilor pe care nu mai aveau puterea să le interpreteze."

Dacă instituțiile religioase nu puteau interpreta corect propria teologie, același lucru putea fi spus despre organizațiile științifice, care chiar și azi nu pot explica modul în care au apărut anumite produse artizanale care încă există. Recent, oameni cu viziune largă, care fac parte atât din rândurile publicului larg, cât și din comunitatea științifică, s-au apucat să reanalizeze câteva dintre cele mai curioase anomalii și mistere de pe Terra.

SECRETE ȘI MISTERE ANTICE

Primele secrete ale omenirii se refereau la adevăratele sale origini. Niciuna dintre cele două cele mai răspândite teorii de astăzi — darwinismul și creaționismul — nu pot explica pe deplin originile și dezvoltarea omenirii.

Teoria darwinistă a evoluționismului, bazată pe ideea supraviețuirii celui mai puternic, nu reușește să ne explice modul în care oamenii au depășit miile de deficiențe existente în structura ADN-ului lor, în vreme ce creaționismul nu ține seama de numeroasele fosile descoperite, care îl contrazic. În aceste condiții, este limpede că e nevoie de apariția unei noi interpretări a acestei probleme.

Recent, teoriile referitoare la originea omenirii au devenit și mai confuze decât până acum, din cauza descoperirii fosilelor care indicau faptul că omul primitiv de Neanderthal trăia alături de omul de Cro-Magnon sau omul modern pe teritoriul de astăzi al Israelului. Totuși, foarte misterios este faptul că, din câte se pare, membrii acestor două rase nu se împerecheau între ei. „În aceste condiții, nu există decât o singură explicație viabilă a acestui mister", scria James Shreeve, autorul lucrării *The Neanderthal Enigma: Solving the Mistery of Modern Human Origins.* „Oamenii de Neanderthal și cei moderni nu se împerecheau între ei în Levant, pentru că *nu puteau* s-o facă. Ei erau două specii separate, incompatibile din punct de vedere reproductiv..." (sublinierea aparține lucrării originale).

Mai mult, analizele științifice au arătat că rămășițele omului modern din Israel le-au precedat pe cele ale omului de Neanderthal cu aproximativ 40 000 de ani, dând astfel o lovitură gravă teoriei evoluționiste.

Este posibil ca aceste descoperiri să fi rezolvat și problema infamei „verigi-lipsă" dintre omenirea primitivă și cea modernă, demonstrând fără greș că o asemenea verigă nu există. Se pare că au existat două specii separate. Încă o dată, constatarea acestui fapt cere apariția unui nou model de interpretare a acestei probleme privind originile omenirii.

În ultimele decenii, noi teorii referitoare la această problemă sunt expuse de un număr tot mai mare de revizioniști ai arheologiei, teologiei și istoriei, care contestă răspunsurile-șablon oferite de știința convențională.

Dat fiind caracterul uman, oamenii de știință și teologii din curentul principal se ascund după deget pentru a-și apăra teoriile atât de îndrăgite. Cu aceeași intransigență a celor care cândva au proclamat ideea că Pământul este plat, ei sunt hotărâți să-și apere până la sfârșit punctele de vedere, în ciuda unui vraf de dovezi tot mai numeroase ce atestă contrariul.

Existența unor asemenea dovezi nu este un fenomen de dată recentă. Multe dintre cele mai adânci mistere ale acestei planete implică produse artizanale ce datează de acum câteva mii de ani. Ele cuprind:

- Numeroase „sigilii“ vechi chinezești de porțelan descoperite pe întreg teritoriul Irlandei în secolele XVIII–XIX, o epocă în care nu erau cunoscute legăturile comerciale dintre Insula de Smarald și China;
- Niște cranii misterioase din cristal, în mărime naturală, datând de cel puțin 3 600 de ani, descoperite în America de Sud. Potrivit personalului laboratorului de la British Museum, craniile indică faptul că ar fi fost făcute cu un fel de ferăstrău electric;
- Numeroase bile gigantice de piatră descoperite în Costa Rica în anii '30, fabricate dintr-un granit ce nu se găsea în acea zonă, cu o simetrie atât de perfectă, încât sfida orice încercare de a explica modul în care au fost făcute sau de către cine;
- Pe tot teritoriul Angliei, Franței și Germaniei de astăzi se găsesc multe forturi vechi de piatră — numai pe teritoriul Scoției există cel puțin 60 de asemenea cetăți, construite din stânci enorme care, într-un anume punct al construcției, au fost „vitrificate“, adică topite la o temperatură atât de mare, încât prin răcire și, implicit, prin solidificare au devenit sticloase. Căldura necesară obținerii unui asemenea efect este de până la 1 100° C, ceea ce excludea din start posibilitatea ca pietrele să fi fost topite cu ajutorul unor focuri tradiționale;
- Ceea ce, după toate aparențele, părea a fi un computer fabricat cu aproape o sută de ani înainte de Hristos a fost descoperit în anul 1900, în apropierea coastelor insulei Antikythera, de lângă Creta. Cunoscut sub denumirea de „Mecanismul de la Antikythera“, dispozitivul conținea un sistem de angrenaje diferențiale a căror folosire nu fusese cunoscută până atunci decât în secolul al XVI-lea.
- Un mic vas conținând un cilindru de cupru având în interior o sârmă de fier, descoperit într-un sat irakian și datat cu cel puțin 220 de ani

înainte de Hristos, s-a dovedit a fi nici mai mult, nici mai puţin decât o baterie. Când în ciudatul obiect s-a turnat suc de struguri cu proprietăţi alcaline, acesta a produs 0,5 V;

- Îngrămădiri de pietre şlefuite în mod inexplicabil — precum cele de la Stonehedge şi Silbury Hill din Marea Britanie —, capetele uriaşe de pe Insula Paştelui, liniile peruviene ale indienilor nazca, Marea Movilă a Şarpelui din Ohio şi controversatul perete preistoric de stâncă de la est de Dallas, Texas, par să indice existenţa unei tehnologii pierdute în negura timpului;
- Fostul responsabil al NASA Maurice Chatelain scria despre existenţa a 13 locuri mistice, situate pe o rază de 734,4 kilometri depărtare de mult-veneratа insulă greacă Delos, care, unite între ele prin linii drepte, produc un model perfect al Crucii Malteze, emblema Cavalerilor Cruciaţi. El susţinea că un model la o asemenea scară uriaşă nu ar fi putut fi creat decât cu ajutorul unui punct de observaţie situat în cosmos;
- Tot potrivit lui Chatelain, în zone geografice situate la mii de mile depărtare una de alta şi în cadrul unor culturi diferite, separate între ele de mii de ani distanţă, au fost descoperite monede având exact aceeaşi greutate;
- În 1996, Han Ping Chen, un expert în istoria vechii dinastii chineze Shang, a confirmat faptul că semnele descoperite pe figurile olmece datate cu mai bine de 3 000 de ani în urmă, erau în mod limpede caractere arhaice chinezeşti. Uluiţi, arheologii au recunoscut că sisteme identice de scriere nu pot fi inventate independent unul de celălalt;
- Sculpturi situate la înălţimea de 7,5 metri deasupra podelei Templului lui Seti I din Abydos-Egipt, seamănă nici mai mult, nici mai puţin decât cu două avioane cu reacţie şi un elicopter de atac de tipul Apache. Prezenţa lor a fost remarcată de călătorii recenţi şi, din câte se spune, ele au fost menţionate într-o declaraţie datând din 1842; cu toate acestea, nimeni nu cunoaşte adevărata lor semnificaţie;
- Tăbliţele babiloniene acoperite de scriere cuneiformă, existente la British Museum descriau sateliţii lui Saturn, cu toate că niciunul dintre ei nu ar fi putut fi văzut în Babilonul Antic fără ajutorul telescoapelor moderne;
- Hărţile întocmite de amiralul turc Piri Reis datau de la începutul secolului al XVI-lea şi se spune că s-ar fi bazat pe hărţi mai vechi, întocmite înaintea domniei lui Alexandru cel Mare, care reprezintă cu exactitate bazinul fluviului Amazon din America de Sud şi configuraţia coastei

de nord a Antarcticii, cartografiate abia după apariţia avioanelor, în secolul XX. Acurateţea acestor hărţi ale Antarcticii este cu atât mai uimitoare, cu cât acest continent stă de cel puţin 4 000 de ani sub o calotă de gheaţă;

- Un zigurat dreptunghiular construit înaintea anului 8000 î.Hr., descoperit recent aproape de insula Okinawa, arată că oameni dispunând de tehnologii avansate au trăit cu mult înainte de datele general acceptate pentru apariţia primelor civilizaţii.

Oare de ce nu ştim mai multe lucruri despre trecutul nostru şi despre asemenea produse artizanale precum cele câteva menţionate mai sus? Răspunsul la această întrebare se găseşte în caracterul distructiv al oamenilor. Doar câteva dintre poeziile lui Homer au supravieţuit distrugerii operelor sale de către tiranul grec Pisistrate din Atena. Nu a mai rămas nimic în urma distrugerii bibliotecii egiptene care se găsea în Templul lui Ptah din Memphis. La fel au stat lucrurile şi cu cele circa 200 000 de volume de o valoare inestimabilă care au fost distruse, dispărând odată cu Biblioteca din Pergam, în Asia Mică. Atunci când romanii au ras de pe faţa pământului oraşul Cartagina, au distrus o bibliotecă despre care se spunea că ar fi conţinut mai mult de 500 000 de volume. Apoi, a fost distrusă Biblioteca din Alexandria, care conţinea cea mai mare colecţie de cărţi din Antichitate. Odată cu pierderea filialelor acelei Biblioteci din Serapeum şi Bruchion, s-au pierdut în total aproximativ 7 000 de volume de cunoştinţe acumulate, mistuite de flăcări. Puţinul care a rămas a fost distrus de creştini în anul 391. Bibliotecile europene au avut şi ele de suferit, mai întâi de pe urma stăpânirii romane şi, mai târziu, din cauza creştinilor zeloşi. Între perioada jefuirii Constantinopolului şi Inchiziţia Catolică, s-au pierdut iremediabil un număr inestimabil de opere antice. Colecţiile din Asia nu au dus-o mai bine, căci împăratul chinez Tsin Shi Hwang-ti a ordonat arderea a numeroase cărţi în anul 213 î.Hr.

Cercetătorul australian Andrew Tomas spunea cu regret: „Din cauza acestor tragedii, trebuie să ne bizuim pe fragmente disparate, pasaje întâmplătoare şi relatări sărăcăcioase. Trecutul îndepărtat al omenirii este un vid umplut la întâmplare cu texte de pe tăbliţe, pergamente, statuete, picturi şi diverse produse artizanale. Istoria ştiinţei ne-ar fi apărut azi total diferită, dacă colecţiile de cărţi de la Alexandria ar fi ajuns intacte până la noi."

Misterele despre trecutul omenirii pot fi simbolizate cel mai bine de două dintre cele mai vechi edificii de pe planetă.

Înțelepciunea convențională ne spune că Marea Piramidă a Egiptului și Sfinxul au fost construite de egipteni cu aproximativ 4 500 de ani în urmă. Totuși, descoperirea recentă, pe suprafața ambelor clădiri, a eroziunilor rezultate de pe urma ploilor torențiale, un eveniment ce s-ar fi putut petrece cu mai bine de zece mii de ani în urmă, înainte ca podișul Gizeh să se fi transformat în deșert, reprezintă dovada că aceste renumite structuri au fost construite cu mii de ani înaintea apariției vechii civilizații egiptene. Afirmațiile egiptologului disident John Anthony West, care, cu două decenii în urmă, a fost primul care a făcut publică originea preistorică a Sfinxului, au fost sprijinite în ultimii ani de munca doctorului Robert Schoch, geolog la Universitatea din Boston. Ca urmare a studiilor desfășurate în prima parte a anilor '90, West, Schoch și alți experți au conchis că Sfinxul a fost construit nu mai devreme de șapte până la cinci mii de ani în urmă și această cifră a fost considerată de unii ca fiind una cuminte. West scria: „Rămân pe deplin convins de faptul că înălțarea Sfinxului trebuie să fi precedat ultima glaciațiune de pe Terra... Dacă tehnologia de un astfel de nivel ar fi fost disponibilă în Egipt, eu cred că am fi găsit dovezi ale existenței sale și în alte părți ale lumii antice."

În ciuda cercetărilor științifice efectuate recent asupra Sfinxului, care sprijină teoriile lui West, și a popularității unui documentar realizat pe acest subiect în 1993 de postul TV NBC, autoritățile egiptene, la îndemnul egiptologilor conservatori, se pare, dacă nu cumva din cauza presiunilor exercitate de niște grupuri mult mai secrete, continuă să le refuze cercetătorilor, precum lui West, accesul la antichitățile studiate de ei.

Vestitul mediu Edgar Cayce declara, în 1934, că vechii egipteni erau descendenții unei civilizații anterioare, care a construit Marea Piramidă și Sfinxul ca pe „o sală a înregistrărilor" — o versiune a unei capsule a timpului, construită cu scopul de a-și împărtăși cunoștințele științifice generațiilor viitoare. Cayce susținea chiar că această bibliotecă a cunoașterii s-ar găsi sub labele Sfinxului. În prima parte a anilor '90, undele radar ce treceau prin pământ au confirmat spusele lui Cayce și ale câtorva clarvăzători moderni, anume faptul că există o cameră sub labele Sfinxului. Destul de ciudat este faptul că nimănui nu i s-a permis să scoată nimic din acel loc.

Dacă Sfinxul a fost construit înainte de sfârșitul ultimei glaciațiuni, atunci terminarea construcției ar putea fi datată cu mai bine de 15.000 de ani în urmă, fapt care i-ar exclude cert pe egipteni de pe lista creatorilor acestuia. Și alții recunosc acum că o civilizație mult mai veche și chiar mai rafinată i-a precedat pe egipteni pe acele meleaguri.

Cercetătorul Tomas nota: „Nivelul măiestriei meșteșugărești în prelucrarea bijuteriilor, precum și în domeniul arhitecturii, era mai înalt în Egiptul Antic, decât cel din perioadele mai timpurii. Este clar pentru

toată lumea că civilizaţia egipteană nu a apărut în mod spontan. Ea a fost moştenirea unui predecesor."

Renumita Carte Egipteană a Morţilor, într-un pasaj conţinând o mărturie a „Domnului Dreptăţii", ne dezvăluie o remarcabilă asemănare cu Cele Zece Porunci din Vechiul Testament:

BIBLIA	CARTEA MORŢILOR
Să nu ai alţi Dumnezei afară de mine.	Nu tulbur echilibrul divin.
Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.	Nu opresc un zeu atunci când acesta mi se arată.
Să nu iei în deşert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui.	Nu jignesc zeul care se află la cârmă.
Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care se află în casa ta.	(Egiptenii nu aveau Sabat)
Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău.	Nu-i fac rău aproapelui meu.
Să nu ucizi.	Nu ucid.
Să nu preacurveşti.	Nu preacurvesc.
Să nu furi.	Nu fur.
Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.	Nu spun minciuni în locul adevărului.
Să nu pofteşti casa aproapelui tău, să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici un alt lucru care este al aproapelui tău.	Nu-i nedreptăţesc şi nici nu-i înşel pe alţii.

Această comparaţie le asigură un sprijin irefutabil celor ce susţin că israeliţii din vremea biblică s-au inspirat foarte mult din textele egiptene antice. La rândul lor, egiptenii şi-au dobândit cunoştinţele şi credinţele din culturile mai vechi ale Babilonului şi Sumerului.

Mulţi autori contemporani au descris foarte amănunţit un număr disparat de mare de anomalii arheologice, întinzându-se din Tibet şi India, până în America de Sud şi cea Centrală, continuând cu Orientul Mijlociu. Scheletul reconstituit al unui bărbat numit de cercetători „Omul din Kennewick", ale cărui rămăşiţe pământeşti au fost descoperite pe teritoriul statului Washington în 1996, seamănă mai mult cu Picard, căpitanul din serialul TV *Star Trek*, decât cu un indian. Rezultatul unor săpături arheologice efectuate în localitatea chiliană Monte Verde au scos la iveală faptul că aceste teritorii au fost locuite cu cel puţin 12 500 de ani în urmă, ceea ce devansează cu un mileniu data la care se presupune că indigenii americani ar fi trecut podul de gheaţă din Strâmtoarea Behring.

Revista *Newsweek* scria: „Răspunsul care începe să se contureze sugerează că americanii preistorici nu erau asiatici sau mongoloizi care au trecut pe uscat până în Alaska acum 11 500 de ani, aşa cum scriu manualele de istorie, ci grupuri etnice originare din locuri foarte diferite de cele la care se gândeau savanţii cu câţiva ani în urmă." Până acum, ştiinţa convenţională nu reuşeşte să explice de unde veneau aceşti oameni, sau cum au ajuns ei în America în epoca preistorică.

Semne ce indică existenţa unor civilizaţii preistorice cu grad înalt de dezvoltare sunt în toată lumea, neputând fi trecute cu vederea; totuşi, ele nu se încadrează cu uşurinţă în viziunea conservatoare asupra istoriei.

Descoperirile recente şi noile interpretări ale datelor disponibile se adaugă unei cantităţi tot mai mari de dovezi care indică faptul că civilizaţii cu un grad înalt de dezvoltare tehnologică au existat cu mult înainte de apariţia primelor izvoare istorice scrise.

Într-o carte puţin cunoscută în America, intitulată *Gods of the New Millennium: Scientific Proof of Flesh and Blood Gods*, autorul britanic Alan F. Alford scria: „Se pare că în trecutul omenirii există o epocă preistorică întunecată, care ne-a rămas moştenire sub forma unor pietre, a unor hărţi şi a unor mitologii pe care tehnologia secolului XX abia a început să ne permită s-o recunoaştem."

Cine erau aceşti oameni şi de unde aveau tehnologia pe care o foloseau? O astfel de civilizaţie avansată putea reprezenta, oare, baza legendelor despre Atlantida şi Mu?

Mulţi oameni dau vina, pentru faptul că aceste probleme au fost ignorate mult prea multă vreme, pe specializările înguste şi stricte ale diverselor

domenii de studiu. Atât ştiinţa, cât şi religia, îşi acordă rareori o oarecare consideraţie una alteia. Arheologii amestecă foarte rar treburile lingviştilor sau ale geologilor cu cele ale istoricilor. La fel ca multe alte aspecte din istoria omenirii, şi acestea au fost lăsate pe seama celor care i le prezentau publicului larg din propria lor perspectivă, extrem de limitată. Oamenii mai suspicioşi consideră că este vorba de o conspiraţie a bogaţilor care doresc să-şi păstreze puterea şi controlul asupra maselor prin faptul că fac astfel încât publicul larg să ignore adevăratul lor potenţial şi adevăratele lor origini.

Pentru cei care şi-au construit carierele prezentând istoria omenirii ca pe o evoluţie îndelungată, de la omul primitiv la cel civilizat, ideea că originile omului sunt ascunse atât datorită scurgerii timpului, cât şi în mod voit este, fireşte, supărătoare. Totuşi, pe baza dovezilor existente, se pare că omul modern abia a început să redescopere cunoştinţe pierdute cu mii de ani în urmă.

Se pare că firimituri şi fragmente ale cunoştinţelor epocii preistorice au supravieţuit sub diverse forme ezoterice, prin intermediul unor societăţi secrete, cum ar fi Şcolile Egiptene de Descifrare a Misterelor şi cele ale lui Pitagora. Aceste grupuri de oameni puţin înţeleşi au transmis din generaţie în generaţie nu numai concepte religioase cum ar fi reîncarnarea sau migraţia sufletelor, ci şi cunoştinţe reale despre arhitectură, construcţii, astronomie, agronomie şi istorie. Unul dintre conceptele subiacente şi unificatoare ale acestor grupuri timpurii era monoteismul — credinţa în existenţa unui singur zeu creator al Universului şi al tuturor componentelor sale.

Evreii se găsesc printre popoarele lumii antice a căror existenţă este cel mai bine atestată documentar; totuşi, în consemnările, altfel amănunţite, referitoare la captivitatea lor egipteană, nu există nicio menţiune referitoare la faptul că ei ar fi lucrat la construirea Marii Piramide. Potrivit tuturor legendelor, cunoştinţele evreilor ar fi izvorât de la patriarhii lor, Avraam şi Moise. Acesta din urmă, nu numai că i-a eliberat din sclavia egipteană, ci le-a dat şi o lungă listă de legi şi obiceiuri de comportament social care trebuiau respectate.

A FOST MOISE MAI MULT DECÂT PARE?

Având în vedere materialul analizat până acum, este clar că informaţiile ascunse de societăţile secrete, atât cele antice, cât şi cele moderne, îşi au originea în vechiul Egipt.

Potrivit Bibliei, Moise şi exodul evreilor din Egipt a fost evenimentul care a pus istoria omenirii pe făgaşul cunoscut de noi toţi. Potrivit lui Webster, Moise a câştigat dreptul de a răspândi pe cale orală cunoştinţele pe care le căpătase prin Şcolile Egiptene de Descifrare a Misterelor, cunoştinţe transmise din generaţie în generaţie prin intermediul conducătorilor evrei

care i-au urmat. Mulţi cercetători ai acestui fenomen cred că fragmente ale acestor cunoştinţe s-au răspândit în lumea occidentală cu ajutorul pasajelor cifrate din Talmud, din Cabala evreiască şi din Vechiul Testament, împreună cu legendele păstrate prin intermediul societăţilor secrete.

Mulţi gânditori au pus la îndoială atât originile, cât şi povestirile lui Moise. Sigmund Freud, în lucrarea lui intitulată *Moise şi monoteismul*, publicată în 1939, propunea varianta conform căreia Moise nu era evreu, ci un înalt funcţionar egiptean de viţă nobilă, legat de domnia faraonului Akhenaton. Unul dintre argumentele aduse de Freud în susţinerea teoriei sale a fost acela că multe dintre legile prezentate de Moise evreilor care-l urmau erau de sorginte egipteană. În acest sens, a fost deja remarcată asemănarea extraordinară dintre cele Zece Porunci din Vechiul Testament şi Cartea Egipteană a Morţilor. Freud s-a întrebat, de asemenea, care ar fi fost motivul care l-ar fi determinat pe oricare evreu să fi vrut să-şi păstreze obiceiurile egiptene, odată eliberat din sclavie.

Freud nu a fost primul care a pus la îndoială genealogia evreiască a lui Moise. În capitolul 2:19 din *Exod*, în Vechiul Testament, Moise este descris ca fiind egiptean: „Ele au răspuns: Un egiptean ne-a scăpat din mâna păstorilor şi chiar ne-a scos apă şi a adăpat turma“. Manetho, unul dintre preoţii şi consilierii faraonului Ptolemeu I, care a trăit cu vreo 300 de ani înainte de Hristos, scria în *Aegyptiaca*, sau *Istoria Egiptului*, că Moise era un mare preot egiptean, educat pentru descifrarea Vechilor Mistere la Şcoala din Heliopolis, din Egiptul Inferior.

Gardner emitea o teorie şi mai surprinzătoare, fiind uimit de faptul că, având în vedere înalta funcţie deţinută de Moise în Egipt (potrivit Vechiului Testament) se pare că nu există nicio menţiune referitoare la el în cea mai mare parte a literaturii egiptene care a ajuns până la noi. După studierea atentă a acestei probleme, el a argumentat convingător ideea că Moise şi faraonul egiptean Akhenaton — sau, după cum este cunoscut oficial, Amenhotep al IV-lea — ar fi fost una şi aceeaşi persoană. Această idee nu era în întregime nouă, pentru că a fost emisă de rozicrucieni încă din secolul al XVIII-lea.

Akhenaton, cel mai misterios şi mai puţin cunoscut dintre faraoni, şi-a atras mânia autorităţilor religioase egiptene atunci când a închis vechile temple închinate diferiţilor zei, construind unele noi, închinate necunoscutului zeu Aton, cel fără chip. Atotştiutorul Aton* pare să se apropie foarte

---

* În limba engleză, transcrierea numelor este: Akhen*aten*, Aten (zeul), Tutankh*aten* şi Tutankh*amen*. Autorul alegând varianta „Amen“ (care în engleză înseamnă „Amin“) pentru zeul Amon, implicaţiile sunt mai evidente decât în limba română (*n. red.*).

mult de ideea existenţei unui zeu universal, idee promovată de Şcolile de Descifrare a Misterelor. Mai mult, potrivit spuselor lui Gardner, Aton este echivalentul cuvântului evreiesc *Adon*. Prin schimbarea câtorva litere, s-ar putea ca Aton să se fi transformat în cuvântul evreiesc *Amen*, care înseamnă „Aşa să fie!“ — un termen folosit încă şi azi în biserici şi care a evoluat din numele zeului suprem al sumerienilor Anu.

Copilăria lui Akhenaton este identică cu cea a lui Moise. Atunci când Tiye, cea de-a doua soţie a faraonului Amenhotep al III-lea a rămas însărcinată, s-a decretat legea care spunea că, dacă copilul era băiat (prin urmare, pretendent la tron), ar fi trebuit să fie ucis. Primul ei copil a fost, într-adevăr, băiat, pe nume Tuthmosis, care a murit înainte de vreme. Referindu-se la acest lucru, Gardner spunea că un al doilea fiu a fost salvat de la moarte, când „moaşele regale au complotat împreună cu Tiye pentru a lăsa copilul să plutească în josul Nilului într-un coş de nuiele de culoare roşie, pentru a ajunge la casa fratelui vitreg al tatălui său, pe nume Levi“. Aici, copilul a fost îngrijit de către Tey, din casa lui Levi. Acest tânăr, pe nume Aminadab, a fost crescut de către aceşti evrei. El a primit o educaţie religioasă în oraşul Heliopolis, pentru ca mai târziu să se căsătorească cu sora lui vitregă Nefertiti, fapt care l-a înscris în rândul pretendenţilor la tronul Egiptului.

Povestea referitoare la un copil aşezat într-un coş de papură şi salvat de la moarte poate fi, într-adevăr, atribuită pentru prima oară lui Sargon cel Mare din Sumer, care pretindea: „Pentru a mă salva de la moarte, mama mea, care la rândul ei era un copil lăsat părinţilor de zâne în schimbul celui răpit de ele, m-a aşezat într-un coş de papură, sigilându-i apoi capacul cu smoală. Apoi m-a aruncat în fluviul care... m-a dus până la Akki, zeul apelor.“

La moartea bătrânului faraon Amenhotep al III-lea, fiul lui, Aminadab, i-a urmat la tron, fiind proclamat acum faraon sub numele de Amenhotep al IV-lea. În traducere liberă, *Amenhotep* însemna „Amon este mulţumit“ şi Aminadab, care fusese învăţat despre existenţa singurului Dumnezeu al evreilor, şi-a schimbat curând numele în Akhenaton, care în traducere însemna „Duhul glorios a lui Aton“.

Sprijinul acordat de Akhenaton lui Aton a provocat nemulţumirea poporului şi mai cu seamă a puternicei preoţimi — fapt pentru care faraonul a fost silit să abdice, tronul revenindu-i vărului său Smenkhkare. Fiind exilat din Egipt cam în jurul anului 1361 î.Hr., faraonul Akhenaton a reunit în jurul său prietenii şi rudele — în cea mai mare parte rudele evreieşti ale lui Tey — şi a fugit din ţară. Adorarea lui Aton a fost, în cele din urmă, suprimată şi orice menţionare a numelui lui Akhenaton a fost interzisă, fapt care nu a făcut decât să adâncească misterul legat de viaţa lui. Potrivit lui Gardner, fiul pe care Akhenaton l-a avut de la o ţiitoare pe nume Kiya a devenit mai târziu

renumitul faraon-copil pe nume Tutankhaton, care mai târziu a fost obligat să-și schimbe numele în cel de Tutankhamon, pentru a reflecta faptul că egiptenii se reîntorseseră la adorarea lui Amon în locul celei a lui Aton.

Un fapt care-l leagă pe Akhenaton de povestea biblică referitoare la Moise este acela că el, împreună cu „fratele" său Aaron Levitul, s-au reîntors în Egipt din ordinul „Dumnezeului lui Avraam", pentru a-i scoate pe evrei de acolo. După un duel desfășurat cu „armele" magiei împotriva vrăjitorilor egipteni, au plecat de acolo cu toți evreii care mai rămăseseră în viață.

„Dovezile provenite din Egipt indică faptul că Moise/Akhenaton și-a condus poporul de la Pi-Rameses — oraș situat aproape de orașul Kantra de astăzi — către sud, trecând prin Sinai spre lacul Timaș. Acesta era un teritoriu foarte mlăștinos și, cu toate că putea fi parcurs pe jos cu o oarecare dificultate, orice călăreți sau care de luptă s-ar fi scufundat în mod inevitabil", remarca Gardner. El mai observa și că susținătorii lui Akhenaton credeau încă despre el că este adevăratul și legitimul moștenitor al tronului — fapt pentru care îl numeau *Mose*, *Meses* sau *Mosis* — ceea ce însemna „Moștenitorul lui" sau „Născut din". Așa se face că numele de Moise s-ar putea referi mai degrabă la un titlu de noblețe, decât la un nume propriu.

Chiar și în Evul Mediu, savanții au comparat asemănările dintre Moise, Hermes și Thot — toți aceștia fiind lideri care și-au dobândit cunoștințele direct de la Dumnezeu. Principala frescă din catedrala orașului italian Sienna poartă o inscripție cu următorul conținut: „Acesta este Hermes Mercur Trismegistus, Moise din zilele noastre."

Un alt argument ce sprijină teoria identității dintre persoana lui Moise și cea a lui Akhenaton poate fi găsit în persoana lui Miriam, femeia care a fost cea mai apropiată de Moise și care a jucat un rol atât de important în exodul evreilor din Egipt și în desfășurarea evenimentelor ulterioare acestuia. În persoana ei putem găsi și celelalte argumente ce sprijină și mai mult teoria potrivit căreia Moise ar fi fost faraon: „Toate consemnările istorice indică faptul că, spre sfârșitul domniei lui Akhenaton, Merykyia devenise cea mai puternică regină, (sub numele de) *Mery-amon*, ceea ce înseamnă „Favorita lui Amon" și a primit moștenire atât de la regele Egiptului, cât și de la cel al Mesopotamiei", declara Gardner. El continua: „Ea a fost cea care l-a urmat în exil pe Akhenaton/Moise și le-a devenit cunoscută israeliților sub numele de Miriam... iar sângele ei regesc a fost acela care, prin intermediul fiicei sale, sora lui Tutankhamon, a reprezentat liantul la succesiunea a ceea ce până la urmă a devenit Casa Regală a lui Iuda."

Dacă Moise a fost, într-adevăr, una și aceeași persoană cu Akhenaton, atunci legătura dintre vechii egipteni și vechii evrei ar fi cu mult mai puternică decât se bănuia până acum și astfel se fac pași mari în elaborarea unei

explicații logice referitoare la evidenta contopire a credințelor egiptene cu teologia ebraică. Chiar dacă Moise și Akhenaton nu sunt una și aceeași persoană, s-a dovedit prin documente istorice că Moise avea o educație aleasă în domeniul descifrării misterelor antice și a dobândit o înaltă poziție socială în timpul șederii lui în Egipt. În *Faptele Apostolilor* din Noul Testament (7:22) stă scris: „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte".

Potrivit relatărilor biblice, Moise a devenit patriarhul evreilor, după ce a primit porunci și mesaje de la Dumnezeu, urcând pe Muntele Sinai. În timp ce el se întâlnea cu Iehova, poporul urmărea de la o distanță sigură cele ce se petreceau. Cele văzute de ei sunt descrise în *Exodul*, 19:18: „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere."

Această descriere este destul de compatibilă cu cea făcută mai târziu de profetul Ilie care — în Cartea I a Împăraților (*I Regi*), 19:9-13 — spunea: „Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: « Ce faci tu aici, Ilie? » El a răspuns: « Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și i-au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața! » Domnul i-a zis: « Ieși și stai pe munte înaintea Domnului! » Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Și după foc a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și un glas i-a vorbit: « Ce faci tu aici, Ilie? »" Profetul a continuat apoi conversația cu zeul.

Atunci când Moise s-a întors în mijlocul poporului, după experiența avută pe munte, avea cu el niște tăblii de piatră. Din nou este vorba de o problemă de traducere. Deoarece toate acestea s-au petrecut înainte de apariția versiunii scrise a limbii ebraice, autorii Knight și Lomas explicau: „Aceste tăblițe nu ar fi putut fi scrise altfel decât cu ajutorul hieroglifelor egiptene, deoarece Moise nu ar fi putut înțelege niciun alt fel de scriere, fiindcă ebraica nu a devenit limbă scrisă decât peste încă o mie de ani. Ideea conform căreia mesajele se puteau materializa prin niște semne cioplite în piatră îi uimea foarte tare pe oamenii obișnuiți și, de aceea, scribii care puteau face piatra « să vorbească » erau considerați deținătorii unei mari puteri magice. Importanța acestui lucru poate fi ușor apreciată, dacă realizăm faptul

că egiptenii numeau hieroglifele « Cuvintele Zeului » — expresie repetată pe tot parcursul textului biblic sub forma « Cuvântul lui Dumnezeu ».“

Cuvântul *Iehova* reprezintă transcrierea englezească a cuvântului evreiesc *Yahweh* sau „Dumnezeu“, un cuvânt de sine stătător care, încă de timpuriu, a fost exprimat numai prin utilizarea consoanelor *YHWH*, pentru a preveni folosirea greșită în vorbire a numelui. Cuvântul *YHWH* este un acronim al faimoaselor cuvinte evreiești date ca răspuns la celebra întrebare a lui Moise pusă Domnului, referitor la felul în care trebuia să-l numească: în *Exodul*, 3:14, se spune: „Dumnezeu i-a spus lui Moise: « Eu sunt Cel ce sunt »“. Și a adăugat: „Le vei răspunde copiilor lui Israel astfel: « Cel ce se numește Eu Sunt m-a trimis la voi »“. Cuvântul canaanit care-l desemna pe Yahweh era *Elohim*, pluralul unui substantiv derivat de la *El* sau *Eloh* — care înseamnă „Cel Preaînalt“. Totuși, Biblia a continuat să folosească pluralul *Elohim* pentru a-l desemna pe Dumnezeu. Un alt cuvânt evreiesc ce-l desemna pe Dumnezeu și care însemna „Dumnezeu cel Adevărat“ era *Adon* sau *Adonai*. În textele mai vechi ale Bibliei, cuvântul *El* sau *El-Șadai* („Dumnezeul de pe Munte“) este folosit de 238 de ori. Cuvântul *El*, folosit în sens biblic ca sinonim pentru cuvântul *Elohim*, derivă de la vechiul cuvânt sumerian *Enlil* sau Dumnezeul Marelui Munte. Este clar faptul că autorii primei versiuni a Bibliei se refereau la o personalitate masculină bine definită, mai degrabă decât la un zeu vag și ipotetic.

„Încă din zorii culturii evreiești, a survenit, totuși, o schimbare radicală în această privință, pe măsură ce Iehova a fost conștientizat tot mai mult ca fiind „un atotstăpânitor individual, absolut și unilateral al tuturor lucrurilor. Astfel, percepția evreilor despre Iehova a devenit de asemenea una total abstractă, atât de abstractă, încât toate legăturile fizice cu omenirea au fost pierdute“, nota Gardner.

Expertul în problemele Orientului Mijlociu Henri Frankfort explica: „În religia evreiască și numai aici, vechea legătură dintre om și natură a fost distrusă. Cei care îi slujeau lui Iehova trebuiau să anticipeze bogăția, împlinirea și consolarea oferite de o viață care se « mișcă » în acord cu marile ritmuri ale pământului și cerului.“

Moise i-a prezentat poporului său tăblițele de piatră ce conțineau un cod de legi date de către Iehova, dintre care multe au fost prompt încălcate din ordinul aceluiași Dumnezeu. După admonestarea făcută lui Moise și poporului său de a nu ucide, de a nu fura și de a nu râvni bunul altuia, Iehova le-a ordonat să pornească către ținuturile amoreilor, hitiților, canaaniților și ale altor popoare pentru a ucide bărbați, femei, copii, pentru a le lua în stăpânire pământurile și celelalte bunuri. Aceste aspre porunci par a fi nedemne de un zeu iubitor și plin de milă, iar apariția lor ar putea fi explicată

de preotul egiptean Manetho, care scria: „Minunile despre care povestește (Moise) că ar fi avut loc pe Muntele Sinai reprezintă parțial o relatare codificată a ceremoniei egiptene de inițiere în descifrarea misterelor antice, pe care Moise le-a transmis poporului său, pe când a înființat o filială a Frăției Egiptene..." Cu alte cuvinte, este clar pentru toți că aceste ordine veneau de la o persoană fizică, mai degrabă decât de la vreun spirit.

O interpretare și mai controversată a acestor pasaje e dată de cercetătorul dr. Joe Lewels, fost președinte al Departamentului de Jurnalism de la Universitatea Texană din El Paso, care, în cartea intitulată *The God Hypothesis*, publicată în 1997, își exprima părerea potrivit căreia Iehova ar fi fost, într-adevăr, o ființă în carne și oase, care pilota o navă ce lăsa în urmă o dâră de foc, vânt și zgomot. Acest vehicul a fost utilizat pentru a-l transporta pe Moise la întâlnirea cu Dumnezeu ce a avut loc pe Muntele Sinai, așa după cum se afirmă în Exodul, 19:4: „Ați văzut ce i-am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine".

Lewels a mai remarcat că nici lui Moise, nici israeliților nu li s-a permis niciodată să vadă chipul lui Iehova și s-a întrebat dacă nu cumva aspectul său era atât de neomenesc, încât le-ar fi putut provoca teamă și ură privitorilor. „Ar trebui să accentuăm faptul că această idee nu este nicidecum originală", scria el, referindu-se la mandeeni, sectă timpurie evreiască ce credea într-un univers dualist, egal împărțit între tărâmurile Luminii și Întunericului: „Pentru ei, lumea materială (inclusiv Pământul) a fost creată și condusă de Stăpânul Întunericului, o ființă în formă de reptilă... numită în diverse feluri: Șarpe, Dragon, Monstru, Gian... despre care credeau că ar fi fost adevăratul creator al omenirii."

Aceeași idee a fost avansată și de cercetătorul R.A. Boulay, care remarca faptul ca din toate culturile lumii au ajuns până la noi povești referitoare la dragoni sau reptile care au coexistat cu omul, ba chiar l-au creat, iar existența lor a fost asociată cu cea a unor puternice pietre sau cristale; aceste ființe mergeau pe picioare, zburau, se luptau reciproc pentru stăpânirea anumitor teritorii și erau adorate de oameni ca „zei". „Descrierea la scară planetară a unor reptile zburătoare dovedește în mod extrem de limpede faptul că creatorii și strămoșii noștri nu făceau nicidecum parte din regnul mamiferelor, ci dintr-o specie de saurieni", conchidea Boulay în cartea lui intitulată *Flying Serpents and Dragons: The Story of Mankind's Reptilian Past.*

Autorii contemporani precum Lewels și Boulay au conchis că Iehova la care se referă Biblia era, de fapt, unul dintre vechii „zei" sumerieni care a manifestat un interes cu totul deosebit față de soarta urmașilor patriarhului mesopotamian Avraam.

„Încă de la începutul relației sale cu poporul evreu, Iehova a utilizat toate mijloacele pe care le avea la îndemână pentru a-și exercita autoritatea și a menține controlul asupra « turmei » Sale", spunea Lewels. Referindu-se la legământul dintre Avraam și Iehova, descris în *Geneza*, 17, Lewels a considerat porunca ce prevedea ca tuturor pruncilor de parte bărbătească să li se facă circumcizie, un sistem de însemnare foarte asemănător cu cel prin care crescătorii de vite de astăzi crestează urechile vitelor lor pentru a le deosebi de cele străine.

Nu mai e nevoie de precizat că este foarte greu să interpretăm concepte ce datează de câteva mii de ani. Una dintre cele mai mari probleme ce apare în încercarea de a separa adevărul care stă la baza vechilor povești și legende de elementele fantastice ale acestora îl reprezintă faptul că foarte multe nume diferite au fost utilizate de popoare diferite în epoci diferite, pentru a denumi aceeași persoană, același loc sau aceeași idee din povestirile simbolice denumite alegorii sau parabole.

Asemenea alegorii, care de obicei trec drept legende, reprezintă coloana vertebrală a credințelor religioase și a convingerilor filozofice timpurii ale lumii occidentale. Cu toate că cea mai mare parte a oamenilor crede că mitologiile popoarelor cărora le aparțin nu au nicio legătură între ele, fiind alcătuite din personaje total diferite, o studiere aprofundată a vechilor „zei cerești" aparținând culturilor importante indică limpede faptul că izvorăsc cu toții dintr-o sursă comună. Într-adevăr, atunci când cele mai vechi texte aparținând culturii minoice au fost traduse, s-a descoperit că ele conțin un dialect semit, originar din Mesopotamia. Cultura greacă, ce reprezintă temelia civilizațiilor occidentale, izvora, se pare, din cea minoică, aparținând primei populații de pe insula Creta.

Nimeni nu va recunoaște deschis existența acestor legături specifice dintre „zei", din cauza marii cantități de material neimportant ce s-a adunat în jurul lor. Dar efectuarea unui studiu general comparativ al mitologiilor indică prezența unor trăsături comune, care par să meargă dincolo de coincidențe și dezvăluie asemănările izbitoare dintre „zeii" antici:

	Sumerieni	**Egipteni**	**Greci**	**Romani**
Tatăl Ceresc	Anu	Amon-Ra	Cronos	Saturn
Mama Cerească	Antu	Mut	Hera	Iunona
Stăpânul Pământului	Enlil	Set	Zeus	Iupiter
Mama Pământului	Ninhurșag	Isis	Atena	Minerva
Fratele Pământului/ Constructorul	Enki	Osiris	Apollo	Vulcan

Războinicul Rival	Marduk	Horus	Ares	Marte
Stăpânul Lumii Subpământene	Nergal	Anubis	Hades	Pluto
Dătătorarea de Iubire	Așerah	Hathor	Afrodita	Venus
Mesagerul Zeilor	Ninurta	Toth	Hermes	Mercur

Adevărata întrebare este cum a obținut oare Moise (și, prin intermediul lui, egiptenii) cunoștințele referitoare la descifrarea Misterelor Antice? Din câte se pare, multe dintre ele au fost transmise din generație în generație, începând cu patriarhii biblici Isaac și Avraam.

Într-o intrigă familială demnă de un serial TV contemporan, primul fiu al lui Avraam, Ismael, s-a născut din pântecele unei sclave egiptene, pe nume Hagar, pentru că soția legitimă a lui Avraam, Sara, era stearpă. Chiar dacă ea însăși fusese aceea care îi sugerase lui Avraam să se culce cu roaba ei, Hagar, pentru a avea un copil, până la urmă Sara a fost cuprinsă de gelozie, prigonind-o pe Hagar atât de insistent, încât aceasta, nemaiputând suporta, a fugit în lume.

Potrivit relatărilor din *Geneza*, 17, cam aceasta a fost epoca în care ni se spune că Iehova i-a schimbat numele credinciosului său Avram („Părinte Slăvit") în Avraam („Tatăl Națiunilor") și a ordonat ca toți copiii băieți să fie circumciși. Lui Avraam i s-a promis că urmașii săi vor domni peste multe țări, inclusiv peste Egipt și peste ținuturile din Mesopotamia. Tot atunci, lui Sarai i s-a schimbat numele în Sara („Prințesă"), care curând l-a născut pe Isaac, cel de-al doilea fiu al lui Avraam, care pe atunci împlinise o sută de ani — conform relatării din *Geneza*, 17:17. În *Geneza*, 17: 19, lui Avraam i se spune că legământul lui Iehova cu poporul evreu va fi stabilit prin intermediul lui Isaac. Din câte se pare, Isaac avea caracteristici genetice dobândite prin intermediul Sarei, care erau considerate a fi superioare celor ale lui Ismael.

Strămoșii lui Avraam sunt pomeniți cu toții în Biblie și, prin intermediul tatălui său Terah, pot fi identificați pe o perioadă de circa 2 000 de ani în urmă, ajungând până la Șem și astfel, înapoi, până la Adam.

Este semnificativ faptul că Avraam era originar din Ur, din țara caldeenilor, ce se găsea aproape de capătul de nord al Golfului Persic, fiind un oraș sumerian extrem de important. În primele capitole ale *Genezei*, Avraam este descris ca fiind un simplu evreu care conduce o armată alcătuită din 318 persoane foarte bine antrenate, fiind binecuvântat de misteriosul Melchisedec. Mai târziu, în *Geneza*, 24, Avraam a devenit „mare", stăpânind multe turme de oi și cirezi de vite, mult argint, aur, cămile și fiind posesorul unei gospodării foarte mari, ce dispunea de numeroși servitori. Având

în vedere toate acestea, este evident că nu era un nomad oarecare, ci un puternic și bogat cetățean al Sumerului.

Imediat după distrugerea orașului Ur, survenită în cursul unui război declanșat cam în jurul anului 2000 î.Hr., familia lui Avraam s-a mutat spre nord, în orașul Haran care și-a luat numele de la fratele lui Avraam, care era tatăl lui Lot din faimoasele ținuturi Sodoma și Gomora. La începutul secolului XX, arheologii au descoperit în nordul Mesopotamiei câteva orașe care și-au luat numele de la rudele lui Avraam — printre ele găsindu-se Haran, Terah, Nahor, Serug, Peleg. „Este clar că patriarhii nu proveneau dintr-o familie obișnuită, ci constituiau o foarte puternică dinastie", comenta Gardner. Tocmai această dinastie a fost cea care a transmis vechile tradiții sumeriene de la Avraam la Moise.

TOATE DRUMURILE DUC LA SUMER

Cele mai adânci secrete ale lumii duc către orașul Sumer din Mesopotamia, prima mare civilizație cunoscută a lumii, oraș situat între fluviile Tigru și Eufrat, pe țărmul Golfului Persic. În epoca în care se desfășoară evenimentele povestite în Biblie, acest ținut era numit Caldeea, sau Șinar; astăzi este cunoscut sub numele de Irak.

Cultura sumeriană pare să fi apărut din neant cu mai mult de șase mii de ani în urmă și, înainte de a dispărea la fel de ciudat precum apăruse, a avut o mare influență asupra vieții de la est de fluviul Ind, care izvorăște din Himalaya prin Pakistan către Marea Arabică și până la vest către Nil, în mai târziele regate egiptene.

Prin 2400 î.Hr., Sumerul a fost invadat de la vest și nord de triburile semite și prin 2350 î.Hr. a căzut în mâinile conducătorului războinic Sargon cel Mare, care a fondat dinastia semito-akkadiană, dinastie a cărei influență se întindea de la Golful Persic până la Mediterană. După ani întregi de războaie continue și de migrații ale populației, pământurile Sumerului au fost unite sub conducerea lui Hammurabi din Babilon, al cărui faimos „Cod" de legi s-ar putea să fi fost instituit în vederea disciplinării maselor migratoare de oameni, migrări care au survenit în urma catastrofelor naturale ale acelor timpuri.

Alan Alford observa că atât devastatoarea erupție de pe insula greacă Santorini, cât și misterioasa distrugere a Cretei și a capitalei culturale a Văii Indului, Mohenjo-Daro, au avut loc în timpul domniei lui Hammurabi. Alan a întrevăzut o legătură între aceste evenimente, dispariția populației de pe Insula Paștelui, apariția civilizațiilor andine și sosirea maiașilor în America Centrală — toate survenite cam în același timp. De asemenea, acum este clar: Codul lui Hammurabi a fost conceput pornindu-se de la legile promulgate de

sumerieni cu câteva secole mai devreme, în special după cel mai timpuriu cod de legi descoperit până acum, cel promulgat de regele sumerian Ur-Nammu.

Practic, nu s-a știut nimic despre sumerieni până cu aproximativ 150 de ani în urmă, când arheologii, îndemnați să-și continue săpăturile în urma citirii scrierilor călătorului italian Pietro della Valle (scrieri redactate de acesta la începutul secolului al XVII-lea) au început să sape în ciudatele movile care punctau peisajul ținuturilor rurale din partea de sud a Irakului. Începând cu descoperirea palatului lui Sargon al II-lea, făcută în apropiere de orașul contemporan Khorsabad de către francezul Paul Émile Botta în 1843, arheologii au descoperit orașe îngropate, palate dărâmate, piese de artizanat și sute de tăblițe de lut care descriau foarte amănunțit fiecare aspect al vieții sumeriene. Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, limba sumeriană fusese recunoscută ca o limbă originală și se începuse munca de traducere din aceasta. În ciuda celor știute azi despre această civilizație, publicului larg i s-au dezvăluit încă prea puține despre această primă mare civilizație umană care s-a materializat atât de brusc în Mesopotamia.

Este fascinant să realizăm că am putea cunoaște mai multe despre această civilizație veche de 6 000 de ani decât am putea-o face vreodată despre egipteni, greci, romani, care au trăit într-o perioadă mai apropiată de noi. Explicația acestei stări de lucruri rezidă în existența scrierii cuneiforme sumeriene. În vreme ce documentele redactate pe papirus ale altor imperii mai vechi s-au dezintegrat cu trecerea timpului ori au fost distruse de flăcările războiului, scrierea cuneiformă a fost gravată pe tăblițe de lut, cu ajutorul unui ac numit stilus, într-un alfabet ale cărui litere aveau marginile despicate. După scriere, aceste tăblițe erau lăsate să se usuce, erau coapte în cuptor și păstrate în biblioteci mari. Acum au fost descoperite cam 500 000 de asemenea tăblițe, asigurându-le cercetătorilor contemporani informații de o foarte mare importanță despre sumerieni.

În cea mai mare parte a lor, tăblițele sumeriene nu au fost descifrate până când un profesor de liceu de origine germană, Georg Grotefend, nu a început traducerea sistematică a scrierilor cuneiforme în 1802. Chiar și azi, multe tăblițe nu au fost încă traduse în engleză, acest lucru datorându-se cantității enorme de muncă ce i-a copleșit pe cei doar câțiva traducători din lume care cunosc bine această limbă și care, din această cauză, nu au putut-o finaliza.

Trebuie să înțelegem că, în esență, alfabetul sumerian era o formă de stenografie pentru transpunerea în scris a unei limbi originale mult mai vechi, limbă alcătuită din logograme (simboluri grafice ce reprezintă mai degrabă idei, decât cuvinte în sine) care semănau cu anticele caractere chinezești. Deoarece sumeriana nu era o limbă care descria lucrurile în amănunt, precum engleza, traducătorii au beneficiat de o largă libertate de acțiune în efectuarea

traducerilor textelor din această limbă. Atunci când au fost începute aceste traduceri (secolul al XIX-lea) s-a crezut că simbolul care îi desemna pe creatorii limbii sumeriene însemna pur și simplu „zei" legendari și că toate lucrurile legate de cultura și civilizația sumeriană izvorau din acel punct.

Studiile arheologice întreprinse au arătat că, la puțin timp după anul 4000 î.Hr., pe valea fluviilor Tigru și Eufrat, mlaștinile fuseseră secate, se săpaseră canale de irigații, se construiseră baraje și se săpaseră șanțuri, astfel fiind puse bazele unui uriaș sistem de irigații și fiind construite orașe mari și strălucitoare.

Primele 12 orașe-stat importante — purtând nume exotice precum Ur, Nipur, Uruk, Lagaș, Akkad, Kiș, erau toate situate în jurul unor temple impunătoare cu trepte abrupte, care se numeau zigurate („Munți Sfinți") și fiecare dintre acestea era condus de propriul său „zeu", denumit *ensi*. Pornind de la zigurat în spirală spre în afară, se găseau clădirile de interes public, piețele și locuințele. Fiecare dintre aceste orașe-stat era înconjurat de porțiuni vaste de pământ, controlate de asemenea de *ensi* local. Pe măsură ce aceste orașe-stat s-au dezvoltat, ele au ajuns să fie conduse de un rege, numit *lugal*, care nu răspundea pentru faptele sale decât în fața „zeului" local.

În ciuda cunoștințelor noastre superficiale despre sumerieni, am fost deja în stare să-i creditām cu multe priorități pe plan mondial. Referindu-se la acest lucru, profesorul Samuel Noah Kramer, autorul lucrărilor *History Begins at Sumer* și *The Sumerians* nota faptul că acești oameni au conceput și dezvoltat primul sistem de scriere (cea cuneiformă), roata, școlile, știința medicală, primele proverbe scrise, istoria, primul parlament bicameral, primele legi de impozitare, primele reforme sociale, prima cosmogonie și cosmologie și au emis prima monedă metalică sub forma unui șekel de argint.

Multe din textele care au ajuns până la noi se referă la niște afaceri foarte lumești și foarte legate de viața cotidiană — de exemplu, registre fiscale, însemnări ale grefierilor, precum și însemnări legate de evoluția cotelor de piață ale diverselor produse și servicii. În realitate, acest popor antic avea preocupări prea puțin diferite de viața cotidiană a societăților contemporane. Oamenii de atunci râdeau și urau, se certau și conspirau, se „săpau" reciproc și, în cele din urmă, ajungeau să lupte unii împotriva altora.

Tomas descria astfel bustul reginei sumeriene Șub-ad, expus la British Museum: „Fermecătoarea tânără poartă pe cap o perucă uimitor de modernă, în urechi are cercei mari, iar la gât are un colier. Rafinata fată, care folosea produse cosmetice și purta perucă și bijuterii scumpe, a murit în cadrul unui ritual sinucigaș care a avut loc în anul 2900 î.Hr. — cu 2 150 de ani înainte de întemeierea Romei și cu 2 000 de ani înainte ca Moise să fi început redactarea scrierilor sale."

Sumerienii călătoreau frecvent pe distanţe mari şi se crede că au fost cei care le-au transmis strămoşilor fenicienilor tehnologia avansată de care dispuneau în domeniul construcţiilor de nave maritime şi al cartografiei.

Cunoştinţele lor privind bolta cerească erau atât uimitoare, cât şi enigmatice. „Întreaga concepţie despre astronomia sferelor, inclusiv cea privind împărţirea cercului în 360 de grade, sau cele despre zenit, orizont, axele cereşti, polii, eclipsele, echinocţiile etc... toate acestea au apărut brusc în Sumer", nota Alford. Cunoştinţele sumerienilor despre mişcările Soarelui şi Lunii au avut ca rezultat întocmirea primului calendar din lume, utilizat timp de secole după aceea de către semiţi, egipteni şi greci.

După cum a arătat Alford, prea puţini oameni din zilele noastre realizează faptul că sumerienilor le datorăm nu numai cunoştinţele noastre geometrice, ci şi sistemul nostru modern de măsurare a timpului, sistemul matematic bazat pe utilizarea cifrei 60. „Originea celor 60 minute dintr-o oră şi a celor 60 de secunde dintr-un minut nu este arbitrară, ci este concepută în jurul unei baze sexazecimale (adică un sistem bazat pe utilizarea cifrei 60)." Alford spunea că şi zodiacul modern este o creaţie a sumerienilor, bazată pe cei 12 zei ai lor. Aceştia îl foloseau pentru a cartografia un mare cerc de precesie, care împarte vederea de 360° pe care o avem de la Polul Nord al Pământului, în timp ce acesta se roteşte pe orbită în jurul Soarelui în cele 12 luni ale anului, subîmpărţindu-l în 12 părţi egale sau case, de câte 30° fiecare. Ţinând seama de uşoara înclinare a Pământului în timpul rotaţiei sale pe orbită, parcurgerea completă a acestui ciclu are loc într-un interval de timp de 25 920 ani, eveniment cunoscut sub numele de Anul Platonic, denumit după numele savantului grec Platon, cel care i-a inspirat prin opera lui pe Cavalerii Templieri, pe *Illuminati* şi pe cei din Mesele Rotunde ale lui Rhodes.

Alford spunea: „Întrebarea incomodă pe care savanţii au evitat s-o pună privind cele de mai sus este următoarea: oare cum au putut sumerienii, a căror civilizaţie a durat numai 2 000 de ani, să observe şi să înregistreze evenimentele unui ciclu ceresc, a cărui desfăşurare completă a necesitat trecerea a 25 920 ani? Şi oare de ce civilizaţia lor şi-a început evoluţia în mijlocul unei perioade zodiacale? Să fie oare acesta un indiciu privitor la faptul că astronomia lor reprezenta o moştenire venită din partea zeilor?"

Problema pusă de el putea fi aprofundată pentru a cuprinde şi întrebarea referitoare la modul în care nişte oameni primitivi de acum aproape 6 000 de ani au trecut brusc de la nişte grupuri mici de vânători şi agricultori la o civilizaţie foarte dezvoltată, cu toate caracteristicile de rigoare, chiar şi după standardele noastre contemporane? Până şi autorii lucrării *The New Encyclopaedia Britannica* recunoşteau că întrebări serioase despre civilizaţia şi istoria sumeriană au rămas încă fără răspuns, mulţumindu-se să explice

prudent că asemenea întrebări „sunt puse din punctul de vedere al civilizației secolului XX și sunt în parte « colorate » de exagerările etice, așa că răspunsurile la ele nu pot avea decât un caracter relativ".

Deoarece acum ne stau la dispoziție mii de tăblițe sumeriene traduse, împreună cu sigiliile lor cerate inscripționate (care ne ajută să le descifrăm conținutul), poate că ar fi timpul să le permitem sumerienilor înșiși să ne explice ceea ce nu știm, oferindu-ne răspunsurile pe care le căutăm de atât timp.

Răspunsul lor era că toate realizările lor le fuseseră oferite de zeii în care credeau.

„Toate popoarele antice credeau în existența unor zei care au descins pe Pământ din ceruri și care se puteau ridica la cer după dorință", explica expertul în problemele Orientului Mijlociu Zecharia Sitchin, în prologul la prima carte dintr-o serie care descriu în mod amănunțit traducerile și interpretările lui referitoare la miturile sumerienilor legate de originea și istoria lor. „Dar aceste povești nu au fost niciodată crezute, fiind catalogate de la bun început de savanți drept mituri."

Recunoscând că până și cel mai învățat cercetător dinainte de sfârșitul secolului XX nu ar fi avut cum să gândească, să analizeze și să formuleze problemele, folosind termeni și concepte pe care astăzi le acceptăm ca fiind ceva de la sine înțeles, Sitchin făcea următorul raționament: „Acum, că astronauții au ajuns pe Lună și că nave spațiale fără echipaj la bord explorează alte planete, nu ne mai este imposibil să credem că o civilizație de pe o altă planetă, mult mai avansată decât a noastră, a fost capabilă să-și debarce astronauții pe planeta Pământ cândva, în trecutul acestuia."

Este semnificativ să aflăm că sumerienii nici măcar nu s-au gândit și nici nu s-au referit la ființele care le-au adus cunoștințele, utilizând termenul de „zei". Aceasta reprezenta o interpretare târzie, făcută de către romani și greci, care și-au făurit proprii „zei" după tradițiile orale mai vechi. Sumerienii numeau aceste ființe *Anunnaki*, care în traducere înseamnă „Cei Care S-au Pogorât pe Pământ din Ceruri".

ANUNNAKI

Pentru a înțelege versiunea sumeriană referitoare la originea omenirii, este nevoie de doar o mică schimbare a modului nostru de gândire.

Sitchin, care a făcut atât de multe pentru a sintetiza uriașa cantitate de cunoștințe sumeriene într-o ipoteză consistentă — chiar dacă extraordinară — a povestit adesea despre modul în care s-a produs la el această schimbare mentală. Elev fiind, pe când studia ebraica în Palestina, Sitchin a avut îndrăzneala să se îndoiască de motivul pentru care termenul *Nefilim* din

Vechiul Testament era tradus utilizându-se cuvântul „uriași", când de fapt, cuvântul în original însemna „Cei Care Au Fost Pogorâți pe Pământ". După cum era de așteptat, în loc să fie lăudat pentru inițiativa și atenția lui față de acuratețea traducerii, tânărul Sitchin a fost pedepsit pentru că s-a îndoit de spusele Bibliei. Dar acest incident a fost factorul care l-a determinat să înceapă drumul de o viață în căutarea adevărului care adesea se ascunde în spatele nepotrivirilor și al misterelor din textele antice.

Întrebările lui Sitchin erau bine întemeiate. În loc să însemne doar simplii „giganți", *Holman Bible Dictionary* definea cuvântul *Nefilim* din Vechiul Testament ca fiind „eroi antici", care, potrivit afirmațiilor multora dintre interpreți, reprezintă „« produsele » de concepție de pe urma uniunii sexuale dintre ființele extraterestre și ființele omenești de sex femeiesc" — după cum *este stabilit în Geneza, 6:4*: „Nefilim se afla pe Pământ în acele zile — și de asemenea și după aceea — când fiii Zeului au mers la fiicele oamenilor și au avut copii cu ele. Ei erau eroii din vechime, oameni de renume".

Născut în Rusia, Sitchin a fost educat în Palestina și în Anglia, unde a absolvit cursurile Universității din Londra, luându-și doctoratul în istoria economiei, urmând cursurile Școlii Londoneze de Științe Economice și Politice. După o perioadă scurtă în care a fost scriitor și redactor-șef la ziare economice și istorice, Sitchin s-a mutat la New York în anul 1948 și a devenit curând cetățean american. În timpul anilor de studiu, Sitchin a devenit vorbitor fluent a numeroase limbi, incluzând limba egipteană veche, ebraica și akkadiana, o formă mai târzie a limbii sumeriene.

Sitchin și alții și-au însușit, pur și simplu, atitudinea pe care o adoptaseră probabil vechii sumerieni, scriind pe tăblițele lor de lut o istorie pe care ei au înțeles-o mai degrabă în desfășurarea ei logică, decât ca pe niște simple mituri. La urma urmei, descrierile sumeriene privitoare la multe orașe antice erau considerate povestiri fantastice, până în momentul în care ruinele acestora au fost descoperite și excavate. Atunci de ce să nu fie considerate reale și scrierile lor istorice?

După ani dedicați traducerii și studiului acestor probleme, Sitchin și-a dat seama că Nefilim-ul biblic și Anunnaki-i sumerieni reprezentau același concept care susținea ideea că, în trecutul îndepărtat, pe Pământ s-au pogorât ființe venite din stele, care au fondat cea mai timpurie civilizație, o temă care a străbătut ca un fir roșu prin aproape toate societățile secrete, de la Francmasonerie la Societatea Thule, așa cum s-a precizat în capitolele anterioare ale acestui volum.

Ajutându-se de traducerile lui Sitchin, mulți autori contemporani au contribuit la o înțelegere mult mai detaliată a poveștilor despre Anunnaki. Cercetările lui Sitchin, la fel ca și cele ale altor autori, incluzându-i pe Alan

F. Alford, R.A. Boulay, Neil Freer, dr. Arthur David Horn, dr. Joe Lewels, C.L. Turnage, Lloyd Pye, Laurence Gardner și William Bramley, prezintă povestea despre Anunnaki cam așa:

Cu circa 450 000 de ani în urmă, un grup de umanoizi extratereștri călători prin spațiul cosmic au sosit pe Pământ. Ei au venit de pe o planetă de trei ori mai mare decât Terra, planetă pe care sumerienii o numeau Nibiru. Aceasta era descrisă în literatura antică sumeriană ca fiind cea de-a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar.

Încă din 1981, savanții americani au teoretizat pe tema existenței unei a zecea planete în sistemul nostru solar, bazându-se pe observațiile unui telescop care orbita în jurul planetei și pe studierea neregularităților de pe orbita planetei Pluto, fapt care indica existența unui corp solar suplimentar. „Dacă noile dovezi provenite de la Observatorul Astronomic al Marinei SUA despre existența unei a zecea planete în sistemul nostru solar sunt corecte, acest fapt ar putea dovedi că sumerienii erau cu mult mai avansați privind studiul astronomiei decât omul contemporan", comenta un reporter pentru ziarul *Detroit News*. În această afirmație nu este niciun fel de nepotrivire, pentru că sumerienii numărau Luna și Soarele în rândul corpurilor planetare, ajungându-se astfel la numărul 12, același număr ca și atotstăpânitorii lor, Anunnaki.

Cu adevărat uimitor este faptul că acești sumerieni antici, despre care ni se spune că tocmai erau în curs de a-și dezvolta un sistem de scriere, au descris și desenat cu exactitate planetele Uranus, Neptun, Pluto, cu toate că acestea nu pot fi văzute fără ajutorul unui telescop. Uranus nu i-a fost cunoscută omului modern până la descoperirea sa, în 1781, Neptun în 1846, iar Pluto în 1930.

Considerate multă vreme a fi doar legende pline de fantezie, interpretările recente date textelor sumeriene — mai cu seamă unuia intitulat *Enuma Elish* — cunoscut acum și sub titlul *Epopeea Creației*, ne-au oferit o explicație foarte plauzibilă pentru alcătuirea actuală a sistemului nostru solar. Sitchin conchidea: „Oare de ce să nu luăm legenda « de bună », ca reprezentând nici mai mult, nici mai puțin decât relatarea faptelor cosmologice, așa cum erau ele cunoscute sumerienilor, în felul în care le fuseseră relatate de către Nefilim ?"

Textele descriau modul în care, cu mai bine de 4 miliarde de ani în urmă, Nibiru, o planetă rătăcitoare, a pătruns în sistemul nostru solar, fiind pe punctul de a se ciocni cu o planetă mai mare, pe nume Tiamat, care s-a spart din cauza acțiunii forțelor gravitaționale. La următoarea trecere a lui Nibiru — în primele lucrări ale lui Sitchin, acesta se referă la ea utilizând numele său babilonian de Marduk — Tiamat chiar a fost lovită și apoi bombardată de către lunile ce-l serveau pe Nibiru. Fragmente de diferite mărimi desprinse

din trupul lui Tiamat au rămas pe orbita ei inițială, devenind centura de asteroizi, în vreme ce cealaltă jumătate a planetei a fost împinsă pe o nouă orbită, situată mai aproape de Soare. În timp, acest fragment s-a contopit cu Pământul. El a fost însoțit în decursul acestui proces de unul dintre sateliții lui Nibiru (Kingu), care astfel a devenit propriul nostru satelit natural.

Suficient de interesant este faptul că această teorie ar putea explica de ce lipsesc fragmente atât de mari din scoarța terestră, mai cu seamă în jumătatea Terrei care înconjoară Oceanul Pacific, precum și originea centurii de asteroizi. Această teorie oferea în plus o explicație a existenței cometelor, a căror origine a generat atâtea speculații printre savanți. Ideea pe care vrem s-o exprimăm este aceea că, atunci când Nibiru și Tiamat s-au ciocnit între ele, multe tone de apă de mare de pe ambele planete au fost pur și simplu aruncate în spațiul cosmic în cadrul unui proces care a fost botezat de scribii sumerieni „amestecul apelor" — împreună cu murdărie și resturi care au devenit niște sfere ce zburau haotic, sfere alcătuite din gheață „murdară".

Viabilitatea acestei idei a fost întărită de descoperirea recentă în Antarctica a unor meteoriți ce conțineau același tip de gaze despre care se știe că alcătuiesc și atmosfera planetei Marte, ca și de descoperirea savanților de la NASA, în 1996, a ceea ce păreau a fi rămășițele unor microorganisme într-un meteorit marțian despre care se crede că ar avea vârsta de 4 miliarde de ani.

Nibiru, numită și „Planeta Trecerii", pentru că orbita sa trecea prin sistemul solar între Marte și Jupiter, a continuat să se rotească pe orbita de formă eliptică, fapt care a dus-o departe, în afara sistemului solar, înainte de a fi trasă înapoi de către forța gravitațională a celorlalte planete. Nibiru a fost reprezentată în numeroase societăți omenești (mai cu seamă în cea egipteană) sub forma unui „disc înaripat", un cerc cu aripi de o parte și de alta.

Viața pe Terra a evoluat bazându-se pe rotirea sa în jurul Soarelui, rotire care durează un an calendaristic, anume anul solar. Viața pe Nibiru s-a dezvoltat bazându-se pe rotirea sa pe orbită timp de un an în jurul Soarelui, an ce echivalează cu 3 600 de ani pământești. De aici rezultă în mod logic faptul că viața pe Nibiru ar fi evoluat ceva mai curând decât pe Terra. Această nepotrivire de timp ar putea fi, de asemenea, ilustrată referindu-ne la modul în care o insectă, a cărei viață durează doar o săptămână, l-ar putea percepe pe un om cu o durată normală de viață ca fiind nemuritor.

Cu aproximativ 450 000 de ani în urmă, în timpul celei de-a doua Ere Glaciare de pe Terra, locuitorii de pe Nibiru, care dispuneau de o tehnologie foarte avansată — sau Anunnaki, așa cum erau denumiți în textele sumeriene — au călătorit către Pământ, în timp ce cele două planete s-au apropiat foarte mult una de alta. Potrivit relatărilor sumeriene privind această problemă,

primele lor aterizări au avut loc în apă, la fel cum proprii noştri astronauţi au aterizat mai întâi în ocean la întoarcerea din misiunile lor din cosmos.

Este prin urmare logic faptul că aceşti astronauţi antici ar fi căutat pentru derularea misiunilor o tabără de bază care să le asigure atât o climă temperată, cât şi o sursă sigură de apă potabilă şi de combustibil. Un singur loc de pe Terra a întrunit toate aceste criterii: Mesopotamia. Văile fluviilor Ind şi Nil erau alte două opţiuni bune, dar ele nu ofereau acces uşor la rezervele de combustibil fosil, care sunt încă îndestulătoare în sudul Irakului.

Unii cercetători priveau cu suspiciune faptul că locurile în care s-au ridicat aceste prime aşezări Anunnaki, din partea de sud a Irakului contemporan, rămâneau unele dintre puţinele locuri din lume la care vizitatorii occidentali nu aveau acces uşor, din cauza continuelor confruntări armate cu Saddam Hussein care generau bombardarea teritoriului irakian de către aviaţia occidentală şi embargoul instaurat împotriva acestei ţări.

Cu ajutorul conducătorului suprem al Nibirului — numit Anu, sau An, sau El, depinde de sursele folosite — supraveghind eforturile lor de pe planeta natală, Anunnaki au început o colonizare sistematică a Terrei sub conducerea celor doi fii ai lui Anu, Enlil şi Enki. Toţi liderii Anunnaki şi-au asumat mai târziu rolul de „zei", sau Nefilim, în faţa supuşilor lor umani. Un fapt destul de uimitor îl reprezintă acela că unul dintre aceşti Nefilim se numea Nazi. În faţa acestei dovezi nu putem decât să ne întrebăm dacă nu cumva ocultiştii germani ai secolului XX ştiau de această legătură.

Enlil era comandantul misiunii, în timp ce Enki era director executiv şi responsabil ştiinţific. Din cauza prevederilor protocolului nibirian, între cei doi fraţi vitregi s-a declanşat imediat o duşmănie cruntă şi de lungă durată. La fel ca şi în cazul dinastiilor ulterioare pământene, primul născut, Enki, a fost privat de drepturile sale de moştenitor (căpătând un statut secundar în familia regală) deoarece mama lui nu era soţia legitimă a lui Anu. Acest lucru l-a înlăturat de la succesiunea la tron. Totuşi, Enki a fost cel care a condus prima expediţie către Terra.

Într-un text bine păstrat, care a ajuns până la noi, Enki şi-a descris aterizarea în Golful Persic: „Când m-am apropiat de Terra, aceasta era acoperită de o mare inundaţie. Când m-am apropiat de luncile sale verzi, de mormanele de pământ şi de dealuri, la comanda mea au fost construite baraje şi şanţuri de irigaţii. Mi-am construit casa într-un loc pur..."

Enki era atât savant, cât şi inginer. La comanda lui, mlaştinile de pe partea de nord a malului Golfului Persic au fost secate, în locul lor fiind construite şanţuri şi sisteme de irigaţii, iar cursurile fluviilor Tigru şi Eufrat au fost unite printr-un sistem de canale. Curând, de pe planeta natală au sosit întăriri în sprijinul celor de pe Pământ, întăriri aflate sub conducerea

primului fiu al lui Enki, pe nume Marduk. După scurgerea câtorva mii de ani pe scara terestră de timp — dar numai câţiva ani pe scara de timp annunakiană — a fost construită o colonie înfloritoare a acestor vizitatori extratereştri, atenţia lor concentrându-se asupra obiectivului lor principal, reprezentat de căutarea aurului.

Câţiva cercetători au elaborat complicate explicaţii metafizice pentru activităţile anunnakiene de pe Terra, multe dintre ele referindu-se la câmpurile energetice şi planurile spirituale care ar fi fost tulburate de trecerea lui Nibiru şi crearea Pământului. Una dintre aceste teorii era aceea conform căreia Anunnaki — care aveau un grad mai înalt de dezvoltare materială şi spirituală — încercau astfel să salveze „sufletele pierdute" care au rămas pe Pământ după ciocnirea dintre cele două planete.

Dar o teorie mai documentată şi mai acceptabilă o reprezintă ideea sugerată de către Sitchin şi alţi cercetători, idee conform căreia aceşti colonişti spaţiali urmăreau de fapt acapararea bogăţiilor minerale ale Terrei — mai cu seamă a aurului — pentru a le putea folosi pe planeta lor natală. Lloyd Pye explica: „Anunnaki căutau aurul pentru a-şi salva atmosfera planetară, care, din câte se pare, dezvoltase găuri ce semănau cu cele pe care le-am creat noi înşine în atmosfera terestră prin distrugerea stratului de ozon cu ajutorul hidrofluorocarburilor. Soluţia găsită de Anunnaki pentru rezolvarea acestei probleme a fost aceea de a dispersa fulgi foarte subţiri de aur în straturile superioare ale atmosferei lor planetare pentru a cârpi aceste găuri... Ironia sorţii face ca savanţi de azi de pe Terra să recunoască faptul că, dacă am fi vreodată forţaţi să reparăm propriul strat de ozon de deasupra planetei noastre, atunci împrăştierea în atmosferă a unui strat subţire de particule de aur ar fi cea mai bună cale de urmat în acest sens."

Din câte se pare, o încercare iniţială de extragere a aurului din Golful Persic prin intermediul unui sistem de tratare a apei, s-a dovedit nepotrivită nevoilor. Anu, împreună cu fiul său Enlil, a vizitat colonia, cerându-i lui Enki să găsească mai mult aur decât până atunci. Lui Enlil i s-a încredinţat comanda supremă a coloniei de pe Terra, în timp ce Enki a condus o expediţie în Africa şi, în cele din urmă, în America de Sud, unde au fost construite mine de extragere a aurului. Dovezile ce vin în sprijinul existenţei unei astfel de exploatări timpurii a aurului ne-au parvenit din studiile efectuate pentru Corporaţia Anglo-Americană — o importantă corporaţie minieră sud-africană din anii '70. Savanţii acestei companii au descoperit existenţa unor mine antice de extragere a aurului, mine datate cu 100 000 de ani înainte de Hristos. Nişte săpături miniere la fel de vechi s-au descoperit pe teritoriile Americii Centrale şi de Sud. Prin urmare, eforturile de exploatare

a minelor făcute de anunnakieni aveau un caracter mondial şi ele ar putea explica răspândirea timpurie a oamenilor pe tot cuprinsul Terrei.

Alte argumente ce vin în sprijinul efectuării unor călătorii atât de lungi pe tot cuprinsul Terrei pot fi găsite prin compararea numelor unor oraşe antice mesopotamiene, aşa cum au fost consemnate de geograful grec Ptolemeu, care a trăit în secolul al II-lea d.Hr., cu cele ale omoloagelor lor din America Centrală.

Minereul brut extras era apoi transportat de la minele îndepărtate cu ajutorul navelor transportoare, fiind adus înapoi în Mesopotamia, pentru a fi topit şi procesat în lingouri sub forma unor clepsidre, denumite ZAG sau „preţioasele purificate". În timpul săpăturilor arheologice, au fost descoperite atât numeroase gravuri reprezentând asemenea lingouri, precum şi câteva dintre aceste lingouri în sine.

NUME MESOPOTAMIAN	LOCALITĂŢI DIN AMERICA CENTRALĂ
Chol	Chol-ula
Colua	Colua-can
Zuivana	Zuivan
Cholima	Colima
Zalissa	Xalisco

Într-o încercare de a pune capăt rivalităţii crescânde dintre fraţii vitregi Enlil şi Enki, tatăl lor, Anu, i-a încredinţat lui Enlil conducerea coloniei mesopotamiene de la E.DIN — care poate că reprezintă originea numelui Eden, cunoscut din Biblie — în vreme ce pe Enki l-a numit la conducerea ţinutului AB.ZU sau Africa, care în traducere înseamnă „ţara minelor".

Alte probleme pentru aceşti colonişti extratereştri au apărut din cauza schimbărilor climei de pe Terra, care au generat numeroase greutăţi printre Anunnaki şi pentru neobosita trudă în mină. Într-un text sumerian se spunea: „Atunci zeii [Anunnaki], ca şi oamenii, suportau munca şi sufereau oboseala, oboseala zeilor era mare, munca era grea şi necazurile erau multe."

Evident, o asemenea revizuire a istoriei antice a avut şi va continua să aibă un impact profund asupra ştiinţei tradiţionale. Doctorul David Horn a demisionat din funcţia de profesor de bioantropologie de la Universitatea Colorado în 1990, după ce, în urma cercetărilor efectuate, a conchis că explicaţiile tradiţionale cu privire la originea omului, pe care le preda zilnic studenţilor, erau nişte „tâmpenii". După ani îndelungaţi de cercetări, a ajuns să creadă de asemenea că extratereştrii erau implicaţi profund în apariţia şi dezvoltarea oamenilor.

Aprofundând munca lui Sitchin, cercetătorul Horn spune: „Anunnaki extrăgeau aur de pe Terra de mai bine de 100 000 de ani, atunci când Anunnaki simpli, care efectuau munca extenuantă din mine s-au revoltat contra acestei situații, cu vreo 300 000 de ani în urmă. Atunci, Enlil, comandantul lor șef, a vrut să-i pedepsească sever și a convocat o Adunare a Marilor Anunnaki, adunare la care participa și tatăl său, Anu. Acesta a fost mai înțelegător față de suferințele minerilor. El a văzut că munca răsculaților era foarte grea și că suferințele lor erau considerabile. Atunci a întrebat cu voce tare dacă nu cumva mai exista și o altă cale de a obține aurul. În acest punct al discuției, Enki a sugerat necesitatea creării unui Muncitor Primitiv, numit *Adamu*, care să preia munca grea de pe umerii minerilor Anunnaki. Enki a arătat că un umanoid primitiv, pe care noi îl numim *Homo erectus*, sau un umanoid îndeaproape înrudit cu acesta, exista deja în ținutul Abzu (Africa), unde lucra el."

Planul lui Enki de a crea o rasă de muncitori a fost aprobat de către Adunare și acesta a constituit punctul de plecare al originii omenirii, conform relatărilor sumeriene. Această explicație clarifica și unul dintre cele mai enigmatice versete din Biblie. După ce aceasta ne asigură că există un singur Dumnezeu adevărat, în *Geneza*, 1:26, Dumnezeu este citat ca spunând: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră..."

Acest verset poate avea două explicații: prima fiind aceea ca pluralul *Elohim* din Vechiul Testament, interpretat ca însemnând „Dumnezeu" de către autorii monoteiști care au scris *Geneza*, s-ar fi putut referi într-adevăr la Adunarea Anunnaki, care a aprobat crearea omului, și cea de-a doua, ideea de *a crea om „după chipul și asemănarea noastră"* ar fi însemnat pur și simplu efectuarea unor manipulări genetice asupra unei specii deja existente și nicidecum crearea unei rase noi. După explicațiile lui Sitchin, „așa după cum știu acum atât orientaliștii, cât și cercetătorii Bibliei... editarea și rezumarea de către redactori a Cărții Genezei [a fost] făcută asupra unui text mult mai vechi și extrem de amănunțit, transcris pentru prima dată în Sumer".

Medicul misiunii Anunnaki de pe Pământ era o femeie pe nume Ninharșag, cunoscută de asemenea și sub numele de Ninti, care deja efectuase experimente genetice împreună cu Enki.

Pe cel puțin unul dintre cilindrele sumeriene ce foloseau drept sigiliu, o ilustrație care îi înfățișează pe Enki și pe Ninti îi reprezintă înconjurați de fiole sau vase de lut, o masă, rafturi, o plantă și un asistent, scena semănând izbitor de mult cu cea dintr-un laborator modern. Potrivit legendelor sumeriene, ei au dat naștere multor ființe modificate genetic, dintre care cităm animale cum ar fi: tauri și lei cu capete de om, animale înaripate, precum și maimuțe și umanoizi cu capete și picioare de capră. Dacă toate acestea sunt adevărate, este clar că astfel de experiențe ar fi putut reprezenta sursa apariției numeroaselor

legende în care se vorbea despre existenţa unor fiinţe „mitologice" şi a unor supraoameni, precum Atlas, Goliat, Gargantua, Polifem, Typhon

În secolul al XIX-lea, în urma săpăturilor arheologice, au fost scoase la suprafaţă, în locul unde cândva se găsea palatul regelui asirian Sargon al II-lea, care a condus Mesopotamia între anii 721 şi 705 î.Hr., nişte statui enorme în formă de sfinx. Printre aceste statui se găsea şi una care reprezenta un taur înaripat cu cap de om şi un leu cu cap de om. Multe dintre aceste comori artistice au fost achiziţionate de John D. Rockefeller şi transportate la New York.

Relatarea sumeriană referitoare la crearea primului bărbat al cărui nume se scria LU.LU în sumeriană sau *Adama* în ebraică, a cărui traducere literală înseamnă „Om al Pământului", sau, mai simplu, „pământean" este suficient de limpede în lumina cunoştinţelor noastre contemporane referitoare la clonare. Dar, în urmă cu aproximativ 25 de ani, întreaga idee ar fi fost pur şi simplu de neînţeles, chiar şi pentru cel mai învăţat dintre savanţi. Enki şi Ninharşag au luat celula reproducătoare sau ovulul de la o femeie africană primitivă din rasa humanoizilor, fertilizându-l cu spermatozoizii unui tânăr bărbat Anunnaki. Ovulul fertilizat a fost apoi plasat în uterul unei femei Anunnaki (din câte se ştie, aceasta ar fi fost însăşi Ninki, soţia lui Enki), care ar fi dus sarcina la termen, născând copilul.

Deşi a fost nevoie de cezariană, în urma acesteia a venit pe lume un tânăr mascul sănătos, pe nume *Adama*, care reprezenta un hibrid produs pentru prima oară pe Pământ, anticipând legile evoluţiei naturale cu milioane de ani. Potrivit povestirilor sumeriene antice, „atunci când oamenii au fost creaţi, ei nu ştiau să mănânce pâine, nu ştiau să se îmbrace cu veşminte, mâncau plante, luându-le cu gura, precum oile, şi beau apă din şanţ..."

După aceea, Enki şi Ninharşag au continuat să producă mai mulţi *Adama*, atât bărbaţi, cât şi femei, cu toate că în acea epocă nu erau capabili să se reproducă şi trăiau foarte puţin, comparativ cu Anunnaki. Acest lucru se pare că era făcut într-un efort conştient de a preveni orice competiţie la adresa Anunnaki din partea noii rase umane. Este interesant de notat faptul că, potrivit spuselor din *Geneza*, 3:5, primul ordin al lui *Elohim* a fost acela ca omul, sub forma alegorică a lui Adam şi a Evei, să rămână ignorant: „Dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul."

Se pare că există câteva legături între versiunea sumeriană a legendei referitoare la crearea omului şi cea din Biblie. Biblia vorbeşte despre faptul că femeia ar fi fost creată din coasta bărbatului. „Marele sumerolog Samuel N. Kramer a arătat, la mijlocul acestui secol, faptul că povestea referitoare la originea Evei care a fost creată din coasta lui Adam a izvorât probabil din dublul înţeles al cuvântului sumerian *TI*, care înseamnă atât „coastă", cât şi „viaţă", explica Horn. Aşa că este posibil ca Eva să fi primit „viaţă" de la Adam fără ca vreun os

să fi fost implicat în acest proces, sau materialul genetic folosit în cadrul acestui proces este posibil să fi fost extras din măduva oaselor lui Adam.

Laboratorul care a produs primii *Adama* era denumit de sumerieni SHI.IM.TI sau „casa în care este respirat vântul vieții". Comparați această expresie cu *Geneza*, 2:7, în care Dumnezeu, după modelarea omului „din praful pământului" sau *Adamu* (care înseamnă „pământ"), „i-a suflat în nări suflare de viață".

‚Adam a fost primul copil născut în eprubetă", proclama Sitchin după nașterea în eprubetă a primului copil al epocii moderne și contemporane, în anul 1978. El vedea această naștere modernă ca pe un sprijin în favoarea corectitudinii traducerilor din limba sumeriană făcute de el, în special ca argument al faptului că știința modernă a început să-și facă o idee despre manipularea genomului uman numai în secolul XX.

Faptul că sumerienii antici au transmis din generație în generație simboluri reprezentând de mult-uitata știință a clonării, este sugerat de caduceu, care reprezintă emblema medicilor chiar și astăzi. Acest simbol antic al tratamentului medical dătător de viață reprezentat de șerpii încârligați de-a lungul unui baston înaripat seamănă extraordinar de mult cu lanțurile dublu spiralate ale moleculelor de ADN (acid dezoxiribonucleic), care a fost descoperit abia în anul 1946, fiind compus din aminoacizii din celula umană, care depozitează amprenta genetică a respectivului individ. Prin intermediul manipulării ADN-ului se poate obține o clonă (duplicat) sau un hibrid.

Dovezile referitoare la faptul că primii oameni sunt originari din Africa s-au tot acumulat din anii '70 încoace, când pe acest continent au fost descoperite unele dintre cele mai vechi rămășițe preumane. Oasele lui „Lucy" și ale altor australopiteci indicau clar faptul că primatele timpurii trăiau în acea zonă de pe Pământ cu mai bine de trei milioane de ani în urmă, dar nu erau atât de evoluate ca omul de Neanderthal. Contrar credințelor populare, savanții C.P. Groves, Charles E. Oxnard și Louis Leakey au căzut de acord asupra faptului că *australopitecul* era total diferit din punct de vedere morfologic de oameni. Referindu-se la asta, Groves comenta: „Ar fi nevoie de aplicarea « principiilor nedarwiniene » pentru a explica orice legături existente între « Lucy » și oamenii din epoca modernă și contemporană."

Dar vai și amar de cei care încearcă să contrazică principiile gândirii convenționale. Potrivit spuselor multor cercetători independenți, se pare că ar exista o conspirație împotriva oricărei descoperiri care îndrăznește să intre în conflict cu înțelepciunea predominantă a lumii științifice. Un exemplu în acest sens l-a constituit soarta lui Thomas E. Lee de la Muzeul Național al Canadei, care, în prima parte a anilor '50 a descoperit încastrate în gheața de pe insula Manitoulin din lacul Huron niște unelte de piatră foarte avansate din punctul de vedere al modului de construcție. S-a demonstrat că aceste unelte

aveau o vechime de 65 000 de ani și probabil că ajungeau la o vechime de 125 000 de ani, ceea ce intra într-o totală contradicție cu teoriile convenționale existente în această privință. Lee a susținut că „a fost vânat" pentru a fi demis din post, cercetările sale au fost interpretate greșit și nimeni nu dorea să publice rezultatele acestora. Majoritatea produselor artizanale descoperite pe teren au „dispărut" în depozitele muzeului, iar directorul acestei instituții a fost concediat, pentru că refuzase să-l concedieze pe Lee.

Autorii lucrării *Forbidden Archeology* scriau despre acest scandal: „Modul în care a fost tratat Lee nu reprezintă defel un caz izolat. În cadrul comunității științifice, există un « filtru » al cunoștințelor care înlătură dovezile materiale ce nu sunt binevenite. Acest proces de « filtrare » a cunoștințelor s-a desfășurat de peste o sută de ani încoace și continuă să se desfășoare chiar și până astăzi." Un cercetător extrem de exasperat scria recent: „Trebuie să vă dați seama de faptul că instituțiile științifice de genul lui Smithsonian Institute și National Geographic Society sunt înființate de facțiunile elitiste ale lumii, destinate în principal fie să demaște, fie să deformeze sau, pur și simplu, să ignore orice fel de date științifice care tind să-i ilumineze pe oameni cu privire la adevăratele lor origini."

După cum se afirmă atât de direct în Biblie, Adam și progeniturile lui nu erau destinate unui trai ușor, ci unuia de muncă grea și supraviețuire în stăpânirea și din mila „zeilor" lor. „Cuvântul care este tradus în mod obișnuit prin « venerare » era de fapt *avod*, « muncă ». Omul antic și cel care a trăit în epoca biblică nu-și « venera » zeul, ci lucra pentru el", declara Sitchin.

Horn declara că studierea textelor sumeriene arăta limpede că „Anunnaki își tratau foarte prost sclavii pe care-i creaseră, comportându-se față de ei într-un mod foarte asemănător cu acela în care noi tratăm animalele domestice pe care pur și simplu le exploatăm, de exemplu vitele. Sclavia în societățile umane a fost ceva obișnuit încă de la primele civilizații cunoscute, până cu destul de puțin timp în urmă. Poate că n-ar trebui să fim foarte surprinși aflând că Anunnaki erau foarte orgolioși, meschini, cruzi, incestuoși, plini de ură, potrivindu-li-se aproape orice alt adjectiv negativ ce ne poate trece prin minte. Dovezile existente indică clar faptul că ei își exploatau sclavii până la epuizare și aveau prea puțină compasiune față de suferințele oamenilor. Totuși, până la urmă, Anunnaki s-au hotărât să-i ofere omenirii prima civilizație din istoria sa: civilizația sumeriană."

Dar o asemenea civilizație nu a apărut înainte de efectuarea altor manipulări asupra codului genetic uman, pentru ca, în cele din urmă, să se facă o încercare de a extermina total formele umane de viață.

Deoarece primii muncitori din rasa umană erau priviți precum catârii și nu puteau procrea, Anunnaki erau nevoiți să creeze tot timpul noi grupuri de oameni, ceea ce reprezenta o operațiune a cărei desfășurare cerea foarte

mult timp, având în vedere perioada ce trebuia să se scurgă între fertilizările *in vitro* și nașteri. Așa că Enki și Ninharșag au început să cerceteze posibilitatea creării unei rase de *Adama* capabilă să se autoreproducă.

Geneza, 2:8-15, atestă clar faptul că *Adama* a fost creat în altă parte, fiind apoi plasat în Grădina Edenului sau în acea zonă a primei colonii Anunnaki denumită E.DIN, descrisă cu exactitate ca fiind câmpia situată între cursurile fluviilor Tigru și Eufrat. Textele sumeriene relatau despre felul în care invidiosul Enlil a luat cu forța oameni din laboratorul african al lui Enki, reîntorcându-se cu aceștia la E.DIN, unde au fost puși să muncească, producând hrană și servindu-i pe Anunnaki, dar Enlil avea nevoie de și mai mulți muncitori și astfel a cerut ajutorul fratelui său Enki. Referindu-se la asta, Alford a emis teoria conform căreia, drept represalii pentru raidul întreprins de Enlil asupra laboratorului său african, Enki a călătorit la Eden, unde a creat un laborator de reproducere umană pentru Enlil, dar, în același timp, în secret, a manipulat codul genetic al oamenilor, pentru a permite reproducerea pe cale sexuală a acestora.

Cu toate că textele sumeriene ce descriu amănuntele acestui proces fie au fost pierdute, fie nu au fost încă descoperite, cercetătorii au presupus că procedura implica din nou obținerea de la *Adama* a ADN-ului dătător de viață, posibil prin extragerea unei coaste, în vreme ce „subiectul" se afla sub anestezie. De data asta, ADN-ul obținut de la *Adama* de sex bărbătesc a fost combinat cu cel al unei femei *Adama*, mai degrabă decât cu cel al unei femei Anunnaki, fiind posibil ca el să fi fost însoțit de o secvență de ADN tăiată și îmbinată; procedură fezabilă azi din punct de vedere tehnologic.

Rezultatul acestei manipulări genetice l-a reprezentat apariția unui *Adama* de sex bărbătesc, care avea capacitatea de a „cunoaște", cum este scris în Biblie într-un mod atât de eufemistic, sau de a se reproduce făcând sex cu o femeie *Adama*. Astfel, bărbatul Adam dobândise „cunoașterea" modului de a se reproduce, o faptă pe care mulți Elohim/Anunnaki — printre care se număra și Enlil — au deplâns-o. Ei s-au plâns că următoarea generație de oameni va dori să trăiască la fel de mult ca și ei. În *Geneza*, 3:22, se spune: „Domnul Dumnezeu a zis: « Iată că omul a ajuns ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar acum, ca nu cumva să-și întindă mâna să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci »." De aceea, tot prin manipularea genetică a ADN-ului, durata de viață a omului a fost redusă drastic, împreună cu capacitatea acestuia de a-și folosi creierul la întreaga sa capacitate.

Pe măsură ce populația umană s-a înmulțit atât în îndepărtatele exploatări miniere, cât și în Mesopotamia, mulți *Adama* au fost duși să muncească în celelalte orașe care se dezvoltau de-a lungul malurilor fluviilor Tigru și Eufrat. Unii au fost reîntorși la corvezile miniere și este posibil ca alții să fi

evadat în sălbăticie sau să fi fost trimiși departe, pentru a se putea exercita controlul asupra înmulțirii populației. În orice caz, *Adama* au fost izgoniți din Eden.

Rezultatul acestei creșteri a populației umane, precum și contactele lor tot mai apropiate cu Anunnaki era unul previzibil. Așa cum spune *Geneza* 6:14: „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu (Elohim/Anunnaki) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci, Domnul a zis: « Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani". Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau viteji care au fost în vechime, oameni cu nume.

De-a lungul secolelor, pe lângă asemenea împerecheri, rasa de *Adama* a fost supusă unor experimentări genetice continue, care, în cele din urmă, s-au soldat cu schimbarea omului de Neanderthal și înlocuirea sa cu cel de Cro-Magnon.

Însă, cu toate acestea, au rămas anumite deficiențe specifice, inclusiv o scădere progresivă a duratei de viață a omului. Urmașii primilor *Adama* trăiau timp de mii de ani tereștri, mulțumită genelor lor provenite de la Anunnaki. Această durată s-a micșorat încet-încet, pe măsură ce au continuat împerecherile și efectul vieții pe Terra și-a pus amprenta asupra existenței oamenilor. Dar duratele de viață foarte mari ale conducătorilor care erau Anunnaki puri făceau ca ei să treacă drept nemuritori în ochii celorlalți. În legenda lui Ghilgameș, se afirmă: „Doar zeii trăiesc pururea sub Soare, cât despre oameni, numai ațe le sunt zilele și orice ar realiza ei în viață, aceasta nu este decât suflare de vânt."

Atât Gardner și Alford, cât și alți autori credeau că longevitatea Anunnaki-lor era mărită și mai mult de utilizarea de către aceștia a chimicalelor și enzimelor care întârziau desfășurarea procesului de îmbătrânire. Gardner declara că atât de des pomenita „Stea de Foc" a zeilor antici este posibil să fi fost o substanță compusă pentru combaterea îmbătrânirii, substanță alcătuită din enzimele melatonină și serotonină, ce se găsesc din belșug în sângele menstrual.

Longevitatea este bine descrisă în Biblie, care face referire la durate de viață ce se întind pe sute de ani în cazul oamenilor dinainte de apariția lui Noe — de exemplu Adam, Set, Enoh, Kenan, Matusalem. Insistând asupra faptului că reprezentanții fiecărei civilizații timpurii căutau să descopere „Fântâna Tinereții" sau să dobândească o formă oarecare de nemurire, Alford a văzut evidenta grijă față de vârstă pe care o manifestau scribii antici, dar a susținut că sistemul lor de datare avea extrem de multe deficiențe.

„Deoarece atât fosilele descoperite, cât şi textele sumeriene plasează apariţia omului ca petrecându-se cu mai bine de 450 000 de ani în urmă, trebuie să aducem oarecare modificări numerelor trecute în Biblie", spune Alford. El a descoperit că, prin înmulţirea vârstelor personajelor biblice cu o sută, se ajunge la vârsta de 165 000 de ani, care ar fi trecut între naşterea fiului lui Adam pe nume Set şi cea a lui Noe în timpul Potopului. Acest număr este mai potrivit cu relatările din textele sumeriene.

Alford explica: „Poporul evreu a petrecut o perioadă extrem de lungă fiind exilat în Egipt timp de 400 de ani înainte de exod. Aşa se face că, mai târziu, evreii au petrecut şaizeci de ani de exil în Babilon. Astfel, evreii au fost foarte îndepărtaţi de originea sumeriană a patriarhului lor Avraam şi pierduseră cunoştinţele referitoare la utilizarea sistemului cu şase zecimale, sistem în care era înregistrată genealogia lor până la Avraam."

Potrivit scării temporale puse la punct de Sitchin, primul *Adama* uman a fost produs cu aproximativ 300 000 de ani în urmă. După alte manipulări genetice, bărbaţii Anunnaki au început să se împerecheze cu femeile oamenilor cu aproximativ 100 000 de ani în urmă. La puţin timp după aceea, a început o nouă eră glaciară, care i-a decimat pe oamenii care nu se găseau sub stăpânirea Anunnaki. Omul de Neanderthal a dispărut, în vreme ce cel de Cro-Magnon a supravieţuit doar în Orientul Mijlociu. Cu aproximativ 50 000 de ani în urmă, oamenii procreaţi de bărbaţii Anunnaki au primit permisiunea de a conduce anumite oraşe atent selecţionate de către taţii lor, fapt care l-a înfuriat şi mai tare pe Enlil, care era deja supărat de faptul că anumiţi bărbaţi Anunnaki începuseră să se culce cu femeile oamenilor. El s-a plâns chiar de faptul ca gemetele oamenilor care făceau dragoste nu-l lăsau să doarmă liniştit noaptea. Aşa se face că Enlil s-a hotărât să facă ceva pentru a scăpa de oamenii aceştia supărători.

INUNDAŢII ŞI RĂZBOAIE

În consecinţă, cu circa 12 000 de ani în urmă, când conducerea Anunnaki şi-a dat seama că pe Terra vor surveni schimbări climatice severe odată cu iminenta reapropiere de Pământ a planetei Nibiru, Enlil şi-a pus în aplicare planul. În cadrul Marii Adunări, Enlil i-a convins pe majoritatea participanţilor prezenţi acolo să-i permită naturii să-şi urmeze cursul, adică să-i şteargă pe oameni de pe faţa Pământului, iar Anunnaki să aştepte liniştiţi desfăşurarea evenimentelor, în deplină siguranţă, la bordul unor nave de evacuare amplasate pe orbită circumterestră.

Cu toate că planul lui Enlil a fost acceptat de cei prezenţi, fratele său Enki avea la rându-i un plan. Indiferent dacă a făcut-o pentru că nutrea o oarecare afecţiune faţă de oameni sau, pur şi simplu, numai pentru a-i

încurca planul lui Enlil, el i-a transmis „secretul ucigaș al zeilor" unuia dintre asistenții săi umani, pe care-l aprecia cel mai mult și care în limba sumeriană poarta numele de Ziusudra sau Utnapiștim.

„Versiunea akkadiană a legendei privitoare la Potop îl denumește pe Noe Utnapiștim, fiul lui Ubar-Tutu, și-i localizează pe amândoi în Șuruppak (cel de-al șaptelea oraș construit pe Pământ de către Anunnaki). Șuruppak a fost identificat în mod ferm ca fiind centrul medical al zeilor. De asemenea, la el se mai făcea referire și ca la orașul lui Sud, care a fost identificată ca fiind una și aceeași persoană cu Ninharșag — aceeași zeiță care l-a ajutat pe Enki în crearea pe cale genetică a lui LU.LU.", scria Alford. Aceeași poveste referitoare la Potop a fost repetată și într-o legendă babiloniană care-l înfățișează pe Atra-Hasis drept Noe.

Utnapiștim a fost denumit „Noe al sumerienilor" și paralelele între relatarea biblică a faptelor lui Noe și cele ale lui Ghilgameș referitoare la Potop sunt izbitoare și evidente. Sitchin declara despre povestea lui Noe: „Relatarea biblică este o versiune prescurtată și prelucrată a relatării originale sumeriene. Ca și în alte împrejurări, Biblia monoteistă a comprimat într-o singură Divinitate rolurile jucate de câțiva zei care nu erau întotdeauna de acord între ei cu privire la soarta oamenilor."

Potrivit relatărilor din textele sumeriene, fratele și rivalul lui Enlil — Enki — a fost cel care l-a instruit pe Utnapiștim/Noe cu privire la modul în care să construiască o arcă, inclusiv la modul în care să folosească bitumul avut din belșug la dispoziție pentru a o face să fie impermeabilă. Versiunea lui Ghilgameș ne oferă amănunte interesante referitoare la asta, amănunte ce au fost șterse din relatarea biblică. Enki i-a oferit lui Utnapiștim o scuză plauzibilă, pentru ca acesta să le poată explica vecinilor săi care este motivul pentru care construiește o barcă — le-a spus acestora că, în calitatea sa de adept a lui Enki, el era obligat să părăsească acea zonă ce se afla sub stăpânirea lui Enlil și avea nevoie de barcă pentru a putea călători către teritoriul din Africa stăpânit de Enki.

Enki i-a ordonat lui Utnapiștim/Noe următoarele: „La bordul navei tale să iei cu tine sămânța tuturor ființelor vii..." Acest ordin este fascinant, deoarece, ținând seama că Enki fusese responsabilul științific implicat în manipulările genetice care duseseră la apariția omului, ar fi mai plauzibil să credem că Utnapiștim/Noe a luat la bordul navei sale mostre de ADN ale tuturor ființelor vii, mai degrabă decât să-și umple nava până la refuz cu o grămadă de animale, insecte și plante. Pare mult mai rezonabil să presupunem despre cabina navei că era plină cu eprubete în care se găseau mostre de ADN; era mult mai logic și mai ușor de realizat decât o grădină zoologică plutitoare.

Alford a emis teoria conform căreia Enki, lucrând pe cale genetică, mai întâi prin intermediul lui Utnapiștim/Noe și mai apoi prin intermediul a trei

soţii-surogat diferite din punct de vedere rasial — a conceput şi adus pe lume trei fii care reprezentau cele trei rase importante ale lumii. Aşa se face că, după Potop, au fost reprezentate rasele omenirii. Alţi autori au emis teoria conform căreia diferitele rase ale omenirii ar fi reprezentat doar nişte experimente genetice, efectuate de alţi extratereştri, nu de către Anunnaki.

Relatarea akkadiană a arătat de asemenea limpede că Marele Potop nu a fost rezultatul căderii unor ploi torenţiale. În cadrul ei, se descria un întuneric profund, acompaniat de izbucnirea unor vânturi extrem de puternice, care creşteau în intensitate din minut în minut, distrugând clădirile şi rupând barajele şi şanţurile de irigaţii. Asemenea condiţii climaterice se puteau produce la trecerea prin apropierea Pământului a unei planete mai mari decât el. Unele săpături arheologice disparate, efectuate de-a lungul unei perioade îndelungate, indică faptul că ceea ce este privit ca Marele Potop a fost, de fapt, o catastrofă la nivel planetar — cu toate că nu fiecare parte a lumii s-a aflat sub apă. O teorie referitoare la Potop a fost aceea care susţinea ideea că forţele gravitaţionale declanşate de trecerea lui Nibiru au provocat căderea în ocean a scutului de gheaţă din Antarctica — care deja era instabil din cauza faptului că ultima epocă glaciară tocmai se sfârşise — fapt ce a dus la creşterea nivelului apelor mărilor de pe întreaga planetă. Chiar şi astăzi, majoritatea oraşelor mesopotamiene întemeiate de către Anunnaki la prima lor venire pe Terra rămân adânc îngropate sub apă şi noroi, în apropierea gurilor de vărsare ale fluviilor Tigru şi Eufrat.

Potrivit versiunii akkadiene a legendei referitoare la Potop, după şase zile şi şase nopţi de ploaie continuă, stihiile naturii s-au liniştit, dar în zare nu se vedea nicio bucată de pământ, totul era acoperit de apă. În cele din urmă, aşa cum spune Biblia, arca s-a oprit pe vârful unui munte identificat ca fiind muntele Ararat. După ce a trimis în zbor un porumbel, o rândunică, un corb, care să cerceteze zarea, Utnapiştim/Noe a constatat că doar corbul nu s-a mai întors, ceea ce indica faptul că prin apropiere se găsea o porţiune mai mare de uscat. Atunci, el a părăsit arca împreună cu familia lui şi a oferit o jertfă arzândă, fapt ce a atras asupra sa atenţia Anunnakilor care se întorceau pe Terra. Referindu-se la acest lucru, un text antic spune următoarele: „Zeii se îngrămădeau precum muştele“ în jurul cărnii care tocmai se frigea. Din câte se pare, lor li se făcuse o poftă zdravănă de hrană proaspătă în timpul şederii îndelungate la bordul navelor spaţiale ce se aflau pe orbita circumterestră.

Confruntat cu faptul că oamenii supravieţuiseră cumplitei încercări la care-i supusese şi având, poate, ceva mustrări de conştiinţă privind acţiunile lui de până atunci, Enlil nu a putut face altceva decât să-şi domolească mânia şi să permită ca Terra să fie locuită în continuare laolaltă de Anunnaki şi de oameni.

Acest scenariu ar putea explica cu certitudine dispariția bruscă a unei mari părți din populația planetei, dispariție care a survenit cu aproximativ 10 000 de ani în urmă, căci cea mai mare parte a acesteia și-a pierdut viața în timpul Marelui Potop.

Deoarece apele lăsate de Potop persistau și Nibiru se îndepărta de Terra, ieșind din sistemul solar, Anunnaki de pe Terra, împreună cu cei câțiva oameni care supraviețuiseră catastrofei au pornit la reconstrucția lumii. Dar lumea de după Potop avea să se dovedească a fi mai puțin pașnică decât cea anterioară.

Înainte de Potop, toți oamenii care nu-i slujeau în mod direct pe Anunnaki erau vânători și culegători nomazi. Practic peste noapte, ei au devenit fermieri. Arheologul Kent Flannery nota: „Se pare că agricultura necesita ceva mai multă muncă decât vânătoarea — dacă judecăm după datele etnografice disponibile și după faptul că practicarea acesteia a avut ca rezultat apariția unui ecosistem antropic instabil, ale cărui coordonate naturale fuseseră modificate de om. Deoarece agricultura timpurie reprezintă o hotărâre de a munci mai mult și a consuma mai multă hrană de « categoria a treia », bănuiesc că oamenii au făcut-o pentru că au simțit că așa trebuie să facă, și nu pentru că și-ar fi dorit în mod deosebit să practice o agricultură care a avut drept rezultat apariția unei game foarte puțin diversificate de produse cu producții mici la hectar. S-ar putea să nu aflăm niciodată de ce au simțit că trebuie s-o facă, în ciuda faptului că această decizie a lor a remodelat desfășurarea întregii istorii ulterioare a omenirii."

Tăblițele sumeriene explicau de ce oamenii au început să cultive pământul și să domesticească animalele. Ei au făcut acest lucru din ordinul zeilor. Și, odată cu apariția agriculturii, s-a produs și concentrarea oamenilor în niște orașe mai mari decât cele dinainte de Potop. Fiecare dintre ele era condus de către unul dintre conducătorii Anunnaki, care acum au început să fie considerați de către oameni „zei". O altă dovadă care vine ca argument pentru a atesta profunda influență a Potopului asupra vieții oamenilor este faptul că primele dovezi ale eforturilor oamenilor în domeniul agriculturii nu au fost găsite în solul fertil de pe văile râurilor, ci în ținuturile muntoase înalte din Mesopotamia și Palestina.

Încă o dată, acest fapt este explicat într-un fragment dintr-un text sumerian, unde se spune: „Enlil a urcat până în vârful muntelui și a ridicat ochii, privind împrejur; a privit în jos; acolo apele formaseră o mare. Apoi a privit în sus; acolo se vedea muntele, plin de cedri aromați. El a tras în sus orzul, însămânțându-l pe coastele muntelui, în terase. A tras în sus și toate plantele ce vegetează, însămânțând grâul și celelalte cereale pe coastele muntelui."

La fel ca și oamenii, se pare că anumite cereale folosite ca hrană nu aveau niciun fel de antecedente în lanțul evoluției vieții pe Terra. Ele au apărut

dintr-odată, pe deplin maturizate, cam cu 13 000 de ani în urmă, potrivit descoperirilor arheologice. Sitchin spune: „Nu există vreo explicaţie a acestui miracol botano-genetic, decât dacă procesul în urma căruia au apărut aceste plante nu a fost unul de selecţie naturală, ci unul de manipulare artificială a acestora." Sitchin remarca faptul că au existat trei faze extrem de importante ale dezvoltării agriculturii practicate de om, prima fază începând cu aproximativ 11 000 de ani î.Cr, a doua fază cunoscută sub denumirea de cultura preistorică (circa 7 900 de ani î.Hr.) şi civilizaţia (care a început prin anul 3800 î.Hr.), faze ce s-au petrecut la intervale de 3 600 de ani una de alta, interval de timp ce a coincis cu o rotaţie completă a planetei Nibiru pe orbita sa.

Pe lângă faptul că „deţineau supremaţia" asupra plantelor şi animalelor, Anunnaki au început să-i numească în funcţii de conducere pe anumiţi oameni care erau selecţionaţi atent. Pe măsură ce oamenii s-au înmulţit tot mai mult, Anunnaki/Nefilim au realizat faptul că trebuia să ia măsuri pentru a-şi putea menţine controlul asupra creaţiilor lor. Ei mai doreau să instituie nişte intermediari între ei şi oameni, pe care continuau să-i considere a fi doar cu puţin mai buni decât animalele.

În timpul unei adunări desfăşurate după Potop, Anunnaki/Nefilim au hotărât să împartă Pământul în patru regiuni în care să-i răspândească pe oameni, care până atunci erau adunaţi doar în trei dintre ele: Mesopotamia Inferioară, Valea Nilului şi Valea Indului. Anunnaki şi-au rezervat Peninsula Sinai ca loc de construcţie a noului lor centru de dirijare a zborurilor spaţiale imediat după Potop, desemnând regiunea respectivă drept sanctuarul lor privat sau „sfânt".

Evident că această transpunere în practică a strategiei „dezbină şi stăpâneşte" aplicată asupra comunităţilor umane răspândite în toată lumea necesita ca acestea să aibă conducători umani separaţi, aleşi special de către Anunnaki sau „zei", pentru a-i reprezenta în mijlocul oamenilor. Practica instaurării regalităţii dinastice, bazate pe o descendenţă regală ce poate conduce până la zei, este una care a avut un impact important asupra ţărilor şi guvernelor chiar şi până astăzi.

Această practică a început în oraşul sumerian Kiş, oraş pe care Sitchin îl echivalează cu oraşul Cuş pomenit în Biblie. Gardner este de acord cu el, situând oraşul biblic Cuş la est de Babilon — şi nu în Egipt. În *Geneza*, 10:8-12, se relatează că Cuş era unul dintre nepoţii lui Noe şi tatăl legendarului Nimrod, care a construit oraşe precum Babilonul, Erechul, Akkadul pornind de la baza sa din Sumer, înainte de a construi oraşe şi în Asiria, printre care se găseşte şi oraşul Ninive.

S-ar putea ca tocmai încercarea lui Nimrod de a încurca desfăşurarea planului de dispersare a oamenilor pe întreaga suprafaţă a Terrei, conceput

de Enlil, să fi fost aceea care a dus la apariția legendei din Vechiul Testament care se referă la construirea Turnului Babel. Această povestire a început la Baalbek, despre care se crede că ar fi fost un centru spațial construit de Anunnaki după Potop, în care aceștia se ocupau de funcționarea navetelor spațiale, localitate care se găsește pe teritoriul Libanului actual. Aici s-au găsit blocuri masive de granit numite „Trilithone" — blocuri ce cântăreau mai mult de 300 de tone fiecare, ce foloseau drept contraforturi, acreditând ideea că în această zonă s-ar fi putut găsi cândva o platformă de lansare-aterizare pentru navele spațiale care porneau în călătorii interplanetare. Alford spunea: „Toate dovezile extrase din textele antice, toate dovezile geografico-fizice se sprijină unele pe altele, pentru a confirma faptul că Baalbek a fost proiectat ca o platformă de aterizare pentru rachetele zeilor."

Într-un text arab găsit la Baalbek, se afirma că acela era locul în care Nimrod și adepții săi încercaseră să construiască un *shem*, lucru tradus în *Geneza*, 11:4 astfel: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un *nume*, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului »". În acest caz, cuvântul *shem*, înțeles în mod greșit, a fost interpretat de cei mai mulți traducători ai Bibliei ca însemnând „nume". Totuși, în original, el însemna „cel ce zboară", explica Turnage. „Sitchin spune că originea cuvântului *shem* ar fi mesopotamiană — acesta trăgându-se din cuvântul *mu* sau din derivatul semit *shu*-mu, sau *sham*, care înseamnă « lucrul din cauza căruia ne aducem aminte de cineva », cuvânt care mai târziu a evoluat, ajungând să însemne « nume ». Totuși, sensul inițial al cuvintelor era legat în prima fază de descrierea a ceva care zboară."

Sitchin scria: „Descoperirea faptului că *mu* sau *shem*, cuvinte prezente în multe texte mesopotamiene, n-ar trebui să fie citite ca « nume », ci ca « vehicul zburător », deschide calea spre descifrarea adevăratului înțeles al multor legende antice, inclusiv a poveștii biblice referitoare la Turnul Babel."

Explicația sa pentru tulburările de la Babel a fost că locuitorii au încercat să-și construiască propriul turn de lansare a rachetelor spațiale, făcând asta, din câte se pare, pentru că sperau să-și poată construi propriul *shem* sau vehicul zburător, dorind să se opună „ruperii" omenirii de sub conducerea liderului extraterestru Anu. În *Geneza*, 11:4, ei au exprimat astfel această idee: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un *nume*, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului »".

De nu ar fi decât această activitate, la care se adăuga teama lui Enlil că oamenii ar putea intra în concurență cu ei, toți acești factori i-au întărit și mai mult hotărârea de a-i dezbina pe oameni. S-ar putea ca acest lucru să fi fost cel mai bine oglindit în *Geneza*, 11:5-8. „Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care le zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: « Iată, ei

sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! Să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora ». Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea."

Curând, toate cele trei ramuri ale omenirii, alcătuite în întregime din urmașii lui Șem, Ham și Iafet, cei trei fii ai lui Utnapiștim/Noe, au fost transportați în locurile dinainte stabilite, locuri unde, într-adevăr, s-a ajuns ca, în decursul timpului, să apară limbi diferite între ele.

Alford a emis teoria conform căreia Utnapiștim/ Noe ar fi putut avea soții din grupuri rasiale diferite. Prin urmare, copiii acestor femei ar fi fost de rase diferite, fapt ce ar fi oferit o explicație prezenței rasei negroide în Africa, mongoloide în Asia și caucaziene în Orientul Apropiat.

Atât textele sumeriene, cât și cele biblice sunt de acord asupra faptului că Șem și urmașii săi au rămas în zona ce cuprindea Mesopotamia, Ham și rudele sale au fost duși în Africa, cuprinzând și părți din Arabia, în vreme ce Iafet și rudele sale au fost transportați în Valea Indului, fiind posibil să fi devenit misterioșii „arieni" care au apărut brusc acolo, în epoca preistorică.

O pace plăcută și trainică ar fi trebuit să se instaureze odată cu dispersarea populației pe întreaga suprafață a Terrei, dispersare care a fost însoțită de dezvoltarea *unor noi orașe, conduse de regii lor nou*-instalați și de creșterea producției de hrană. Dar, din nefericire, după toate aparențele, nici „zeii" antici nu au fost mai capabili decât oamenii să instaureze o pace de lungă durată.

Tulburările au început chiar atunci când Anunnakii au început să-și disloce facilitățile centrului lor spațial pentru a le muta de la Sumer (care acum se găsea în cea mai mare parte sub apă) în Peninsula Sinai, într-un loc ce a ajuns să fie denumit El Paran („Splendidul Loc al lui Dumnezeu"). Acesta a devenit ceea ce înainte de Potop fusese Muntele Ararat, care acum se găsește în estul Turciei și unde se spune că arca lui Noe a fost în cele din urmă îngropată, asigurând punctul cel mai nordic al unei poteci înșelătoare care ducea către centrul spațial din Sinai, unde puteau ateriza navele Anunnaki. Această bază se găsea pe paralela 30, în centrul geografic al Sinaiului, în vreme ce extremitatea sa de sud era marcată de cele mai înalte două vârfuri ale Muntelui Sinai, vârfuri cunoscute sub numele de Muntele Caterina (cu o înălțime de 2.595,6 m deasupra nivelului mării) și Muntele Moise, care este mai mic, având o înălțime de numai 2 250 m. Ceea ce-i lipsea acestei poteci era un semn de o înălțime egală către vest.

Sitchin explica: „În partea aceea, terenul este prea plat pentru a oferi puncte naturale de reper și, astfel, suntem siguri de faptul că Anunnakii au început să construiască vârfurile artificiale gemene ale celor două mari piramide din Gizeh".

„Marea Piramidă a lui Keops era, de asemenea, un indicator spațial. De la mare înălțime, piramida se vede cu ochiul liber de la o distanță foarte mare și în spațiul cosmic apare pe ecranele radar de la o și mai mare distanță, din cauza formei înclinate a părților sale laterale, care reflectă perpendicular razele radarului, dacă unghiul de apropiere este situat la 38° deasupra orizontului. Este ușor să mizezi pe faptul că suprafața lustruită a pietrei este un reflector al undelor radar... Unul atât de puternic ar fi putut servi drept baliză pentru apropierea unei nave spațiale și este posibil ca el să fi servit acestui scop multă vreme. Știm că Marea Piramidă a fost pictată în diverse culori ce ar fi putut fi metalizate pentru a mări gradul de reflectare a undelor laser sau radar", a fost de acord savantul Maurice Chatelain de la NASA, care a conceput sistemele de comunicare și procesare a datelor utilizate de misiunile spațiale Apollo.

Redactorii lucrării *The Holman Bible Dictionary* scriau că: „Numele de Sinai probabil că provenea de la cuvântul ce însemna « strălucitor » și probabil că deriva de la zeul babilonian Sin. Sin era, pur și simplu, numele semitic al lui Nannar, primul fiu al lui Enlil, liderul Anunnaki și suveranul orașului Ur, orașul natal al lui Avraam." Unii cercetători au emis teoria că probabil cândva, în trecutul îndepărtat, vârfurile Muntelui Sinai ar fi putut susține reflectoare gigantice pentru a-i ajuta pe piloții navelor ce aterizau să facă triangulația ținutului respectiv.

Sin era, de asemenea, numele caldeean al Lunii, unde sumerienii susțineau că Enlil a obținut pentru prima dată organisme vii sau „sămânță" pentru experimentele sale, menite să obțină hibrizi din resturile rămase în urma ciocnirii dintre Nibiru și planeta Tiamat. „Enorma importanță avută de această singură schimbare de nume din istoria umanității depășește puterea noastră de înțelegere. Atunci când au apărut traducătorii creștini, au repetat povestea conform căreia ne-am născut în păcat. Declarația lor a fost absolut exactă, totuși, au omis faptul că numele de Sin* se referea la Lună, sursa de proveniență a materialului genetic din care ne-am născut!", declara Henry.

Din cauza distrugerii în timpul Potopului a centrului de dirijare a misiunilor spațiale ale Anunnakilor situat în orașul sumerian Nippur și a nevoii de a găsi un loc echidistant față de liniile de marcaj pentru intrarea în atmosfera terestră, a fost construit un nou centru de dirijare spațială pe Muntele Moria — care în traducere înseamnă „Muntele Conducător". Acesta a fost locul în care mai târziu s-a construit viitorul oraș sfânt Ierusalim, considerat de toate religiile occidentale importante a fi un loc deosebit de sacru.

Atunci când au terminat munca legată de misiunile spațiale, pe Pământ se născuseră noi generații de Anunnaki. Semănând cu scenariul unei telenovele

* *Sin*, în limba engleză, înseamnă „păcat" (*n. red.*).

antice — care, din păcate, se va repeta pe tot parcursul istoriei omenirii — există relatări referitoare la intrigi, conspirații, chiar războaie în toată regula, care asmuțeau frate contra frate și soră contra soră. Aceste conflicte, rebeliuni și războaie vor ajunge în final să implice toată omenirea, asigurând astfel prima sa expunere la vicisitudinile luptei armate, care continuă chiar și astăzi.

Potrivit relatărilor din textele sumeriene, Marduk — fiul cel mai mare al lui Enlil — a luat în stăpânire ținuturile Egiptului, unde a ajuns să fie cunoscut sub numele de Ra. Copiii săi — Shu și Tefnut — au fost cei care le-au dat viitorilor faraoni un exemplu demn de urmat, căsătorindu-se între ei. Odraslele lor — Geb și Nut — s-au căsătorit de asemenea între ele și erau atât următorul cuplu regal, cât și părinții unora dintre cei mai renumiți lideri/zei ai Egiptului — Osiris, sora și soția sa Isis, Seth și Nefertiti, sora lui Isis. Toate aceste mariaje intrafamiliale au dus la apariția unei probleme privind succesiunea la tron, rezolvată prin împărțirea teritoriului țării între cei doi frați. Lui Osiris i s-a dat Egiptul Inferior, iar lui Seth — regiunea muntoasă a Egiptului Superior. Fiind nemulțumit de partea pe care o stăpânea, Seth a început să comploteze împotriva lui Osiris, declanșându-se astfel legendarele războaie ale Egiptului Antic.

După moartea lui Osiris, fiul său Horus a căutat să se răzbune pe Seth, care s-a îndreptat spre est, capturând astrodromul din Peninsula Sinai. Supărați pe faptul că urmașii lui Enki dețineau controlul asupra centrului spațial, partizanii lui Enlil au atacat armata condusă de Seth. Această rivalitate de familie fusese transmisă din generație în generație, încă de la începuturile istoriei omenirii.

Conduși de către Ninurta (unul dintre fiii lui Enlil), partizanii acestuia au recapturat centrul spațial din Peninsula Sinai. Apoi, stăpânirea acestor locuri a „căzut" în seama noilor regi ai Babilonului, Asiriei și Canaanului, care erau ei înșiși implicați în niște războaie aproape nesfârșite. Multe dintre acestea au fost consemnate minuțios în paginile Vechiului Testament, consemnări integrale ale unor locuri cu nume obscure și imposibil de pronunțat, locuri ce s-au dovedit a fi greu de înțeles pe deplin de către istorici, din cauza foarte deselor schimbări de nume intervenite de la traducerea dintr-o limbă într-alta.

Conflictele armate ce începuseră să se manifeste sub formă de intrigi și rivalități între atotstăpânitorii Anunnaki erau acum purtate și continuate de către adepții lor umani, transformându-se într-un mecanism conștient de ținere sub control, care, împreună cu venerația religioasă manifestată față de Anunnaki se dovedise deja a avea succes în păstrarea oamenilor simpli în rigorile canoanelor stabilite de Anunnaki/zei.

Dar, cum se întâmplă de obicei în atât de multe războaie, și de data aceasta Anunnaki au scăpat lucrurile de sub control.

Într-o poveste ce ne reamintește de Romeo și Julieta, una dintre nepoatele lui Enlil, pe nume Inanna, s-a căsătorit cu Dumuzi, fiul cel mai mic al lui Enki, după ce au obținut cu mare greutate binecuvântarea ambelor familii aflate în conflict, pline de suspiciune reciprocă. Dar atunci când Dumuzi a fost ucis după ce fusese arestat de către Marduk/Ra, fiind acuzat că a încălcat codul moral al Anunnakilor, Inanna l-a atacat pe Marduk/Ra.

Pentru a sfârși acest conflict, Marduk/Ra a fost judecat pentru uciderea lui Dumuzi, însă, deoarece nu s-a putut stabili și dovedi dacă această ucidere fusese deliberată sau accidentală, s-a hotărât ca Marduk/Ra să fie condamnat la închisoare pe viață, urmând ca sentința să fie executată într-un loc de mari dimensiuni, cu ziduri impenetrabile, care să se înalțe până la cer. Sitchin a identificat închisoarea în care a fost întemnițat Marduk/Ra ca fiind chiar Marea Piramidă.

Referindu-se la aceasta, el scria că, în traducerile pe care le făcuse textelor sumeriene, curiosul puț din interiorul Marii Piramide care arăta ca un uluitor tunel „țesut" manual ce lega pasarela descendentă a Piramidei cu cea ascendentă, fusese săpat pentru a ocoli uriașa piatră de granit care blochează pasarela ascendentă a Piramidei, pentru a-l salva pe Marduk/Ra, după ce acesta fusese grațiat, dar exilat. Această capturare, încarcerare și presupusă moarte a unui zeu egiptean este bine povestită în cuprinsul textelor antice egiptene redactate cu ajutorul hieroglifelor.

Inanna, departe de a fi mulțumită de această întorsătură luată de evenimente și foarte doritoare de a dobândi puterea, nu a putut fi întoarsă din drum și determinată să renunțe la intențiile sale de a domina Egiptul, decât după ce i s-a oferit controlul asupra unei alte zone de pe Terra, probabil asupra populației din valea fluviului Ind. Ruinele unor movile ce reprezintă Mohenjo-Daro, cel mai mare oraș al unei civilizații ce data încă dinainte de anul 2500 î.Hr., au fost descoperite pentru prima dată pe valea fluviului Ind din sudul Pakistanului în anul 1922. Cu toate că fuseseră devastate în mod ciudat și minuțios cândva, într-o epocă preistorică, construcțiile de cărămidă arsă ale clădirilor și planul urbanistic al orașului le-au indicat unor cercetători existența unei evidente legături cu Sumerul. Alford spunea că orașul era locuit de un popor denumit harappani, care „venera o singură zeitate feminină, a cărei reprezentare grafică semăna uluitor de mult cu alte imagini ale zeiței Inanna".

Indiferent dacă zeița de pe malurile fluviului Ind era sau nu Inanna, ea și-a continuat lupta pentru putere, potrivit relatărilor textelor sumeriene, ajungând ca, în cele din urmă, să-i ia locul lui Ninharșag printre importanții lideri Anunnaki. Ea a mai găsit de asemenea și un hibrid uman, pe care l-a utilizat pentru a făuri un nou imperiu. Acest bărbat era Sharru-Kin, cunoscut mai bine sub numele de Sargon cel Mare. Despre el se crede că ar fi copilul unei mame umane și al unui tată Anunnaki; Sargon a întemeiat dinastia

semito-akkadiană cam în jurul anului 2200 î.Hr., dinastie care, în cele din urmă, a reuşit să cuprindă între graniţele imperiului său întreg teritoriul Mesopotamiei. Să ne reamintim că Sargon susţinea — aşa cum a făcut şi Moise mai târziu — că fusese pus de către mama lui într-un coş de papură sigilat cu ceară, fiind aruncat pe cursul unui râu, pentru a i se salva viaţa.

Sitchin observa: „Însemnările lui Sargon despre cuceririle sale o descriu pe Inanna drept o prezenţă activă pe câmpurile de luptă, dar îi atribuie lui Enlil luarea deciziilor majore de ansamblu, decizii privitoare la proporţiile victoriilor şi întinderea teritoriilor cucerite."

Odată cu declinul lui Sargon şi a imperiului akkadian, Marduk/Ra a părăsit pe ascuns locul de exil, încercând să redobândească stăpânirea asupra Babilonului. Aşa s-a ajuns la modificarea alianţelor, deoarece forţele conduse de Enlil şi Inanna s-au unit pentru a le înfrunta pe cele ale lui Marduk şi ale tatălui său, Enki. Chiar şi unul dintre fiii lui Marduk, pe nume Nergal sau Erra, s-a alăturat forţelor lui Enlil, forţe aruncate contra tatălui său, *transformând conflictul într-un adevărat război civil.*

Temându-se de ambiţiile nemăsurate ale lui Marduk, Anunnaki l-a convins pe Anu să aprobe folosirea împotriva acestuia a şapte arme extrem de puternice, despre care mulţi dintre cercetătorii de azi cred că ar fi putut fi nici mai mult, nici mai puţin decât rachete nucleare tactice. Trebuie să ne reamintim că toate cele povestite mai sus se petreceau cândva, înaintea anului 2000 î.Hr.!

Tocmai în acest punct al poveştii intervine patriarhul biblic Avraam. Potrivit spuselor lui Sitchin, Avraam era departe de a fi doar un simplu evreu rătăcitor, după cum cred cei mai mulţi dintre noi. El spunea că, după studierea atentă a unor texte foarte diverse, se desprinde clar faptul că Avraam din Ur era un sumerian de viţă nobilă: „La venirea în Egipt, Avraam şi Sara au fost duşi la Curtea faraonului; în Canaan, Avraam a încheiat tratate cu liderii locali. Aceasta nu este deloc imaginea unui nomad pornit să-i jefuiască pe alţii, ci mai degrabă este imaginea unui personaj ce deţine o înaltă funcţie oficială, fiind priceput în tainele negocierii şi ale diplomaţiei."

Avraam comanda trupe înarmate, aşa cum se evidenţiază în *Geneza*, 14:14-16, care consemnează modul în care el a luat 318 „soldaţi instruiţi" pentru a-i salva pe nepotul său Lot şi pe familia acestuia din ghearele unei coaliţii de armate invadatoare, ce acţionau la ordinele lui Marduk.

Cu toate că iniţial porniseră la luptă cu aparenta intenţie de a recuceri astrodromul din Peninsula Sinai, aceste armate pornite din nord fuseseră întoarse din drum, înainte de a fi ajuns acolo şi se opriseră pentru a cuceri oraşele Sodoma şi Gomora din Valea Siddim, care se găsea la marginea de sud a Mării Moarte, după ce îi înfrânseseră pe câmpul de luptă pe regii acestor cetăţi. Aici fusese locul în care ei îl luaseră ostatic pe Lot, înainte de a

porni înapoi către nord și tot aici fusese readus Lot, odată eliberat din robie de către Avraam.

Și se poate prea bine ca tot aici omenirea să fi simțit pentru prima dată efectele unei explozii nucleare.

Sitchin spune că, în realitate, Avraam și războinicii lui au fost cei care i-au oprit pe tâlharii conduși de Marduk să ajungă aproape de centrul spațial de la El Paran, din Peninsula Sinai. Această faptă i-a adus lui Avraam laude și binecuvântări din partea lui Melchisedec, precum și încheierea unei convenții cu Iehova, identificat ca fiind una și aceeași persoană cu Enlil. Alford susține că Iehova, zeul lui Avraam, numit în scrierile originale ebraice *El Shaddai* sau Dumnezeul de pe Munte, s-ar putea ca, de fapt, să fi fost unul dintre fiii lui Enlil, pe nume Ișku, cunoscut și sub numele de Adad. Potrivit afirmațiilor lui Alford, acesta a fost reprezentantul Anunnaki ce mai târziu a rămas în legătură cu oamenii săi aleși, prin intermediul unui aparat radio de emisie-recepție, numit în Biblie Chivotul Legii.

În opinia lui Boulay, Chivotul reprezenta, de fapt, un radio-emițător și autorul considera foarte semnificativ faptul că acesta trebuia construit respectându-se instrucțiuni foarte precise, înainte ca tăblițele cu cele Zece Porunci să fi fost puse înăuntru. „Se presupune că tăblițele conțineau, de fapt, sursa de alimentare necesară pentru activarea radio-emițătorului."

Este posibil ca un verset din Vechiul Testament (*Numerii*, 7:89) să fi descris astfel locul unde se găsea microfonul radioemițătorului: „Când intră Moise în cortul întâlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care îi vorbea de pe capacul ispășirii care era așezat pe Chivotul Mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul."

Întrucât „zeii" lor enliliți nu reușiseră să-i apere de armatele cotropitoare coalizate, este posibil ca regii Sodomei și Gomorei să-i fi trădat, trecând de partea lui Marduk. Indiferent de motivele avute, este cert că Enlil, împreună cu fiii săi Ninurta și Adad, se pregăteau câțiva ani mai târziu pentru a lansa armele lor nucleare contra celor două cetăți drept răzbunare.

Însă, drept recunoștință pentru serviciile pe care Avraam le făcuse în trecut, ei s-au hotărât să-l prevină pe acesta despre nenorocirea ce avea să se abată asupra celor două cetăți. După cum se descrie în *Geneza*, 18, Iehova a venit la Avraam, prevenindu-l cu privire la faptul că cele două cetăți vor fi distruse pentru că se îndepărtaseră de el. Dovada privitoare la faptul că distrugerea Sodomei și Gomorei era ceva dinainte plănuit poate fi găsită în această prevenire, coroborată cu tocmeala dintre Iehova și Avraam, în cursul căreia Iehova, la rugămintea lui Avraam, a redus numărul celor drepți, a căror prezență între zidurile cetăților ar fi putut duce la salvarea acestora, de la cincizeci de persoane la zece.

Acest avertisment este evidențiat de faptul că și Lot, care se afla la Sodoma, a fost prevenit cu privire la soarta cetății de către doi „îngeri“, cu toate că în limba ebraică, cuvântul original *mal'akhim* însemna în realitate doar „trimiși“. Ca urmare a unor necazuri avute cu vecinii din pricina oaspeților săi — așa cum se citează în *Geneza*, 19:12-13 — cei doi „îngeri“ i-au spus lui Lot următoarele: „Bărbații aceia i-au zis lui Lot: « Pe cine mai ai aici? Gineri, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim ».“

Lot și familia lui au fugit în munți, după cum li se ordonase, dar efectele cumplitului cataclism i-au afectat și familia. Potrivit spuselor din *Geneza*, 19:26, soția lui Lot, care rămăsese în urma celorlalți, a fost preschimbată într-un „stâlp de sare“.

Sitchin nota că, în limba sumeriană, cuvântul originar pe care scribii evrei îl traduseseră prin „sare“ însemna de asemenea și „abur“. Apoi, soția lui Lot a fost transformată în abur de explozia ce a distrus Sodoma și Gomora. S-ar putea ca Lot și restul familiei lui să fi fost feriți de efectele exploziei nucleare fie pentru că au fost adăpostiți de vârful unui deal sau ceva asemănător. Unul dintre textele sumeriene ce se referă la asta, cu titlul *Erra Epos*, îl cita pe unul dintre autorii dezastrului, care jura astfel: „Pe oameni îi voi face să dispară, iar sufletele lor se vor transforma în abur“. În cursul bombardamentelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki, era ceva obișnuit ca unele dintre victimele acestora, care fuseseră adăpostite de șocul exploziei inițiale, să supraviețuiască, în vreme ce alți oameni, care nu erau protejați, să fie vaporizați.

Între timp, Avraam, care se afla la câțiva kilometri depărtare în munți, a privit în jos și a văzut o coloană densă de fum care se ridica la cer ca dintr-un furnal.

S-ar putea ca un alt rezultat al bombardamentului să fi fost apariția unei crevase la capătul de sud al Mării Moarte, care nu numai că a acoperit orașele bombardate cu apă sărată, dar a creat și secțiunea superficială din partea sudică a mării, apărută sub Peninsula Lisan.

Ironia sorții face ca poate chiar propriul fiu al lui Marduk să fi fost cel care a declanșat atacul nuclear, așa cum se relatează într-unul dintre textele babiloniene: „Dar atunci când unul dintre fiii lui Marduk din ținutul de coastă era Cel care Stăpânea Vântul cel Rău (Nergal) care a lovit pământul câmpiei, arzându-l.“

Dovezile ce sprijină teoria declanșării unui atac nuclear distrugător provin de la declarațiile arheologilor, care susțin (după studiul dovezilor descoperite) că așezările înconjurătoare au fost brusc abandonate cam în

jurul anului 2040 î.Hr. şi că s-a descoperit faptul că apa izvoarelor de lângă Marea Moartă încă prezintă nivele de radioactivitate dăunătoare sănătăţii.

Concomitent cu distrugerea oraşelor Sodoma şi Gomora, a fost ţintit cu bomba atomică şi centrul spaţial din Peninsula Sinai, acest lucru făcându-se pentru ca el să nu cadă intact în mâinile lui Marduk. S-ar putea ca şi alte ţinte, neconsemnate în cronici şi încă nedescoperite să fi suferit de asemenea de pe urma exploziilor nucleare.

Potrivit relatărilor lui Sitchin, Alford şi ale altor autori, explozia nucleară produsă în Peninsula Sinai a determinat atât apariţia unor prăpăstii nefiresc de adânci pe teritoriul acesteia — prăpăstii ce pot fi încă văzute din spaţiu — cât şi a unei multitudini de stânci pârlite ce se află în zona respectivă.

Referindu-se la asta, Alford declara: „În estul Sinaiului, se găsesc milioane de roci înnegrite răspândite pe zeci de mile. Fără îndoială că aceste roci nu s-au înnegrit din cauze naturale. Fotografiile făcute demonstrează clar faptul că rocile sunt înnegrite doar la suprafaţă."

Exploziile nucleare au avut, de asemenea, consecinţe neaşteptate. A fost creat un ciclon radioactiv, care s-a îndreptat spre nord, străbătând toată Mesopotamia şi distrugând toate formele de viaţă, punând astfel capăt existenţei civilizaţiei sumeriene.

Istoria convenţională afirmă că puternicul Sumer, care a apărut cu aproximativ 6 000 de ani în urmă, *pur şi simplu* s-a evaporat, la fel de brusc precum apăruse, fiind absorbit de noile imperii ale Babilonului şi Asiriei. Textele sumeriene relatează însă o poveste mult mai oribilă.

Potrivit diverselor „bocete" traduse de savantul Kramer, specializat în studiul istoriei sumeriene, în conţinutul acestora se spunea: „Peste ţara Sumerului s-a abătut un dezastru, unul necunoscut omului; unul ce nu mai fusese văzut nicicând până atunci şi unul căruia nu i se putea face faţă. A izbucnit din cer o mare furtună... Una care a distrus pământul... Un vânt rău, asemenea unui torent ce curge la vale... O furtună distrugătoare, căreia i s-a alăturat o căldură foarte mare... În timpul zilei, aceasta lipsea Pământul de razele strălucitoare ale Soarelui, iar noaptea stelele nu străluceau pe cer... Oamenii, îngroziţi, abia dacă puteau respira; căci vântul rău ce i-a prins în gheare nu le mai lasă nici măcar o zi de trăit... Gurile le musteau de sânge, iar capetele li se bălăceau în sânge... Chipul le pălea sub atingerea vântului cel rău. El ducea la părăsirea oraşelor, pustiirea caselor; tarabele erau devastate; stânele erau goale... Prin râurile Sumerului, din cauza lui curgea apă amară; pe câmpiile cultivate ale ţării creşteau buruieni, iar pe păşunile sale creşteau plante vestejite... Astfel, toţi zeii au părăsit oraşul Uruk; ei se ţineau departe de el; se ascundeau în munţi; fugeau în câmpii îndepărtate." Această singură şi mare furtună de căderi radioactive a distrus prima mare civilizaţie

a lumii, lăsând corpurile oamenilor „așezate unele peste altele în grămezi, pe locurile unde căzuseră".

În această epocă au încetat să apară narațiunile amănunțite despre Sumer și zeii săi. Vor trece multe secole înainte ca civilizația și scrierea să înflorească din nou în Mesopotamia, în timp ce amintirea marii catastrofe se estompa încet-încet, transformându-se în relatări vagi despre respectivul coșmar.

Gardner explica, referindu-se la asta: „Ceea ce a ajuns până la noi, în realitate, a fost faptul că scrierile originale mesopotamiene erau niște consemnări istorice. Această istorie a fost rescrisă mai târziu, pentru a oferi o bază de pornire pentru cultele religioase străine — mai întâi iudaismul, apoi creștinismul. Dogma coruptă — istoria nou-aprobată — era atât de diferită de scrierile originare, încât primele rapoarte timpurii despre viața cotidiană sumeriană, scrise la persoana întâi, au fost etichetate ca fiind „mitologie".

Armaghedonul nuclear declanșat de Anunnaki s-a soldat cu distrugerea coloniei lor Eden, veche de câteva milenii. O teorie a fost aceea conform căreia Anunnaki, șocați de consecințele dezastrului pe care-l produseseră, s-au retras într-o enclavă din Peninsula Sinai, unde majoritatea au luat decizia de a se întoarce acasă, pe planeta de pe care veniseră, lăsând probabil în urmă doar un grup restrâns, pentru a îngriji și conserva instalațiile de acolo.

Pentru oameni, toate acestea s-au petrecut în timpuri de demult, cu mai mult de 4 000 de ani în urmă. Pentru Anunnaki, această perioadă de timp reprezintă doar puțin mai mult de un an de-al lor. Unii cercetători simt că s-ar putea ca o misiune de salvare condusă de Anunnaki să se afle încă în drum spre Terra, pentru a veni în ajutorul concetățenilor lor. Doar timpul ne va spune dacă acest lucru este sau nu adevărat.

Supraviețuitorii acestui holocaust au avut de înfruntat o perioadă de regresie a civilizației, de barbarie. Oamenii rămași în viață au făcut tot ce au putut și, cu ajutorul lucrurilor rămase, au început să-și reconstruiască civilizațiile, un proces ce s-a desfășurat extrem de încet, fără a mai beneficia de ajutorul „zeilor".

Avraam și poporul său s-au îndepărtat de regiunea distrusă, îndreptându-se spre sud, unde la vârsta de o sută de ani, l-a conceput pe Isaac, mulțumită genelor lui hibride. Iacob, fiul lui Isaac, a devenit cunoscut sub numele de Israel, nume care în curând a ajuns să fie folosit pentru a desemna întregul său popor. Unii cred că numele de Israel reprezintă nici mai mult, nici mai puțin, decât o combinație între numele zeilor egipteni OsirIS/RA și cel al zeului mesopotamian EL.

După ce aproximativ 35 de generații de israeliți transmiseseră din generație în generație relatări orale ale evenimentelor pomenite mai sus, acestea

au fost în cele din urmă consemnate în limba ebraică. Iar apoi, cum se spune de obicei, totul ne este cunoscut din istorie.

COMENTARIU

Trebuie subliniat faptul că cele povestite mai sus nu reprezintă decât o picătură în noianul de date disponibile acum, atât din punct de vedere arheologic, cât şi sub forma textelor de pe tăbliţele cu scriere cuneiformă, al căror conţinut vine în sprijinul veridicităţii acestei povestiri incredibile, cu implicaţiile sale foarte îndepărtate. Şi niciunul dintre scriitorii şi cercetătorii care studiază acest subiect nu consideră că ştie încă toate faptele de care ar avea nevoie.

S-ar putea ca dr. Horn să fi exprimat cel mai bine părerea majorităţii colegilor săi, atunci când scria: „Hai să mai subliniem o dată faptul că nu credem deloc că legendele sumeriene mesopotamiene antice şi alte poveşti ar reprezenta o istorie « absolut adevărată ». Acestea, ajunse la noi după mii de ani de tradiţie orală, trebuie să fie oarecum distorsionate — lucru care, în unele cazuri, s-a făcut probabil în mod intenţionat de către Anunnaki. Dar eu simt că aceste poveşti antice sunt probabil forma cea mai apropiată de adevăr la care vom ajunge azi, cu privire la evenimentele din epoca respectivă..."

Trebuie să mai înţelegeţi şi că povestea relatată mai sus este repovestită într-o formă sau alta în textele sumeriene descoperite în ultimii 150 de ani, toate fiind mai vechi decât Biblia cu cel puţin 2 000 de ani.

Pentru a înţelege, trebuie să vă gândiţi doar la felul în care evenimentele epocii contemporane i se vor părea unui observator ce va trăi peste 2 000 de ani — cea mai mare ţară de pe Terra bombardând unele dintre cele mai mici şi mai slabe ţări de pe planeta noastră din motive neclare, oameni care mor de foame în unele părţi ale Pământului, în timp ce în altele fermierii sunt pur şi simplu plătiţi ca să nu-şi cultive pământul, oameni care stau acasă pentru a juca golf pe calculator, în loc să iasă pe teren pentru a-l juca pe cel adevărat şi forţe poliţieneşti care primesc ordinul să aresteze oameni care nu vor decât să folosească o buruiană psiho-activă, pentru a se simţi bine şi a uita de necazuri. Probabil că, citind toate astea, cei din acea epocă viitoare vor râde, nedându-le crezare şi considerându-le simple mituri fantastice.

Totuşi, cercetătorii aflaţi în căutarea adevărului nu-şi permit să râdă de povestirile reporterilor sumerieni, care s-au dovedit a fi atât de exacţi în multe dintre însemnările lor. Ei nu pot ignora acest lucru, la fel cum nu pot ignora copleşitoarea cantitate de dovezi existente, referitoare la controlul conspiraţionist deţinut asupra guvernului, întreprinderilor şi mass-media.

Este uluitor că azi avem la dispoziţie o cantitate atât de mare de informaţii. Sitchin şi-a exprimat admiraţia pentru nenumăratele persoane lipsite de snobism, care, conştient sau nu, au păstrat cunoştinţele mai vechi atât de bine cum

au făcut-o. „Ţinând seama de faptul că aceste texte antice au ajuns până la noi, traversând o punte temporală ce se întinde înapoi pe o durată de câteva milenii, nu putem decât să-i admirăm pe scribii antici, care au însemnat, copiat şi tradus conţinutul acestor texte timpurii, de cele mai multe ori făcând-o probabil fără să ştie exact înţelesul cutărei sau cutărei expresii folosite în versiunea originară a textului, dar aderând tenace la tradiţiile care cereau o foarte meticuloasă şi precisă redare a textelor copiate", recunoştea el.

El a evidenţiat, de asemenea, şi consistenţa internă a relatărilor, declarând: „Afirmaţia conform căreia primii care au înfiinţat aşezări pe Terra au fost astronauţi de pe altă planetă nu a fost făcută uşor de sumerieni. Text după text, indiferent dacă punctul de început era reamintit, acesta era întotdeauna următorul: la 43 000 de ani înainte de Diluviu (marele Potop) — DIN.GIR — care înseamnă « Cei Drepţi din Rachete » au aterizat pe Terra, venind de pe propria planetă."

Indiferent cât de neortodoxe li s-ar putea părea unora aceste idei, mulţi oameni de azi cred cu tărie că în viitorul apropiat această versiune despre istoria omenirii va deveni atât populară, cât şi răspândită pe scară largă, în cele din urmă ajungându-se să fie studiată şi predată în şcoli, universităţi, centre ştiinţifice. Deja, descoperirile ştiinţifice şi progresele înregistrate în domeniul astronomiei, antropologiei, arheologiei, egiptologiei nu au făcut decât să sprijine tezele lui Sitchin şi ale altor colegi de-ai săi.

Nimic din cele spuse mai sus nu este menit să nege cumva existenţa unei forţe creatoare, Dumnezeu, Totalitatea Absolută sau întregul tuturor energiilor şi materiei. Contemporanii noştri care au fost contactaţi de OZN-uri, răpiţi şi duşi la bordul acestora, ne spun cu toţii ca până şi „extratereştrii" cu care au avut de-a face susţin că sunt pe deplin conştienţi de existenţa unei singure Fiinţe Supreme.

Cunoaşterea acestui singur Dumnezeu care trebuie să-i fi creat şi pe Anunnaki, coroborată cu conştientizarea faptului că există şi altfel de viaţă decât cea din acest plan al existenţei materiale, a fost „hrănită" pe ascuns în cadrul tuturor societăţilor secrete. Este neîndoielnic faptul că există aspecte metafizice şi spirituale complicate ale acestei probleme, însă ele nu fac obiectul lucrării de faţă.

Explicaţia oferită de sumerieni pentru crearea şi originea omului este foarte convingătoare. Nu numai că ea are consistenţă internă, dar este bine sprijinită de dovezile strânse din întreaga lume. Tot astfel, ea oferă explicaţii plauzibile pentru unele dintre cele mai uluitoare anomalii şi mistere de pe Terra. Pur şi simplu, este mult mai logică decât multe dintre raţionamentele făcute în trecut de cercetătorii ştiinţifici.

Prin urmare, iată-ne ajunşi la descifrarea secretului secretelor, a cunoştinţelor ascunse ce ne-au fost transmise din generaţie în generaţie de către

Școlile de Descifrare a Misterelor și societățile secrete — nu numai că omenirea nu este singură în Univers, dar inteligențele extraterestre au jucat, probabil, un rol important în crearea noastră ca specie. Vezi lucrarea noastră intitulată *Alien Agenda*, pentru a beneficia de o trecere în revistă a fenomenului OZN și a legăturilor acestuia atât cu guvernele contemporane, cât și cu societățile secrete.

Ideea existenței unor civilizații antice extrem de avansate din punct de vedere tehnologic nu este una cu adevărat nouă. În 1882, în perioadă caracterizată de o totală ignoranță și neîncredere în existența lucrurilor extraterestre, savantul Ignatus Donnelly scria în lucrarea intitulată *Atlantis: The Antediluvian World*, că zeii și zeițele vechilor mitologii erau, de fapt, regii și reginele Atlantidei (o civilizație foarte avansată din punct de vedere tehnologic, care a existat înainte de Potop) și din care au izvorât toate societățile umane ulterioare.

Frederick Soddy, chimistul britanic laureat al Premiului Nobel care a consfințit metoda datării cu izotopi radioactivi a vârstei straturilor geologice, scria în 1909: „Cred că în trecut au existat civilizații care au cunoscut foarte bine secretele folosirii energiei nucleare și că prin folosirea acesteia în mod necorespunzător s-au autodistrus."

Autorul elvețian Erich von Däniken, cu toate că a fost criticat aspru de savanții și teologii convenționali, a scris cărți foarte populare despre vizitele timpurii pe Terra ale unor astronauți extratereștri, publicate începând cu anul 1970. Următoarele descoperiri din domeniul arheologiei, antropologiei, nu au făcut decât să întărească veridicitatea teoriilor lui Von Däniken. Chiar în 1998, el scria: „Pe măsură ce gigantica navă spațială-mamă a extratereștrilor străbătea cu viteza de croazieră sistemul nostru solar, echipajul acesteia... a descoperit foarte multe forme de viață diferite între ele, printre care se găseau și strămoșii noștri primitivi... Iată de ce extratereștri au luat la bordul navei lor una dintre aceste ființe, modificându-i structura genetică — lucru care azi nu mai pare a fi atât de greu de conceput ca pe vremuri."

Unii autori, precum Charles Fort, William Bramley, David Icke, R.A. Boulay, consideră că omenirea nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o turmă de animale aflată sub controlul stăpânilor extratereștri: „Se pare că ființele umane sunt o rasă de sclavi care lâncezesc pe o planetă izolată dintr-o galaxie mică. În consecință, rasa umană a fost cândva o sursă de forță de muncă brută, aflată în slujba unei civilizații extraterestre, rămânând chiar și azi o proprietate. Pentru a menține controlul asupra proprietății sale și a păstra pe Pământ condiții de viață apropiate cu cele dintr-o închisoare, acea altă civilizație („Custozii") a generat un conflict fără sfârșit între ființele umane și a promovat decăderea spirituală a omului, construind pe Terra condiții de

viață generatoare de nesfârșite greutăți fizice. Această situație a durat mii de ani, continuând să existe chiar și astăzi", conchidea Bramley în 1989.

În același sens, Icke scria în 1999: „În concluzie, a apărut o rasă generată de împerecherea dintre oameni și șerpi, care a dat naștere la o rasă hibridă, apărută ca urmare a contopirii liniilor genealogice ale familiilor regale ale celor două rase, care au fost în Antichitate centrate mai întâi în Orientul Mijlociu și cel Apropiat și, de-a lungul a mii de ani trecuți de atunci încoace și-au extins puterea în toată lumea... creând instituții — de exemplu, religiile — pentru a încătușa popoarele din punct de vedere mental și emoțional și pentru a le asmuți unul împotriva celuilalt, făcându-le să se războiască între ele."

Boulay aprecia: „Omul a fost condiționat mii de ani să nege adevărul despre strămoșii lui și, ca un paleativ, am contractat o formă convenabilă de amnezie. Am acceptat fără crâcnire interpretarea dată istoriei și propagată de către medii academice și preoțești, care se autoperpetuează."

Ziaristul Charles Fort conchidea în 1941: „Cred că noi suntem proprietatea cuiva. Mai corect ar fi să spun că facem parte din ceva; că odată, demult, acest Pământ pe care trăim a fost o adevărată Țară a Nimănui pe care reprezentanții altor planete au explorat-o și au colonizat-o, luptând între ei pentru a o stăpâni, dar că acum, această lume este proprietatea cuiva..."

Alan F. Alford medita cu privire la felul în care vechii zei ar putea încerca să-și mențină controlul asupra lumii de azi: „Oricine ar putea apărea oricând, susținând că ar fi Iisus sau Iehova. S-ar putea ca zeii să aibă prea puține avantaje dacă le-ar face imediat cunoscută popoarelor lumii prezența lor. S-ar putea ca știrea despre reîntoarcerea lor pe Terra să fie răspândită numai în rândurile unui cerc restrâns de oameni și ca doar câtorva dintre liderii lumii să li se permită să ia legătura cu ei. S-ar putea ca, aparent, viața să continue să se desfășoare în mod normal, dar, de fapt, să existe un nou program politic de guvernare mondială. Am putea deslusi prezența lor printre noi prin producerea de evenimente aparent inexplicabile, modificări în politica guvernamentală sau acte războinice care sunt aparent ilogice și, poate, într-o tendință de creștere a secretomaniei guvernamentale."

Alți autori — de exemplu masonii Hall și Mackey — precum și scriitoarea de orientare creștină Webster, au identificat și ei originea cunoștințelor secrete ca ducând înapoi în Mesopotamia, dar ei vedeau diviziunea dintre rasa umană și cea extraterestră ca fiind o expresie palpabilă a luptei metafizice dintre Lumină și Întuneric.

În anii '20, Webster se întreba: „Cum se poate, oare, să ignorăm existența în lume a unei puteri oculte, care se manifestă atât de pregnant? Indivizi, secte sau rase, înflăcărate de dorința de a stăpâni lumea, le-au asigurat acestora forțele luptătoare ale distrugerii, dar în spatele lor se află puterile veritabile ale Întunericului ce se găsesc într-un etern conflict cu cele ale Luminii."

Mackey declara că înțelepciunea antică era compusă din „două mari adevăruri religioase": unitatea lui Dumnezeu și nemurirea sufletului. El nota că „statutele" masonice mai vechi indicau originea acestor cunoștințe ascunse sau „știință" — cum este întotdeauna denumită — ca provenind încă de pe vremea tatălui lui Noe, Lameh, care trăise înainte de Potop; acestuia îi fusese transmisă la rândul său de către legendarul lider sumerian Nimrod, care a „găsit" sau a inventat arta cioplitului în piatră pe șantierul de construcție al Turnului Babel, transmițându-i-o apoi matematicianului grec Euclid, care a împământenit-o în Egipt, de unde a fost adusă de israeliți în Iudeea, unde a fost din nou împământenită de David și Solomon la construirea Templului... Apoi a fost adusă în Franța și, de acolo, transmisă în Anglia..."

Hall spunea că aceste cunoștințe pot fi utilizate pentru „a păși dincolo de linia ce separă adevărul de fals, spiritualul de material, eternul de lumesc". A spus că înțelepciunea i-a fost dată omului primitiv de către „părinții săi, Regii Șerpi care au domnit asupra Terrei. Aceștia au fost cei care au întemeiat Școlile Antice de Descifrare a Misterelor... și alte forme de manifestare a ocultismului antic".

Această putere imensă și antică a elitei cunoscătoare, ai cărei membri au fost identificați atât prin intermediul legăturilor de sânge, cât și prin gândire, este cea care a căutat să uzurpe și să dețină practic controlul asupra fiecărei mișcări importante, menite să ducă la dezvoltarea deplină a potențialului uman, lucru pe care l-a făcut cu mult înainte de apariția creștinismului, continuând să-l facă până în epoca New Age. Deoarece s-a demonstrat clar că aceste cunoștințe sau viziunea asupra lumii sunt încă ținute în mare secret în cadrul cercurilor interioare ale societăților secrete, se pare că nu ar exista decât trei posibilități pentru evoluția viitoare a omenirii: prima ar fi aceea ca această mică elită a cercurilor interioare ale societăților secrete să continue să acumuleze bogăție și putere, în speranța că va putea lua legătura cu creatorii noștri antici (inteligențele extraterestre); sau ei au luat deja legătura cu acestea, fiind conduși și controlați de ei; sau ei sunt înșiși creatorii antici, Anunnaki, Regii Șerpi.

Dacă versiunea sumeriană a istoriei omenirii se dovedește a fi corectă, atunci s-ar putea ca Anunnaki să se afle încă aici, ascunzându-se sub o mare diversitate de deghizări bazate pe utilizarea unor tehnologii foarte avansate. La urma urmei, în timp ce distrugerea orașelor Sodoma și Gomora s-ar fi putut petrece cu mai bine de 4 000 de ani în urmă — dacă folosim scara terestră de măsurare a timpului — pentru Anunnaki, de la desfășurarea acestor evenimente până acum nu a trecut decât puțin mai mult de un an.

Indiferent care ar fi adevărul, trebuie să fim suspicioși față de liderii care încearcă prin folosirea forței, a manipulării sau a înșelăciunii să îndrepte

populaţii întregi în direcţii spre care s-ar putea ca acestea să nu dorească să meargă şi care s-ar putea să nu se dovedească benefice pentru toţi.

Trebuie să recunoaştem că, deşi mulţi „lideri“ nu se află oficial la putere, s-ar putea ca ei să ne controleze viaţa într-o mult mai mare măsură decât ar putea-o face orice birocrat mărunt, datorită puterii nelimitate şi neavenite pe care o deţin asupra a tot ceea ce vedem şi auzim.

În trecut, războaiele şi religia au fost utilizate cu succes ca mecanisme de control asupra maselor. Azi, din cauză că existenţa armelor nucleare face de neconceput desfăşurarea unor conflicte pe scară largă şi formele organizate de religie sunt în declin, economia — puterea banilor — a devenit metoda aleasă de elita din cercurile interioare ale societăţilor secrete, pentru a exercita controlul asupra maselor.

Ştirea proastă o reprezintă faptul că cea mai mare parte a faptelor şi datelor prezentate în acest volum sunt adevărate, iar cea bună o reprezintă faptul că citiţi această carte, ceea ce înseamnă ca vechiul complot menit să controleze destinul omenirii nu a avut încă succes deplin, cu toate că semnele de avertizare despre existenţa acestuia se află peste tot. Din perspectiva anului 1948 (an în care a scris celebrul roman *1984*), George Orwell a pictat un tablou al viitorului, ca fiind „o epocă în care o cizmă grea calcă perpetuu peste chipul unui om, strivindu-l“. Oare acesta să fie viitorul de care vom avea parte?

Acum, pe măsură ce pătrundem în cel de-al treilea mileniu, noi gânduri, idei, cunoştinţe par să ne împingă înainte cu viteză tot mai mare. Descoperim că atât viziunea noastră despre lume, cât şi modelele de gândire evoluează constant în noi modele de înţelegere a evenimentelor ce se petrec într-o epocă cu adevărat extraordinară.

Doar în primele câteva luni ale lui 1999, telespectatorilor de pe tot cuprinsul SUA li s-a prezentat o mare varietate de programe dedicate conspiraţiilor guvernamentale, OZN-urilor, întâlnirii dintre extratereştri şi pământeni, descoperirii a noi camere şi tunele în interiorul Marii Piramide şi a posibilităţii distincte ca pe Terra, în epoca preistorică, să fi existat o civilizaţie foarte avansată din punct de vedere tehnologic, promiţându-se că se vor face şi alte dezvăluiri în acest sens.

Mulţi dintre noi privesc în altă parte, sperând că astfel nu va trebui să ne confruntăm cu întrebările tulburătoare care ne obligă să ne punem mintea la contribuţie, generate de apariţia acestor noi cunoştinţe. Prin urmare, evităm straşnic să privim acele emisiuni TV şi să citim acele cărţi ce ne-ar putea răsturna tiparul tradiţional de gândire.

Dar toate eforturile ne sunt zadarnice. Auzim de aceste subiecte în conversaţiile dintre colegii de birou, în *talk-show*-urile radio, ba chiar citim din când în când despre ele articole scurte apărute în presa de mare tiraj.

Discuţiile despre subiecte ce erau cândva interzise au devenit ceva obişnuit, la ordinea zilei.

Prin urmare, ce este de făcut în această epocă de sărăcie spirituală în mijlocul abundenţei materiale fără precedent?

Cunoaşterea este într-adevăr putere. Este timpul ca aceia care doresc să-şi dobândească adevărata libertate să se manifeste, opunându-li-se forţelor care vor să instaureze dominaţia mondială prin exercitarea terorii şi a dezbinării între oameni.

Pentru aceasta, nu este obligatorie folosirea violenţei, se poate face pe căi mult mai simple, cum ar fi nefinanţarea acelei noi manifestări sportive proşteşti prin necumpărarea biletului, renunţarea la majoritatea cărţilor de credit şi păstrarea uneia singure, nesemnarea celui de-al doilea contract pentru ipotecarea casei, renunţarea la privitul la TV în favoarea lecturii unei cărţi bune, punerea întrebărilor şi rostirea părerilor personale în întâlnirile de la biserică sau sinagogă, votarea candidatului cu mai puţine fonduri, participarea la şedinţele consiliului şcolar şi orăşenesc, informarea asupra obiectivelor mişcării de emancipare şi folosirea din plin a cunoştinţelor dobândite atunci când este nevoie — într-un cuvânt, asumarea responsabilităţii pentru propriile acţiuni. În ciuda reclamelor omniprezente pentru jocul la loto, care este o formă legalizată de guvern a jocurilor de noroc, nimeni nu a primit încă gratis de mâncare. Renunţarea la puterea individuală a fiecăruia dintre noi, sperând să obţinem confort şi securitate, a dus — după cum s-a dovedit în nenumărate rânduri — numai la instaurarea tiraniei.

A sosit vremea adevărului despre trecutul şi prezentul speciei noastre, despre cine ne conduce cu adevărat, să descoperim ce i se face acestei planete în numele progresului şi al obţinerii de profit. Iubiţi-vă ţara atât de mult, încât să fiţi în stare să pătrundeţi dincolo de manifestările zgomotoase ale extremismului şovin şi să puteţi privi cu un ochi sever şi critic depravările generatoare de teamă şi corupţie care au loc la nivel naţional, în guvern şi oligarhie. Asemenea adevăruri trebuie cunoscute de toată lumea, nu numai de către membrii conspiratori din conducerea societăţilor secrete, care doresc să manipuleze publicul în propriul interes.

A venit timpul să punem capăt manifestărilor de secretomanie.

Pentru aceasta, nu vă aşteptaţi ca mass-media corporatiste să vă informeze şi să vă explice corect cele ce se petrec în jurul dumneavoastră. Citiţi şi ascultaţi atent tot ce vă cade în mână şi căutaţi să aveţi acces la surse alternative de informare — de exemplu, internetul, documentarele, citirea cărţilor vechi din biblioteci, frecventarea librăriilor ce pun în vânzare cărţi tematice cu caracter neconvenţional. Citiţi şi urmăriţi lucruri cărora în mod normal nu le-aţi da atenţie. Meditaţi apoi în linişte asupra conţinutului lor. Folosiţi-vă din plin acel supercomputer dat de Dumnezeu — „creierul“ dumneavoastră.

Şi poate că lucrul cel mai important dintre toate este acela de a simţi în inimă şi în suflet, precum şi în străfundurile fiinţei voastre diferenţa dintre Bine şi Rău.

Şi amintiţi-vă că rămâne de descifrat un ultim mare secret, iar soluţia acestuia se găseşte la îndemâna fiecăruia dintre noi. Este faptul că noi, cei cinstiţi şi cu frica lui Dumnezeu, suntem mai numeroşi decât conspiratorii şi că zi de zi dobândim noi informaţii şi cunoştinţe, ce ne ajută să luptăm contra lor cu tot mai multă eficacitate.

Această cunoaştere vine din iniţiativă individuală, nu din cadrul unor comitete guvernamentale sau de pe urma aşa-zişilor „experţi". Dacă cineva vrea să fie liber cu adevărat, mai întâi trebuie să pornească în căutarea adevărului, fără a beneficia de ajutorul experţilor plătiţi, al academicienilor snobi, al savanţilor din mass-media, sau al liderilor guvernamentali, căci toate aceste categorii de persoane au propriile priorităţi ascunse, pe care vor să ni le impună cu orice preţ.

Adevăraţii inventatori ca Thomas Edison, Alexander Graham Bell şi Bill Gates nu au limitat gândirea, supunându-se înţelepciunii convenţionale. La fel ca ei şi ca mulţi alţii asemenea lor, fiecare dintre noi îşi făureşte propriul destin, indiferent de sex. Suntem fiinţe creatoare şi am vrea să creăm pentru noi cea mai bună lume cu putinţă, dar aceasta este imposibil de realizat când procesul creator se bazează pe utilizarea unor informaţii incomplete sau greşite, menite să provoace teama şi dezbinarea între oameni.

Azi sunt mai mulţi decât oricând cei care vor sincer ca pe Terra să se instaureze un climat de pace, fraternitate şi iubire. Din nefericire, cei care se străduiesc să obţină puterea de a ne controla vieţile reuşesc de obicei acest lucru şi este firesc că doresc s-o păstreze. Dar timpul folosirii forţei brute a trecut. Azi ei reuşesc să-şi menţină controlul asupra vieţii celor 6 miliarde de locuitori de pe planetă, care formează comunitatea umană, doar prin folosirea înşelătoriei şi tăinuirea secretelor.

Însă, odată ce v-aţi găsit propriul adevăr pe care-l simţiţi din inimă, acesta trebuie împărtăşit cât mai multora, pentru a contribui la ridicarea vălului de secretomanie ce duce la menţinerea fricii şi a confuziei din epoca noastră şi pentru a contribui astfel la crearea unui nou spirit de toleranţă şi solidaritate umană.

Aşa cum se spune în *Evanghelia lui Ioan*, 8:32: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi".

CUPRINS